

သောင်းဝေဦး

စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ

အတွဲ ၃

BURMESE CLASSIC

ခေမာင်းဝေဠို

စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ

အတွဲ(၃)

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၈၇၁/၂၀၀၂ (၉)

မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၇၅၈/၂၀၀၂ (၈)

အုပ်ရေ

၁၀၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ ကျပ်

မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းဖလင်

မြေကျွန်းသာ Colour

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမျိုး(ချင်းတွင်း)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မူမူ(မြရတနာစာပေ)(၅၄၀)

အမှတ် ၁၂၊ နဝရတ်လမ်း၊ ရတနာကျွန်းရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(စေတနာOFFSET) ၀၅၅၇၃
အမှတ် ၅၉၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၃)

စာရေးသူ၏ အမှာစာ	၉
စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂) (သို့မဟုတ်)	၁၃
ဖတ်စရာများနှင့် ဖတ်ကောင်းသည့်စာအုပ် ရှားရှားပါးပါးရသမြောက်သောစစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ	၂၅
ချစ်စံဝင်း၏ အမှာစာ	၂၇
မမျှော်လင့်ဘဲ စစ်သားဖြစ်လာခြင်း	၂၈

အခန်း(၁)

တပ်ရင်းမှူးဆိုသည်မှာ	၃၉
* စစ်ရုံးသို့ သတင်းပို့ခြင်း	၃၉
* အောင်လံသို့ပြန်လာခဲ့ခြင်း	၄၂
* ကျွန်တော်ရောက်သွားသော ခလရ(၆)	၄၃
* ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူး	၄၅
* မိုင်းရှူးဒေသနှင့် ရွှေတန်းခလရ(၆)	၄၈

- * မိုင်းရှူးမြို့ကလေးနှင့် အရေးအခင်းကာလ ၅၁
- * နောက်ထပ်ကြိုရသော ပြဿနာများ ၆၀
- * အပြောင်းအလဲဖြစ်သောနေ့ ၆၄
- * ကျွန်တော်ဖျားပြန်ပြီ ၆၆
- * ပဟေဠိအား အဖြေညှိရာဝယ် ၇၀
- * ဆိုးဝါးလှသော မိုင်းရှူးဆောင်း ၈၀
- * တပ်မမှူး ရောက်ရှိလာခြင်း ၈၄
- * မိုင်းရှူးမှ ပြန်ရပြီ ၈၈

အခန်း(၂)

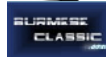
- ကျွန်တော်နှင့် ခလရ(၆)** ၉၁
- * တပ်နားစဉ်ကာလ ဆောင်ရွက်ချက်များ ၉၁
- * ကျွန်တော်သိသော ခလရ(၆)သမိုင်း ၉၃
- * တပ်ရင်းဖွဲ့စည်းသည့် နေ့ရက်နှင့်နေရာ ၉၃
- * အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ တပ်ရင်းမှူးများ ၉၅
- * ခလရ(၆)၏ စစ်ရေးစွမ်းရည် ၉၆
- * KNDO ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်နှင့် မန်းရှန်ပလေးခေါ် ဆရာသာမြိုင်တို့အား ဖမ်းဆီးရမိခြင်း ၉၇
- * ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင်နှင့် ဗဟိုစစ်ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် ဗဟိုစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်ဇေယျအား ဖမ်းဆီးရမိခြင်း ၁၀၀
- * ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးခြင်း ၁၀၂
- * ကျွန်တော်ရောက်စက ခလရ(၆)၏ နောက်တန်းအခြေအနေများ ၁၀၇
- * ရုံးကြီးနှင့် ဗဟိုကင်း ၁၀၈
- * ပထမဆုံးအကြိမ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၁၁၁
- * တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သွားသော ဒုတပ်ရင်းမှူး ၁၁၇

အခန်း(၃)

- မော်ဖဒေသသို့ ပထမအခေါက်** ၁၂၅
- * မော်ဖသို့ ချီရာဝယ် ၁၂၅
- * ရွှေပြည်သာမှသည် မော်ဖသို့ ၁၂၈
- * မော်ဖရောက်ကာစ ကာလများ ၁၃၃
- * ဒုတပ်ရင်းမှူးအသစ် ရောက်လာခြင်း ၁၃၆
- * ကျွန်တော် ဈေးသည်ကြီး ၁၄၁
- * လွယ်ပါစခန်း မီးလောင်ခြင်း ၁၄၉
- * ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်သည့် ပြဿနာ ၁၅၃
- * အတင်းအရပ်လိုက်ရသော သေနတ်တစ်လက် ၁၅၄
- * မော်ဖမှ ပြန်ရပြီ ၁၅၈
- * ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်သောနေ့ ၁၆၀

အခန်း(၄)

- တပ်ကောင်းအောင် လုပ်သည်ဆိုရာဝယ်** ၁၆၃
- * ဒုတိယအကြိမ် အနားကာလ ၁၆၃
- * လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ခြင်း ၁၆၅
- * ဗဟိုကင်းနှင့် တပ်တွင်းစည်းကမ်းများ ၁၆၆
- * ရေး(၃)များကို ရှင်းလင်းခြင်း ၁၇၁
- * စစ်တရားရုံးများအကြောင်း ၁၇၃
- * တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင် မွမ်းမံသင်တန်း ၁၇၆
- * သင်တန်းမှ ဆွေးနွေးပွဲများ ၁၇၈
- * ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှုများကို တားဆီးခြင်း ၁၈၂
- * တပ်မမှူးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ၁၈၃

အခန်း(၅)

ရုပ်စအရန် တောင်ကြီးမှာ နေခဲ့စဉ်က	၁၈၇
* တောင်ကြီးသို့ ရောက်ပါပြီ	၁၈၇
* ရုပ်စနှင့် ခလရ(၆)	၁၉၀
* တောင်ကြီးမြို့၏ ထိုစဉ်က မြင်ကွင်းပုံကြမ်းများ	၁၉၅
* တောင်ကြီးဟိုတယ်ပြင်ခဲ့စဉ်က	၂၀၀
* ကျွန်တော်နဲ့ တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်း	၂၀၂
* မကျေမနပ်နှင့် လျော်လိုက်ရသည့် ငွေကလေး	၂၀၆
* အကျဉ်းစစ် တရားရုံးတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရသည့်အခါတွင်	၂၁၁
* ဂြိုဟ်မင်းတို့ မောင့်ကိုမွေးပြီ	၂၁၇
* မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	၂၂၂

အခန်း(၆)

မော်ဖသို့ ဒုတိယအကြိမ်	၂၂၉
* မော်ဖသို့ ပြန်တက်ရမည်ဆိုခြင်း	၂၂၉
* ခလရ(၆)နှင့် တစ်ခိုင်လုံးရွှေအငြိမ်	၂၃၃
* မော်ဖသို့ ပြန်တက်ပြီ	၂၃၆
* ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသည့် မော်ဖမြောက်ခြမ်း ဒေသ	၂၄၀
* မက်မန်းတွင် မင်းရန်အောင်စေတီတည်ခြင်း	၂၄၆
* မော်ဖနှင့် စတိတ်ရှိုး	၂၄၈
* မမျှော်လင့်ဘဲ မော်ဖမှ ပြန်ရခြင်း	၂၅၃
* ကျွန်တော့်စာတမ်းများ	၂၆၂
* မော်ဖဒေသသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ရောက်ခြင်း	၂၆၂
* မော်ဖက အပြန်	၂၆၇

အခန်း(၇)

မိတ်ရောလူပါ အထူးပင်ပန်းခဲ့ရသည့်တိုင်းအရန်လှုပ်ရှား	၂၈၁
* ပဉ္စမအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ထွက်ခွာခြင်း	၂၈၁
* ပထမအကြိမ် နားအွမ်း၊ ဟွေလိုင်းသို့ ထိုးဖောက်လှုပ်ရှားခြင်း	၂၈၈
* မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်မှာ နေခဲ့စဉ်က	၃၀၈
* ယိတ်ဆိုင်နားက ရန်သူများ	၃၁၀
* နားအွမ်း၊ ဟွေလိုင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်ရခြင်း	၃၂၉
* ပိုးခြံကို အတိုက်ခံခဲ့ရစဉ်က	၃၃၄
* ပိကင်း၊ လွယ်ယိမ်းမှ ပျဉ်းမနားအရှေ့ခြမ်းသို့	၃၅၃
* ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ၏ နောက်ခံသမိုင်းအကျဉ်း	၃၅၆
* K.N.I.P ခေါင်းဆောင်များ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း	၃၅၈
* ကျွန်တော်သိသော ပဒေါင်လူမျိုးတို့အကြောင်း	၃၆၀
* ပိုးခြံအနောက်ခြမ်းတစ်ခွင် လှည့်လည်ခဲ့စဉ်က	၃၆၇
* အကျိုးနည်းတော့တယ်၊ မိုးနဲ့ မောက်မယ်	၃၇၂
* အသစ်ရောက်လာသော ဒုတိယရင်းမျိုး	၃၇၅
* အရက်သမား အမှားကမ္ဘာ	၃၇၈
* တိုင်းအရန်လှုပ်ရှား၏ နောက်ဆုံးနေ့များ	၃၈၅

အခန်း(၈)

ကောင်းကောင်းမနားလိုက်ရသည့် ယခုတစ်ခေါက်	၃၉၃
မနားလာလ	
* တပဲမမျိုး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခြင်း	၃၉၃
* ဗဟိုကင်းအဖောက်ခံရမှုကို ဖော်ထုတ်ခြင်း	၃၉၆

- * ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော် ၄၀၀
- * ဒုလ္လဘရဟန်းခံရှင်ပြု ပြုလုပ်ခြင်း ၄၀၃
- * အထူးစည်ကားလှသည့် အင်ပါယာတေးဂိတဇော်မြေမှု ၄၀၄

အခန်း(၉)

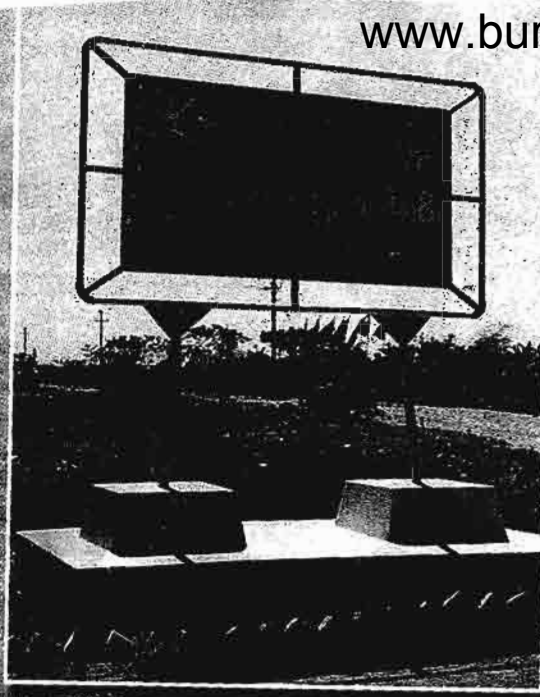
- ကျိုင်းတုံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ရပြန်ခြင်း ၄၀၉
- * ရွှေပြည်သာမှသည် ကျိုင်းတုံသို့ ၄၀၉
- * မိုင်းယန်းသို့ ရောက်ဖူးပြီ ၄၁၄
- * မိုင်းဟန်နားမှာ ခဏတာ ၄၁၉
- * အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ရသော တင်းထပ်ရေသွယ်မြောင်း ၄၂၃
- * ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပု ၄၂၈
- * တောင်ထိပ်ပေါ်က ရဟန်းတော် ၄၃၀
- * မိုင်းလားသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ၄၄၂
- * လမုန်းအက ကောင်းသွားလို့ ၄၄၇
- * တာချီလိတ်နှင့် မယ်ဆိုင်သို့ ၄၅၂
- * အောင်တံခွန်ဆုရသည့် ခလရ(၆) ၄၅၇
- * ကျွန်တော့်အရင် မြောင်းသွားသည့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင် ၄၅၉
- * နေရစ်တော့ ကျိုင်းတုံ ၄၆၁

အခန်း(၁၀)

- ကေတုမတီ တောင်ငူ ဆီသို့ ၄၆၅
- * ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာ ရန်ကုန်မှာ ၄၆၅
- * ကေတုမတီ တောင်ငူဆီသို့ ၄၆၇

စာရေးသူ

ရေတန်းကပြန်ဝင်လာသည့် ခလရ(၆)

ရေတန်းကပြန်လာသည့် ခလရ(၆) ရန်ကုန်မြို့အဝင်တစ်နေရာတွင်

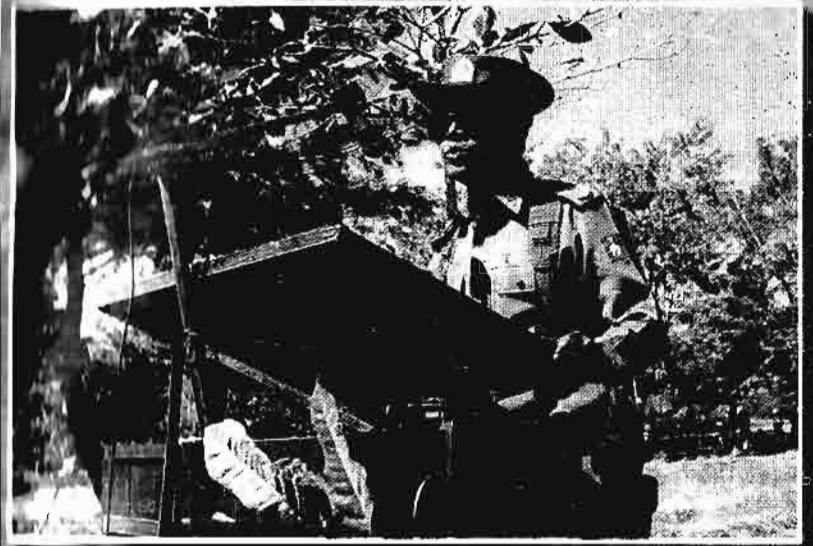
• ခလရ(၆) ရေတန်းပြန် စစ်သည်များ

ရှေ့တန်းပြန်စာရေးသူအား ဖိသားစုမှကြိုဆိုနေပုံ

စာရေးသူ တပ်ဝင်မိန့်ခွန်းပြောနေစဉ်

ခလရ (၆) ရှေ့တန်းပြန် စစ်သည်များ

တပ်ဝင်မိန့်ခွန်းကခံနေသည့် စစ်သည်များ

ရေတန်းမှပြန်ဝင်လာသည့် စာရေးသူနှင့် ဒုတိယရင်းမှူး

စတီတ်ရိုးတစ်ခုတွင် စာရေးသူမိလားနှင့် မင်းသမီးကြီးမြင့်မြင့်ခင် (၁၉၇၉ခုနှစ်)

ခလရ (၆) စတီတ်ရိုး

ခလရ (၆) စတီတ်ရိုးနှင့် အဆိုတော်များ

ရေတန်းမှပြန်ဝင်လာသည့် ခလေး (၆)

ပတ်ပုပထမအကြိမ်ပြန်ရောက်စဉ်က စာရေးသူ (၁၉၇၉ခုနှစ်)

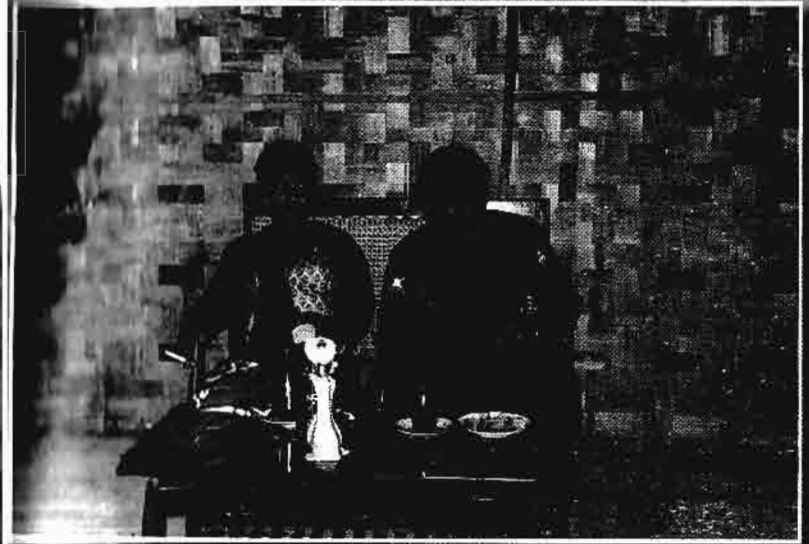
ရေတန်းမှပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည့် အမှတ်(၆)ခြေလှင်တပ်ရင်း

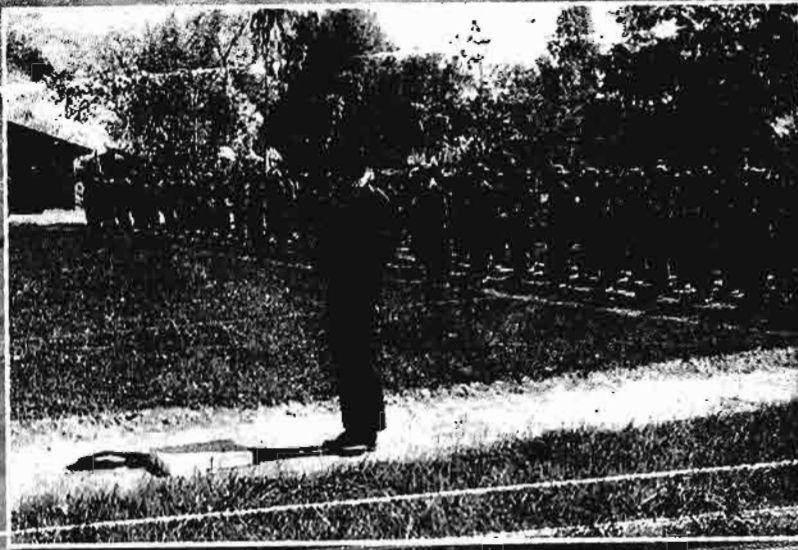
ရေတန်းပြန်စာရေးသူနှင့် ဇနီးသားသမီးများ

တင်ဝင်မိန့်ခွန်းပြောနေသည့် စာရေးသူ

မော်ဇူပထမအကြိမ်ပြန်ရောက်စဉ်က စာရေးသူ (ခဉ့်ဂဉ့်နက်)

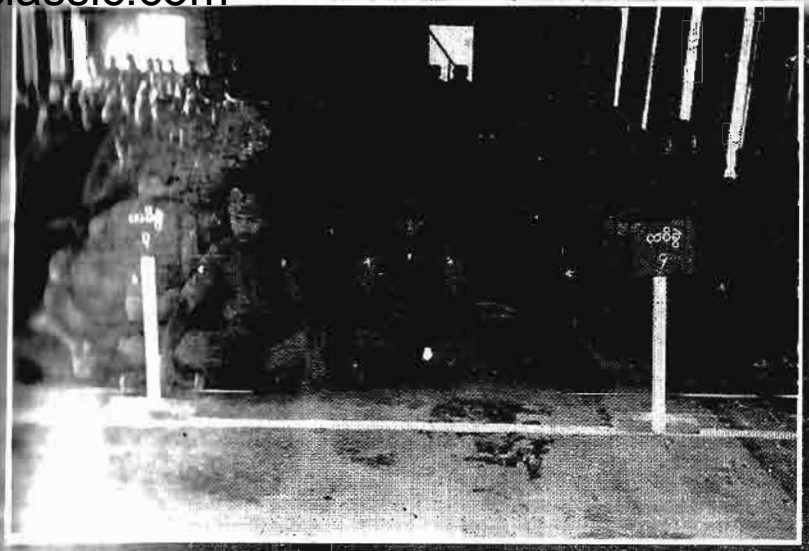
တင်ဝင်မိန့်ခွန်းနာခံနေသည့် စစ်သည်များ

တပ်တွင် ရွှေစုရွှေစုရေးသမားအစည်းအဝေးတွင် စာရေးသူနှင့် သာယာပတိအဖွဲ့ဝင်များ

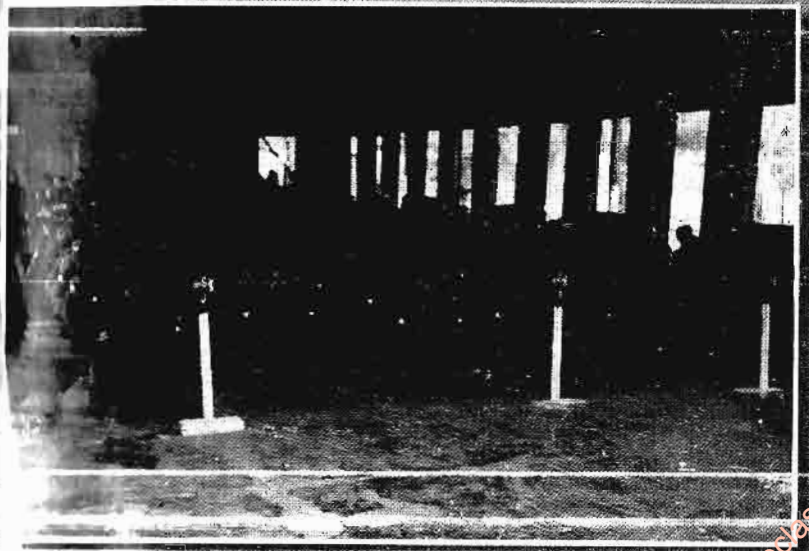
တပ်ရင်းစိုက်ပွဲဝင်မွမ်းမံသင်တန်းတွင် အမှာစကားပြောကြားနေသည့် စာရေးသူ

မွမ်းမံသင်တန်းတွင်တွေ့ရသည့် တပ်ခွဲများ

မွမ်းမံသင်တန်းတွင်တွေ့ရသည့် တပ်ခွဲများ

မွမ်းမံသင်တန်းတွင်တွေ့ရသည့် သင်တန်းသားများ

စာရေးသူနှင့် ဆရာတော်လုံးအသင်း

တောင်ကြီးပောက်တယ်ရှေ့တွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူ (၁၉၀၉ခုနှစ်)

ဆုရအားကစားသမားများပွဲပွဲပွဲပြုသောစာပွဲတွင် စာရေးသူ

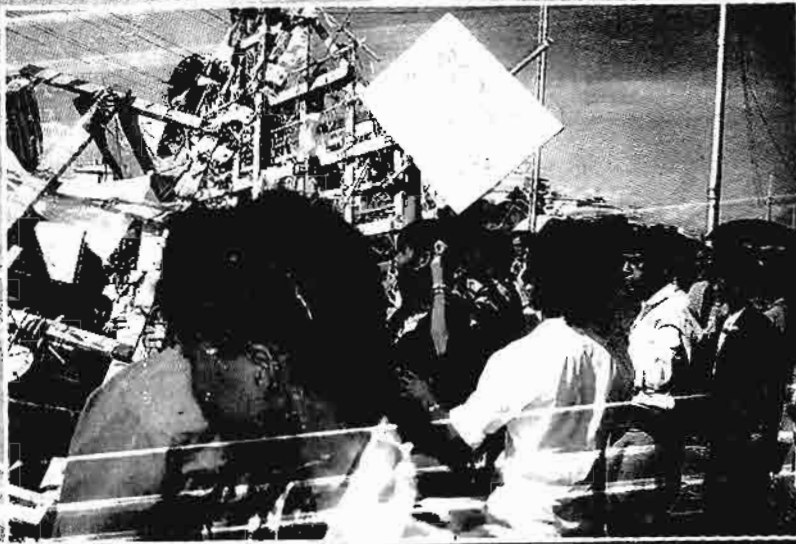
၁၉၀၉ခုနှစ်က ပအိုဝ််အမျိုးသားများ၏ တောင်ကြီးအမျိုး

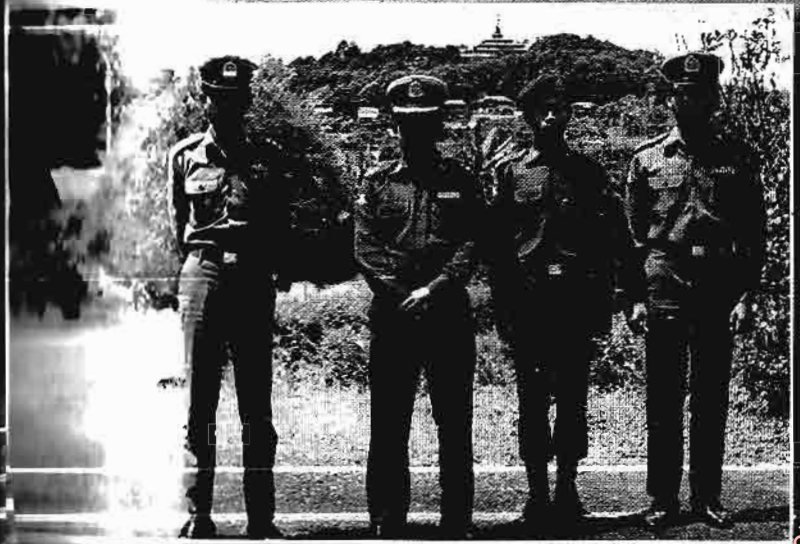
၁၉၈၉ခုနှစ်က ပအိုဝ််အမျိုးသားများ၏ တောင်ကြီးအလှူ

တောင်ကြီးကျားခေါင်းခန်းမရေတွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူ (၁၉၈၉ခုနှစ်)

၁၉၈၉ခုနှစ်က ပအိုဝ််အမျိုးသားများ၏ တောင်ကြီးအလှူ

တောင်ကြီး ကျားခေါင်းခန်းမတွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူနှင့်အရာရှိများ (၁၉၈၉ခုနှစ်)

တပ်ရင်းတာဝန်ဖြင့် မဲနယ်တောင်တန်းတွင်လှုပ်ရှားနေစဉ်
မဲနယ်တောင်တန်းအနောက်ခြမ်းတစ်နေရာမှ စာရေးသူ (၁၉၅၀ခုနှစ်)

လွှဲပြောင်းရေးကော်မရှင် စာရေးသူနှင့်စစ်ကြောင်း(၁)မှအရာရှိများ
(၁၉၅၀ခုနှစ်)

ပိုးမြတိုက်ပွဲမတိုင်မီ စာရေးသူနှင့်တပ်ခွဲမှူးများ ဆီဆိုင်မြို့တွင်းတစ်နေရာ (၁၉၅၀ခုနှစ်)

လွှဲပြောင်းရေးကော်မရှင်၏စောင့်ရှောက်ရေးစခန်းမှ စာရေးသူနှင့်အရာရှိများ
(၁၉၅၀ခုနှစ်)

တပ်နားနေစဉ်ကာလ စာရေးသူနှင့်မိသားစု (၁၉၅၀ခုနှစ်)

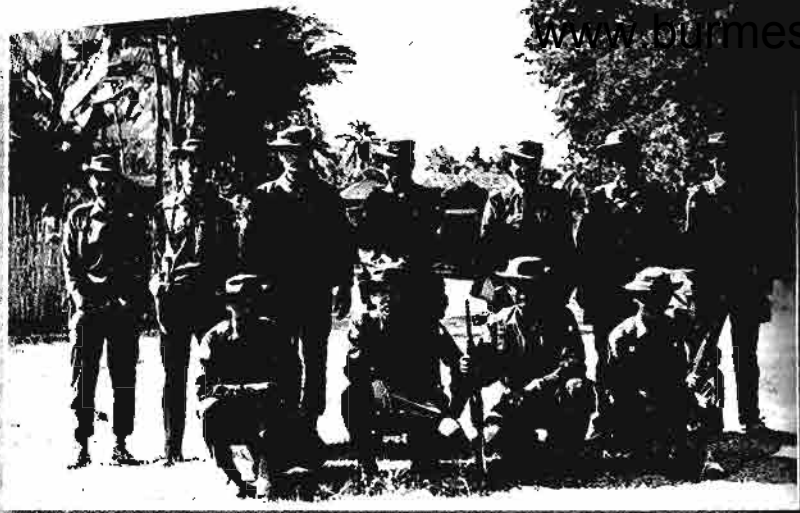
စတိတ်ရှိုးတွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူနှင့်အဆိုတော်ခင်မောင်ထူး

ခလရ (၆) စတိတ်ရှိုးနှင့် အဆိုတော်များ

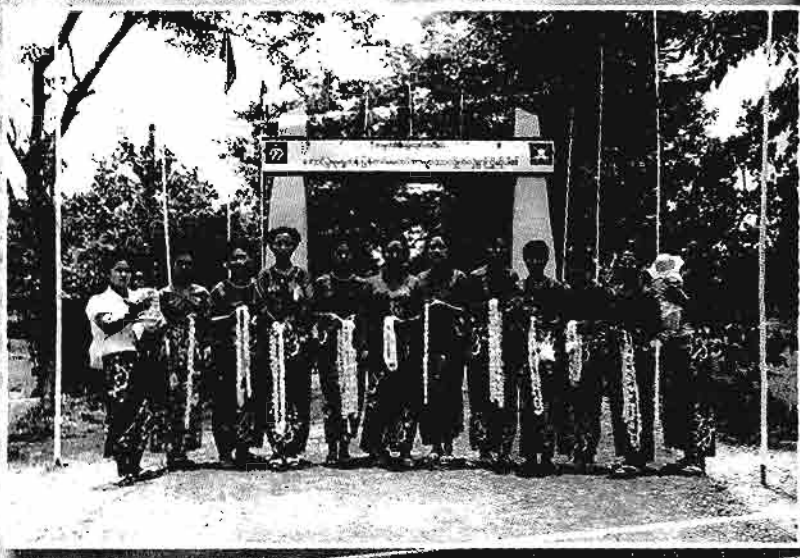
ခလရ (၆) စတိတ်ရှိုးနှင့် အဆိုတော်များ

ကျိုင်းတောင်၊ ကျိုင်းခန်းတွင်အတွင်း ရောက်ရှိနေသည့် ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျှင်တပ်ရင်းမှအရာရှိများ

ရှေ့တန်းကပြန်ဝင်လာသည့် ခလရ(၆)

စစ်ဆင်ရေးမှပြန်လာမည့်ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျှင်တပ်ရင်းအား စောင့်မျှော်နေသည့် အမှတ်(၆)ခြေလျှင်တပ်ရင်းရှေ့ပြည်သာမှ တပ်ရင်းမှူးဇနီးနှင့်မိသားစုများ (၁၉၇၀ခုနှစ်)

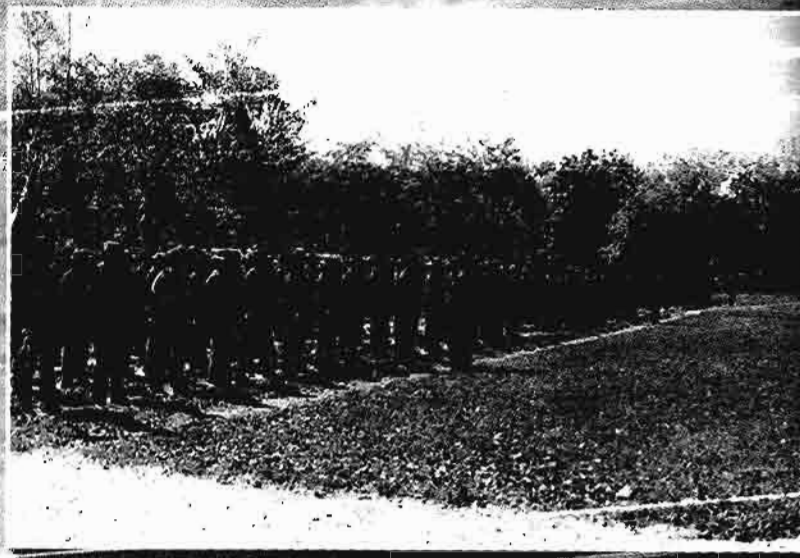
ရှေ့တန်းပြန်စာရေးသည့် ဇနီးသားသမီးများ

တပ်ဝင်ပိန်ခွန်းပြောနေသည့် စာရေးသူ

ရှေ့တန်းမှပြန်ဝင်လာသည့် စာရေးသူ

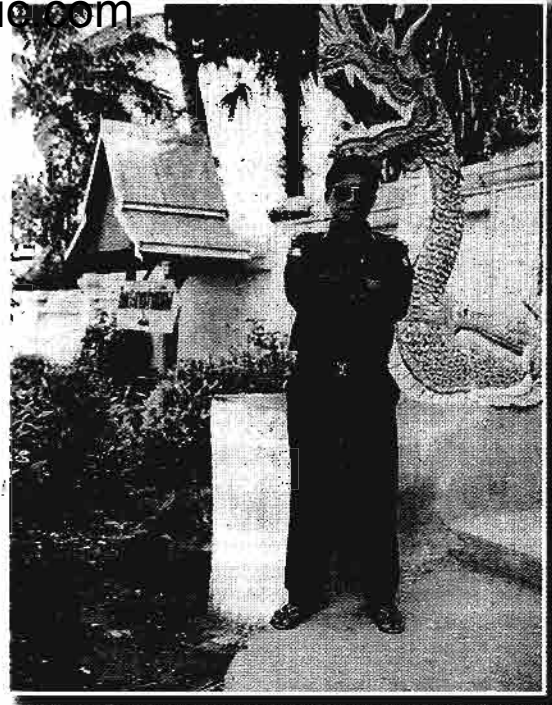
တပ်ဝင်ပိန်ခွန်းနာခံနေသည့် စစ်သည်များ

ရှေ့တန်းမှပြန်လာသည့်ဝင်ရောက်လာသည့် အမှတ်(၆)ခြေလှင်တပ်မှူး

တာချီလိတ်မြို့အဝင်တွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူ (၁၉၅၀ခုနှစ်)

တာချီလိတ်၊ နဂါးနှစ်ကောင်ကျောင်းတိုက်ရှေ့ စာရေးသူ

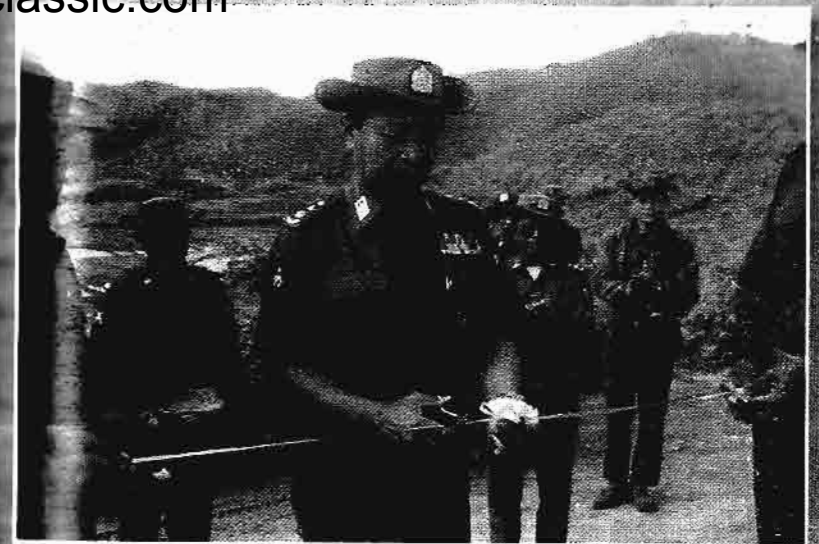
မိုင်းယန်းလုံခြုံရေးယူခဲ့စဉ်က စာရေးသူနှင့်အရာရှိများ

နဂါးနှစ်ကောင်ကျောင်းတိုက်ရှေ့ စာရေးသူနှင့်လက်ချောင်းတော်စိပ်

ဖယ်ဆိုင်ရောက် စာရေးသူ (၁၉၉၀ခုနှစ်)

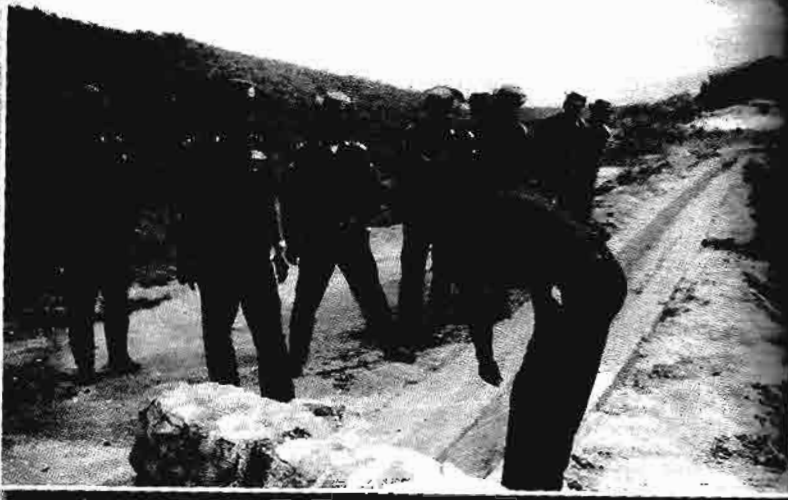
တင်းထပ်ရေသွယ်ကူးပြောင်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က ဒုတပ်မဟာနှင့်စာရေးသူ

ဟာချိုလိတ်၊ ဖယ်ဆိုင်နယ်နိင်ငံချောင်းကူးတံတားအား မြန်မာဘက်မှမြင်ရပုံ (၁၉၉၁ခုနှစ်)

တင်းထပ်ရေသွယ်ကူးပြောင်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က ဒုတပ်မဟာနှင့်စာရေးသူ

တင်းထပ်ရေသွယ်ကူးပြောင်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က ခုတပ်မမှူးနှင့်စာရေးသူ

ကျိုင်းတုံလေဆိပ်တွင် တွေ့ရသည့်စာရေးသူ (၁၉၉၁ခုနှစ်)

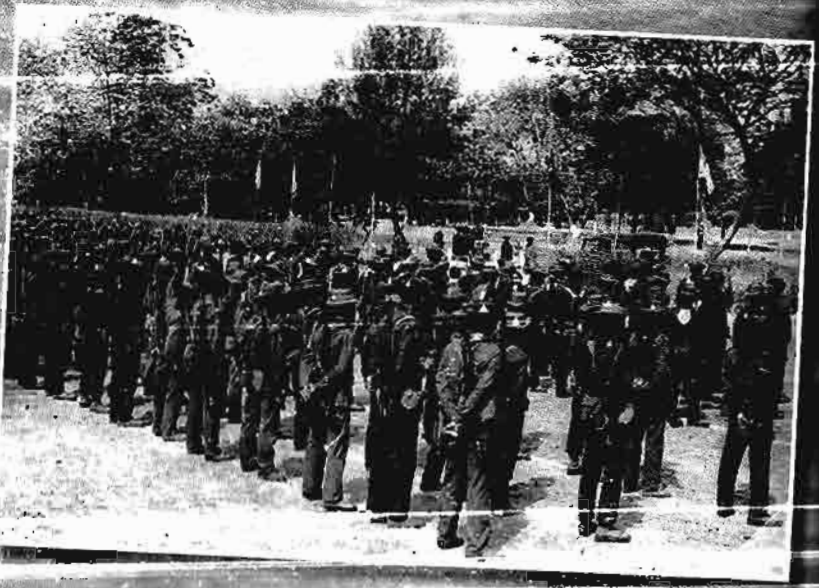
ကျိုင်းတုံရေကူးကန်အနီး စာရေးသူနှင့်ပိုလ်မှူးစိန်တင်ဝင်း (၁၉၉၁ခုနှစ်)

တောင်ပိုင်းတိုင်းသို့ စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းအမိန့်နှင့်ပြောင်းခိုင်းစာရေးသူအား ကျိုင်းတုံသစ်တပ်ပင်တောင်ကုန်းတွင်တွေ့ရစဉ် (၁၉၉၁ခုနှစ်)

တပ်ထွက်မိန့်ခွန်း ပြောနေသည့် စာရေးသူ

စစ်ထွက်မိန့်ခွန်း နားထောင်နေသည့် တပ်ခွဲများ

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

“စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၁)နှင့် အတွဲ(၂)” အား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက် အားပေးကြ၍ အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။ ယခု အတွဲ(၃)ကို ဆက်လက်တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ အတွဲ(၃)မှာ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှူးလုပ်သက် သုံးနှစ်တာကာလကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည် ဆိုခြင်းအား တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်သားဘဝတွင် ကျွန်တော် အဖြစ်ချင်ဆုံးမှာ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်ရင်းမှူးသည် တိုက်ပွဲဝင် စစ်သည်များနှင့် အတူနေကြသည့် စစ်ခေါင်းဆောင်များတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

တပ်ရင်းမှူးဘဝတွင် ကျွန်တော် ကြိုရ ဆုံရသည့် ရှေ့တန်း၊ နောက်တန်း၊ ငိုစရာ ရယ်စရာ ပြဿနာရပ် အမျိုးမျိုးနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ တိုက်ပွဲများအား ယခုစာအုပ်တွင် အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားသဖြင့် စာရှုသူများ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် စာရှုသူများအား ကျွန်တော် အရေးတကြီး ရှင်းလင်းတင်ပြလိုသည့် ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်နာမည် ကိစ္စဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းမှာ သောင်းဝေ ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်နာမည်လည်း သောင်းဝေ၊ ကျောင်းမှူးလည်း သောင်းဝေ၊ တပ်ထဲဝင်တော့လည်း သောင်းဝေသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တပ်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို သိသူများက ...

“ဟ ... ကိုသောင်းဝေက ဘယ်နဲ့ စာထဲမှာ သက်ဦး ဖြစ်သွားရ တာလဲ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ နာမည်အကုန်လုံးကျတော့ အမှန်တွေချည်း ဖြစ် နေပြီတော့”

ဟု စောကြောကြ၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စာထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ဇနီး အမည်မှလွဲ၍ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး၏ အမည်များမှာ အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။”

ဤကိစ္စကို ရှင်းပါမည်။

ကျွန်တော် စာရေးတော့ အတွေးကောင်း၊ အရေးကောင်းသည့် စာရေးဆရာကြီးများကို အားကျအတုယူခဲ့၏။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ ဆရာ ကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ ဆရာကြီးသော်တာဆွေ။ ထို့နောက် တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မဖော်ပြဖူးသေးသည့် ဆရာကြီးသိပ္ပံမောင်ဝနှင့် ဆရာကြီးမန်းတင်တို့ ပါဝင်ကြ၏။ ထိုဆရာကြီးများ၏ အတွေးရှင်း၊ အရေးရှင်းမှုကို ကျွန်တော် သဘောကျ၏။ ဆရာကြီးသိပ္ပံမောင်ဝက သူ၏အစမ်းစာများတွင် သူ့အမည် ရင်း ဦးစိန်တင် အစား သူ့ကိုယ်သူ မောင်လူအေဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့။ ထိုအတူ ဆရာကြီးမန်းတင်ကလည်း သူ၏မြို့ပိုင် မောင်ပြုံးချို။ နယ်ပိုင် မောင်ပြုံးချို စသည့် ဘဝအတွေးအကြံ စာတမ်းများတွင် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ အမည်အရင်း ဦးထွန်းတင် အစား မောင်ပြုံးချိုဟု အမည်တပ်ခဲ့၏။ ထို ဆရာကြီးများသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့အမည်ရင်းအစား အခြား သင့်လျော်သည့် အမည်များကို သူတို့စာထဲတွင် ပြောင်းလဲဖော်ပြခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အမည်မှလွဲ၍ ကျန်အမည်များကို ဖော်ပြရာ၌မူ အမည်မှန် များသာတည်း။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အမည်အရင်း သောင်းဝေ၊ ကလောင်အမည်သောင်းဝေဦး။ ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုအမည်နှစ်ခုအပေါ် အခြေခံ၍ စာကဲ၌ သက်ဦးဟု လုပ်လိုက်ခြင်းပါ။ သက်ဦး အမည်တပ်တော့ ရေးရတာ ပိုလွယ်လပ်တာပေါ့ခင်ဗျာ။

ထိုအတူ ကျွန်တော့်ဇနီး အမည်ရင်းမှာလည်း နော်မူးမူ ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ထဲတွင် အနေကြာတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက နော်မူးမူဆိုသည့် တိုင်းရင်းသား အမည်အစား မူမူ ဟုသာ ခေါ်ကြကုန်၏။ နောင်အခါတွင် နော်မူးမူမှ ဒေါ်မူမူ ဖြစ်လာပါတော့သည်။ အလွန်အလွန် ရင်းနှီးသူများက တော့ အမူ ပေါ့ခင်ဗျာ။ အဲ ... မေ ဆိုတာက ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။ သူမနဲ့ ကျွန်တော် သမီးရည်းစားဖြစ်တော့ အများသူငါလိုပဲ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်တွေ၊ မေတွေ လုပ်ကြသေး၏။ ထိုမှ အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါတွင် တော့ မောင်တွေ၊ မေတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ အဲဒီဒီဒီဟု ပြောင်းလဲသွားပါတော့ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် သိချင်းများ၌ ...

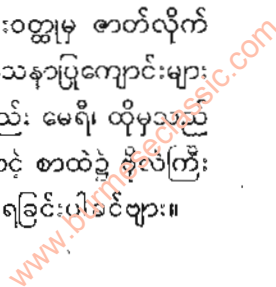
“ချစ်ပင် ချစ်မိုး xx ချစ်လိုက်ပါတဲ့ မေ xxx” ဟူ၍လည်းကောင်း။

“မောင်နဲ့မေ နှစ်ယောက်သား xx ကမ်းဦးထိပ်မှာ xx ထိုင်ကာ တွေဝေငေးမောလို့ xx တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ xxx အပြုံးချင်းလည်း ယှက်လှယ် ကာကွယ် ...” ဟူ၍လည်းကောင်း။

“မေ ဘယ်သူ့ကိုမှ xx အပြစ်လည်း မတင်ချင်ပေ xxx ချစ်ပရိ ယာယ်ကို xx သိသလိုလိုနဲ့ xxx” ဟူ၍လည်းကောင်း။

“မေရယ် xx အထင်တော့ မလွဲလိုက်နဲ့ဦး” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်မေတည်း မေ ခဲ့ကြသည်ကို နားစွဲခဲ့၏။

ထိုအတူ ကျွန်တော် လူမှန်းသိတတ်ခါစက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအတော် များများကလည်း မေရှင်၊ မေမေဝင်း၊ မေမြ၊ မေချစ်၊ မေမြင့်၊ မေဆန်း၊ မေလွင်၊ မေရီမြင့်၊ မေရီမြ စသည်ဖြင့် အတော်များများ မေတပ်ခဲ့ကြရာ နှစ်သက်ဖွယ် အမျိုးသမီးများ၏ အမည်တွင် မေ ဆိုသည်က အမြဲလိုလို ပါနေ၏။ ဆရာကြီးဒဂုန်တာရာ၏ နာမည်အကြီးဆုံးဝတ္ထုမှ ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးကလည်း မေ ဖြစ်၏။ ထိုအစွဲကြောင့် သာသနာပြုကျောင်းများ တွင် ကျောင်းနေခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် အားလည်း မေရီ၊ ထိုမှသည် မေ ဟူ၍ ကျွန်တော်မှ အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာထဲ၌ ဗိုလ်ကြီး သက်ဦးနှင့် ဇနီးသည် မမေရီ၊ အဲ ... မေ ဖြစ်သွားရခြင်းပါခင်ဗျာ။

ဒါက စာထဲတွင်ပါသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်ဇနီး အမည် ကိစ္စကို ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်းပါ။

အခြားတောင်းပန်လိုသည့် ကိစ္စလေးတစ်ခုလည်း ကျန်ပါသေးသည်။ ထိုကိစ္စကတော့ စာဖတ်သူများမှ ကျွန်တော်ဆီ စာရေးကြသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသား၍ ဝေဖန်အကြံပြုကြသူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါသည်။ မည်သူ့ထံမှ စာမပြန်နိုင်သည်ကို နားလည်ပေးကြပါရန် တောင်းပန်ပါသည်။ တောင်သာမှ စာဖတ်သူတစ်ဦးက တောင်သာသို့ စာအုပ်တစ်အုပ် ပို့ပေးရန်၊ တောင်သာ ရောက်လျှင် သူ့ဆီ ဝင်ခဲ့ပါရန် စာရေးပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ်က လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် ကျွန်တော် တောင်သာ ရောက်ပါသည်။ စာအုပ်များ ပါလာပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေ၏ စာတွင် လိပ်စာပါမလာ၍ လက်မှတ်ထိုးထားသည့် ကျွန်တော် စာအုပ်ကို မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ စာဖတ်သူများ ကျွန်တော်ထံ လာလိုက ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမသို့ လာနိုင်ပါသည်။ အပတ်စဉ် တနင်္လာ၊ အင်္ဂါနေ့များတွင် ကျွန်တော် အမြဲလိုလို ရှိပါသည်။ ကျန်ရက်များတွင်ကား ရှိချင်မှ ရှိပါမည်။ လယ်တောသို့ ရောက်နေတတ်ပါသည်။

တင်ပြစရာတော့ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ယခု အတွဲ(၃)တွင် ယခင်အတွဲ(၂)ကလိုပင် ဆရာဦးချစ်စံဝင်း၏ ကျွန်တော်စာအုပ် အတွဲ(၂) အပေါ် သုံးသပ်ဝေဖန်ချက်နှင့် ဆရာဦးချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)တို့၏ သုံးသပ်ဝေဖန်ချက်များကိုပါ ပူးတွဲဖော်ပြလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေရာ၊ ရန်ကုန်မြို့

(သောင်းဝေဦး)

ရက်စွဲ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်။

စစ်သားဘဝအမှတ်ထုများ၊ အတွဲ(၂)

သို့တော်

မှတ်စုများနှင့် ဖတ်ကောင်းသည့်စာတစ်အုပ်

ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်ထုများ၊အတွဲ(၂)”ကို ကျွန်တော် သုံးခေါက်တိတိ ဖတ်ရှုမှတ်သားရသည်။ သည်တော့မှလည်း ပြည့်စုံသည်။ စာဖတ်ဝါသနာအိုးများအတွက် မှတ်သားစရာတွေများ၍ ဖတ်ကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ “စစ်သားဘဝအမှတ်ထုများ၊ အတွဲ(၂)”ကို ဖတ်ရှုရသည်မှာ အတွဲ(၁)ထက် ပို၍ လေးလေးပင်ပင် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။ လေးလေးပင်ပင် ရှိဖို့လည်း လိုလာသည်။ “စစ်သားဘဝအမှတ်ထုများ၊ အတွဲ(၁)”စာအုပ်က လူငယ်ဘဝ၊ ဗိုလ်လောင်းဘဝ၊ သင်တန်းဆင်းဗိုလ်လေးဘဝ၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စစ်တိုက်ရသော ဗိုလ်ကြီးဘဝတို့၏ စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ရခိုက်ရသော စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံများက ပိုကဲသည်။ အတွဲ(၂)တွင်တော့ တပ်ခွဲဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီးဘဝမှ ဒုတပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ ဘဝအထိ ဖြစ်ရပ်များကို တင်ပြခြင်းဖြစ် ၍ တပ်မတော်သား အကြီးအကဲတစ်ဦးကို တပ်မတော်က မည်ကဲ့သို့ ပုံဖော် ပြုစုသည်၊ မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ပွဲဝင်ရသည်များကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ အတွဲ(၂)တွင် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများသည် အထက်က အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတာချည်း မဟုတ်ဘဲ မိမိကလည်း အမိန့်ပေး ဆောင်ရွက်မှုများ ရှိလာ၍ ဘယ်ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ

သုံးဖြတ်လေမလဲဟု စာဖတ်ရင်း စိတ်ကူးရသည်က ဤစာအုပ်၏ စိတ်ဝင်စားစရာ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

ဆရာသောင်းဝေဦးသည် “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” စာအုပ်ကို သံယောဇဉ်ဖြင့် စုဖွင့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ အခန်း(၁)ကို ကျိုင်းတုံမှ မကွေးသို့ အပြန် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး သံယောဇဉ်များ ရှိရာ ဆီသို့ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်၍ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေမှုဖြင့် စာအုပ်ကို စုဖွင့်ထားရာ “ဪ ... စစ်သားဆိုတာလည်း သံယောဇဉ်တွေနဲ့ပါလား” ဟု တွေးရင်း ဆက်ဖတ်ရာ စာတစ်မျက်နှာမျှ မလှန်ရသေးခင် အပျိုရောင်းတဲ့ အရက်ကိုသောက်၍ ဖြူးဖြူးသော အသားအရေ၊ နက်မှောင်သော မျက်ခုံး၊ လှပသော နှုတ်ခမ်း၊ ဝိုင်းစက်သော မျက်နှာဖြင့် ချစ်စရာ အသံသာသာ အပျိုမလေးအကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသော စာများကို ဖတ်ရတော့ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ သံယောဇဉ်တွေကလည်း များလှပါလားဟု စဉ်းစားမိခဲ့ရ၏။ အပျိုရောင်းတဲ့ အရက်ကို သောက်မိတော့လည်း ဆရာသောင်းဝေဦး တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တိမ်တိုက်တွေအကြား လွင့်၍များ မျောပါနေသလားဟု ထင်ရသည်။ ဒါကလည်း စစ်သားဘဝ အမှတ်တရပင် ဖြစ်ပေမည်။ အပျိုမလေးကိုကြည့်ရင်း အပျိုမလေးရောင်းသော အရက်ကို သောက်နေစဉ် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ် ရပေမယ့် မကြာမီ ပလတ်စတစ်တဲလေးဖြင့် ဘူမိကမ္မလာမြေမွေ့ရာတွင် မြေကြီးက မညီမညာ ခိုးလိုးခုလု၊ မိုးရေက စိုစိုစွတ်စွတ်ဖြင့် အိပ်ရတော့ ဒါကလည်း စစ်သားဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် မှတ်သားရ၏။

တကယ်တော့ စိုစိုစွတ်စွတ်ကလေးတွင် အိပ်ခွင့်ရသည်ကပင် စစ်သားဘဝအတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်ခွဲမှူး၊ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ဖြင့် သုံးလေးလသာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသေးသော ဗိုလ်မှူးနေဝင်း ခမျာ ယခုလို တာဝန်ဖြင့် အပြန် ဤခရီးလမ်း ဤနေရာတွင်ပင် ရန်သူက ချောင်းမြောင်းပစ်ခြင်း ခံရပြီး ကျည်စတစ်ဒုက အသည်းကို ဖိုက်သွားသဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ဗိုလ်မှူးနေဝင်းကဲ့သို့ ကျည်စတစ်ဒု အသည်းလို့ လာမစိုက်သော်လည်း မိသားစုရှိရာသို့

ပဲယောဇဉ်များဖြင့် ပြန်လာသော ဆရာသောင်းဝေဦးတို့ ကားတန်းကို ဖျက်သူက လာရောက်၍ ပစ်ပြေး ပြေးသည်ကို ကြုံရသည်။

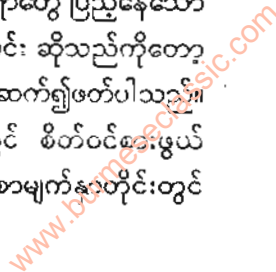
ရန်သူက လာစေသော်လည်း တပ်ရင်းသို့ အပြန်အဆင်းတွင် ပါတာခိုက်တာ မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရာ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်၏။

ရေနံချောင်း ရောက်တော့ မကွေးသို့ ဝင်ရမည့် ယာဉ်တန်း တပ်ဝင်ချိန် စနစ်တကျ ဖြစ်စေရန် ရေနံချောင်းအဝင် (၃၆)မိုင်တွင် ကားတန်း (၂)ကို ရပ်တန့်ကာ တစ်ညအိပ်ကြ၏။ မကွေးမှ ကြိုဆိုမည့်သူများ ပြင်သစ်ချိန်ရရန် ညအိပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်တော့ တပ်မှ ရဲမေအချို့ လာယောက်တွေကြ၍ မအောင်နိုင်ကြသော စစ်သည်အချို့ကလည်း တိတ်တဆိတ်ကပ်သို့ ညကြီးမင်းကြီး ပြေးအိပ်ပစ်လိုက်ကြကာ မိုးမလင်းမီ ထပြန်လာကြသည်ဟု ဆိုသည်ကလည်း စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများပင် ဖြစ်မည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်(၇)နာရီတွင်တော့ ရှေ့တန်းပြန်ရဲဘော်များ တပ်ရင်းသို့ ဝင်သည်။ တပ်နားသို့ရောက်တော့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပျားပြားသော လူထုကြီးက တခဲနက် လာရောက်ကြိုဆိုနေကြရာ “ဟာခနဲ၊ ကင်ခနဲ” ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ အသက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ ပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှ ပြည်သူတို့၏ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျသောအခါတွင် စစ်သားတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်းဟု ဆိုရမလို ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရသည်။ ပြည်သူတို့နှင့်အတူ ဇနီးသားသမီးတို့က ရှေ့ဆုံးတန်းမှနေ၍ ပန်းကုံးစွပ်ကြ၊ ပြိုင်ကြ ဆိုင်ကြ လုပ်သောအခါ စစ်သားဘဝ ပီတိများက ဝှမ်းဆီထိသလို ရှိရသည်တို့ကလည်း စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်၏။

ပထမစာမျက်နှာ (၁၀)မျက်နှာ မပြည့်မီပင် စာအုပ်ပါအကြောင်း စာရာတို့က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စာမျှရှိ၍ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်စရာတွေ ပြည့်နေသော စာအုပ်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကောင်း၊ မကောင်း ဆိုသည်ကိုတော့ မကော်မော်မှ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်၍ဖတ်ပါသည်။

“စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာများက ပြည့်နေ၏။ ဤစာအုပ်၏ စာမျက်နှာတိုင်းတွင်

ပတ်ရှုစရာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုမှုများက ပြည့်နေသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ထိုသို့သော စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရပ်များကို ရေးပြု၍ကား ကုန်ဆုံးစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့က စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံ မရှိသောကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

တကယ်တော့ ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အလေးထား တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာကား ခုနစ်ရပ်မျှ ရှိပါ၏။ ဤအကြောင်း အရာ ခုနစ်ရပ်သည် “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” စာအုပ်၏ အသက်သွေးကြောကြီး ခုနစ်ရပ်ဟုလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ ထိုအကြောင်း အရာများသည် အခြားနေရာများတွင် ရှာဖွေပတ်ရှုရန် ခဲယဉ်းသော အကြောင်းအရာများလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းအရာကြီး ခုနစ်ရပ်ကို မူတည်၍ ခေတ်သစ်မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ရည်မှန်းချက်၊ ရပ်တည်ချက်၊ လုပ်ဆောင်ချက်များကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုအရာများသည် မျက်မှောက် ခေတ် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ဥပစိရပ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြသသော အကြောင်းအရာ များဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ (တစ်နည်း) မြန်မာ့တပ်မတော်၏ သိက္ခာ၊ သမာဓိကို မြန်မာအက္ခရာများဖြင့် ကဗျည်းထိုး မှတ်တမ်းတင်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

အရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” စာအုပ်မှ ကျွန်တော် မီးမောင်းထိုး တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာခုနစ် ရပ်မှာ ...

- (၁) မြန်မာ့တပ်မတော်၏ တပ်မများ ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုများ
- (၂) မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ပြောင်မြောက်စွာ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် ဘိန်းဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်း
- (၃) တပ်မတော်အတွင်းမှ သင်တန်းအမျိုးမျိုး
- (၄) တပ်မတော်သားများ၏ နောက်တန်းစစ်သားဘဝ
- (၅) စစ်သေနာ်ဗျူဟာများအကြောင်း လေ့လာချက်

- (၆) စစ်ရေးစစ်ရာ စီမံခန့်ခွဲမှု သဘောထားများ
- (၇) တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ နှစ်ရပ် အကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်များကို လေ့လာသုံးသပ် ဖော်ပြရမည် ဆိုပါက ...

(၁) “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)၊ အခန်း(၈)” တွင် တပ်မ(၈၈)အကြောင်းကို ရေးသားရင်း တပ်မတော်၏ တပ်မများဖွဲ့စည်းမှုနှင့် ဖွမ်းဆောင်မှုများကို လေ့လာရသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု နှိမ်နင်းရန်၊ ပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တပ်မတော်များနှင့် ရင်ဆောင်တန်းနိုင်ရန်၊ အနာဂတ် ပြည်ပကျူးကျော်မှုများ ရှိပါက ရင်ဆိုင်ရန်နှင့် အမိမြေကို တစ်လက်မမျှ မကျူးကျော် မခံရလေအောင် ရည်မှန်းချက်များထားရှိ၍ တပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အထက်ပါ ရည်မှန်းချက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှစ၍ တပ်မ(၇၇)ကို မှော်ဘီတွင် စတင်ဖွဲ့စည်းသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် တပ်မ(၈၈)ကို မကွေးတွင် ဖွဲ့စည်းသည်။ ၁၉၆၈ တွင် တပ်မ(၉၉) ကို မိတ္ထီလာတွင် ဆက်လက်ဖွဲ့စည်း၏။

တပ်မများ၏ ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်မှုသည် စစ်ရေးအောင်ပွဲများကို ရရှိစေခဲ့သည်။ တပ်မများ၏ ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှား စစ်ကစားမှုများကြောင့် ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူများကို တောကြီးအုံကြား နယ်စွန့်နယ်ဖျားသို့ နှင်ထုတ် တွန်းပို့နိုင်ခဲ့၏။ တပ်မများ၏ စစ်ဆင်ရေးများသည် သောင်းကျန်းသူတို့အား နယ်မြေကျုံးစေခဲ့၏။ တပ်မများအကြောင်းကိုရေးရင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဗကပ၊ဗဟိုကော်မတီဝင် ဗိုလ်ပုကို ဖမ်းမိစဉ် သူ့ထံမှ မြန်မာ့ တပ်မတော်(လေ)မှ အကြပ်တစ်ဦး၏ လေတပ်ဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထားသောပုံကို ရရှိ၍ စုံစမ်းရာ ထိုဓာတ်ပုံသည် ဗိုလ်ပု၏သား လေတပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို ဆန်းကြယ်စွာ တွေ့ရှိရသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအကြီးအကဲအဖြစ် အစိုးရဝန်ကြီး အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အားလုံးနီးပါးကို တပ်မမှူးကြီးများအဖြစ် ပြန်၍တွေ့သည်။

(၂) “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)”၏ အခြားအသက် သွေးကြော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ ဘိန်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး အပေါ် တပ်မတော်မှ ထားရှိသော သဘောထားနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များဖြစ်၏။ စာရေးသူသည် ဘိန်းတန်းတစ်ခုအား မည်မျှအရေးထား၍ ပိတ်ဆို့ထားဆီး တိုက်ခိုက်ပုံတို့ကို အခန်း(၉)တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဘိန်းတန်းကို မည်သူ တွေ့က သယ်ဆောင်လာသည်။ ဘိန်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ဘယ်မှာ ရောင်းသည်၊ ဘယ်သူတွေကဝယ်ပြီး ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်သို့ ဘယ်လိုဖြန့်ဖြူး သည်ကို စစ်ဆင်ရေးနှင့် ယှဉ်တွဲကာ ဖော်ပြထားသည်။ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် အနောက်မီဒီယာလောကကို အသုံးပြုကာ မြန်မာ့တပ်မတော်အား ဘိန်း အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်နေသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုသည်အထိ လုပ်ဆောင်နေ ကြရာ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)”ပါ ဘိန်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး ပိတ်ဆို့မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စာမျက်နှာ(၂၁၁)မှ ဘိန်းသမိုင်း တင်ပြချက်တို့က အနောက်မီဒီယာလောက၏ မုသားပြောပြ ချက်ကို ဆေးကြောပစ်လိုက်လေသည်။ တပ်မတော်၏ ဘိန်းနှင့်မူးယစ်ဆေးဝါး လမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့မှုနှင့် ဘိန်းသမိုင်းကို စာအုပ်တွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့် ပြန့် လေ့လာနိုင်၏။ ရွှေတြိဂံနယ်မြေမှ ဘိန်းဖြူသံသရာအကြောင်း၊ ဘိန်း ဖြူ ဖြန့်ဖြူးရေးနှင့် စီအိုင်အေ အကြောင်းတို့အပြင် ဘိန်းမဲမှ ဘိန်းဖြူထုတ် လုပ်မှု PROCESS များကိုပါ ဤစာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုရ၍ ဤအပိုင်းသည် ဤစာအုပ်၏ အရေးအကြီး အပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်လာပါ၏။

(၃) ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” စာအုပ်တွင် တပ်မတော်ကွင်းမှ သင်တန်းများအကြောင်းကိုလည်း လေ့လာ ရသည်။ စစ်ရေးဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာများ အကြောင်းကို တစေ့တစောင်း သိလာရပြီး သင်တန်းများမှ ပညာသာမက မိတ်ဆွေကောင်းများကို တိုးပွား ရရှိကြောင်းကိုလည်း လေ့လာ၍ ရရှိပါသည်။ တပ်မတော်(ကြည်း)တိုက် ခိုက်ရေးကျောင်း၏ ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကိုလည်း သိခွင့်ရ၏။ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်သည် အမြင့်ဆုံး စစ်သင်တန်းပေးပေးကြီးဖြစ်ရာ ထို ကျောင်းကြီး၏ သင်ကြားမှု၊ ဖွဲ့စည်းမှုများကိုလည်း လေ့လာခွင့် ရရှိသော

မကြာင့် ထိုအကြောင်းအရာများသည် အခြားတွင် ရနိုင်ခဲ့သော အကြောင်း ဝရာ အချက်အလက်များဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

(၄) ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” တွင် ရှေ့တန်းသို့ တိုက်ပွဲဝင်သွားသည့် အခါများ၌ စစ်ဆင်ရေးများနှင့် ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာတွင် မညီမညာ ခိုးလှီးခလု အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ် ရှုံ နေရမှုများသာရှိပြီး နောက်တန်းသို့ ပြန်လာသောအခါ မိသားစုနှင့် ပျော်အောင်နေ၊ တပ်ရင်းတွင် တပ်နားရင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာလေးများ ကြိုးစားဖန်တီး၍ နေကြပုံကို ဖတ်ရသည်။ မိုင်းယောင်းကအပြန် စာရေးသူ လည် ဇာတ်ဆရာကြီးလုပ်၍ တပ်နားရင်း ကပွဲများ အစီအစဉ်ကို ဖတ်ရ တော့ ကြည်နူးရသည်။ ဤစာအုပ်၌ ဆရာသောင်းဝေဦးသည် သမိုင်းရေးရာ များကြောင့် စာလေးနေမည်ဟု ထင်မှတ်ရသော နေရာများတွင် စာကိုခပ် သွက်သွက်ရေး၍လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအရာ သွက်သွက်လေးများကို လှုပ်၍လည်းကောင်း မိမိစာအုပ်ကို သွက်သွက်ကလေးဖြစ်အောင် လုပ် ဆောင်မှုက စာအုပ်၏ ဖန်တီးထားမှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

(၅) ဤစာအုပ်၏ အရေးပါမှု တစ်ရပ်မှာ စာရေးသူသည် စာအုပ် ၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာများ၊ စစ်ရေးသိအိုရီများကို မိမိ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ စစ်ဆင်နည်းများကို တွဲကာ ဖော်ပြထား၏။ ဆရာသောင်းဝေဦးက ဗကပ နှင့် တိုက်ရာတွင် မော်စီတုန်း၏ သေနင်္ဂဗျူဟာများကို ဖော်ပြရာ၌ “နင် တို့စစ်တိုက်နည်းကို ငါသိပါတယ်”ဟု ဆိုလိုက်သလိုရှိ၏။

ဗကပတို့၏ စစ်ရေးမဟာဗျူဟာက တရုတ်ကွန်မြူနစ်တို့ လမ်း စဉ်အတိုင်း “ကျေးလက်ကို အခြေခံ၊ မြို့ကို သိမ်း”ဟူ၍ဖြစ်၏။ စစ်ကစား ရာတွင် ...

“ရန်သူတက်၊ ကိုယ်ဆုတ်
ရန်သူနား၊ ကိုယ်တက်
ရန်သူဆုတ်၊ ကိုယ်တိုက်
ရန်သူလှုပ်၊ ကိုယ်နား

ရန်သူနား၊ ကိုယ်တိုက်
 အမာရှောင်၊ အမွှာခိုက်” ဆိုတာတွေ ဖြစ်၏။
 စစ်နည်းဗျူဟာပိုင်းတွင် ...
 “ချီတက်တာ မြန်ရမယ်
 တိုက်ခိုက်တာ မြန်ရမယ်
 ချေမှုန်းတာ မြန်ရမယ်
 အောင်မြေ့တာ မြန်ရမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ(၂၀၂)တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်ဂိုမာရီ၏ စစ်ရေးဆိုင်ရာ အယူအဆ တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြရာတွင် “စစ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်သော တပ်မှူး များရဲ့ ခိုင်မြဲပြင်းပြသော အောင်စိတ်သာ ဖြစ်၍ စစ်ပွဲတစ်ခုတွင် မိမိလည်း မနိုင်၊ သူလည်း မရှုံး ဖြစ်နေချိန်တွင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စစ်ဗိုလ် ချုပ်ကြီးကသာ အနိုင်ရစေမိ ဖြစ်သည်” ဆို၏ဟု ပါရှိလေသည်။

မိမိတို့ အမှတ်(၈၈)ခြေမြန်တပ်မ၏ အစဉ်အလာကောင်းများကို ဖော်ပြရာတွင် ဆရာသောင်းဝေဦးက ...

“လုံခြုံရေးက အဓိက
 မသေချာတာ မလုပ်နဲ့
 သေချာမှ လုပ်
 လုပ်လျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်
 တပ်များ သက်သာချောင်ချိမှုကို ရှေ့စွ
 ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် မွေး
 မလိုလားတဲ့ နှုံးရှုံးမှု မရှိစေနဲ့
 ပြည်သူလူထုရဲ့ လေးစားမှု ခံယူ
 ရဲရင့်သည့် လုပ်ဆောင်မှုသည်သာ အောင်ပွဲဟု မှတ်”
 ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဆရာသောင်းဝေဦးက စစ်ရေးမဟာဗျူဟာများကို တင်ပြရာတွင် အငိုက်ဖမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့ အလေးထား တင်ပြ၏။ ထို့ပြင် ကိဒု(ဘီန)ခခန်း ကို ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းအောင်၏ အငိုက်ရအောင်ပွဲနှင့် မိမိ အငိုက်မဖမ်းနိုင်၍

ပိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေးတွင် မျှော်မှန်းသလောက် ရန်သူထံမှ အလောင်း၊ လက်နက်များ မရရှိခဲ့သည်များကို ဖော်ပြထား၏။

(၆) ဤစာအုပ်၏ နေရာအတော်များများတွင် အခြားစာအုပ်စာပေ များထက် ရှာဖွေဖတ်ရှုရန် ရှားပါးသည့် စစ်ရေးစီမံခန့်ခွဲမှုများကို တွေ့ရ သည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

(၇) ထို့ပြင် ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” တွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့၏ မှောက်ခံသမိုင်းများကို ဖော်ပြထားပါ၏။ ဤအပိုင်းများက စာအုပ်၏ လေးနက်မှုအပိုင်းများ ဖြစ်သည်။ “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” တွင် အထက်ပါ အကြောင်းအရာကြီး ခုနစ်ရပ်သာမက စာရေးသူ၏ အတွေ့ အကြုံများကို ဟာသနော၍ ရေးသားတင်ပြထားမှုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စာရေးဆရာအတွက် ကလောင် အရေးကြီးသလို၊ စစ်သားအတွက် သေနတ် က အရေးကြီး၏။ သေနတ်သည် စစ်သား၏ အသက်တမ္ဘာ ပါပေလားဟု လည်း မှတ်သားရပါသည်။

တစ်ဖန် နောင်လိုင်း၊ ပါဖန်တွင် ကျည်ဆန်များကို ဗျူဟာဂျီတူးက လက်ခံစမ်းပါဆို၍ လက်ခံလိုက်ပြီး ကျည်တွေ လျောနေ၍ လိုက်ရှင်းရသော ကိစ္စက အရာရှိငယ်များအတွက် သင်ခန်းစာ ရယူဖွယ် ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးမြို့လေး ဖြစ်သော မိုင်းယောင်း မြို့လေး၏ အရှေ့ခြမ်းတွင် တစ်လတာ စခန်းထိုင်နေခဲ့ရသည်။ နေရာမှာ ကင်းရှူးတောင် ဖြစ်၏။ ထိုဒေသအကြောင်း ဖတ်ရတော့ ဖတ်နေရင်းပင် ကိုနေရာလေးများအား မှန်းဆ၍ လွမ်းရ၏။

စစ်ဆင်ရေးများတွင် မိုင်းကလည်း အရေးပါသည်။ မိုင်းများက ကိုယ်ထောင် သူမိ၊ သူထောင်တော့ ကိုယ်ရှောင်ရမည့် အရေးတွင် မရှောင် နိုင်၍ ဗိုလ်မှူးစိုးတင့်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသိန်းနွယ်တို့ မိုင်းထိရသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ဖတ်ရတော့ ဖတ်နေရင်း ဝမ်းနည်းရသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ငွေဆယ်သိန်းစီး ငွေကြေးများ အသိမ်းခံရသည် အကြောင်းကို ဖတ်သည့်အခါတွင်လည်း ဟာကြောင့် အသိမ်းခံရသည်ကို စာဖတ်သူတို့က သိချင်ကြမည် ဖြစ်၏။

ဆရာသောင်းဝေဦး တစ်ယောက် ဂျီတူးဘဝ၊ သေချင်စော်နံ့ရပုံနှင့် မိုးမိတ်သို့ ရောက်၍ စစ်မတိုက်ရသောကြောင့် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ရပုံများကို ဖတ်ရသည်က စာဖတ်သူပါလိုက်ပြီး သေချင်စော်နံ့စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူ့ဘဝ ဟာတာတာကြီးဖြစ်တော့ စာဖတ်သူလည်း စာဖတ်နေရင်း ဟာတာတာ ဖြစ်ရ၏။ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” တွင် ထိုကဲ့သို့ ဖတ်စရာ၊ အမှတ်တရ ဖြစ်စရာလေးများနှင့် ပြည့်နေ၍ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်စရာတွေ အများအပြားပါသော စာအုပ်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် လမ်းအကနှင့် လမ်းမင်းသမီးလေးများ အကြောင်းကလည်း မပါ၍ မပြီး၊ ဆိုင်းကလေးက ခပ်နဲ့နဲ့တီးခတ်ပြီး၊ တယောသံလေး ချွဲနေချိန်တွင် လမ်းမင်းသမီးလေးက လက်အုပ်ကလေးချီ၍ ထွက်လာပုံမှာ စာအုပ်ဖတ်၍ ပြီးသည့်တိုင် မျက်စိထဲတွင် စွဲကျန်ရစ်နေသည့် အပိုင်းဖြစ်၏။ မိုင်းယောင်း စပါးအရက်ကလေး တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင်း လမ်းမင်းသမီးလေး အခေါ်တွင် လိုက်ပါသွားသော စစ်ကြောင်းမှူးကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းက စာအုပ်၏ တင်းမာသော အကြောများကို လျှော့ပေးပါ၏။

လမ်းအက ကောင်း၍ “ပတောက်၊ ပတောက်” ဟု ရန်သူက လှမ်းပစ်တာ ခံရပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း စိန်ပြောင်းနှင့် မှားပစ်ခြင်း ထပ်ခဲရသည့် ဖြစ်ရပ်က သံချောင်းတို့အဖေ၊ ကံကောင်းလို့ မသေဆိုသည့် မေ့မရသော အဖြစ်မျိုးဖြစ်၏။ ရန်သူ့တပ်အား တိုက်ခိုက်ရန် အသွား မိမိတပ်အချင်းချင်း မှားယွင်းပစ်ခတ်မှု အတွေ့အကြုံကို ရေးသားတင်ပြထားရာ စစ်ရေးတွင် ဤကိစ္စမျိုးက အထူးတလည် အရေးတကြီး သတိထားစရာ ဖြစ်၏။

ဟောင်ကျွန်မှ လမ်းခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အိန္ဒိမ်းနှင့် ဟောင်ကျွန်မှ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် မျက်လုံးမျက်ခုံး ခပ်ကောင်းကောင်း လမ်းဘုရင်မလေး အိဆော့တို့ထက် ဆရာသောင်းဝေဦး၏ ရင်ထဲတွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်သူက မနန်းပန် ဖြစ်သည်။ မနန်းပန်ကို ပွဲခင်းထဲတွင် တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ဝင်တိုက်ပြီး ဝတ္ထုဆန်ဆန် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ မနန်းပန်တို့အိမ် သွားလည်သည်။ ပနန်းပန်နှင့် ခင်မင်မှုတွေ ပွားသည်။

မမကွေးက ကရင်မလေး (အခုတော့ ကရင်မကြီး)ထံ ပြန်တော့မည့် အချိန်ကိုင် မနန်းပန် အပေါ် သံယောဇဉ်က ပွားဆဲမဟုတ်ပါလား ဆရာသောင်းဝေဦးရယ်။

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာသောင်းဝေဦးက မိုင်းယောင်းသူတို့၏ အလှကိုလည်း စာဖွဲ့ထား၏။ ထို့ကြောင့် “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၂)” စာအုပ်သည် မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့စစ်ရေးစစ်ရာများနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း အထောက်အကူ ပြုစရာ ဖြစ်လာကံသော စာအုပ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သလို စာရေးသူ၏ ဂျီတူးဘဝ တပ်မမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါ သေချင်စော်နံ့သည်အခါ နံရ၊ မနန်းပန်နှင့် တွေ့ရသောအခါ သံယောဇဉ်ဖြစ်လို ဖြစ်ရပြီး မကွေး ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်၍ နေရပုံတို့ကလည်း စစ်သားဘဝ အမှတ်တရတွေဟုပင် ဆိုရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာသောင်းဝေဦးက ဟာသဖြစ်ရပ်လေးများကို အခွင့်ရလျှင် ရသလို ထည့်သွင်းရေးသား၍ စာအုပ်အား ပေါ့ပါးအောင် ဖန်တီးထားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို(ချ်)က ကလကတ္တားပြန် ရှားရှားပါးပါး ဂေါ်ရခါးလူမျိုး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ လေ့ကျင့်ခန်းစစ်ရင်း လယ်ကွင်းထဲမှ လေးထောင့်စင် တစ်ခုပေါ်၌ ကောက်ရိုးများ စုပုံထားသည်ကို ဂေါ်ရခါးဗိုလ်မှူးကြီးက “အဲဒါ ဘာလဲ” ဟု သင်တန်းသားတစ်ဦးအား မေးရာ သင်တန်းသား အရာရှိက “ကုလားဖျင်းပါ ကျောင်းအုပ်ကြီး” ဟု ဖြေရာ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒို(ချ်)က “ကျောင်းသား ဘာပြောလဲ၊ ကုလား မဖျင်းလို့ ကာနယ် ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ကုလားဖျင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကောက်ရိုးစင်၊ ကောက်ရိုးစင်” ဟု ပြန်ပြောရာ သင်တန်းတစ်ခုလုံး ပွဲကျသွားသည်ကို စာဖတ်သူတို့ ပြုံးမိမည် အမှန်ဖြစ်၏။

စာမျက်နှာ(၁၈၁)တွင် “ဟေ့ ... ကိုသက်ဦး၊ လျှပ်စစ်မီး လာရဲ့လား၊ ကျုပ် မီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီနားတစ်ဝိုက်က ရွာတွေက ဘာများပြောသေးလဲ” ဟု မေးရာ ဆရာသောင်းဝေဦးက “ဒီနားက ရွာတွေက ဒီလျှပ်စစ်မီးကို တော်တော် သဘောကျနေတယ်၊ မီးက သဘောကောင်းတယ်၊ ခဏ

ခင်္က မီးလာနေတယ်”ဟု ဆိုသော ရေးကွက်လေးနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူကြီးကို ပူကျယ်ဟု ခေါ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးမောင်ဝင်းက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုက်ပူပူ အပေါ်သွားနှစ်ချောင်း ထင်သာ မြင်သာ ဖြစ်အောင် ကျဲနေ၍ ပူကျဲဟု ခေါ်သည်ဆိုသော ရေးသားချက်ကလည်း စစ်သားဘဝ အမှတ်တရ တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အခြား ရယ်စရာ ပြုံးစရာ ဟာသဖွဲ့ဆိုမှု အများအပြား ကျန်သေးရာ ယင်းတို့ကို ဤစာအုပ်ထဲကျမှ ရှာဖွေဖတ်ရန် ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ ဤဘဝမှတ်တမ်းစာအုပ် သည် မှတ်စရာပါမည့် ဖတ်လိုကောင်းသော ဘဝမှတ်တမ်းစာအုပ် အမှန် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ မြန်မာစာပေလောက၏ လိုအပ်နေသော ကွက် လပ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြည့်စွက်ပေးသော ကိုယ်ရေးဘဝမှတ်တမ်းစာတစ် အုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်၏ မှတ်စရာတွေက ဘာတွေ၊ ဖတ်လို ကောင်းတာတွေက ဘာတွေ ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်မှ အတတ်သိမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်သည် စင်းလုံးချောကား မဟုတ်၊ အချို့နေရာများတွင် အကြောင်းအရာ အချို့ကို မလိုအပ်ဘဲ နှစ်ခါထပ် ရေးသားထားမှုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မာတိကာ စာမျက်နှာ နံပါတ်များ မပါရှိခြင်း၊ မြေပုံများကို ဖော်ပြရာတွင် အကြောင်းအရာနှင့် မြေပုံကို ကွက်တိ ထည့်သွင်းနိုင်အောင် မစီစဉ်နိုင်မှုတို့သည် ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ရာတွင် ပြုပြင်ရန် လိုအပ်သော အချက်များ ဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြ ရင်း “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၃)”ကို စောင့်မျှော်ရင်း ဤဝေ ဖန်ချက်ကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

(ချစ်စံဝင်း)
၂၇-၅-၂၀၀၂

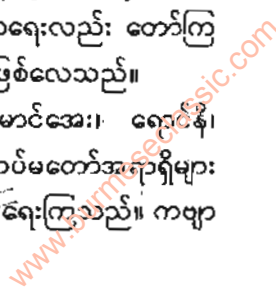
ပူးပူးဝဲဝဲ ရသမြောက်သော စစ်သားသံ အမှတ်တရများ

စာရေးဆရာ သောင်းဝေဦးသည် အမျိုးသားစာပေဆု ရခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ “ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၏ သမိုင်းမှတ်တမ်း”ကို ရေးသားပြုစုခြင်းအတွက် နိုင်ငံတော်က အမျိုးသားစာပေဆု ဂုဏ်ပြုပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အလေ့အလာ အစု အဆောင်း အမှတ်အသား ကောင်းသော သုတေသနပညာရှင်တစ်ဦး အနေ ဖြင့် သူသည် လေးစားအားကျဖွယ် စာရေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်ကား သူရေးသော ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ မှတ်တမ်းများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း အားပေးဖတ်ရှုကြသော စာဖတ်ပရိသတ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိခြင်းပါပေတည်း။ စင်စစ်မူ ဤကဲ့သို့ ပြည်သူလူထု၏ တစ်ခဲနက် လက်ခံအားပေးမှုကို စာရေး ဆရာတိုင်း မရနိုင်ချေ။ တော်ရုံတန်ရုံ ကံဇာတာဖြင့် မရနိုင်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ပါရမီနှင့်လည်း မဖြစ်နိုင်။

ဗိုလ်တာရာ(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)၊ ဗိုလ်မှူးဗလ၊ ဗိုလ်ဉာဏ်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးသမိန်၊ သိပ္ပံမှူးတင် စသော စစ်ဗိုလ်စာရေးဆရာများ စာရေးကောင်း ကြပါ၏။ အကြောင်းအရာလည်း ကောင်းသည်။ စာရေးလည်း တော်ကြ သည်။ ဗဟုသုတလည်း ရစေသည်။ သုတစာပေ ဖြစ်လေသည်။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး၊ ရောင်နီ၊ ဗိုလ်မြင့်၊ မောင်သင်၊ ဝင်းဦး၊ မြတ်ထန် စသော တပ်မတော်အရာရှိများ သည် စစ်ဗိုလ်ဘဝ၊ စစ်သားဘဝမှ ရသစာပေများကို ရေးကြသည်။ ကဗျာ

ရေးကြသော ထိလာစစ်သူ၊ မြင်းမူမောင်နိုင်မိုးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလည်း ရှိသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်က စစ်ဗိုလ်စစ်သား အဖြစ်ထက် ရသမြောက်သော အရေးအဖွဲ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကာ အသိအမှတ်ပြု ခံရခြင်း ဖြစ်ကြ၏။ စာရေးကောင်းမှ စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံပါသည်။

ဆရာသောင်းဝေဦး ရေးသော ဝတ္ထုများကို စာဖတ်ပရိသတ်သည် သောင်းသောင်းဖျေဖျေ ဩဘာလက်ခုပ်တီး၍ အားပေး ဖတ်ရှုခဲ့ကြသည်။

- (၁) ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည်
- (၂) သောက်မရောက် သက်မပျောက်
- (၃) စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ(၁)
- (၄) ကျွန်တော်လယ်သမားကြီး
- (၅) စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ(၂)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖော်ပြခဲ့သမျှ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ၊ မြို့တော်သတင်းစာတွင် အခန်းဆက် ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်းပါးများ စသည်တို့ကို လူကြိုက်များသည်။ ပရိသတ်က ကြိုက်လျှင် ဝယ်ဖတ်ကြသည်။ စာအုပ်ရောင်းရသည်။ စာအုပ်ရောင်းရ၍ ချက်ချင်း ကုန်သည်။ မကြိုက်လျှင်မဝယ်ပါ။ မဖတ်ချင်သော စာအုပ်ကို အလကားပေးလျှင် တောင် အလေးခံ၍ မသယ်ချင်၊ လုန်၍ပင်မကြည့်။ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ လက်ရာများမှာ စာဖတ်ပရိသတ်က တမ်းတမ်းတတ တောင်းဆိုရလောက်အောင် အရသာပါသည် ဆိုမည်လား။

ဆရာသောင်းဝေဦး ရေးသားထားသည့် စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ စာအုပ်၊ အမှတ်(၂)ကို မနေ့ညနေက ကျွန်တော် စပြီးဖတ်ပါသည်။ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် အချိန် ဘယ်အချိန်ရောက်မှန်း မသိ။ စာအုပ်ဆုံးမှ လက်က ချနိုင်ပါတော့သည်။ စာမျက်နှာ(၃၉၅)မျက်နှာရှိသော သူ့ဘဝ(ဗိုလ်မှူးဘဝ) အတွေ့အကြုံလေးများကို လှလှပပ သွက်သွက်လက်လက် ရေးဖွဲ့ထားပုံမှာ အံ့ဩချီးကျူးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ဒါ အတွဲ(၂)ဖြစ်၏။ အတွဲ(၁)ကိုဖတ်ပြီး ဆရာချစ်စံဝင်းကလည်း ဤသို့ ဆိုခဲ့သည်။

ချစ်စံဝင်း၏ အမှာစာ

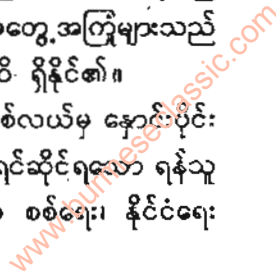
ဖတ်စရာစာအုပ် ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ချိန်တွင် ဆရာသောင်းဝေဦး၏ "စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၁)" စာအုပ် ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်သည် တစ်တိုင်တည်း ဖတ်လိုက်သည်။

ဆရာသောင်းဝေဦး ဆိုသော စာရေးဆရာကလည်း အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့် သူက ညီရင်းအစ်ကိုလို ခင်မင်ကြသူများဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက မရှိအတူ၊ ရှိအတူ နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘဝကို လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးချည်းနှင့် စခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ အကျိုးတစ်ထည်ကို သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့်၊ ဖိနှပ်တစ်ရန်ကို သူ တစ်ခါ ကိုယ်တစ်ခါ၊ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို သူတစ်ပိုင်း ကိုယ်တစ်ပိုင်း ခွဲဝေမျှတသုံးစွဲရင်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကပင် ကျွန်တော်နှင့်သူက စာပေစိတ်ဝတ်ရှိ၏။ စာပေဝါသနာအထုံရှိသော ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝကို စာပေလောကတွင်ပင် နှစ်မြှုပ်ကာ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်လာရသော်လည်း သူက တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်ကာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာအရာရှိကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်လာရသူဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် မူလတန်း ပြဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သူ့အမည်ရင်းက ကိုသောင်းဝေ ဖြစ်သည်။

"စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ" စာအုပ်တွင် ၁၉၆၅ ခုနှစ် အထိသော ကာလအတွင်းမှ မိမိဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားထား၏။ ထိုအကြောင်းအရာများကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆက်၍ ဆက်၍ ရေးသားနေဆဲဖြစ်ရာ သူတပ်ဘက်မှ အရပ်ဘက်သို့ ပြောင်းသည်အထိ ဆက်ရေးမည်ဟု ခန့်မှန်းရပေရာ သူရေးနေသော စစ်သားဘဝအတွေ့အကြုံများသည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ကာလလောက်အထိ ရှိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့စာအုပ်တွင် နှစ်ဆယ်ရာစု နှစ်လယ်မှ နှောင်းပိုင်းကထံ ရှည်လျားသော ကာလ၏ မြန်မာ့တပ်မတော် ရင်ဆိုင်ရသော ရန်သူများအကြောင်း၊ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ထိုစဉ်ကာလ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး

ရည်မှန်းချက်များ၊ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ အသုံးပြုခဲ့သော လက်နက်၊ ခဲယမ်းနှင့်ယာဉ်၊ ရိက္ခာပစ္စည်းများ၊ တပ်ဖွဲ့စည်းမှုများ၊ ထိုကာလများအတွင်း တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော တပ်မတော်အရာရှိကြီးများနှင့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း တစေ့တစောင်း ပါဝင်လေရာ သောင်းစေ့ဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ” စာအုပ်သည် တကယ်တော့ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ စစ်သမိုင်း၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါ၏။

ထို့အပြင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ပြည့် ဝန်းကျင်ကာလအထိ ရှည်လျားသော မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်သမိုင်းကို သမိုင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းများကဲ့သို့ မရေးဘဲ ဘဝအတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရပ်များ ရောစပ်လျက် ရသစာပေဟန်ဖြင့် တင်ပြထားမှုက ဤစာအုပ်၏ အားသာမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။ စာအုပ်ပါ တိုက်ပွဲများ၊ ဖြစ်ရပ်များ၊ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ လှုပ်ရှားမှုများက အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသဖြင့် စာအုပ်ကို လက်က မချနိုင်ဘဲ တစ်ဆက်တည်း ဖတ်မိရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ ဆရာချစ်စံဝင်း၏ အမှာစာ အစပိုင်းပင်၊ ဆရာချစ်စံဝင်းချီးမွမ်းသည်မှာ ကျောင်းဆရာ အတူလုပ်ခဲ့ဖူးကြသော ငယ်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေရင်းချာမို့ မဟုတ်။ စာအုပ်က ဆွဲဆောင်သဖြင့် အမှန်ကိုသာ ထောက်ခံဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ စာရှုသူလည်း ဖတ်ဖူးပြီးသား ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချက် ထင်ရှားသိသာအောင် ကောက်နုတ်တင်ပြပါရစေဦး။

မမျှော်လင့်ဘဲ စစ်သား ဖြစ်လာခြင်း

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ချူချာ၏။ လူကလည်း သေးသေးကွေးကွေးနှင့် ဗလံကလေး ဖြစ်၏။ ညောင်ညှက်ညှက်နှင့် ရောဂါလည်းစုံ၏။ ကျွန်တော့်တွင် အစာအိမ်ရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ၊ သွေးအားနည်းရောဂါ SINTUS ခေါ် အသက်ရှူမဝသည့်ရောဂါ၊ အရေပြားယားယံသည့် ရောဂါ စသည်ဖြင့် ရောဂါစုံလှ၏။ လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ ယနေ့အချိန်

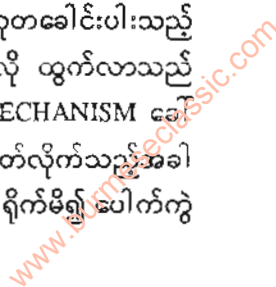
ထိ လူနှင့်ဆေးက ပြတ်သည်မရှိ၊ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး သုံးဆောင်နေရ၏။ ဟိုဘဝက ပါဏာတိပါတာကံတွေ ဘယ်လောက်များ ကျူးလွန်ခဲ့လေသလားတော့ မသိ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့အမျိုး၌ စစ်သားမရှိ၊ ကျွန်တော်တို့အညာက ဒေသစွဲကြီး၏။ ဒေသကိုပစ်ပြီး စစ်တပ်ထဲ ဝင်လေ့ဝင်ထ မရှိ။ သူပုန်သူကန်လည်း မရှိ၍ စစ်အကြောင်းကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလမှလွဲ၍ သိပ်မသိကြ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးကွေးကွေး၊ လူက ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ ခပ်ချူချူချာချာဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ရောက်သည်အထိ စစ်နှင့် အလွန်အလှမ်းဝေး၏။ စစ်ဆို ရေတောင်စစ်၍ မသောက်ခဲ့ဘူးပါ။

သို့ရာတွင် ဘွဲ့ရခါစ ထိုကျန်းမာရေး မကောင်းသော တုံချိုချို လူဗလံ ရှုနာရှိုက်ကုန်းကလေးက လူမသိ သူမသိ စစ်တပ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်ပင်လိုက်ပါသည်။ ပေါင်မပြည့် ဘာမပြည့် မျက်စိက မှန်တုန်တုန်၊ မျက်မှန်ကလေးနှင့် သေးညှက်သော လူကလေးအား စစ်တပ်က လက်ခံလိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ရောဂါသည်လေးက စစ်ထဲဝင်သတဲ့ကွာ သေတော့မှာပဲ” ဟု ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များက ထောပနာ ပြုကြ၏။ အလွန်လည်း အံ့ဩကြ၏။

သူတို့ပြောလည်း ပြောလောက်စရာပါပေ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး သုံးလေးနှစ် ကြာသည်အထိ စစ်သားလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ စစ်တပ်ဆို ဝေါင်ဝေါင်ရွေး ဝေးဝေးရှောင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်တပ်သည် ကိုယ်နေချင်သလို မနေရ၊ ကိုယ်သွားချင်သလို မသွားရနှင့် ကန်သတ်ချက်တွေ များသည်ဟု ထင်၏။ စစ်စည်းကမ်းတွေကိုလည်း စိတ်ညစ်၏။ သေနတ်တွေကိုလည်း မမြင်ဘူးတော့ လန့်နေ၏။ ဗဟုသုတခေါင်းပါးသည့် တောသားပိပိ သေနတ်ပြောင်းထဲမှ ကျည်ဆန် အလိုလို ထွက်လာသည် ယင်၏။ (နောင် ဝိုလ်သင်တန်း၌ သေနတ်များ၏ MECHANISM ခေါ် စက်အစိတ်အပိုင်း လှုပ်ရှားမှုကို သင်ရမှ မောင်းဖြုတ်လိုက်သည့်အခါ ကျည်ရိုက်တံက ပြောင်းရင်းအတွင်းရှိ ကျည်ဆန်ဖင်ကို ရိုက်မိ၍ ပေါက်ကွဲ

ကာ ပြောင်းအတွင်းမှ ကျည်ဆန်ထွက်လာသည်ကို သိရတော့မှ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် တွေးကြောက်ခဲ့သည်များအား ပြန်တွေးကာ ရယ်ရပါသည်။)

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်၏။ အညာမှ ရန်ကုန် ဆင်းကာ တက္ကသိုလ်အား ပိုက်ဆံမရှိ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် နေပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်ကာ တက်ရ၏။ ဆယ်တန်းအောင်၍ ဆင်းလာသည်မှာ အမျိုးထဲတွင် ပညာတတ်မရှိ၊ ကိုယ်ပညာတတ်ရင်တော့ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ကင်းချည်ရဲ့ဟု သဘောရကာ ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်ချင်စိတ် တစ်ခုတည်းဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မှာက စားဝတ်နေရေး အလွန်ခက်၏။ မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်၍ ဆွေမျိုးများထောက်ပံ့သည့် ငွေ အနည်းငယ်ဖြင့် နှစ်နှစ်ကျော် ကျောင်းတက်ပြီးသည့်အခါ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်၍ မူလတန်းပြဆရာ ဝင်လုပ်ရပါတော့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်၏။ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အထူးမူလတန်းပြဆရာ၊ ဆရာမလောင်း လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်အား ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ရန်ကုန် ပြည်လမ်းရှိ လိပ်ခုံးတွင် သင်တန်းပေးပါသည်။ တစ်လသင်တန်း ထင်ပါ၏။ ထိုသင်တန်း၌ ကျွန်တော့်အတွက် မိတ်သင်္ဂဟများ တိုးပွားလာ ရုံမက ထိုသင်တန်းမှ တစ်ဦးသော မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် စစ်သားဖြစ် အောင် တွန်းပေးလိုက်သည့် ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် အမှတ်တရ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါ ခင်ဗျား။

သင်တန်းကြောင့် အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများ တိုးပွားလာ၏။ ထိုအထဲ ၌ ကျွန်တော့်အား မောင်မရှိသဖြင့် မောင်လေးတစ်ဦးသဖွယ် ခင်မင်နေသည့် အစ်မကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်က အတန်းတူ ဘာသာတို့ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်။ လုပ်သားကောလိပ် တက်တော့လည်း တစ်ရပ်ကွက်တည်းမို့ အတူသွား အတူလာ ဖြစ်ပေရ၏။ ထို့ကြောင့် ကာလအတန်ကြာသော

ကာလ သူနှင့် ကျွန်တော့်အား ပတ်ဝန်းကျင်မှ မမထားနှင့်အပါဟု သံမှတ်ကြ၏။ (ထိုစဉ်က ညွှန်ဝင်းနှင့် မြင့်မြင့်ခင် တို့၏ မမထားနှင့်အပါ ဇာတ်ကား နာမည်ကြီးနေသည့် ကာလဖြစ်၏။) သူမက ကျွန်တော့်ထက် အသက်လေးငါးနှစ်ကြီး၏။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း ဖြစ်၏။ မြန်မာ ဆန်ဆန် ဆံပင်ရှည်ထား၍ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် ဖြစ်၏။ ပန်းပွင့်ကြီးကြီး ပန်တတ်၏။ တွေ့ခါစက ဘာမှ မပြောရဲသော်လည်း ကာလအတန်ကြာ၍ လူချင်းရင်းနှီးလာသောအခါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများက မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် “မမကလည်းဗျာ၊ ပန်းပွင့်ကြီးကြီး အမြဲပန်တာပဲ၊ တောကျလိုက်တာ” ဟု ပြောမိသည်။

သူမကလည်း အားကျမခံ “ဟဲ့ ... တောသူပဲ” ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် သို၏။ ထိုစဉ်က သူမသည် ဒေါလီယာလို YELLOW BALL လို၊ SNOW BALL လို ပန်းပွင့်ကြီးကြီးများ မကြာခဏ ပန်တတ်၏။ နောင်တွင် ကျွန်တော် ပြော၍လား မသိ။ အပွင့်ခပ်သေးသေး ပြောင်းပန်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူမဆံပင်များက နက်မှောင်သန့်စွမ်းလှ၏။ မြန်မာဆန်ဆန် ဝင်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် သူမ ဆံပင်နှင့် ပန်ရလှ၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် ကျွန်တော်က ...

“တစ်ပတ်လျှို ဆံထုံးကြော့မှာ XX တစ်ပွင့်ပန်းပန်ကာ XXX ရှုကာငေး XXX နုဝါသွေး XXX လက်ရှည်ထူထူလေး ဝတ်ကာ XX ကြက်သွေးနီနီ XXX ထာဝီပန်းခက် ယဉ်သထက် ယဉ်ကာ XXX နက်မှောင် ကတ္တီပါ XXX လှပယဉ်ကျေး ပုံတော်လေးနဲ့ပါ XXX ”

ဆိုသည် ကိုမင်းနောင်၏ “တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦး” သီချင်းအား ဆိုပြ၏။

“အဲဒီသီချင်းက မမကိုများ ကြည့်ပြီး စပ်ထားတာလား မသိပါဘူး” ဟု ဆိုသည့်အခါများတွင် သူမက “မဟုတ်ပါဘူးဟယ်” ဟု ပြန်ပြောတတ်၏။ ပါးစပ်က မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ဆိုသော်လည်း မျက်နှာကား ကျေနပ်ပုံ ရနေသည်။

သူမနေသော လမ်းနှင့် ကျွန်တော်နေသော လမ်းမှာ တစ်ရပ်ကွက် တည်းဖြစ်ပြီး နှစ်လမ်း သုံးလမ်း ခြား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆိုသော သင်္ကေတသားသည် အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းများဖြင့် သူမဆီသို့ နေ့စဉ် ရောက်၏။ စာကူးစရာရှိလို့၊ ငှားထားသည့်စာအုပ် ပြန်ပေးစရာရှိလို့၊ ပတ် ကားဖောင်တိန် ပေးချင်လို့ စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြစရာများက များလှ ချေ၏။ ယခု ပြန်စဉ်းစားသော် ရယ်ရပါ၏။ သူမက အမေနှင့် အစ်မများ နှင့်နေ၏။ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်တွင် Queen ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ထို Queen ၏ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်ဆည်း ပေးနေသည့် အပါးတော်မြဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ (ပေါင်ချိန်ကားထဲက EUNUCH ကဲ့သို့ မိဖုရား၏ အပါးတော်မြဲမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။) သူ့အိမ် တွင် သူ Queen မို့ ကျွန်တော် ဝင်ထွက်သွားလာသည်ကို သူ့အမေနှင့် အစ်မများက ဘာမျှမပြော၊ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး၊ ရည်းစားကောင်းကောင်း မထားတတ်သေးသည့် ခပ်ခပ် အအ ဖြစ်ပါသည်။ လူချင်းရင်းနှီးပြီး လအနည်းငယ်အကြာ သူ့အမေနှင့် အစ်မများ မရှိသည့် တစ်နေ့၌ “မမ” ဟု ကျွန်တော်က မရဲတရဲ ခေါ်လိုက် ၏။ ဒီနေ့မှ ထူးခြားပြီး အသံက တုန်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလဲဟဲ့”

“မမကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

“နေ့တိုင်းလည်း ပြောနေတာပဲ ဆရာလေးရယ်၊ ဘာများ ပြောဦး မှာလဲ၊ အခုမှ အရေးတကြီး”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်လေ မမကိုချစ်လို့၊ ကျွန်တော် ချစ်နေတာကို သိရဲ့ လားဗျာ”

ကျွန်တော် စကားအဆုံးတွင် သူမက လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။ ခပ် အေးအေး အမူအရာဖြင့် ...

“သိသားပဲ” ဟု ...

“မမ သိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သိတာလဲ”

“သိတာပေါ့ဟဲ့ ... မင်း တို့အိမ်ကို ရေထွက်မတတ် ချောင်းပေါက် မတတ် နေ့တိုင်း လာနေတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲဒါဆိုရင် မမ သိတာ ကြာပြီပေါ့နော်”

“အမယ်လေး ... ကိုယ်တော်လေး၊ မြင်ကတည်းက သိတယ်ဟေ့၊ လုပ်မနေနဲ့”

“ဒါဆိုရင် မမ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ဘယ်လို သဘောထားရမလဲ၊ မင်းက ကလေးပဲဥစ္စာ၊ မင့်ကြိုက် မျင် ကလေးမုန့်ပေး ကြိုက်တယ် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဗျာ”

“မင်းကိုယ်မင်းလည်း ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ လူလေးက မသပ် မရပ် ခယိုးခယိုင်နဲ့ မင်းနဲ့ဆိုရင် လူတွေက ဘယ်လို ပြောကြမလဲ”

“ဘယ်လို ပြောကြမလဲ၊ မမထားနဲ့ အပါလို ပြောကြမှာပေါ့ဗျာ”

ထိုနေ့က ငြင်းခုံရင်း သူ့အစ်မတွေ ပြန်လာ၍ ဇာတ်လမ်းက ကျဲတွင် ရပ်လိုက်ရ၏။

ထိုနောက် ဇာတ်လမ်း မဆက်ဖြစ်၊ လူတွေ့တိုင်း ခပ်တည်တည် လုပ်နေ၍ လန့်နေမိ၏။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးစာမေး ပွဲဖြေသည့် ကာလတိုင် ရောက်ရှိလာ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်ကား ယခင် အခြေအနေကထက် ပိုထူးမလာခဲ့။ သူ့ဘက်က ထူးမလာသော်လည်း ကျွန်တော့် ဘက်ကမူ တစ်နေ့တခြား ထူးလာ၏။ ရောဂါက သည်းလာ၏။ နေမြင့်လေ အရွေးရင့်လေ ဖြစ်လာ၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့် တိုင်ပင်သည့်အခါ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမမကြီးကို ငါတို့ ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ မင်းကို သဘောကျပါတယ်ကွ၊ မင်းက ချာတိတ်ဆိုတော့ သိပ်မယုံရဲတာ ဖြစ်မှာပါ၊ လေးလားနက်နက်သာ ပြောပါကွာ၊ မင်း အောင်မြင်မှာပါ”

ဟု မြောက်ပေးကြကုန်၏။ (ထိုမြောက်ပေးသူများထဲတွင် စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်း ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ပါ၏။) သူငယ်ချင်းများ အားပေးကောင်းသဖြင့် ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ် အောင်စာရင်းထွက်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူမ စာသင်နေသည့် မူလတန်းကျောင်းလေးသို့ လိုက်ပို့ရင်း တစ်မနက်တွင် အရဲစွန့်ကာ သူမကို တကယ်ချစ်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ယူလိုကြောင်း အတည်ပေါက် ပြောချလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... မင်းရောဂါက မသေးပါလား၊ အဲဒါဆို ညနေအိမ်လာခဲ့၊ မင်းကို တစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်မယ်”

ဟု သူမ စကားကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ခလုတ်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွား၏။ ဖွဟဲ့ ... ကံကောင်းပါစေ။ ထိုနေ့ညနေ သူမနှင့် ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းတွင် တွေ့ဆုံရာ ...

“ကဲ ... ဆရာလေး၊ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ ငါက ငါထက်ငယ်တဲ့ သူကို မယူဘူးဟဲ့၊ မင်းကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်တာ၊ မင်းလို ခပ်နဲ့နဲ့ ယောက်ျားလေးမျိုးနဲ့ ငါက မဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ မျှော်လင့်ချက်များ လွင့်ပါးပျောက်ပျက်ကုန်၏။ ဘာပြောရမှန်းမသိ ငူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်သွား၏။ အရေးထဲမှာ သူမ တူကလေးက ...

“အန်တီလေး ... ဟိုဘက်အိမ်က စာတစ်စောင် လာပေးတယ်”
သူမက စာအိတ်ကိုကြည့်ပြီး ...
“ဟယ် ... ကိုသန်း ဆီက စာဟဲ့”

ဝမ်းသာအားရ ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။ စာနှင့်အတူ ဒေါက်ခနဲ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်ကျလာသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်းတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေပါ၏။ သူမက ဓာတ်ပုံကို ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဒါ ... ကိုသန်းလေး၊ ဟိုဘက်အိမ်က စစ်တက္ကသိုလ် တတိယနှစ် ဗိုလ်လောင်း၊ ရှေ့နှစ်ဆို ဗိုလ်ဖြစ်တော့မယ်ဟဲ့၊ သူက လူကြီးနဲ့ အခုလိုပဲ

စာမှန်မှန် ပေးတတ်တယ်၊ မင်းကတော့ သူ့လို စစ်သားလုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခပ်ပျော့ပျော့လေးပဲ”

မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောပါသည်။ အတော်တော့ အောင့်သွားသည်။

“ကိုသန်းက ပြောတယ်၊ စစ်သားလုပ်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ တော်ရုံလူ မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ဗိုလ်လောင်း ဆိုတော့ သူ့ကို သဘောကျတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ၊ အခုတောင် မိန်းကလေးရှင်တွေက သူ့အိမ်ကို လာစပ်နေကြတယ်”

ကျွန်တော်က သည်းမခံနိုင်တော့၍ ...

“မမရော မပါဘူးလား”

“နင် ဘာပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျား ကြားတာပဲဗျာ”

“နင် မလုပ်နိုင်တိုင်း သူများကို မနာလိုဖြစ်ပြီး လျှောက်မပြောနဲ့၊ နင်လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ ကိုသန်းက ငါ့မောင်အရင်းလေးလိုပဲ၊ ငါနဲ့ မပေးစားနဲ့”

မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ဆို၏။

“ခင်ဗျားလည်း လူကို အထင်သေး အမြင်သေး မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်လည်း ရပါတယ်”

“အဲမယ် ... နင်လား ရမှာ”

သူမက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပြော၏။

“အဲမယ် ... နင်ပုံစံနဲ့ဆို ဝေးသေး၊ ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့၊ ရောဂါ သည်လေးပဲ”

သူမ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ မခံချင်စိတ် ပေါက်ကွဲ၍ ဝုန်းခနဲ ထ၍ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်ကား ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့မှ ခေါ်သည်။ မှတ်မိသေးသည်။ အီးစီ ၁၄ ဖြစ်သည်။ ရေးဖြေ အောင်သည်။ ဆေးစစ်တော့ပေါင်ကမပြည့်။ ပေါင် ၉၀ ခန့်သာ ရှိသည်။ မျက်စိကလည်း မှုန်၏။

* *

စစ်သားသင်တန်းများမှာ အမှန်ပင် ပင်ပန်းလှ၏။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်နားရသည် မရှိ။ ဆက်တိုက် ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်များက ဆက်နေ၏။ စစ်ရေးပြ၊ လက်နက်ငယ်၊ စစ်နည်းဗျူဟာ စသည့် ဘာသာရပ်များကိုလည်း လအနည်းငယ်အတွင်းတတ်အောင် အပြင်း သင်ကြားပေး၏။ စစ်တပ်အကြောင်း နကန်းတစ်လုံးမှ မသိခဲ့သော ကျွန်တော့်အတွက် ထိုကိစ္စများကို သင်ကြားရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှ၏။

ထို့ကြောင့် ဟိုမိန်းမကြီး ပြောလိုက်တာ မလွန်လေဘူးဟု နောင်တွင် စဉ်းစားမိပါသည်။ ပင်ပန်းလွန်း၍ ထွက်ပြေးရရင်တောင် ကောင်မလားဟု စဉ်းစားမိ၏။ “ထွက်ပြေးရင် အဖမ်းခံရမယ်၊ ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ပါဘူး၊ ချသာချပါကွာ” ဟု ယောက်ျားမာနဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးကာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည့် သင်တန်းကာလကို ဟိုမိန်းမကြီး မျက်နှာကို မြင်ရောင်ရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။ နည်းပြများ၊ သင်တန်းသားများကလည်း ဖေးမကူညီပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ ရဲဘော်စိတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုကြောင့် အခက်အခဲများကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နှစ်နီးပါး သင်တန်းတက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် နတ်ရေကန်ထဲ ချလိုက်သည့်အလား ပေါင်ကိုးဆယ်က တစ်ရာကျော် ဖြစ်လာ၏။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်က မည်းသည်လား၏။ လက်မောင်းတွေ ရင်ဘတ်တွေမှာ ကြွက်သားများလည်း ရှိလာ၏။ ကောင်မလေးတွေ ထုထုပြီး ခရာချင်စရာ မဟုတ်တော့တောင် ဆရာမကြီး မှီရင်တော့ ရပါလိမ့်မည်။ သင်တန်းပြီးတော့ ဆရာမကြီးကို ယူနီဖောင်းဝတ်ကြီးဖြင့် သွားတွေ့ပါသည်။

စစ်ဝတ်စုံအစိမ်းတွင် ရွှေသပြေခက်တစ်ခက် ဟိုတုန်းကအခေါ်တစ်ဘားပေါ့။ ပခုံးပေါ်တွင် တစ်ဘားတင်ထားပြီး ရွှေချည်ထိုး တံဆိပ်တပ် ဘယ်ရီကက်ဦးထုပ်အစိမ်းနှင့် COMBAT ဖိနပ်နှင့် ကျွန်တော်က များစွာ ဝန်ညားနေ၏။ နှစ်ယောက်ချင်း အတွေ့တွင် တစ်နှစ်နီးပါး သည်းခံခဲ့ရသည်များကို ရင်ဖွင့်၍ ...

“ခင်ဗျား ကိုသန်းထက် ကျုပ်က စောပြီး ဗိုလ်ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ဒါလေးပြောနိုင်ဖို့ တစ်နှစ်လောက် လုပ်လိုက်ရတာဗျာ သေမတတ် ကျေမတတ်ပါဘဲ။ သူမကလည်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်” ဟု ဆို၏။ ဤသည်ကား မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် စစ်သားဖြစ်လာရသည့် အကြောင်းပင်တည်း။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ရယ်တော့ ရယ်ရပါသည်။

* *

အထက်ပါစာပိုဒ်များကား စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ အစပိုင်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အခြား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ အများအပြား ကျန်ပါသေးသည်။

* *

ဤသို့လျှင် ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ” စာအုပ်မှာ ဖတ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများဖြင့် ဖွဲ့ယှက်ထားသော စစ်မှတ်တမ်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်အဖြစ် ဖော်ပြရင်း ဖတ်ကြည့်သင့်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းလိုပါသည် ခင်ဗျား။

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)
သက္ကရာဇ် ၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇွန်လ

အခန်း(၁)
တပ်ရင်းမှူးချုပ်သည်မှာ

စစ်ရုံးသို့ သတင်းပို့ခြင်း

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အလွန်ဖြစ်ချင်လှသည့် တပ်ရင်းမှူး တာဝန်အား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လကုန်တွင် ခလရ(၆)၌ ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်ထွက်လာ၏။ ဇူလိုင်လ(၁)ရက်နေ့တွင် ဗထူးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ (၂)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန် ရောက်သည်။ (၃)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးကိုကိုထွေးတို့ သုံးဦးသား ကကကျင့်သို့ သွားရောက် သတင်းပို့ကြ၏။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ဗိုလ်သက်ဦး၊ မောင်ရင်ကို ကကကျင့်က နေပြီ၊ ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သွားတာ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ၊ မောင်ရင် နိုင်ငံခြား မသွားချင်တာ မှန်သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကကကျင့်၊ ဂျီဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မြတ်သင်းမှ အထက်ပါအတိုင်း ပြောပါတော့သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် သေး၏။ ထို့နောက် ...

“ကဲ ... လာ။ တို့ DMT ကြီးကို သွားသတင်းပို့လိုက်ကြရအောင်”

ဗိုလ်မှူးကိုကိုထွေးနှင့် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်းတို့အား သူ့ရုံးခန်း၌ ဟားခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်သင်းက ကျွန်တော့်ကို DMT ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ရ အခန်းသို့ ခေါ်သွားပါတော့သည်။

“DMT ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျင့်မှာ တွဲထားတဲ့ အောင်လံ ခလရ(၇၁)က ဗိုလ်မှူးသက်ဦး၊ ခလရ(၆)ကို တပ်ရင်းမှူးနဲ့ ပြောင်းရပါတယ်။ အဲဒါ လာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်သင်းက DMT ကြီးကို တွေ့ပြီး အင်လေးပြုပြီး နောက် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ... အင်း ... ဝမ်းသာတယ်၊ ဗိုလ်မှူးသက်ဦးက ငယ်သေး တယ်၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ အများကြီး အလုပ် လုပ်နိုင်ဦးမှာပါ။ DMT မှာ နေသွားတော့ တပ်အတွက်လည်း ပိုကောင်းသွားတာပေါ့၊ တပ်ရင်းမှူး ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး တာဝန်ဟာ တိုက်ပွဲမှာ ကိုယ့်တပ်ရင်း ကိုယ်ကွပ်ကဲနိုင် ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်တပ် ကိုယ်လေ့ကျင့်ပြီး စွမ်းရည်သုံးရပ် အထက်မြက် ဆုံး ရှိနေရေးဟာ တပ်ရင်းမှူးရဲ့ တာဝန်ပဲ ဖြစ်တယ်။ အချိန်မရွေး စစ်ဆင် ရေးအတွက် အသင့်ရှိနေအောင် ကိုယ်တပ်ကိုယ် စီမံပြင်ဆင်လေ့ကျင့်ထား ဖို့ပဲ လိုတယ်။ တပ်ကလည်း ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာ ဆိုတော့ လေ့ကျင့်ရေး နဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ လိုတာရှိရင် တို့ဆီ လာခဲ့ပါ”

“ကဲ ... ဂျီဝမ်းကြီးကလည်း ဗိုလ်မှူးသက်ဦး အတွက် တွဲဖက် ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ Release Order တွေ ကကကျင့်က လုပ်ပေး လိုက်ပါ။ မြီးတော့ သူ့မိခင်တပ်ရင်း ခလရ(၇၁)ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် DMT ၏ ဩဝါဒ အနည်းငယ်ကို ဆက်လက်နာယူပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။ DMT ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ရ ကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆင်းဟတ်(စ်)ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ်က ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းလာသဖြင့် လေ့ကျင့်ရေးတွင် ကျော်ကြားသည်။ စကားပြောကောင်း သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ လွန်စွာတော်၏။ ကျွန်တော် ၁၉၈၈ ခုနှစ်စက ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော် တွဲဖက်နေစဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်များ၌ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ လာနေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့နှင့် အပတ်တိုင်းလိုလို Scrabble ကစားကြသည်။ Scrabble အလွန်တော် ၏။ ကျွန်တော်တို့အား သုံးယောက်၊ တစ်ယောက် ပေးကစားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း Scrabble ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ DMT ကြီးအား

နည်းမျိုးစုံနှင့် အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကစားသည်။ ကျွန်တော် မရောက်မီက ကျွန်တော်တို့ တွဲဖက်အဖွဲ့များ ပွဲတိုင်းရှုံးသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာသော ၂၀၀၀ Chamber အဘိဓာန်ကိုင်ကာ Pi- ပိုင်၊ Li- လီ၊ Ti- တီ၊ Ai- အိုင် စသော စာလုံးလေးများ၊ Ka- က၊ Da- ဓား စသော စာလုံးလေးများကို မရ၊ရအောင် ကတ်သီးကတ်သတ် ဆက်၏။ Big Five ခေါ် J,K,Q,X,Z စသည့် စာလုံးကြီး ငါးလုံးကို အမှတ်များများရအောင် ဆက်၏။ ထို့ပြင် ပုနစ်လုံးပျောက် ရနိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ ခုနစ်လုံးပျောက်က အမှတ်(၅၀) ပိုရသည်။ ကံကောင်းထောက်မသည်မှာ ကျွန်တော့် ကြိုးစားမှု အောင်မြင်သွား ၍၊ ခုနစ်လုံးပျောက်အတွက် Premium အမှတ်(၅၀) အပိုဆောင်းရကာ DMT ကြီးကို နိုင်သွား၏။ ထိုအခါ DMT ကြီးက ...

“အောင်မယ် ... ဒီဗိုလ်မှူးကလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မောင်ရင်က ကယ်တပ်ကလဲ”

“သူက ဗိုလ်မှူးကြီးဇာခူးမာရဲ့ အောင်လံ ခလရ(၇၁)ကလေ” ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်သင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အင်း ... ကိုဇာခူးမာက သူ့တပည့်ကို Scrabble ကစားနည်းတွေ သင်ပေးထားပုံ ရတယ်”

DMT ကြီးက ပြောပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏။ တကယ် တော့ ကျွန်တော့်ကို Scrabble သင်ပေးသူမှာ DMT လိုပင် အင်္ဂလန် ဘုရင့် စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းလာသည့် ကွယ်လွန်သူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်ထွန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို ကတ်သီးကတ်သတ် စကားလုံး ဆက်တတ်အောင် သင်ပေးသူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သောင်း ဖြစ်၏။ ထို ဆရာနှစ်ယောက်၏ သင်ကြားမှုဖြင့် ကျွန်တော်သည် DMT ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ရ နှင့် Scrabble အကြိတ်အနယ် ကစားနိုင်ခဲ့ပါသည်ခင်ဗျား။

အောင်လံသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း

ကျွန်တော်သည် ကကကျင့်သို့ သတင်းပို့ပြီး ကိုခင်မောင်ဝင်းနှင့် ကိုကိုထွေးတို့အား လက်တွဲဖြုတ်၍ ဇူလိုင် ပထမပတ် မကုန်မီ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အောင်လံတွင် ဇနီးသားသမီးများက အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး စောင့်နေကြ၏။ အောင်လံ ရောက်တော့ ချက်ချင်း မထွက်ဖြစ်သေး၊ မြို့ပေါ်ရှိ အသိမိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ရသေး၏။ သူတို့ဂုဏ်ပြုကျွေးမွေးသော ထမင်းများကို သွားစားရသေး၏။ ကိုယ်ကလည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲများ ပြုလုပ်ပေးရသေး၏။ ထိုစဉ်က အောင်လံကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဗိုလ်မှူးအောင်သော်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် အတော်ခင်၏။ သူက ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း အခါခါလုပ်သည်။

အောင်လံတွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွား၏။ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ပြီဖြစ်၍ သိပ်ပြီးတော့ လောစရာ မလိုတော့ပါ။ နားနားနေနေ နေ၍ ရှိစုမယ့်စု ပစ္စည်း ကားတစ်စီးတိုက်စာအား အရပ်ကားငှားပြီး အစောင့်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကမူ ဇူလိုင်လ(၁၃)ရက်ညတွင် ထွက်သော ပြည်-ရန်ကုန် ရထားဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ နောက်နေ့နံနက်တွင် ရောက်၏။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၌ ကျွန်တော့်အား ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း(ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်း)နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးကျော်တေဇတို့မှ စောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းမှ ဆီးကြိုအလေးပြုလိုက်ပြီး ...

“Welcome ပါ တပ်ရင်းမှူးကြီး”

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့ကား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်တော်နှင့် မိသားစုလိုက်ပါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိနေသူများဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အတော်ပင် အဆင်ပြေလှပါသည်။ တပ်သစ်

ပါ ပြောင်းရွှေ့လာရသည် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်နေသားကျပြီးသား နေရာတစ်ခုသို့ လာရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကုသိုလ်ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပေါ့ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် ရောက်သွားသော ခလရ(၆)

ခလရ(၆) ခေါ် အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကို အစက ဘယ်မှာ ရှိဖူးနဲ့ မသိခဲ့ပါ။ “ခလရ(၆)မှာ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သတဲ့”ဟု သတင်းရသောအခါ “တပ်က ဘယ်မှာလဲ”ဟု သူငယ်ချင်းများကို လိုက်မေးရ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းများက “ရန်ကုန် လှော်ကားမှာလေ”ဟု ဖြေကြ၏။ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန် ဘယ်သူခေါ်လိုက်ပါလိမ့်ဟု အံ့ဩနေ၏။ ဝယ်နဲ့ထွက်သည်ဟု ကြားစဉ်က ခလရ(၆)ဟု မထင်ခဲ့၊ မှား၍ပြောသည် (၎င်းမည် ထင်၏။ နမ့်ဆမ်ရှိ ခလရ(၆၆) ဖြစ်မည် ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝယ်များအောင် မေးရ၏။

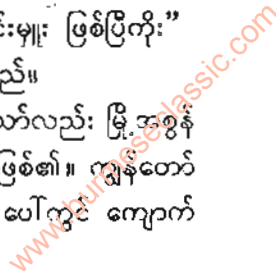
“ဗိုလ်မှူးရဲ့ဇနီး အစ်မကြီးကိုယ်တိုင် ပြောတာပဲ ခလရ(၆) လှော်ကားကို ပြောင်းရတယ်တဲ့”

တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းမှ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာလေးက ကျွန်တော့်ကို တပ်ရင်းမှူး အဖြစ် ခန့်အပ်ကြောင်း၊ ကကထူးမှ အမိန့်ထုတ်သည့် ဖွန်လ(၂၉)ရက်နေ့ညတွင် အထက်ပါအတိုင်း ကနဏ ပြောပြသဖြင့် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ယုံလိုက်ရ၏။ ထိုနေ့ည မိုးချုပ်မှ စစ်ရုံးရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကိုကိုကျော်တို့ထံမှ ကြေးနန်းများ ဝတ်လိုက်ရသောအခါ ...

“ဪ ... ခလရ(၆)မှာ တကယ်ပဲ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ပြီကိုး”

ဟု စိတ်နုလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

ခလရ(၆)သည် ရန်ကုန်တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မြို့အစွန် ပြေးလားဘက်ခြမ်း လှော်ကားကန် သွားသည့်လမ်းမှာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မျောက်တော့ လမ်းကလည်း မကောင်း၊ မြေသားလမ်းပေါ်ကွင် ကျောက်

ကြမ်းခင်းထားသည်။ ဒီအရင်ကာလများကဆိုလျှင် မြေကြီးလမ်းမို့ ဒါထက် ပင် ဆိုးသေးသည်ဟု ထိုတပ်ရှိ သန္ဓေဝင်များက ပြောပြ၏။ တပ်မှာ တပ်ဟောင်းဖြစ်၍ အဆောက်အအုံများကလည်း အတော်ဟောင်းနေပြီး အချို့ဆို ယိုင်ရွဲနေသည်။ လှော်ကားကန်နှင့် နီးသော်လည်း ရေက ရှားသည်။ ရေစက်က ခဏခဏ ပျက်သည်။ တပ်မှာ ရှေးယခင်က အစဉ်အလာ ကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော် ရောက်သည့် အချိန်တွင်တော့ အတော်လေး လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ခလရ(၆)က တိုင်စာ တောစာတွေနဲ့ နည်းနည်းရှုပ်နေတယ်ကွ၊ တပ်ရင်းမှူး အဟောင်းတော့ ဆက်ထားလို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တို့က လူရွေးကြတာ၊ မင်းက သင်တန်းကျောင်းတွေလည်း နေဖူးပြီး ဂျီတူးတွေ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ မင်းတော့ ဖြစ်လောက်ရဲ့ဆို ပြီး တို့အပါအဝင် လူကြီးတွေက မင်းကို ရွေးလိုက်တာ”

ကျွန်တော် ထိုတပ်ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ တစ်နေ့ စစ်ရုံးအရောက် ဘုတ်အဖွဲ့၌ ပါခဲ့သည့် အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီး တစ်ဦးမှ ပြောပြသည့်အခါမှ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ခလရ(၆)ကို ရောက်ခဲ့သည်အား သိခဲ့ရပါသည်။

တပ်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် ကကထူး၊ ကကကြည်းနှင့် ကစထသို့ သွားရောက် သတင်းပို့၏။

“အေး ... ကိုသက်ဦး ခလရ(၆)က ရန်ကုန်နား ကပ်နေတော့ စည်းကမ်းကလနား ကောင်းဖို့လိုတယ်၊ တပ်က စွမ်းရည်ရှိပြီးသားပါ၊ စည်းကမ်းလေး နည်းနည်းထိန်းလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ကကထူးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်က ကျွန်တော့်ကို အထက်ပါ အတိုင်း ပြော၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်သည် ၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်က ဗထူး ၂စတ၌ သင်တန်းလာတက်စဉ် ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်နှင့် တပ်နယ်ဈေးရှိ ကျွန်တော်အိမ်သို့ မကြာ မကြာ လာတတ်၏။ ကျွန်တော်က တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဖြစ်ပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါသူမို့ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင် အပါအဝင် သင်တန်းသား အရာရှိကြီးများအား

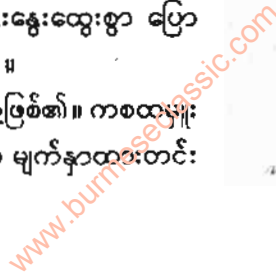
ုန်းတို့ လိုအပ်သော စာအုပ်တော်တော်များကို ရှာဖွေပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကထူးသင်တန်းသားဘဝ၌ လူတိုင်းလိုလို အကူအညီ လိုတတ်ကြရာ ကျွန်မကတော့ တတ်နိုင်သမျှ မည်သူ့ကိုမဆို လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ လိုသလို လုပ်ပေးရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်နှင့်လည်း ရင်းနှီးသွား၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်မှာ အလွန်အေးချမ်း၍ ရုပ်ရည်သန့်ပြန် ချောမောသူ ဖြစ်၏။ အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် ယုတ္တိတတ်သူ ဖြစ်၏။ (ယခုအခါတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်သည် ကပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူ၍ မြန်မာစီးပွားရေးဦးပိုင်လီမိတက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်ဟု သိရပါသည် ခင်ဗျား။)

ကကကြည်းသို့ သတင်းပို့တော့ ကွယ်လွန်သူ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်ဦးနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးသည် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်သည်။ စကားကို ပြုံးချိုသိမ်မွေ့စွာ ပြောတတ်၏။ တပ်ရင်းမှူး ပြစ်ခင်က တစ်ခါမှ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးအား မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ။ ယခုမှ ပထမ တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော တပည့်ဟောင်း တစ်ဦးကဲ့သို့ သဘောထားကာ ဆက်ဆံ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးသက်ဦးရေ ... ခလရ(၆)က တပ်ကောင်းပါ၊ အစဉ်အလာ ရှိတယ်၊ အခုတလောမှာ စည်းကမ်းနည်းနည်း လျော့ရဲတယ်၊ အဲဒါတွေ ထိန်းပေးပါ၊ စစ်မြေပြင်မှာတော့ စွမ်းရည်ရှိပါတယ်၊ လိုတာရှိရင်လည်း လာပြော၊ ကိုယ်တို့ လုပ်ပေးနိုင်တာလေးတွေလည်း လုပ်ပေးမယ်၊ ရှေ့တန်းရောက်ရင် အခြေအနေလည်း စာရေးဦးပေါ့၊ တပ်ကတော့ မိုင်းဂျူးဒေသမှာ၊ ဟိုမှာ တပ်ရင်းမှူး အဟောင်းကြီးကို စောင့်ခိုင်းထားပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး၏ ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုအား ကျေနပ်ပြီး ကကကြည်းမှ ပြန်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး သတင်းပို့ရသည်ကတော့ ကစထသို့ဖြစ်၏။ ကစထမှူးမှာ ဗိုလ်ချုပ်စိန်အောင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်စိန်အောင်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ...

“ဟေ့ ဘာလဲကွ၊ မင်းက ဘယ်သူတုန်း?”

“ကျွန်တော် ခလရ(၆)တပ်ရင်းမှူး၊ အသစ်ပါခင်ဗျာ၊ ရောက်ရှိကြောင်း လာသတင်းပို့တာပါ။ ဗိုလ်ချုပ် ဘာများညွှန်ကြားစရာ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာမှ မညွှန်ကြားဘူး၊ ရှေ့တန်း ဘယ်တော့တက်မလဲ၊ ရှေ့တန်း မြန်မြန်သွား၊ အဲဒါပဲ”

အထက်ပါအတိုင်း ခပ်တုံးတိတိ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း အတော်ကြောင်သွား၏။ နက်ဖြန် တပ်မ(၇၇)တပ်မဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့၍ သန်ဘက်ခါတွင် လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်-ဟဲဟဲ ခရီးစဉ်အတိုင်း လိုက်ပါပြီး ရပ်ခရီး စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် မိုင်းရှူးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာမည်ဟု တင်ပြလိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဒါဆို သွားတော့?”

ဗိုလ်ချုပ်စိန်အောင် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း အလွန်လျင်မြန်စွာ အလေးပြု၍ ထွက်ခဲ့၏။

စစ်ရုံးက ပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် ပဲခူးရှိ တပ်မမှူးထံ သွားသတင်းပို့ပါသည်။ တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့် ဖြစ်၍ ကျိုင်းတုံဟွင် ကျွန်တော် ဤတူးဘဝက စစ်ဗျူဟာမှူး တာဝန်ဖြင့် အတူနေခဲ့ဖူးရာ လူချင်းရင်းနှီးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခက်အခဲ မရှိပါ။ မိသားစုချင်းလည်း ရင်းနှီးကြသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ တပ်မမှူးက စစ်ရုံးမှ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ခေါ်သဖြင့် ခေတ္တပြန်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းတွင် ဒုတပ်မမှူးသာ ရှိနေ၏။ တပ်မမှူးမှာ တည်တည်ကြည်ကြည်ဖြင့် နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ စကားလည်း ထွေလီကာလီ သိပ်မပြောတတ်၊ တပ်ကောင်းအောင် ကိုင်ရန်သာ အနည်းငယ် မှာကြား၍ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး

တပ်မတော်အရာရှိကြီး တော်တော်များများကို ကြိုကြိုက်၍ မေးကြည့်လျှင် “စစ်သားလုပ်ရတာ ဘယ်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးလဲ”ဟု ဆိုရပါလျှင် “တပ်ရင်းမှူးဘဝမှာ အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်”ဟု အပြောများကြမည်ဟု ယင်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူကား တပ်ရင်းမှူးသည် တိုက်ပွဲဝင် တပ်တွေနှင့် အတူနေရသော ခေါင်းဆောင်များ၌ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က မြင့်သွားက တပ်တွေနှင့်အတူ မနေရတော့ဘဲ ဌာနချုပ်များတွင်သာ သီးခြားနေရတတ်၏။ ထိုတိုက်ပွဲဝင် တပ်များနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်ရသော အကောင်းဆုံးနေရာမှာ တပ်ရင်းမှူးသာလျှင် ဟည်း။ (ဤအယူအဆမှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း၏ အယူအဆမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် တာဝန်ယူရမည့် ခလရ(၆)အား ဘန်မိဆုံး တပ်မ(၇၇)တွင် အကောင်းဆုံးတပ် ဖြစ်ရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ရုထား၏။ ထို့ကြောင့် အစကတည်းက ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို တွေးတောကြံစည် စိတ်ကူးထား၏။ တပ်ရင်းမှူး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း လေ့လာထား၏။

- တပ်ရင်းမှူး၏ အရေးကြီးဆုံး တာဝန်မှာ တိုက်ပွဲတွင် မိမိ၏ တပ်ရင်းကို ကွပ်ကဲနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။
- တပ်ရင်းမှူးသည် တပ်ရင်းအတွင်း မိမိလက်အောက်ရှိ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သား အားလုံးတို့၏ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှု၊ သက်သာချောင်ချိမှု၊ တိုးတက်မှု၊ လေ့ကျင့်ရေး ကောင်းမွန်မှုတို့နှင့် တပ်ရင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စအဝဝတို့အတွက် တာဝန်ရှိသည်။
- တပ်ရင်းမှူးသည် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး၏ ကိစ္စအဝဝအပေါ်တွင် တာဝန်ရှိသည့် အားလျော်စွာ မိမိလက်အောက်ရှိ အရာရှိ

အရာခံ အကြပ် တပ်သားများအား မျှတစွာ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲ လျက် တပ်ရင်း၏ အဘက်ဘက်မှ တိုးတက်ရေးအတွက် မိမိ လက်အောက်ခံ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သား အားလုံးတို့ကို တာဝန်ခွဲဝေပေးရန် ဆောင်ရွက်ရမည်။

ကျွန်တော်၏ လေ့လာမှတ်သားထားမှုမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ဇူလိုင် တတိယပတ်တွင် ရှေ့တန်းတပ်မ လဲချားမှ တစ်ဆင့် မိုင်းရှူးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားပါသည်။ မိုင်းရှူးတွင် တပ်ရင်းမှူး အဟောင်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်ထံမှ တပ်ရင်းမှူးတာဝန် လွှဲပြောင်းလက် ခံရ၏။

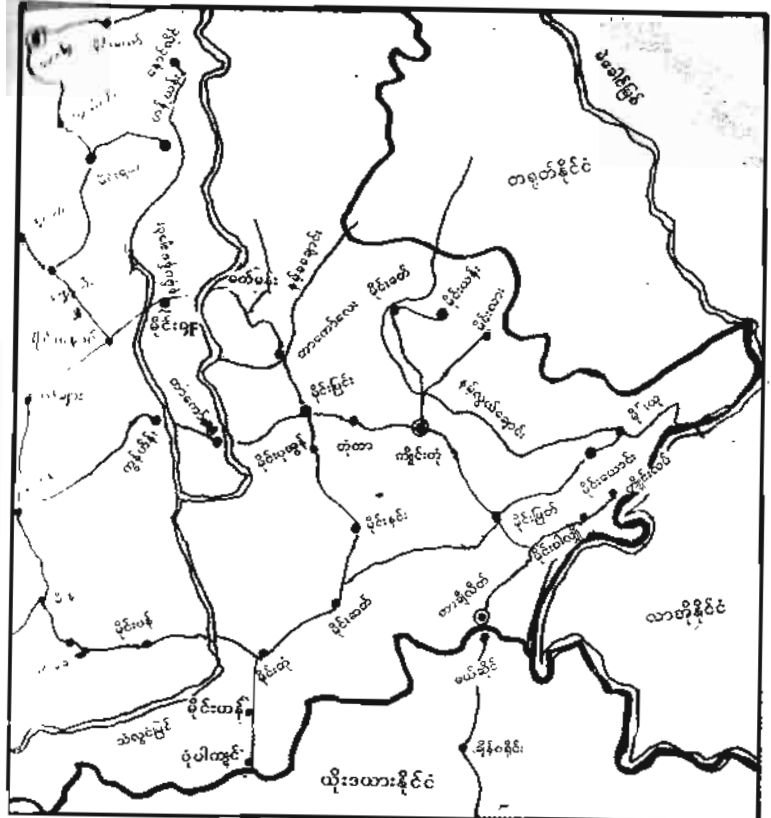
မိုင်းရှူးဒေသနှင့် ရှေ့တန်းခလရ(၆)

တပ်ရင်းမှူးအဟောင်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်ကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်တော် သိထားခဲ့၏။ သူကား စိတ်မြန်လက်မြန် ဖြင့် စွတ်ရွက်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ O.T.S အမှတ်စဉ်(၂၉)မှ ဆင်းသူဖြစ် သည်။ သူ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ခလရ(၁၉)သို့ ကျွန် တော် ဒုဗိုလ်အဖြစ် ရောက်၍ ဖာပွန်-ကမမောင်း ကားတန်းလိုက်ရသည့်အခါ သူက ကမမောင်းခလရ(၈)တွင် ဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ၏။ သူ့အား တပ်ထဲ၌ ကတိုင်တိစခန်းမှူးအဖြစ် စသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းရှူး ၌ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြုံသောအခါ ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်များကို ပြန်ပြော၍ ...

“အစ်ကိုကြီး အခု ဝိတ်မ၊မတော့ဘူးလား၊ ၁၉၆၁-၆၂ လောက်က အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က Gymnasium မှာ အိယား အိယားနဲ့အော် ပြီး ဟဲဗီးဆွဲနေတာ မှတ်မိနေသေးတယ်”

“ကိုယ့်လူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ပိန်လွန်းလို့ လက်မောင်းကလေး၊ ရင်ဘတ်ကလေး

ပုံ(၂)- မိုင်းရှူးနှင့် ရမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းပြ မြေပုံ

နည်းနည်း လာကစားတာပါ။ လူက အရိုးချည်းပဲဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးလို
ကတော့ ဟဲဗီ: ဘယ်တွန်းနိုင်မလဲဗျာ”

သူက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

“နို့ နေစမ်းပါဦး ... ကတိုင်တိက ဆရာမလေး နော်ဖဲစေးရော
ကယ်ရောက်သွားလဲ”

သူရယ်၍ ဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်က သူ့မျှော်လင့်မထားသည့်
မိမိဖွန်းကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်ရာ အတော်အံ့ဩသွား၏။

“အောင်မယ် ... ကိုယ့်လူက နော်ဖဲစေးကို သတိရနေသေးတာ
ကိုး”

“သတိရရမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဆရာမလေးက ချစ်စရာ
ကြုံဖြူချောချောလေးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ လွဲသွားတာလဲ”

“ကိုယ် သင်တန်းသွားတက်နေတုန်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်
ပယ်ကြားပြီး ကတိုင်တိကလည်း ပြောင်းသွားတာနဲ့ ကိုယ်လည်း စိတ်ပျက်
ပျားတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် စတွေ့သည့်နေ့က တပ်အကြောင်း သိပ်မပြော
ပြန်ဘဲ အထက်ပါအတိုင်း အာလာပသလ္လာပများသာ ပြောဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
က တပ်အကြောင်း သူ့ကို သိပ်မပြော၊ တပ်က သူ့အား ဝိုင်းတိုင်ကြ၍
သူ့မှာ အမှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်ကား အုပ်ချုပ်မှု၌
ပေးနည်းပုံရ၏။ သို့ရာတွင် စစ်မြေပြင်၌မူ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိ၍ အောင်မြင်မှု
များ ရရှိထားသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မရောက်မီ လွန်ခဲ့သည့်ရက် အနည်း
နည်းက မိုင်းရှူးတောင်ဘက်မှ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ခရီးအကွာရှိ ဟိုက်ပါဒေသ
၌ S.S.A သောင်းကျန်းသူ တစ်စုအား တပ်ရင်းမှူး အစီအမံဖြင့် S.R.P
မရုံးတို့ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ရာ မိမိ အထိအခိုက်မရှိဘဲ ရန်သူ့ထံမှ (၉)
မလောင်း၊ (၉)လက် ရရှိပြီး အောင်ပွဲခံနေသည့် ကာလဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
တပ်အကြောင်း မပြောမဖြစ် ပြောကြသည့်အခါ သူက ...

“ဒီတပ်က အတိုင်အတောတော့ ထူတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘိုက်
ပျက်ခိုက်ရည်တော့ ရှိတယ်” ဟု ဝင့်ကြွားစွာ ဆို၏။

သူ့လက်ထက်က ရခဲ့သည် အောင်မြင်မှု တစ်သိတစ်တန်းကြီး အားလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှပြန် မပြောဖြစ်ခဲ့၊ ပြောစရာလည်း မရှိပါ။ ခုမှ တပ်ကို လေ့လာနေဆဲသာ ဖြစ် ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သုံးရက်ခန့် အတူနေပြီးသောအခါ သူ သည် ကျွန်တော့်အား တပ်ရင်းမှူးတာဝန် အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း၍ မိုင်းရှူးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

* *

ထိုစဉ်က ခလရ(၆)၏ ရှေ့တန်း နောက်တန်း အရာရှိများ တာဝန် ဖြန့်ခွဲပုံမှာ အောက်ပါတိုင်း ဖြစ်၏-

- နောက်တန်းဌာနချုပ်၊ ရွှေပြည်သာ၌-
  - (က) ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးစောအောင်
  - (ခ) တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးကျော်စံတေ
  - (ဂ) တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးမြင့်အေး
- ရှေ့တန်းမိုင်းရှူးဒေသ၌-
  - (က) စစ်ကြောင်း(၂) ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း(ဒုတပ်ရင်းမှူး)
  - (ခ) တပ်ခွဲ(၁) ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်
  - (ဂ) တပ်ခွဲ(၂) ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း
  - (ဃ) တပ်ခွဲ(၃) ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေး
  - (င) တပ်ခွဲ(၄) ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း
  - (စ) တပ်ခွဲ(၅) ဗိုလ်မှူးစိုးသိန်း

တို့ အသီးသီး ဖြစ်ကြ၏။

စစ်ကြောင်း(၁) ဌာနချုပ်၌ ရေးထောက်နှင့် ထောက်လှမ်းရေးအား အရာရှိတစ်ဦးတည်းသာ ထားပြီး ထိုသူမှာ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသား ချင်း လူမျိုး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအရာရှိ

များနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ပြီး မကြာမတင်မှာပင် ကြီးမားသော ပျံလှေကြီးများကို ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ဆက် လက် ဖော်ပြပါမည်ခင်ဗျား။

မိုင်းရှူးမြို့ကလေးနှင့် အရေးအခင်းကာလ

ကျွန်တော် ရောက်နေသော မိုင်းရှူးမြို့ကလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ် ပတင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းနယ်စပ်အနီး လတ္တီတွဒ် ၂၂ ဒီဂရီ၊ လောင်ဂျီ တုဒ် ၉၈ ဒီဂရီနှင့် ၉၉ ဒီဂရီ ကြားတွင် တည်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေသုံးလေးငါးထောင်မြင့်သော ကျောက်တောင်များရှိ၏။ ထင်းရှူးတောနှင့် ကောင်ပေါ်အမြစ်စိမ်းသစ်တောများ ပေါက်ရောက်၏။ တန့်ယန်း၊ မိုင်းရယ် မကသမှ မြစ်ဖျားခံလာသော နမ်ပန်ချောင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှ၊ တောတောင် ယူထပ်၍ ချောင်ကျ ခေါင်လှ၏။ ရာသီဥတုကလည်း ပြင်းထန်လှပေ၏။ ငှက်ဖျားလည်း ပေါပေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်အခါက “မိုင်းရှူးဟေ့” ဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းများ အလွန်လန့်ကြ၏။ မိုင်းရှူးပို့ခံရလျှင် ဝန်ထမ်းအတော်များများ ထွက်စာ တင်သွားကြသည်က များ၏။ အစားအစာကရှား၊ အဖျားအနာက များသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများသာ ဒေသခံများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသွားကြ ပါသည်။ ရန်ကုန်က လွတ်လိုက်သည့် ဝန်ထမ်းများကတော့ ကပ်ကြီးသုံးပါး ဒဏ် မခံနိုင်၍ ခဏနှင့် ပြန်ပြေးကြသူများ၏။

ယခု ဤစာရေးနေချိန်တွင်တော့ မိုင်းရှူးတွင် မိုးကုတ်ကဲ့သို့ ကျောက်နီ၊ ပတ္တမြားများ ထွက်ရှိပြီး ရတနာကုန်သည်လောက၌ မိုင်းရှူး၊ မိုင်းရှူးနှင့် တစ်ရှူးတည်း ရှူးနေကြသည်။ နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ဆောင် ရွက်ချက်ကြောင့် သောင်းကျန်းသူ ရန်ကလည်း ကင်းဝေးသွား၏။ ထို့ကြောင့် မိုင်းရှူးမြို့ကလေးမှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ကျွန်တော် ရှိတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ အထူးပင် စည်းကားသိုက်မြိုက်နေသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

ကျွန်တော် မိုင်းရှူးသို့ ဧည့်လာလေ တတိယပတ်တွင် ရောက်ရှိသွား၏။ တပ်ရင်းမှူး အဟောင်းထံမှ တပ်ကို လက်ခံသည်။ တပ်ရင်းမှူးအဟောင်းသည် ဧည့်လာလေ စတုတ္ထပတ်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုင်းရှူး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသည့် ကျွန်တော့် ကွပ်ကဲမှု အောက်ရှိ စခန်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ နမ့်ပန်ချောင်းနှင့် သံလွင် မြစ်အကြား ဖြန့်ကျက်ချထားသည့် ကျွန်တော်၏ တပ်များကို လိုက်လံတွေ့ဆုံသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ရန်ကုန်၌ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကြီးက တစ်စတစ်စ ပျံ့နှံ့လျက် လာနေသည်။ ထိုအရေးအခင်း၏ ဂယက်များက တစ်နိုင်ငံလုံး ရိုက်ခတ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း ရုံးစိုက်ရာ မိုင်းရှူးမြို့ကလေးကိုလည်း လာရောက်ရိုက်ခတ်ပါတော့သည်။

ထိုအရေးအခင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်စဉ်ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသေးသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အရေးအခင်း ဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

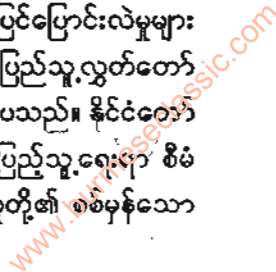
၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံတော်မှ ထုတ်ပြန်သည့် စာအုပ်အချို့ကို ကိုးကား၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါ၏။

“မြန်မာနိုင်ငံသည် သီပေါမင်း ပါတော်မူသည့် ၁၈၈၅ ခုနှစ်မှစ၍ သူ့ကျွန်အောက် ရောက်ရှိခဲ့ရပြီး ကိုလိုနီစနစ် အုပ်ချုပ်မှုအောက်ဝယ် အရင်းရှင် စီးပွားရေးစနစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီစနစ်နှင့် အရင်းရှင် စီးပွားရေးစနစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်ရောက်လာပြီးနောက် မာရှယ်လောနှင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကိုလည်းကောင်း ကျင့်သုံးကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ လမ်းစဉ်ပါတီသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကျင့်သုံးနေသော လမ်းစဉ်နှင့်

စီးပွားရေးစနစ်ကို ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါ ပြင်ဆင်ကျင့်သုံးရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ တွင် အရေးအခင်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။”

ဤ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း အစမှာ ထိုနှစ် မတ်လ(၁၃)ရက် မနက်တွင် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများနှင့် အရပ်သားများ နိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုအရေးအခင်းကို ပရောဂျက်စ် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ယူဂျီများ၊ အနောက်နိုင်ငံ အုပ်စုများ၊ ခမ်းများ၊ အနောက်တိုင်း အသံလွှင့်ဌာနများ ဖြစ်သော ဘီဘီစီ၊ ဗွီအိုအေ၊ ပအအိုင်အာရ် စသည့် လူထုဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းများ၊ ဗန်ကောက်မှ ထုတ်သည့် နေရှင်းသတင်းစာ၊ ဗန်ကောက်ပို့စ်သတင်းစာ၊ ဟောင်ကောင်မြို့ထုတ် အေးရှားပီခါ၊ ဖားအီးစတင်းအီကော့နောမစ်ရီဗျူးစာစောင် စသော စာနယ်ဇင်းများသည် အရေးအခင်း ပိုမိုကြီးထွားလာအောင် လှုံ့ဆော်ထားကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ပြည်တွင်းရှိ လက်ဟောင်း နိုင်ငံရေးသမားကြီးများ၊ ခါတော်မီ ပြည်တော်ပြန် နိုင်ငံရေးသမားများ၏ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများကလည်း မိုးဦးကျတွင် လယ်တော၌ ဖားများအော်ဟစ်ကြဘိသကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပါသည်။”

“၁၉၈၈ ခုနှစ် မတ်လက စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဆူပူမှုသည် ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလများတွင် အရေးအခင်းအဖြစ် ကြီးထွားကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ ဆူပူအကြမ်းဖက်မှု၊ လုယက်ဖျက်ဆီးမှုများ ပိုမိုလှုပ်ရှားမှုနှင့် အနိုင်ကျင့် သတ်ဖြတ်မှုများအထိ ကျူးလွန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီက အရေးပေါ်ပါတီညီလာခံ ခေါ်ယူကျင်းပခဲ့သည်။ ပါတီညီလာခံမှ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။ စတုတ္ထအကြိမ် ပြည်သူ့လွှတ်တော် အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကို ၁၉-၈-၈၈ နေ့တွင် ကျင်းပသည်။ နိုင်ငံတော်ကွင်း လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပြည်သူ့ရေးရာ စီမံခန့်ခွဲရေး၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြည်သူတို့၏ စစ်မှန်သော

ဆန္ဒသဘောထားများကို ရယူနိုင်ရန် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌမှ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ ပြည်သူ့ဆန္ဒ လေ့လာစုံစမ်းရေး ကော်မရှင်ကို ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကလည်း ၂၂-၈-၈၈ ရက်စွဲဖြင့် အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ်(၉/၈၈)ကို ထုတ်ပြန်၍ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းလုပ်ပိုင်ခွင့် ဥပဒေအရ စည်းမျဉ်းများ သတ်မှတ်ခဲ့သည့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာနှင့် လက်ကားရောင်းဝယ်သည့် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းရှင်များအား အခွန်ပေးဆောင်စေခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာများကို ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့သည်။”

“၂၄-၈-၈၈ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်ကောင်စီက ကြေညာချက်အမှတ် ၁၁/၈၈ ကို ထုတ်ပြန်၍ ပြည်သူ့ဆန္ဒခံယူခြင်းကို ပိုမိုလျင်မြန်ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ပြည်သူ့ဆန္ဒ လေ့လာစုံစမ်းရေး ကော်မရှင်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။”

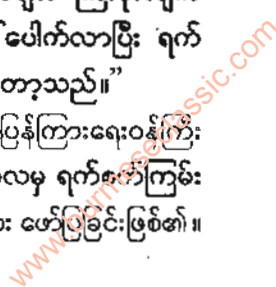
“နိုင်ငံတော်ပိုင်းက ယင်းသို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ကာ အခြေအနေ တည်ငြိမ်အောင် စီမံဆောင်ရွက်မှုများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း ဒီမိုကရေစီအရေး ချက်ချင်းပေး၊ လက်ရှိအစိုးရ နုတ်ထွက်ပေး၊ ကြားဖြတ်အစိုးရ အမြန်ဖွဲ့ပေး၊ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေး၊ သမဂ္ဂများ ဖွဲ့စည်းကြ၊ ဆန္ဒခံယူပွဲ အလိုမရှိဟူသော ကြွေးကြော်သံများသာလျှင် လမ်းမများပေါ်တွင် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိပေသည်။ ‘ကျွန်တော်သာလျှင် တရားဝင် ဝန်ကြီးချုပ်’ဟူသော ကြေညာချက်ဖြင့် ‘စင်ပြိုင်အစိုးရ’ ထောင်သူကလည်း ထောင်ပြီး၊ ကြားဖြတ်အစိုးရ တွင်တွင်တောင်းသူကလည်း တောင်းသည်။”

“၁၁-၉-၈၈ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပလော့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်အရေးပေါ် အစည်းအဝေးက နိုင်ငံတော် အေးချမ်းတည်ငြိမ်လာစေရေး၊ ပြည်သူများ စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိစေရေးနှင့် ထူးခြားသော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရေးတို့အတွက် အခြေခံဥပဒေကို ခြွင်းချက်ပြုပြီး ပါတီခုံ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကို သုံးလအတွင်း ကျင်းပပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်

ချမှတ်ခဲ့သည်။ တစ်ပါတီစနစ်မှ ပါတီခုံစနစ်သို့ ဦးတည်ပြောင်းလဲရန် မဟောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ရလဒ်သည် အခါတွင်မူကား အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြားဖြတ်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းပေးရန်ကိုသာ မဟောင်းဆိုကြပြန်သည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရက သုံးလပြည့်သောနေ့တွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးပါမည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ပြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ ရွေးကောက်ပွဲကို နှစ်နှစ်အတွင်း ကျင်းပနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြောသူက ပြောပြန်သည်။ ကြေညာချက်တွေ အမျိုးမျိုးထုတ်ပြီး ကန့်ကွက်သူက ကန့်ကွက်ကြသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် တစ်ပါတီအာဏာ ရှင်စနစ် ဖျက်သိမ်းရေး၊ ကြားဖြတ်အစိုးရ ဖွဲ့ပေးရေး ကြွေးကြော်သံများ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။”

“မြန်မာနိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိသူတို့သည် ပြည်သူ့လွှတ်တော်တွင်လည်း ကောင်း၊ ပါတီဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေးများတွင်လည်းကောင်း၊ ဆွေးနွေးလုပ်ကိုင်နေကြဆဲမှာပင် အရေးအခင်း ဆန္ဒပြသူများ၏ အရှိန်အဟုန်မှာ ပြင်းမားလာပါသည်။ အစပထမက ကနဦးတွင် ကျောင်းသားအချို့နှင့် သံဃာအချို့သာ ပါသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဝန်ထမ်းများ၊ အရပ်သူ အရပ်သားများပါ ပါဝင်လာကြသည်။ မြို့တွင်း၌ ဖျက်ဆီးမှု၊ မင်းမဲ့စရိုက် သောင်းကျန်းမှုများ စတင်လာပါသည်။ လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေဝင်း ကိုယ်တိုင် ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ(၂၅)ရက်နေ့တွင် လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်သွားပါသည်။ ဤတွင် ဦးနေဝင်း နေရာကို ရအံ့သော်ငှာ နိုင်ငံရေးသမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုရပ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ဆူပူဆန္ဒပြမှုများသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် သြဂုတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလ တွင် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့လေရာ မင်းမဲ့စရိုက် ဝါဒီများ ကြီးစိုးလျက် ရန်ကုန်မြို့ အတွင်းမှာပင် ခေါင်းဖြတ်သတ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားလာပါတော့သည်။”

အထက်ပါတို့ကား ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဌာနမှ ထုတ်ဝေသည့် “၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကာလမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဖြစ်ရပ်များ” စာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ကိုးကား ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ နိုင်ငံရေး မတည်ငြိမ်သော်လည်း တပ်မတော်ကမူ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်း စုစုစည်းစည်း ရပ်တည်နေလျက် ရှိသည်။ ဆူပူမှုများ တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့နေ၏။ ၈-၈-၈၈ ရှစ်လေးလုံးတွင် ဆူပူမှုသည် အထွတ်အထိပ် ရောက်လာ၏။ မြို့ကြီးမြို့ငယ် အသီးသီးတွင် ဆန္ဒပြကြ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ မြို့များလည်း ဆန္ဒပြရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့တန်းအမှတ်(၇၇)၊ ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်ကား လဲချားတွင် အခြေပြုထားသည်။ လဲချားမြို့သည်လည်း ဆန္ဒပြရာ၌ ပါဝင်၏။ ထိုစဉ်က တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့် ဖြစ်ပြီး တပ်မဂျီတူးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သင်တန်းတစ်ပတ်တည်းဆင်း ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်က သူ့သူငယ်ချင်း တပ်ရင်းမှူး အသစ်ကလေး ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူရှာသည်။ မကြာခဏ စက်ပေါ်မှတက်၍ ...

“မိုင်းရှူးရော ဆူသေးသလား၊ မိုင်းရှူးရော ဆူသေးသလား”

ဟု ခဏခဏ မေးသည်။

“မိုင်းရှူးက မဆူပါဘူး၊ အားလုံးငြိမ်ပါတယ်၊ ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောသည်။ မိုင်းရှူး မဆူအောင် အတော်လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

လုပ်ပုံကလေးကို ပြောပါဦးမည်။ ဦးစွာ ပထမ ပါတီ၊ ကောင်စီလူကြီးများကို စည်းရုံးသည်။ သူတို့ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားမရအောင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ ချထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အကြောင်းပြချက်ကတော့ ...

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ကို အပြင်က အန္တရာယ်မပြုနိုင်အောင် လုံခြုံရေးလုပ်ပေးထားတာပါ”

ဟု လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆိုရပါသည်။

မိုင်းရှူးအထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကလည်း သူများနည်းတူ ဆူချင်ပူချင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကျောင်းအတွက် တစ်ပတ်ခန့် ခြေစုနပ်စံပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်စေ၍ ရတနာလရ(၆)မှ ဆူများပေးသည်။ ကျောင်းဆရာ ဆရာမ

များအတွက် ဝန်ထမ်းရိက္ခာများ အခမဲ့ထုတ်ပေးသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ အပျိုကြီးဖြစ်၏။ အလွန်ကြောက်တတ်သည်။ အလယ်တန်းပြဆရာမအပျိုလေးနှစ်ဦးနှင့် အတူနေသည်။ ကျွန်တော်က လူပျိုအရာရှိတစ်ဦး ဦးစိုးပြီး တပ်စိတ်တစ်စိတ် ကျောင်းတွင် ချပေးထား၏။ ထိုလူပျိုအရာရှိမှာ စကားပြော မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိပြီး ရုပ်ချောသူလည်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ဟာ့ဂျ်သိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းက သူ့ကို အားကိုးသည်။

“သားတို့ သမီးတို့ ပညာရေးကို ဦးစားပေးပါ၊ အားကစားကို လိုက်စားကြပါ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့”

ဟုလည်း ကျွန်တော်က ကျောင်းသို့သွား၍ Assembly တွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ချောမော့ပြောရသည်။

နေ့တိုင်းလိုလို အထက်တန်းကျောင်းကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်သွား၍ စောင့်ကြည့်ရသည်။ ချောချီတစ်ခါ ခြောက်ချီတစ်လှည့်ဖြင့် ကလေးများကို ထိန်းရသည်။ အရပ်သားဘဝက ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးရုံသာမက စစ်ကျောင်းနည်းပြဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လူငယ်နှင့် သင်တန်းသားတို့၏ သဘောသဘာဝကို အတန်ငယ် ရိပ်စားမိရာ သူတို့စိတ်အား အားကစားဘက်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်နိုင်သည်။

မိုင်းရှူးမြို့ကလေးကား ရှမ်းလူမျိုးသာမက ကုလား၊ တရုတ်များလည်းရှိ၏။ ကုလား၊ တရုတ်တို့ကား စီးပွားရေးသမားများဖြစ်၏။ သူတို့ကလေးများ အချို့က ဟိုလူမြောက်ပေး၊ ဒီလူမြောက်ပေး လုပ်၏။ ညညဆို အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး စာရွက်စာတမ်းများ တစ်မြို့လုံး လိုက်ကပ်၏။ ကျွန်တော်၏ ထောက်လှမ်းရေးမှူးနှင့် လှည့်ကင်းများက ညသန်းခေါင်မှ ၄၄ က်မိုးလင်းသည်အထိ တစ်မြို့လုံး ကင်းလှည့်ပြီး ထိုဆန့်ကျင်သည့် စာများကို ခွာသည်။ လိုက်သိမ်းသည်။ မိုးလင်း၍ မြို့မိမြို့ဖများနှင့် တွေ့သည့်အခါ ကျွန်တော်က ...

“ဟာ ... မိုင်းရှူးက သိပ်အေးချမ်းတယ်ဗျာ၊ မြို့လူထုတို့က သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်စရာပါ။ မြို့ကို ဝိုင်းထိန်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူတို့အထဲတွင် စာလိုက်ကပ် ခိုင်းနေသူများလည်းပါ၏။ ကျွန်တော့် အပြောကြောင့် သူတို့အကြောင်း ကြောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူက ကပ်လိုက် ကိုယ်ကခွာလိုက်၊ သူက ကပ်လိုက် ကိုယ်ကခွာလိုက် တစ်လခန့် လုပ်လိုက်ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့် စစ်ကြောင်းရုံး၌ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲခန့်ကိုလည်း အမြဲတမ်း အရန်သင့်စုဖွဲ့ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သူတို့ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ရှစ်လေးလုံးအပြီး ဩဂုတ်လ နောက်ဆုံးပတ်တွင် အကြီးအကျယ် ဆူပူဖို့ ကြံစည်ကြီးစားကြ ၏။ မြို့က လူကြီးအတော်များများမှာ ကျွန်တော်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်၌ ရှိနေရာ ဆူပူလိုသူများက မိုင်းရှူးဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကလေး ဦးဝိစိတ္တအား ခေါင်းဆောင်တင်ကြ၏။ ဦးဝိစိတ္တမှာ ထိုင်း နိုင်ငံ၌ နှစ်အတော်ကြာ နေဖူးပြီး ယိုးဒယားစကားကို သွက်လက်စွာ ပြော နိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း အသင့်အတင့် တတ်သည်။ အသက်မှာ လေးဆယ်နီးပါးခန့်သာရှိ၏။ အသားအလွန်ဖြူပြီး ဝံ့ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်သည်။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာ ရှိ၏။

ထိုမိုင်းရှူးကိုယ်တော်လေးအား ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၍ မိုင်းရှူးရောက်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် အကြာတွင်ပင် သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဂါရဝပြုသည်။ သဒ္ဓါပေါက်သွား၍ စစ်ကြောင်းရုံးမှ နေ့စဉ် အရုဏ်ဆွမ်းနှင့် နေ့ဆွမ်းကပ်စေသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် အားလပ်ချိန်များ၌ ရုပ်ရေးရွာရေး ပြောရင်း အင်္ဂလိပ်စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

“အား ... ဗိုလ်မှူးက အင်္ဂလိပ်စာ အတော်စိတ်ဝင်စားတာကိုး၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း ဩစတြေးလျက ဒကာ ဒကာမတွေပင့်လို့ ဟိုရောက်ရင် ပြောနိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာနေတယ်”

“တပည့်တော်ကလည်း သိပ်တတ်ချင်တာ ဘုရား၊ အခု သင်ပေး မယ့်ဆရာ မရှိတော့ တပည့်တော်တပ်က ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် ဆီမှာ ပြန်သင်နေရတယ်၊ သူက အင်္ဂလိပ်စာ ရွတ်ဆိပ် ရထားပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ဘာသာမျိုးခြား စာစကား သင် ကြားသင့်သည်မှတ် ဆိုတာ အမှန်ပဲ ဒကာဗိုလ်မှူး၊ နိုင်ငံခြားရောက်တဲ့ ဝေခါ သူတို့စကားမတတ်တော့ ဆက်သွယ်ရ ခက်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ဟော မျင် ပြောချင်တာတွေလည်း ဘယ်ဟောလို့ ပြောလို့ ရတော့မလဲ”

အထက်ပါအတိုင်း ဆရာတော်နှင့် မကြာခဏ ရင်းနှီးထိတွေ့နေ ခဲ့၏။ အရေးအခင်းကာလတွင် တစ်ရက် ဆရာတော် အပြင်းအထန် နာမ ကျန်းရာ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းရုံးမှ ဆေးလက်ထောက်အရာခံဗိုလ်စံတင် (ယခု ဗိုလ်ကြီးစံတင်)နှင့် သွား၍ ဆေးတိုက် ဆေးထိုး Drip ချိတ်ပြီး ကုသပေးရာ ရောဂါသက်သာသွားသဖြင့် ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တက အထူး ကျေးဇူးတင်သွား၏။ တစ်ပတ်ခန့် ကျွန်တော်တို့ သွားကုလိုက်သောအခါ ယရာတော်၏ရောဂါ ပျောက်သွား၏။

ဆူပူလိုသူများက မြို့တွင် ဆူပူမှုလုပ်ရန် ဦးဝိစိတ္တအား ခေါင်းဆောင် တင်၏။ ဆူပူမည့်နေ့ နံနက်(၇)နာရီတွင် ဆရာတော်က ...

“ဒကာဗိုလ်မှူးက ငါနဲ့ တအားရင်းနှီးတယ်၊ သူ့ကျေးဇူး ငါ့အပေါ် မှာရှိတယ်၊ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ငါ မလုပ်ချင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မိုင်းအော့ဘက်သို့ ကြွသွားလေတော့သည်။ လေးငါးဆယ် ရက်လောက်ကြာမှ မိုင်းရှူးသို့ ပြန်ကြွလာ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုင်းရှူးမြို့ပေါ်တွင် ဆူပူမည့် အစီအမံများ ပျက်သွား လေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ရန်မီးက ဒီလော့က်နဲ့ မအေးသေးပါ၊ တစ်ရက်တွင် ဂျေတန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းဝင်လာသည်။

“တန့်ယန်းမှ မိုင်းလှအောင် ဦးစီး၊ ဆူပူမည့်သူများ ကားငါးစီးဖြင့် မိုင်းကောင်ကိုဖြတ်၍ မိုင်းအော့မှ တစ်ဆင့် မိုင်းရှူးသို့ ထွက်ခွာသွား၊ ဆူပူ မှုပြုလုပ်ရန် လှုံ့ဆော်မည့် အစီအစဉ်ရှိ၊ လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ထားနိုင် မှန် အကကသည်”

ထိုကြေးနန်းရလျှင်ရချင်း ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် ဦးစီး တစ်ခွဲတစ်ခွဲကို မိုင်းအော့သို့ လွှတ်လိုက်သည်။

“က ... ကိုဝဏ္ဏ၊ စိုင်းလှအောင်တို့အဖွဲ့ မိုင်းအောဒီဘက် လုံးဝ မကူးစေနဲ့၊ လိုအပ်ရင် မိုင်းအောနဲ့ မိုင်းကောင်ကြားက သွားစောင့်၊ တန့်ယန်း ပြန်ဖို့ပြော၊ မရရင် စစ်ကြောင်းလှမ်း သတင်းပို့၊ ရှေ့တန်းတပ်မ တင်ပြပြီး နည်းနည်းပါးပါး အင်အားသုံးတန် သုံးရလိမ့်မယ်”

အထက်ပါအတိုင်းသာမက ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် အား စိုင်းလှအောင်တို့ မလာနိုင်အောင် အခြားသော လုပ်နည်းများကိုပါ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာကြားလိုက်၏။ မိမိရည်မှန်းချက်တာဝန် Mission အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ နည်းလမ်းပေါင်းများစွာရှိရာ သင့်လျော် သည့် နည်းတစ်နည်းနည်းကို သုံးရမှာပေါ့ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့၏ နည်းဗျူဟာ အောင်မြင်သွားသည်။ တပ်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားသဖြင့် စိုင်းလှအောင်နှင့် အဖွဲ့မှာ မိုင်းအော ရောက်မ လာဘဲ မိုင်းကောင်မှ လှည့်ပြန်သွား၏။ စိုင်းလှအောင် ဆိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ၁၉၈၈ မတိုင်မီက SSA ခေါ် ရှမ်းပြည်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မ တော်၏ ဦးစီးချုပ်ရာထူးနှင့် SSA အဖွဲ့အစည်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကိုပါ ယူထားသူဖြစ်၏။ သူက အရောင်အသွေးရှိသည်။ အရောင်အသွေးကြောင့် အခြား ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်များနှင့် သဘောထားကွဲကွာ အရေးအခင်းမတိုင်ခင်က လက်နက်ချလာသည်။ ထို့နောက် အရေးအခင်း တွင် ရှမ်းပြည်နယ် အတွင်းရှိ ဆူပူမှုကို ဦးဆောင်ကာ အဓိက လိုက်လံ နှိုးဆော်သူ ဖြစ်၏။

ဤကား အရေးအခင်း ကာလက မိုင်းရှူးမြို့၏ မြင်ကွင်းပုံကြမ်း များပါပင်တည်း။

နောက်ထပ်ကြုံရသော ပြဿနာများ

ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်ပြီး ရှေ့တန်းရောက်၍ ရက်အနည်းငယ် အကြာတွင် စခန်းအားလုံးနှင့် စစ်ကြောင်းများကို လိုက်လံတွေ့ဆုံ စစ်ဆေး ၏။ သို့ရာတွင် အလွန်ဝေးသည့် တောင်ဘက်မှ မုန်းစန်းစခန်းနှင့် အရှေ့

မျောက်ဘက်မှ ဟတ်လုံစခန်းများကို မစစ်ဆေးနိုင်ခဲ့၊ ထိုစခန်းများက မဟတ်အလှမ်းကွာသဖြင့် ဒုတိယအခေါက်သွားရန် ရည်ရွယ်ထား၏။ မရေးအခင်းကြောင့် မြို့ပေါ်လုံခြုံရေးကိုလည်း လက်လွှတ်၍ မရ၊ အရေး ခင်းကို အကြောင်းပြ၍ ကေအင်န်ယူနှင့် ဗကပတို့ကလည်း ရနိုင်သမျှ ကိုက်ကွက်များဖော်ကာ မြေပေါ်မြေအောက် ဆက်စပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ ပြသသည်။ ၎င်းတို့၏ဗဟိုမှ စစ်မျက်နှာများတွင် တိုက်ပွဲများ ဖော်ထုတ်ရန် ပြန်ကြားခဲ့သည်။ အရေးအခင်း၏ ရိုက်ခတ်မှုကို ကျွန်တော်၏ ရှေ့တန်း မလရ(၆)တွင်လည်း ခံခဲ့ရ၏။

ဆူပူမှု အထွတ်အထိပ် ရောက်နေသည့် ၁၉၈၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ လလယ် နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်တော်သည် မိုင်းရှူးစခန်း စစ်ကြောင်းရုံး၌ နံနက်စောစော နိပ်ရာမှထပြီး စခန်းတွင်းကင်းများ လိုက်လံစစ်ဆေးရန် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ပယ်လိုက်သည်နှင့် တပ်ရင်းထောက်လှမ်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းက မျက်နှာမသာမယာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း သတင်းပို့ပါသည်။

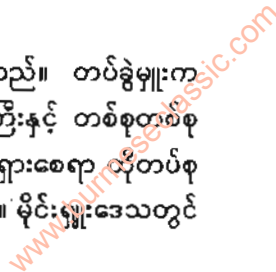
“တပ်ရင်းမှူး ... ကနေ့မနက် အစောကြီးက ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေး ရဲ့ ဟတ်လုံလှုပ်ရှားတပ်စု အတိုက်ခံရတယ်”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”
“ငါးယောက် ကျပြီး သေနတ်လေးလက် ပါသွားတယ်”

“ဟ ... များလှချည်လား၊ ဘယ်သူ့အဖွဲ့ ဝင်တိုက်သွားတာလဲ”
“SSA စစ်ကြောင်းမှူးအဆင့်ရှိတဲ့ စိုင်းကြာနဲ့ အင်အားခုနစ်ဆယ်

လောက်က ဝင်တိုက်သွားတာပါ”
“ကြေးနန်း ရောက်ပြီလား”
“ရောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော်က ဖြစ်စဉ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တပ်ခွဲမှူးက ဟတ်လုံယာယီစခန်းတွင် ကျန်ခဲ့ပြီး တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တစ်စုတစ်စု ကား စခန်းနှင့် သုံးလေးမိုင်ဝေးသည့် နေရာတွင် လှုပ်ရှားစေရာ သို့တပ်စု ဘား စိုင်းကြာနှင့် အဖွဲ့က ဝင်တိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းရှူးဒေသတွင်

SSA မှ ပန်ဖာ၊ စိုင်းကြာ စသည့် ခေါင်းဆောင်များက နာမည်ကြီးများ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်၊ နှစ်လခန့်က ရတနာရီ(၆)မှ SSA အား ဟိုက်ပါဒေသတွင် (၉)လောင်း၊ (၉)လက်ရအောင် တိုက်ကွက်ဖော် နိုင်ခဲ့ရာ ရန်သူမှ ကျွန်တော်တို့တပ်ကို အလစ်ချောင်းနေ၏။ ယခု အချိန် အငိုက် လူအငိုက်ယူကာ မိမိတပ်ကို အင်အားသုံးဆဖြင့် ဝင်တိုက်သွားရာ အထက်ပါအတိုင်း လူ၊ လက်နက်များ ဆုံးရှုံးသွား၏။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးပါ။ ထိုတပ်ခွဲကိုလည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးပါ။ တပ်ရင်းမှူး လုပ်တာမှ ဖင်မနွေးသေး၊ လေးငါးယောက်ကျ၍ သေနတ်လေးငါးလက် ရန်သူ့ နောက် ပါသွား၏။ တော်တော် အရသာဆိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့တန်းတပ်မနှင့် နည်းဗျူဟာသို့ တိုက်ပွဲဖြစ်သည့် နေရာအား ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားမည့်အကြောင်း တင်ပြလိုက်ရာ အထက်က ခွင့်ပြုသည်။ မိုင်းရှူးတွင် အရန်ရှိနေသော ဗိုလ်မှူးစိုးသိန်း ဦးစီး တပ်ခွဲ(၄)နှင့် ဟတ်လုံသို့ ထွက်ခဲ့၏။ နေ့တစ်ဝက်နီးပါး လျှောက်လိုက်ရသည်။

ဟတ်လုံတွင် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေးကို တွေ့ရသည်။ အသံပြာပြာဖြင့် လူခပ်သေးသေး ဖြစ်၏။ ရန်သူ့ နောက် သေနတ်များ ပါသွားပြီး အရေးနိမ့်နေချိန်တွင် တပ်ရင်းမှူးနှင့် ပထမဦးစွာတွေ့ရာ မျက်နှာမှာ အလွန်ညှိုးငယ်နေ၏။

“ကဲ ... တပ်ခွဲမှူး၊ ဖြစ်စဉ်ရှင်းပြပါဦး”

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေးက ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြသည်။ သူ့လှုပ်ရှားတပ်စုမှာ လှုပ်ရှားသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဟတ်လုံ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်သာ ရွေ့လျားနေ၏။ အမှန်တကယ် လှုပ်ရှားနေသည်မှာ မသေချာလှ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ထိုနေရာကို သွားကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တပ်ခွဲမှူးနှင့် အတူ ထွက်ခဲ့၏။ တစ်နာရီနီးပါး လျှောက်သော် တိုက်ပွဲဖြစ်သည့် နေရာကို ရောက်သည်။ တိုက်ပွဲနေရာမှာ တိုင်းရင်းသား ရှမ်းအိမ်ကလေးများ လေးငါးလုံးနှင့် မယ်ဇလီပင် အုပ်အုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဘေးတွင် လူဖြတ်ကူး၍ရသည့် ရေချောင်း ရှိနေ၏။ လှုပ်ရှားတပ်စုက ထိုရွာငယ်ကလေးကို

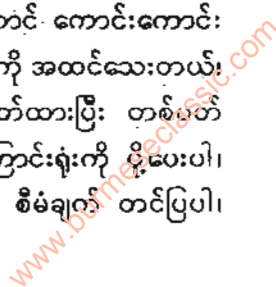
မကြာခဏ ခိုကပ်နေ၏။ ဤအချက်ကို စိုင်းကြာနှင့် အဖွဲ့က သိပုံရသည်။ ဟိုက်ပွဲဖြစ်သည့်နေ့က နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် ရေချောင်းကိုဖြတ်၍ ချောင်းနင့်အနီးဆုံး တစ်စိတ်ရှိသောအိမ်ကို တက်တိုက်သည်။ ကင်းကလည်း ငိုက်မနေသည်ထင်၏။ ကင်းသမားကလွဲ၍ အိမ်တွင်းနှင့် မယ်ဇလီပင်အောက်ကပ်နေသည့် တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံး ကျဆုံးသွားသည်။ ကျန်ဆယ်လေးငါးယောက်မှာ အပြေးကောင်း၍ လွတ်လာသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးမှာ မုဆိုးမဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညနေကတည်းက ပြန်မလာဟု သိရ၏။ ထိုတပ်စုကလည်း ထိုနေရာတွင် အခြေပြုနေသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့် ရှိနေပြီဟု ဆို၏။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က တပ်ခွဲမှူးအား မကျေနပ်မှုသက်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှစ်နှစ်နာနာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ပြခဲ့၏။

“လှုပ်ရှားတစ်စုကို အရာရှိ ရှိရက်သားနဲ့ အရာရှိ တာဝန်မပေးဘဲ ကပ်ကြပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခိုင်းတာမှားတယ်၊ တပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ တပ်စုမှူး Initiative လိုခေါ်တဲ့ ထိုးထွင်းဉာဏ် ကွာတယ်၊ ဒီခေတ် တပ်စုမှူး ဆိုတာ တော်တော်များများက ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရတွေ များတယ်၊ IQ မြင့်တယ်၊ ကပ်ကြပ်ကြီး ဆိုတာ အများအားဖြင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စစ်သက်အတွေ့အကြုံရှိပေမယ့် သုံးသပ်တာကျတော့ အရာရှိတွေကို မမှီတတ်ကြဘူး၊ တပ်စုမှူးက ဒါကို သိပ်သဘောပေါက်ပုံ မရဘူး”

“လှုပ်ရှားတယ်လို့ ဆိုပြီး ရန်သူနဲ့ ဒီလောက်နီးနေတာ၊ တစ်နေရာကည်း နှစ်ရက် သုံးရက် ဆက်အိပ်တာ မှားတယ်၊ ရွာကို မှီခိုတာလည်း မှားတယ်၊ ကိုယ့်သတင်းကို ရန်သူ့ကိုပေးသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတယ်၊ ပစ်ကျင်းလေး ဘာလေးတောင် ကောင်းကောင်း ဟူးမထားဘူး၊ လှုပ်ရှားက လှုပ်ရှားနဲ့ မတူဘူး၊ ရန်သူ့ကို အထင်သေးတယ်၊ သိပ်ဟော ခံရတာပေါ့၊ ကိုယ် ပြောတာတွေကို မှတ်ထားပြီး တစ်ပတ်တစ်တန်း တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက် စာတမ်းကို တိုစစ်ကြောင်းရုံးကို ပို့ပေးပါ၊ ရန်သူ့ကို ပြန်ပြီးလက်စားချေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ စီမံချက် တင်ပြပါ။

အေး ... တပ်ခွဲမျိုးနဲ့ ကိုယ့်နဲ့က အခုမှ စတွေ့ကြတာ၊ First Imperssion ကတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်လူ ဒီတပ်မှာ ရှိနေတုန်း ဒီအကြွေး ကိုတော့ ဆပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ထိုနေ့က ညအတော်မိုးချုပ်မှ မိုင်းရှူးသို့ ပြန်ရောက်သည်။ ပွဲဦး ထွက်တွင် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုညက တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် နှင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ အရှုံး၏ အရသာမှာ ခါးသီးလှပါ၏။

ဤသည်မှာ တပ်ရင်းမျိုး တစ်ဦး၏ အာဝေဒီက ဒုက္ခများထဲမှ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျာ။

အပြောင်းအလဲဖြစ်သောနေ့

ဟတ်လုံတိုက်ပွဲကိစ္စအပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အကြာတွင် ကျွန် တော်သည် မိုင်းရှူးစစ်ကြောင်းရုံး၌ မိုင်းရှူးအထက်တန်းကျောင်းမှ ငှားရမ်း ထားသည့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ်ကို လှန်၍ စာလုံးအချို့ကို ရှာနေချိန်၊ အချိန်က ညနေစောင်းဖြစ်၏။ ရေဒီယိုမှ မြန်မာ့အသံ လာနေ သည်။ ရုတ်တရက် စစ်ချီသီချင်းများကို ထုတ်လွှင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွား၏။ ထို့နောက် ခဏအကြာတွင်ကား မြန်မာနိုင်ငံတော်တစ်ခုလုံး အား တပ်မတော်မှ ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီဆိုသည့် ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဝေး ဟေး၊ ဟေး၊ ဟေး တို့တပ်မတော်က အားလုံးကို တာဝန် ယူလိုက်ပြီတဲ့ ဟေး”

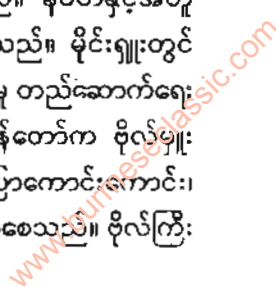
ရေဒီယို နားထောင်နေသည့် စစ်သည်များက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တညီတညွတ်တည်း ထအော်လိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာလှပါ သည်။

ထိုနေ့ကား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၁၈)ရက်နေ့ပင် ဖြစ်၏။

အရေးအခင်းအတွင်း၌ ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆)သည် ရန်ကုန်- ရွှေပြည်သာတွင် ရှိနေသည်မို့ ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့ရောနောက်ရော ပူနေ

ရု၏။ ကံအားလျော်စွာ ၉၀၆ ဆက်သွယ်ရေးစက်တစ်လုံး ရန်ကုန်တွင် ကျန်ခဲ့၍ မိုင်းရှူးနှင့် ရန်ကုန် တစ်ပတ်သုံးလေးကြိမ် ဆက်သွယ်ကာ ရှေ့ တန်းမှ နောက်တန်းသို့ ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေရ၏။ နောက်တန်းတွင် စစ်ရေးအရာရှိများ အပါအဝင် စစ်သည်တစ်ရာကျော် ကျန်ခဲ့သည်။ ဆေးနိမ့် တာ မနိမ့်တာ ဘေးချိတ်၊ အားလုံးကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ဖာပဲလုံမြို့ရေးအား ဆောင်ရွက်ခိုင်းရ၏။ ရဲမေများကိုလည်း စစ်သင်တန်းပေး တာ စုဖွဲ့ထားသည်။ အရွယ်ရောက်သူ၊ မိမိသူအားလုံး မီးသတ်တပ်ဖွဲ့၊ လူနာပြုတပ်ဖွဲ့ စသည်ဖြင့် အရန်လုပ်ခိုင်းထားရ၏။ တပ်တစ်ခုလုံးအား မနေ့ရာညပါ ကင်းစောင့်ခိုင်းထားရ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီး မေနှင့် အရာရှိအရာခံ ကတော်များ ဦးစီးသည့် မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း၊ ဓမ္မစကြာ အသင်းများကို တပ်တွင်းဓမ္မာရုံတွင် နေ့စဉ်အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်များ ပြုလုပ်ကျ ရွတ်ဖတ်ခိုင်းရ၏။ ရွှေပြည်သာမှာ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မင်္ဂလာဒုံ မြို့နယ်များနှင့် ဆက်စပ်နေရာ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်ဘက်က အခြေအနေမဆိုး သော်လည်း အင်းစိန်မြို့နယ်တွင်ကား ဆူပူမှုအခြေအနေ အတော်ဆိုးသည် ကို သိရသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ကိစ္စများကို အင်းစိန်မြို့နယ်ဘက်သို့ မသွားရန် လှမ်းမှာကြားရ၏။ တပ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် တပ်ရေး တပ်ထောက် တို့အားလည်း လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ရန် မှာရသည်။ အဆက်မပြတ် ယတိပေးနေရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှေ့ရော နောက်ပါ စိတ်ပူနေကြရာမှ အခု ဟပ်မတော်မှ တစ်နိုင်လုံး တာဝန်ယူလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဝန်တစ်ဝက် ပေါ့သွားသည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။

တပ်မတော်မှ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ အတိုကောက်မှာ နဝတ ဖြစ်သည်။ နဝတနှင့်အဟူ ကဝတ၊ ပဝတ၊ ခဝတ၊ မဝတ များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မိုင်းရှူးတွင် ကျွန်တော့်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးအား မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့ ၃၀၀၀ ခန့်ရန် အထက်မှ ညွှန်ကြားသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူး ဦးအိန်နှင့် တိုင်ပင်၍ သူ့တပ်ခွဲမှ ရပ်ချောချော အပြောကောင်းကောင်း၊ ပုဂံတပ်ခွဲမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဇေယျအား မဝတ၃၀၀၀ လုပ်စေသည်။ ဗိုလ်ကြီး

အောင်ဇေယျ ဦးဆောင်သော မဝတအဖွဲ့သည် ရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် ရုံးကိစ္စများကို လည်ပတ်လုပ်ဆောင်နိုင်၏။ ဝန်ထမ်းများလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကျီးလန်စာ စားဖြစ်နေသော မိုင်းရှူးမြို့ကလေးလည်း ပြန်လည်အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာ၏။ တပ်မတော်အစိုးရ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် အတွက်လည်း ပိုမိုအဆင်ပြေသွား၏။ အတိုက်ခံလုပ်မည့် အဖွဲ့အစည်းလည်း မရှိ၊ ပါတီ ကောင်စီ အကြီးအကဲများ အားလုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် လာပူးပေါင်းကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှ ...

“အင်း ... ဒီတစ်ခါလည်း မောင်သက်ဦး ကံကောင်းသွားပြန်ပြီ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိပါသည်။

ကျွန်တော် ဖျားပြန်ပြီ

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ စစ်သက်တစ်လျှောက် သတိလစ်လောက်အောင် သုံးကြိမ် သုံးခါလား ဖျားဖူးသည်။ အဖျားမှာ ငှက်ဖျားဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်က ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မိုးတွင်းတွင် သနက(၁)နှင့် မိုင်းယောင်း၌ စစ်ဆင်ရေးဝင်စဉ်က ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရန်သူ့နယ်မြေအတွင်း ထိုးဖောက်လှုပ်ရှားနေရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အပူဒီဂရီများ၍ လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် ထမ်းစင်စီးရသည်။ အဖျားကြီးလှသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ၌ သတိများပင် လစ်သွားသည်။ မိုင်းယောင်း ဗျူဟာစစ်ဆေးရုံ၌ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆေးမှူး ဒေါက်တာလှမြင့် ကုသမှုကောင်း၍ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့၏။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ယခု မိုင်းရှူးတွင် ဖြစ်သည်။ တတိယအကြိမ်မှာ နည်းဗျူဟာမှူးဘဝက ရင်ပြည်နယ် ဖာပွန်တောင်ခြမ်း သံလွင်နှင့် ယွန်းစလင်းကြား ခွေးအိပ်တောင်ခြေရင်းရှိ သာလွန်ဒေသတွင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကလည်း သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ အာတီဆူနိပ်ဆေး ကယ်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် မိုင်းရှူးမှာ အသည်းအသန် ငှက်ဖျား ဖျားသည့် အကြောင်းကို ပြောပါဦးမည်။

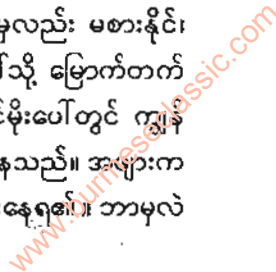
စက်တင်ဘာလကုန်၍ အောက်တိုဘာသို့ပင် ရောက်သော်လည်း ရုပ်ပြည်နယ်တွင် မိုးက သိပ်မပြတ်လှ၊ မကြာခဏစွေလျက် ရှိချေသည်။ ကျွန်တော်နေသည့် မိုင်းရှူးစခန်းမှာ သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ရှိသဖြင့် မြင့်များ အလွန်ပေါ၏။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင်ပင် ခြင်ကိုက်ခံရသည်။

“ဆရာကြီးစံတင်ရယ် ... ခင်ဗျားကုန်းက ခြင်ကိုက်လွန်းတယ်ဗျာ၊ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦး”

မိုင်းရှူး ရောက်ခါစက ခြင်ကိုက်လွန်းသဖြင့် ဆေးလက်ထောက်က ရာခံဗိုလ်အား ပြောမိ၏။ ခြင်ဆေးဖျန်း၍ သစ်ခက်ဝါးခက်များကို ရှင်း၏။ မီးရှို့၏။ အစိုးမရသော မိုးကြောင့် ခြင်ရန်ကို ကောင်းကောင်းမနှိမ်နင်းနိုင်ကြ။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် မိုင်းရှူးဘောလုံးကွင်းအနီး၌ ဂေါက်ကွင်းငယ်တစ်ခုကို ဖောက်ရင်း အအေးမိ၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်နွေးလာ၏။ စခန်းပြန်ခဲ့သည်။ ညနေရောက်သော် ဘာမှမဖြစ်တန်ကောင်းဟုထင်ပြီး ရပ်တစ်ပက်၊ နှစ်ပက် သောက်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒိုင်ခနဲဆို အဖျားတက်လာ၏။ ကျောထဲကပါစိမ့်၍ ချမ်းလာသည်။

“ဆရာထွန်းယုဲ့စ် ငါတော့ဖျားပြီထင်တယ်ကွာ၊ ဆေးမှူးကြီးသွားပေါ်စမ်းပါဦး”

ဆေးမှူး ဆရာကြီးစံတင် ရောက်လာပြီး အပူတိုင်းကြည့်ရာ အဖျား ၁၀၂ ဒီဂရီ ရှိနေသည်။ ငှက်ဖျားဖြတ်ဆေး တိုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဆေးက အဖျားကို မတားနိုင်၊ ထိုနေ့ ညနက်ပိုင်းရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလာသည်။ ချမ်းလွန်းအားကြီး၍ လက်ဖြောင့် ဟပ်စိတ်အား စောင်ခြိုကာ ဖိခိုင်းထားရသည်။ နောက်နေ့တွင်လည်း အဖျားက မသက်သာ၊ ဆေးထိုးဆေးစားလုပ်၍ မရ။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် အားပြတ်ချင်သလိုဖြစ်၍ Drip ပါချိတ်ရ၏။ ဘာအစာမှလည်း မစားနိုင်၊ ရံဖန်ရံခါ သတိပါလစ်သွား၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ မြောက်တက်ပေးသလို ခံစားရ၏။ ကျွန်တော် အိပ်နေသည့် တဲခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်က ကပ်နေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ အဖျားက ကပ်ပတ်ခန့် ကြာသည်အထိ မကျသေးသဖြင့် ဆေးသွင်းနေရ၏။ ဘာမှလဲ

မစားနိုင်၊ သည်းခြေပါပျက်၍ မည်သည့်အသံကိုကြားကြား လူက ကြောက်နေသည်။ အသံကျယ်လောင်သည့်ခဏကို မခံနိုင်။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိ၍ ...

“ဆရာကြီး သန်းထွန်းအောင်ကျော် ... ငါ့ဘေးနားမှာ သေနတ်တွေ မထားနဲ့၊ ငါ့ပစ္စတိုလည်း သော့ခတ်ပြီး သိမ်းထား၊ ညကျရင် မင်းတို့ လက်ဖြောင့်တစ်ဖွဲ့လုံး ငါ့စောင့်အိပ်ကြကွာ”

အထက်ပါအတိုင်း လက်ဖြောင့်တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာသန်းထွန်းအောင်ကျော်အား မှာရသည်။ ၎င်းဖျားက မလွယ်၊ သည်းခြေပျက်၍ ကြောက်လာသည့်အခါ သေနတ်ဖြင့် တွေ့ရာလူအား ပစ်တတ်၏။ ၎င်းဖျားကြောင့် ဦးနှောက်ဖောက်ကာ အချင်းချင်း ပစ်ခတ်မှု ဖြစ်စဉ်များ တပ်မတော်တွင် အလွန်များပြားလှပါသည်။

မိုင်းရှူးတွင် ကျွန်တော်နေသည့် ကုန်းကလည်း အလွန်ကြမ်းသည်။ စခန်းကုန်းပေါ်၌ အမဲ၊ ဝက် မသတ်ရ၊ မူးယစ်ရမ်းကားခြင်း မပြုရ၊ ဘော်ဟစ်ဆူညံဆဲဆိုခြင်း မပြုရ၊ ထိုသို့လုပ်သော် မလိုလားအပ်သည့် ဖြစ်စဉ်များ ခဏခဏ ဖြစ်တတ်သည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ဘုန်းကြီးစာဖတ်တတ်သည့် ဆရာတစ်ဦးအား သမတဆယ်စောင်တွဲတစ်အုပ်ပေးပြီး ပရိတ်ကြီး ဆယ်တစ်သုတ်ကို ဖတ်ခိုင်းရသည်။ မဖတ်လိုကလည်း မဖြစ်၊ တစ်ရက် ကျွန်တော် အဖျားကျပြီး မိုန်းနေစဉ် ...

“ဟိတ် ... မနေညက ဟိုဘက်တောင်စောင်းက မီးလုံးကြီးတစ်လုံး တို့တပ်ရင်းမှူးကြီးနေတဲ့ တဲပေါ် စိုက်ကျသွားတယ်ကွာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲတော့ မသိဘူးကွ၊ ညကြီးမှာ တဲပေါ်ကို မီးလုံးကျတာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“တို့ ဘိုးတော်ကလည်း ခဏခဏ သတိလစ်နေတော့ ငါတော့ စိုးရိမ်တယ်ကွာ”

“တို့ ဘိုးတော်က အထက်တင်ပြပြီး ဆေးရုံသွားတက်လည်း ရတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံမတက်လဲ”

“တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ခါစ ဆေးရုံတက်ရင် လူကြီးတွေ ငြိုငြင်မှာစိုး လို့တဲ့ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အသက်ထက် ဘယ်ဟာက ပိုပြီး အရေးကြီး ဦးမှာလဲ”

“ဒါက မင်း ပြောတာကိုးကွ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိမှန်းမှ မသိပဲ”

“ဘာရှိ မရှိတော့ မသိဘူး၊ ဒီစခန်းက တော်တော်ကြမ်းတယ်တဲ့၊ ကရင်နေသွားတဲ့ A.T အဖွဲ့တွေလည်း တော်တော်လေး ခံစားသွားရတယ် ပြောဘယ်”

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအတိုင်း လက်ဖြောင့်ရဲဘော်များ သူတို့ အချင်းချင်း ပြောနေသံကို ကြားပြီးနောက် ပရိတ်ကြီးဆယ်တစ်သုတ်နှင့် ပရိမိတ္တဇာလသုတ်များကို တွင်တွင်ရွတ်ခိုင်းပါတော့၏။ ထိုပရိတ်တော်များ ၏ တန်ခိုးကြောင့် နှစ်ပတ်ကျော်သောအခါ အဖျားပျောက်၍ နာလန်ပြန် ထူလာတော့သည်။ သို့ရာတွင် လူကား ကိုယ်အလေးချိန် ဆယ်ပေါင်ကျော် ကျသွား၍ အတော်ပင် ပိန်ချုံးသွားပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျန်းမာရေး ကျဆင်းနေချိန်၌ တောင်ဘက်မုန်းစမ်း စခန်းမှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ရုတ်တရက် သေဆုံးပြန်သည်။ ရောဂါလည်း ဖော်၍မရ၊ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိ၊ ဘာဖြစ်သည်ကို ဂဗနဏ မပြောနိုင်၊ ဂျူဟာကလည်း မကျေနပ်၊ ဒုက္ခများက တစ်ချိန်တစ်ခု လာနေသည်။ ယခုမှ တပ်ရင်းမှူး အလွန်လုပ်ချင်သည့် ကျွန်တော်မောင်သက်ဦး နှာခေါင်းနှင့် ကျည်ပွေ့ လှလှကြီး တွေ့နေပေသည်။ ဤအမှုမှာ တရားခံမပေါ်၍ နောက်ဆုံး Post Mortem လုပ်ပြီး အမှုကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုမြေပူရာကင်းမှောင့်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ် အနည်းငယ်က ပဟေဠိအား အဖြေညှိရာဝယ် အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးသားကာ ဝဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခု စာရှုသူများ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဒုက္ခအား သဘောပေါက်၍ မျှဝေခံစားနိုင်ရန် ထိုဝတ္ထုတိုကလေးကို နိဂုံးလည် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

ပဟေဠိအား အဖြေညှိရာဝယ်

ရှမ်းပြည် မိုးက ရက်ဆက်စွေလျက် ရှိချေ၏။ အေးစိမ့်သော ရာသီဥတုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် မကြာခဏ ငှက်ဖျားတက်နေ၏။ အချိန် သည်ကား ၁၉၈၈ ခုနှစ်နှောင်းပိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံအား တပ်မတော်မှ တာဝန် ယူပြီးခါစ လက်ဝဲလက်ယာ အဖျက်သမားများက တပ်မတော်အစိုးရအား ဘက်စုံထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နေသည့် ကာလ၊ နေရာကား ရှမ်းပြည်နယ်တောင် ပိုင်းမှ မိုင်းရှူးမြို့ကလေး။

ထိုနေ့နံနက်က ကျွန်ုပ်သည် အဖျားကျသဖြင့် စစ်ကြောင်းရုံးတွင် ခေတ္တဝင်ထိုင်ပြီး အဝင်ကြေးနန်းများအား စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ထောက် လှမ်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းသည် မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ရုံးခန်း တွင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်အား အလေးပြုပြီးနောက် ...

“တပ်ရင်းမှူး ... ညက ခွဲ(၅)မှန်းစမ်းစခန်းက စခန်းမှူးတပ်ကြပ် ကြီးဆန်းဝင်း ဆုံးသွားတယ်ခင်ဗျာ”ဟု သတင်းပို့လေသည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခွဲ(၅)က ကြေးနန်းအရတော့ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာတဲ့ ခင် ဗျာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိဘူးတဲ့၊ ည(၉)နာရီလောက်မှာ ရုံးအကူရဲဘော်လေး က ဆရာကြီးဆန်းဝင်း အခန်းသွားပြီး ညဦးပိုင်း ကင်းစစ်ဖို့ သတင်းပို့သွား တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆရာကြီး သေနေပြီတဲ့”

“ဘာရောဂါနဲ့ ဘယ်လိုသေနေတာလဲ”

“ဘာရောဂါ ဆိုတာလည်း မပြောနိုင်သေးဘူးခင်ဗျာ၊ သေနေတာ ကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ပဲလို့တော့ ပြောတာပဲ”

မှန်းစမ်းစခန်းမှာ ဘိန်းမှောင်ခိုများ၏ လမ်းကြောင်းနှင့် လွန်စွာ နီးကပ်ခြင်း၊ တရားမဝင် စီးပွားရေးကိစ္စများ ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား အထူးကောင်းမွန်သည့် အညာသား တပ်ကြပ်ကြီးဆန်းဝင်း အား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး စခန်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ယခု ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ပဟေဠိသဖွယ် ၎င်းသေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

“ဗျူးဟာကိုရော သတင်းပို့ပြီးပြီလား၊ ဘာပြောလဲ”

“ထူးခြားဖြစ်စဉ် အနေနဲ့ တင်ပြပြီးပါပြီ။ ဘာရောဂါနဲ့ သေတယ် မှီတာ တင်ပြပါတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ခွဲ(၅)မှူးကို ရောဂါနာမည်ပြောပါ လို့ ပြောထားပါတယ်။ ခွဲ(၅)လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းလည်း မှန်းစခန်း ပြန်ရောက် နေပါပြီ၊ အခုထိတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ် ကူးထင်တယ်၊ သံသယရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဘာသံသယလဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့် သေတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောဖူးက စာတိုပို့ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် ခွဲမှူးကိုတော့ စခန်းကွပ်ကဲမှုယူထားပြီး ပလာလာဆယ် စခန်းမှာပဲ ခဏနေခိုင်းထားပါ၊ လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းတော့ ဒီက အမိန့်ရမှ လှုပ်ပါစေ၊ အခုကိစ္စ အဖြေပေါ်အောင် ခွဲမှူးကို လုပ်ခိုင်း ပါ၊ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ဖို့တော့ ဒီက အမိန့်ရမှ ဆောင်ရွက်ပါစေ”

ကျွန်ုပ်သည် အဖျားပြန်တက်၍ စိတ်လက်မအိမ်သာဖြင့် အထက် ပါအတိုင်း အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ မိုင်းရှူးအရှေ့ခြမ်းတွင် ဗကပတပ်ရင်း ကြီး ၄၀၄၅ မှ လူအင်အား ၄၀၀ ကျော်ဖြင့် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားနေရာ ကျွန်ုပ်၏တပ်ရင်းမှ စစ်ကြောင်းများနှင့် တိုက်ပွဲများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွား မနေသည်။ ဖော်ဖဒေသနှင့် မိုင်းယမ်း၊ မိုင်းခတ် ဘက်တွင်လည်း ရန်သူ့လှုပ် ရှားမှု သတင်းများ အဆက်မပြတ် ရနေသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ပြည့် သတိထားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးမှာ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ဖြင့် အလုပ် ရှုပ်နေပြီး အထိအခိုက် အရှအနာများ မကြာမကြာ ဖြစ်ပွားနေရာ ဆရာ ကြီးဆန်းဝင်း ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် မြေပူရာ ကင်းမှောင့်ခဲ့ မချေပြီတည်း။

* *

ထိုနေ့က မုန်းစမ်းတွင် တစ်နေ့လုံး ခွဲမှူးဦးစီးကာ ရွာနှင့် စခန်းမှ လူအတော်များများအား စစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း ဆရာကြီးဆန်းဝင်း သေဆုံး ရပုံကို အမည်မဖော်နိုင်ပါ။ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေသဖြင့် စက်ဆက်သွယ်မှု များကလည်း မကောင်းလှချေ။ ကျေးသီးမန်စန်ရှိ ဗျူဟာမှလည်း စက် အချိန်တိုင်း ထိုဖြစ်စဉ်ကိုသာ ခဏခဏ မေးနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအား ယတိပြတ်ချ၍ အောက်ပါအတိုင်း ခွဲ(၅)သို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ရင်ခွဲစစ်ဆေးနိုင်ရန် တပ်ကြပ်ကြီးဆန်းဝင်း အလောင်းအား ယခု ကြေးနန်းရလျှင်ရခြင်း မိုင်းရှူးသို့ အမြန်ပို့”
ပဟေဠိအဖြေအား ကိုယ်တိုင်ရှာကြည့်ရချေတော့မည်။

မုန်းစမ်းနှင့် မိုင်းရှူးသည် မိုင်(၃၀)ခန့် ကွာဝေးပေသည်။ ဖြစ်စဉ် ပြီးမှ မိုးကလည်း ပို၍သည်းလာချေ၏။ လမ်းမှာ ငွက်များ ထူပြောလှသည်။ ဆရာကြီးဆန်းဝင်း အလောင်းအား လှည်းတွင်တင်၍ လုံလောက်သည့် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ပို့လိုက်သည်ဟု ခွဲ(၅)မှ သတင်းပို့လာသည်။ လမ်း ဆိုးလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာ မိုင်းရှူးသို့ အပြင်းချီတက်လာသော်လည်း နှစ် ရက်ကြာမှ ရောက်လာခဲ့၏။ အစောင့်လိုက်ပါလာသူ ရဲဘော်များ အားလုံး ရွဲများပေကျပြီး လွန်စွာနွမ်းနယ်နေကြ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ”
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်အောင်မြင်မှ သတင်းပို့သည်။
“အေး ... ကောင်းပါပြီကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”
“အဲဒီနေ့က ညစာစားပြီးချိန်ထိ ဆရာကြီးက အကောင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားပြောနေတာ ည(၈)နာရီလောက်ရောက်မှ သူ့တံပြန် သွားပါတယ်၊ (၉)နာရီလောက်ရောက်တော့ ရုံးအကူ ရဲဘော်တင်ထွန်း ပြေးလာပြီး ဆရာကြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆုံးနေတယ် ထင်တယ်လို့ လာပြော

တောမှ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ကြည့်ပြီး ဆရာကြီးဆုံးတာ သိရပါ တယ်”

“ဆရာကြီးက တစ်ယောက်တည်း စခန်းမြောက်ဘက် အစွန်မှာ တဲတစ်လုံးထိုးပြီး နေပါတယ်၊ ညတိုင်း(၉)နာရီလောက် ပုံမှန်ညဦးကင်းစစ် တတ်ပါတယ်၊ အကြောင်းမရှိရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီးတဲကို ည ဘက် မသွားတတ်ပါဘူး၊ တင်ထွန်းပဲ သွားပါတယ်”

“တင်ထွန်းရော အခုပါလာသလား”
“ပါပါတယ် ခင်ဗျာ”
“ခေါ်စမ်းပါဦးကွာ”

ကျွန်ုပ်ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် တပ်သားတင်ထွန်း ရောက်လာပါသည်။ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညိုဖြင့် မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ် သား ဖြစ်သည်။ ဗဟိုကင်းမှူး နေဖူး၍ ၎င်းသည် အလွန်ရိုးသားကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိသည်။

၎င်းမှ ကျွန်ုပ်အား အလေးပြုလိုက်ရာ ...
“ကဲ ... ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ မင်း သိတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီနေ့က ဆရာကြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ ညစာ (၇)နာရီလောက် မှာ စားပါတယ်၊ ထမင်းစားပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏစကားပြောပြီး သူ့တံ ပြန်သွားပါတယ်၊ တဲမှာ မီးအိမ်လည်း ထွန်းထားပါတယ်၊ ည(၉)နာရီလောက် ရောက်တော့ အခါတိုင်းလိုပဲ ညဦးကင်း သွားစစ်ဖို့ သတင်းပို့တော့ အိပ် ရာပေါ်မှာ ဆရာကြီး ပက်လက်အိပ်နေတာ တွေ့လို့ ကျွန်တော်က ဆရာ ကြီး၊ ဆရာကြီးနဲ့ ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးတော့ မနိုးတော့ပါဘူး၊ အသက်ရှူသံ လည်း မကြားတော့ပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်သွားလို့ ဆေးတပ်သား ပြေးခေါ်တော့ ဆေးတပ်သား မရှိလို့ ဆရာအောင်မြင်ကို သတင်းပို့လိုက်တော့၊ ဆရာတို့ ရောက်လာပြီး ကြည့်တဲ့အခါ ဆရာကြီး ဆုံးနေပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ”
“အဲဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျာ”

ရဲဘော်တင်ထွန်းက ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဆရာကြီး ဆန်းဝင်းနှင့် သူက တစ်နယ်တည်းသားဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးကြကြောင်း ကျွန်ုပ် သိထားပါသည်။

“မင်းတို့ စခန်းက ဆေးတပ်သားကရော”

“အဲဒီတုန်းက မရှိဘူးခင်ဗျ။ စစ်ကြောင်းမှာ အရေးကြီးလို့ ပို့ထားရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာရောဂါနဲ့ သေသလဲဆိုတာ မပြောနိုင်တာပါ”

တပ်ကြပ်အောင်မြင်က ဝင်ဖြေသည်။ သူက ထိုစခန်းတွင် ဆရာကြီးဆန်းဝင်း လက်အောက်မှ ဒုတိယစခန်းမှူး ဖြစ်သည်။

“စစ်ကြောင်း ရောက်တော့ရော”

“သူတို့ကလည်း နောက်နေ့ မိုးလင်းခါနီးမှ ရောက်တာဆိုတော့ ဘာရောဂါဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဆရာကြီးစံတင် လာဗျာ၊ ဆေးရုံ သွားရအောင်”

ကျွန်ုပ်သည် အနီးရှိ တပ်ရင်းဆေးလက်ထောက် အရာခံဗိုလ် ဆရာကြီးစံတင်အား ခေါ်ပြီး အလောင်းထားရာ ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဆေးရုံဝင်းထဲရှိ ရင်ခွဲရုံအတွင်းတွင် ဆရာကြီးဆန်းဝင်း အလောင်းအား ကျွန်ုပ် တွေ့ရ၏။ အလောင်းမှာ ပုပ်နေချေပြီ။ အနံ့ဆိုးများက ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရှိ၏။ ပါးစပ်ဟနေပြီး လျှာပါ အပြင်ထွက်နေသည်။ တစ်ချိန် တစ်ခါက တပ်မတော်စစ်ကျောင်းကြီး တစ်ခုတွင် စည်းကမ်းကြီး၍ စနစ်တကျ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည့် နည်းပြဆရာတစ်ယောက် မှာ ယခုအခါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ် မှာ များစွာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရပါသည်။

“ဘယ်သူ ခွဲမှာလဲ”

“ဆရာပန်တွေ ရန်ကုန် ပြန်သွားကြလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီကစတပ်(၆) တွေပဲ ခွဲဖို့ လုပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အရင်က မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ်ဌာနကပါ တပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဆရာကြီးစံတင်က ဖြေသည်။ ထို့နောက် လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ပြီး ခွဲစိတ်ခြင်း စ၊ပါသည်။ အလောင်းမှ အနွေးထည်စစ်စိမ်းအား မျှတ်လိုက်လျှင်ပင် ဆရာကြီးဆန်းဝင်း ကိုယ်လုံးမှာ ရင်ဘတ်မှစ၍ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ညိုမည်းနေသည်ကို အံ့အားသင့်စရာ တွေ့ရပါ၏။

“ဟ ... ညိုမည်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် တပ်ရင်းမှူး၊ ထူးတော့ ထူးခြားပါတယ်”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ အဖျားဒီဂရီ တက်လာပြန်၍ ခွဲစိတ်နေသည်ကို ဆက်မကြည့်နိုင်တော့သဖြင့် ...

“ကဲ ... ဆရာကြီးစံတင်ရေ၊ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား ဆက်လုပ်တော့၊ ကျွန်တော်တော့ အဖျားတက်လာလို့ ပြန်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် အခြေအနေ သတင်း ပို့ဗျာ”

အပုပ်နံ့က လှိုင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေ(၆)နာရီခန့်တွင် ရင်ခွဲစစ်ဆေးခြင်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဗျူဟာကလည်း ကခြေအနေ လှမ်းမေးနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးစံတင်ရေ ... အခြေအနေ ပြောပါဦး”

“ထူးတော့ ထူးတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ဆရာကြီးဆန်းဝင်း တစ်ကိုယ်လုံး ညိုမည်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတန်ဆာကလည်း သုတ်တွေ ထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ရုတ်တရက် မွန်းကျပ်ပြီး သေသွားတဲ့ လက္ခဏာမျိုးပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တစ်ကိုယ်လုံး ညိုမည်းနေတာဆိုတော့ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုးများ ကိုက်သလား”

“အကောင်ကိုက်ထားတဲ့အရာ မတွေ့ဘူးခင်ဗျာ”

“အစာအဆိပ်သင့်တာရောဗျာ”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးခင်ဗျာ၊ အစာအိမ်ကို ကျွန်တော်ခွဲထုတ် ပြည့်ပြီးပြီ၊ အဆိပ်မရှိပါဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာ ထမင်းနဲ့ မြင်းခွာရွက်တွေ တွေ့တယ်၊ အစာမကြေသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“စောစောက ကျွန်တော် တင်ပြသလို ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာပါပဲ”

“ခင်ဗျားလူ အုပ်စုနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ကြတာများ ခံရသလားဗျာ”

“အဲဒီလို မပြောနိုင်ဘူး ခင်ဗျား တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ခေါင်းကဦးခွံကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဦးနှောက်သွေးကြောလေးတွေ ပြတ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်၊ လောလောဆယ် ဗျူဟာက တိတိကျကျ အဖြေပေးပါဆို ရင်တော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်လို့ ဆုံးသွားတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလက်ထောက် အရာခံဗိုလ်ကြီး၏ တင်ပြချက် အား ကြားနာပြီးနောက် အထွေထွေ အရပ်ရပ်အား သုံးသပ်၍ “ရင်ခွံစစ် ဆေးချက် မှတ်တမ်းအရ တပ်ကြပ်ကြီးဆန်းဝင်းသည် ရုတ်တရက် ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း” အထက်သို့ အစီရင်ခံလိုက်ပါ တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ဘဝင်မကျခဲ့ပါချေ။

ထိုနေ့က အသုဘအား အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ညတွင်းချင်း ‘ပင် သဂြိုဟ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗထူးတပ်နယ်တွင် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ် ခန့်က တာဝန်အတူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် သံယောဇဉ်ဖြင့် ဆရာကြီး ဆန်းဝင်း၏ အသုဘကို ဖျားနေလျက်ကပင် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ခဲ့ပါသည်။

ည(၈)နာရီခန့်မှ သဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွား၏။ ထိုနေ့ညက အဖျားက တက်တက်၊ လူသေကောင် ပုပ်နံ့က ဆိုးဆိုးနှင့် တစ်တီတူးများ ကလည်း မှန်ပျူပျူ လရောင်တွင် ခေါင်းပေါ်မှ တဂိုးဂိုး အော်မြည်နေသဖြင့် မိုင်းရှူးသုဿန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မချောက်ချားအောင် အတော်ပင် ဣန္ဒြေဆောင်နေခဲ့ရပါသည်။ ဆရာကြီးဆန်းဝင်း သေဆုံးမှုမှာ တစ်စုံတစ်ဦး ပယောဂများ ပါလေသလားဟု သံသယတွေ များစွာဖြင့် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ လူများကို စစ်ဆေးခိုင်းခဲ့ပါ၏။

သို့ရာတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည့်တိုင် မျှော်လင့်ထား သည့် အဖြေမပေါ်သဖြင့် အမှုကိုသာ ပိတ်သိမ်းလိုက်ရပါတော့သည်။

* *

ဆောင်းနှောင်းပိုင်း အရောက်တွင် ကျွန်ုပ် တပ်ရင်း၏ စစ်ဆင်ရေး

ကာလလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။ ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုများလည်း အတော်ပင် ငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အား ကျွန်ုပ်တို့မှ ထိန်း သိမ်းနိုင်ခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းသည်လည်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

မပြန်မီ တစ်ရက်အလို ...

“တပ်ရင်းမှူး ... မုန်းစမ်းက ပူကျယ်ကြီး ရောက်နေတယ်ခင်ဗျာ”

ထောက်လှမ်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းက သတင်းပို့သည်။

“ခေါ်ခဲ့လေ”

မုန်းစမ်းရွာလူကြီး ပူကျယ်ဆမ်ခန်းကား ကျွန်ုပ်နှင့် မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေးကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ် ခမ်းမွေးစေ၊ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များနှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် အလွန်ရိုးသားသည့် ရှမ်းအမျိုးသားကြီး ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်မှူးလုံ ယူလီယူခနော်၊ ပြန်တော့မယ် ဆိုလို့ လာနှုတ်ဆက် တာ၊ လက်ဆောင်တော့ လက်ဖက်ခြောက်ပဲနော်”

မိုင်းကိုင်းစတ္တာနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ် ပါလာ၏။

“ရပါတယ် ပူကျယ်ကြီးရဲ့ ... နေလည်းကောင်းပါတယ်၊ ရွာမှာရော ဘာထူးသေးလဲ၊ မုန်းစမ်းစခန်းမှာရော ရဲဘော်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေကြရဲ့လား”

“နေပါတယ် ဗိုလ်မှူးလုံ၊ ဟိုတစ်လောက ဆရာလုံဆန်းဝင်း သေ သွားတာ ရွာကလူတွေ ခေါ်မေးတဲ့ကိစ္စ ဗိုလ်မှူးလုံကို လာပြောနေချင်တာ၊ မော်ဖ ရောက်နေလို့ မလာနိုင်တာနော်၊ ဘယ်သူ့မှ အထင်မလွဲနဲ့၊ ဒီစခန်း က နတ်ကြီးတယ်၊ စခန်းကုန်းတောင်ဘက်မှာ နတ်နဂါးကြီးတွေ နေတယ် လို့ ဟို ... ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားမိဘတွေက ပြောဖူးတယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း ယုံကြတယ်၊ အဲဒီ နတ်နဂါးတွေက သူတို့ မကြိုက်တာလုပ်လို့ မကျေမနပ် ပြင် ဖမ်းစားတတ်တယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာလုပ်ရင် ဘယ်လိုဖမ်းစားတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“အကောင်ပလောင်တွေ စခန်းပေါ်မှာ သတ်ရင်တို့၊ မိန်းမရွပ်ပြီး အရက်သိပ်မူးရင်တို့ မကြိုက်ဘူးလေ၊ ဖမ်းစားတာကတော့ သူတို့လုပ်နိုင်တဲ့ သူ့ကို အသေလုပ်တာပဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီစခန်းမှာ လူတွေ သေဖူးလား”

“သေဖူးတာပေါ့၊ ကျုပ် ငယ်ငယ်က တရုတ်ဖြူငိုလ်တစ်ယောက်လည်း သေဖူးတယ်၊ လားကုန်သည်တစ်ယောက်လည်း သေဖူးတယ်၊ ရွာသားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း တောင်ယာသွားလုပ်ရင်း သေဖူးတယ်၊ မုန်းစမ်းတောင်ကြောစခန်းမှာပဲ ပြုန်းဆို သေသွားတာ၊ ဒါ ဒီနတ်နဂါးတွေ ဖမ်းစားတာပေါ့”

“ပူကျယ်ကြီးက ဒီနတ်တွေ ဖမ်းစားတယ်လို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်မလဲ”

“ပြောနိုင်တယ်လေ၊ ဒီလိုသေရင် သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ညှိမည်းသွားတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီတောင်ကြောမှာ နဂါးထွက်တဲ့ တွင်းကြီးတွေ ရှိတယ် ဗိုလ်မှူးလုံရဲ့၊ လူတွေက မသိကြလို့”

“ဟိုအောက်က လျှိုကြီးထဲမှာ ကျုပ် ငယ်ငယ်က အဲဒီကို တစ်ခါ ရောက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီတွင်းတွေက လေးငါးဆယ်နှစ်တစ်ခါ အငွေ့တွေ လွှတ်တတ်တယ်၊ နဂါးငွေ့တွေပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ “ဪ” ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

မုန်းစမ်းစခန်းတောင်ကြောပေါ်တွင် အခုလို အဖြစ်မျိုး ယခင်က တည်းက ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိခဲ့ပါ။ တောင်ခြေတွင် နဂါးတွေ ထွက်တဲ့တွင်း ရှိမှန်းလည်း မသိခဲ့ပါ။ မည်သူ့မျှလည်း ကျွန်ုပ်အား မပြောခဲ့ကြ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မုန်းစမ်းကို မရောက်ဘူးခဲ့သဖြင့် ဒွိဟဖြစ်ရာ ဖြစ်နေပါ၏။

ပူကျယ်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက် တွေးတောစရာများ ကျန်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိရာ ရွှေပြည်သာသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

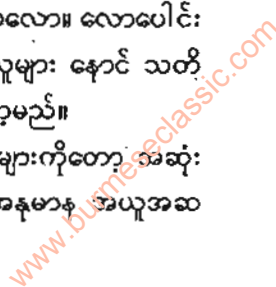
တပ်ရင်း ပြန်အရောက်တွင် ရုံးစာများသာမက အပြင်စာများပါ ဖတ်ဖြစ်သည်။

တပ်ရင်း ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ရုတ်တရက် မဖတ်ရသေးသည့် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် သတင်းထူးတစ်ပုဒ်အား ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အဲဒီအား သင့်စရာ တွေ့ရသည်။

တိရစ္ဆာန်များ ထူးခြားစွာ သေဆုံးခြင်း
“အာဖရိကတိုက်၊ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံမှ ကျေးရွာကြီး တစ်ရွာတွင် အများသုံး ရေကန်ကြီးတစ်ခုသည် ရေများ ရုတ်တရက် ဆူပွက်၍ အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာရာ ရေကန်ကြီးအနီးတွင် ကျက်စားနေသည့် နွားအကောင်(၂၀၀) ခန့်သည် ထိုရေကန်မှ အငွေ့များကို ရှူမိပြီး တုံးခနဲ တစ်ကောင်မကျန် လဲကျသေဆုံးသွားကြောင်း”

မျက်ချင်း ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲသို့ အလင်းရောင်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာ၏။ မိုင်းရှူးတွင် မြုပ်နံ့သဖြိုဟ်ခဲ့သည့် ဆရာကြီးဆန်းဝင်းသည် ထိုမုန်းစမ်းတောင်ကြီးမှ တစ်ခါတစ်ရံ ထုတ်လွှတ်တတ်သည့် နဂါးငွေ့ခေါ် လူကိုသေစေတတ်ပုံရသည့် အဆိပ်ငွေ့များသည် ဘူမိဗေဒသဘောအရ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ မီးသေတောင်များ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသလို ထုတ်လွှတ်ခြင်းပေလော။ စခန်းပေါ်ရှိသူများအနက် ဆရာကြီးဆန်းဝင်း တစ်ဦးသာ သေဆုံးသွားပြီး အခြားသူများရော ဘာကြောင့် မသေဆုံးကြပါသလဲ၊ သူတို့ရော ထိုအငွေ့များကို မရှူမိကြပါသလော။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ဆက်စပ်တွေးတော ကြံဆမှုများ မှန်ကန်ပါသလော။ လောပေါင်းများစွာ ကြံဆရင်း ထိုစခန်းတွင် လာရောက်အခြေပြုသူများ နောင် သတိထားနိုင်အောင် လိုအပ်သည်များ မှာကြားရပေဦးတော့မည်။

အလဟဿဖြင့် အဖိုးတန်သည့် လူ့အသက်များကိုတော့ အဆုံးမခံနိုင်ပါ။ ပဟေဠိကို အဖြေညှိရင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အနုမာန အယူအဆ

များကို ကြံဆရပါဦးမည်။ အများအကျိုး အတွက် ယခုပဟေဠိအား အဖြေ
တွေ့သည်အထိ ရှာကြည့်ဦးမည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ သန့်ရှင်း ချလိုက်ပါ၏။
ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆရာကြီးဆန်းဝင်းလို မသေကြပါစေနှင့်။

* *

ဝတ္ထုတိုလေးမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်လေးပေါ့ခင်ဗျာ။

ဆိုဝါးလှသော မိုင်းရှူးဆောင်း

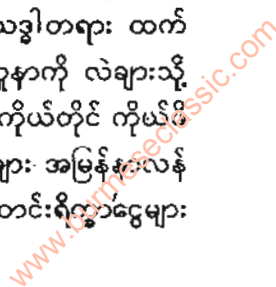
၁၉၈၈ ခုနှစ်ကား ကျွန်တော် အတွက် အပြောင်းအလဲ များလှချေ၏။
နှစ်စတွင် မိုးမိတ်၊ မဘိမ်းမှ မှော်ဘီဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့
သွားတဲ့ရသည်။ သင်္ကြန်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှော်ဘီမှ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်
ပိုင်း၊ ရပ်စောက် ဗထူးရှိ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းသို့ ပြောင်းတဲ့ရသည်။
တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၌ သီရိဂေဟာ အပေါ်ထပ်တွင် နေရသည်။ ထိုစဉ်
က သီရိဂေဟာ အပေါ်ထပ်၌ ကျွန်တော်၊ ကိုအောင်ကြည်(ယခု ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ကြည်၊ ကကကျင့်)နှင့် ဗိုလ်မှူးကျော်သောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကိုကိုထွေး၊
ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်းတို့ ငါးယောက်သာနေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ
နေကြ၏။ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ လမ်းစက ထိုသီရိဂေဟာ အပေါ်ထပ်မှ စခဲ့
သည် ထင်၏။ ထိုစဉ်က သင်ခန်းစာများအတွက် ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာ
များကို ဖွဲ့ကား၊ နွဲ့ကားရေးရင်း နှစ်လ သုံးလခန့် အကြာတွင် သီရိဂေဟာ
အပေါ်ထပ်မှ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရ၏။
ရန်ကုန်တွင် ရက်အနည်းငယ်နေပြီး ရှေ့တန်းခလရ(၆)ရှိရာ မိုင်းရှူးသို့
ချီတက်ပြန်သည်။ မိုင်းရှူးကား ခေါင်လှ၍ ချောင်ကျသည်။ ပန်ယန်း၊
ပန်ဆန်းနှင့်လည်း သိပ်မဝေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောတောင်လျှိုမြောင်စိမ့်
စမ်းများက များလှချေ၏။ ထို့ကြောင့် အများအနာကလည်း အလွန်ထူပြော
သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အရေးအခင်းကြီး
ပေါ်ပေါက်လာပြီး အကြီးအကျယ် ဆူပူလှုပ်ရှား၍ နဝတအစိုးရ တက်လာ
၏။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကံဆိုးမ
လွှားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဟု ဆိုရမည်လား မသိ၊ ထိုနှစ် မိုင်းရှူး၏မိုးနှင့်
မထောင်းကလည်း ဆိုးလှချေ၏။ မိုးအလွန် သည်းထန်သော ဇူလိုင်လတွင်
ကျွန်တော် မိုင်းရှူးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အောက်တိုဘာလ ကုန်သည်အထိ
မိုးက မပြတ်သေး၊ မိုင်းရှူး တစ်ဝိုက်၌ တောင်လေနှင့်အတူ မိုးတွေရွာနေ
သေး၏။

“ဒီနှစ် မိုးတအားကြီးတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ အများအနာတွေ သိပ်များ
ဟယ်”ဟု မြို့သူမြို့သားများက ဆိုကြသည်။

နိုဝင်ဘာလ ရောက်သော် မိုးရာသီကုန်၍ ဆောင်းသို့ ကူးပြောင်း
လာ၏။ ထိုအခါ မြောက်ဘက်မှ လေအေးများသည် သံလွင်မြစ်ရိုးအတိုင်း
ကိုက်ခတ်လာ၏။ ထိုလေထဲ၌ ဘာပိုးတွေမှန်း မသိ၊ အများအနာ ပိုများ
လာသည်။ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး စစ်ထွက်အင်အား လူ(၅၅၀)
မန့်အနက် (၄၀၀)ခန့်မှာ ဖျားနာကုန်ကြသည်။ လဲချား ရှေ့တန်းအမှတ်(၇၇)
မြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ဆေးရုံ၌ ဖျားလူနာများ ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ကျွန်တော်၏
မိုင်းရှူးစစ်ကြောင်း၌ပင် ဖျားလူနာ နေ့စဉ် နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်ခန့် လက်ခံ
နေရသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် နှစ်ပတ်ခန့် အသည်းအသန် ဖျား
လိုက်သေးသည်။ သည်းခြေပျက်မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။ အဖျားပျောက်
သော် ဆံပင်များ အထွေးလိုက် ကျွတ်ကျကုန်၏။ အမြန်နာလန်ထအောင်
တော် ကြီးစားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှ ဆေးလက်ထောက် အရာခံဗိုလ်ဆရာကြီးစံတင်
မှာ အလွန်တော်သည်။ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံ၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်
ပိုလှ၏။ ဆေးကု ကောင်းသည်။ တော်တော် ဖျားလူနာကို လဲချားသို့
ပို့ဘဲ ကု၏။ နေ့စဉ် လူနာ လေးဆယ် ငါးဆယ်ကို သူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖိ
ရင်ဖိ စောင့်ရှောက်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖျားလူနာများ အမြန်နာလန်
ထအောင် သီးသန့်ဆေးများ ဝယ်ပေးရုံမက အပိုဆောင်းရိက္ခာငွေများ

ကြိုတင်ထုတ်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရောက်ကာစ ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဖျားပိုးဝင်၍ တပ်ကြပ်တစ်ဦး သေဆုံးသွားသည်မှအပ ကျန်လူနာအားလုံး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး တအားဂရုစိုက်လို့ အသေအပျောက် မရှိတာပါ။ ဒီဒေသရဲ့ ဒဏ်ကို တော်တော်လူတွေ မခံနိုင်ဘူး။ မိုင်းရှူးငှက်ကလည်း သိပ်ကြီးတယ်၊ ငှက်ဖျားရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာက အူရောင်ငန်းဖျားရော တုတ်ကေးဖျားရော အားလုံးစုံတယ်။ ဒီအဖျားဒဏ်က ကျွန်တော်တောင် မလွတ်ဘူး။”

ဆရာကြီးစံတင်က ကျွန်တော့်အား အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်မှ တပ်ကြပ်တစ်ဦးသာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော်လည်း မိုင်းရှူးမြို့သူမြို့သားများ၊ ထိုနှစ် မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး၌ မိုးဦးလေဦးတွင် သရက်ကင်းများ ကြွေကျမြေခကြသလို တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် သေဆုံးကုန်ကြ၏။ အဖျားအနာနှင့် ရာသီဥတုဒဏ် မခံနိုင်ကြသော ကလေးသူငယ်များနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ အများဆုံး ပါဝင်သည်။ မိုင်းရှူးမြို့ပြင်၌ သချိုင်းလေးခုရှိရာ သချိုင်းများအားလုံး နေ့စဉ်လိုလို မသာချနေရ၏။ မိုင်းရှူးပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် ဒေါက်တာအေးကျော်ကလည်း မိုးတွင်းက ရန်ကုန်ကို ခဏဆိုပြီး ပြန်သွားရာက ပြန်မရောက်တော့၊ အရေးအခင်းနှင့် ကြုံနေသည် ထင်၏။ ထို့ကြောင့် မြို့သူမြို့သားများသည် ဒေါက်တာရမ်းကုများဖြင့် စခန်းသွားနေရ၏။

“ဆရာတော် ... မိုင်းရှူးကတော့ ရောဂါကန္တရကပ် ဆိုက်နေပြီ ထင်တယ်။ ပရိတ်ကလေး ဘာလေး ချိုးမြင့်ပေးပါဦး ဘုရား။”

တစ်ရက်တွင် လူတွေ အသေအပျောက် များလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မိုင်းရှူးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွား၍ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တအား လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ရပါတယ် ဒကာဗိုလ်မှူး၊ ဒကာဗိုလ်မှူး၊ အဆင်ပြေသလို စီစဉ်လိုက်ပါ။ ဘုန်းကြီးက ဒီက ရဟန်းလေးငါးပါးနဲ့ အန္တရာယ်ကင်းပရိတ် ရွတ်ပေးပါ့မယ်။”

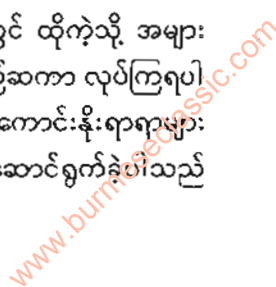
နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်း(၂)မှူး ဗိုလ်မှူး၊ ဖို သိန်း၊ မဝတဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဇေယျ တို့နှင့် ညှိနှိုင်းကာ မြို့မိမြို့ဖများ ကို ပင့်ဖိတ်၍ မဝတရုံး၌ မိုင်းရှူးမြို့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်များ ရွတ်ပေးပါသည်။ ပရိတ်က အတော်ကြာ၏။ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်လုံးပါသည်လားတော့မသိပါ။ လို့နောက် ပရိတ်ချည်လုံးတစ်ခါ ဇင်ခန့်ဖြင့် မိုင်းရှူးမြို့ တစ်မြို့လုံးကို ပရိတ်ချည်ဖြင့် လိုက်ပတ်ကြသည်။ တစ်နေ့ကုန်သွား၏။

ပရိတ်ဆိုသည်မှာ “ပရိတ္တ” အရ်အတားဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။ အန္တရာယ်ကို တားဆီးခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ တကယ်ပဲ အန္တရာယ်ကင်းလိုက်နိုင်သည် ထင်ပါသည်။ ပရိတ်ရွတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် “ဘေးကြီးမရောက်၊ လွင့်ပယ်ပျောက်၍” အသေအပျောက်များ ကျွဲပါသွား၏။ စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ထိုနှစ်က မိုင်းရှူးမြို့သူမြို့သား တစ်ရာကျော်ခန့် သေဆုံးသွားသည်ဟု မြို့မိမြို့ဖများက ပြောကြသည်။

“အနှစ်လေးဆယ် အတွင်းမှာ ဒီနှစ်ဟာ အသေအပျောက် အများဆုံးပဲ။ ဒါတောင် ဗိုလ်မှူးတို့တပ်က ဂရုစိုက်လို့ သက်သာသွားတာ”ဟု မြို့မိမြို့ဖထံမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြရာပါသည်။

ပရိတ်ရွတ်ရုံသာမက ကျွန်တော့်မှာ သူတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကိုးမြို့ရှင်နတ်တွေ ဘာတွေကို ကူညီညှာပိုင်း၍ မိုင်းမပါရန် မြို့ထိပ်မှ နတ်ကွန်းသို့ ရှမ်းဆရာတွေ လွှတ်ပြီး ခိုင်းရပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က မိုင်းရှူးမြို့မှာ ညညဆို ခွေးအူသံများ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံများနှင့် တော်တော် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ကပ်ကြီးသုံးပါးဘေးဒဏ်မှ အထက်ပါအတိုင်း လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆိုတော့ လိုအပ်သည့် အခါတွင် ထိုကဲ့သို့ အများကတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်များကို တွေးတောကြံဆကာ လုပ်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ကူးရသည့် ကောင်းနိုးရာရာများကို မိုင်းရှူးမြို့ကလေးအတွက် အထက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဝင်ဗျာ။

တပ်မမှူး ရောက်ရှိလာခြင်း

နီဝင်ဘာလထဲ၌ မိုင်းရှူးသို့ ရှေ့တန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာသည်။

“တပ်မမှူးနှင့် နယ်လှည့်တပ်မ(၇၇) မိုင်းရှူးသို့ လာမည်။ လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ထားရန်”

ကပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့်အား ၁၉၈၀ ခုနှစ်ကပင် ကျွန်တော် စသိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တပ်ရင်းမှူးရာထူးနှင့် ဥစတတွင် သင်တန်းလာ တက်ရင်း အခြားသင်တန်းသား အရာရှိများနှင့် အတူ ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်ကဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ရပ်ဆွေရပ် မျိုးများ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဦးစောမြင့်ခိုင်ရှင်း ခေါ် ကိုကဲကဲနှင့် မော်လမြိုင်ကောလိပ်၌ ကျောင်းအတူတူ နေခဲ့ဖူးကြသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ရင်းနှီးသွားကြ၏။ ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံရတ တပ်မ(၈၈)တွင် ဂျီတူး ဖြစ်လာသည်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့်က ကျိုင်းတုံ ဗျူဟာမှူး ဖြစ်သည်။ ယခု တပ်မ(၇၇)တွင် ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမှူး၊ သူက တပ်မမှူး အဖြစ် ပြန်လာတွေ့ကြရပြန်သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးစိုးသိန်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးအောင်စေယျတို့ ဗိုလ်ကြီး ထန်ကျင်ထောင်းတို့ တပ်မမှူးကြီး လာမယ်ကွ။ လိုတဲ့ လုံခြုံရေး အုပ်ချုပ် ရေးကိစ္စတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုပ်ထားပေးပါ။ မြို့ထိပ်က ဂေါက်ကွင်းလေး ဖောက်နေတာလည်း ကိုးကျင်းမပြည့်သေးဘူး။ နှစ်ကျင်း ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါလေးပြီးအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်လုပ်မယ်ကွ။”

ကျွန်တော်သည် တပ်မမှူး အတွက် လိုအပ်သည့် လုံခြုံရေးကိစ္စများ သာမက အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စများပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားထားပါသည်။ တပ်မမှူး သည် ကျိုင်းတုံမှာကတည်းက ဂေါက်သီး ဝါသနာထုံ၏။ လဲချားတွင်လည်း နေ့စဉ် ဂေါက်သီးကစားသည်။ လူကြီးဖြစ်လာပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းဖိစီးမှုများ က နေ့စဉ် များပြားလှသည်။ ခြေလျင်စစ်သား ဆိုသည်မှာ အတော်များများ မိသားစုနှင့်လည်း အတူမနေရ၊ ထိုအခါ စိတ်ထွက်ပေါက် ရစေရန်နှင့်

ကျန်းမာရေးအတွက် အကောင်းဆုံးမှာ ဂေါက်သီးကစားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိုင်းရှူး ရောက်သည့်အခါ မြို့မြောက်ဘက်ထိပ်က ငါးကျင်းပါ ဂေါက်ကွင်းကလေးကို ကိုးကျင်းဖြစ် အောင် ဖောက်ခိုင်းထားသည်။ ယခု တပ်မမှူး လာမည်ဆိုတော့ ကိုးကျင်း ပြည့်၍ အမြန်ပြီးအောင် ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး ဖောက်သည်။ ကွင်းအပြီး မှောက်နေ့တွင် ကွင်းဖွင့် လျှပ်တစ်ပြက်ဂေါက်ပွဲလေး ကျင်းပပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့က မြိုင်ပွဲဝင်ကြသူများကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ပြိုင် ပွဲဝင် ဂေါက်မိတ်ဆွေများမှာ ဦးတိုနီ၊ ဦးသောင်းစိန်၊ ဦးဇေဒါ၊ ဦးသန်းရွှေ၊ ဦးရှိလင်(မိုင်းရှူး၊ ရဲမြို့နယ်မှူး)၊ ဦးခမ်းနွမ်း၊ ဦးညိုမြင့်၊ ဦးသန်းမောင်၊ ဦးအောင်ငွေ စသူတို့ ဖြစ်ကြ၏။

“ဟေ့လူတွေ ဂေါက်ကွင်းတော့ ပြီးပြီနော်၊ ခင်ဗျားတို့ မှန်မှန်ကွင်း ဆင်းကြဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ဂေါက်ရိုက် သင်ပေးကြဦး။”

ကျွန်တော်က တပ်မမှူး ရောက်လာသည်အခါ ဂေါက်သီးကစား နိုင်ရန် ထိုမိုင်းရှူးဂေါက်သားများအား အကူအညီ တောင်းထား၏။ ကွင်းမှာ တောကွင်းဖြစ်၍ Green လေးကျင်းခန့်သာရှိပြီး ကျန်ငါးကျင်း မှာ Green မဟုတ်ဘဲ Brown သဲ ဖြစ်သည်။ ကျင်းစိမ်ခြင်းကို ဂျပ်ဆွဲ၍ စိမ်ရသည်။ မိုင်းရှူးသားများမှ ကျွန်တော့်အား Square Method ကို သင် ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်က ပုံမကျ ပန်းမကျဖြင့် လိုက်ရိုက်သည်။ တုတ် များကလည်း တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်မှ ရိုက်ဖြစ်ရုံ လုပ်ထားသည့် ဟိုတစ်ချောင်း၊ ဒီတစ်ချောင်း စုပေါင်းစပ်ပေါင်း တုတ်များ ဖြစ်သည်။ အများပျောက်စက တည်းက ဂေါက်ရိုက်လေ့ကျင့်လာရာ ပုံမလာသော်လည်း ဘောလုံးထွက် အောင်တော့ ရိုက်တတ်နေပါပြီ။

နီဝင်ဘာလကုန်တွင် တပ်မမှူးသည် ရှမ်း(၁)မှ တပ်ခွဲ ၂ စခွဲဖြင့် မိုင်းရှူးသို့ ရောက်လာ၏။ တပ်မမှူးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်သူငယ် ရျား ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်နှင့် တပ်မမှူး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီး လှသိန်းတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

“တို့ လဲချားက ထွက်လာတာ တစ်လလောက် ရှိပြီကွ၊ မိုင်းကိုင်း၊ မိုင်းယွန်း၊ ပန်ကေတု၊ ကျေးသီး၊ ကျိုင်းလုံ အားလုံး ခြေလျင်တစ်လှည့် ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်ပဲ သူငယ်ချင်းရေး အတော်အိသွားတယ်ကွ၊ ရပခနဲ့ ကစထက တပ်မမှူး ကိုယ်တိုင် ရှေ့တန်းစခန်းတွေကို လိုက်စစ်ပါ ဆိုလို့ လိုက်စစ်နေတာ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ မိုင်းရှူးကတော့ နောက်ဆုံးစခန်းပဲ၊ တပ်မမှူးကြီးကလည်း အထက်ညွှန်ကြားချက် မရမချင်း လဲချားကို မပြန်ဘူးလို့ ပြောတယ်ကွ”

ခရီးရောက်မဆိုက် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင် တင့်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။

“အေးပါကွာ ... ကိုယ်လည်း သူငယ်ချင်းတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စ၊ အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စတွေ လုပ်ပေးထားပါတယ်၊ ရွေ့လိပ်ပြာရွှင်စေမယ် သူငယ်ချင်း”

“ယုံကြည်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်မှာ ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်း ဖြစ်ရုံမက တပ်မ(၈၈)တွင် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး အတူ လုပ်ခဲ့ကြ၍ အထူးပင် ရင်းနှီးကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံး ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားထားသည်။ နေ့စဉ် ဂေါက်သီးကစား၍ အပန်းဖြေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

တပ်မမှူးကြီးကတော့ လွန်စွာအေးဆေးပြီး မည်သည့် ထွေလီကာလီမှ ကျွန်တော့်အား မပြောပါ။ ရောက်ပြီး နောက်ရက်တွင် ကျွန်တော်က နယ်မြေ အခြေအနေ၊ စစ်ဆင်ရေး အခြေအနေ၊ ရန်သူ့သတင်းများကို ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။ တပ်မမှူးကြီးက လိုအပ်သည်များကို တိုတိုတုတ်တုတ်သာ လမ်းညွှန်သည်။ ထို့နောက် မိုင်းရှူးစခန်း မဆုတ်စတမ်းခံစစ်ကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ ပြုပြင်သင့်သည်များကို ပြုပြင်ရန် မှာကြား၏။

တိုင်းကရန်ခဲယမ်းများ ထားရှိရန်အတွက် မြေအောက်သို့လှောင်ရုံ တစ်ခုကိုလည်း မဟာကဲခိုင်းသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းစ

သည်။ တပ်မမှူး မပြန်မီတွင် မြေအောက်သို့လှောင်ရုံကြီး ပြီးသွားအောင် မဟာကဲခိုက်နိုင်သည်။ တပ်မမှူးက ကျေနပ်သွား၏။ မိုင်းရှူး ရောက်ခါစက ကပ်ပတ်ခန့်နေမည်ဟု တပ်မမှူးက ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ သုံးပတ်ခန့် နေဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့စဉ် Briefing ပြီးသောအခါ ဘာမှ အလုပ်မယ်မယ်ရရ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် Video ကြည့်သည်။ ညနေတွင် မြို့ပြင်က ဂေါက်ကွင်းလေးသို့ ထွက်ပြီး ဂေါက်သီးကစားဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ နန်းနားရှိ တပ်စခန်းများကို သွားစစ်ကြသည်။ မဝတရုံးတွင် မြို့မိမြို့ဖများနှင့် တွေ့သည်။ သောင်းကျန်းသူ ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့များကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် တွေ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလဝက်ကျိုးသွားသည်။ တပ်မမှူးက လဲချားပြန်မည့်အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမှ မပြော၊ ဒီဇင်ဘာ(၁၅)ရက်ရောက်မှ တပ်မမှူးအား အထက်ဌာနများမှ လဲချားသို့ ပြန်ရန် ညွှန်ကြားလာ၏။ ထိုအခါကျမှ မိုင်းရှူး၊ လဲချား ယာဉ်တန်းစီစဉ်၍ တပ်မမှူး လဲချားသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... တပ်မမှူးကြီးက တစ်လမ်းလုံး ခြေလျင်လျှောက်လာပြီး စခန်းတစ်ခုကို သုံးလေးငါးရက်ထက် ပိုမနေဘူး၊ အစ်ကိုကြီးဆီရောက်မှ သဘောကျလို့ သုံးပတ်လောက် နေသွားတာ”

ပြန်မည့်နေ့ နံနက်က P.S.O ဗိုလ်ကြီးလှသိန်းက ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာပြောသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျိုင်းတုံတွင် ဂျီတူးနှင့် ချင်း(၄)တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး အတူလုပ်လာကြသူများဖြစ်ရာ ပြောမနာ ဆိုမနာဖြင့် အထူးရင်းနှီးခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ကျွန်တော့် အတွက် အဆင်ပြေလှပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ့်ညီရာ”

ဤသို့ဖြင့် နာမည်ကျော် မိုင်းရှူးမြို့ကလေးတွင် ကျွန်တော်သည် ဝါးလခန့် ကြာမြင့်သွားပြီး လအနည်းငယ်အတွင်း ပြဿနာပေါင်းများစွာ

ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဘေးမသိ ရန်မခတ် ရွှေပြည်သာ ပြန်ရောက်ရေးအတွက် ပြင်ရဆင်ရပါတော့သည်။

မိုင်းရှူးမှ ပြန်ရပြီ

“ရတ ခလရ(၆)အား ဒီဇင်ဘာလ(၁၉)ရက်နေ့တွင် မိုင်းရှူးဒေသမှ တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်ခွင့်ပြုသည်။ လဲလှယ်မည့် တပ်အား အချိန်မီ စေလွှတ်ပေးမည်”

တပ်မမှူး ပြန်သွားပြီး နောက်နေ့တွင် အထက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်း ဝင်လာ၏။ ကြေးနန်းနှင့်အတူ တပ်ပါ ရောက်လာသည်။ ခလရ(၈) ဖြစ်မည်ထင်၏။ သိပ်တော့ မသေချာတော့ပါ။ ဝိုင်းတဝါး ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့တန်းတွင် လပေါင်းအတော်ကြာနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်မည်ဆိုက ပြန်နိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားရာ သတ်မှတ်ရက်တွင် ပြန်လည်ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခရီးစဉ်များမှာ မိုင်းရှူးမှ လဲချားသို့ တစ်ရက်ဖြစ်၏။ လဲချားမှ ရွှေညောင်သို့ တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရွှေညောင်မှ သာစည်သို့ တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ မိုင်းရှူးမှ R.T.C ကားများ၊ စစ်ကားများဖြင့် သာစည်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သာစည် ရောက်သော် မီးရထား ပြောင်းစီးရသည်။ သာစည်၌ တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးက လာစောင့်နေသည်။ ရထားဖြင့် သာစည်မှ တောင်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ရာ နောက်နေ့တွင် ပဲခူးသို့ ရောက်၏။ ပဲခူးဘူတာမှ စစ်ကားများဖြင့် ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာသို့ ဝင်ရောက်ရပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ(၂၃)ရက်နေ့တွင် ရွှေပြည်သာသို့ ပြန်ရောက်သည်။ ယခု စစ်ဆင်ရေးအပတ်တွင် အရေးအခင်းနှင့် သွားကြိုနေ၍ ရှေ့တန်းခလရ(၆)သည် ကိုးလ၊ ဆယ်လခန့် ကြာသွားသည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်ရဲမေများမှာ ခွဲခွာနေရသည့် ကာလ ရှည်ကြာနေကြသဖြင့် “လွမ်းတပူ ဆွေးသူနှင့် ဝေးသော်၊ ပြည်ထဲရေးထက် ဝမ်းရေးတို့ထက် လွမ်းရေးခက်” နေကြသည်။ တပ်ဝင်၍ ပြန်ရောက်သောအခါ ပွေ့ကြ ဖက်ကြ ငိုကြ ယိုကြ ရယ်ကြ မောကြဖြင့် စကားလက်ဆုံ ပြောလိုမကုန် ဖြစ်နေပါတော့

သည်။ ကျွန်တော်ဇနီးနှင့် သားသမီးများကလည်း ဝမ်းသာကြရွာ၏။ လိုအပ်သည့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ အဝဝကို ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းက ကမကထ ပြုလုပ်စီစဉ်သည်။ သူက ဇူလိုင်မကုန်မီကပင် သင်တန်းတက်ရန် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဒီဇင်ဘာလဆန်းတွင် သင်တန်းပြီး၍ တပ်သို့ ပြန်ရောက်၏။

“ကိုကျော် ပြန်မတက်ခဲ့ပါနဲ့၊ တပ်အဝင်လေး စည်ကားသိုက်မြိုက်အောင်နဲ့ လိုတာလေးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အဲဒီမှာပဲနေပြီး စီစဉ်ပေးပါ”

ကျွန်တော်က လှမ်းမှာလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး ရှေ့တန်းမတက်ဖြစ်တော့၊ နောက်တန်းတွင် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရင်း တပ်အဝင်ကို ကြိုနေသည်။ သူ့ရှိတော့ ကျန်အရာရှိများအတွက် များစွာ အားထားရသည်။ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းက စစ်ရုံးမှလာသူဖြစ်၍ အတော်နဲ့စပ်သည်။ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်လည်း ရှိသည်။ တပ်အတွက် မာဒေါဂျစ်အသစ် ရရှိရေးနှင့် အရာရှိနေအိမ်များ အသစ်ရရှိရေးကို လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ ဒုတပ်ရင်းမှူးက မာဒေါဂျစ်အသစ်ဖြင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ တစ်တပ်လုံး ဘေးမသိ ရန်မခတ် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အားလုံးပျော်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ...

“မင်းတပ်က တိုက်ရည်ခိုက်ရည်တော့ ကောင်းတယ်၊ စည်းကမ်းကလနား လိုတယ်”

ဟု လူကြီးများ မှာလိုက်သော စကားကို ကြားယောင်ကာ “တပ်ကောင်းအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဆိုသည်ကိုသာ အထပ်ထပ်အခါခါ သုံးသပ်နေမိပါတော့သည်။

***

အခန်း(၂)
ကျွန်တော် နှင့် သေရ (၆)

တပ်နားစဉ်ကာလ ဆောင်ရွက်ချက်များ

ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ရင် ဘာတွေလုပ်မယ် ဆိုတာ အရာရှိငယ်ဘဝကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု တကယ် ကမ်း တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသောအခါ တပ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ရှိနေပြီး စစ်ရုံးနှင့် ကပ်နေ၏။ ကောင်းတာ မကောင်းတာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စစ်ရုံး သို့ သတင်းပေါက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မှားယွင်းတိမ်းချော်၍ မရ။ လူကြီးတွေကလည်း တပ်ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ မှာသည်။ တပ်ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ တပ်အကြောင်းကို ဂဗနက သိဖို့လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ရောက်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း တပ်သမိုင်းကို ပြန်လေ့လာသည်။ တပ်၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို ရှာဖွေ ကြည့်ရှုသည်။ တပ်တစ်တပ် ကောင်းဖို့ဆိုသည်မှာ တပ်ရင်းမှူးသည်သာ အခရာအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်း၌ ကောင်းရန် လို သည်။ အုပ်ချုပ်မှု ကောင်းရန်အတွက် စာဆိုရှိသည်။

ထိုစာဆိုမှာ “အခင်း အကျင်း ကောင်းရမည်၊ စာရင်းအင်း ကောင်း ရမည်” ဟူ၏။

တပ်အခင်းအကျင်းကတော့ သိပ်မဆိုးလှပါ။ သို့ရာတွင် ရေ၊ မီး မပြည့်စုံ။ စစ်တန်းလျားများမှာ အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေ၏။ လမ်းများ

မိုးတွင်း ကောင်းစွာ မသွားနိုင်။ ထို့ကြောင့် မိမိတပ် အစီအစဉ်ဖြင့် လမ်း ပြင်ရသည်။ ရေတွင်း ရေကန်များ တူးရသည်။ စစ်တန်းလျားများအတွက် အိမ်သာများ အသစ်ဆောက်ပေးရသည်။ Major Repair များအတွက် ရန်ကုန်တိုင်းသို့ တင်ပြဆောင်ရွက်သည်။ ထိုစဉ်က ဒုတိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ကက်စိန် (ယခု ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကက်စိန်) ဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... ဖိုးသက်ဦး၊ မောင်ရင့်တပ်က အုပ်ချုပ်မှု အားနည်းတယ်၊ ကိုယ်သွားမခံဖူးတယ်၊ မောင်ရင့်တပ် အုပ်ချုပ်မှုကို တပ်ဝင်တုန်းမှာ ဖိပြီး လုပ်ပေးသွားခဲ့၊ လိုတာရှိရင်လည်း ကိုယ့်ကို လာပြော”

ဒုတိုင်းမှူးမှာ ကျွန်တော်နှင့် တပ်မ(၈၈)တွင် အတူတကွ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်။ ဒုတိုင်းမှူးက နိုင်ငံခြားပြန် ဖြစ်ရုံသာမက စည်းစနစ်လည်း အလွန်ကျနသလို ဖြစ်၏။

“စာရင်းတွေလည်း စစ်ပေးဦး၊ မပြတ်သေးတဲ့ ခုံရုံတွေလည်း ဖြတ်ခဲ့ဦး”

ဒုတိုင်းမှူး ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တပ်မှာ စာရင်းအင်း မကောင်းပါ၊ စိုက်ပျိုးရေး မွေးမြူရေး အားလုံး အရှုံးပြုနေသည်။ ဆန်စက် ရှိသော်လည်း ဆန်မကြိတ်ရ၊ ဝက်နှင့်နွား မွေးမြူရေး အခြေအနေ မကောင်း ပါ၊ ကြက်မွေးမြူရေး ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးနေ၏။ ရင်းနှီးမ၊ တည်ငွေ တစ်သိန်းကျော်၊ နှစ်သိန်း ရှိသော်လည်း တာဝန်လွှဲချိန်တွင် လက်သီးဆုပ် ခန့် ကြက်ပေါက်ကလေး အကောင်တစ်ရာသာ ရှိသည်။ ကျွန်တော် ပြန် လာခါနီးမှ ဝယ်ထည့်ထားလေလား မသိ။ ငါးကန်လေးငါးကန်ရှိသည်။ ငါးဖော်တော့ တစ်ကန်လျှင် လေးငါးပိဿာခန့်သာ ရသည်။ စပါး စိုက်ပျိုးရေး လယ်မြေဧကတစ်ရာ ရှိသော်လည်း ကိုယ်တိုင် မလုပ်၊ တစ် ဧကကို ဆယ်တင်း၊ ဆယ်ငါးတင်းယူ၍ အငှားချထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပြင်သင့်တာ ပြန်ပြင်ရ၏။ အချို့လုပ်ငန်းများကို ပိတ်သိမ်းရ၏။ ကြက်မွေးမြူရေး အရှုံးပေါ်သည်မှာ များလွန်းသဖြင့် ခုံရုံးဖွဲ့ စစ်ရသည်။ ခုံရုံးပြီးတော့ ရန်ကုန်တိုင်းမှ လုပ်ငန်းပိတ်သိမ်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် တပ်ရင်းမှူး လေးငါးဦး အချို့ကျ ပေးလျော်ရသည်။ အထက်

ကျွန်တော်တို့များ၏ သတိပေး ဆုံးမမှုများ ပြုလုပ်ခြင်း ခံရ၏။ ထိုအထဲ၌ တပ်မမှူး ဖြစ်နေသူ ယခင်တပ်ရင်းမှူးဟောင်းတစ်ဦး ပါဝင်သွားရာ ထို တပ်မမှူးကြီးက ကျွန်တော်အား စိတ်ဆိုးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ယူ့အား ဒုက္ခဖြစ်စေလို၍တော့ မဟုတ်ပါ။ မလုပ်မဖြစ်၍ လုပ်လိုက်ခြင်း ကာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတပ်မမှူးကြီးမှာ ယခုအခါ ဝန်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ အမည်ကို မဖော်ပြရုံ မဖော်ပြလိုက်တော့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာသမားခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သိသော ခလရ(၆)သမိုင်း

တပ်နားသည်နှင့် တပ်ရင်းရုံးတွင် ရုံးစတင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန် တော်သည် ခလရ(၆)၏ မူလဇာတိကို သိနိုင်ရန် စာရွက်စာတမ်းများ ရှာ ဖွေလေ့လာ၏။ သို့ရာတွင် ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၁၁)ရက်နေ့၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းညွန့် လက်ထက်တွင် ခလရ(၆)တပ်ရင်းရုံးကြီး၊ လှော်ကား ၌ မီးလောင်သွားရာ တပ်ရင်း၏ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ ပါသွားသဖြင့် အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စစ်ရုံး၊ မှတ်တမ်းရုံး၊ တပ်မဋ္ဌာန ရှုပ်နှင့် သိမိလိုက်သူ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများ အကူအညီ ဖြင့် တပ်သမိုင်းကို လေ့လာဖော်ထုတ်ခဲ့ရပါတော့၏။

တပ်ရင်းဖွဲ့စည်းသည့် နေ့ရက်နှင့် နေရာ

ခလရ(၆) ခေါ် အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကို ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၁၆)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၌ စတင်တည် ထောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ပထမဆုံး တပ်ရင်းမှူးမှာ ကြည်း/၃၆၆၅ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖေသက် ဖြစ်၏။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲတွင် လူအင်အား(၁၃၅)ယောက် ပါရှိသည့် A, B, C, D, E, F ဟူ၍ တပ်ခွဲ(၆)ခွဲဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ဖွဲ့စည်းပြီး မကြာမီ

တွင် မင်္ဂလာခုံမှ ဟင်္သာတသို့ ပြောင်းရသည်။ ထိုမှ အဆင့်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းရှိ မြို့များသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် လှော်ကားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ ရန်ကုန်သို့ပြန်လည်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာရေးနေချိန်တွင် ခလရ(၆)မှာ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေသည်မှာ အနှစ်သုံးဆယ် ရှိပါပြီ။ အဆင့်ဆင့် တပ်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်များကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်-

အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း
တပ်ရင်းဌာနချုပ် ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်ခဲ့သည့်
မြို့များနှင့် ကာလအပိုင်းအခြား

စဉ်	အခြေစိုက်ခဲ့သည့်မြို့များ	အချိန်ကာလ		မှတ်ချက်
		မှ	ထိ	
၁။	မင်္ဂလာခုံမြို့	၁၆-၉-၅၀	၂၅-၅-၅၁	
၂။	ဟင်္သာတမြို့	၂၆-၅-၅၁	၂၄-၁၂-၅၅	
၃။	ကေးကရိတ်မြို့	၂၅-၁၂-၅၅	၂၂-၇-၅၇	
၄။	မော်လမြိုင်မြို့	၂၃-၇-၅၇	၄-၆-၅၉	
၅။	မုတ္တမမြို့	၅-၆-၅၉	၈-၁၀-၆၁	
၆။	ပဲခူးမြို့	၉-၁၀-၆၁	၂၈-၁၁-၆၂	
၇။	ပဲခူးကုန်းမြို့	၂၉-၁၁-၆၂	၂၅-၁၁-၆၅	
၈။	ညောင်လေးပင်မြို့	၂၆-၁၁-၆၅	၅-၅-၇၃	
၉။	ရွှေပြည်သာမြို့	၆-၅-၇၃	ယနေ့ထိ	

အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ တပ်ရင်းမှူးများ

ကျွန်တော်သည် အမှတ်(၆) ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ (၁၆)ယောက် ပြောက် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်၏။ ထိုတပ်တွင် သုံးနှစ်နီးပါး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး တောင်ပိုင်းတိုင်းသို့ စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်း အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် (၁၉)ယောက်မြောက် တပ်ရင်းမှူးကား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က အလွမ်းပြေတပ်သို့ ဝင်ကြည့်ရာ စိမ်းလဲ့ရိပ်သာကလေး၌ တပ်ရင်းမှူးများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ထားသဖြင့် ကြည့်မိပါသေးသည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား လွမ်းမိသေး၏။ လူဟောင်းတော်ကော်များမှာ တပ်တွင် မရှိကြတော့ပေ။ ကျွန်တော်သည် ခလရ(၆)၌ (၇၄-၇-၈၈ မှ ၁၁-၆-၉၁)ထိ သုံးနှစ်နီးပါး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်နောက် တပ်ရင်းမှူး သုံးဦးသာ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ကား ဒုဗိုလ်မှူးကြီး စိန်တင်ဝင်း (၁၂-၆-၉၁ မှ ၇-၄-၉၄ ထိ)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အေးသိန်း (၈-၄-၉၄ မှ ၂၇-၁၀-၉၄ ထိ)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး (၂၈-၁၀-၉၄ မှ ယနေ့အထိ) ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ တပ်ရင်းမှူးများထဲ၌ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဟန်ကာဒိုချ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် အတူနေခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကောင်သန်းမှာ ဗိုလ်သင်တန်းတက်စဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ နည်းပြအရာရှိဖြစ်သည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်ကား ကျွန်တော် တပ်မ(၈၈) ဂျီတူးဘဝက လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့ရပါသည်။

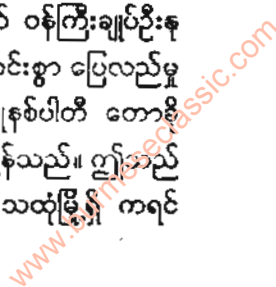

ကိုင် K.N.D.O များ ဖြစ်သည်။ K.N.D.O များနှင့် ဟင်္သာတ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် (၄)နှစ်ကျော် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ဟင်္သာတမှ ကော့ကရိတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ကော့ကရိတ်ဒေသ၌ K.N.D.O ဗိုလ်စိုး နှင့် လင်းထင် ဦးစီးသော တပ်များနှင့် တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ကော့ကရိတ်မှ မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် မုတ္တမသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြန်၏။

K.N.D.O ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်နှင့် မန်းရှန်ပလေး ခေါ် ဆရာသာမြိုင် တို့အား ဖမ်းဆီးရမိခြင်း

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် သောင်းကျန်းမှုသည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် အတူ ပါလာ၏။ သောင်းကျန်းသူများမှာ ပါတီအမျိုးစုံနှင့် လက်ဝဲလက်ယာ အမျိုးစုံတို့ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အထဲ၌ ကရင်နေရှင်နယ်ယူနီယမ် Karen National Union ခေါ် ကရင်အမျိုးသားသမဂ္ဂအဖွဲ့လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ အတိုကောက်အားဖြင့် ၎င်းတို့အား K.N.U ခေါ်၏။ ထိုစဉ်က K.N.U ဥက္ကဋ္ဌမှာ စောဘဦးကြီး ဖြစ်သည်။ K.N.U နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ "စစ်သားဘဝ အမှတ်စဉ်များ၊ အတွဲ(၁)" စာမျက်နှာ(၁၂၀)၌ အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်-

"၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေး အခမ်းအနားသို့ K.N.U များ ပတ်သက်ရောက်ခဲ့ပေ။ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု ဟိုယ်ဟိုင် စောဘဦးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းခဲ့သည်။ ကောင်းစွာ ပြေလည်မှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ တောခို မဟာသည်။ ဇူလိုင်လတွင် ရဲဘော်ဖြူများက တောခိုကြပြန်သည်။ ဤသည် ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှာပင် သထုံမြို့ရှိ ကရင်

စစ်ရဲများက စတင်ပုန်ကန်ပြီး သထုံမြို့ကို သိမ်းယူ၍ ကရင်သောင်းကျန်းမှု ကြီးကို စတင်ပါတော့သည်။ ထိုပုန်ကန်မှု စတင်ပြီး ကရင်စစ်ရဲတပ်ရင်း များသည် K.N.D.O များ ပူးပေါင်း၍ အတိအလင်း ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ကြ ရာ ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းများကပါ သစ္စာဖောက်၍ ကရင်သောင်းကျန်း သူများနှင့် ပူးပေါင်းကြလေတော့သည်”

ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်ကား ထိုကရင်သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးပေါင်း သွားသည့် တပ်မတော်ကရင်လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။ တပ်မတော် မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အဆင့်ဖြင့် တောခိုသွားရာ K.N.U တွင် ၎င်းအား ဗိုလ်ချုပ် ရာထူး ပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်နှင့် K.N.U ဗဟိုသည် ၁၉၆၀ ခုနှစ် အစပိုင်း၌ ပဲခူးရိုးမနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တို့တွင် အခြေအနေ မကောင်း တော့သဖြင့် အရှေ့ရိုးမသို့ ခိုလှုံရန် ကြိုးစားတော့သည်။

အချိန်ကား ၁၉၆၀ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းစ ဖြစ်သည်။ အမှတ်(၁၁)တပ် မဟာဌာနချုပ်သည် ညောင်လေးပင်ဒေသ အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းတွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် K.N.U တို့အား ဥဿာစစ်ဆင်ရေးဖြင့် ချေ မှန်းနေသည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေး၌ အမှတ်(၁)ရုမ်းသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း၊ အမှတ် (၆)ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၁) ပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်းနှင့် အမှတ်(၃)ပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်းတို့ ပါဝင်သည်။ ခလရ(၆)၏ ဦးတည်ရန်သူမှာ K.N.U မှ K.N.D.O ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်နှင့် အဖွဲ့ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်နှင့် K.N.U ဗဟိုအဖွဲ့ဝင်အချို့ ရွှေကျင် အရှေ့ခြမ်း မဲပိုင် တစ်ဝိုက်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းကို တပ်မဟာ မှရရှိခဲ့သည်။ ထိုသတင်းအရ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကြည်မောင် ဦးစီးသော ခလရ(၆) အား ရွှေကျင် အရှေ့ခြမ်းသို့ ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းစေသည်။ ပြေ ပထမပတ် မှစ၍ မဲပိုင်တွင် အခြေပြုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အား ရှင်းလင်းခဲ့ပါသည်။ K.N.U ဗဟိုကော်မတီဝင် မန်းရှန်ပလေး ခေါ် ဆရာသာမြိုင်သည် ထိုစဉ် က K.N.U ဗဟိုကော်မတီမှ အထူးအရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းမှူးမှ လက်ရွေးစင်စစ်သည် (၃၀)ယောက် ရွေးချယ်ပြီး တပ်စိတ်တစ်စိတ်အား အရာရှိတစ်ဦးစီ အုပ်ချုပ်စေ၏။ ထို

ကိုက်ပွဲဝင် အရာရှိများမှာ ဗိုလ်ထွန်းလွင်၊ ဗိုလ်လှကြည်နှင့် ဒုဗိုလ်စိုင်းစံအေး ကို ဖြစ်၏။

“အရာရှိတွေကို တပ်စိတ်တစ်စိတ်စီ အုပ်ချုပ်ဖို့ ခိုင်းတာကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မန်းရှန်ပလေးကို အရှင်ရချင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ မန်းရှန်ပလေးကို အရှင်ရအောင် ဖမ်းပါ။ မလွဲမရှောင်မှသာ ပစ်ပါ”

တပ်ရင်းမှူးမှ တိုက်ပွဲဝင်မည့် စစ်သည်များအား အထက်ပါတိုင်း မှာ လိုက်၏။

မန်ရှန်ပလေး ခေါ် ဆရာသာမြိုင်နှင့် မိသားစုသည် မဲပိုင်၏ အရှေ့မြောက် ပဲသခွီးရွာ အနီး တောင်ခြေရင်း ရေချောင်းဘေးမှ အိမ်ငယ် ကစ်လုံးတွင် ခြေရာဖျောက် ပုန်းအောင်းနေကြ၏။ ထိုနေ့က အချိန်မှာ နံနက်ခင်း အရက်ဦး ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်တပ်များမှာ ထိုအိမ်ငယ်အား ကိုက်ခိုက်ရန် ဝိုင်းရံနေစဉ်မှာပင် မန်းရှန်ပလေး၏ သမီးကြီးမှ အိမ်အောက် လို့ ဆင်းလာစဉ် မိမိတပ်ဖွဲ့များကို တွေ့ရှိသွားပြီး အိမ်သားများအား ရန်သူဟု အော်ဟစ် သတိပေးပါတော့သည်။ အိမ်သားအားလုံး နိုးသွား၍ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားကြရာ တိုက်ပွဲဝင် တပ်များမှ ပတတ်သာတော့ဘဲ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလိုက်ရပါတော့သည်။ အိမ်ပေါ်မှလည်း ကာဘိုင်ဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် မိမိ လက်ရွေးစင်အဖွဲ့သည် အထက်ဌာန၏ ညွှန်ကြား ရျက်အတိုင်း မန်းရှန်ပလေးနှင့် မိသားစုခြောက်ဦးအား ကာဘိုင်(၁)လက်၊ နှစ်လုံးပြူး(၁)လက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ကြိုးစား၍ အရှင်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာသာမြိုင်သည် နောင်အခါတွင် လမ်းစဉ်ပါတီသို့ ဝင်ရောက်၍ ဗဟိုကော်မတီဝင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

ထို့နောက် မိမိတပ်ရင်းသည် သတင်းအရ ဖာပွန် မြောက်ဖျားသို့ လက်လက်ချီတက်ခဲ့၏။ ဧပြီလ(၂၁)ရက်နေ့ညတွင် ဖာပွန် မြောက်ဘက် ဆယ်မိုင်ခန့် ဝေးကွာသည့် ပန်ဟိုက် အနီးတွင် K.N.D.O တပ်စိတ်တစ်စိတ် နှင့် စတင်ထိတွေ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားတော့သည်။ ရန်သူများ အရှေ့မြောက်သို့

တပ်စု(၈)စုသည် နတ်တလင်းမြို့နယ် အရှေ့ခြမ်း၌ ဝင်သစ်ရွက်များသည် ရှင်းလင်းလျက် ရှိသည်။ ဗကပဗဟိုကော်မတီသည် မြို့နယ် အရှေ့ခြမ်း တောင်ညိုချောင်းဖျား၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ရာတွင် ဝင်ရောက် (၁၅၀)ခန့် ရှိသည်။ ပြည်သာယာစစ်ဆင်ရေးကြောင့် ဗကပ သာယာဝတီခရိုင်မှ ပြည်ခရိုင်၊ ပြည်ခရိုင်မှ သာယာဝတီခရိုင်ရှိ သခင် မြောက် ရွှေလျားကာ ပဲခူးရိုးမ အနောက်ခြမ်းတွင် ပုန်းအောင်းတော်မတီ သင်္ကြန်တွင်းမို့ ဗကပဗဟိုသည် တောင်ညိုချောင်းဖျားတွင် ပုန်းအောင်း ရင်း တော်လှန်သော မဟာနှစ်သစ်ကူး အခမ်းအနားအား ပဲခူးကျင်းမှ နေ၏။

ဧပြီလ(၁၆)ရက်နေ့ နံနက်(၅)နာရီ အချိန်တွင် သတင်းအရ ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးချစ်အောင် ဦးစီးသော တပ်များသည် တောင်ညိုချောင်းဖျားတွင် ဗကပ ဗဟိုအား တွေ့ရှိပြီး ရုတ်တရက်အရုဏ်ဦး ၌ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားလေသည်။ နာရီစက်ခန့် ကိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားပြီး ဗကပဗဟိုသည် အရှေ့ဘက်သို့ ကစဉ် ကလျား ဆုတ်ခွာသွားရ၏။ မိမိတပ်မှ ဗဟိုယာယီစခန်းအား ရှင်းလင်းရာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီအဖွဲ့ဝင်နှင့် ဗဟိုစစ်ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်၊ ဗဟိုစစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်ဇေယျ အား ၎င်းကိုင်ဆောင်သော ၉-မီလီမီတာပစ္စုတို သေနတ်တစ်လက်နှင့်အတူ အသေရရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းအပြင် စခန်းအတွင်း မှ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်၊ ကြားဖြတ်ကြေးနန်းဖမ်းယူသည့် ရေဒီယိုလေး လုံး၊ အရေးကြီးဓာတ်ပုံများ၊ မြေပုံများနှင့် အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများ ကို သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးတင့်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။ စစ်ဆင်ရေး ဆက်လက် ဆင်နွှဲခဲ့ရာ ခလရ(၆)သည် ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလ(၈)ရက်နေ့၌ ဖြူးမြို့နယ် အတွင်းမှာပင် ဗကပဆေးကျောင်းအုပ် ဗဟိုကော်မတီဝင် ရဲဘော်ထွန်းမောင် ခေါ် ဒေါက်တာ နတ်အား အသေရရှိခဲ့ပြန်သည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော် လေ့လာတွေ့ရှိရသော ခလရ(၆)၏ ထူးခြား ထင်ရှားသော တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်များမှ အချို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်

နားထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ၊ ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ
စုစုပေါင်းပထမအကြိမ် တိုက်ခိုက်ခံရခြင်း” ခေါင်စဉ်အောက်
ယူ ကျဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ

အထူးကျဆုံးခြင်း

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၁၆)ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။
တော်လှန်သော မဟာနစ်သစ်ကူးပွဲတော်၌ အစွမ်းကုန် ပျော်ပွဲဆင်
ခဲ့ကြသော ရဲဘော်၊ ရဲမေများမှာ အိပ်မောကျ၍ နေကြလေသည်။
သို့ရာတွင် နံနက်လင်း၍ ရဲဘော်များအား ဆန်ခေါက်ဆွဲကျွေးရန်
အတွက် မသိန်းကြည်နှင့် အဖွဲ့မှာမူ ခေါက်ဆွဲဟင်းကို နံနက်(၃)နာရီမှ
စတင်၍ ချက်ပြုတ်နေကြ၏။ စခန်းအောက်ရှိ ပန်းစိုက်မြောင် ရေစမ်းဘေး
တွင် ချက်ပြုတ်၍ နေကြသည်။ နံနက်(၅)နာရီခန့်တွင် ချက်ပြုတ်ပြီးစီးကြ၍
ရဲဘော်များကို ကျွေးမွေးရန်အတွက် အားလုံး အသင့်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးနောက်
စခန်းရှိရာ တောင်ကြောပေါ်သို့ အားလုံးပင် ပြန်၍တက်ခဲ့ကြသည်။
အရက်ဦးနှင့်အတူ တောကြက်၊ တောငှက်တို့သည်လည်း အိပ်တန်း
ဆင်းကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ကြောမှ အောင်လောင်ငှက်အုပ်ကလည်း တဂွမ်းဂွမ်းဖြင့်
အော်မြည်လျက် အရက်ဦး၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ပြိုခွင်းလိုက်သည်။

အချိန်သည် လက်ကြားမမြင်တမြင် မှုန်ဝါးဝါးပင် ဖြစ်နေသည်။
နံနက်(၅)နာရီ မိနစ်(၂၀)ခန့်တွင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ငူခရိုင်
ကော်မတီ ရဲဘော်လှကျော်သည် ရေကြည်ကြည်ကို ခပ်နိုင်ရန်အတွက်
ပိန်းစိုက်မြောင် အတွင်းသို့ ဝါးကျည်တောဇွဲကို ထမ်းကာ ဆင်းနေ၏။
ပိန်းစိုက်မြောင် အတွင်းမှ “ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံတစ်ချက်သည် ရုတ်
တရက် စတင်၍ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထို့နောက်ပွင့် သေနတ်သံများသည်
ဆက်တိုက်ပင် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ မိုးသီး မိုးပေါက်များကဲ့သို့ပင် ဖြစ်

ပေတော့၏။ “ရွှိခနဲ၊ ရွှိခနဲ” အသံထွက်နေ၏။ သစ်ပင် သစ်ရွက်များသည်
လည်း ဖွာခနဲ၊ ဖွာခနဲ ပြတ်လျက် ကျကျန်၏။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုဌာနချုပ်သည် အလစ်တွင် ဝင်ရောက်
၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

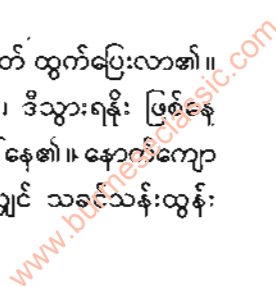
ဗဟိုဌာနချုပ်စခန်း၏ အလယ်ဗဟိုနေရာကို ခါးမှပိုင်း၍ သခင်
သန်းထွန်းနှင့် တော်လှန်သော နိုင်ငံရေးဦးဆောင်အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဗဟိုကော်မတီ
အဖွဲ့ဝင်များ၏ တံအုံကနားများကို အဓိကပစ်ကွင်းထား၍ ပစ်ခတ်နေကြ၏။
သဲသဲမဲမဲပင် ပစ်ခတ်နေကြသည်။ သေနတ်သံများကား တစ်ချက်ချင်းမှ
ပထက်မပြတ် ဒလစပ်ပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ဇေယျသည် တံအပြင်တွင် ရောက်နေ၏။
မျက်ချင်း မိမိခါးမှ ပစ္စတိုကိုထုတ်၍ ပစ်ခတ်မည်အပြု ထိုနေရာ၌ပင်
ကျည်သင့်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီအဖွဲ့ဝင်နှင့်
ဗဟိုစစ်ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် ဗဟိုစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးသွား
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဗဟိုတပ်ဖွဲ့ကြီးသည် တောင်တစ်ကွဲ၊ အနောက်တစ်ကွဲ နှစ်ကွဲ
ကွဲ၍ သွားတော့၏။ အနောက်ဘက်အစုသို့ ကြီးမဲ့ကြေးနန်းကျောင်းသား
များ၊ ဗဟိုမှာစံလီနှင့်ဝါဒကျောင်းသားများ၊ ကျောင်းဆရာမများ ပါသွား၏။
တောင်ဘက်အစုတွင် ဥက္ကဋ္ဌသခင်သန်းထွန်းနှင့် တော်လှန်သော နိုင်ငံရေး
အမှုဆောင်လူကြီးများ၊ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များ၊ သခင်ပု၊ ရဲဘော်အောင်ကြီး၊
ရဲဘော်မြ စသူတို့ ပါဝင်ကြ၏။ ဗိုလ်တင်မောင် ဦးစီးသော လက်နက်ကိုင်
တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ဆုတ်ခွာနေသော သခင်သန်းထွန်းတို့ အစု လွတ်မြောက်
ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ခုခံပစ်ပေးနေ၏။

သခင်သန်းထွန်းမှာ ပြူးတူးပြုတ်နှင့် လက်လွတ် ထွက်ပြေးလာ၏။
မိန်းမအပြင်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဟိုသွားရနိုး၊ ဒီသွားရနိုး ဖြစ်နေ
၏။ ကြောက်လန့်သော အမှုအရာမှာ အထင်သား ပေါ်နေ၏။ နောက်ကျော
ဖားမှာ သေနတ်သံများ တဒိုင်းဒိုင်း ထပ်မံပေါ်လာလျှင် သခင်သန်းထွန်း

မှာ အပြေးကလေး သုတ်ခြေတင်လိုက်၏။ မြောင်ကြပ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကျောက်ဆွယ်တစ်ခုပေါ် အရောက်တွင် ရဲဘော်မြတို့နှင့် ဆုံမိသည်။

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ၊ ရိုး ဒီဘက်မှာပဲ ကပ်နေမလား”
ရဲဘော်မြက မေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ရိုးမအရှေ့ဘက်ကို အမြန်ဆုံးကျော်ချပါ” ဟုပင် သခင် သန်းထွန်းသည် ရင်ဘတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖိလျက် ပြောလိုက်သည်။

သခင်သန်းထွန်း၏ ကိုယ်တွင် အဝါနှင့် အမည်းဖောက်ထားသည့် ကွက်စိပ်လုံချည် အကြမ်းကိုသာ ဝတ်ထား၏။ လုံချည်မှာ ဒူးအထက်ပင် ရောက်နေ၏။ အင်္ကျီမှာမူ ကာကီအင်္ကျီလက်ရှည် တစ်ပတ်နွမ်းပင် ဖြစ်သည်။

သခင်သန်းထွန်း၌ ကျောပိုးအိတ်လည်း ပါမလာတော့ပေ။ ကိုယ် လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးထုပ်ပင် မပါတော့၊ ခါးပတ်နှင့်အတူ ချိတ်ထားသော ပစ္စတိုသေနတ်နှင့် ဘေးလွယ်အိတ်လေး တစ်လုံးသာပါ၏။ ထို့အပြင် ဂေါ်ရခါးစားကောက်သည်လည်း ခါးတွင်ကပ်၍ ပါခဲ့သည်။ သီးခြားပစ္စည်းများကိုကား ပစ်ထားခဲ့ရသည်။

(မှတ်ချက်။ သခင်သန်းထွန်း ကိုင်ဆောင်နေသော ဂေါ်ရခါးစား ကောက်မှာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် တောင်ငူခရိုင်တပ်က သပြေပန်းတိုက်ပွဲမှ ရရှိသည့် ဓားကောက်ဖြစ်သည်။ ယင်းဓားကောက်ကို တောင်ငူ ခရိုင်တပ်မှ သခင်သန်းထွန်း အတွက် “လက်ဆောင်နီ” အဖြစ် ပေးပို့ခဲ့သည့် သခင်သန်းထွန်း ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုး ကိုင် ဆောင်လော့ ဓားကောက် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ)

ယိုနောက်တွင် သခင်သန်းထွန်းနှင့် အဖွဲ့သည် ပဲခူးရိုးမကြီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြ၏။ တောင်ငူခရိုင် အတွင်းရှိ ရောက်သွားတော့၏။ ဖြူးချောင်း၏ လက်တက်ဖြစ်သော ကျောက်ကြီးချောင်းတွင် ခေတ္တအနား

ယူပြီး တောင်ငူခရိုင်၊ ဖြူးချောင်း အောက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာလာ မှဲကြ၏။ တစ်ညလုံးပင် မအိပ်မနား ခရီးပြင်း ချီတက်ခဲ့ရတော့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၂၂)ရက်နေ့တွင်မူ အနောက်သို့ ကွဲသွားကြ သော ရဲဘော်များသည်လည်း ခွက်ပေါက်မြောင်တွင် ပြန်လည်၍ စုစည်း မိကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အစုကွဲသွားသော ရဲဘော်များနှင့် ပြန်လည်စုစည်း နိုင်ရန်လည်း စိစဉ်၍ နေရတော့သည်။

(မှတ်ချက်။ ခွက်ပေါက်မြောင်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ဗဟိုဦးစီးဌာန (မှတ်ချက်။ အစည်းအဝေး ကျင်းပရာ စခန်းဟောင်းနေရာ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ)

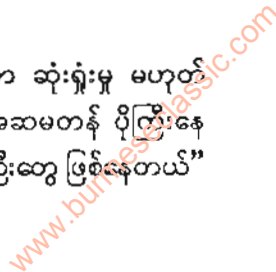
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်းသည် တစ်စုတစ် ပေါင်းတည်း ပေါင်းမိလာသော ရဲဘော်များကို တစ်ဦးစီပင် ဝမ်းသာအားရ ဖြင့် ဖက်လုံတကင်း ပွေ့ဖက်၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဂုဏ်ပြုအားပေးသည့် နှုတ်ခွန်းဆက်မိန့်ခွန်းကိုလည်း ဤသို့ ပြောကြားလေသည်။

“ရန်သူရဲ့ အလစ်ဝင်ရောက် အတိုက်ခံရတဲ့ အခါမှာ လူစုတွေ ဝေးကွဲကွဲဖြစ်ပြီးတော့ အခုလို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတာဟာ ဝမ်းသာဆုံးပဲ ဖြစ်ရတယ်။ ခံစားရတယ်”

“ဒီတိုက်ပွဲမှာ ရဲဘော်ဗိုလ်ဇေယျဟာ ကျဆုံးသွားတယ်၊ ရဲဘော် မျန်အောင်နဲ့ ရဲဘော်လှကျော် တို့လည်း ဒဏ်ရာရခဲ့ကြတယ်၊ ရဲဘော် လှကျော် ကတော့ ပြန်ပြီး ပေါင်းမိတယ်၊ ရဲဘော်ရန်အောင် ကတော့ ဒဏ် ရာနဲ့ ကွဲကျန်ခဲ့တယ်၊ ပြန်မပေါင်းမိဘူး”

“အခု ငါတို့ရဲ့ အကျအဆုံး ဖြစ်တာတွေဟာ ဆုံးရှုံးမှု မဟုတ် တော့။ ကာကယ်က ရန်သူရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ ငါတို့ထက် အဆမတန် ပိုကြီးနေ တာပဲ။ ဟစ်ပြည်လုံးမှာ ရန်သူဟာ အဆုံးကြီးတွေ အရှုံးကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်”

ဒီအခြေအနေမှာ ငါတို့ဟာ ကျဆုံးသွားကြတဲ့ ရဲဘော်တွေအတွက် အားငယ်တာ၊ စိတ်ပျက်တာ မဖြစ်ရဘူး”

“ပြည်ခရိုင်မှာ ရဲဘော်ဗိုလ်အေးတို့ ဗိုလ်သန်းနောင်တို့ ရဲဘော် အောင်မြင်တို့ဟာလည်း ကျဆုံးသွားကြတယ်။ ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော်လှန်ရေးအကောင်းမြင်ကို စိုက်ထူကြရမယ်။ မွေးမြူကြရမယ်။ အဲဒီ ရဲဘော်တွေ တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျဆုံးတာဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောရင် ကျဆုံးတာဟာ ကောင်းတယ်လို့ပဲ ဖြေရမယ်”

“အခု ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးသွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ၊ ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးတာဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလား၊ ဒါကို ဒီလိုဖြေရမယ်။ ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးတာဟာ ကောင်းတယ်။ သိပ်ကို ကောင်းတယ်”

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများကား **“သခင်သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ”** စာအုပ်၊ ဒုတိယတွဲမှ ဗိုလ်ဇေယျ ကျဆုံးသွားပုံကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ဇေယျကား ခလရ(၆)၏ လက်ချက်ဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ဖိစိန်ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရ၏။ ခလရ(၆)ကား စတင်ဖွဲ့စည်းပြီးကတည်းက စစ်မြေပြင်တွင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းများကို အပွဲပွဲ နှံ့လာခဲ့သည်တပ် ဖြစ်၏။ စစ်ရေးစွမ်းရည် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်တွင် တပ်ကောင်းရန် အတွက် စစ်ရေးစွမ်းရည် တစ်ခုတည်းနှင့် မရပါ။ စွမ်းရည်သုံးရပ် ရှိရပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

စစ်ရေးစွမ်းရည်

စည်းရုံးရေးစွမ်းရည်

အုပ်ချုပ်ရေးစွမ်းရည်တို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် စစ်ရေးစွမ်းရည် ကောင်းသော်လည်း ကျန်စွမ်း

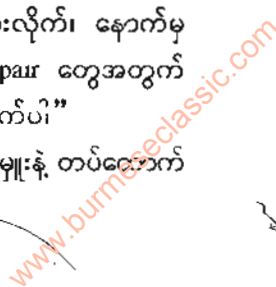
ရည်များ လျော့နည်းနေသည့် ခလရ(၆)အား တဖြည်းဖြည်း ပြုပြင်ယူရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ ပထမအကြိမ် တပ်နားစဉ် ကာလ၌ပင် လုပ်နိုင်သည်များကို စတင် ဆောင်ရွက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ရောက်စက ခလရ(၆)၏ နောက်တန်းအခြေအနေများ

ခလရ(၆)သည် အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်စဉ်များအရ စစ်မြေပြင်တွင် စစ်ရေးစွမ်းရည် အမှန်ပင် ရှိ၏။ သောင်းကျန်းသူအမျိုးစုံနှင့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရှိ၏။ သမိုင်းဝင် တိုက်ပွဲကြီးများ၌လည်း ပါဝင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တပ်ကောင်းရေး၊ မကောင်းရေးမှာ တပ်မှူးသည်သာ အဓိက ဖြစ်သည်မို့ တပ်မှူးတစ်ယောက် ပြောင်းသွားတိုင်း တပ်၏ အရည်အသွေးက ပြောင်းသွားတတ်သည်။ အတက်အကျ ရှိသည်။ ကျွန်တော်အရင် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်ကား စစ်တိုက်သည့် ကိစ္စမှလွဲ၍ ကျန်အုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စများတွင် အလေးအနက် သိပ်မထားလှပါ။ ထို့ကြောင့် တပ်တွင် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းဆိုင်ရာ၌ အားနည်းချက်များစွာ တွေ့ရ၏။ ရောက်စက ကျွန်တော် တပ်ကို လိုက်စစ်သည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းများအတွက် ရေ၊ မီးနှင့် အပေါ့အလေးသွား အိမ်သာများ မပြည့်စုံ၊ အားလုံးက ဖြစ်သလို စခန်းသွားနေကြ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်မှူးစောအောင်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးမြင့်အေးတို့ အိမ်ထောင်သည် လိုင်းတွေမှာ ရေ၊ မီး မပြည့်စုံဘူး၊ အိမ်သာတွေက ပေါက်ပြဲပြီး ယိုသူပျက် မြင်သူရှက် ဖြစ်နေတယ်။ ရေအတွက် လိုတဲ့နေရာတွေမှာ တုံကင်ကွင်းကလေးတွေ တူးပေးလိုက်ပါ။ အိမ်သာတွေလည်း တပ်ထောက်က ပြန်ပြင်ပေးလိုက်ပါ။ လိုအပ်ရင် အသစ်ပြန်ဆောက်ပေးလိုက်၊ နောက်မှ ပထက်တင်ပြသင့်တာ တင်ပြတောင်းခံပါ။ Minor repair တွေအတွက် လေ့လာဆယ် တပ်ရင်းကပဲ စိုက်ထုတ် အကုန်ခံလိုက်ပါ။”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူးနဲ့ တပ်ထောက် ဗိုလ်ကြီးကို ပြောရသည်။

တပ်ထောက်ခိုလ်ကြီး ဖြစ်သူ ခိုလ်ကြီးမြင့်အေးကား နာမည်နဲ့လိုက် အောင် အေးလှသည်။ ဦးစီးအရာရှိ ဆိုသည်မှာ သိပ်အေး၍ မရပါ။ ပြော သင့် ပြောထိုက်တာကို ပြောရ၏။ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သွက်သွက်လက်လက်မှ ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ယခု တပ်ထောက်ဆိုင်ရာ ကိစ္စများ လိုက်လံစစ်ဆေးရာ၌ စစ် တန်းလျားများ မကောင်းခြင်း၊ ရေမီးမပြည့်စုံခြင်း၊ ယာဉ်ယန္တရားများ Off road ဖြစ်နေခြင်း၊ BLR(Beyond Local Repair) လုပ်ရမည့်ဟာများကို မလုပ်ခြင်း၊ တပ်ထောက်စတိုထဲ၌ စစ်ဝတ်ပစ္စည်းများ မပြည့်စုံခြင်း၊ ပရိ ဘောဂများ မရှိခြင်း စသည့် ချို့ယွင်းအားနည်းချက် မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒုတပ်ရင်းမှူး၊ တပ်ခွဲမှူးခိုလ်မှူးများနှင့် တိုင်ပင်ရာ သူတို့က ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ကိုမြင့်အေးကတော့ ခပ်အေးအေးသမားပဲ၊ ပြဿနာလေးလည်း သူ့မှာ ရှိတယ်၊ တပ်ရင်းမှူးကြီး စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ချင်ရင် တော့ ရှေ့တန်းပြန်ထဲက တပ်ရင်းမှူးကြီး သဘောကျတဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့ လဲလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဟု အကြံပြုကြ၏။

သူတို့ အကြံပြုသည့်အတိုင်း ဒုတိယအကြိမ် တပ်မထွက်မီ ခိုလ်ကြီးမြင့်အေးအား တပ်ထောက်ခိုလ်ကြီး တာဝန်မှ တပ်ခွဲမှူး တာဝန် သို့ လဲလိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုသို့ လဲလှယ်ပြီး တပ်အခင်းအကျင်းကောင်း အောင်၊ တိုးတက်သာယာအောင် လုပ်ဆောင်ရပါတော့သည်။

ရုံးကြီးနှင့် ဗဟိုကင်း

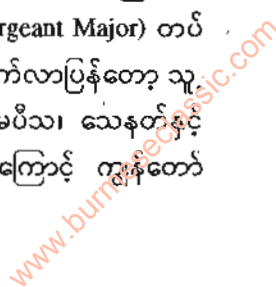
ခလရ(၆) ယခုနေရာ ရောက်ပြီး လေးငါးခြောက်နှစ် အကြာတွင် တပ်ရင်းရုံး ပီးလောင်သွားသဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများ အားလုံး မီးထဲပါ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရုံးကြီး၌ ဘာမှမပြည့်စုံ။ ကျွန်တော့်အရင် တပ်ရင်းမှူး

များကလည်း ရှေ့တန်းချည်း သွားနေရ၍ တပ်နောက်တန်းကို သိပ်ဂရု မစိုက်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် နောက်တန်းမှာ ရန်ကုန်နှင့် ကပ်နေသော်လည်း သိပ်တိုးတက်မှု မရှိ၊ တပ်မှာ ခြေမရှိ ဝင်းမရှိမို့ အဝင်အထွက်များကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ရုံးအုပ်ကလည်း တပ်တွင်းနေသူ မဟုတ်။ အင်းစိန် တွင် နေသည်။ သုံးနာရီထိုးလျှင် ရုံးဆင်းချင်နေ၏။ ကျွန်တော် ရောက်စက ဦးရေးထောက် ရုံးစာများကို သူတို့တင်ချင်သည်များကိုသာ ကျွန်တော့်ထံ တင်ကြပါသည်။ မတင်ချင်သည်များကို မတင်ကြ။ သူတို့ဟာ သူတို့ အဆင်ပြေသလို လုပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ ပြောတာကိုသာ လက်ခံနားထောင်နေရ၏။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ဘာမှ သိပ်လုပ်၍ မရ။ သို့ရာတွင် ရောက်ခါစဖြစ်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေရ၏။

အလားတူပင် တပ်ရင်းဗဟိုကင်းမှာလည်း ကျွန်တော် စိတ်တိုင်း မကျလှ၊ ကျွန်တော်သည် တပ်သုံးတပ်လောက် တပ်ရေးခိုလ်ကြီး လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

တပ်ရေးခိုလ်ကြီးသည် တင်ရင်းဗဟိုကင်းနှင့် အခြားကင်းများ ၊ တွက် လိုက်နာမည့် ညွှန်ကြားချက်များ ထုတ်ပြန်ခြင်း၊ လိုက်နာမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးခြင်းတို့အတွက် တာဝန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် သိထား၏။ ထို့အပြင် တပ်တစ်တပ် စည်းကမ်းကောင်း မကောင်း ဆိုသည်မှာ ထိုတပ်၏ တပ်ရင်း ဗဟိုကင်း မည်မျှ သပ်ရပ်သန့်ရှင်း၍ စည်းကမ်းစနစ် ကျနမှုရှိ၊ မရှိ ဆို သည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်၏ဟု တပ်မတော်မှ လူကြီးများက မှတ် မျက်ပြုထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း တပ်ရေးခိုလ်ကြီး ၊ တပ်တွင် ကျောင်းဗဟိုကင်းကို ပုံမှန်စစ်ကြည့်ရာသည် ကျွန်တော်သည် ယခု မလရ(၆) တပ်ရင်းမှူး ဘဝ၌ ဗဟိုကင်းအား ဝင်စစ်ပါတော့သည်။

ကင်းစစ်သည့်နေ့က R.S.M(Regimental Sergeant Major) တပ် မှူး အရာခံခိုလ်က တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ၊ ရောက်လာပြန်တော့ သူ့ ကမ်းတွဲများက စစ်ရေးပြ မကောင်း၊ စစ်မိန့်သံက မပီသ၊ သေနတ်နှင့် လှံစွပ်များ မပြောင်၊ အဝတ်အစားက ပုံမလာ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မကင်းတော် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ကဲ ... အရာခံငိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်ရေးငိုလ်ကြီးတို့ မင်းတို့ဗဟိုကင်းကို ပြန်လုပ်ဦး၊ လုံးဝပုံမလာဘူး၊ လူတွေကလည်း မညီဘူး၊ ပုတဲ့လူကပျာ့ရှည်တဲ့လူ ရှည်နဲ့၊ မင်္ဂလာဒုံတပ်နယ်ထဲက စစ်ရေးပြကောင်းတဲ့ ဗဟိုကင်းတွေ လိုက်ကြည့်၊ လဲသင့်တဲ့သူတွေ လဲပစ်လိုက်၊ ဗဟိုကင်းမှာ ပုံမလာတဲ့သူတွေ မထားနဲ့၊ ကင်းစစ်ရေးပြကိုလည်း ဖိဖိစိးစိး လေ့ကျင့်ပါ”

ကျွန်တော်က ဗဟိုကင်းစစ်ပြီးသော် အထက်ပါအတိုင်း မှာခဲ့၏။ ဗဟိုကင်းမှ ပြန်အထွက်တွင် အံ့ဩစရာတစ်ခု ကြုံရ၏။ ထိုအရာမှာ ကောက်ရိုးများ တင်ထားသော လှည်းတစ်စီးသည် တအိအိအော်မြည်၍ ဗဟိုကင်းရှေ့က ဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် တော်တော် ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီး တစ်ယောက်လုံး ကင်းစစ်နေတာတောင်၊ ကောက်ရိုးလှည်းက ဗဟိုကင်းရှေ့က ဖြတ်သွားသတဲ့၊ ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။

“ဟိတ် ... အဲဒီလှည်းကို ရပ်ခိုင်းစမ်းပါဦး၊ ဘယ်က လာသလဲ မေးစမ်း၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်းတို့ဟာက တပ်ရင်းမှူး ကင်းစစ်နေတာတောင် ကောက်ရိုးလှည်းက ဖြတ်သွားနေရသေးတယ်၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က တပ်ရေးငိုလ်ကြီးအား ပြောလိုက်၏။ ကောက်ရိုးလှည်းအား ရပ်၍ စစ်သောအခါ ...

“တပ်တွင်းလယ်က R.S.M ကြီး အိမ်အတွက် ကောက်ရိုးသွားပို့မလို့တဲ့ခင်ဗျ”

“ဟ ... R.S.M ကြီးအိမ် ကောက်ရိုးပို့မယ် ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလှည်းက ဗဟိုကင်းရှေ့က ဖြတ်လို့ရလား၊ တပ်ရေးငိုလ်ကြီး ကြည့်လည်း လုပ်ဦးကွာ၊ မင်းဟာက သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ စည်းကမ်းကတော့ ပုံမလာဘူး၊ မင်းတို့တပ်က ရေး-၃ စပ်တာလည်း မပြောနဲ့၊ ရုံးအုပ်က လိုင်းထဲမှာ အိမ်ရှိရဲ့သားနဲ့ မြို့ထဲ သွားနေလိုနေ၊ ဗဟိုကင်းရှေ့ လှည်းဖြတ်လိုဖြတ်၊ တပ်ထဲကို အပြင်က လူတွေက ဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလိုထွက်နဲ့၊ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မင်းတို့တပ်ကြီးက စစ်တပ်နဲ့ မတူတော့ဘဲ လူမလေးခွေးမခန့်နဲ့ သာလာယံရေပုံကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ထိုနေ့က ကင်းစစ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် တပ်၏ စည်းကမ်းကလနား မကောင်းမှုကို ထင်းထင်းကြီး သတိပြုမိပါတော့သည်။
ဪ ... တပ်ကောင်းအောင် အတော်လုပ်ရဦးမှာပါလား။

ပထမဆုံးအကြိမ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ

စည်းရုံးရေးစွမ်းရည်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးစွမ်းရည် အားနည်းနေသည့် တပ် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် တပ်နားစဉ်ကာလတွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး နံနက်တိုင်း တန်းစီ၍ နိုင်ငံတော်အလံအား အလေးပြုစေသည်။ သစ္စာမလေးချက် ဆိုခိုင်း၏။ ထို့နောက် တပ်ခွဲအသီးသီးကို လေ့ကျင့်ရေးကိစ္စများ ပယ်တင်ရွက်စေ၏။ လေ့ကျင့်ရေးအား ဒုတပ်ရင်းမှူးမှ တာဝန်ယူစေသည်။ မကျောင်းဆရာစိတ် မကုန်သေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် တပ်နားစဉ်ကာလ လေ့ကျင့်ရေးများ၌ မကြာမကြာ သင်ခန်းစာများ ပို့ချ၏။ ကျွန်တော်သာမက တပ်ခွဲမှူးများကိုလည်း အလှည့်ကျ သင်တန်းပို့ချစေ၏။

သာမန်အားဖြင့် တန်းစီပြီးက နံနက်တိုင်း အရာရှိ၊ အရာခံ၊ မြတ်ကြပ်များ၏ ဦးရေးထောက် ပုံမှန်အစည်းအဝေးကို နေ့စဉ်လုပ်၏။ လူစုံမစုံ တပ်ရေးငိုလ်ကြီးအား သတင်းပို့စေ၏။ တပ်က လျော့တိလျော့ရဲဆိုမတော့ ကိုယ်လိုချင်သည့်ပုံစံ ဝင်အောင် Briefing ဖြင့် အတော် Drive လုပ်ရပါသည်။ မလုပ်လိုကလည်း မဖြစ်၊ ရောက်ခါစ လေးငါးရက်က အစည်းအဝေးတွင် ဘယ်တော့မှ လူမစုံ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားနေကြ၏။ R.S.M မှာ မကြာခဏ လှယ်တော ဆင်းသွားတတ်သည်။ လယ်ကလည်း တပ်ဘေးတွင် (မှန်၍) သိပ်မဝေးလှ၊ R.Q က ပစ္စည်းထုတ် ဆိုပြီး မကြာခဏ မင်္ဂလာဒုံတပ်နယ် ထွက်သွားသည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာ။ မော်တော်ယာဉ်မှူးက ဘားကံစွ ဆီကိစ္စ ဆိုပြီး ရန်ကုန်တိုင်းကို နေ့စဉ်လို သွားတတ်သည်။ ... လှည့်လည် တစ်နေ့ကုန်သွား၏။ သူတို့တစ်တွေကို တပ်ရင်းမှူးက များစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း မရှိတာ များသည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်

စိတ်မရှည်တော့၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ သွားနေသည်များကို တားရပါ တော့သည်။ အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ထုတ်လိုက်၏-

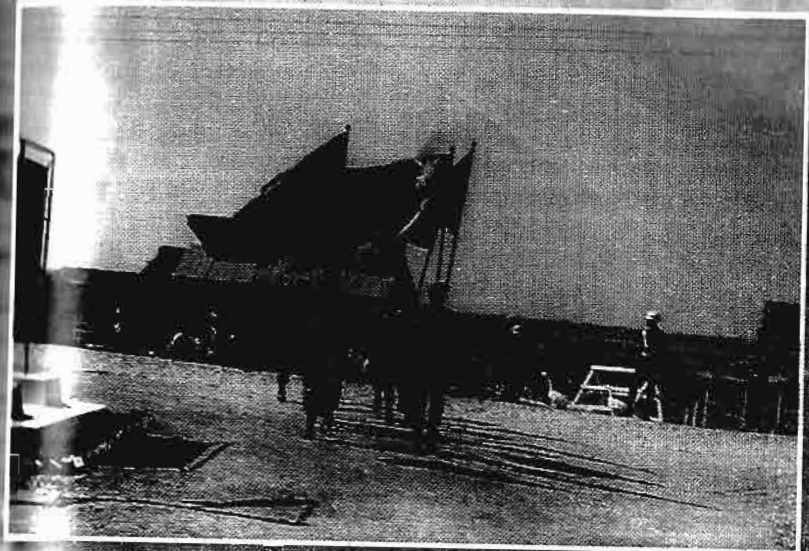
အောက်ပါ အရာရှိ အရာခံ များသည် တပ်ရင်းမှူး၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ တပ်နားစဉ် ကာလများ၌ တပ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာခြင်း မပြုရ။ သွား လာလိုပါက တပ်ရင်းမှူးထံ တိုက်ရိုက်တင်ပြ၍ ခွင့်ပြုချက် ရယူရမည်-

- (က) တပ်ခွဲမှူးအားလုံး
- (ခ) တပ်ရင်းဦးစီးအရာရှိအားလုံး
- (ဂ) တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်
- (ဃ) ရုံးအုပ်အရာခံဗိုလ်
- (င) တပ်ထောက်အရာခံဗိုလ်
- (စ) မော်တော်ယာဉ်အရာခံဗိုလ်
- (ဆ) ဆေးလက်ထောက်အရာခံဗိုလ်
- (ဇ) ဌာနချုပ်တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ်

အထက်ဖော်ပြပါ အရာရှိ အရာခံများသည် တပ်ပြင်မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိပါကလည်း ရောက်ရှိကြောင်း တပ်ရင်းမှူးထံ မပျက်မကွက် သတင်းပို့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ထုတ်လေရာ တရွတ်ရွတ်နှင့် အပြင်ထွက် နေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အတော်ခြေငြိမ်သွား၏။ တပ်ရင်းမှူးထံမှ ခွင့်ပြု ချက်ရမှ သွားရမည်ဆိုတော့ ခွင့်မတောင်းရဲ၍ တော်တော်နဲ့ ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ကြတော့။ ထိုအခါမှ အစည်းအဝေး လူစုံပါတော့သည်။ ထို အခါ အစည်းအဝေး လူမစုံ၍ ခဏခဏ အဆူခံရသော တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီးကျော်တေက ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ဦးနှောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ အမိန့်ထုတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော် အတော်သက်သာသွားတယ်” ဟု ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းနှင့် ပြောလာ ၏။ ဗိုလ်ကြီးကျော်တေက တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် ကျွန်တော်နည်းပြ လုပ်စဉ်က သူက သင်တန်းသား ဗိုလ်လောင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဆရာ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့် (ပါတ်ကောင်စီခေတ်က ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်)၏ သား

ရေတန်းမှပြန်ဝင်လာသည့် ခလရ (၆)

မော်ဗဟုပထမအကြိမ်ပြန်ရောက်စဉ်က စာရေးသူ (၁၉၈၉ခုနှစ်)

သစ်တပ်ပင်တောင်ကုန်းတွင်တွေ့ရသည့် စာရေးသူ (၁၉၅၁ခုနှစ်)

မယ်ဆိုင်ရောက် စာရေးသူ (၁၉၅၁ခုနှစ်)

ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အလွန်ခင်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ငြိမ်သောအခါ ...

“အဲမယ် ... ခွေးမသား၊ မင်းက ငါ့ကို လူမိုက်ငှားလိုက်တာပေါ့လေ”

ဟု ဆိုမိပါတော့သည်။

စည်းကမ်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်လိုက်သောအခါ တပ်က ငောက်တော် စုစည်းစည်း ဖြစ်လာ၏။ သို့ရာတွင် လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရ၊ သွားချင်တာ မသွားရ၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညည်းညူသူများက ညည်းညူကြသည်။

“ကိုရေ ... တပ်ကိုင်တာလည်း ကြည့်ကိုင်နော်၊ ကို စည်းကမ်း တင်းကျပ်လိုက်တာ တပ်က ညည်းသံထွက်လာတယ်၊ တော်ကြာ အတိုင်ခံနေရဦးမယ်”

မေက ကျွန်တော့်အား အထက်ပါအတိုင်း သတိပေးလိုက်၏။

“အေးပါ ... ကိုယ်လည်း သိပါတယ်၊ အခုဟာ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်တာ၊ စစ်တပ်ကတော့ စည်းကမ်းလျော့လို့ မရဘူး၊ စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မယ်၊ စွမ်းရည်သုံးရပ်လုံး တိုးတက်လာဖို့က စည်းကမ်းမကိုင်လို့ မရဘူးလေ၊ သူတို့တစ်တွေ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကိုယ့်မှာ Idea ရှိပါတယ်၊ မေ သိပ်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့”

ကျွန်တော်က ဇနီးသည်အား အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြပါသည်။ သူမ ရသည့် သတင်းလေးကို လာပေးဖော်ရသည့်အတွက် ဇနီးသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ဒုတိယရင်းမှူးနှင့် တိုင်ပင်ကာ တပ်တွင်း စည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလေးများ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်လိုက်၏။

“ကိုကျော်ရေ ... တပ်မထွက်ခင် တစ်ပတ် အလိုလောက်မှာ တပ်တွင်း Stage Show လေး လုပ်ချင်တယ်ဗျာ၊ တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို Item နှစ်ခု သုံးခုစီပေါ့၊ ပါမယ့်ဟာတွေက ယိမ်းတို့ တေးသရုပ်ဖော်တို့ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်ကို ကဗျာလွတ်တို့ ရဲဘော် ရဲမေတွေ ကြိုက်မယ့်ဟာလေးတွေပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူး၊ Briefing မှာ ကျွန်တော် ပြောလိုက် ပါ့မယ်”

“နောက်ပြီးတော့ တပ်လည်း အပြင်က အတွေ့အကြုံရအောင် အပြင်က တီးဝိုင်းငှားပြီးတော့ Stage Show လေးလည်း လုပ်လိုက်ချင်တယ်၊ အပြင်က အဆိုတော်တွေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူး”

ကျွန်တော်သည် ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် တိုင်ပင်၍ တပ်တွင်းမိသားစု ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို ခေလရ(၆)၏ တိုင်းရန်ပြိုင်ပွဲမကြီးထဲ၌ လေ့ကျင့်စေပါ သည်။ ထိုခန်းမကြီးမှာ ဝိုင်းဝန်းပေးအား အသေရမိသဖြင့် ပေးသောဆုငွေ ဖြင့် ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ တိုင်းရန်ပြိုင်ပွဲဆိုသည့် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ယိုင်နဲ့၍ ပြိုင်ချင်ချင် ဖြစ်နေ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ အဆောက်အအုံလည်း မရှိ၍ ထိုအဆောက်အအုံ ထဲမှာပင် မိသားစု ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်ရပါတော့သည်။

သံနက်(၁)တွင် ဇာတ်ဆရာကြီးလုပ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲ များ၏ စီစဉ်တင်ဆက်မှုများအား ညစဉ် ညစဉ် ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ကြည့်ရှုကြီးကြပ်သည်။ တစ်ခါမှ မကဘူး၊ မခုန်ဘူးသော ရဲဘော်ရဲမေများ ကရ၊ ခုန်ရမည် ဆိုတော့ အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြ၏။ အကအခုန်များ မှာ ဦးရွှေရိုးအက၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်အက၊ တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးအက စသည်များ ဖြစ်၏။ ယိမ်းကတော့ ခြောက်ယောက်တွဲ၊ ရှစ်ယောက်တွဲယိမ်း များဖြစ်၍ ကောက်စိုက်မယိမ်း၊ ကရင်ခုံးယိမ်း၊ ကချင်ထောင်ကာ အက စသည်ဖြင့် အတော်စုံလှ၏။ ထိုအခါကျမှ သူတို့၏ အနုပညာစွမ်းရည်ကို အံ့ဩရပါသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲမှ တစ်ကိုယ်တော် မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ တပ်ထဲမဝင်မီက မျက်လှည့်ပြရင်း လမ်းဘေးတွင် ဆေး ရောင်းလာသည်ဟု ဆို၏။ ဆေးရောင်းမကောင်း၍ တပ်ထဲဝင်လာသည် လားတော့ မသိ။ သူ့မျက်လှည့်ကတော့ မဆိုးလှပါ။ ရဲဘော် ရဲမေများ ကြိုက်ကြသည်။ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှ တေးသရုပ်ဖော် တင်ဆက်သည်။ အကြပ်ကြီးတစ်ဦး၏သမီး ဆယ်တန်းကျောင်းသူကလေး တစ်ဦးက မလွမ်းပို

တေးသရုပ်ဖော် ကပြအသုံးတော်ခံရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ် ကျနုပြီး မျက်နှာအမူအရာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် အံ့ဩငေးမောယူရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိသားစု ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအား တပ်မထွက်မီ တစ်ပတ်အလို ၌ ပြုလုပ်ပေး၏။ သူတို့ ထိုသို့ ကနိုင်ခုန်နိုင်အောင် ရန်ပုံငွေများ ထုတ် ပေးသည်။ တပ်ခွဲမှူးများကို ကြီးကြပ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ဆန်ကာတင် ရွေးချယ်ထားသော Item များအား ကပြစေပါသည်။ ပထမဆုံး အစီအစဉ် မှာပင် ကျွန်တော်က ဆုချလိုက်၏။

“အခု တင်ဆက်သွားတဲ့ အမှတ်(၁)တပ်ခွဲက အဖွင့်ပဏာမကန် တော့ပန်းယိမ်းအဖွဲ့ကို တပ်ရင်းမှူးကြီးနဲ့ဇနီးမှ ဆုတော်ငွေ ငါးရာကျပ် ချီးမြှင့်ပါတယ် ခင်ဗျား”

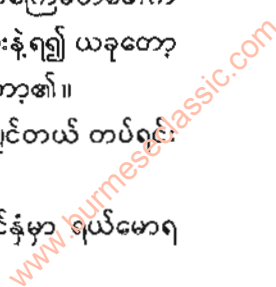
ထိုအခါ လက်ခုပ်ဩဘာများ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဆူညံသွား၏။ ကျန်အရာရှိများကလည်း ဆုချကြသည်။ အလွမ်းမင်းသမီးလေး မလွမ်းပို အလှည့်ရောက်သောအခါ မလွမ်းပိုအား ရဲဘော်များက အပြိုင်အဆိုင် ဆုချ ကြရာ ငွေလေးငါးထောင် ရသွား၏။ ထိုစဉ်က ငွေလေးငါးထောင်မှာ ပန်း ကမ္ဘာစက်ဘီးတစ်စီး အနည်းဆုံးတော့ ရ၏။ ရဲဘော် ရဲမေများ၏ တိမ် မြုပ်နေသော အနုပညာ အရည်အသွေးကိုကြည့်၍ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ကျော်ဝင်းက အတော်အံ့ဩနေသည်။

တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးအက ကသွားသည့် မော်တော်ယာဉ်တပ်စုမှ ပန်းရီကို ကြည့်ပြီး “ဒီအမျိုးသမီးက တကယ် Professional ပုံပဲ တပ်ရင်းမှူးကြီးရေ”ဟု ဆိုလာပါတော့သည်။

သူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မနင်းရီသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါက တစ်ခုသော အငြိမ်ထဲတွင် မင်းသမီး လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ စစ်သားနဲ့ရ၍ ယခုတော့ ရဲမေ ဖြစ်နေသည်။ အခါအခွင့်သင့်သည့်အခါ ထကတော့၏။

“ကျွန်မထု ဆိုင်းသံကြားရင် မနေနိုင်ဘူး၊ ကချင်တယ် တပ်ရင်း မှူးကြီးရဲ့”

ဟု ပြောသောအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ရယ်မောရ

ပါသေးသည်။ Stage Show ကြောင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အုံးအုံးကျွက် ကျွက်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာ၏။ ပွဲဈေးတန်းလေးပါ ဖြစ်သွားရာ ရောင်းကြဝယ်ကြ စားကြသောက်ကြဖြင့် တပ်မှာ အတော်စည်ကားသွား၏။ မိသားစု Stage Show ပြီးတော့ အပြင်က Stage Show ငှားသည်။ ထိုစဉ် က အပြင်တွင် Stage Show များ သိပ်ခေတ်မစားသေး၊ ဘယ်သူ့ငှားရမှုန်း လည်းမသိ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အသိအကျွမ်းကလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် အကြံ အိုက်နေ၏။

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စန္ဒရားအောင်ဝင်း တီးဝိုင်း ရှိပါတယ်၊ သူ့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ဆိုမယ့်သူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်မယ့်သူ လိုက်၊ ဖိတ်လိုက်ပါမယ်”

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း တင်ပြရာ ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သည်။ စန္ဒရားအောင်ဝင်း တီးဝိုင်းကို ငှားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိသားစု Stage Show အပြီး နောက်ရက်၌ တိုင်းရန်ပြိုခန်းမ၌ စန္ဒရား အောင်ဝင်း တီးဝိုင်းဖြင့် ဖိတ်ခေါ် Stage Show လုပ်လိုက်၏။ ရွှေပြည်သာ ပြို့နယ်မှ နယ်ဘက် အကြီးအကဲများကိုလည်း ဖိတ်လိုက်သည်။ လာရောက် ဖျော်ဖြေသီဆိုသူများကား ဆုမွန်ကျော်နှင့် ဆုရည်၊ စန္ဒီမျိုးမြင့်နှင့် မိမိ ကျော်သန့်၊ နှင်းဆီဖြူ၊ တင့်တင့်ထွန်း၊ စသူတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံးကို ပိုက်ဆံတော့ မပေးနိုင်ပါ။ မေတ္တာဖြင့် ကူညီသီဆိုပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက် ရ၏။ ထိုပထမဆုံး Stage Show မှာ ယောက်ျားလေး အဆိုတော် မပါသ လောက် ဖြစ်၏။ စန္ဒရားအောင်ဝင်း၏ တီးဝိုင်းမှ အမည်မမှတ်မိသော ယောက်ျားအဆိုတော် နှစ်ယောက် ပါလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ဦးက “မပြီးသေးသောပန်းချီကား” သီချင်းကို သီဆိုသွားသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ထိုနေ့က ပွဲအသိမ်း နောက်ဆုံးသီဆိုသွားသူမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေး တင့်တင့်ထွန်း ဖြစ်၏။ သူမက အင်္ကျီအနီ၊ ဂါဝန်အနွက်ဖြင့် Country Boat စီးကာ စတုဒီယိုသီချင်းများအား အလွန်မြူးကြွစွာ သီဆို၏။ သူမ သည် အဆိုကောင်းရုံသာ မဟုတ်၊ အမူအရာကလည်း ပုရိသများကို

ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် ရဲဘော်များက အလွန်သဘောကျကြ၏။ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ရဲဘော်များက ဇာတ်ခုံပေါ် ပြေး တက်မတတ် ဖြစ်နေ၍ အတော်ပင် တားလိုက်ရ၏။ မတင့်တင့်ထွန်းကြောင့် ပွဲသိမ်း အလွန်ကောင်းသွားပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ရည်ရွယ် ချက် အောင်မြင်သွားပါသည်။ ပွဲပြီး၍ လက်ဆောင်ပေးသောအခါ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖြစ်သည်။ မတင့်တင့်ထွန်းကိုတော့ ...

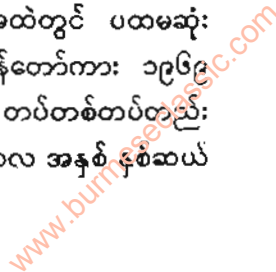
“ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ ပျော်ရွှင်အောင် ပြုလုပ် ပေးတဲ့ မတင့်တင့်ထွန်းကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်လည်း ကျွန်တော်တို့တပ်ကို ခုလိုလာပြီး ချီးမြှင့်ပေးပါဦး”

ဟု ကျွန်တော်က အလေးအနက် ပြောလိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ဘာမဟုတ်တာလေးတွေက ဟုတ် သွားတတ်တာကိုး။

အဲဒီလိုပဲ တွေးလိုက်မိပါသည်။ ဪ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မတင့်တင့်ထွန်းရယ်။

တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သွားသော ဒုတပ်ရင်းမှူး

ကျွန်တော်သည် ခလရ(၆)တွင် တပ်ရင်းမှူး သုံးနှစ်ခန့် လုပ်ခဲ့၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူး သုံးယောက်နှင့် အတူ နေခဲ့ရသည်။ ပထမတစ်ယောက်မှာ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း(ယခု ဒုတိယတပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်)၊ ဒုတိယ တစ်ယောက်မှာ ဗိုလ်မှူးမောင်ဦး(ယခု တိုင်းမှူး၊ အနောက်ပိုင်းတိုင်းစစ် ဌာနချုပ်)နှင့် တတိယ တစ်ယောက်မှာ ဗိုလ်မှူးအောင်မော်မော် (ယခု ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မော်မော်)တို့ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ပထမဆုံး ဒုတပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော်ကား ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကပင် စတင်သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ တပ်တစ်တပ်လည်း အတူပြန်တွေ့ကြသည့် အချိန်တွင် သိကျွမ်းခဲ့သည့်ကာလ အနှစ် နှစ်ဆယ် နီးပါးပင် ရှိနေပါပြီ။

ငယ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းပြောရမည်ဆိုက ၁၉၆၉ ခုနှစ်က စရမည် ထင်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ခလရ(၁၉) ဖာပွန်မှ မော်လမြိုင် ကန်သုံးကန်သို့ တိုင်းတပ်တွင်းပညာပေးသင်တန်း လာတက်ရ၏။ ဗိုလ် အဆင့်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ဒုဗိုလ် ဖြစ်မည် ထင်၏။ သင်တန်း မှာ သုံးလကြာသည်။ အရှေ့တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေရှိ တပ်ရင်း တပ်ဖွဲ့များမှ အရာရှိများနှင့် နယ်ဘက်မှ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ သမဝါယမ ဝန်ကြီးဌာန စသည့် ဌာနကြီးများမှ အရာရှိအဆင့် ဝန်ထမ်းများ လာရောက် တက်ကြွခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် ၎င်း၏မိခင်တပ်ရင်းဖြစ်သော ခလရ(၉၇) ကော့ကရိတ်မှ သင်တန်းလာတက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသင်တန်း တွင် သူနှင့် ကျွန်တော်က ထူးခြားသူများ ဖြစ်၏။ ထူးခြားခြင်းမှာ နှစ် ယောက်လုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြပြီး မိသားစု များကို မော်လမြိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ စနေသင်တန်းနေ့ ဝက် တက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဇနီးများရှိရာသို့ ပြန်တတ်ကြ၏။ စနေနေ့ နေ့လယ်ဆို ဇနီးများက ကျောင်းသို့ လိုက်လာတတ်ကြ၏။ ကျွန် တော်ဇနီးက သားကြီး မောင်ဖိုးညွန့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့် ဖြစ်၏။ ကိုကျော် ဝင်း ကတော့ ထိုစဉ်ကတည်းက ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေပါပြီ။ သမီး မခက်နှင့် သား ကျော်ကျော်တို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သက်တူရွယ်တူ ဘဝတူများဖြစ်၍ ခဏနှင့် ခင်သွားကြ၏။

ပိုခင်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖန်လာပြန်သည်။

တစ်ရက်တွင် တပ်နယ်မှ ရဲဘော်တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့သင်တန်း သို့ ပစ္စည်းတစ်ခု လာရောင်းသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ ကျည်လွဲကျည်မထွက် ဆိုသော အဆောင်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်၏။ ဝယ်လိုသူက တခြားသူ မဟုတ် ပါ။ ဗျူဟာမှူးဘဝတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည့် ဗိုလ်သူရကျော်ကျော်ချို ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ရဲဘော်၊ မင်းလက်ဖွဲ့က ဘာစွမ်းသလဲ၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“ကျွန်ကော့ လက်ဖွဲ့က ကျည်မထွက်ဘူး၊ ကျည်ထွက်ရင်လည်း ကျည်လွဲတယ်”

“မင်း အစမ်းခံနိုင်မလား”

“အစမ်းခံနိုင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ငါတို့ မင်းအဆောင်လက်ဖွဲ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ် ကြည့်မယ်၊ ဘယ်လောက် ခွာပစ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို ပစ်ရမလဲ၊ ပြောပါ၊ တကယ် ကျည်မထွက်ဘူး၊ ကျည်လွဲတယ်၊ သေနတ်ပြီးတယ်ဆိုရင် ဝယ် မယ်၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“တကယ်စွမ်းရင် ကိုးရာကျပ် ပေးပါ၊ ပစ်တာကတော့ ကြက် အရှင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ လက်ဖွဲ့ကိုချည်ပြီး (၆)ပေအကွာကနေ လက်နက် ငယ်တစ်လက်နဲ့ သုံးချက်ပစ်ခွင့် ပြုတယ်၊ ဂျောက်ခနဲဆို မောင်းဖြတ်လိုက် ရင် ကျည်မထွက်ရဘူး၊ ထွက်ရင်လည်း ကျည်လွဲရမယ်”

“ကိုင်း ... အဲဒါဆိုရင် စမ်းမယ်ကွာ၊ တကယ်စွမ်းရင် ကိုးရာမဟုတ် ဘူး၊ တစ်ထောင်ပေးမယ်ဟေ့”

အထက်ပါ စကားများကား ဗိုလ်ကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုနှင့် ထိုရဲဘော် တို့ အချိအချာ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကား စနေနေ့ဖြစ်သည်။ သင် တန်း တန်းဖြုတ်၍ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်တွင် ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ် ၏။

“ဟေ့ ... ကိုကျော်၊ ဘယ်သူ သေနတ်ပါလဲ မေးစမ်းပါဗျာ၊ ဒီ လက်ဖွဲ့ကို စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဗိုလ်ကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုက တင်းနစ် အလွန်ကောင်း၏။ သူနှင့် ကိုကျော်ဝင်းက တင်းနစ်ကစားဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်သည်။ အလွန် ခင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကိုကျော်ဝင်းက ကျွန်တော်နှင့် သင်တန်းသားခုံချင်း မဝေးသူမို့ သေနတ်ပါ၊ မပါ ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် က ...

“ကာဘိုင်တော့ မပါဘူး၊ ပစ္စတိုတော့ ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဖာပွန်က ရံဖန်ရံခါ ကမမောင်းမှ ကားတန်းဖြင့် ပြန်ရသဖြင့် လုံခြုံရေး သိပ်စိတ်မချရ။ လိုလိုမယ်မယ် Side Arm ပစ္စတိုအား ယူလာခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စတိုပါကြောင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် ဘယ်သူ ပစ်မလဲ”

သူတို့က မေးကြပြန်သည်။ မကြာသေးမီက ဗထူးကသကမှ လက်နက်ငယ်သင်တန်း ဆင်းလာပြီး လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားဘွဲ့ ရခဲ့သော ကျွန်တော်က ...

“ခြောက်ပေ အကွာကတော့ စိတ်ချပါဗျား၊ တစ်ချက်မှ မလွဲစေရပါဘူး။ ကျွန်တော့် သေနတ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ပစ်ပါ့မယ်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

အားလုံး သဘောတူညီချက် ရသွား၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကန်သုံးကန် သင်တန်းကျောင်းအောက် လျှိုထဲ၌ ကြက်မအနက်တစ်ကောင်၏ လည်ပင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော သေနတ်ပြုံးသည်ဟုဆိုသည့် လက်ဖွဲ့ကို ချည်လိုက်၏။ ပြီးသောအခါ ကြက်အား ခြေထောက်တွင် ကြိုးချည်၍ အနီးရှိ မြက်ရာပင်ငယ်တွင် တစ်ဖက်ကြိုးစအား ချည်လိုက်သည်။ အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ လက်ဖွဲ့လာရောင်းသည့် ရဲဘော်က ပစ်လိုရပြီဟု ဆို၏။ အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဖိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကြည့်နေကြသူများမှာ ဗိုလ်ကြီးသူရကျော်ကျော်ချို၊ ဗိုလ်ကျော်ဝင်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ညွန့်၊ ဗိုလ်ကျော်လှိုင်နှင့် အခြားသင်တန်းသား၊ ကျောင်းဆရာသုံးလေး ငါးဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ပစ္စတိုကို ကျည်တစ်တောင့် ထိုးကာ ကြက်မကို ချိန်လိုက်သည်။ အကွာအဝေးမှာ ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေခန့် ရှိမည်ထင်၏။ ဘယ်လိုမှ ပစ်မလွဲနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သေနတ်ပြုံးသည်ဆိုတော့ ဗိုလ်လောင်းတုန်းက သင်ခဲ့သည့် အောက်ပါကဗျာကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“မလိုတဲ့မျက်စိကို မှိတ်၊ နောက်ချိန်ပေါက်မှ ရှေ့ပစ်မှတ်ကိုကြည့်၊ ရှေ့ချိန်သီးကို ချိန်သားအမှန်တွင် ထား၍ နောက်ချိန်ပေါက်၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ဆွဲယူချိန်ပါ”

ထို့နောက် ဘယ်ဘက်မျက်စိကို မှိတ်၍ အသက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရှူရင်း ပစ္စတိုမောင်းအား အသာအယာ ဖိညှစ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်”

နေ့လယ်ခင်း တိတ်ဆိတ်နေချိန်၌ သေနတ်သံတစ်ချက်က အတော် မြည်ဟီးသွား၏။

“ဟ ... ကျည်ထွက်တယ်ဟေ့”

အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြသည်။ သစ်ပင်တွင် ချည်ထားသော ကြက်မကမူ ဘာမှမဖြစ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွားသည်။

“ကျည်လွဲသွားပြီ”

လက်ဖွဲ့ပိုင်ရှင် ရဲဘော်က ဆိုသည်။

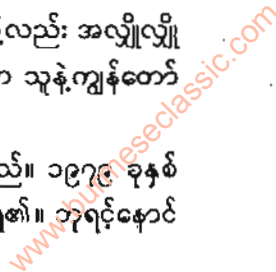
ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်နီးနေတာတောင် ကျည်လွဲသွားသဖြင့် ကတော်ရှက်သွား၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားဟု ကြွားထားသူကိုး။

ထို့ကြောင့် သေချာအောင် ကြက်မအနား သွားကြည့်လိုက်၏။ ကြက်မသည် ကျွန်တော် အနားရောက်သွားသောအခါ ပြူးကြောင်ကြောင် လုပ်နေရာမှ “ကတော် ... ကတော်”ဟု အော်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကျောကုန်းမှ ရုတ်တရက် သွေးများပန်းထွက်ပြီး “ဂစ်”ခနဲဆို အသက်ပျောက်သွား၏။ သေနတ်ဖြင့် အလွန်နီးကပ်စွာ တော့ဖြုတ်ခံလိုက်ရရာ ကြက်မခမျာ သေနတ်မှန်၍မှ မှန်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကြက်မ အသက်ပျောက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း “ဟင်းခနဲ” သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်၏။

“ဟာ ... ကိုသက်ဦးက တကယ်နှိပ်လိုက်တာပဲ”

ကိုကျော်ဝင်းက ဆို၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အလျှိုလျှို သင်တန်းကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကိစ္စပြီးကတည်းက သူနဲ့ကျွန်တော်လည်း အထူးခင်သွားကြပါတော့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာသွားကြသည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းသို့ ပြောင်းရ၏။ ၁၇ရင့်နောင်

ခြေလျင်ဌာနခွဲတွင် နည်းပြလုပ်နေသည်။ တစ်ရက် ရွှေညောင်တွင် သင် ကန်းသားကြိုရင်း ရပခရို ကျွန်တော်ဇနီးနှင့် အမျိုးမကင်းသော ဗိုလ်ကြီး စောစေးဝါး အိမ်သို့ အလည်သွားမိသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဘယ်သူမှ မတွေ့။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ကိုသက်ဦး၊ ဘာတွေ လျှောက်ကြည့်နေတာလဲ”

ဧည့်ခန်းထောင့် တစ်နေရာရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လှဲအိပ်နေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာဝတ်၍ ကော်ကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထားသော လူရွယ် တစ်ယောက်က လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟာ ... ကိုကျော်၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ။ ကျိုင်းတုံ မှာလေ့ဗျာ၊ အခုကိစ္စရှိလို့ ရပခကို ခဏ လာတာ၊ ခင်ဗျား Brother ကိုစောစေးဝါးနဲ့က ခလရ(၁၄)တုန်းက အတူတူ နေခဲ့ကြတာလေဗျာ”

ဤသည်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်၏။

လ၊အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ရေး ကျောင်းသို့ တပ်ခွဲမှူးသင်တန်း လာတက်သည်။ တပ်နယ်ဈေးဘေးက ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးကို မကြာ မကြာ ထမင်းလာစား၏။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ဂျီအီးဝင်းထဲရှိ ကြက်တောင်ရုံ၌ ကြက်တောင်အတူ ရိုက်သည်။ သင်တန်းပြီးတော့ သူ ပြန်သွား၏။ ထိုစဉ်က သူသည် တပ်မ (၈၈)တွင် ဂျီသရီး ဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံ ပြန်တော့ ဘာမှာဦးမလဲဟု မေးသည်။ စက်ဘီးစီးတတ်ကာစ သားနှင့် သမီးအကြီးက ထိုင်းနိုင်ငံလုပ် ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီး စီးလိုသည်ဆို၍ သူနှင့် အကြံမှာလိုက်ရသည်။ သူပြန်သွားပြီး တစ်လ၊ နှစ်လခန့် အကြာတွင် နောက်တက်မည့် သင်တန်းသားတစ်ဦးနှင့် စက်ဘီးထုပ် ပို့ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်က စက်ဘီးဖိုး တစ်ထောင်လေးရာကျပ် ဖြစ်၏။ အလွန် တန်လှပါသည်။ စက်ဘီးမှာ ဖက်ဖူးရောင်ဖြစ်ပြီး အရောင်မှာ ရှားရှားပါးပါး မို့ လူတိုင်းက ကြိုက်ကြသည်။ ကိုယ့်ဆရာက အရောင်တယ်ရွေးတတ်ပါ

လားဟု ချီးကျူးမိ၏။ နောင်အခါကျမှ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းမှာ တကယ့် ပန်းချီဆရာကြီးမှန်း သိရပါသည်။ ပန်းချီဆရာ ဆိုတော့ အရောင်ရွေးတတ် မှာပေါ့ ခင်ဗျာ။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ရာထူးတာဝန်ဖြင့် ကျိုင်းတုံသို့ ရောက်သွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ပြန်တွေ့သည်။ ကျိုင်းတုံသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေး၊ နယ်စိမ်း ဖြစ်နေသည်။ နယ်စိမ်းတွင် သူ၏ ဖေးမမှုကြောင့် အတော်နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၌ သူသည် ကျိုင်းတုံမှ တစ်ဆင့်မြင့် ရာထူးဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေးသွားကြပြန်၏။

ယခု ရန်ကုန်တွင် ပြန်ဆုံကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမနေ လိုက်ရ၊ ၁၉၈၉ နှစ်စ ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီးတွင် ရှေ့တန်းသို့ ဒုတိယ အကြိမ် တပ်ပြန်တက်ရန် တစ်ရက်အလို၌ သူ ဒုတပ်ရင်းမှူးမှ တပ်ရင်းမှူး တာဝန်ဖြင့် ကရင်ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းရသည်။ ဘားအံမြို့ အထွက်က အမှတ်(၂၀၁)ခြေမြန်တပ်ရင်းသို့ ထင်ပါ၏။ ထိုနေ့ညမှာပင် ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း နှင့် မိသားစုအား နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲ ပြုလုပ်ပေးရင်း ကွန်ကရက် ကျူလေးရှင်း လုပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

တွေ့ဆုံကြိုကွဲ ဖြစ်မြဲမေ့တာပေါ့ခင်ဗျာ။

***

အခန်း(၃)
မော်ဖဒေသသို့ ထမအခေါက်

မော်ဖသို့ ချီရာဝယ်

ယခုအခေါက် တပ်နားကာလမှာ တစ်လသာ ကြာ၏။ တပ်ကို အမြန်တက်သုတ်ရိုက် လေ့ကျင့်ဖွဲ့စည်း၍ ရှေ့တန်းသို့ ပြန်တက်ရန် စီစဉ် ရ၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူး မပါလာတော့သဖြင့် ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်အား စစ်ကြောင်း(၂)မှူး တာဝန် ပေးလိုက်ရသည်။ သွားရမည့် ဒေသက နာမည်ကျော် မော်ဖဒေသ ဖြစ်၏။ မော်ဖ ဒေသ ဆိုသည်မှာ ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း ဗကပတို့ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ပန်ယန်း၊ ပန်ဆန်း၏ တောင်ခြမ်း သံလွင်မြစ်နှင့် နမ့်ခချောင်းကြားရှိ နယ်မြေကို ခေါ်သည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် မတိုင်ခင်က ထိုဒေသများကို ဗကပများ ထိန်းချုပ်ထား ကြ၏။ ၁၉၈၀ ၌ ထိုဒေသအား မင်းရန်အောင် စစ်ဆင်ရေးဖြင့် ကျွန်တော် တို့ မြန်မာ့တပ်မတော်က တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နည်းဗျူဟာ တစ်ခုနှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ထားကာ မော်ဖဒေသကို ထိန်းချုပ် ထား၏။ အဓိကမှာ ဗကပဗဟို ပန်ယန်း၊ ပန်ဆန်းကို ခြိမ်းခြောက်ထား ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အရှေ့မြောက်ဒေသမှာ သံလွင်အရှေ့ခြမ်း တစ်ခုလုံး လွတ်ထား လို့တော့ မရဘူး၊ ရန်သူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက်သွားလာဖို့ ခွင့်

ပြုထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ခြေကျွဲ အနေကျွဲအောင် လုပ်သင့်တဲ့နေရာ တွေမှာ လုပ်ထားရမယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ဗဟိုနဲ့ နီးတဲ့ မော်ဖဒေသကို တိုက်ပြီးတော့ ဗကပဗဟိုကို ထိန်းချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်တယ်”

၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းတွင် တပ်မတော်မှ လူကြီးများက အထက်ပါ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းရှူးအရှေ့ခြမ်း မှ မော်ဖဒေသ၊ ကွမ်လုံအရှေ့ခြမ်းမှ ဟိုပန်၊ ပန်လုံ၊ တန့်ယန်းအရှေ့ခြမ်း မန်မန်ဆိုင်ဒေသမှ မန်ရူး၊ မန်ခါးနှင့် မန်ကန်၊ ကံ့ကော်စခန်းများကို ထိန်း ချုပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဗကပတို့မှာ စစ်ကစားချင်တိုင်း ကစား၍ မရ၊ သူတို့၏ တပ်မကြီးများကို လွန်းထိုးချင်တိုင်း ထိုး၍မရတော့၊ သူတို့ တပ်များကို ကျွန်တော်တို့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယခု အရေးအခင်းပြီးတော့ အခြေအနေများမှာ မရေမရာ မသေ မချာ ဖြစ်နေ၏။ မော်ဖဒေသ၏ အရှေ့ခြမ်းတွင် မိုင်းခတ်နှင့် မိုင်းယန်းဒေသ ရှိ၏။ အနောက်ဘက်တွင် မိုင်းရှူးဒေသရှိ၏။ တောင်ဘက်တွင် တောင်ကြီး၊ ကျိုင်းကုံး၊ တာချီလိတ်သွား ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး ရှိ၏။ ထိုဒေသများ လုံခြုံရေးအတွက် မော်ဖဒေသသည် စစ်ရေးအရ အချက်အချာ ကျလေသည်။ ဒေသတစ်ခုလုံး တောတောင်များ ဖုံးအုပ်နေ၍ အချို့တောင်များဆိုလျှင် ပေ(၇၀၀၀)ကျော်ပင် မြင့်လေသည်။ လူနေအလွန် ကျဲပါးပြီး တိုင်းရင်းသား လွယ်လလူမျိုးများသာ နေထိုင်သည့်ဒေသ ဖြစ်၏။ စိုက်ပျိုးစားသောက် နေထိုင်ရေး ခက်ခဲသည်။ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သည်။ ရောဂါ ဘယ ထူပြောသည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည်။ ထို့ကြောင့် မော်ဖဒေသ သွားရမည်ဟု ဆိုလျှင် တော်တော်များများမှာ ဖြို၍ ဖျားသွား ကြ၏။ ရန်သူဗဟိုနှင့်လည်း နီးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရန်သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် နေနေကြရသည်။ တပ်စခန်းများ သူ့ဘက်ကိုယ် ဘက် တွေ့မြင်နေကြရသည်။ ထိုသို့ နာမည်ကြီးလှသော မော်ဖဒေသကို ကျွန်တော်တို့ ခလံရ(၆) ယခု သွားရပါမည်။

ခရီးထွက်သည့်နေ့ကား ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၂၆)ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

“ကိုရေ ... မော်ဖ မသွားခင် ရွှေတိဂုံတက်ပြီးတော့ ဘုရားကန်တော့ သွားဦး”

ဇနီးသည် မေက သတိပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့နံနက်စောစောတွင် မေနှင့်အတူ အောင်သပြေပန်းများဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွား၍ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် တိုင်၌ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီး ကပ်လှူပြီး ဘုရားကန်ဝေ့ဘကာ ဆုမွန်ကောင်း များ တောင်းလိုက်သည်။ ဘုရားမှအပြန် ခရီးစဉ်အတွက် လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ရင်း အိမ်တွင် နားနေလိုက်သည်။ ဦးစီးအရာရှိနှစ်ဦးမှာ ဗိုလ်လွင်ဦး နှင့် ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ တပ်ခွဲမှူးများမှာ ခွဲ(၁) ဗိုလ်ကြီးမြင့်အေး၊ ခွဲ(၂) ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၊ ခွဲ(၃)ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှ၊ ခွဲ(၄)ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း၊ ခွဲ(၅)ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဗိုလ်မှူး ဝဏ္ဏမောင်လွင်အား စစ်ကြောင်း(၂)မှူး တာဝန်ကိုပါ ခေတ္တယူခိုင်းထားရ သည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလျှင် အရာရှိ(၃)ဦး၊ မဖြစ် ဖြစ်အောင် လိုက်ပါနိုင်ရေး စီစဉ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အရာရှိ(၂၀)ကျော် ပါ၏။ စစ် ထွက်အင်အားမှာ (၅၄၀)ယောက် ဖြစ်သည်။ ကားကလည်း အစီးနှစ်ဆယ် ကျော်၏။ ကျွန်တော်သည် တပ်မ(၈၈)တွင် ဂျီတူး လုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ယာဉ် တန်း အတက်အဆင်း သွားလာမှုများကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ဖူးတာ ယာဉ်တန်းဖြင့် တပ်အတက်အဆင်း အထုတ်အသွင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြဿနာ မရှိပါ။ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်နိုင်သည့် အတွေ့အကြုံ ရှိပါသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... စစ်ထွက်မိန့်ခွန်းပြောဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါ ပြီခင်ဗျာ”

နံနက်(၁၀)နာရီတွင် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင် ထောင်းက လာသတင်းပို့သည်။ တပ်ရင်းရုံးရှေ့တွင် စစ်ထွက်ဝတ်စုံများဖြင့် ကန်းစီထားသည့် ရှေ့တန်းသို့ ချီတက်မည့် စစ်သည်များအား စစ်ထွက်မိန့် နှင်း ပြောရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က ထူးထူးထွေထွေတော့ မပြောပါ။ မော်ဖဒေသမှာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၍ နာမည်ကြီးဒေသ ဖြစ်သဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ရန်သူဗဟိုနှင့် နီးနေသဖြင့်လည်းကောင်း အစစအရာရာ စွန့်လွှတ်

စွန့်စားစွာ နေကြရမည့် အကြောင်းလောက်သာ ပြောပြီး တန်းဖြတ်လိုက်၏။ တပ်ရင်းရုံးကြီးရှေ့တွင် ကားများထိုးထားရာ ဇနီးမယား သမီးသားများနှင့် တစ်နာရီ ပိုနေရသော် ရှေ့တန်းတက်မည့် စစ်သည်တို့အတွက် တစ်နာရီ ပို၍ နှစ်သက်ကြည်နူး သာယာချိန်လေး ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခပ် မြန်မြန် တန်းဖြတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ သည်။ သားသမီးလေးဦးက ထိုင်ကန်တော့ကြ၏။ ဆုရော၊ မုန့်ဖိုးပါ ပေး ခဲ့ရပါသေးသည်။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီ အတိတွင် ကားတန်းထွက်ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း မှထွက်မီ ဗဟိုကင်း၊ ကင်းစစ်လိုက်ပါသေးသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကြီးသည် တပ်ရင်းအလံ၊ တပ်မအလံ၊ နိုင်ငံတော် အလံများ တလူလူဖြင့် ရွှေပြည်သာမှ မော်ဖဒေသသို့ ချီတက်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှေပြည်သာမှသည် မော်ဖဒေသသို့

ရွှေပြည်သာမှ ထွက်တော့ နေ့လယ်(၁၂)နာရီတိတိ ဖြစ်၏။ နေ့ လယ်(၂)နာရီလောက်တွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်၏။ ပဲခူးဘူတာတွင် ကားပေါ်မှ အထူးစစ်ရထားပေါ်သို့ ပြောင်းလိုက်ကြ၏။ မေနင့် ဇနီးသား သမီးများက ပဲခူးအထိ လိုက်လာကြ၏။ ပဲခူး ဘူတာရုံတွင် တပ်ရင်းတစ် ရင်းလုံး ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်မှချ ရထားပေါ်သို့ ပြောင်း တင်ဖြင့် တလူပီလူပီတစ်စု ဖြစ်နေကြ၏။ ပြာသို့ မကုန်သေးသမို့ ဆောင်း ကာလ ဖြစ်နေသဖြင့် ရာသီဥတုက သိပ်မပူဘဲ ခံသာနေပါသေးသည်။ စစ်သည်များ ပစ္စည်းများ သယ်ချ ပြုလုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်က အဆိုတော် ခင်သစ်လွင်၏ “ပန်းရည်ဘက်တိုက်” သီချင်းအား သတိရမိပြန်၏။

“ချီလေတဲ့ xxx ချီလေ xxx ဤမြေမှ ဟိုတောင်တန်း xxx ယော် ယမ်းလိုသာ ချီပါလေ xxx လေအညွတ် xxx ရွှေဝတ်ကယ်မှုန် xx ဝတ်ရည်

xxx ဝိုင်း စုကာသာ ကြံ xxx အပြန် xxx အပြန် xxx အပြန်လားတော့ xxx အသွား xxx အသွား xxx အသွားပါဗို့။”

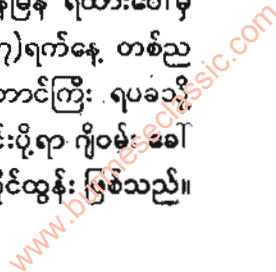
“ခေါက်တုံ လူးလာ xxx ကူးကာ သယ်ဖို့ ကြံ xxx မြတ်ပန်း ရဂုဏ် xxx မြတ်ပန်းရဂုဏ် xxx မြတ်ပန်းရဂုဏ် xxx”

“အိုဘယ့် ပျားငယ် ပျားသူငယ်ရယ် xxx မိုးလေသာခိုက် xxx သယ်ယူလိုက်ပါ xxx ပန်းရည် ဘက်တိုက် xxx ဆောက်ကြပါလေ ကုန် xxx”

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း အဲဒီသီချင်းထဲကအတိုင်း ပျားတွေ၊ ခြေတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေလို ရှေ့တန်းတွင် အသုံးလိုမည့် လက်နက်ခဲယမ်း ကျည်ဆန် စားနပ်ရိက္ခာများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ သယ်တင်သွား ကြ၏။ အပိုဆောင်း ဆားများလည်း ဝယ်တင်သွားကြ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... မော်ဖက ဆားသိပ်ရှားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆားနဲ့ ငါးခြောက် ငါးခြမ်း ရိက္ခာဘူး စတာလေးတွေ ပါသွားရင် အဆင် ပြေပါတယ်”

ရောက်ဖူးသည့် အရာရှိများက ပြောကြ၏။ ပဲခူးရောက်စဉ်က တပ်မမှ ဂျီဝမ်းကြီးနှင့် ဦးစိအရာရှိများကလည်း မှာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆားအိတ်များ များများဝယ်တင်ခဲ့ကြ၏။ ည(၇)နာရီခွဲခန့်တွင် မေနင့် ကလေးများ ပြန်သွား၏။ (၈)နာရီထိုးသော် “ပူပူ ... ပေါ်ပေါ်”ဖြင့် ကျွန် တော်တို့ စစ်ရထား ပဲခူးဘူတာမှ ထွက်ပါတော့သည်။ တစ်ညလုံး ရထား က နှေးနှေးကွေးကွေး သွားနေသည်။ ပုံမှန်ရထားကြီးများကို ဦးစားပေး နေရ၏။ ထို့ကြောင့် (၂၇)ရက်နေ့ ညနေ(၃)နာရီမှ သာစည် ရောက်သည်။ သာစည်တွင် ထောက်ပို့ကားများ လာစောင့်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကား အစီး နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပဲ။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ခပ်မြန်မြန် ရထားပေါ်မှ ကားပေါ်သို့ပြောင်း၍ သာစည်ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့၏။ (၂၇)ရက်နေ့ တစ်ည လုံး မောင်းရ၏။ ကားများ ခဏခဏ ပျက်သဖြင့် တောင်ကြီး ရပ်ခဲသို့ (၂၈)ရက်နေ့ မနက်မှ ရောက်သည်။ တိုင်းကို ဝင်သတင်းပို့ရာ ဂျီဝမ်း ခေါ် စစ်ဦးစီးမှူး(ပထမတန်း)နှင့် တွေ့ရ၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်း ဖြစ်သည်။

“ကိုသက်ဦး ... အထူးပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ တိုင်းမှူးကြီးကတော့ အလုပ်တွေ မအားလို့ မတွေ့တော့ပါဘူး၊ တိုင်းမှူးနဲ့ တပ်မမှူးတို့ ရန်ကုန် သွားရမယ်၊ ရှေ့တန်းတပ်မ လဲချား ရောက်ရင် ဟိုမှာ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင် ရှိပါတယ်၊ မော်ဖဒေသနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင်က ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းနှင့် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်ခါစ ကပင် သိခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်တပ်မ တစ်ခုတည်းဖြစ်၍ ရင်းနှီးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ အထူးအထွေ မပြောနဲ့တော့ပါ။ တောင်ကြီးတွင် မနက်စာ စားပြီး နေ့လယ်(၁၂)နာရီထိုးမှ ထွက်ဖြစ်သည်။ ဟိုပုံး အလွန် မဲနယ်တောင် တန်းကြီးများ ဖြတ်ရ၏။ ထို့နောက် မိုင်းပွန်ကို ဖြတ်၏။ ထို့နောက် လွယ်လင်ကို ဖြတ်၏။ လွယ်လင်ကား လဲချားနှင့် နမ့်ဆန် လမ်းခွဲ ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လဲချား သွားသည့် မြောက်ဘက် ပင်လုံလမ်း အတိုင်း ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ညအတော်မိုးချုပ်မှ ရှေ့တန်းတပ်မ(၇၇)ရှိရာ လဲချားသို့ ရောက်ပါတော့သည်။

“မိုးချုပ်လှချည်လား သူငယ်ချင်းရယ်”

ည(၁၁)နာရီလောက် ရောက်လာသည့် ကျွန်တော့်အား ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင်မှ ဆီးပြောသည်။

“ကားတွေက ခဏခဏ ပျက်တယ်ကွ၊ အကျိုးအကြောင်း ဗျူဟာ မှူးကြီးကို သတင်းပို့ပေးပါဦး”

ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင်အား သွားရောက် သတင်းပို့ရာ ယနေ့ည နားရန်သာ ပြောပါသည်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး လဲချားတပ်ဝင်း ထဲတွင် အခြေပြုလိုက်ကြ၏။ (၂၉)ရက်နေ့တွင် နည်းဗျူဟာမှူးကြီးမှ ...

“တပ်ရင်းမှူးတို့ ခရီးပန်းနေတယ်၊ တစ်ရက်လောက် ထပ်နားလိုက် ပါဦး”

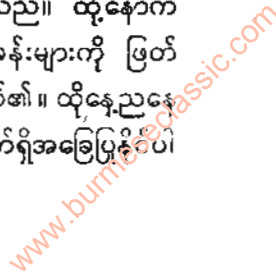
ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ရက် ဆက်နားလိုက်ရပါသည်။ အတော် ကံကောင်းသွား၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ဂေါက်ကစားနေပြီဆို၊ ကိုယ်နဲ့ ကစားသွားပါဦး”

ဗျူဟာမှူးကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ထပ်ပြောသည်။ ထိုနေ့ညနေ တွင် ကျွန်တော်လည်း လိုလိုမယ်မယ် ယူလာသည့် ဂေါက်တုတ်ကလေး လေးငါးခြောက်ချောင်းဖြင့် ဗျူဟာမှူးကြီးနှင့် ဂေါက်တစ်ပွဲ ကစားလိုက် ပါသည်။ ထိုကိုးကျင်းပါ ဂေါက်ကွင်းကလေးမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖောက် ထားသော်လည်း Layout ကောင်းသဖြင့် ကစားရတာ အဆင်ပြေပါသည်။ ကွင်းမှာ မြေပြန့်တွင် လုပ်ထားရာ ကျွန်တော်တို့လို မရိုက်တတ် ရိုက်တတ် တောရိုက် တောင်ရိုက် ရိုက်သူများအဖို့ အလွန်အဆင်ပြေ၏။ ဂေါက်သီး ဘေးထွက်သွားလျှင်လည်း ရဲဘော်များက ကောက်ပေးကြ၏။ ပျောက်သွား လျှင်လည်း ရှာပေးကြ၏။ ဂေါက်တစ်ပွဲ ရိုက်လိုက်ရသဖြင့် မိုင်လေးငါး ခြောက်ရာလောက် ရထားစီး၊ ကားစီးခဲ့ရသည်များကြောင့် ညောင်းညာနေ သည်များ အတော်ပြေသွား၏။ (၃၀)ရက်နေ့တွင် လဲချားမှ ထွက်ခဲ့၏။ Nussan Petrol နှစ်ဆန်းပက်ထရိုကားများ၊ ရိက္ခာ Dumping ကားများ လိုက် ပါလာကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကားများပျက်၍ သိပ်မဝေးလှသော မိုင်းရှူး သို့ ထိုနေ့ နေ့ဝင်ပြီးမှ ရောက်သည်။ ည(၆)နာရီခွဲခန့် ရှိမညီထင်၏။ ခလရ(၈)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောဝင်းမှ စောင့်ကြိုနေသည်။ သူခေါ် သဖြင့် ကျွန်တော် အရင်နေခဲ့သည့် မိုင်းရှူးစခန်းတွင် သူနှင့်အတူ သွား ဝိပ်လိုက်သည်။

“ကိုသက်ဦး ... ခရီးစဉ်က နက်ဖြန် ဝိန်းနောင်ကူးတို့ ရောက်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒီက ဖြည်းဖြည်းသွားပေါ့၊ မနက်ကျရင် ခင်ဗျားဖောက်ခဲ့တဲ့ ကွင်းကလေးမှာ ဂေါက်သီးတစ်ပွဲလောက် ကစားသွားပါဦး”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောဝင်း တိုက်တွန်းချက်အရ (၃၁)ရက်နေ့မနက် အလွမ်းပြေ ကျွန်တော် ဖောက်ခဲ့သော ဂေါက်ကွင်းကလေး၌ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး စောဝင်းနှင့် အတူ ဂေါက်သီးတစ်ပွဲ ကစားခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့နောက် မိုင်းရှူးမှ ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် ပါလင်းနှင့် ဝမ်ပုံစခန်းများကို ဖြတ် ပြသသည်။ မိုင်းရှူး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညနေ တွင် သံလွင်ကမ်းခြေရှိ ဝိန်းနောင်ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိအခြေပြုနိုင်ပါ တော့သည်။

“အဲဒါ ဝိန်းနောင် ပါပဲ တပ်ရင်းမှူးကြီး ခင်ဗျား”

စစ်ကြောင်း(၂)မှူး ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်မှ ပြောပြသည်။ ဝိန်းနောင် ကူးတို့၌ စိမ်းညိုနေသော သံလွင်မြစ်ရေက တဟဲဟဲ။ တရဲရှိပြည်၍ မြောက် မှတောင်သို့ စီးဆင်းနေသည်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲများကြောင့် ရေစီး က သန်လှ၏။ အင်း ... သံလွင်ကို ဖြတ်ပြန်ပြီ။ စစ်တပ်ထဲရောက်ကတည်း က သံလွင်နဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်လာသည့် ကျွန်တော်က ယခုအကြိမ် သံလွင် ကို ပြန်တွေ့တော့ ပြုံးမိ၏။ ဘယ်တော့များမှ ဒီသံလွင်ဖြတ်ရတဲ့ ဘဝက လွတ်ပါမည်လည်း မသိဟု တွေးမိပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးမိခြင်းဖြစ်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ(၁)ရက်နေ့တွင် ဝိန်းနောင်ကူးတို့အား Flying Ferry ဖြင့် ဖြတ်ကူးပြီး ကျွန်တော် ဦးစီးသည့် စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ခွဲ(၃)ခွဲတို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝိန်းနောင်မှ ထွက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မော်ဖဒေသက သတ္တိ ပြလာ၏။ တဖြည်းဖြည်း တောင်များကို တက်ရ၏။ ညနေ(၄)နာရီလောက်မှ ကျွန်တော်တို့ အခြေပြုရမည့် ဆွတ်ဝိုးသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဆွတ်ဝိုးကား ပေ(၄၆၂၀) အမြင့်ရှိသည့် တောင်ကြော့ပြန်လေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ လွယ်လရွာ ကလေး တစ်ရွာရှိသည်။ ရှားရှားပါးပါး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းလည်း ရှိ၏။ ရွာဆားတွင် တပ်ရင်းရုံး အခြေပြုသည့် ဆွတ်ဝိုး စခန်း ရှိသည်။

မော်ဖဒေသကား အလိပ်လိပ် ထနေသော တောင်များဖြင့် ပြည့် နေသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် ပေ(၇၁၂၃)ရှိသည့် လွယ်ဟိုလာတောင်ကြီးအား ခပ်ညိုညို လှမ်းမြင်ရ၏။ ကြည့်လေရာတိုင်း တောင်များနှင့်သာ ပိတ်ဖုံးနေ ၏။ ဆွတ်ဝိုးတွင် ကျွန်တော်တို့အား နယ်မြေတာဝန် လွှဲပေးမည့် ခမရ(၁၀၁) တပ်ရင်းမှူးနှင့် အဖွဲ့က စောင့်နေသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘိုအေး ဖြစ်၏။ (ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘိုအေးကား စာရေးဆရာကြီး သိပ္ပံမှူးတင်၏ သမက်ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် အနည်းငယ်က လွိုင်လင်အနီးတွင် သောင်း ကျန်းသူများ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရပါသည်။)

“ကိုသက်ဦး ... မော်ဖက နာမည်သာ ကြီးတာပါ။ ဘာမှသိပ်ပြီး တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ မင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးတုန်းကတော့ ပင်

ပင်ပန်းပန်း တိုက်ခဲ့တာပေါ့လေ။ အခုတော့ ရန်သူလည်း စစ်ပန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် နေ့စဉ် ကိုယ့်ခံစစ်ကလေး ကိုယ်လုပ်ပြီး သတိဝိရိယာနဲ့နေရင် ဒီစစ်ဆင်ရေးကာလကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကျော်ဖြတ်သွားမှာပါ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘိုအေးက ထိုနေ့ညက အထက်ပါအတိုင်း ပြောပါ သည်။ အလွန်စိတ်သဘောကောင်းသူ ဖြစ်၏။ အောက်လက်ငယ်သားများ ကိုလည်း အလွန် သနားတတ်သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်တော့ မိုင်းရှူးသို့ သူ့တပ်အကြိုနှင့် လိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကို လည်း သူ့ထက် ဂျူနီယာကျသည့် တပ်ရင်းမှူးကလေး ဆိုပြီး တတ်နိုင်သမျှ ဖေးမစောင့်ရှောက်၏။ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၂)ရက်တွင် မော်ဖဒေသနယ်မြေ တောင်ခြမ်းတစ်ခုလုံးအား ခမရ(၁၀၁) တပ်ရင်းမှူးမှ Briefing ပြုလုပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ခလရ(၆)သို့ လွှဲပြောင်း ပေးပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ခမရ(၁၀၁)တပ်ရင်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ ဆွတ်ဝိုးမှ ဝိန်းနောင်ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။

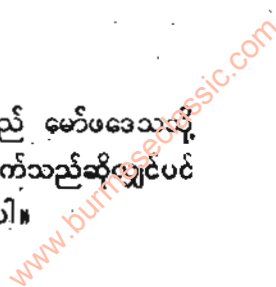
“ကဲ ... ပြန်ပြီ ကိုသက်ဦးရေ၊ ကိုယ့်ညီနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်မှစပြီး ပြန် တွေ့ကြတာပေါ့”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘိုအေးမှ အထက်ပါအတိုင်း ပြော၍ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်လက်ပြကာ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ သူက “ရန်ကုန်ရောက် ရင် ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”ဟု ပြောသွားခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ သူ သေဆုံးသွားသော လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်အထိ ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း ကျွန်တော် သူနှင့် လုံးဝပြန်မတွေ့တော့ပါ ခင်ဗျား။

စစ်သားတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။

မော်ဖ ရောက်ခါစ ကာလများ

ကျွန်တော်၏ အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းသည် မော်ဖဒေသသို့ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း၌ ရောက်၏။ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော့်ခမျာ ကောင်းကောင်း မနေရပါ။

“ဆွတ်ဝိုးစခန်း တာဝန်လဲလှယ်ပြီးပါက တပ်ရင်းမှူးသည် ဆွတ်ဝိုး-
တာကော် ကားလမ်း ဖောက်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် လမ်းအကြောင်း ရှာဖွေ
လေ့လာ၍ စခန်းများကိုပါ စစ်ဆေးသွားရန် ညွှန်ကြားသည်”

နည်းဗျူဟာ(၇၇၁)မှ အထက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားလာ၏။ သို့ဖြစ်
၍ ဆွတ်ဝိုးတောင်ဘက် ဆွတ်ဝိုး-တာကော်လေး လမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ
ပန်းဖိန်း၊ လွယ်ပါ၊ ရောင်အူ၊ မငေါက် စသော စခန်းများကို လိုက်လံစစ်
ဆေးရပါသည်။ လိုအပ်ချက်အရ ယခုနှစ်တွင် ဆွတ်ဝိုး၊ လွယ်ပါ၊ ရောင်အူ
မှ တာကော်လေးထိ ကားလမ်းဖောက်ရန်နှင့် နမ့်မခချောင်းပေါ်၌ တံတားထိုး
ရန် အထူးဌာနများမှ စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ တာကော်လေး တစ်ဖက်ကမ်းမှ
ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ မိုင်းပြင်းသို့ ကားလမ်းဟောင်းရှိပြီး
ဖြစ်သည်။ လူကြီးများက မော်ဖဒေသနှင့် ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမကြီး
ဆက်စပ်လိုကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ယခု ပွင့်လင်းရာသီတွင် လမ်း
ကြောင်း ကြိုတင်လေ့လာ ထောက်လှမ်းခြင်း ဖြစ်၏။ လွယ်ပါစခန်းနှင့်
တာကော်လေးဒေသကို ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှ၏ တပ်ခွဲ(၃)အား တာဝန်
ပေးထားသည်။ ယာယီအားဖြင့် ရှေ့တန်းခလရ(၆) တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး
တပ်ဖြန့်ခွဲပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

- တပ်ရင်းမှူးဦးစီး စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တစ်ခွဲ ဆွတ်ဝိုး။
- ခွဲ(၅)မှူးဦးစီး တပ်ခွဲ ဝိန်းနောင်ကမ်းခြေ။
- ခွဲ(၁)မှူးဦးစီး တစ်ခွဲ တာကောင်းမူ။
- ခွဲ(၃)မှူးဦးစီး တစ်ခွဲ လွယ်ပါ၊ တာကော်လေး။
- ဒုတပ်ရင်းမှူးဦးစီး စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် တစ်ခွဲ ပျိုင့်(၅၇၁၀)နှင့်
လွယ်ဟိုလာ။

ကျွန်တော်သည် ဆွတ်ဝိုးစခန်းမှ ဖေဖော်ဝါရီလ(၇)ရက်နေ့တွင်
ထွက်ခဲ့၏။ တောင်ခြမ်းဒေသများရှိ စခန်းများကို စစ်ဆေးရင်း လမ်းအူ
ကြောင်းရှာရင်း အသွားအပြန် ငါးရက်ခန့် ကြာသွား၏။ လမ်းတစ်လျှောက်
တောင်ကြောများနှင့် လွယ်လရွာငယ်ကလေးများကိုသာ ကြိုကြားကြိုကြား

တွေ့ရ၏။ တစ်ရွာလျှင် အိမ်ကလေး ဆယ့်ငါးလုံး၊ အလုံးနှစ်ဆယ်သာရှိ၏။
အတော်များများမှာ နတ်ကိုးကွယ်ကြသည်။ အချို့နေရာ၌ ရှားရှားပါးပါး
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေးများ တွေ့ရ၏။ ဒါကလည်း ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်စစ်တော့ မဟုတ်၊ မဟာရာဇာများ ဖြစ်မည်ထင်၏။ ဆရာ
တော်ဘုရားများမှာ နေ့လွဲ ညစာစားသည်။ မြင်းစီးသည်။ ဖိုက်ကျူး ဖိုက်မန်း
ခေါ် ရှမ်းဖဲ ကစားသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ဘိန်းကလေးများလည်း ရှုလိုက်
သေးသည်။ ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးရဟန်းများ၊ ရေငုတ်မီးလှူ တုံးခုန်
ဇယ်ခတ် လုပ်ခဲ့ကြသည့် အမွေအနှစ်က ယခုထက်တိုင် မော်ဖဒေသ၌
ကျန်နေပါသေးပါကလားဟု စဉ်းစားကာ မြို့မိပါသေးသည်။ ခရီးသွားနေစဉ်
ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာ၏။

“ခလရ(၆)မှ မှူး ဝဏ္ဏမောင်လွင် အား ဖေ(၃)ရက်နေ့မှစ၍
ကကကြည်း(သုတေသန)သို့ တွဲဖက်မိန့်ထွက်ကြောင်း သိသာရန်”
တပ်မ(၇၇)မှ ပေးပို့သည့် ကြေးနန်း ဖြစ်သည်။
ဪ ... ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်ကို လက်လွှတ်ရဦးတော့မှာပါလား။

မော်ဖဒေသမှာ သဘာဝ အတားအဆီးများကြောင့် ရန်သူမှ အင်
ကြီးအားကြီးဖြင့် ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲဖြစ်၍
ရန်သူများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်၏ အစိုးရ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေဆဲကာလ ဖြစ်၏။

“ဒီနှစ်တော့ မော်ဖဒေသမှာ လမ်းတွေတိုးပြီး ဖောက်ရမယ်၊ စစ်ရေး
အရ အချက်အချာကျတဲ့ လမ်းတွေဖောက်ပြီး Line Of Commication
ကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် တပ်ရင်းမှူး ဟိုရောက်ရင်တော့
လမ်းဖောက်တဲ့ကိစ္စ ကြီးကြပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားသွားပါ”

လဲချားသို့ ရောက်ရှိ သတင်းပို့စဉ်က နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
စိုးတင့်က အထက်ပါအတိုင်း မှာလိုက်သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၆)ရက်နေ့၌

မက်မန်းရှိ နည်းဗျူဟာ(၇၇၁)မှ နည်းဗျူဟာများ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သိန်း (ယခု ဒုတိယဦးအောင်သိန်း) ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သိန်းကား ယခင် စစ်ရုံးတွင် ဂျီဝမ်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လည်း ရှိသည်။ ဆွတ်ပိုးစခန်းအား စစ်ဆေးပြီးနောက် ...

“တပ်ရင်းမှူး ... မော်ဖမှာတော့ စခန်းခံစစ်တွေ ကောင်းဖို့ရယ်၊ ပစ်ကူ စစ်ကူ ထိထိရောက်ရောက် ပေးနိုင်ဖို့ရယ်၊ ရဲဘော်တွေ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေဖို့ရယ်၊ ပြည်သူလူထုနဲ့ သင့်တင့်ပြီး သူတို့တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ရယ် ဒီလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု မှာကြားကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ပွင့်လင်းရာသီ ရောက်ပြီဖြစ်၍ တပ်မ(၇၇)အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲမှ ရိက္ခာပို့ရန် ကားလမ်းများ ဖောက်နေသည်။ ကားလမ်းများမှာ ဝိန်းနောင်ကူးတို့မှ ကျွန်တော်တို့ ဆွတ်ပိုးဒေသနှင့် မော်ဖတောင်ခြမ်းသို့လည်းကောင်း၊ ထို့အပြင် နည်းဗျူဟာ အခြေပြုထားသည့် မက်မန်းမှသည် မြောက်ဘက် ပျိုင့်-၆၀၂၈ နှင့် ပန်ခါး၊ တွယ်နောက်၊ လုံနောက် စခန်းများသို့လည်းကောင်း ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် စစ်ရုံးမှ Nissan Petrol ကားများ ပေးပို့လာသည်။ တောင်တွေကမြင့်၊ လမ်းတွေက ကြမ်းလှသဖြင့် ထိုကားငယ်များမှသာ တောင်ပေါ်ဒေသ၌ ခရီးပေါက်မည်ဖြစ်၏။ ကားကြီးများဆိုက သွား၍ လာ၍ မရဘဲ အသူတရာနက်သော ချောက်များထဲသို့ လိမ့်ကျကာ အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောသွားနိုင်၏။

ဒုတပ်ရင်းမှူး အသစ်ရောက်လာခြင်း

ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတွင် ကျွန်တော့်ဆီမှ ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် စစ်ရုံးသို့ တွဲဖက်မိန့် ထွက်သည်။ ထို့အတူ စစ်ရုံးမှ ဂျီတူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည့် ဗိုလ်မှူးမောင်ဦး ခလရ(၆)သို့ ဒုတပ်ရင်းမှူး အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာသည်။ အမိန့်ထွက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ဒုတပ်ရင်းမှူးက တပ်သို့ ရောက်ရှိသတင်းပို့လာ၏။ ထို့နောက် သူ ရှေ့တန်းသို့ တက်

လာသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၉)ရက်နေ့တွင် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဦးစီး လစာပေးနှင့် အင်အားဖြည့် အဖွဲ့များ ဆွတ်ပိုးသို့ ရောက်ရှိပြီး ကျွန်တော့်အား ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။

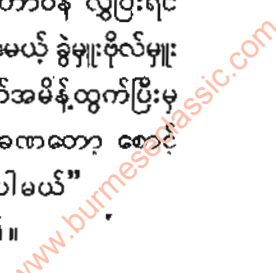
“ကျွန်တော် မောင်ဦးပါ။ တပ်ရင်းမှူးကို တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းမှာ သင်တန်းတက်ရင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဒုတပ်ရင်းမှူးက အထက်ပါအတိုင်း သတင်းပို့၏။ သူ့ကိုကောင်းစွာ မမှတ်မိပါ။ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် နည်းပြလုပ်စဉ်က သူ ကျွန်တော့်ကို သိသည်။ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်သည် သင်တန်းသုံးလေးငါးခုတွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့သော်လည်း သင်တန်းသားအားလုံးကို မသိခဲ့ပါ။ ထိုအထဲမှ One Standing ဖြစ်သည့် ထူးခြားသူများကိုသာ သိပါသည်။ ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးကား အသားညိုညိုဖြင့် စစ်သားရုပ်ပေါက်ပြီး ကြိုခိုင်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သိတာ မသိတာ အပထွား၊ အားကိုးရမယ့် သူပေပဲဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိပါသည်။ နောက်ဟစ်နေ၌ သူ့အား ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် ထံမှ စစ်ကြောင်း(၂) တာဝန်အား လွှဲယူစေ၍ စစ်ကြောင်း(၂) အခြေပြုရန် လျာထားသည့် လွယ်ဟိုလာဒေသသို့ သွားခိုင်းလိုက်ရပါသည်။

ထိုနေ့မနက် အစည်းအဝေး၌ ...

“ကဲ ... ဒုတပ်ရင်းမှူးကတော့ ဒီက အစည်းအဝေး ပြီးတာနဲ့ လွယ်ဟိုလာကို ချီတက်ပေတော့၊ ကိုယ်တော့ မရောက်သေးဘူး၊ အဆင်ပြေဟဲ့ တစ်ရက်ရက် လာခဲ့မယ်၊ ဟိုမှာ စခန်းခံစစ်ကိုပဲ အဓိကထား လုပ်ပါ။ ၄မံမခ ကျော်လိုက်တာနဲ့ ရန်သူနဲ့ တိုးနိုင်တယ်၊ အလှမ်းကလည်း မဝေးလှဘူး၊ ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင် ကတော့ စစ်ကြောင်းမှူးတာဝန် လွှဲပြီးရင် တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို ခဏဆက်ပြီး ယူထားပါဦး၊ နောက်လာမယ့် ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ... သစ်ရောက်မှပဲ တာဝန်လွှဲပြီး ရန်ကုန် ပြန်ပါ။ တွဲဖက်အမိန့်ထွက်ပြီးမှ ဖရဲကန်းမှာ ကြာကြာတော့ မထားချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခဏတော့ စောင့်ထားပါဦး၊ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးပါမယ်”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ ပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်တုန်းက တပ်သုံးလေးငါးတပ် တပ်ပြောင်းမိန့် ထွက်တာ ချက်ချင်းမပြောင်းခဲ့ရ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြန့်ကြာနေ၏။ ယခု ကိုယ်က လူကြီးဖြစ်လာတော့ ကိုယ့်အောက်ကလူကို ကိုယ့်လို မခံစားရအောင် ပြန်လွတ်ပေးလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အချိန်အတော် ကြာအောင် နေပြီးမှ ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ သူသည် အမြဲတမ်း ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာရှိ၏။ စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ် (၁၆)မှ ဆင်းသည်။ သူတို့အပတ်စဉ်၌ Best Academic ဟု သိရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ၌ ရွှေတံဆိပ် ရထားသူဖြစ်၏။ သူက ထိုနေ့ကမ်းခြေသို့ ထွက်ခွာမသွားမီ ကျွန်တော့်အား ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... ကျွန်တော် တပ်မပြန်ခင် တင်ပြစရာ ရှိပါတယ်”
“ပြောပါ”

“ပထမတစ်ခုက တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန် ပြန်မလွတ်မချင်း ရှေ့တန်းမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး အသစ်ရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် မပြန်ပါဘူး။ တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးနဲ့ အမျိုးတော်ပါတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် အမျိုးတော်တာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူ့မှာ ဘာမှ အမျိုးတော်စရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော်က အညာသား၊ သူက အောက်သား၊ အဆက်အစပ်လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်သည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... တည်းခိုရေးက ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းနဲ့ အမျိုးတော် တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုစိန်ဝင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲ”

“ကိုစိန်ဝင်း အမျိုးသမီးကော တပ်ရင်းမှူး မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အဒေါ် အရင်းပါ။ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ညီမအငယ် ဆုံးပါ”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော့်မှာ “ဪ ... ဟော်” ဟု ဆိုကာ ဇာတ်ရည်လည်မိပါသည်။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ သူ့အဒေါ်နဲ့ ရတာကိုး။

“ဒါတွေကို ဟိုတုန်းက ဘာလို့မပြောလဲ”

“ပြောလိုက်ရင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး အခွင့်အရေးယူတယ် ထင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ ... စောစောကတည်းက ပြောရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်လူက အခုမှ ပြောတာကိုး”

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် အလေးပြု၍ ဝိန်းနောင်ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

သူက ရှေးဖြစ်ဟောင်းလေးကို အစဖော်ပြောခဲ့သဖြင့် ဟိုအတိတ်ဘဝက ဇာတ်ကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့မိပါသည်။

အချိန်က ၁၉၆၃ ခုနှစ်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အိုင်အေ ဒုတိယနှစ်အောင်၍ ဘီအေ ပထမနှစ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်နှင့် အညာ ကျောင်းအသွားအပြန် မန္တလေး၌ ညအိပ်လေ့ရှိသည်။ မန္တလေးဘူတာကြီးအနီး တရုတ်တန်းရှိ အမျိုးအိမ်တွင် ဝင်အိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးများမှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည့် ကိုစိန်သန်း၊ ကိုစိန်ဌေး၊ ကိုမောင်မောင်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လေးငါးခြောက်နှစ် ကြီးကြသည်။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲများဟု ရွှေဘို၊ ရေဦးမှ အမျိုးများက ပြောကြသည်။ ဘာပဲပြောပြော အမျိုးရှားပါးလှသည့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မန္တလေးတွင် စားအိမ် သောက်အိမ် တစ်အိမ် ရှိနေလျှင်ပင် အတော်ဟန်ကျလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လို ဆွေမျိုးတော်သလဲ

ဟု မမေးတော့၊ အညာနှင့် ရန်ကုန် အတက်အဆင်း လုပ်တိုင်း ထုအိမ်မှာပဲ တည်းဖြစ်၏။

“ဟိတ် ... ဖိုးသက်ဦး၊ ကိုယ့်ညီအစ်ကို တစ်ယောက် ရန်ကုန် တည်းခိုရေးစခန်းမှာ ရှိတယ်ကွ၊ ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းတဲ့၊ မင်းအားတဲ့အခါ သွားပါသည်ပေါ့”

ဘွဲ့ရခါစ ကိုစိန်ဌေးမှ မှာသည်။ သူမှာသည့်အတိုင်း ရန်ကုန် ရောက်တော့ ကျွန်တော် မသွားဖြစ်ပါ။ သူ့အလုပ်ရှာရန် ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး တည်းခိုရေးစခန်းရောက်မှ လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းနှင့် တွေ့ဖြစ်၏။

“ကိုစိန်ဝင်း ... ဒီကောင် တို့နဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တယ်၊ အခု ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ ဘီအေ တက်နေတယ်”

အထက်ပါအတိုင်း ကိုစိန်ဌေးမှ ပြော၍ မိတ်ဆက်ပေးရာ ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ် ပြု၏။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းမှာ အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး၊ ဖြူဖြူချောချော ဟောင်ကောင် ရုပ်ရှင်မင်းသားပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့ဇနီးမှာ အိန္ဒိယသွေးပါ၍ သူ့လောက် ရုပ်မဖြောင့်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားသိပ်မပြော။ ဤသို့ဖြင့် ထိုတည်းခိုရေးစခန်းသို့ ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝင်ထွက်သွားလာရင်း ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်း၏ တပည့် တပ်ကြပ်ကြီးသောင်းစိန်နှင့် ကျွန်တော် ခင်မင် သွား၏။ သူက စစ်ကိုင်း သားဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းကို(က)ဖြင့် မအောင်သေး၍ ပြန်ဖြေနေသည့် လူပျိုကြီး ဖြစ်၏။ အညာသားချင်း ရိုင်းပင်းကာ သူက ကျွန်တော့်ကို တည်းခိုရေးစခန်းတွင် လာနေရန်ပြော၏။ အစကတော့ ကျွန်တော် မနေဖြစ်၊ ဘီအေပထမနှစ် ဖြေပြီးချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှထွက်၍ ရန်ကုန်၌ အလုပ်ရှာသည်။ ထိုကာလများ၌ နေစရာ မရှိ၍ ကည်းခိုရေးစခန်း၌ နေခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်း မျက်နှာကြောင့် သိပ်အခက်အခဲ မရှိဘဲ စားဝတ်နေရေးကို အထိုက်အလျောက် ပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုတည်းခိုရေးစခန်းမှပင် ကျွန်တော် အထူးမူလတန်းပြဆရာ ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံးနှစ်ကို လုပ်သားကောလိပ်

သို့ ပြောင်းတက်၏။ ကောလိပ်ပွင့်သောအခါ မြေခိုကုန်း တည်းခိုရေးစခန်းမှ ကျောင်းနှင့်နီးသည့် ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ဘွဲ့ရသည်။ ထို့နောက် တပ်ထဲဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဘွဲ့ရပြီး တပ်ထဲမရောက်သေးမီ စပ်ကူး မတ်ကူး ကာလ၌ တည်းခိုရေးစခန်းတွင် လ၊ အနည်းငယ် ခိုလှုံနေခဲ့ရသည်။

ထိုကာလများအတွက် ဗိုလ်ကြီးစိန်ဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ စကားကောင်းကောင်း မပြောဖြစ်သော်လည်း သူ့ဇနီးကိုပါ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ယခု ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်နှင့် ပြန်တွေ့တော့ ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်များပြော၍ ဆွေမျိုးလာတော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

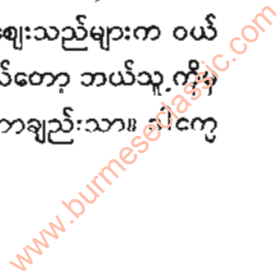
လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အရ ဘဝအဆက်ဆက် ဆွေမျိုးမတော်ခဲ့ဘူးတဲ့သူတွေ မရှိဘူးဆိုတာ အမှန်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော် ဈေးသည်ကြီး

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်အခါက ကျွန်တော့်မွေးစားအမေ အရိုးနှင့် အတူ နေခဲ့ရ၏။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းမှာ ဈေးရောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးရောင်းခြင်းကို ကျွန်တော် အလွန်မုန်း၏။ မုန်းရခြင်း အကြောင်းမှာ ထိုအလုပ်သည် အမှန်မပြောဘဲ လိမ်ညာ၍ ပြောရသည့် အလုပ်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ယူဆထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကဲဗျာ ... ခင်ဗျားကိုတော့ ဖောက်သည်မို့လို့ လျှော့ပေးလိုက်မယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးရေ ခင်ဗျားကိုတော့ ဖောက်သည်ဖြစ်သွားအောင် အခုပထမဆုံး အကြိမ်တော့ အရုံးခံပြီး ရောင်းလိုက်မယ်”

အထက်ပါ စကားများကား ကျွန်တော်တို့ ဈေးသည်များက ဝယ်သူများကို ပြောလိုက်သည့် ပီယဝါစာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ... နှုတ်ပါ။ အားလုံးကို အမြတ်တင်ပြီး တွယ်လိုက်တာချည်းသာ။ ဤကွေ့ကို ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းက ထွက်သောအခါ ဘာမှ ပလီစီချောက်ချက် မပြောရသော တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက် လုပ်ရသည့် တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ တပ်မတော်ကတော့ ရှင်းသည်။ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်ပဲ။

ဤကဲ့သို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြင့် စစ်သားလုပ်ခဲ့ရာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော် ကြာသည်တွင် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာ၏။ ရာထူးအတော်ကြီးလာသည် ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အလွန်မှန်းသော ဈေးသည်ကြီးဘဝသို့ ပြန်လည်ကျရောက်သွားပါတော့သည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ ...။

ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်တော့ ယခင်တပ်ရင်းမှူး သုံးထားခဲ့ သည့် ဦးစီးအရာရှိများကိုပင် ဆက်တာဝန် ပေးထား၏။ စစ်ဆင်ရေးတစ် ပတ်၊ နှစ်ပတ် အခြေအနေ ကြည့်ပြီးမှ လဲဖို့လိုအပ်ရင် လဲမည်ဟု စိတ်ကူး ထား၏။ ယခုအခေါက် စစ်ဆင်ရေး ထွက်လာရာတွင် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိမှာ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်း ဖြစ်ပြီး၊ သူနှင့်တွဲ၍ ရေးထောက်ကိုင် ရန် ဗိုလ်လွင်ဦးအား ရွေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းက တောင် ပေါ်သား ချင်းကလေးဖြစ်ပြီး အလွန်သဘောကောင်း၏။ ရိုးသား၏။ အကင်းလည်း ပါးသည်။ ကျောင်းဆင်းကတည်းက ခလရ(၆)တွင် နေလာ တာ ကြာပြီ။ တပ်အတာပေါက်၏။ သူ့တွင် အားနည်းချက် တစ်ချက်သာ ရှိ၏။ ၎င်းအားနည်းချက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အားနာတတ်၊ လိုက်လျော တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် စစ်ဆင်ရေး ပထမပတ်ရော ယခုဒုတိယပတ်မှာ ပါ ငွေလုံးဝ မကိုင်ပါ။ စစ်ဆင်ရေး ကြိုတင်ငွေများ၊ ရိက္ခာငွေများ၊ အထွေ ထွေအရပ်ရပ် အသုံးစရိတ်များ အားလုံး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းအား အပ်ထား၏။ ငွေအသုံးလိုသည့် အခါများတွင် ...

“ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းရေ ... ကိုယ့်ကို ပိုက်ဆံလေးတစ်ရာ နှစ်ရာလောက် ပေးကွာ” ဟု တောင်းပြီး သုံးခဲ့သည်။

လိုလိုမယ်မယ်တော့ အိမ်က ကိုယ်ပိုင်ငွေကလေး သုံးလေးထောင် တော့ ထည့်ခဲ့ပါသည်။ ငွေမကိုင်ခြင်း အကြောင်းအရင်းမှာ ခလရ(၆)က

အတိုင်အတော ထူ၏။ တပ်ရင်းမှူးက တပ်ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး။ ပိုက်ဆံငွေပြီး အကြံအစည်တွေ လုပ်သည်ဟု တပ်ကထင်မှာစိုး၏။ ထို့ကြောင့် တပ်ရောက်တည်းက စနိုးသည်အား အောက်ပါအတိုင်း မှာထား၏ -

“မေရေ - တပ်ရင်းရုံးရယ်၊ တပ်တွင်းသမရယ်၊ မော်တော်ယာဉ် ရယ်ကို လုံးဝမသွားနဲ့နော်၊ ပိုက်ဆံလည်း တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ တပ်ထောက် ဗိုလ်ကြီးတွေဆီက လုံးဝတောင်းမသုံးနဲ့၊ ကလေးတွေလည်း မတောင်းစေနဲ့၊ တော်နေကြာ အားလုံးက ဝိုင်းတိုင်လို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ လိုတာရှိ ရင် ကိုယ့်ပြော၊ အသုံးစရိတ်တွေအတွက် ချက်ငါးစောင် ထိုးပေးခဲ့မယ်၊ တစ်လ တစ်စောင် ထုတ်ပေါ့၊ မလောက်ရင် ပြောပါ၊ ချက် ထပ်ထုတ်ပေး မယ်”

ကျွန်တော်သည် မိန်းမနှင့် ကလေးများကို အထက်ပါအတိုင်း မှာ ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ငွေမကိုင်ဘဲ နေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ပြဿနာက ဖြစ်ချင်တော့ ကြံဖန်ဖြစ်လာ၏။ မတ်လ(၁)ရက်နေ့တွင် ရှေ့ တန်းတပ်မ(၇၇)မှ အောက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာသည် -

“ရတခလရ(၆)မှ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းအား ရုခတောင်ကြီး တွင် တပ်မကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ရန် ရွေးချယ်၊ ပြန်ဖြင့် လဲချားသို့ စေလွှတ်ပေးရန်”

“ဟိုက် ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ဗိုလ်လွင်ဦးကလည်း မအူမလည်၊ နည်းဗျူဟာကလည်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်ရောက်လာတဲ့ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့် ကလည်း သိပ်လွယ်လှတာ မဟုတ်၊ ဘယ် လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်သည် တပ်များကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ လက်ကွက် အလွန်စိတ်၏။ ကြေးနန်းတစ်စောင်ချင်း အသေအချာပတ်ပြီး ဟာကွက်များ ကို မကြာခဏ ထောက်တတ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းက လည် လည်ဝယ်ဝယ် ရှိ၍ ဗျူဟာက လှမ်းထောက်သည်များအား ဖြေရှင်းနိုင်၏။ ဗိုလ်လွင်ဦးကတော့ မလည်မဝယ်မို့ ထိုဒုက္ခများကို တပ်ရင်းမှူးမှ ခိုင်ခံ့၍ ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ တပ်မက လွတ်ပေးဆိုတော့လည်း လွတ်ပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကိုယ့်အထက်ဌာနပဲ”

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအတိုင်းပင် တွေးတော ဆုံးဖြတ်ပြီး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းအား ...

“ကဲ ... ဗိုလ်ထန်၊ မင်းကိုတော့ တပ်မက သိပ်ကြိုက်သွားပြီ။ တပ်မ ကိုယ်စားလှယ် ရွေးသတဲ့၊ ကိုယ်ကလည်း မလွတ်ချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို လွတ်မပေးရင် မဖြစ်ဘူးလားလို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်တင်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်၊ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ တပ်မမှူးကြီး ကိုယ်တိုင်က သဘောကျပြီး ရွေးတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီတော့ အခု စက်သုံးဆီလာပို့တဲ့ ကားတန်း အပြန်မှာ တစ်ခါတည်းသာ လဲချား လိုက်သွားပေတော့၊ မင်း ထုတ်လာတဲ့ စစ်ဆင်ရေးကြိုတင်ငွေနဲ့ သက်သာကြိုတင်ငွေတွေ အားလုံးကိုတော့ ကိုယ့်ကိုပဲ လွှဲခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ရင်းမှူး ခင်ဗျား”

“အေး ... အေး၊ ငွေစာရင်းတွေတော့ သေချာပြုစုနော်၊ ငွေရေးကြေးရေးက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမှ ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ငွေစာရင်းတွေက နောက်တန်းမှာလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်”

ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းတို့သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီး သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ မော်ဖမှ ကားတန်း လဲချားသို့ ပြန်ဆင်းရန် ကြို၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းရေ၊ မနက်တော့ မင်းလိုက်သွား၊ မင်းငွေစာရင်းတွေ ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို အပြီးလွှဲပေး”

မနက် စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းအား အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူလွှဲပေးမည့် ငွေစာရင်းကို စောင့်နေ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် လွှဲမပေးနိုင်ပါ။ နေ့လယ်တွင်လည်း မလွှဲနိုင်သေးပါ။ ညနေရောက်သည့်တိုင် ဘာမှမထူး၊ ညစာစားချိန်၌ ကျွန်တော်နှင့်သူ ထမင်းလာမစား၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးဖြင့် တကျောက်ကျောက် တဂျက်ဂျက် ဘာတွေ တွက်နေသည်မသိ၊ ပေါ်မ

လာတော့။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနေ့ညက အာမီရစ်ကလေး သောက်ကောင်းကောင်းဖြင့် အမြည်းစားတာများ၍ ညစာမစားတော့ဘဲ ဝိုင်းသိမ်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ည(၉)နာရီထိုးချေပြီ။

“ဟေ့ ... ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်း ခေါ်စမ်းပါဦးဟ”

“တပ်ရင်မှူး ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ ချင်းကလေးရဲ့၊ မင်းဟာ တစ်နေ့လုံး တကျောက်ကျောက် တဂျက်ဂျက် တွက်နေတာ အခုထိ ငွေမလွှဲနိုင်သေးဘူးလား၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ”

“တပ်ရင်းမှူး ထိုးရင် ရိုက်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထုတ်လာတဲ့ ငွေအားလုံး ခုနစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပါ ခင်ဗျာ၊ အခု နှစ်သောင်းလောက် ကွာနေပါတယ်၊ လျော်မယ်ဆိုရင်လည်း လျော်စရာ မရှိပါဘူး၊ စာရင်းတွေ ပြန်ရှာတော့လည်း မတွေ့ပါဘူး”

“ဟ ... မင်း စာရင်းတွေ ပြန်ရှာလို့ မတွေ့ဘူးဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အဓိက အကြောင်းတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ လွယ်လွယ်ကူကူ မပြောနဲ့လေကွာ၊ မင်း ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် မိုင်းရှူးမှာ ဆန်အိတ်တွေဝယ်ပြီး ထားခဲ့တာ ဖေဖော်ဝါရီ(၂၂)ရက်နေ့က မိုင်းရှူးမြို့ မီးလောင်တာထဲ ပါသွားတယ်၊ တချို့ပိုက်ဆံတွေကတော့ ဗိုလ်စိုးမိုးနဲ့ ဗိုလ်သန်းနိုင်တို့ ချေးသွားကြပြီး ပြန်မပေးသေးတာပါ”

“အေးလေကွာ ... မင်း အဲလို အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကဲ ... ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့ ကိုယ့်လူ၊ ဒီငွေတွေလည်း မင်း ပြန်ဆပ်မနေပါနဲ့၊ ကျန်တဲ့ဟာသာ ငါ့လွှဲခဲ့ပါတော့”

ထိုနေ့ညက ချင်းကလေး ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းသည် ရာသီဥတု ဆောင်းမကုန်သေးဘဲ အေးချမ်းနေသည့် ကြားမှပင် ဆီးကင်းခန့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားသွားသဖြင့် ထိုအခါက ကျွန်တော် ခေါင်းခံလိုက်သည်။ ထိုညက လက်ကျန်ငွေလေး ... မနည်းငယ်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူလွှဲအပ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က သူရိုးသားမှန်းသိ၍ ဘာမှ မပြောလိုက်တော့ပါ။ ထိုကွာခြား
ငွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာ၍ ထည့်မည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အမြန်
ဆုံး ငွေရရေးအတွက် ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားသည့်အခါ အနီးစပ်ဆုံးအဖြစ်
နိုင်ဆုံး အဖြေကတော့ ကျွန်တော် အလွန်မှန်းသည့် ဈေးသည်ကြီး ဦးဆန်နီ
လုပ်ရန်သာ ဖြစ်ပါတော့သည် ခင်ဗျား။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကားတန်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်း
ဆွတ်ဝိုးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဗိုလ်လွင်ဦးရေ ... မင်းနောင်တော်ကြီး လုပ်တာနဲ့ ငါတော့ ဈေး
သည်ကြီးဆန်နီ ဖြစ်ပြီ၊ မင်းကတော့ ဆိုင်တာဝန်ခံပေါ့ကွာ၊ စခန်းရှေ့မှာ
သက်သာဆိုင်ဆောက်ကွာ၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ငါတို့ ရန်ကုန်က ပါလာတဲ့ ဆား
တို့၊ ငါးပိတို့၊ ငါးခြောက်တို့ ရောင်းမယ်၊ ကပ်လိုက်ဝယ်လာတဲ့ အသားဘူး၊
ငါးဘူးတွေလည်း ရောင်းမယ်၊ ပြီးတော့ ပိုလိုက်ဝယ်လာတဲ့ ဆေးလိပ်ခြင်း
တွေလည်း ထုတ်ရောင်းမယ်ကွာ၊ ရွှေကျားပျံ့မရွှေဝါတို့ ဘာတို့ပေါ့!”

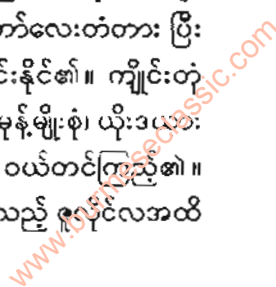
ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြီး ဗိုလ်လွင်ဦးအား နေ
ချင်းပြီး သက်သာဆိုင် ဆောက်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် နောက်နေ့တွင်
သက်သာဆိုင် ဖွင့်လိုက်သည်။ မည်သူမဆို လွတ်လပ်စွာ ဝယ်ယူနိုင်သည်ဟု
စာကပ်လိုက်သည်။ ရှမ်းလိုရာ မြန်မာလိုပါ ရေးကပ်လိုက်သည်။ ကံအား
လျော်စွာ လစာပေးအဖွဲ့နှင့် ပါလာသည့် ဆင်ပြာသေတ္တာများ၊ ဖယောင်းတိုင်
သေတ္တာများ၊ မီးခြစ်ဘူးများ၊ ဆေးလိပ်နှင့် စီးကရက်များ၊ စည်းရုံးရေး
အတွက် မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးရန် ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်လာသည့် ဆန်
အိတ်များ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး စသည့် အခြေခံစားကုန်များ၊ နို့သီး၊
သကြား၊ လက်ဖက်ခြောက် အပါအဝင် ပစ္စည်းမျိုးစုံအား သက်သာဆိုင်၌
ခင်းကျင်း၍ ခုံညားစွာ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချလိုက်၏။ ထိုအချိန်က ဆွတ်ဝိုး၊
လွယ်ပါ၊ တာကော်လေး ကားလမ်း ဖောက်နေသည့် ကာလ ဖြစ်သဖြင့်

ဆွတ်ဝိုးသို့ နေ့စဉ်လိုလို ကားများ အတက်အဆင်း ရှိနေရာ ကျွန်တော်
သက်သာဆိုင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်နေ့ သုံးလေးငါးထောင်ဖိုး ရောင်း
ရ၏။

“ဟေ့ ... လွင်ဦးရေ၊ မင်းဈေးဆိုင်ကြီးကတော့ အိုကေပဲဟေ့၊ တို့
မပြန်မချင်း မင်းကို ဆိုင်ထိုင်ရာထူးကတော့ ဖြုတ်လို့မရဘူး၊ အဆက်မပြတ်
သာ ရောင်းတော့ကိုယ်လူ”

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်သည် အရောင်းချည်းသာ မဟုတ်၊ အဝယ်လည်း
လုပ်၏။ ရောင်းသည်၊ ဝယ်သည်ပေါ့ ခင်ဗျား။ ကားတန်းနှင့် လိုက်ပါလာ
သူများ ဝယ်လျှင် ရောင်း၏။ ရောင်းလျှင်လည်း ဝယ်၏။ ရံဖန်ရံခါတွင်
ဝယ်သူများ၏ အထူးမှာကြားချက်အရ မိုင်းရှူးမှ ရွှေလိမ္မော်၊ မျောက်ညို၊
ရွှေငှက်ပျော စသည့် ယမကာများလည်း သေတ္တာလိုက်မှာ၍ ရောင်းပေးရ
သည်။ အတော်မြတ်၏။ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်တွင် စာရင်းချုပ်လိုက်ရာ
တစ်သောင်းနီးပါးခန့် မြတ်သည်။ ညနေတိုင်း ဆိုင်သိမ်းချိန်၌ ကျွန်တော်က
ဂဏန်းပေါင်းစက်ကလေး တဂျောက်ကျောက် တဂျက်ကျက်ဖြင့် ငွေတွက်ရ၏။
ထိုနောက် ရသည့်ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုပ်ပြီး ငွေကိုင် ဒုတပ်ကြပ်
ကုံးကျော် လက်သို့ အပ်သည်။ ဒုတပ်ကြပ်အုံးကျော်ကား စကားအလွန်
နည်း၏။ စကားနည်းသလို ကပ်စေးလည်း အလွန်နည်း၏။ ကျွန်တော့်
အကူရဲဘော် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းကို မည်သူမျှ မထိရ မကိုင်ရ။
အတိအကျ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဈေးရောင်းရငွေများ
ကို သူ့အား အပ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ့ထံတွင် လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချရ၏။
ပူက ငွေထည့်သည့် သံပုံးအား သော့နှစ်လုံး ခတ်ထားလိုက်သေး၏။

ထို ဝယ်ရောင်းလုပ်ငန်းကြီးအား မေလကုန်သည်အထိ သုံးလကျော်
(ပျိုင်းပျိုင်းဆိုင်ဆိုင်ကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ မေလတွင် တာကော်လေးတံတား ပြီး
စီးသွား၍ အချို့ပစ္စည်းများ မိုင်းပြင်းဘက်က မှာရောင်းနိုင်၏။ ကျိုင်းတုံ
ပုဂံပလာသည့် အသားဘူး၊ ငါးဘူးများ၊ ဘိယာဖာများ၊ မုန့်မျိုးစုံ၊ ယိုးဒယား
ဖယောင်းတိုင်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် စသည်ဖြင့် ဝယ်တင်ကြည့်၏။
ပါလည်း မြတ်ပါသည်။ ထိုဈေးဆိုင်အား တပ်ပြန်ဆင်းသည့် ဇူလိုင်လအထိ

ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ တပ်ပြန်မဆင်းမီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အလိုမှ ကျန်လက် ကျန် ပစ္စည်းများအား ပုတ်ပြတ်ရောင်း၍ စာရင်းပိတ်လိုက်၏။

ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ လုပ်လိုက်တာ အတော်စကေးကိုက်သွားပါ သည်။ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်း စာရင်းကွာသည့် ငွေများ ပြန်ဖြည့်နိုင် ရုံမက ကျွန်တော် လက်ထဲ၌ ငွေလေးငါးသောင်း အမြတ်ကျန်သဖြင့် ထို ငွေဖြင့် တပ်ပြန်အဆင်းတွင် လိုသည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်သွားနိုင်၏။ တပ်က အရာရှိ အရာခံ ကတော်များနှင့် အရပ်သားဝန်ထမ်းများအတွက် အမှတ် တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်သွားနိုင်၏။ တပ်အဆင်း တောင်ကြီးတွင် ခဏရပ်နားစဉ် ထိုအရာရှိ အရာခံ ကတော်များအတွက် လုံချည်နှစ်ဒါဇင် ခန့်နှင့် အကျိစတစ်လိပ် ဝယ်ယူသွားခဲ့ရာ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြ၏။ အလကားရ၍လားတော့ မသိ။

“ဟယ် ... တို့ တပ်ရင်းမှူးကြီး ရွေးလာတဲ့ အဆင်က သိပ်ကောင်း တာပဲ”

ဟု လက်ဆောင်ရာသူများက ဆိုကြ၏။ ထိုအခေါက်မှစပြီး ကျွန် တော်သည် စစ်ဆင်ရေးဝင်တိုင်း နောက်တန်းအတွက် လက်ဆောင်များ ဝယ်သွားသည့်အကျင့် ပါသွားပါတော့သည်။

ကိုယ်ပေးသည့် ပစ္စည်းကလေး သူတို့ရသည့်အခါ ပြုံးပျော်ကြည်နူး နေသည့်ပုံကို ကြည့်ပြီး မုဒိတာပွား၍ ကိုယ့်မှာ ကုသိုလ်ရ၏။ ဈေးသည်ကြီး ဦးဆန်နီ လုပ်လိုက်တာ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆိုးထဲမှ အကောင်း ဖြစ်သွား၏။ ထိုဈေးဆိုင်ကြောင့်ပင် မော်ဖဉ် လျော်စရာ စိုက်ထည့်စရာ အတော်များများ ကိုလည်း လျော်နိုင်၊ စိုက်ထည့်နိုင်ခဲ့၏။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် တော့ ဗိုလ်ကြီးထန်ကျင်ထောင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို ဖြစ်ပါတော့ သည်။

ဤသည်ကား မော်ဖဒေသ၌ ကျွန်တော် ဈေးသည်ကြီး လုပ်ခဲ့ရ သည့် အကြောင်းပါပင်တည်း။

လွယ်ပါစခန်း မီးလောင်ခြင်း

အချိန်ကား ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ သင်္ကြန်ပြီးစ နှစ်ဆန်းနှစ်ရက် နေ့ ဖြစ်၏။ နေကား ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ တောင်ဖြူတုံးများက လည်း အတောမသတ်နိုင်အောင် လာရောက် ကိုက်ခဲနေကြသည်။ ကြည့်လေ ရာတိုင်း မော်ဖဒေသ၌ တောင်ယာများ မီးရှို့၍ မီးခိုးများ အူလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် သင်္ကြန်ပြီးစမို့ နှစ်သစ်တွင် စိတ်သစ်လူသစ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြေလျော့ပြီး ပါလာသည့် သမ္မတဆယ်စောင်တွဲ စာအုပ် ကလေးကို ဖတ်နေမိသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်လိပ်များ ကွက်ကြား ကွက်ကြား ပေါ်နေပြီ။ အနောက်တောင်ဘက်မှ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်စ ပြုနေသည်။ လေတိုက်နှုန်းကလည်း သိပ်မသေးလှ၊ တစ်နာရီ မိုင်သုံးလေး ဆယ် ရှိနေ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... လွယ်ပါစခန်း မီးလောင်လိုတဲ့ ခင်ဗျ”

ရုတ်တရက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဗိုလ်လွင်ဦးက ကျွန်တော်အခန်း တွင်းသို့ ဝင်လာပြီး အလေးပြုကာ ပြောလိုက်သည်။

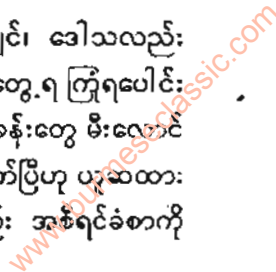
“ဘာတွေ ပါသွားသေးလဲ”

“အားလုံး ကုန်ရောတဲ့ ခင်ဗျ၊ လူတွေတောင် အပြေးကောင်းလို့

‘လွတ်သွားတယ်တဲ့ ခင်ဗျ’

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ သေချာမေးစမ်းပါဦးကွာ၊ အကျိုးအကြောင်း ဂယနဏ မေးပြီးရင်တော့ ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းရေးပြီး ဗျူဟာ တင်လိုက်ကွာ၊ စခန်းမီးလောင်တာ အထက်မတင်လို့ မရဘူး၊ လူအသေအပျောက် မရှိရင် တော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က နှစ်ဆန်းမို့ စိတ်လည်း မဆိုးချင်၊ ဒေါသလည်း မထွက်ချင်၊ ထို့အပြင် တပ်ထဲ၌ မီးလောင်သည်များကို တွေ့ရ ကြုံရပေါင်း များခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အတွက်တော့ စခန်းတွေ မီးလောင် ဟာ ရိုးနေပါပြီ။ လူအသေအပျောက် မရှိရင် တော်လောက်ပြီဟု ယူဆထား ၏။ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သော်လည်း အစီရင်ခံစာကို

နည်းဗျူဟာသို့ ပို့လိုက်သည့်အခါ နည်းဗျူဟာမှူးက ဒေါသပုန်ထကာ စက်ပေါ်မှ တက်၍ ကျွန်တော်အား ဆူပါတော့သည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... စခန်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်သွားတာ ပေါ့ဆလို့ပေါ့။ မောင်ရင် အဲဒီစခန်း သွားစစ်တုန်းက မီးဘေးလုံခြုံရေးကို သေချာမမှာခဲ့ဘူးလား၊ မီးတားတွေ လုပ်မထားဘူးလား၊ ရိက္ခာရှစ်ထောင် တစ်ရက်စာ မီးထဲပါသွားတာ သိပ်များတယ်။ ရဲဘော်တွေ နေစရာမရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေတာ ပစ်မထားနဲ့။ ကနေ့ညတွင်းချင်း မောင်ရင် အဲဒီစခန်းကိုသွားပြီးထိုင်ပါ။ စခန်းချက်ချင်း ပြန်ဆောက်ပါ။ တောမီးကတစ်ဆင့် လောင်တာ ဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ မောင်ရင် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်စဉ်ကို သေချာစစ်ပါ။ ဒီညနေ အဆင်သင့် မဖြစ်ရင် မနက်ဖြန်မနက် ထွက်၊ ဒါပဲ။ နောက်စခန်းတွေ အခုလို မီးလောင်ရင် မောင်ရင် ဒုက္ခရောက်ပြီသာမှတ်”

ကျွန်တော်က အေးဆေးသော်လည်း ဗျူဟာမှူးက မအေးဆေးပါ။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် တပ်စုတစ်စုဖြင့် လွယ်ပါသို့ ထွက်ခဲ့၏။ လွယ်ပါကား ဆွတ်ဝိုး အရှေ့တောင်ဘက် (၁၀)မိုင်ပျော့ပျော့ခန့် ဝေးသည်။ ပေ(၅၈၇၇)မြင့်သည့် တောင်ကြောပေါ်မှာရှိ၏။ လွယ် ဆိုသည်မှာ တောင်ပါ ဆိုသည်မှာ ငါး၊ ငါးနှင့်တူသည့်တောင် သို့မဟုတ် ငါးပုံသဏ္ဍာန်တောင်ဟု ဆိုသည် ထင်ပါ၏။

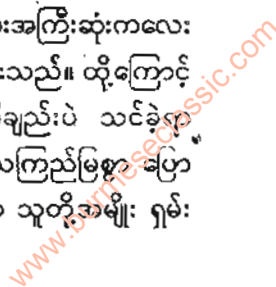
လွယ်ပါတွင် တပ်ခွဲ(၃) တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှနှင့် အလုပ်သင်ဗိုလ်ကလေး ရဲထွဋ်တို့ နေသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်က အလုပ်သင်ဗိုလ်ကလေး ရဲထွဋ်သာ စခန်းတွင် ရှိသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှက အရှေ့ဘက် နမ့်ခချောင်း တစ်လျှောက် တပ်စုနှစ်စုဖြင့် တိုက်ကင်းသွားနေသည်ဟု သိရသည်။ မီးလောင်ကြောင်း ကြားမှ အပြေးကလေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က မနက်(၁၀)နာရီလောက်တွင် လွယ်ပါ ရောက်သွားသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး လုံးဝပြာကျသွား၏။ စခန်းတွင်းရှိ တပ်စုတစ်စုမှာ မီးလောင်စဉ်က အပြေးကောင်၍ လွတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

မြင်စဉ်မှာ စခန်းအနောက်ဘက်ရှိ လျှံတွင်းမှ သက်ကယ်တောများ မီးလောင်ရာမှ စသည်။ မီးလောင်နေစဉ် လေပြင်းများ ဆောင့်တိုက်လိုက်

သည့်အခါတွင် သက်ကယ်တောမှ မီးလုံးများ၊ မီးတားများကို ကျော်၍ စခန်းပေါ်ကျပြီး စခန်းသို့ မီးကူးစက်လေသည်။ လေကလည်း ပြင်းစွာတိုက်နေသဖြင့် (၁၅)မိနစ်အတွင်း စခန်းတစ်ခုလုံး ပြောင်သွားသည်ဟု ဆို၏။ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုး ဗိုလ်ပေါက်စကလေးဘဝက ကျွန်တော် ကရင်ပြည်နယ်တွင် ရှိနေစဉ် ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးဘဝ ဝမ်းကျင်း၊ ဆန်တောက်တွင် နေခဲ့စဉ်က ဗိုလ်ကြီးဌေးလွင်၏စခန်း ယခုလိုပင် နွေဦးပေါက်၌ တောမီးမှတစ်ဆင့် မီးလောင်သွားရာ စခန်းတစ်ခုလုံး နာရီဝက်အတွင်း တက်တက်ပြောင်သွား၏။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အပြေးအလွှား သွားကု၍ ကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်းများနှင့် အရေးကြီးပစ္စည်းများ မီးဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသည်။ အခု လွယ်ပါမှာတော့ လူနည်းနည်းမို့ ကူကယ်မယ့်သူ မရှိ။ ရွာကလည်း အိမ်ကလေး ဆယ့်လေးငါးလုံးမို့ ဘာမှ ဝိုင်းမလုပ်နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြာကျသွားတော့သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှနဲ့ ဗိုလ်လေးရဲထွဋ် ဖြစ်ပြီးတာတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ရိက္ခာ ရှစ်ထောင်တစ်ရက်စာတော့ တို့ဝိုင်းလျော်ကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် မင်းတို့တပ်ခွဲ စားဖို့သောက်ဖို့ ဆီသယ် ပို့နေတဲ့ ကားတွေနဲ့ ရိက္ခာတွေ ဆွတ်ဝိုးက တင်လာတယ်၊ နောက်ကနေ လိုက်လာဖို့ ပြောထားပါတယ်၊ အခု ကိုယ်နဲ့ လူတစ်ရာ နှစ်ရက်စာလောက် ပါလာတယ်၊ အဲဒါ မျှစားကြပေါ့၊ သုံးလေးရက်တော့ စားရမှာပေါ့၊ ရဲထွဋ်က ရှမ်းစကား တတ်တာပဲ၊ ဒီနားက ရွာသူကြီးတွေ လှမ်းခေါ်၊ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး သစ်ကလေး ဝါးကလေး သက်ကယ်လေးတွေကို ရောင်းတဲ့ဟာ ရောင်း၊ ကူညီနိုင်တာ ကူညီဖို့ ပြောကွာ”

အလုပ်သင်ဗိုလ်ကလေး ရဲထွဋ်မှာ အဖေစစ်သားရခိုင်နှင့် အမေရှမ်းအမျိုးသမီးမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်၏။ သူ့အမေက သားအကြီးဆုံးကလေးကို တပ်ထဲမှာနေ၍ ရှမ်းစကား မပြောတတ်မှာ အလွန်နိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ဗျူဟာမမြောက်ခင်ကတည်းက ကလေးအား ရှမ်းလိုချည်းပဲ သင်ခဲ့ရာ ဗျူဟာမှူးသည် ရှမ်းစကားကို တကယ်ရှမ်းအစစ်ကဲ့သို့ ပီသကြည်မြစွာ ပြောနိုင်၏။ သူ့အား ထိုဒေသတစ်ဝိုက်ရှိ လွယ်လရွာများက သူတို့အမျိုး ရှမ်း

ကလေးဟုဆိုပြီး အထူးချစ်ခင်ကြသည်။ အမေဆီက အသားရောင်နှင့် အဖေဆီက မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးများကြောင့် ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်၏။ အပြောကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းမို့ ဗိုလ်လေးရဲထွံအား အထက်ပါအတိုင်း တာဝန်ပေးလိုက်၏။ သုံးရက်ခန့် နေ့မအား၊ ညမနား စခန်းပြင်လိုက်ရာ ပြီးစီးသွား၏။

“ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ စခန်းတော့ ပြီးပြီကွာ၊ ထပ်လည်း မီးမရှိ ကြနဲ့ဦး၊ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့စခန်း မီးလောင်ရင်တော့ ငါပြုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကလေးတောင် ဖြစ်လိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

လွယ်ပါစခန်းသို့ ဧပြီလ(၁၉)ရက်နေ့ ရောက်ပြီး (၂၂)ရက်နေ့ နေ့လယ်၌ အထက်ပါအတိုင်း မှာခဲ့ပြီး ဆွတ်ပိုးသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ဆွတ်ပိုးတွင် ဗိုလ်လွင်ဦးအား တပ်စောင့်ထားခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် စခန်းပြန်ရောက် တော့ ဗိုလ်လွင်ဦးက စခန်းဝမှ အလွန် မျက်နှာမသာမယာစွာဖြင့် စောင့် နေ၏။ စခန်းဝ ကျွန်တော် ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူက ဘာမပြော ညာ မပြောဖြင့် အလေးပြုကာ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက် သည်။ ကြေးနန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟိုက် ... ဗုဒ္ဓေါ၊ သွားပြန်ပြီဟေ့”

ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ဘာဖြစ်တယ် ထင်ပါ သလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ သိရအောင် အောက်က ကြေးနန်းသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ ခင်ဗျား။

“အေ ၂၂ ၁၃၃၀ အချိန်၊ တာကောင်းမှုစခန်းအား အနောက်တောင် ဘက်မှ တောမီးများ ရုတ်တရက် ကူးစက်လောင်ကျွမ်း၊ စခန်းနှင့် စုပုံ ရိက္ခာများ အားလုံး မီးထဲပါသွား၊ သိသာပါရန် တင်ပြအပ်”

ခွဲ(၁) တာကောင်းမှုမှ လာသည့် ကြေးနန်း ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း တပ်ခွဲမှူးမှာ စခန်းတွင် မရှိ၊ ခရီးသွားနေ၏။ အောက်မှ အရာရှိငယ်နှစ်ဦး သာ စခန်းတွင် ကျန်သည်။ ဗိုလ်စိုးမိုးနှင့် ဗိုလ်စိုးတင်နိုင်တို့ ဖြစ်မည်ထင် သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ သဘောကား ၍ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည် ခင်ဗျား။

ဘူးလေးရာ စရံဆင့်သည့် ပြဿနာ

ကျွန်တော်သည် ထိုကြေးနန်းကို ရပြီးသည့်အခါ ဗျူဟာကို မတင်ဝံ့ပါ။ တင်လိုက်ပါက ဒုက္ခရောက်မည်မှာ သေချာပါသည်။

“ကိုသက်ဦး ... မောင်ရင် ပြုတ်သွားမယ်”

ဟု ကြီးဝါးထားသည့် ဗျူဟာမှူးကြီးကို ကြောက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ညလုံး အာဓိရံပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး တစ်မိမိစိမ့် တွေး၍ အဖြေရှာ၏။ စေ့စေ့တွေးတော့ ရေးရေးပေါ်လာသည်။

“ဗိုလ်လွင်ဦး ... မင်း မနက်ကျရင် တာကောင်းမှုက အဖွဲ့တွေ ဗိုလ်သန်းလှိုင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်စိုးမိုး ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် ငါနဲ့လာ တွေ့ခိုင်း၊ ပစ္စည်းသယ်ဖို့ လား၊ မြင်းတွေ ယူလာခဲ့ခိုင်း၊ ဝမ်းစလောင်းမှာ ယုံကြဲမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်”

ဝမ်းစလောင်းမှာ တာကောင်းမှုနှင့် ဆွတ်ပိုးကြား ဆုံရပ်ဖြစ်၏။ ကွတ်ပိုးမှ ဆိုက ဆယ့်လေးငါးမိုင် ဝေး၏။ တာကောင်းမှုမှလည်း ထိုမျှ ဝေး၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် A.T တပ်မှ လား၊ မြင်း ဆယ့် လေးငါးကောင်ဖြင့် ဝမ်းစလောင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ချီတက်သွား၏။ လား၊ မြင်း များပေါ်၌ ဆန်အိတ် နှစ်ဆယ်ခန့် ပါလာသည်။ အခြားရိက္ခာ အမယ်များ လည်း ပါသေး၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ တပ်နှစ်တပ် ဝမ်းစလောင်းတွင် ဆုံသည်။ အားလုံး ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေကြ၏။ ဗိုလ်သန်းလှိုင်၊ ဗိုလ်စိုးမိုးတို့နှင့် နေ့သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က ...

“ဟိတ်ကောင်တွေ ... မင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ ငါတော့ ပြုတ်တော့မှာ ပဲကွာ၊ ထန့်ကျင်ထောင်း ကလည်း ပိုက်ဆံတွေ ကွာ၊ အောင်ကျော်လှနဲ့ ရဲထွံကလည်း စခန်းမီးရှိ၊ မင်းတို့ကလည်း စခန်းမီးရှိ၊ ဗျူဟာမှူးကြီး ကလည်း စခန်းမီးလောင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပြုတ်မယ် တကဲကဲ”

ဟု ပြောမိပါတော့သည်။

ထို့နောက် ပါလာသည့် ဆန်အိတ်များကို သူတို့အား ပေးခဲ့သည်။

မှားယွင်းမှုများလည်း မှာခဲ့၏။

“မင်းတို့ ဆုံးသွားတဲ့ ရိက္ခာတွေအတွက် ငါ ဆွတ်ဝိုင်းကနေ ရနိုင်သလောက် ရှာပို့ပေးမယ်။ မင်းတို့ကလည်း အဲဒီမှာ ရှာရသလောက် ရှာထည့်ပေါ့ကွာ။ ဆန် အဓိကပါပဲ။ ပြီးတော့ စခန်းလည်း မြန်မြန်ပြင်၊ အေး... ရှေ့ထွက်မိုင်းတွေ ပါမသွားတာ ကံကောင်းတာပဲ။ တစ်ပတ်အတွင်း စခန်းပြီးအောင် ပြန်ဆောက်ကြ။ လိုတဲ့ငွေ ငါ ပေးမယ်။ ပစ္စည်းတွေတော့ အလကားမတောင်းကြနဲ့။ နောက်တပ်နဲ့ လဲတဲ့အခါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်အောင် နောက်တန်းက လစာပေးတဲ့အဖွဲ့နဲ့ မှာဖို့လိုတာတွေ မှာပေးမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းစလောင်းမှ နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို ဗျူဟာသို့ မတင်ပြခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိက္ခာပြန်ဖြည့် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် စခန်းပြန်ဆောက် နှင့် အတော်လုပ်လိုက်ရပါသည်။ ထိုသို့ မလုပ်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီးပင် ဖြစ်လာမည် မထင်ပါခင်ဗျား။

သက်သာဆိုင်ကလေးက ရသည့် အမြတ်ငွေ တော်တော်များများမှာ မီးလောင်ရာတွင် သုံးလိုက်ရပါသည်။ မစားရက် မသောက်ရက် ကုတ်ခြစ်စုဆောင်းထားသည့် ငွေကလေး တော်တော်များများမှာ တောင်ပေါ်တွင်ပင် သုံးခဲ့ရပါသည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်လာသည့် ပြဿနာကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ဖြေရှင်းခဲ့ရပါသည်။ ခေါင်းဆောင် ဆိုသည်မှာ ထိုကဲ့သို့ ဘေးကျပ်နံကျပ် အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့လာက အထက်ပါအတိုင်း တာဝန်ယူကာ ဖြေရှင်းလိုက်ရသည်လည်း ရှိတတ်ပါသည် ခင်ဗျား။

အတင်း အရပ်ပြုလိုက်ရသော သေနတ်တစ်လက်

မော်ဖဒေသတွင် မေလ၌ မိုးက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းရွာလျက် ရှိသည်။ ဧပြီလကုန်၌ ခလရ(၆)သို့ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ယင်းအရာရှိအား လစာပေးအဖွဲ့နှင့်အတူ ရှေ့တန်းသို့ တက်လာရန် လှမ်းမှာလိုက်သည်။ မေလ ဒုတိယပတ်၌ မော်ဖသို့ တက်

လာသည့် ခမရ(၁၀၅)နှင့်အတူ ၎င်းအရာရှိ သံလွင်ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏမောင်လွင်နှင့် တာဝန်လဲ၍ ကျွန်တော်ရှိရာ ဆွတ်ဝိုင်းသို့ လာရောက်သတင်းပို့သည်။ မေလ(၂၀)ရက်နေ့တွင် တာဝန်လဲလှယ်ပြီး ဆွတ်ဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

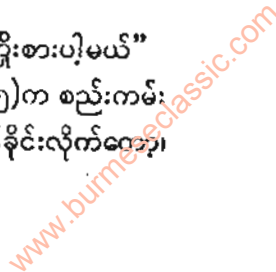
“ကျွန်တော် ခင်မောင်မြင့်ပါ တပ်ရင်းမှူး၊ တပ်မ(၄၄) တပ်မမှူးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ။ ကိုယ်ရေးအရာရှိကနေ တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးနဲ့ အတူ ပြောင်းလာတာပါ။ မိသားစုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော်ကို ကြိုက်သလို တာဝန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်ကို ကျွန်တော် ယခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သားညိုညို၊ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် တည်တည်ကြည်ကြည် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိ၏။ သူလည်း အားကိုးဖွယ်ရာတော့ ဖြစ်လောက်မည်ဟု ယူဆလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ ကိုခင်မောင်မြင့်၊ ကိုဝဏ္ဏဆီက တာဝန်လွှဲပြီးရင် တောင်ဘက်က တာကောင်းမူထိ ဆင်းလိုက်ပါ။ နယ်မြေ ကျွမ်းသွားအောင် ပေါ့။ တာကောင်းမူနဲ့ နမ့်မခတောင်ခြမ်းက ဒေသကို ပြက်ကန့်ဒေသလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီခွင်က SSA နဲ့ လားဟူ ဆက်စပ်ဒေသဖြစ်တယ်။ ရန်သူ့ ပျပ်ရှားမှု နည်းနည်းပါးပါး ရှိတယ်။ အဲဒါလေးတွေကို နယ်ကျော်ရှင်းပြီး အလောင်းလက်နက်ရအောင် လုပ်စမ်းပါဦး။ ကိုယ် တပ်ရင်းမှူးနဲ့ဝင်တာ စစ်ဆင်ရေးနှစ်ပတ် ရှိပြီ။ တိုက်လို့ခိုက်လို့ သေနတ်ကလည်း တစ်လက်မှ မရသေးဘူးကွာ။ နေရတဲ့ခွင်တွေကလည်း ရန်သူမရှိတဲ့ ခွင်တွေဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ ခက်နေတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က ကရင်ပြည်နယ်က လာတာဆိုတော့ ပြောက်ကျားစစ် နည်းဗျူဟာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ SRP နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုဖောက်ကလေး ဘာလေး လုပ်ပြီး သေနတ်ကလေး ဘာလေးရအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော် အထူးကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုခင်မောင်မြင့်၊ မင်းကိုင်ရမယ့် ခွဲ(၅)က စည်းကမ်း... ပါတယ်။ ဒီက ပြန်ရင် ကိုဝဏ္ဏလည်း ရန်ကုန် ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့၊ မျှော်ပုံ မလာပါစေနဲ့တော့၊ သူ့တာဝန် ပြီးပြီပဲ”

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်က ကျွန်တော်အား အလေးပြုပြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ သူ့ပြောလိုက်သည့် အတိုင်းပင် ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်တာ တစ်နှစ်ရှိပြီ။ ယခုထိ သေနတ်တစ်လက်မှ မရသေး။ ကိုယ့်ဆီက သာ သုံးလေးလက် ပါသွားသည်။ မိုင်းဂျူးတွင် ရှိစဉ်က မိုင်းအော့ တစ် ဝိုက် နမ့်ပန်ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ရန်သူထံမှ အလောင်း၊ လက်နက် ရနိုင်ရန် ကင်းပုန်းဝပ်ခြင်း၊ လက်ရွေးစင် လူစုဖွဲ့၍ သတင်းရသည့် နေရာ များအား အရက်ဦး ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းခြင်း စသည်များ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့သည်။ အလောင်း၊ လက်နက် မရခဲ့ပါ။ တပ်ခွဲများသို့လည်း အလောင်း၊ လက်နက်ရရင် ဆုငွေပေးမည်၊ ရာထူးပေးမည်ဟု ကြေးနန်းများ အကြိမ် ကြိမ် ပေးပို့ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကံမလိုက်၍ ရန်သူ့အား ပစ်ရ ခတ်ရတော့လည်း အလောင်း၊ လက်နက် မရပါ။ မိုင်းဂျူးမှ တပ်သို့ ပြန် မဝင်မီ မိုင်းအော့စခန်းသို့ SSA မှ M-21 သေနတ်နှစ်လက်ဖြင့် စစ်သည် နှစ်ဦး လက်နက်ချလာ၏။ လက်နက်ချထံမှရသော သေနတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲတွင် သိမ်းဆည်းရမိသည့် သေနတ် မဟုတ်၍ အရသာက သိပ်မရှိလှ။

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့် ပြန်သွားပြီး နှစ်ပတ်ခန့် အကြာ တစ်ရက်၊ သူနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ဆွတ်ဝိုးရှိ ကျွန်တော့်ထံ ပေါက်ချလာသည်။ တာကောင်းမှု တစ်ဝိုက် ထိုးဖောက်လှုပ်ရှား၍ ပြန်လာသည်ဟု ဆို၏။

“နမ့်မခတောင်ဘက်ခြမ်းတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ရွေးစင်တပ်စု တစ်စုနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် -ထိုးဖောက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွာတွေကတော့ လွယ်လွယ်လွယ် သိပ်မရှိဘူး။ ရှမ်းတွေပဲ များပါတယ် တပ်ရင်းမှူး၊ ကုန်းဆာတို့ ဝမ်ကန်တို့ အဲဒီရွာကလေးတွေပါပဲ။ တောင်ဘက် တိုးလိုက်ရင်တော့ လွယ်ဖွီးတောင်ကြီးကို ရောက်မယ်။ ပေခြောက်ထောင်ကျော် မြင့်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်မှ သူ လုပ်ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှု ကို နားထောင်ပြီး သူ တကယ်လုပ်ခဲ့ပါလားဟု သုံးသပ်မိ၏။

“အဲဒီဘက်ရောက်တော့ ဘာထူးသေးလဲ”

“အသွားကုန် ကတော့ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ အပြန်မှာ ဝမ်ကန်ရွာ နားက တောင်ယာဟောင်းတစ်ခု ဝင်ရှင်းတော့ တဲပေါ်က လူသုံးလေးယောက်

ဆင်းပြေးတယ်။ အားလုံး အရပ်ဝတ်တွေနဲ့ ဆိုပေမယ့် လက်ထဲမှာ သေနတ် တွေလိုက်လို့ ပျံ့က ပစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက M-79 ပစ်လိုက်တာနဲ့ တဲမီးလောင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လောင်ချာထိလို့ မီးလောင်တယ် ထင်ပါတယ်။ မီးငြိမ်းသွားမှ တဲကို ဝင်ရှင်းတော့ ဒါကလေးတွေ့လို့ ကောက်သိမ်းပြီး ယူလာခဲ့ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်က ပလတ်စတစ် စစ်စိမ်းစဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေးအား ကျွန်တော့်အား ဖြေပြလိုက်သည်။ ဒင်မပါသည့် မီးလောင်ထားသော M-21 သေနတ်တစ်လက်၏ ကိုယ်ထည်အစိတ်အပိုင်း များ ဖြစ်၏။

“M-21 သေနတ်ပါ တပ်ရင်းမှူး၊ မီးလောင်သွားတော့ ကျွန်တော် လည်း အစီရင်ခံစာမှာ မပြတော့ဘဲ ကောက်ပဲသိမ်းခဲ့ရတယ်။ အခု ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးဆီ အပ်ခဲ့ပါမယ်”

သူပြု၍ မီးလောင်ထားသည့် သေနတ်အား မြင်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာ၏။

“ဆရာကြီး မောင်ထိုက်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းကွာ”

စစ်ကြောင်းရုံးမှ လက်နက်ပြင် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ထိုက် ရောက် လာသည်။ သေနတ်ကလေးအား အပြင်ခိုင်းလိုက်၏။

ဆရာကြီးမောင်ထိုက်၏ အစွမ်းအစဖြင့် မီးလောင်ထားသော သေနတ်ကလေးကား နတ်ဒေဝတာများ ဖန်ဆင်းသည့်အလား အကောင်း ပြန်ဖြစ်သွား။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ရှေ့တန်းတပ်မ(၇၇)မှ ဂျီတူး ဗိုလ်မှူး ခင်မောင်တင့်သို့ အောက်ပါတိုင်း စာတိုပို့လိုက်ပါသည်-

“ရတခလရ(၆)မှ ပြတ်ကန်ဒေသလို့ ထိုးဖောက်၍ M-21 သေနတ် တစ်လက်ရ”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သေနတ်ကလေးတစ်လက် ရအောင် အတော်လှုပ်လိုက်ရပါသည် ဝင်များ။

မော်ဝမမှ ပြန်ရပြီ

မော်ဝဒေသ တောင်ခြမ်းတွင် (၅)လကျော် (၆)လနီးပါး ကြာသွားသည်။ ဇွန်၊ ဇူလိုင် မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသော လများသို့ပင် တိုင်ခဲ့ချေပြီ။

“တို့တပ်တွေ ပင်ပန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေ့တန်းမှာ (၅)လထက် ပိုမထားဘူး၊ (၅)လစေတာနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လဲပေးမယ်”

ပထမအကြိမ် တပ်နားစဉ်က တပ်မမှူးနဲ့ တွေ့ဆုံရာတွင် အထက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယခု တပ်မမှူးမှ ဇူလိုင် လဆန်းသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့တပ်အား ခမရ(၁၀၆)နှင့် လဲရန် စီစဉ်ပေး၏။ ထိုစီမံချက်အရ ခမရ(၁၀၆)သည် ဇူလိုင် ပထမပတ်တွင် ရန်ကုန် ထောက်ကြံ့မှု ထွက်လာသည်။ ဇူလိုင်(၁၀)ရက်နေ့တွင် ဆွတ်ပိုးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ D.S.A (၁၂)မှ ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်း(ယခု ဘရူးနိုင်နိုင်ဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီး) ဖြစ်သည်။ သူ၏ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကလေးမှာ ဗိုလ်ဇော်နိုင်ဦး(ယခု ဗိုလ်မှူးဇော်နိုင်ဦး၊ ရန်ကုန်တိုင်း)ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းမှာ တပ်မ(၈၈)တွင် ဆုံခဲ့ကြဖူး၍ များစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေ၏။ (မြန်မာ့ပြန်လွှဲရေးအဖွဲ့၏ ဘာသာ)

“ကိုသန်းထွန်းရေ ... မော်ဝတောင်ခြမ်းကတော့ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ မြောက်ခြမ်းကသာ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ၊ ဒီမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ”

ထို့နောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြော၍ ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းနှင့် ထိုည စကားပြောရင်း နယ်မြေလွှဲရင်း အတူအိပ်လိုက်ကြသည်။ ဇူလိုင်(၁၁)ရက်တွင် ဆွတ်ပိုးမှ သံလွင်ကမ်းခြေသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ရေစီးသန်စပြုနေသော သံလွင်မြစ်အား Flying Ferry ဖြင့် အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။ လမ်းများက အလွန်ဆိုးနေ၏။ တစ်နေ့ကုန်သွားမှ လေးငါးဆယ်မိုင်ထက် ပိုမရောက်၊ တပ်ရင်းကြီး တစ်ရင်းလုံး မိုးထဲရေထဲ ဗွက်ထဲတွင် တအိအိ ရွေ့လျားရင်း ဇူလိုင်(၁၂)ရက်နေ့၌ ခမ်းပုံစခန်းတွင် ဝင်အိပ်လိုက်ရသည်။ ဒုတိယနေ့၌လည်း အလားတူပင် မိုင်းရှူးနှင့် ခမ်းပုံ

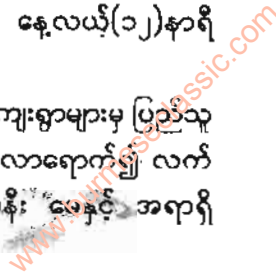
ကြားရှိ ဝမ်းလွယ်စခန်းတွင် အိပ်လိုက်ရ၏။ ဇူလိုင်(၁၄) ရက်မှ မိုင်းရှူးသို့ ရောက်သည်။ မိုးအလွန်ချုပ်နေသဖြင့် မိုင်းရှူးဆလကရုံးတွင် ဝင်အိပ်လိုက်ရသည်။ ခြင်နှင့် ဖြတ်များက တစ်ညလုံး ကိုက်နေ၍ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်၊ (၁၅)ရက်နေ့ မိုးလင်းစတွင် ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဖြစ်တော့ဘဲ မိုင်းရှူးတွင် ရောက်နေသည့် ထောက်ပို့နှင့် RTC ကားများပေါ်တက်ကာ နံနက်စောစောတွင် မိုင်းရှူးမှ ထွက်ဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းတပ်မ ရှိရာ လဲချားသို့ရောက်သည်နှင့် တပ်မမှူးထံ သွားရောက်သတင်း ပို့လိုက်၏။ တပ်မမှူးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။

“တပ်ရင်းမှူး လေ့ကျင့်ရေးကောင်းကောင်းနဲ့ တပ်စည်းကမ်းလေးကောင်းအောင်လုပ်ပါ၊ ကျန်တာတော့ အထူးမှာစရာ မရှိဘူး”

တပ်မမှူးက အထက်ပါအတိုင်း မှာလိုက်သည်။

ဇူလိုင်လ(၁၆)ရက်တွင် လဲချားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ညနေတွင် တောင်ကြီးသို့ ရောက်သည်။ ရပခ သတင်းပို့ပြီးနောက် ရွှေညောင်နှင့် တောင်ကြီးကြား နောင်အင်တွင် ညအိပ်ဖြစ်သည်။ ဇူလိုင်(၁၇)ရက်တွင် ရွှေညောင်၊ နောင်အင်မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ သာစည်သို့ ရောက်ရှိသည်။ သာစည်တွင် တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့မှ ရထားတွဲများအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်၍ အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ (၁၇)ရက်နေ့ညတွင် သာစည်မှ ရထားဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။ ရဲဘော်များကတော့ တပ်အဆင်းမို့ ပျော်နေကြသည်။ ယခုတစ်ခေါက် မော်ဝဒေသမှာ အနေအစား ဆင်းရဲသော်လည်း အသေအပျောက် နည်းသဖြင့် အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဇူလိုင်(၁၈)ရက်နေ့ မနက်တွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်ရှိသည်။ ထောက်ပို့မှုစစ်ကားများ ရောက်ရှိနေ၏။ မနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် ပဲခူးဘူတာမှ ကျွန်တော်တို့ တပ်အဝင် ကားတန်းကြီး ထွက်ခဲ့၏။ နေ့လယ်(၁၂)နာရီ ဝါခန့်တွင် တပ်ရင်းသို့ ပြန်ဝင်နိုင်ပါတော့သည်။

တပ်အဝင်၌ ဒညင်းကုန်း၌ ဇီးကုန်းရပ်ကွက်ကျေးရွာများမှ ပြည်သူလူကုများက ထွက်ကြိုကြသည်။ ကြိုဆိုရေးမဏ္ဍပ်သို့ လာရောက်၍ လက်ယောင်များ၊ ပန်းစည်းများ ပေးကြ၏။ ကျွန်တော်ဇနီး မေနှင့် အရာရှိ

ထို့နောက် တပ်ထောက်စတို၊ မော်တော်ယာဉ်၊ စစ်သည်အိပ်ဆောင်များ၊ အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းများနှင့် တပ်ရင်းရုံးများအား အသေးစိတ်လိုက်လံစစ်ဆေး၏။ လက်ကွက်စိပ်လှသည်။ တပ်ရင်းရုံးကြီးအား စစ်ဆေးရာ၌ ရုံးအုပ်ကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးများ၊ ဦးစီးတာဝန်များ မကျေညက်သဖြင့် ဖူပူခံရ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ...

“တပ်ရင်းမှူး ... ကိုယ့်လူတပ်က စာရင်းအင်းတွေ မကောင်းဘူးနော်၊ တပ်နားတုန်း ဖိဖိစီးစီးစစ်”

ဟု မှာကြားသွားသေး၏။

ကျွန်တော့်မှာ နောက်တန်းမှ အမျိုးမျိုးသော အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေစဉ် ဖြေသိမ့်ရာတစ်ခု ကြုံလာ၏။ ထိုကိစ္စမှာ ဟိုနေ့ နေ့လယ်(၁၁)နာရီခန့် ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်မှ တပ်ထောက်စတိုမှ စစ်ပတ်များအား စစ်ဆေးနေစဉ် ကျွန်တော်၏ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနှင့် ရုံးအုပ်ကြီးတို့ တပ်ထောက်စတိုသို့ နောက်က လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး သတင်းပို့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အလွန်အကင်းပါးလှသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်က ...

“ဟေ့ ... ကိုယ့်လူတို့၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဗျူးဟာမှူးကြီး ... စစ်ရုံးက အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှူး ကနေမနက် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်ပြီတဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ... ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း တပ်ရင်းမှူး”

ဟု ဆိုကာ ဗျူးဟာမှူးကြီးက ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရာထူးအဆင့် မှာထိပ်အား ကျွန်တော်ပခုံး၌ သူ့ကိုယ်တိုင် တပ်ပေးသွားခဲ့ပါသည်။ ဗျူးဟာမှူး အရာရှိရိပ်သာ၌ နေ့လယ်စာ စားကြသည့်အခါ ဧည့်ခံနေသည့် ကျွန်တော့် ဇနီးအား ...

“ဟေ့ ... တပ်ရင်းမှူးကတော် ကရင်မကြီး၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ဘာများ ထူးသလဲလို့”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဘာထူးလို့လဲ ဗျူဟာမှူးကြီးရဲ့”
ကျွန်တော်၏ ဇနီးက ကျွန်တော့်အား အသေအချာ စေ့စေ့ကြည့်
ပြီးမှ ဖြေလိုက်ရာ အားလုံးက “ဝါး ဟား ဟား” ဟု ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ
သည်။ ထိုအခါမှ ဗျူဟာမှူးကြီးက ...

“ဘယ်နေရာတွေ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ တပ်ရင်းမှူးကတော်ကြီး
ရဲ့၊ အောက်ငုံကြည့်မနေနဲ့၊ အပေါ်ပန်းကြည့်”

ဟု ဆိုမှ ကျွန်တော်၏ ပန်းမှ Promotion ရာထူးတံဆိပ်ကို မြင်
သွားကာ ...

“အို ... မသိတော့ပါဘူး ဗျူဟာမှူးကြီးရယ်” ဟု ကျွန်တော်၏ဇနီး
က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဆိုလိုက်ရာ ဒုတိယအကြိမ် “ဝါး ဟား ဟား” ဟု
အရယ်ခံရပြန်ပါသည်။ မမေ့နိုင်စရာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့
ပါ၏။

အခန်း(၄)

တပ်ကောင်းအောင် လုပ်သည် ဆိုထုဝယ်

ဒုတိယအကြိမ် အနားကာလ

ကျွန်တော်သည် ခလရ(၆)အား အနည်းဆုံး တပ်မအဆင့်တွင်
ပိပ်ဆုံးက အကောင်းဆုံးတပ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထား
ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရောက်သည့်အချိန် တပ်မှာ စစ်ရေးစစ်ရာ
မှလွဲ၍ ကျန်ကိစ္စများ၌ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ တပ်၏ လည်ပတ်
မနေသော ယန္တရားတစ်ခုလုံးအား ဦးဆောင်ညွှန်ကြားနေသည့် ဦးစီးအရာရှိ
များ၊ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးသည်လည်း အားရကျေနပ်လောက်ဖွယ်ရာ
မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော့်အရင် တပ်ရင်းမှူးများသည်လည်း တစ်နှစ်တွင်
ဟစ်လ၊ နှစ်လသာ တပ်၌ နေရ၍ ကျန်ကာလများတွင် ရှေ့တန်းမှာသာ
မရှိကုန်ရသည်။ နောက်တန်းဌာနချုပ်အား ပြန်ကြည့်နိုင်သည့် အချိန်
ပိပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် တပ်တွင် အမှုအခင်း များလှပေ၏။

တပ်တစ်တပ်လုံး အဆောက်အအုံ အသစ်ဟူ၍ မရှိ၊ အားလုံးပင်
မကောင်းမွန်ဆွေးမြည့်နေ၏။ အရာရှိလူပျိုဆောင်မှာပင်လျှင် အိမ်သာကောင်း
မကောင်း မရှိ၊ အတော် ချာတူးလန်၏။

“မောင်ရင့်တပ်က ဦးစီးအရာရှိတွေ တော်တော်ပဲတယ်ကွ၊ ကိုယ်
မှာ စစ်ဟုန်းက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဆိုတဲ့ ငနဲက အရာရှိငယ် လူပျိုအောင်
က) မနဲဆီးကြီးတွေကို ဂုန်နီအိတ်ကြီးနဲ့ တတ်ထားတယ်၊ ကိုယ်တို့ကို

လက်ဖက်ရည်တိုက်တာလည်း ပန်းကန်အပွဲနဲ့ တိုက်တယ်ကွ၊ ရိပ်သာကလည်း ဆေးမသုတ်ဘဲ ပစ်ထားတာ ကြာပြီ၊ ရိပ်သာနဲ့ မတူဘူး၊ လမ်းဆေးက သာလာယံရေပုံ ကျနေတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ် တော်တော်ပြောပစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို ခပ်ပဲ့ပဲ့ကောင်တွေကို Staff မထားနဲ့လေ”

အထက်ပါ စကားမှာ ကျွန်တော် ရောက်ခါစ ဒုတပ်မမှူးမှ ကျွန်တော့်အား တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ပြောသွားသည့် စကားဖြစ်၏။ ဒုတပ်မမှူးပြောတာ မှန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယခု ဒုတိယအကြိမ် တပ်နားစဉ်ကာလ၌ အရာရှိလူပျိုဆောင်အား အုတ်ပတ်ကားတက်၍ ပြန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိပ်ဆုံးနှစ်ခန်းတွင် လူကြီးများလာက နေနိုင်အောင် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ကျန်အရာရှိများအတွက် အပြင်ဘက်တွင် နှစ်ခန်းတွဲ ရေလောင်းအိမ်သာတစ်လုံး ဆောက်လိုက်၏။ ယခင်ကတော့ အရာရှိများမှာ ရိုးရိုးမြေကျင်းတူးအိမ်သာဖြင့်သာ တက်နေရ၏။ ယခု ကျွန်တော် ရောက်တော့ အရာရှိများကို အရာရှိနဲ့တူအောင် ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်သည့် အဆောင်အယောင် Facility များ ပြုလုပ်ပေး၏။ ဒါမှ စိတ်ဓာတ်များ မြင့်တက်လာ၍ စစ်မြေပြင်တွင်လည်း တိုက်စွမ်းရည် တိုးတက်လာမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် တပ်အနားကာလ၌ နည်းဗျူဟာမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးတင့် လာရောက် စစ်ဆေးသည့်အခါ ဘာကိုမှ စိတ်တိုင်း သိပ်မကျ၊ ဗဟိုကင်း၊ လက်နက်တိုက်၊ တပ်ထောက်စတိုး၊ မော်တော်ယာဉ်၊ တပ်ရင်းရုံး၊ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း၊ ဘာတစ်ခုမှ ကျေနပ်မသွား။

“တပ်ရင်းမှူး ... မောင်ရင့်တပ်က ပြင်စရာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ ဗဟိုကင်းကလည်း ပုံမလာဘူး၊ လက်နက်တိုက်ကလည်း Chart တွေ မညီဘူး၊ တပ်ကောက်စတိုးလည်း ပစ္စည်းမစုံဘူး၊ မော်တော်ယာဉ်ကလည်း ကားဟောင်းကွဲ အများကြီး၊ BLR လုပ်ပြီး ပြန်မအုပ်နိုင်တဲ့ ကားတွေက အများကြီး၊ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းတွေကလည်း စုတ်ပြတ်လို့၊ တပ်ရင်းရုံးကလည်း စာရင်းအင်းတွေ မမှန်ဘူး၊ ရုံးအုပ်ကလည်း မြို့ထဲသွားနေတယ်၊

မောင်ရင့် ဒါတွေကောင်းအောင် အတော်လုပ်ရမယ်၊ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တုန်း သူများတပ်တွေ လှည့်ကြည့်လေ၊ ကောင်းတာတွေ အတုယူပေါ့”

“ဒီတစ်ခေါက် တပ်ပြန်မထွက်ခင် တပ်မမှူးကြီး လာစစ်ဦးမယ်နော်၊ ညအိပ်ချင် အိပ်လိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်သာ ပြင်ဆင်ထားပေတော့”

ဟု ရှည်လျားစွာ မှာကြားသွား၏။

တပ်မမှူးကြီး လာသည့်အခါ ဒါထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ ပြင်ရ ဆင်ရပြန်ပါတော့သည်။ တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦး၏ အာဝေန်က ဒုက္ခမှာ မသေးလှပါခင်ဗျာ။

လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ခြင်း

တပ်မမှူး အစစ်အဆေး ခံနိုင်ရန်သာမက တပ်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း၊ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းအတွက် ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်များကို စတင်ကိုင်တွယ် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်၌ ဦး၊ ရေး၊ ထောက် ဟူ၍ လုပ်ငန်းကြီးသုံးခု ရှိ၏။ ဦး ဆိုသည်မှာ စစ်ဦးစီးဆိုင်ရာများ၊ ရေး ဆိုသည်မှာ စစ်ရေးဆိုင်ရာများ၊ ထောက် ဆိုသည်မှာ စစ်ထောက်ဆိုင်ရာများ ဖြစ်၏။ စစ်ဦးစီးဆိုင်ရာများတွင် ဦး(၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅) ဟူ၍ ယေဘုယျ ခွဲထားသည်။ အလားတူပင် စစ်ရေးဆိုင်ရာများတွင် ရေး(၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄) ဟူ၍ ခွဲထား၏။ စစ်ထောက်ဆိုင်ရာများတွင် ထောက်(၁)၊ (၂)၊ (၃) ဟူ၍ ယေဘုယျ ရှိပေသည်။ စစ်ဦးစီးလုပ်ငန်းများ၌ စစ်ဆင်ရေး၊ လေ့ကျင့်ရေး၊ ကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်း၊ ရန်သူ့သတင်း၊ စည်းရုံးရေးတို့ ပါဝင်သည်။ စစ်ရေးဆိုင်ရာများ၌ လူအင်အား၊ သက်သာချောင်ချိရေး၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး၊ လစာနှင့်စရိတ်၊ စစ်ထောက်ဆိုင်ရာများတွင် ဂိုက္ခာ၊ စစ်တန်းလျား၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် ဟူ၍ ခွဲခြားထား၏။ အားကိုးသူ နေရာနှင့်သူ အရေးပါကြသည်။

တပ်ကောင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ ထို ဦး၊ ရေး၊ ထောက် ဘာသာရပ် သုံးခုလုံး တစ်ပြေးညီ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း တိုးတက်ကောင်းမွန် မှ တပ်ကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ခလရ(၆)သည် ဦး(၁)ဆိုင်ရာ စစ်ဆင်ရေး၌ ကောင်းမွန်သော်လည်း ဦး(၅)ဆိုင်ရာ စည်းရုံးရေး၌ အားနည်း၏။ တပ်တွင် အမှုတွေ အတော်များလှပေ၏။ အမှုကို ရေး-၃ ခေါင်းစဉ်တပ်သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်၌ အမှုစပ်သူများအား “ဟေ့ကောင်း၊ ရေး-၃ မစပ်နဲ့” ဟု ရှုလည်းကောင်း၊ “လုပ်တာတော့ ဦး-၅ ပဲဟေ့၊ ဖြစ်တော့ ရေး-၃ ဖြစ် သွားတယ်” ဟုရှုလည်းကောင်း ပြောလေ့ပြောထ ရှိကြသည်။ ဦး-၅ မှာ စည်းရုံးရေး ဖြစ်၏။ စည်းရုံးရေးလုပ်ရင်း စည်းရုံးရေး မဖြစ်ဘဲ အမှုဖြစ် သွားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထို ဦး၊ ရေး၊ ထောက် လုပ်ငန်း များကို တပ်တွင်နေရသည့် ကာလများ၌ လုပ်နိုင်တာက စလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါတော့သည်။

ဗဟိုကင်းနှင့် တပ်တွင်းစည်းကမ်းများ

ခလရ(၆)ဗဟိုကင်းမှာ အဘက်ဘက်က ညံ့၏။ ပထမဆုံး ဗဟို ကင်း အဆောက်အအုံအား ငွေကုန်ခံ၍ သပ်ရပ်လှပအောင် ပြင်ဆင်သည်။ ကင်းစစ်ရေးပြကွင်းအား ကွန်ကရစ်ခင်းလိုက်သည်။ ရေမြောင်းများကို ကွန်ကရစ်ရေမြောင်းများ လုပ်လိုက်သည်။ လက်နက်တိုက်များကို တညီ တညာတည်း တစ်ပုံတည်းဖြစ်အောင် ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်တိုင်းမှာတော့ ဗဟိုကင်းနဲ့ လက်နက်တိုက် အကောင်း ဆုံးက ခမရ(၁၀၆)နဲ့ လေထီးတပ်ရင်းပဲ”

အထက်ပါအတိုင်း မင်္ဂလာဒုံတပ်နယ်မှ ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ ဟီးနီးရီးဂျားကား လတ်တစ်စီးဖြင့် အရာခံဗိုလ်များ၊ C.Q ခေါ် ခွဲတပ်ကြပ်ကြီးများ၊ Court Lance ခေါ် လက်နက်တိုက် တာဝန်ခံများ၊ တပ်ခွဲမှူးများကိုခေါ်၍ ထိုတပ် များသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုသည်။ ဦးစွာပထမ ခမရ(၁၀၆)ကို ဝင်၏။

ခမရ(၁၀၆)မှာ အမှန်ပင် ဗဟိုကင်း ကောင်းသည်။ အဆောက်အအုံက သပ်ရပ်သန့်ရှင်း သားနားသည်။ ကင်းတွဲများက အရပ်တစ်ညီတည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မတိမ်းမယိမ်းနှင့် ကင်းစစ်ရေးပြ ကောင်းလှ၏။

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမျိုးကြီးက ဗဟိုကင်းကို တအားဂရုစိုက် တာ၊ ကင်းမျိုး ကင်းသားတွေကို ကိုယ်တိုင်ရွေးကာ၊ ကင်းတွဲတွေမှာ ယူနီ ဖောင်းလေးစုံလောက် တပ်က တာဝန်ယူပြီး တိုင်းချုပ်ပေးထားတယ်။ သေ နတ်တွေလည်း အထူးတိုက်ချွတ်ထားတယ်။ ဘက်နက်ဆိုရင် နီကယ်စိမ်ဖို့ လိုရင် စိမ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို မှာသွားသေးတယ်”

ထိုတပ်မှ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

“ကဲ ... ဆရာကြီးမျိုးအောင်ရေး၊ (၁၀၆)တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ပြော တာ ကြားလား၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မှာလည်း သူတို့လို လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော့်တပ်မှ တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီးမျိုးအောင်အား ပြောမိသည်။ ကျွန်တော့် အရာခံဗိုလ်မှာ ခပ်အေးအေးပင်ဖြစ်၏။ တပ်ရင်း အရာခံဗိုလ်သည် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး၏ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးတွင် အခရာ ကျလှသည်။

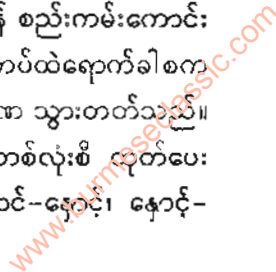
သူသည် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးကို အခါမလပ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှု နေရသူ ဖြစ်၏။ အခြားအဆင့်ထဲတွင် ရာထူးအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

“တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်ကြီးက သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ အေးတယ်”

ဟု ဆိုသော တပ်သည် စည်းကမ်းအကောင်းဆုံး တပ်ထဲတွင် ပါလေ့ပါထ မရှိ။

“ဒီတပ်က တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်က တအားဆိုးတယ်၊ စည်းကမ်း တွေ အရမ်းကျပ်တယ်”

ဟု ဆိုလာပါက ထိုတပ်သည် အတော်အတန် စည်းကမ်းကောင်း သည့် တပ်ထဲတွင် ပါလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် တပ်ထဲရောက်ခါစက အရာရှိငယ်ဘဝ၌ စစ်သည်တန်းလျားများသို့ မကြာခဏ သွားတတ်သည်။ စစ်သည်အိပ်ဆောင်များ၌ တစ်ဆောင်လျှင် ရေဒီယိုတစ်လုံးစီ ထုတ်ပေး ထား၏။ နေ့လယ် သတင်းမလာမီ ရေဒီယိုမှ “နှောင်-နှောင်၊ နှောင်-

နောင်၊ နောင်-နောင်၊ နောင်-နောင်” ဟူ၍ တီးလုံးကလေး လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါများတွင် စစ်သည်များမှာ အောက်ပါတိုင်း အော်တတ်ကြ၏။

“ဟိုဘက်အဆောင်က ကောင်မရယ်၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဆူလိမ့်မယ်၊ RSM ကြီး ဆူလိမ့်မယ်”

အထက်ပါ စကားမှာ ထိုစဉ်က RSM ခေါ် တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်နှင့် Adjutant ခေါ် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့၏ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုကောင်းမွန်နေခြင်းကို ပြဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထားပါတော့ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်သည် နံနက်ခင်းတွင် ခမရ(၁၀၆)ကို လေ့လာပြီး မှော်ဘီရှိ ခလရ(၁၆) ခေါ် လေထီးတပ်ရင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ လေထီးတပ်မှာ စည်းကမ်းကြီးလှသည်။ စစ်သည်များ၏ အခြေခံပညာလည်း မြင့်ကြ၏။ ဝတ်တာ စားတာ နေတာ ထိုင်တာမှ စ၍ ကျွန်တော်တို့ထက် သာပါသည်။ အတော်များများမှာ နိုင်ငံခြားပြန်များ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လေထီးတပ်၏ ဗဟိုကင်းနှင့် ခဲယမ်းတိုက်၊ လက်နက်တိုက်များကို အထူးတလည် လေ့လာခဲ့ကြ၏။ လေထီးစစ်သားများမှာ ပုံမှန်လေ့ကျင့်ချိန်ရ၍ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကစပြီး စနစ်တကျ ရှိလှသဖြင့် လူတိုင်းမှာ တစ်သွေးတစ်မွေး ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မကြာသေးမီက အရာရှိကြီးတစ်ဦးက “လူတော်တွေမှ လေထီးတပ် ရောက်တာ” ဟု နောက်သလိုလို အတည်လိုလို ပြောခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ပြောင်သည် မထင်ပါ။ အတည်ဟု ယူဆပါသည်။

“က ... C.Q တွေနဲ့ လက်နက်တိုက် တာဝန်ခံတွေ၊ မင်းတို့ လက်နက်တိုက် အထားအသိုတွေ ပြန်ကြည့်ကြ၊ ဝတ်တာ စားတာလည်း လေထီးတပ်လို စမတ်ကျအောင် တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ်က ကိုယ့်တပ်ခွဲ ကိုယ်ကြပ်မတ်ပေး၊ ရှေ့တန်းမှာတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ နောက်တန်းမှာတော့ စမတ်ကျဖို့ လိုတယ်”

ကျွန်တော်၏ လေ့လာရေးခရီးစဉ်မှာ တစ်ရက်ကုန်သွား၏။

တပ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဗဟိုကင်းတွဲများကို လူညီအောင် ပြန်တွဲပြီး အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်စေ၏။ ယူနီဖောင်း အသစ်များကိုလည်း

မင်္ဂလာခုံဈေးသွား၍ ချုပ်စေသည်။ ဗဟိုကင်း တစ်ခုလုံးအား အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် အထူးကြိုးစား ပြုပြင်၏။ ထိုအခါ ဗဟိုကင်း၌ စစ်မိန့်သံများ၊ စစ်ရေးပြများ၊ လူမှုဝန်ထမ်းတပ်ခွဲများနှင့် နေ့စဉ် စည်းကားနေပါတော့သည်။

“အင်း ... တစ်သက်လုံး ခပ်ချောင်ချောင်နေတဲ့ ကင်းအဖွဲ့တွေတော့ ဒီတပ်ရင်းမျိုးနဲ့ တွေ့မှ ကျွတ်စကီး ပြတော့တယ်ဟေ့”

ဟု ရှေ့တန်းပြန် စစ်သည်များက မကြားတကြား ဆိုကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ပြင်းထန်သော တွန်းအားအောက်တွင် ဗဟိုကင်းမှ စစ်သည်တချို့ တပ်ခွဲသို့ ပြောင်းပြေးကုန်ကြ၏။ တချို့မှာ လက်မောင်း၌ ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထားသဖြင့် တပ်ခွဲပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ဗဟိုကင်းမှ အသားအလွန်ဖြူသူ၊ အသားအလွန်မည်းသူများကိုလည်း တပ်ခွဲပြန်ပို့လိုက်သည်။ စကားမပီသူများကိုလည်း ကင်းတွဲမှ ဖြုတ်လိုက်၏။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြည့်ပျော်ပျော် ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာရှိသည့် သူများကိုသာ ဗဟိုကင်း၌ ရွေးချယ်တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ထိုအကျိုးဆက်ကြောင့် နောက်တစ်လခန့် အကြာတွင် တပ်မမျိုး လာရောက်ပြီး တပ်ကို စစ်ဆေးသည့်အခါ ...

“ခလရ(၆) ဗဟိုကင်း တော်တော် တိုးတက်လာတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ပြုခြင်းကို ခံရပါသည်။ ကြိုးစားရကျိုး နှပ်သွား၏။

ဗဟိုကင်း ကဲ့သို့ပင် တပ်တွင်းစည်းကမ်းများကိုလည်း ကိုင်တွယ်ရ၏။ ကျွန်တော် ရောက်စက တပ်အဝင်အထွက် ဂိတ်၌ အစစ်အဆေး အကြပ်အမတ် မရှိ၊ ပြင်ပမှ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလို ထွက်နေကြ၏။ လူအစည်အကားဆုံးနေ့မှာ ရိက္ခာထုတ်ပေးသောနေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ခလရ(၆)၌ ပြင်ပမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သား ခြောက်ဆယ်ခန့် ရိက္ခာလာတွဲနေကြသည်။ အစက ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် မသိ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မပြော၊ အားလုံးက သူတို့သဘောနှင့် သူတို့ လုပ်နေကြ၏။ တစ်ရက်တွင် ကားငယ်များနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ၊ ရိက္ခာစတိုဘက်သို့ ဥဒဟို သွားနေကြသည်။

“ဟေ့ ... ဆရာကြီးမင်းနောင်၊ ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်ကလူတွေလဲ၊ ကားတွေရော မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေရော မျက်စိကို နောက်နေတာပဲကွာ၊ မေးစမ်းပါဦး”

“ဒီနေ့ ရိက္ခာထုတ်ရက်မို့လို့ အပြင်က ရိက္ခာလာထုတ်ကြတာပါ တပ်ရင်းမျိုး”

“ဟာ ... အပြင်က ရိက္ခာထုတ်တဲ့သူတွေ ရှိလား၊ သူတို့က ဘာလဲ၊ ဒီမှာ ရိက္ခာလာတဲ့နေကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်ရင်းမျိုး၊ တပ်ရင်းမျိုး မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမျိုး သိတယ် ထင်နေလို့”

“ဟ ... ကိုယ် မသိဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ဘယ်ကနေ လာတဲ့ကြတာလဲ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရန်ကုန် ပြောင်းလာကြတဲ့ သူတွေပါ၊ တံချို့လည်း နယ်ဘက် ဝန်ကြီးဌာနတွေကနေ လာတဲ့ကြတဲ့ သူတွေပါ”

“အေးကွာ ... ကောင်းပြီ၊ ဆရာမင်းနောင် ကိုယ့်ကို အဲဒီလူစာရင်း ပြုစုပြီး တင်ပေးစမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ရှိလဲလို့”

တပ်ကြပ်ကြီးမင်းနောင်မှာ အိုင်ဆာဂျင် ခေါ် တပ်ရင်းထောက်လှမ်းရေးတပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ဆီက စာရင်းတက်လာမှ ကျွန်တော့်တပ်ကို လာတဲ့ထားသည့် စာရင်းကို ကျွန်တော် သိရပါတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်နှစ်ခု ထုတ်လိုက်၏။

“ပထမအမိန့်မှာ တပ်ဝင်ဂိတ်၌ မော်တော်ကား၊ ဆိုင်ကယ်နှင့် စက်တပ်ယာဉ်များ အဝင်အထွက် မှတ်ပုံတင်ထားရန်၊ နေ့စဉ် ထိုမှတ်ပုံတင်စာအုပ်အား တပ်ရင်းမျိုးထံ တင်ပြရန်၊ ဒုတိယအမိန့်မှာ တပ်ရင်းမျိုး၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ မည်သူ့ကိုမှ မိမိတပ်တွင် ရိက္ခာတွဲဖက်ခြင်း မပြုရ၊ တွဲဖက်လိုပါက တပ်ရင်းမျိုး၏ ခွင့်ပြုချက် ရယူရန်”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ထိုအမိန့်နှစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်သည့်အခါ တပ်အဝင်အထွက် အတော်တော့ မျက်စိနောက် သက်သာသွား၏။ အမိန့်မထုတ်၍လည်း မရပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်နေသည့် တပ်ရင်းမျိုးအိမ်မှာ တပ်ဝင်ဂိတ်နှင့် များစွာ နီးကပ်ပါသည်ခင်ဤား။

ရေး(၃)များကို ရှင်းလင်းခြင်း

ကျွန်တော် ကွပ်ကဲရသည့် ခလရ(၆)သည် အမှုအခင်း များ၏။ တပ်တွင်းအချုပ်ကို ကြည့်လိုက်မည်ဆိုက အမြဲတမ်း လူပြည့်နေသည်။ အတော်များများမှာ ခွင့်မဲ့ဖျက်ကွက်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ကျန်အမှုများမှာ ကုတ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းများ ပျောက်ခြင်း၊ မူးယစ်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ မမှန်မကန် ပြောဆို လိမ်လည်ခြင်း၊ လူမှုရေးအရ မကျူးလွန်သင့်သည်များကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ခြင်း စသည့် အမှုများသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရောက်စက အမှုအခင်းများ၍ အချုပ်တွင် လူများလှသဖြင့် ...

“တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ... အချုပ်ခန်းက လူများလှချည်လား၊ အမှုတွေ မစစ်ဘူးလား”

“တပ်ရင်းမျိုး ပြန်လာမှ စစ်ဖို့လုပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျ”

“အဲဒါဆိုရင် သိပ်ကြာနေမှာပေါ့၊ နောက်တန်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေကို တရားစီရင်ခွင့်အာဏာ မလွှဲခဲ့ဘူးလား”

“လွှဲပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် AWL တွေက တအားများတယ်”

“များတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိမှာပေါ့၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့ အဲဒီအကြောင်းကို ရှာပြီး ရှင်းရမယ်”

အထက်ပါ စကားများမှာ ကျွန်တော် ရောက်ခါစက ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့ အပြန်အလှန် ပြောကြသည့်စကား ဖြစ်၏။

ထိုအခြေအနေကိုကြည့်၍ ဒီတပ်ကတော့ အတော်ရှင်းမှ သန့်သွားမယ့်တပ် ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကောက်ချက်ချမိပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ် စစ်ထင်ရေးအနားပြန် ကာလ၌ တပ်၏ ရေး(၃)ခေါ် စစ်စည်းကမ်းနှင့် ရေး(၃)ခေါ် လူအင်အား အခြေအနေအား စစ်ရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ သွားရောက်တင်ပြသည်။ ခလရ(၆)သည် တပ်မ(၇၇)လက်အောက်ခံ

တပ် ဖြစ်သော်လည်း အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ၌ ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဆင်ရေးကိစ္စမှတစ်ပါး ကျွန် ဦး၊ ရေး၊ ထောက် လုပ်ငန်း တော်တော်များများကို ရန်ကုန်တိုင်း၏ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ရှေ့တန်းက ပြန်လာတိုင်း ရန်ကုန်တိုင်းသို့ မပျက်မကွက် သွားရောက်ကာ တပ်၏အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြရသည်။

ယခုလည်း အချုပ်ခန်းတွင် လူများနေ၏။ ရှင်းမှ လင်းမှ ရမည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ်အထိ ခလရ(၆၁) ကျောက်တစ်လုံး၌ လေးနှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ခလရ(၆၁)မှာ ရတခ လက်အောက်ခံ တပ်ပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းစုံဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ ထို့ကြောင့် တပ်ဖွဲ့စည်းစက အတော်ပင် ကသောင်းကနင်း နိုင်၏။ စဖွဲ့ စည်းသည့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်က ပထမတပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူး ကြီးမြင့် ဖြစ် သည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်မသွား၊ Demotion ဖြင့် ပြောင်းသွားရ၏။ ၁၉၇၂ ၌ တပ်ရင်းမှူး အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ခန့်၏။ ဗိုလ်မှူးစိန်ဝင်း ဖြစ်၏။ သူလည်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မဖြစ်ရပါ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် Demotion နှင့်ပင် အခြားတပ်သို့ ပြောင်းသွားရပြန်၏။ တတိယအကြိမ် ရောက်လာသူ တပ် ရင်းမှူးကား စလာကတည်းက ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်လောင်းသင် တန်း အမှတ်စဉ်(၉)မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင့် ဖြစ်၏။

“မင်းတို့တပ်ကတော့ကွား၊ ဦးနင်းပဲထောင်၊ ပဲနင်းဦးထောင်နဲ့၊ တပ်ရင်းမှူးအဟောင်း နှစ်ယောက်လည်း ဒုက္ခရောက်သွားပြီ၊ အတော်ထိနဲ့၊ ရမယ့် တပ်ပဲ”

တပ်ရင်းမှူးက ရောက်ကတည်းက အထက်ပါအတိုင်း ပြော၍ ရေး(၃)ကိစ္စများကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်တွယ်၏။ အမှုဖြစ်သည့် စစ်သည် တစ်ဦး၏ Conduct Sheet ခေါ် အကျင့်စာရိတ္တ မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရာတွင် မင်နီသုံးခါ တားထားသည်ကို တွေ့ပါက အမှုသုံးခါ ဖြစ်ပြီးသူဖြစ်၍ ယို စစ်သည်ကို တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးဖြင့် စစ်ဆေး၍ တပ်မတော်မှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ လူပေါင်းရှစ်ဆယ်ခန့် ထုတ်ပယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ထိုတပ်သည် များစွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွား၏။ ကျွန်တော့်တွင် ထိုအတွေ့အကြုံများ

ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုနမူနာကိုယူပြီး မင်နီသုံးခါ တားပြီးသူများအား တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးဖြင့် တပ်မှ ရှင်းလင်းထုတ်ပယ် ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးလုပ်သည့် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း တွင် လူတစ်ရာကျော်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ တပ်လည်း စည်းကမ်းရေးရာ တွင် များစွာတိုးတက်ကောင်းမွန် လာပါသည်။ တပ်ရင်းရှိ အဆင့်အတန်း အားလုံးက ...

“ဒီတပ်ရင်းမှူးကတော့ သွားမလုပ်နဲ့ဟေ့၊ ရေး(၃)ဆိုရင် အပြတ် ကိုင်တာပဲ”

ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ကျွန်တော်လည်း မရက်စက်လိုပါ။ သနားတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တပ်ကောင်းရာကောင်းကြောင်းအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကတော့ လုပ်ရပါလိမ့်မည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် မှတ်သားထားသည့် စာတစ် ပုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်-

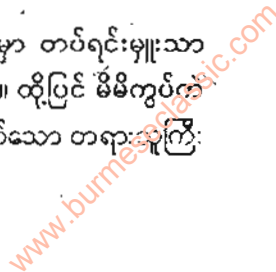
“ဗိုလ်မှူးအာဏာ စစ်ကဲမှာလျှင်၊ တည်ရာကြွင်းမဲ့ ကြောက်ကုန်လဲ လော့၊ စစ်ကဲအာဏာ တပ်မှူးမှာလျှင်၊ သေချာစေ့စွဲ မှတ်စုလော့”

“တပ်မှူးအာဏာ အကြပ်မှာလျှင်၊ ညီညာနှလုံး ယူ၍ကုန်းသို့၊ အရုံးမခွဲကြစေနှင့်”

ဆင့်ကဲအမိန့်ပေးစနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သည့် နေရာတွင် အာဏာမတည် ပါက တိုက်ပွဲများ မအောင်မြင်ဘဲ ရုံးနိမ့်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲ အောင်မြင်စေရေး အဆင့်ဆင့် အမိန့်နာခံ၍ အာဏာတည်ရပါလိမ့်မည်။

စစ်တရားရုံးများအကြောင်း

ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှူး ဆိုသည့် သူများမှာ တပ်ရင်းမှူးသာ ... ဆရာဆိုလည်း ဟုတ်၏။ မိဘဆိုလည်း ဟုတ်၏။ ထို့ပြင် မိမိကွပ်ကဲ ရသည့် စစ်သည်တို့၏ အဆိုးအကောင်းကို စီရင်ဆုံးဖြတ်သော တရားရုံးကြီး ယိုလည်း ဟုတ်၏။

တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးသည် မိမိကွပ်ကဲမှုအောက်ရှိ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများပေါ်၌ အပြစ်ဖော်ပြ သတိပေး ဆုံးမခြင်း၊ အကျဉ်း နည်းဖြင့် စစ်ဆေးခြင်း၊ တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးဖြင့် စစ်ဆေးခြင်း စသည့် တရားစီရင်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးသည် အကြပ် တပ်သားများအား နယ်ဘက်အကျဉ်းထောင်တွင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင် ဒဏ်တစ်နှစ် ချမှတ်နိုင်သည့် အခွင့်အာဏာ ရှိ၏။ ထို့ထက် ကြီးလေးသော အမှုများကိုမူ စစ်တရားရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးစီရင်လေသည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ဗဟုသုတ အလိုငှာ စစ်တရားရုံး များကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

စစ်တရားရုံး လေးမျိုးရှိပါသည်-

- (က) စစ်တရားရုံးချုပ်
- (ခ) အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်
- (ဂ) တိုင်းစစ်တရားရုံး
- (ဃ) တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးများ ဖြစ်ပါသည်။

(က) စစ်တရားရုံးချုပ်

အမြင့်ဆုံး စစ်တရားရုံး ဖြစ်သည်။ စစ်တရားရုံးချုပ် တစ်ခုတွင် ငါးဦးအောက် မနည်းသော အရာရှိများ ပါဝင်ရသည်။ ထိုသူအသီးသီးသည် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် အနည်းဆုံး သုံးနှစ်အမှုထမ်းရွက်ပြီးသူများ ဖြစ်ရပါမည်။ ဤစစ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သော တပ်မတော်သား အားလုံးကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်၍ ၎င်းတို့ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုကိုလိုက်ပြီး သေဒဏ်အထိ ချမှတ်နိုင်ပါသည်။

(ခ) အကျဉ်းစစ် တရားရုံးချုပ်

အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်တွင် သုံးဦးအောက် မနည်းသော အရာရှိ များ ပါဝင်ရပြီး ၎င်းတို့သည် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးသူများ ဖြစ်ရပါမည်။ ပြန်တမ်းဝင် စစ်မှုထမ်းသက် သုံးနှစ်

ပြည့်ပြီးသော အရာရှိများ ရရှိနိုင်ပါက ထိုသူများကို ဦးစားပေး ရွေးချယ် ရသည်။ ဤစစ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သော တပ်မတော်သားအား လုံးကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်၍ ၎င်းတို့ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုကိုလိုက်ပြီး သေ ဒဏ်အထိ ချမှတ်နိုင်ပါသည်။

(ဂ) တိုင်းစစ်တရားရုံး

တိုင်းစစ်တရားရုံးတွင် သုံးဦးအောက် မနည်းသော အရာရှိများ ပါဝင်ရပြီး ၎င်းတို့သည် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ အဖြစ် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် အမှုထမ်းရွက်ပြီးသူ ဖြစ်ရမည်။ ဤစစ်တရားရုံးသည် အရာရှိမှတစ်ပါး အရာခံဗိုလ်အဆင့်အထိ တပ်မတော်သားအားလုံးကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ပါ သည်။ အများဆုံး အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်အထိ ချမှတ်နိုင်ပါ သည်။ သို့သော် အရာခံဗိုလ်တစ်ဦးအပေါ် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်သော အာဏာမရှိပါ။

(ဃ) တပ်တွင်းစစ်တရားရုံး

တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးတစ်ခုတွင် စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း ပြုလုပ်သူသည် တပ်မှူးတစ်ဦးသာဖြစ်၍ မှုခင်းကိစ္စ ဆောင်ရွက်ချက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် အခြားအရာရှိနှင့် အရာခံဗိုလ်မှတစ်ပါး မိမိကွပ်ကဲရသော တပ်မတော်အက် ဥပဒေကို လိုက်နာရသူ တစ်ဦးဦးအား စစ်ဆေးစီရင်နိုင်သည်။ တပ်တွင်း စစ်တရားရုံး၊ ရုံးထိုင်သည့် အရာရှိသည် ဗိုလ်မှူး အဆင့်နှင့် အထက်ဖြစ် ပါက ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်၊ ဗိုလ်မှူးအဆင့်နှင့် အောက်ရှိမှူးသူဖြစ်လျှင် ထောင်ဒဏ်သုံးလ ချမှတ်နိုင်ပါသည်။ တပ်မတော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ(၁၂၃)ပါ ကန့်သတ်ချက်နှင့် မဆန့်ကျင်စေဘဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို စစ်ဆေးနိုင်ပြီး တပ်တွင်းစစ်တရားရုံးသည် သေဒဏ်၊ တစ်ကျွန်းပို့ဒဏ်မှ တစ်ပါး အခြား ဝန်ခံရန် တစ်ခုခုကို ချမှတ်နိုင်ပါသည်။

တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင် မွမ်းမံသင်တန်း

တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး စစ်ဆင်ရေးထွက်၍ တစ်ရင်းလုံး ပြန်လည် ဝင်ရောက်သော တပ်များ၌ တပ်နားချိန်ကာလအတွင်း နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ဆင်ရေးအတွက် လေ့ကျင့်မှုများ ပြုလုပ်ရ၏။ တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင် မွမ်းမံသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်ကာ သင်ကြားလေ့ကျင့်ကြရသည်။ သင်တန်း ကာလမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်ခန့် ဖြစ်၏။

“တပ်မတော်ရဲ့ အား(၁၀)ပါးမှာ လေ့ကျင့်သား ပြည့်ဝမှုဟာ အားတစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ အသက်ကိုရင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်ကြရတဲ့ တိုက်မတော် သားတွေအတွက် လေ့ကျင့်မှုဟာ တခြားသူတွေထက် ပိုလိုအပ်တယ်။ လက်နက်၊ လူသူအင်အားချင်းတူရင် လေ့ကျင့်သားသာတဲ့ တပ်က တိုက်ပွဲ မှာ နိုင်တယ်။ စစ်ဆိုတာကတော့ ကာယစွမ်းအား၊ ဉာဏစွမ်းအား အစွမ်း ကုန် ပြိုင်ဆိုင်ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ရုံးတဲ့သူက အသက်ပေးဆပ်ရတယ်။ မျက် နှာငယ်ရတယ်။ အေး ... အဲဒါကြောင့် တိုက်ပွဲတွေမှာ အနိုင်ရအောင် ငါတို့ လေ့ကျင့်ဖို့ လိုတယ်”

“အဲဒီတော့ ဒီတစ်ပတ် တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင် မွမ်းမံသင်တန်းမှာ သင်တန်းမှူး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်၊ သင်တန်းတပ်ရေးကတော့ ဗိုလ်တင်ကိုကို၊ လက်နက်ကြီးဘာသာရပ် ပို့ချပေးဖို့ကတော့ အမြောက်တပ်က ပြောင်းလာ တဲ့ ဗိုလ်စိုင်းသော်ဝင်း၊ တိုက်ပွဲဝင်ထောက်လှမ်းရေးဘာသာရပ်အတွက် ဗိုလ်ကြီးကျော်တေဇနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးမင်းနောင်၊ ဆက်သွယ်ရေးဘာသာရပ် အတွက် ဗိုလ်ကြည်လင်း၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အတွက် အရာခံဗိုလ် စံတင် တို့ တာဝန်ယူကြပါ။ လိုအပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒုတပ် ရင်းမှူးတို့ လာပြီး ပို့ချပေးမယ်။ တို့လည်းပဲ ကျောင်းတွေမှာ နေခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ အတော်များများလည်း ရှိပါတယ်။ မင်းတို့ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာမှာ တကယ်လိုအပ်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေကို တပ်ရင်းမှူး ကိုယ်တိုင် ဆွေးနွေးပို့ချပေးမယ်။ သင်တန်းကျောင်းကြီးတွေမှာ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့

တိုက်ပွဲလေ့လာသုံးသပ်ချက်တွေကို နည်းပြချုပ်တို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ ကိုယ်တိုင် ပို့ချသလိုပေါ့”

အထက်ပါ စကားများကား ဒုတိယအကြိမ် တပ်အနားပြန်ကာလ ၌ တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင်မွမ်းမံသင်တန်း မပြုလုပ်မီ တိုင်းရန်ပြိုခန်းမတွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးရှိ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများအား ကျွန်တော် ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆)မှာ ယခင်က လေ့ကျင့်ရေးများလည်း ကောင်းကောင်းလုပ်ခဲ့ဟန် မတူပါ။ ကျွန်တော်မူကား သင်တန်းကျောင်းမှ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသူဖြစ်၍ လေ့ကျင့်ရေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။ လေ့ကျင့် ရေးဆိုသည်၌ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ရုံသာမက စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ရေးအတွက်ပါ လေ့ကျင့်ရ၏။ ခလရ(၆)သည် စည်း ဂမ်းမကောင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်လည်း ချွတ်ယွင်းအားနည်းမှုများ ရှိ၏။ ထိုချွတ်ယွင်း မှုကို လေ့ကျင့်ရေးဖြင့် ပြုပြင်ပေးမည်။ ဟောပြောပို့ချမှုများဖြင့် ပြုပြင်ပေး မည်။ စစ်သည်များ လိုအပ်သည့် Welfare ခေါ် သက်သာချောင်ချိရေးများ ကို ပြုလုပ်ပေးမည်။ ထိုသို့ဆိုပါက စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်လာပြီး အမှုအခင်း များ လျော့နည်းသွားမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ပတ်ကြာ တပ်ရင်းတိုက်ပွဲဝင် မွမ်းမံသင်တန်းအား ဇူလိုင်လ(၃၁)ရက်နေ့တွင် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဩဂုတ်လ(၁၈)ရက်နေ့တွင် သင်တန်းပြီးစီး၏။ ဖိဖိစီးစီး လေ့ကျင့်သင်ကြားရာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ဖြင့် မလုံလောက်သဖြင့် သင်တန်းကာလ တစ်ပတ်တိုးလိုက်သည်။ သင်တန်း တွင် စစ်ရေးပြ၊ လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ်၊ အခြေခံစစ်နည်းဗျူဟာများ၊ အထူးစစ်နည်းဗျူဟာများ၊ သောင်းကျန်းသူများ၏ အလေ့အထများ၊ တိုက်ပွဲ သုံးသပ်ချက်များ ပါဝင်၏။ ထို့အပြင် စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းကြီး များလည်း ပါဝင်ပါသည်။ အထွေထွေ ဘာသာရပ်များတွင် “တပ်မတော်၏ အား(၁၀)ပါး”၊ “ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး” စသည့် အတွေးအခေါ်ပါသော ဘာသာရပ်များကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပို့ချခဲ့သည်။ ထိုအခါ တပ်ရင်းရှိ အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သား အတော်များများက ...

“သင်တန်းက သုံးပတ်မို့သာပေါ့၊ သုံးလဆိုရင်တော့ တယ်မလွယ်ဘူး”

ဟု တီးတိုးပြောဆိုကြကုန်၏။

ကျွန်တော်၏ တွန်းအား နည်းနည်းပြင်းသွားသည် ထင်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဆရာအဖြစ် ခံယူရာ၌ ဆရာ ချီသည်မှာ တပည့်များအတွက် ...

“အတတ်လည်း သင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပံမချွန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ သင်ရာအပ်ပို့ ဆရာတို့ ကျင့်ဖို့ဝတ်ငါးဖြာ” မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ။

သင်တန်းမှ ဆွေးနွေးပွဲများ

သင်တန်းတွင် ကျွန်တော် အပါအဝင် လူကြီးပိုင်းမှ တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်များ၊ သောင်းကျန်းသူတို့၏ အလေ့အထများ၊ အထူးစစ်နည်းဗျူဟာများနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် တပ်မတော်၏အား(၁၀)ပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီးလည်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ အရေးအခင်း ပြီးကာစဖြစ်၍ တပ်မတော်၏ တောင့်တင်းခိုင်မာမှုနှင့် အရည်အသွေး ပြည့်ဝမှုမှာ ထိုကာလ၌ အထူးပင် အရေးပါလှသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အား(၁၀)ပါးကို မကြာခဏ ဟောပြောပေးရသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ဦးဆောင်သော ဆွေးနွေးပွဲ၌ ကျွန်တော်က အား(၁၀)ပါးအကြောင်းကို ဆွေးနွေး၏။

“ကဲ ... လေ့ကျင့်ရေး၊ တပ်ရေးလုပ်နေတဲ့ ဝိုင်းတင်ကိုကိုက မင်းအား(၁၀)ပါးဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်ရင်းမှူး၊ အား(၁၀)ပါး ဆိုတာကတော့ သစ္စာစောင့်သိမှု၊ အမိန့်နာခံတတ်မှု၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနဲ့ ဇွဲသတ္တိပြည့်ဝမှု၊ စစ်စည်းကမ်းကောင်းမှုနဲ့ လေ့ကျင့်သား ပြည့်ဝမှု၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပြည့်ဝမှု၊ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှု၊ အချင်းချင်း ရဲဘော်စိတ် ထားရှိမှု၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု၊ သန္နိဋ္ဌာန်စိတ်ဖြင့် ရည်မှန်းချက် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မှု တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေရှိရင် မင်းတို့ တိုက်ပွဲတိုင်း နိုင်မှာပဲ၊ တစ်ခါတလေမှာ အထက်က ခိုင်းတာတွေ ရှိတယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ သစ္စာစောင့်သိ အမိန့်နာခံပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ ရိက္ခာပြတ်ပြီး ထမင်းပုံမှန် မစားရဘဲ မအိပ်မနေချိတက်ရတာ ရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ စွန့်လွှတ်စွန့်စားပြီး ရန်သူ့အတွင်းပိုင်းကို ထိုးဖောက်ချိတက်ရတာ ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ နည်းနည်းကို ကြိုကြိုက်တုန်းရဲဘော်တို့ကို ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ တပ်ရင်းမှူး”

“ခုန ပြောခဲ့တဲ့ သစ္စာစောင့်သိမှုတို့ အမိန့်နာခံတတ်မှု ဆိုတဲ့ဟာတွေပေါ့ကွာ၊ ကိစ္စက အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာလေးတစ်ခုပါ၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုးဦးကာလမှာတုန်းက ကိုယ်က တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူးနဲ့ သနက(၁)ရှေ့တန်းမှာ စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေတယ်၊ တပ်ခွဲတစ်ခွဲနဲ့ လွယ်မွေအရှေ့ခြမ်း လှုပ်ရှားလုပ်နေရတယ်၊ တစ်ရက်ကျတော့ ကျိုင်းတုံဗျူဟာနဲ့ ရတသနက(၁)က ကြေးနန်းလာတယ်၊ လွယ်မွေကနေ ရှစ်မိုင်၊ ကိုးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နောင်လုံ၊ နွန်ပုတ်ကို ဗကပ ခုနစ်ရာလောက် နမ့်မလွေချောင်းကို ဖြတ်ပြီး ဝင်လာတယ်၊ အဲဒါ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ချိတက်ထောက်လှမ်းပြီး တင်ပြပါလို့ အမိန့်ပေးတယ်၊ ကိုယ့်တပ်ခွဲမှာ လူတစ်ရာတောင် မရှိဘူး၊ ဟိုက လူခုနစ်ရာ ရှစ်ရာ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ကိုယ်ရုံးဖို့ များတယ်၊ ၁၉၇၈ နောင်လိုင်၊ ပါဖန် တိုက်ပွဲတုန်းကလည်း ကိုယ့်လူခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ တပ်ခွဲနဲ့ ဗကပငါးရာလောက် နောင်လိုင်ရဲ့ တောင်ဘက် ပန်မွန်းရွာမှာ သွားဆုံကြတဲ့အခါ တစ်နေကုန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ကိုယ့်တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ပြုတ်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလို အတွေ့အကြုံ ရှိတယ်၊ အဲဒီဟော့ သစ္စာစောင့်သိပြီးတော့ ဒီအမိန့်ကို နာခံပြီး လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား”

သင်တန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်နေသည်။ မည်သူမျှ ဘာမှ ပြန်မဖြောကြပါ။

“အထက်က ပေးတဲ့အမိန့် မနာခံလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ နာခံရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ စဉ်းစားရတယ်၊ ကိုယ့်ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ကိုယ့်ရဲဘော်တွေ သေတာ မဖြစ်စေရဘူး၊ တို့လည်း အဲဒီအမိန့်အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း သတင်းထောက်ပြီး ချီတက်သွားရတယ်၊ တောင်တွေက အဲဒီဘက်မှာ ကတုံးတွေများတော့ သတိတော့ ထားရတာပေါ့ကွာ၊ ရည်မှန်းချက်နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာ ရောက်တော့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး နားလိုက်တယ်၊ ခံစစ်ကျင်းတွေ တူးခိုင်းတယ်၊ မတူးလို့ မရဘူး၊ မတူးရင် ဗကပ လက်နက်ကြီးဒဏ် ခံသွားရပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး ပြုတ်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တပ်ခွဲမှာ အရာရှိလေးယောက် ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်နဲ့ တပ်စုနှစ်စု ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်နဲ့ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ရွေးစင် လူသုံးဆယ် ရည်မှန်းချက်တောင်ကုန်းကို တက်ရှင်းတယ်၊ ဗကပ ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာ မတွေ့ပါဘူး၊ တွေ့လို့ မခိုင်ရင်လည်း အပြေးအလွှား ခွာစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်ထားတယ်၊ ဒီက သွားကတည်းက Light Equipment နဲ့ သွားတာ၊ ရန်သူက တို့တွေကို အတင်းထိုးလိုက်ရင် ကိုယ်ကလည်းပဲ ကျင်းတူးပြီး စောင့်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲဘော်တွေရှိရာ ပြန်ပြေးလာမယ်၊ ကျုံးသွင်းမယ်၊ ဒီကောင်တွေ မအူမလည်နဲ့ အတင်းလိုက်ချလာရင် ကိုယ့်သတ်ကွင်းထဲဝင်ပြီး အကြောင်းဆိုသွားမှာပေါ့”

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ရန်သူ မတွေ့တော့ ဘာဆက်လုပ်လဲ ခင်ဗျ”
လက်နက်ကြီးဘာသာရပ် တာဝန်ခံ ဗိုလ်စိုင်းသော်ဝင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အေး ... အဲဒါ ပြောမလို့၊ ကျိုင်းတုံဗျူဟာနဲ့ ရတသနက(၁)ကို ရန်သူခုနစ်ရာ ရှစ်ရာတော့ မတွေ့ဘူး၊ လေးငါးဆယ်လောက် ယမ်းခါ တာကျောက်ဘက် ဖြတ်ဆင်းသွားတဲ့ ခြေရာ တွေတစ်လို့ သတင်းပို့လိုက်တယ်၊ အဲတော့ ... ဗျူဟာက ဘာထပ်ပြီး ညွှန်ကြားတယ် ထင်သလဲ”

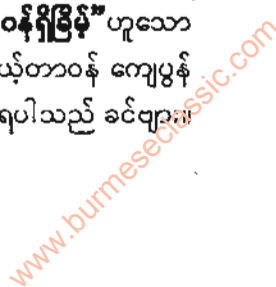
“မသိပါဘူး တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျ”
“ဗျူဟာက အဲဒီမှာ သုံးရက် အခြေပြုနေပါတဲ့ဗျာ”

နားထောင်နေသူများ အားလုံးထံမှ “ဟာ”ဟူသော တီးတိုးအသံများ ထွက်လာ၏။

“နေဆိုတော့လည်း နေရတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းခံစစ်ကောင်းမယ့် နေရာရွှေ့ပြီး နေရတယ်၊ ဟိုက မြေပုံကြည့် ညွှန်ကြားတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြေအခြေအနေ သုံးသပ်ပြီး ကိုယ့်လူတွေ အသေအပျောက် အကျိုးအပဲ့ မရှိအောင် ကြိုရဖန်ရ စီမံရတာပဲ၊ အထက်ကလည်း လိုအပ်လို့ ခိုင်းတာ ဆိုတော့ မလုပ်လို့လည်း မရဘူးလေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်း အရေးပေါ်ကားတန်းပြေးဖို့ ရှိနေတယ်၊ ဒီသတင်းသာ မှန်လို့ ကားတန်းကြီး အတိုက်ခံရရင် ဒုက္ခရောက်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်တပ်ခွဲကို အဲဒီထဲ ထိုးထည့်လိုက်တာ၊ သုံးရက်လောက် တို့နေပြီးလို့ ရန်သူမရှိတာ သေချာမှ အထက်က မိုင်းယောင်းကို ကားတန်းလွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါက အမိန့်နာခံတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နမူနာလေးတစ်ခု ပြောတာပါ၊ နောင်လိုင်း၊ ပါဖန်တိုက်ပွဲတုန်းကလည်း ရန်သူရှိမှန်း သိသိနဲ့ ပေးတဲ့အမိန့်အတိုင်း ဝင်တိုးလိုက်တော့ ကိုယ့်တပ်ခွဲ အထိနာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်သူရဲ့ တန်ဖိုးယန်းမြို့ကြီးကို ဆင်းတိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စီမံချက်ကိုတော့ ပျက်ပြားသွားအောင် တို့ ဟန့်စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အေးပေါ့ကွာ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောစရာတွေချည်းပဲ၊ အေး... မင်းတို့လည်း အများကြီး ကြုံဖူးပါတယ်၊ ဒါ နမူနာလေးတစ်ခု ပြောပြတာပါ”

ကျွန်တော်သည် သင်တန်း၌ အထက်ပါအတိုင်း သုံးလေးကြိမ်ခန့် ဆွေးနွေးပို့ချခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပို့ချခဲ့သည်များကို စစ်သည်အားလုံး နားလည်မည်ဟု မယူဆပါ။ သို့ရာတွင် အများစုက နားလည်သွားသည် ဆိုပါက ဆွေးနွေးရကျိုး နပ်သည်ဟု ခံယူမိပါသည်။

“ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လု၏၊ မဆိုမိက ငါ့ဝန်ရှိခြံမှီ”ဟူသော စကားအတိုင်း တပ်ကောင်းအောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကိုယ့်တာဝန် ကျေပွန်အောင် အထက်ပါအတိုင်း ဟောပြောပို့ချ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည် ခင်ဗျာ။

ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှုများကို တားဆီးခြင်း

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်ရသော တပ်၌ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှုများ များပြားသည်ကို တွေ့နေသည်။ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှုများရခြင်း အကြောင်းတရားမှာ-

- စစ်သည်များ သက်သာချောင်ချိမှု မရှိခြင်း
- အချင်းချင်း ရဲဘော်စိတ် ထားရှိမှု အားနည်းခြင်း
- တပ်ဖွဲ့စိတ်နှင့် တပ်ရင်းအပေါ် သံယောဇဉ် မရှိခြင်း
- စစ်ဆင်ရေး ပင်ပန်းခြင်း စသည့် အကြောင်းတရားများကို

လေ့လာတွေ့ရှိသည်။

ထိုကိစ္စကို အရာရှိများ အစည်းအဝေးတွင် ချပြ ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

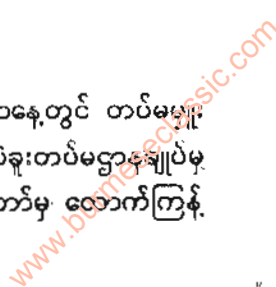
“ရဲဘော်တွေ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်တာ အချက်လေးငါးချက် ရှိတယ်။ အရင် အစည်းအဝေးမှာ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။ တပ်နားချိန်မှာ သက်သာချောင်ချိမှု မရှိဘူး၊ မပျော်ဘူး၊ တပ်ကို မခင်တွယ်ဘူး၊ သံယောဇဉ်မရှိဘူး၊ ဒါတွေ ပပျောက်အောင် တပ်နားချိန်မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ အဆက်မပြတ် လုပ်ပေးရမယ်။ အငြိမ့်တို့ စတိတ်ရှိုးတို့ ဒါတွေ လုပ်ခဲ့တာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ရဲဘော်တွေ ပျော်အောင် Special Canteen ဖွင့်ခိုင်းထားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားတွေလည်း ညတိုင်း ပြခိုင်းထားတယ်။ ပြီးတော့ အကောင်းဆုံးတပ်ခွဲနဲ့ အဆင့်အတန်းအားလုံး အကောင်းဆုံး အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သား ဆုတွေလည်း ပေးခိုင်းထားတယ်။ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေလည်း ကျားမကလေးလူကြီး လုပ်ပေးထားတယ်။ ဒါမှ တပ်ဖွဲ့စိတ် တိုးတက်လာမယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီး အမျိုးသား ဘော်လီဘောအသင်းတွေ တိုးတက်လာတယ်။ တပ်မအဆင့်မှာ ဆုတွေ ရလာတယ်။ စစ်ဆင်ရေး ပင်ပန်းတာကတော့ အလှည့်ကျ နည်းနည်းနားရမယ့် နေရာလေးတွေမှာ ခဏထားပေးဖို့ တပ်မမှူးကို ကိုယ်တိုင် တင်ပြမယ်။ ဒီအခြေအနေကို အရာရှိတွေက ကိုယ့်တပ်ခွဲကိုယ် ရှင်းပြကြပါ”

ကျွန်တော်သည် စစ်သည်များ တပ်တွင် ပျော်အောင် Canteen မှ ပစ္စည်းအားလုံးကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် ရောင်းပေး၏။ တပ်ခွဲလိုက် ပေးနိုင်သည့် အင်အား အချိုးအစားအတိုင်း ခွင့်တို ခွင့်ရှည် ပေးစေ၏။ လူ့သဘောသဘာဝကို လျစ်လျူရှုသဖြင့် တိုက်ပွဲအရေးနိမ့်ရသည် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သည်များ၊ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး ကောင်း မကောင်း ကိုယ်တိုင်ဆင်းကြည့်သည်။ စစ်သည်အိပ်ဆောင်များ ရေပြတ်သဖြင့် ရေတွင်းတူးပေး၏။ မီးပျက်သဖြင့် မီးစက်ငှားပေး၏။ ထိုသို့ ဂရုစိုက်ခြင်းကို တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးတည်းသာမဟုတ်၊ ကျန်သည့် အရာရှိများကိုလည်း ဆင်း၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်စေပါသည်။

စစ်သည်များ ဒါဘာကိုလည်း ရှေ့တန်း နောက်တန်း ပုံမှန်လုပ်စေ၏။ အိမ်ထောင်သည် ရဲမေများ၏ မိသားစုဒါဘာများကို ပြုလုပ်စေ၏။ ပိသားစုများ၏ သက်သာချောင်ချိရေးများကို တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ပေးသည်။ ရမ်းပြည်က ဝယ်လာသည့် ဆီ၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အာလူး အစရှိသည်များကို အိမ်ထောင်သည်လိုင်းများသို့ အလွန်ချိုသာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ရောင်းပေးစေ၏။ စည်းကမ်းနှင့် သက်သာချောင်ချိရေးကို တစ်ပြိုင်နက် ဟန်ချက်ညီညီ ကိုင်တွယ်လိုက်သည့်အခါ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက် အရှေ့အတွက် သိသိသာသာ ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် လူမမာမှာ ရောဂါတစ်မျိုးတည်း မဟုတ်၊ ရောဂါက သုံးလေးမျိုး ဖြစ်နေ၍ ဆေးကလည်း သုံးလေးမျိုး တိုက်နေရပါသည်။ နာတာရှည် လူမမာဖြစ်၍ ကုသမှုကတော့ ဆက်ပြီး လုပ်ရပါဦးမည်။

တပ်မမှူးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ(၂၅)ရက် သောကြာနေ့တွင် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့်သည် ဦးစီးအရာရှိများ လိုက်ပါ၍ ပဲခူးတပ်မဌာနချုပ်မှ မှူးပြည်သာရှိ ခလရ(၆)သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်တော်မှ တောက်ကြန့်

ဂိတ်တွင် သွားရောက်ကြိုဆိုခဲ့သည်။ တပ်မမှူးအား ရိပ်သာ၌ နံနက်စာဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ၍ နံနက်စာ စားအပြီးတွင် တပ်ရင်းရုံးသို့ ကြွရောက်ပါရန် တင်ပြလိုက်သည်။

တပ်ရင်းရုံး၌ ကျွန်တော်သည် ရှေ့တန်း နောက်တန်း ဦးရေးထောက် အခြေအနေများအား စစ်သုံးမြေပုံများနှင့် တုတ်ထောက်ကာ ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။ တပ်မမှူး လာမည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်သိထားသဖြင့် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထား၏။ အဆင့်အတန်းအားလုံး၊ အဝတ်အစား၊ လှုပ်ရှားသွားလာမှု၊ ကောင်းမွန်သွက်လက်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်။ အဆောက်အအုံများ အားလုံး သပ်ရပ်အောင် လုပ်ထားသည်။ တပ်ရင်း ဗဟိုကင်းအား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ တပ်မမှူးမှ ကျွန်တော်၏ တင်ပြချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးမှာကြားခြင်း မရှိပါ။

“ခလရ(၆)က ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေးအပတ်မှာ နယ်မြေထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်တာ ကောင်းပါတယ်။ ရောက်တဲ့နေရာတွေမှာ ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်တာ တွေ့တယ်။ စစ်စည်းကမ်း ကောင်းဖို့အတွက် ဆက်ပြီးတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကို တပ်ရင်းမှူးနဲ့ အရာရှိတွေက လုပ်သွားကြပါ။ ဒီလောက်ပဲ မှာခဲ့မယ်”

တပ်မမှူးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဩဝါဒပေး၏။ ထို့နောက် Briefing အား အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မနက်(၉)နာရီအချိန်တွင် တပ်မမှူးမှ ဗဟိုကင်းအား စစ်သည်။ ဗဟိုကင်းမှာ တစ်လခန့် ကင်းစစ်ရေးပြ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ထားရာ ကင်းစစ်ရေးပြ အတော်ကောင်းနေ၏။ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ မြန်ဆန်လှသည်။ စစ်မိန့်သံများမှာလည်း ရှင်းလင်းပြတ်သား၍ ပီသကြည် မြနေ၏။

“ဗဟိုကင်း ဟိုတုန်းကထက် အများကြီး တိုးတက်လာတယ်”

တပ်မမှူးက ကင်းစစ်ပြီးသောအခါ အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ပေး သွားသည်။ ထို့နောက် လက်နက်တိုက်များ၊ စစ်စုတ်နှင့် ရိက္ခာစုတ်များကို

စစ်ဆေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ မော်တော်ယာဉ်ဌာနအား စစ်၏။ မော်တော် ယာဉ်တွင် Off Road ကားများ မရှိပါ။ BLR ကားများကိုလည်း အပုံနံ့ပြီး ဖြစ်သည်။ Mazda Jeep တစ်စီး၊ Hino Ranger KM တစ်စီး၊ T-2000 တစ် စီး၊ ကားသုံးစီး အသစ်ပြန်ရထားသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မမှူးကြီးက ကျေ နပ်သွား၏။ နေ့လယ်(၁၁)နာရီ အချိန်၌ တိုင်းရန်ပြိုခန်းမ၌ စစ်သည်အဆင့် ကတန်း အားလုံးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ (၄၅)မိနစ်ခန့် ဩဝါဒ ပေးသွား၏။ ကပ်မမှူးကြီးက စစ်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံပြောကြားရာ၌ ခလရ(၆)၏ ဝစဉ်အလာကောင်းများကို ထိန်းသိမ်းရန်၊ စစ်စည်းကမ်းကောင်းရန်၊ အထက် ပု ထုတ်ပြန်ထားသည့် အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာကြရန်၊ တပ်မတော်၏ အား(၁၀)ပါးကို သိရှိနားလည်အောင် လေ့လာပြီး ဒို့တာဝန် ဝရေးသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားရန် မှာကြား၍ တန်းဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

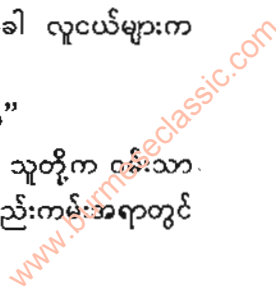
တပ်မမှူးသည် ထိုနေ့(၁၂)နာရီတွင် နေ့လယ်စာစားပြီး ပဲခူးသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က မြို့အထွက်ထိ လိုက်ပို့ရန် ပြင်ဆင်ရာ မလိုက်ရန် တားမြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ...

“တပ်ရင်းမှူး ... ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်တာ တွေ့တယ်။ ဆက်ပြီးတော့ တပ်ကောင်းအောင် ကြီးစားပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေးနှစ်ပတ် လုံး ပင်ပန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ပတ်တော့ ခလရ(၆)ကို ရပခတိုင်း အရန်အဖြစ် တောင်ကြီးမှာ ထားပေးမယ်”ဟု ပြောသွားပါတော့သည်။

တောင်ကြီးဆိုတော့ စစ်သည်များ ယခင်အပတ်များလို စစ်ဆင်ရေး မပင်ပန်းတော့၊ များစွာ သက်သာသွား၏။ သို့ရာတွင် မြို့ပေါ်ဖြစ်၍ အနေ အထိုင် ဂရုစိုက်ရမည် ထင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လာမည့်အပတ် စစ်ဆင် မရေးမှာ တောင်ကြီးတွင် တိုင်းအရန် နေရမည် ဖြစ်၏။ တပ်မမှူး၏ ထို စစ်အစဉ်ကို အားလုံးသို့ ပြောပြလိုက်၏။ ထိုရောအခါ လူငယ်များက မျက်သွားကြသည်။

“ဒီတစ်ခေါက် တောင်ကြီးမှာ နေရမှာတဲ့ဟေ”

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ကြဲ ဟစ်ကြ၏။ သူတို့က ဝမ်းသာ မနက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ စည်းကမ်းအရာတွင်

နာမည်ကြီးစီသော အရှေ့ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကြီး၏ အနီးကပ် ကွပ်ကဲမှု အောက်တွင် စည်းကမ်းကလနား အတော်လျော့ရဲသော ခလရ(၆)တပ်ရင်းကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ကွပ်ကဲရမလဲ ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရင်း ရင်တမမပါ ခင်ဗျား။

***

အခန်း(၅)

ပုဂံအထွန် တောင်ကြီးမှာ နေဒီရေစဉ်က

တောင်ကြီးသို့ ရောက်ပါပြီ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၂)ရက်နေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော် ဦးစီးသော ခလရ(၆)တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ထောက်ပို့ကားများဖြင့် ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာမှ ပဲခူးဘူတာရုံသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပဲခူးရောက်သော် တပ်မဌာန ချုပ်သို့ သွားပြီး ဂျီဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမင်းဆွေ ထံသို့ သတင်းပို့သည်။

“တပ်ရင်းမှူးရေ ... နည်းဗျူဟာ(၇၇၂)လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်လိမ့်မယ်၊ လမ်းမှာ ဗျူဟာမှူးကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကိုလည်း နည်းနည်းပြုစု လိုက်ပါဦး”

နည်းဗျူဟာ(၇၇၂) နည်းဗျူဟာမှူးကြီးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်က စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် အတူတက်ဖူးသည်။ အထူးရင်းနှီးနေသဖြင့် ပြဿနာမရှိပါ။

“စိတ်ချပါ ဂျီဝမ်းကြီး၊ လိုတာလေးတွေ ကျွန်တော် လုပ်ပေးလိုက် ပါ့မယ်”

ထိုနေ့က ည(၇)နာရီခွဲ ရထားထွက်ဖြစ်သည်။ ရထားပေါ်၌ ဗျူဟာမှူးကြီးနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြော၍ တော်တော်နှင့် အိပ်ဖြစ်ပါ။ အရေးထဲတွင် ရထားက ရထားစီးရတာနှင့်မတူ၊ အလွန်ခွန် ဖြစ်၏။ မြင်းများစီးနေရသလား အောက်မေ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် တွင် သာစည်သို့ ရောက်သည်။ သာစည်ဘူတာတွင် ရထားပေါ်မှ ကား

ပေါ်သို့ပြောင်း၍ စီးဖြစ်၏။ ရွှေညောင်သို့ ဆက်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ညအတော် မိုးချုပ်မှ ရွှေညောင်သို့ ရောက်သည်။ ထပ်ရ(၂၂၂) အနီးရှိ Convoy ကွင်း ထဲတွင် ညအိပ်လိုက်ရသည်။ (၄)ရက်နေ့ မနက်စောစော ရွှေညောင်မှ ထွက်ခဲ့ရာ မနက်(၇)နာရီတိုးတွင် အရှေ့ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက် ရှိသွားသည်။ စစ်ဦးစီးမှူး(ပထမတန်း) ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြငြိမ်းသို့ ရောက်ရှိ ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း အရာရှိ(၂၀)၊ အခြားအဆင့် (၅၂၀)၊ ပေါင်း(၅၄၀) ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဂျိဝမ်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“တပ်ရင်းမှူးနဲ့ အရာရှိတွေ ကနေ့မနက် တိုင်မှူး Briefing တက်လိုက်ပါ။ တိုင်းမှူးကြီး ပြောတာတွေကို မှတ်သားသွားပါ။ ဒါပြီးရင် တောင်ကြီး လုံခြုံရေးယူထားတဲ့ ရှမ်း(၁)နဲ့ တာဝန်လဲရမယ်၊ Briefing နား ထောင်လိုက်ရင် တပ်ရင်းမှူး သိသင့်တာတွေ သိသွားပါမယ်”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြငြိမ်းကား DSA အပတ်စဉ်(၇)မှဖြစ်ပြီး စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ လူချင်းတော့ ကောင်းစွာမရင်း နှိုးဖူးပါ။ သို့ရာတွင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် ခြေလျင်တပ်ရင်း ဆက် သွယ်ရေးအရာရှိသင်တန်း မေမြို့(ယခု ပြင်ဦးလွင်)တွင် တက်ရောက်နေ စဉ်က ဗိုလ်ကြီးမြငြိမ်းအား စစ်တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြတစ်ဦး အဖြစ် သိမြင် ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဇနီးဆုံးပြီးကာစ သားတစ်ယောက်နှင့် ကလေးအဖေ လူပျိုကြီး လုပ်နေသည့် ကာလဖြစ်၏။ မကြာခဏ ကျွန်တော် တို့နေသည့် ဗဟိုဆက်သွယ်ရေးတပ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလေ့ရှိသည်။ တွေ့ပါများတော့ သူ့ကို မှတ်မိသွား၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် ခပ်ဖြူဖြူ ခပ်ချော ချော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်တွဲလျှောက်သွားလေ့ရှိ၏။ (အစ်မကြီးစန်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။) ယခု ထိုဗိုလ်ကြီးမြငြိမ်းအား ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အဆင့် ဂျိဝမ်းရာထူးဖြင့် ရပေတွင် လာတွေ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အနေဖြင့် သူစိမ်းလို မမြင်ပါ။ ရင်းနှီးပြီးသားဟု မှတ်ယူမိပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂျိဝမ်းကြီး”

ထိုနေ့က ရပေ Briefing ပြုလုပ်ရာ၌ ရန်သူ့သတင်းများ မိမိတပ် တည် တပ်လှုပ်များ၊ တောင်ကြီး လုံခြုံရေးတပ်ရင်း၊ တာဝန်ယူရမည့် အခြေအနေများကို သက်ဆိုင်ရာ ဦးစီးအရာရှိများမှ ရှင်းလင်းတင်ပြသွား ကြပါသည်။ ထို့နောက် တိုင်းမှူးမှ လိုအပ်သည်များကို တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြင့် ဖြည့်စွက် ညွှန်ကြား၏။

“တောင်ကြီးက စီးပွားရေးမြို့ ဖြစ်တယ်၊ ရှုပ်တယ်၊ သူတို့အရှုပ်ထဲ မင်းတို့မပါဖို့ လိုတယ်”ဟု တိုင်းမှူးမှ ကျွန်တော်တို့ ခလရ(၆)အား ညွှန် ကြားပါသည်။

တိုင်းမှူးမှာ တခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ယခု ဒုတိယတပ်မတော် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဖြစ်နေသည့် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးမောင်အေး ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့် ဖြစ်၏။ ဗျူဟာမှူးများမှာ စစ်ဗျူဟာ(၁) နှစ်ဆန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်း၊ စစ်ဗျူဟာ(၂)လှိုင်ကော်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကြည်၊ စစ်ဗျူဟာ(၃)ကျိုင်းတုံ၌ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းတို့ ဖြစ်၏။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီတွင်မူ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ရှမ်း(၁)နှင့် တာဝန်လွှဲကြပါသည်။ ရှမ်း(၁)တပ်ရင်းမှူးမှာ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်း ကိုသန့်ဇင် မဟုတ်တော့ပါ။ သူက မိုင်းထိသွား၍ ဆေးရုံရောက်သွား ၏။ ညာခြေထောက် ဒူးအထက်က ဖြတ်လိုက်ရသည်။ (သူ့အကြောင်းကို ကြိုကြိုက်သည့်အခါ သီးခြားစာတစ်ပုဒ် ရေးပါမည်။) ယခု တပ်ရင်းမှူးမှာ DSA အပတ်စဉ်(၁၁)မှ ဗိုလ်မှူးသိန်းလွင် ဖြစ်၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူးကား ကျွန်တော်နှင့် တစ်တပ်တည်း အတူနေခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးစိုးတင့် ပင်တည်း။

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ မြန်မြန်တာဝန်လွှဲပြီးတော့ မြန်မြန်ပြန်ကြ ပေတော့”

ထိုအခါ ရှမ်း(၁) တပ်ရင်းမှူးနှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူးတို့ကလည်း ... “ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြန်ချင်နေတာပါဗျာ၊ တောင်ကြီးမှာ နေရတာ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ တပည့်တွေက ရေး-၃ စပ်တယ်၊ နောင်တော်ကြီး ပည်း သတိထားနော်”

စကားပြောသွက်သော ဗိုလ်မှူးသိန်းလွင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... တပ်ဖြန့်ခွဲရမယ့် ဇယားလေးလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ဖြန့်ခွဲရမှာကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

ရှမ်း(၁) တပ်ရင်းမှူးမှ ၎င်း၏ တပ်ရင်းကြီး တစ်ရင်းလုံး တောင်ကြီးမြို့ပေါ်တွင် ဟပ်ဖြန့်ထားရှိမှုကို မြေပုံနှင့်တကွ ကျွန်တော့်အား ပြသပါသည်။ ၎င်းနောက် ...

“စစ်ကြောင်း(၁)နဲ့ (၂)ခွဲက အထိုင်စခန်းထိန်းပါ။ စစ်ကြောင်း (၂)နဲ့ (၂)ခွဲက တိုင်းအရန် တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ ဘာပြဿနာမှ တော့ မရှိပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် တပ်လဲလှယ်ခြင်းကို ဆောင်ရွက်လိုက်ကြပါသည်။

ရပခ နဲ့ ခလရ(၆)

ရပခ ခေါ် အရှေ့ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကား နယ်မြေကျယ်ဝန်းလှ ၏။ မြောက်ဘက်နယ်နိမိတ်ကား မိုင်းရှူးနှင့် တန့်ယန်း ကြား လတ္တီတွဒ် ၂၂ ဒီဂရီ ဖြစ်၏။ တောင်ဘက်တွင် ကယားပြည်နယ် တစ်ခုလုံး ပါဝင် သည်။ အနောက်ဘက်တွင် ရှမ်းပြည်နယ် နယ်နိမိတ်တိုင်း ဖြစ်ပြီး အရှေ့ ဘက်၌ တရုတ်၊ မြန်မာနယ်နိမိတ်၊ ထိုမှသည် လာအို၊ မြန်မာနယ်နိမိတ်၊ ထိုမှသည် ယိုးဒယား၊ မြန်မာနယ်နိမိတ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြော မည်ဆိုက အလွန်တစ်ရာ ကျယ်ဝန်းသော နယ်မြေကို ထိန်းသိမ်းထားရပါ သည်။ နယ်မြေကျယ်ဝန်းသည့်အလျောက် တပ်များလည်း အများအပြား ချထားရ၏။

သံလွင်အရှေ့ခြမ်း ကျိုင်းတုံဒေသ၌ ကျိုင်းတုံဗျူဟာနှင့် တပ်မ တစ်ခု ထားရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တပ်မတစ်ခုနှင့်ပင် မလုံလောက်၍ မိုင်းဖြတ်ဒေသ၌ နောက်ထပ် တပ်မတစ်ခုမှ နည်းဗျူဟာတစ်ခုကို ချထား ရသေးသည်။ ကယားပြည်နယ်၊ လွိုင်ကော်၌ စစ်ဗျူဟာတစ်ခု ထားရှိသည်။ လွယ်လင်၏ မြောက်ဘက် လဲချား၌လည်း တပ်မတစ်ခု ချထားသည်။

ထိုပြင် ကလော၊ ဗထူး စသည့် ဒေသများတွင် တပ်နယ်များဖွဲ့စည်းထား သည်။ ထုတ်နုတ်အင်အားဖြင့် တပ်နယ်တွင်း ဝင်ရောက်လာသော ရန်သူ အား တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားရသည်။

ရပခသည် ယိုးဒယား၊ လာအို၊ တရုတ်နိုင်ငံများနှင့် နယ်နိမိတ် ချင်းလည်း ထိစပ်နေ၍ နယ်စပ်ဒေသ အဝင်အထွက်များကိုလည်း စောင့် ကြည့်ထိန်းသိမ်းနေရ၏။ ထိုစဉ်က တောင်ကြီးမြို့ပေါ်တွင် အမျိုးသားဒီမို ကရေစီအဖွဲ့ချုပ် အပါအဝင် နိုင်ငံရေးပါတီ(၁၇)ခုရှိ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ လူငယ်ကျောင်းသားများအဖွဲ့ချုပ် စသည့် ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်များလည်း ရှိနေ၏။ သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ဦးစီးမှူး(ဒုတိယတန်း) ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးမြင့်ဆွေက ကျွန်တော်တို့ တာဝန်လဲသည့်နေ့က Briefing တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်း တင်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ရောက်ရှိလာတဲ့ တပ်ရင်းများ၊ ရပခကွပ်ကဲမှု နယ်မြေ အတွင်းမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေအကြောင်း သိရှိနိုင်ရန် ရှင်းလင်းတင်ပြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဗကပ ဆိုတာ မရှိ တော့ပါဘူး။ အရှေ့မြောက်မှာ ဗကပ ဗဟို ပြိုသွားကတည်းက လူမျိုးစု လက်နက်ကိုင်တွေက ဗကပ ဗဟိုကနေ ခွဲထွက်သွားကြပါပြီ။ ဗကပ ဗဟို လည်း ပန်းဝါဒေသကို ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ အမည်ခံပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဦးစွာတင်ပြလိုတဲ့အဖွဲ့က ကျောက်ညီလှိုင် ခေါင်းဆောင်တဲ့ ခွဲထွက် ဝ၊ များ အဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကို ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံလူမျိုးစု ညွှန်ပေါင်း ပါတီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အခြေခံနယ်မြေကတော့ ပန်ယမ်းနဲ့ ပန်ဆန်းပါပဲ။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ဗကပက ခွဲထွက်လာတဲ့ ကော်-စာ၅နဲ့ တပ်မဟာ- ၇၆၈ ပူးပေါင်းအဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စာ၅ နဲ့ ၇၆၈ ရဲ့ အခြေ ခံနယ်မြေကတော့ မိုင်းလား ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ စိုင်းလင်းခေါ် လင်မေရှင်း၊ ကြည်မြင့် ခေါ် ကျန်စီမင်းနဲ့ အိုက်မြင့်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ပြည် ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၊ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီမဟာမိတ်အဖွဲ့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သဘောတူညီမှု ရထားပြီးပါပြီ။ အဲဒီ နှစ်ဖွဲ့ကလွဲလို့ ဆက်ပြီး လက်နက်ကိုင်လှုပ်ရှားနေတာ အဖွဲ့(၁၂)ဖွဲ့ရှိပါတယ်”

“အဲဒါတွေကတော့ ပထမဆုံး SSA လို့ခေါ်တဲ့ ရှမ်းပြည်တပ်မတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးထင်နဲ့ ဆေးနဲ့တို့ ခေါင်းဆောင်ပါတယ်။ ရပခ၊ ရမခ တိုင်းနဲ့တိုင်းလုံးမှာ လှုပ်ရှားတယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့က SSPP ပါ။ SSA က ခွဲထွက်လာတဲ့ စိုင်းလိတ်ကုလား ဦးစီးတဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ မဒတလိုခေါ် တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစုနဲ့ ပူးပေါင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ တွေတော့ SURA လို့ ခေါ်တဲ့ မိုးဟိန်း ခေါင်းဆောင်တဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူလည်း ရှမ်းသောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့ပါပဲ။ အခု ခွန်ဆာအဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းနေ တယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ခွန်ဆာရဲ့ SUA အဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ တွေဟာ မြောက်ဘက်မှာ လားရှိုးအရှေ့ခြမ်းဒေသ မုန်းယော်၊ မုန်းကျက်၊ နောင်လှိုင်၊ ပါဖန် အဲဒီမှာ လှုပ်ရှားတယ်။ ဘိန်းဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ တောင်ဘက် ယိုးဒယား၊ မြန်မာနယ်စပ် မိုင်းမော၊ မိုင်းတွမ်း၊ မိုင်းကွမ်း၊ မိုင်းထလန်း၊ မိုင်းဟန်၊ ပုံပါကျင်၊ ဓညဝတီ၊ ဆန်ကလန်၊ ဆန်စု၊ လွယ်လမ်း အဲဒီနေရာတွေမှာ အခြေပြုပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ဘိန်းရောင်း တယ်”

“နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ တာကလယ် ခေါင်းဆောင်တဲ့ SNPLO လို့ခေါ်တဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် လူမျိုးပေါင်းစုံလွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ သူကတော့ မဲနယ်တောင်တန်းကို အခြေခံ လှုပ်ရှားတယ်။ သူ့အဖွဲ့ကို ပအိုဝ်အနီအဖွဲ့လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက် ပအိုဝ်အဖြူလို့ ခေါ်တဲ့ အောင်ခန်းထိရဲ့ PNO အဖွဲ့ဖြစ်တယ်။ သူ ရဲ့ အခြေခံနယ်မြေကတော့ တောင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်က ကျောက်တစ်လုံး ဒေသဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ကယမ်းရွှေအေး ခေါင်းဆောင်တဲ့ KNLP အဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ ပဒေါင်လူမျိုးစုများ ပါဝင်တယ်။ အခြေခံနယ်မြေက မိုးခြံ၊ ဖယ်ခုံ အနောက်ခြမ်း ပီကင်း၊ လွယ်ယိမ်းနဲ့ ပေါင်းလောင်းမြစ်ဖျား ဒေသ ဖြစ်တယ်”

“နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ စောမော့ရယ်၊ အောင်သန်းလေးနဲ့ ပလျား ရယ်တို့ရဲ့ KNPP လို့ခေါ်တဲ့ ကရင်နီပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးပါတီ ဖြစ် တယ်။ သူ့လက်အောက်မှာ ကော်လန်လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ကြောင်းများရှိတယ်။

ကော်လန်(၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄) အားလုံး လေးခုရှိတယ်။ သူတို့လှုပ်ရှားတဲ့ ဒေသက ကယားပြည်နယ် ထဲမှာပါပဲ။ တစ်ခါ အဲဒီအဖွဲ့ကနေပြီး ဗကပရဲ့ အနီလိုင်းကိုလိုက်ပြီး ခွဲထွက်သွားတဲ့ ညာမောင်မဲနဲ့ ထွန်းကျော် ဦးစီးတဲ့ KNPP ကရင်နီခွဲထွက်အဖွဲ့ ဆိုတာလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ တိုင်း သုံးတိုင်း ဆက်စပ်နယ်မြေမှာ လှုပ်ရှားတယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ကရင်နီခွဲထွက်အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းထားတဲ့ ဗကပလက်ကျန် စောဗမိုး၊ ငြိမ်းမြင့်၊ အောင်နိုင်နဲ့ ထွန်းလင်းတို့ ခေါင်းဆောင်တဲ့ နစ်ဖြူ-၃၀၈ အဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ လူတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ လေးငါးဆယ်ပါပဲ။ သူတို့လည်း တိုင်းသုံးတိုင်း ဆက်စပ်နယ်မြေ ပျဉ်းမနား၊ ပေါင်းလောင်းခွင်မှာ လှုပ်ရှားတယ်။ နောက် တစ်ဖွဲ့ကတော့ အရေးအခင်းတုန်းက ကယားပြည်နယ်ကနေ တောခိုသွားတဲ့ ဝိုလ်ပျံနဲ့ သူ့သားတွေဖြစ်တဲ့ ဂေဗရီရယ်ပျံ၊ ယောဟန်ပျံ၊ နက်ပျံ၊ အိုက်ဇက် တို့ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီရင်သန်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ သူတို့က ကယမ်းရွှေအေးနဲ့ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင် ခေါင်းဆောင်တဲ့ KNLP နဲ့ ပူးပေါင်းတယ်။ လျှိုင်ကော် အနောက်ခြမ်းမှာ လှုပ်ရှားတယ်”

“နောက်ဆုံးတစ်ဖွဲ့ကတော့ တပ်ရင်းမှူးများ သိပြီးဖြစ်တဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများဒီမိုကရက်တစ်တပ်ဦးလို့ ခေါ်တဲ့ ABSDF (All Burma Student Democratic Front) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ရှိပါတယ်။ တပ်ရင်း(၃၀၃)နဲ့ (၆၀၁)ပါ။ တောင်ကြီး၊ ဟိုပုန်း ခွင်မှာ လှုပ် ရှားတာက (၆၀၁)ပါ။ တပ်ရင်းမှူးက PNO က ခွန်ဥဂါ၊ ဒုတပ်ရင်းမှူးက ခင်မောင်အေး ခေါ် အောင်ထူးပါ။ အရင် အရေးအခင်း မတိုင်ခင်က တောင်ကြီးမှာ ရှေ့နေလုပ်ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာ တပ်ရင်းမှူး နေမကောင်းလို့ ဝိုလ်သန်းရွှေ ခေါ် ခွန်မြတ်က တာဝန်ယူနေပါတယ်။ တပ်ရင်း(၃၀၃)မှာ ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ လျှိုင်ကော်က ရစ်ချတ်ဌေးရယ်၊ ဟန်နီ၊ ဗင်ဆင်ခူးရီ၊ ကြည်ရွှင်တို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ မိုးမြိက တောခို သွားတဲ့ ကျောင်းဆရာ မောင်မောင်လွင်လည်း ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ပုလဲမျိုးကြီးများ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရပခနယ်မြေ ရန်သူများရဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးမြင့်ဆွေ၊ မင်း မဒတ(၁၀)ဖွဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ထည့် ရှင်းလိုက်ဦး”

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် တိုင်းမှူးကြီးမှ ဝင်ထောက် လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု ကျွန်တော်တို့ မဒတလိုခေါ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစုအဖွဲ့ (၁၀)ဖွဲ့အကြောင်းကို ဖြည့်စွက်ပြီးတော့ တင် ပြပါမယ်။ ဗကပဗဟို ပြိုကွဲသွားတဲ့နောက်မှာ လက်ကျန် သောင်းကျန်းသူ အချင်းချင်း စုစည်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံဒီမိုကရေစီတပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့စည်းလိုက် တယ်။ ပါဝင်တဲ့ အဖွဲ့ကတော့ ကရင်က KNU၊ ကချင်က KIA၊ ကယားက KNPP ရှမ်းက SSA၊ ရခိုင်က KNIP၊ ပအိုဝ်းက PNO၊ လားဟူက LNA၊ မွန်က NMSP၊ ပလောင်က PSLP၊ ဝက WNA တို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါ သူတို့ အချင်းချင်း စုပြီးတော့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း လှုပ်ရှားမယ့် အခြေအနေ ဖြစ် ပါတယ်။ ဗကပ ပြိုကွဲသွားတဲ့အတွက် ဝါဒရေးရာမှာ ကျဆုံးသွားလို့ လူမျိုးရေးကို အခြေခံပြီး စုစည်းထားတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းပြောကြား လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးတွင် တာဝန်ယူရမည့် ခလရ(၆) အနေဖြင့် ရပခ၏ နောက်ဆုံး စစ်ရေးအခြေအနေအား သိရှိ၍ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် ရည်မှန်းချက် တာဝန် Mission ကို သဘောပေါက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရတခလရ(၆)မှာ ထိုစဉ်က စစ်ကြောင်း(၁)ဌာနချုပ် အား တောင်ကြီးမြို့လယ်ရှိ ကျားခေါင်းခန်းမတွင် အခြေပြုထားသည်။ ရှမ်းပြည်နယ် အစည်းအဝေးခန်းမကြီး ဖြစ်၏။ အနီးတွင် ရှမ်းပြည်နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီရုံးကြီး ရှိသည်။ ထိုရုံးကြီးနှင့် အတူ ဆလကရုံး၊ ရဲမင်းကြီးရုံး စသည်ဖြင့် ရုံးပေါင်းစုံ ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်နေသည့် ရုံးကြီးမှ အရှေ့တည့်တည့်သွားသော် ကိုက်တစ်ထောင် ခန့်အကွာ မြစ်မ်းတောင် တောင်ခြေရင်း၌ ထိုစဉ်က တောင်ကြီးမြို့၏ တစ်ခုတည်းသော တောင်ကြီးဟိုတယ် ရှိသည်။

တပ်ဖြန့်ခွဲပုံမှာ တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲသုံးခွဲအား တောင်ကြီးမြို့

အတွင်း စည်းလုံးခြင်းရေးအတွက် ဖြန့်ထား၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲခန့်ခွဲ အား တောင်ကြီးမြို့ အားကစားကွင်းကြီးတွင် အရန်တည်ဆောက်ထားသည်။ မနက်တိုင်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မှအပ ကျန်နေ့များ၌ နံနက်(၈) နာရီတွင် တိုင်းမှူး၏ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးသို့ တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော် နှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးတို့ တက်ကြရသည်။ ထို နေ့စဉ် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးများတွင် ရန်သူ့သတင်းများ၊ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ၊ မိမိတပ်တည် တပ်လှုပ်များကို ဦးစီးအရာရှိများမှ တင်ပြကြသည်။ ထိုအစည်း အဝေးမှအပြန် ကျားခေါင်းခန်းမ၌ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှ အရာရှိများကို စောင့်ခိုင်းထားပြီး မှာသင့်သည်များကို ထပ်မှာရသည်။

ခလရ(၆)၏ တာဝန်မှာ တောင်ကြီးမြို့၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူ ခြင်း၊ တောင်ကြီးမြို့ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီခြင်း၊ တောင်ကြီး-လွယ်လင် ယာဉ်တန်းများတွင် လုံခြုံရေးလိုက်ပါ ခြင်း၊ တောင်ကြီး အနီးတစ်ဝိုက် ရန်သူ့သတင်း ပေါ်လာပါက လိုက်လံ ရှင်းလင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း စသည့် အလုပ်များသာ လုပ်ရသည်။

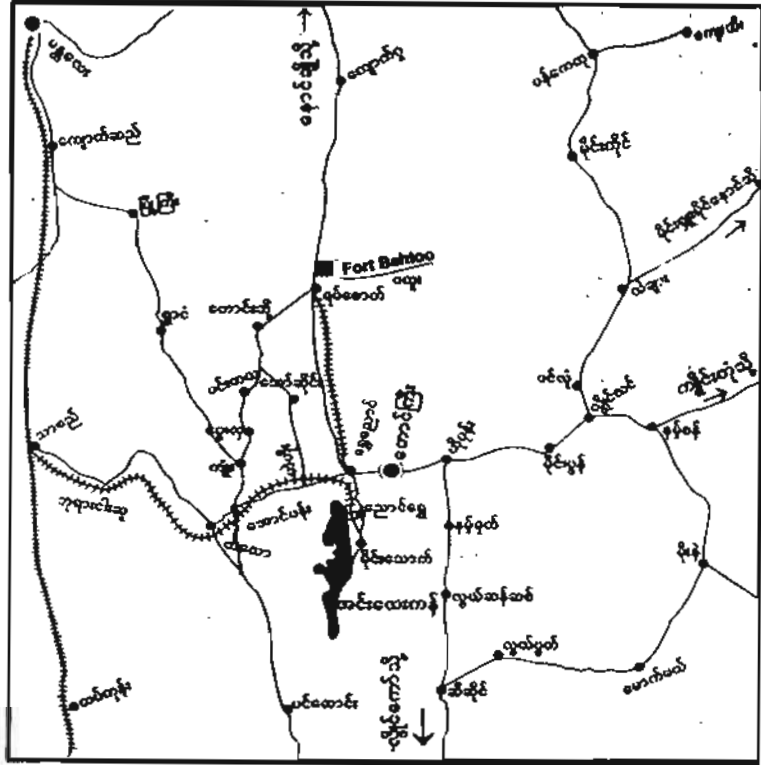
ကျွန်တော်တို့ နေရသည့် နေရာအတော်များများမှာ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းမွန်ပြီး လူနဲ့ သူနဲ့ တူတူတန်တန် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဖြစ်ပါ သည်။ ကျားခေါင်းခန်းမတွင် အဝေးသို့ ပြောနိုင်သည့် တယ်လီဖုန်းလည်း ရှိ၍ ရန်ကုန်သို့ အချိန်မရွေး ဖုန်းခေါ်လို့ ရသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင့် အတန်းမြင့်၍ အတော်ပင် ဖိမ်ကျနေသည်ဟု ရောက်ခါစတွင် ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲပါသည် ခင်ဗျား။

တောင်ကြီးမြို့၏ ထိုစဉ်က မြင်ကွင်းပုံကြမ်းများ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးကို ပုရာက်သွားသည်။ မိုးက မပြတ်သေး၊ မကြာခဏ မိုးဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းတတ်သည်။ တောင်ကြီး၏ အနောက်တောင်ဘက် အင်းလေးကန်ကြီးဆီမှ မိုးညှို့လာပြီ ဆိုပါ က မကြာခင်တွင် တောင်ကြီးသို့ မိုးတိမ်များ ရောက်ရှိ၍ မိုးရွာလာတတ်သည်။

တောင်ကြီးမြို့ တည်ထားသည့် နေရာသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် ၄၇၁၂ ပေ အမြင့်တွင် ရှိ၏။ ရှေးအခါက ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း၊ ခရိုင်ဝန် ရုံးစိုက်ရာမြို့ဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးမြို့မှာ ကျယ်ပြန့်သော တောင်ခါးပန်းယံရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိရာ မြို့၏အရှေ့ဘက် စွန်းမှ အထက်ဆီသို့ အုပ်မိုးနေသည့် မတ်စောက်နေသော တောင်ကြီးကို အစွဲပြု၍ တောင်ကြီးမြို့ဟု ခေါ်လေသည်။ ထိုတောင်ကြီးကား အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် ၅၆၁၂ ပေ ရှိ၏။ တောင်ထိပ်တွင် စေတီတော်တစ်ဆူနှင့် ထူးခြားစွာ စွန်းထွက်နေသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးကြီးများ ရှိသည်။ တစ်မြို့လုံးအတွက် ရေကို မြို့အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ကျစမ်းချောင်းရေထွက်မှ ရရှိသည်။ ထိုရေအား ရေလှောင်ကန်ကြီးနှစ်ခုမှတစ်ဆင့် ရေပိုက်များဖြင့် တစ်မြို့လုံးသို့ သောက်ရေ သုံးရေ အဖြစ် ပို့ပေးသည်။ တောင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိမ့်စမ်းရေများထွက်သည့် ရေထွက်နေရာများ အတော်များများရှိသည်။

တောင်ကြီးမြို့သည် ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းဒေသ ကျိုင်းတုံနှင့် ကားလမ်းဖောက်လုပ်ထား၏။ လမ်းကောင်းသည်။ ကတ္တရာလမ်း ဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းမှ ဒေသထွက်ကုန်များ၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံမှ ဝင်ရောက်လာသော လူသုံး အိမ်သုံး ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ရာတွင် အချက်အချာကျသော မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ မြို့မြောက်ဘက်တွင် စပ်စံထွန်းဆေးရုံကြီးနှင့် ဈေးကြီးရှိ၏။ ထိုဈေးကြီးတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် မီးဖိုချောင်သုံး သီးနှံများ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်း၊ အာလူး၊ သနပ်ဖက်များကို အကြီးအကျယ် ရောင်းဝယ်ကြသည်။ ယိုးဒယားနှင့် တရုတ်မှလာသည့် အမျိုးသမီးကြိုက် အထည်အလိပ်များကား ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ယာယီဈေးတန်း ဖွင့်လှစ်ကာ အကြီးအကျယ် ရောင်းချနေသော ကာလ ဖြစ်၏။ ထိုဈေးကြီးသို့ သွား၍ မကြာခဏ ပစ္စည်းများဝယ်ကာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများထံ ပို့ရပါသည်။ တပ်အတက်တွင် မေက “ကိုရေ ... ဒီတစ်ခါတော့ မေ အတွက် ယုန်မွေးတစ်ထည်လောက် ဝယ်ပို့ပေးဦးနော်” ဟု မှာလိုက်ရာ ထိုဈေးကြီးမှ မှတ်မှတ်ရရ မေ အတွက်တော့ ငှက်ခါးရောင် ယုန်မွေးအနွေးထည်တစ်ထည် ဝယ်ပို့ပေး၏။

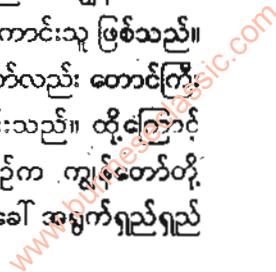
ပုံ(၄) တောင်ကြီးမြို့ပတ်ဝန်းကျင်မြေပုံ။

တောင်ကြီးကား ရာသီဥတု အေးသဖြင့် စားလို့ သောက်လို့ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသည်။ နွေတွင် သိပ်မပူ၊ မိုးတွင်းတွင်လည်း မိုးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းကဲ့သို့ စည်ပိုင်းမှောက်ပြီး သွန်ချသလို ရွာလေ့ ရွာထ မရှိ၊ ဖွဲ့ဖွဲ့သာ ရွာသဖြင့် ထိုမိုးဒဏ်ကို ထိုဒေသမှ လူတွေ ခံနိုင်ကြ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီး ရောက်သည်အချိန်တွင် တောင်ကြီးမြို့ ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက်အသီးသီးမှ ကျူးကျော်တဲအိမ်များအား ဖျက်၍ တောင်ကြီး အနောက်ဘက် ရွှေညောင်နှင့် တောင်ကြီးကြား အေးသာယာမြို့သစ်သို့ ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့နေရာချထား ပေးနေသည် ကာလဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် တောင်ကြီးမြို့၏ မြို့လယ်လမ်းမကြီးအားလည်း နှစ်လမ်းသွား ကတ္တရာလမ်းမှ လေးလမ်းသွား ကတ္တရာလမ်းအဖြစ် ဖောက် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်သည် ထိုတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လည်း ဝင်ရောက်ကူညီရသည်။ လမ်းများပြီးသွားသောအခါ လမ်းဘေးဘယ် ညာတွင် သစ်ပင်များ စိုက်ရသည်။ အောက်တိုဘာလ မိုးပြတ်သွားချိန် တွင်မှ သစ်ပင်စိုက်ရသဖြင့် ရှင်အောင် အတော်ကြီးစားရပါသည်။

“မင်းတို့ ခလရ(၆)က အမှတ်တရဖြစ်အောင် လမ်းဘေးဘယ်ညာ မှာ သစ်ပင်စိုက်ခဲ့ကြ၊ စိုက်တဲ့ သစ်ပင်တွေ အကုန်ရှင်အောင် စိုက်ပေး ပါ”

အထက်ပါ အမှာစကားမှာ သစ်ပင်မစိုက်မီ ရပခ အစည်းအဝေး၌ တိုင်းမှူးမှ မှာကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်လခွဲ၊ နှစ်လခန့် တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံးမှ ရနိုင်သည့် သစ်ပင်ပန်းပင် ပေါင်းစုံအား လိုက်လံ ရှာဖွေ၍ ထိုလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် စိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမှောင်ဦးကား အတော်ကြီးကြပ်မှုကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်များကို ရှင်အောင် စိုက်နိုင်သည်။ မိုးပြတ်သွားသော်လည်း တောင်ကြီး စည်ပင်မှ ရေကားများဖြင့် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ရေလောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်များ ရေမပြတ်ဘဲ ရှင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အများဆုံး စိုက်ခဲ့သည့် အပင်များမှာ ဇော်ဂျီတောင်ဝေးခေါ် အမွှာကဏ္ဍ

စိမ်းစိမ်း ဂမုန်းတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ သူက အကြမ်းခံသည်။ ရေငတ်သည်ဒဏ် ခံသည်။ မြေအမျိုးအစားမရွေး ပေါက်ရောက်သည်။ စိုက်ပြီးနောက် လွယ် လွယ်နှင့် မသေပါ။

ဤသို့ဖြင့် ဇော်ဂျီတောင်မှူးဂမုန်းပင် တော်တော်များများ တောင်ကြီး မြို့လယ် လမ်းမကြီးဘယ်ညာ၌ မင်းမုသွားကြတော့၏။ ထိုစစ်ဆင်ရေးအပတ် တောင်ကြီးမှ ပြန်လာပြီး နောက်ထပ်စစ်ဆင်ရေးသုံးခေါက် တောင်ကြီးကို ဖြတ်၍ အသွားအပြန် လုပ်လိုက်ရပါသေးသည်။ ထိုသို့ တောင်ကြီးမြို့တွင်း ဖြတ်သွားသည့်အခါ ထိုဇော်ဂျီတောင်မှူး ဂမုန်းပင်များကို လမ်းဘေးဘယ် ညာတွင် ရှင်သန်နေသည်ကို တွေ့၍ ပြုံးမိပါသေးသည် ခင်ဗျား။

ထိုကာလက နဝတအစိုးရသည် လမ်းများပြုပြင်ဖောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများ ဆောက်ခြင်း၊ ပြည်သူတို့ အပန်းဖြေ အနားယူရန် ပန်းဥယျာဉ် များ ပြုလုပ်ပေးခြင်း စသည့် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်နိုင်ငံလုံး အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စတင်ဆောင်ရွက်နေသည့် ကာလဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြီးမြို့လယ် လမ်းမကြီးအားလည်း လေးလမ်းသွားဖြစ်အောင် ပြုပြင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် ရယ်စရာတစ်ခု ပြောလိုပါသေးသည်။ တစ်ရက်တွင် ရပခ အစည်းအဝေး၌ တိုင်းမှူးမှ ထိုလမ်းမကြီး ပြုပြင်မှု အခြေအနေကို မေး၏။

“အားလုံးတော့ ပြီးပါပြီခင်ဗျား၊ တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတယ်၊ မြို့လယ် ပန်းခြံနားက ညောင်ပင်ကြီးကတော့ မလှဲရသေးဘူးခင်ဗျား၊ ညောင်ပင်ကြီးက လမ်းချဲ့တာနဲ့ လုံးဝမလွတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကို ခွဲတမ်းချထားပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဘယ်လိုခွဲတမ်းချတာလဲ”

“အပေါ်ဆုံးတစ်ပိုင်းကို တောင်ကြီး စည်ပင်က တာဝန်ယူပါမယ် ခင်ဗျား၊ အလယ်ပိုင်းကို မဝတနဲ့ ရဝတက လုပ်မယ် ခင်ဗျား၊ နောက်ဆုံးကျန် တဲ့ အပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆလကကပဲ မြေထိုးစက်နဲ့ထိုးပြီး ရှင်း ဖို့ လုပ်ထားပါတယ် ခင်ဗျား”

ဆလကမှ ဒုတိုင်းဦးစီးမှူး ဦးသန့်ဇင်က အထက်ပါအတိုင်း တင် ပြရာ အစည်းအဝေးတွင် နားထောင်နေသူများမှ ရယ်စရာမပါဘဲ ဝါးခနဲ ပိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ တိုင်းမှူးကြီးကမူ ပြုံးရုံသာပြုံး၍ အောက်ပါအတိုင်း မှာကြားသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားတို့ သတ်မှတ်ရက်ပြီးအောင် လုပ်ကြ လေဗျား”

ထိုညောင်ပင်ကြီးမှာ ကျွန်တော်နေသည့် ကျားခေါင်းခန်းမနှင့် သိပ်မဝေးလှပါ။ ငါးမိနစ်သာသာ သွားရုံဖြင့် ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်လိုလို မြင်တွေ့နေရသည့် ညောင်ပင်ကြီးမှာ Century Tree ဖြစ်သည် ထင်၏။ အမြင့်ပေ(၇၀)ကျော်သည်။ လုံးပတ်မှာ အနည်းဆုံး လူသုံးယောက် ဖက်ရမည် ထင်၏။ ညောင်ပင် ပင်စည်တစ်ပိုက်၌ နတ်ကွန်းကလေးများ လည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လေးငါးခြောက်ခု ရှိသည်။ ထို့အပြင် မြင်းရပ် များ၊ ကျားရပ်များ၊ နတ်အုန်းသီးများ၊ ရှန်ပန်းနီစများလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ် နေ၏။ ညအချိန်များတွင် အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင် လာထွန်းသူများ လည်း ရှိ၏။ ဤသို့ ပူဇော်ပသသူများ များနေသဖြင့် ထိုမြို့လယ် ညောင် ပင်ကြီးအား မည်သူမှ မတို့ရဲ မထိရဲကြ။ ယခုကတော့ အုပ်ချုပ်သူ မင်း အစိုးရ၏ လိုအပ်ချက်အရ ဖယ်ရှားရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖယ်ရှားရာ၌ သူ ဖယ် ငါဖယ်ဖြင့် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖွဲ့တမ်းချကာ သုံးပိုင်း ပိုင်း၍ ဌာနတစ်ခု တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ပိုင်းစီ ယူလိုက်မှ ကိစ္စရှင်းသွားပါတော့သည်။

ဒါတောင် နောက်အပတ် အစည်းအဝေးများ၌ တောင်ကြီး စည်ပင် တာဝန်ခံ အရာရှိကြီးအား ညောင်ပင်တွင် နေထိုင်ကြသည့် နတ်များက တောင်ကြီးအရှေ့ဘက် မြစ်မီးတောင်ပေါ် နေရာချပေးရာ သိပ်အဆင်မပြေ စေကြောင်း လာရောက် အိပ်မက်ပေးသည်ဟု ထိုအရာရှိက ဆို၏။ ကိုနေက ပြည်နယ် ပဝတရုံး အစည်းအဝေးခန်းမ၌ ပဝတအတွင်းရေးမှူး ဦးပိုင်မှူးကြီးမြအေးမှ ဦးဆောင်၍ ထိုတည်ဆောက်ရေးကိစ္စများကို ဆွေး မးခဲ့သည်။

“အဲဒီလို အိပ်မက်လာပေးတော့ ဘာများ ပြန်ပြောဖြစ်သေးသလဲ”

“အစကတော့ အပြောင်းအရွှေ့ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့ နတ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးမြအေးမှ မေးရာ တောင်ကြီး စည်ပင် တာဝန်ခံအရာရှိ (အမည်မှာ ဦးသက်တင် ဟု ထင်ပါသည် မသေချာပါ)က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ထိုအရာရှိကြီး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အလွန်ပျော်တတ်သူများဖြစ်ရာ အထက်ပါအတိုင်း မေးဖြေလိုက်ကြ၍ အစည်းအဝေးတက်လာသူ အားလုံး တသောသော တဝေါဝေါဖြင့် ရယ်မောကြရပါသည် ခင်ဗျား။

အထက်ပါတို့ကား ထိုစဉ်က တောင်ကြီးမြို့၏ မြင်ကွင်းပုံကြမ်းပါပင်တည်း။

တောင်ကြီးဟိုတယ် ပြင်ခဲ့စဉ်က

ခလရ(၆) ရှေ့တန်းရုံး အခြေပြုထားသည့် ကျားခေါင်းခန်းမမှ အရှေ့တည့်တည့် ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် အကွာ တောင်ခြေရင်းတွင် တောင်ကြီးဟိုတယ် ရှိသည်။ ထိုဟိုတယ်အား ပါတီ၊ ကောင်စီ အစိုးရလက်ထက်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ဖြစ်၍ အခန်းပေါင်း ရာကျော်ရှိသည်။ တောင်ကြီးကို လာသည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တည်းခိုရန် ရည်ရွယ်၍ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့ ထိုဟိုတယ်ကြီးကို Renovation ပြန်လုပ်နေ၏။ ဟိုတယ်၏ နေရာ အနေအထား Location မှာ အလွန်ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဟိုတယ်မှာ အတော်ပင် သက်တမ်းကြာနေ၍ ပြုပြင်ရန် လိုအပ်နေ၏။ ထိုဟိုတယ်ကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်ခြင်းကို တိုင်းမှူးမှ အလွန် စိတ်ဝင်စားသည်။ အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ လာရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သည်များ မှာကြားသည်။ တစ်ရက်၌ ...

“ဦးသန့်ဇင်တို့၊ ဦးဝင်းရှိန်တို့ ဒီရှေ့မှာ မြက်ခင်းလုပ်လို့ ရမလား၊ လုပ်ချင်တယ်၊ တောင်ကြီး ရေထွက်မှာ ဘဲစားမြက်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဘဲစားမြက်တွေ ယူစိုက်လို့ ရမလား”

တိုင်းမှူးမှ အထက်ပါအတိုင်း ပြောရာ အားလုံးက ရေအခက်အခဲကြောင့် စိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ပါးစပ်အငြိမ် မနေတတ်သော ကျွန်တော်က ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ အကျိုးဆက်ကား ...

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းပဲလုပ်တော့”

ဟု တိုင်းမှူးမှ တာဝန် ပေးပါတော့သည်။ အတူပါလာသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးမြအေးက ...

“မောင်ရင်က အေးအေးဆေးဆေး နေတာမဟုတ်ဘူး”

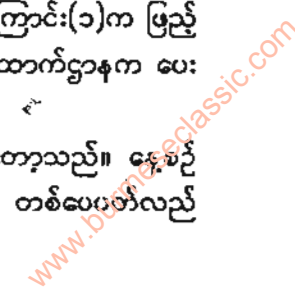
ဟု ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆူပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ်မို့ ဖြစ်အောင် လုပ်ရပါတော့သည်။ ထိုနေ့က ဟိုတယ်မှအပြန် ကျားခေါင်းခန်းမ၌ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ဖြစ်လိုက်သည်။ အစည်းအဝေး၌ တိုင်းမှူး၏ တာဝန်ပေးချက်ကို ရှင်းပြသည်။

“ကဲ ... ဒီကိစ္စမှာ အရန်ထားတဲ့ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဦးစီးတဲ့ စစ်ကြောင်း

(၂)နဲ့ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲ သုံးမယ်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး ဒုတပ်ရင်းမှူး ဦးစီးပါ၊ မြက်ခင်းလုပ်ရမယ့်ကွင်းရဲ့ အလျား၊ အနံကို တိုင်းလိုက်၊ ပြီးတော့ စတုရန်းပေတွက်လိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို အလျားတစ်ပေ၊ အနံတစ်ပေ၊ ထု ခြောက်လက်မရှိတဲ့ မြက်တူးခိုင်းပြီးတော့ ကားတွေနဲ့ တိုက်မယ်၊ ဖာစ်ခေါက်ကို စတုရန်းပေ နှစ်ရာရအောင် တိုက်ပါ၊ ဒါကြောင့် အနည်းဆုံး လူနှစ်ရာ ထုတ်နိုင်အောင် လုပ်ပါ၊ မလောက်ရင် စစ်ကြောင်း(၁)က ဖြည့်ပေးမယ်၊ ကားတွေကိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးညီဖြူတို့ စစ်ထောက်ဌာနက ပေးလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် မြက်ခင်းပြင် ပြုလုပ်ပွဲကြီး စပါတော့သည်။ နေ့စဉ် စတုရန်းပေ သုံးလေးငါးထောင်ကျအောင် ခင်းရ၏။ တစ်ပေပတ်လည်

မြက်ခင်းကလေးများအား ရင်ပြင်တွင် ကျောက်ပြားများ ခင်းသလို အကွက် လိုက် ဆက်ခင်းရသည်။ ထို့နောက် ရေလောင်းပေးရ၏။ တောင်ကြီးဟိုတယ် ရှေ့ရှိ ထိုပေသုံးလေးရာ ပတ်လည်ရှိသည့် မြက်ခင်းပြင်အား နေ့စဉ်ကား များဖြင့် မြက်တိုက်၍ခင်းရာ တစ်လနီးပါးကြာမှ ပြီးသွားပါသည်။

“ရပါတယ်” ဟု လွယ်လွယ် အာမခံလိုက်မိရာ ကိုယ့်ကို တာဝန် ပေးလိုက်တော့ ဖြစ်မြောက်အောင် အတော်ကြီး ကြီးစားလိုက်ရပါသည်။ တော်တော် တော်ပါသေးသည်။ နိုဝင်ဘာလကုန် မြက်ခင်းပြီးတော့ တိုင်းမျှ မှ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ...

“အေး ... အေး၊ မင်းတို့ ခလရ(၆)ကလုပ်တဲ့ မြက်ခင်း မဆိုးပါ ဘူးကွ”

ဟု မှတ်ချက်ချသွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ...

“အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့”

ဟု ကျေနပ်ရပါတော့သည် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်နှင့် တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်း

ကျွန်တော်သည် ဂေါက်သီးရိုက် အားကစားကို လုံးဝဝါသနာမပါ ပါ။ ဂေါက်သီးအားကစားမှာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သူများ အလကား အချိန်ဖြုန်း တဲ့ အလုပ်ဟု ထင်ထား၏။ တပ်တော်တော်များများတွင် ဂေါက်ကွင်းအနီး ခွဲ နေခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်ကြီးဘဝ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ရာ ကျောင်းမှ အရာရှိတော်တော်များများ ဂေါက်ရိုက်ကြ၏။ ကျောင်းအုပ် ကြီးနှင့် ဒုကျောင်းအုပ်ကြီးလည်း ရိုက်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လူကြီးများ က ဂေါက်ရိုက်ခေါ်သော်လည်း အလုပ်များ၍ဟု အကြောင်းပြကာ မရိုက် ဘဲနေခဲ့၏။ ဂေါက်သီးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့။ သနက(၁) ရောက်တော့ တပ်ထိပ်တွင် ဂေါက်ကွင်းရှိ၏။ မရိုက်ဖြစ်ပါ။ တပ်မ(၈၈) ရောက်ပြန်သော လည်း ကျွမ်းတုံဂေါက်ကွင်းကို တစ်ခါ နှစ်ခါသာ ရောက်ဖူး၏။ သို့ရာတွင်

တပ်မမှူး၊ ဒုတပ်မမှူးနှင့် ဗျူဟာမှူးများ ဆုံမိသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဂေါက် အကြောင်း ပြောကြ၏။ ပါ၊ ဘာဒီ၊ ဘူဂီ စသည်ဖြင့် စုံနေသည်။ ဘာမှန်း မသိပါ။ သိသူများကို လိုက်မေးရ၏။ ရေးထောက်ဌာနက အရာရှိများက တော့ ဂေါက်သမားများဖြစ်၏ နားလည်ကြ၏။ မေးရင် ဖြေနိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လူကြီးများ ဂေါက်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးနေရပါသည်။

“ဗိုလ်မှူး ... ဂေါက်သီး မကစားချင်နေ၊ ဂေါက်အခေါ်ဝေါ်ကလေး တွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး သိထားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ လူကြီးတွေ မေးတဲ့အခါ ကိုယ်လည်း နည်းနည်းပါးပါးသိအောင်၊ ပြောတတ်အောင်ပေါ့ ဗျာ၊ ပိုပြီး လူရာဝင်သွားတာပေါ့”

သနက(၁)မှ တပ်မသို့ ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နှင့်သည့် ဗိုလ်ကြီး တင်ဖေက တိုးတိုးတိတ်တိတ် အကြံပြုသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဂေါက် စာအုပ်တစ်အုပ်မှာပြီး တစ်နေ့လျှင် နည်းနည်း နည်းနည်း ဖတ်ရသည်။ ရိုက်တော့ လုံးဝမရိုက်တတ်သေးပါ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၌ မိုးမိတ်သို့ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗာထူးနှင့် ပြောင်းသည့်အခါ တပ်ရင်းမှူးက မိုးမိတ်မြို့ပေါ်ရှိ နယ်ဘက် အရာရှိများနှင့် နေ့စဉ် ဂေါက်သီးကစား၏။

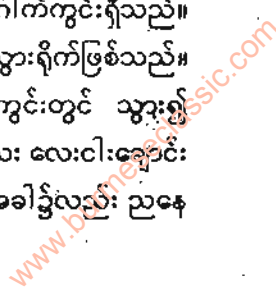
ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂေါက်ကွင်းသို့ ...

“လာလိုက်ခဲ့”

ဟု ခေါ်သွားတတ်သည်။ နံပါတ်(၅) သံတုတ်ကလေးတစ်ချောင်း အားပေး၍ တည်ဘောရိုက်ခိုင်းသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂေါက်သီး စရိုက်ဖြစ်၏။

အောင်လံ ရောက်တော့လည်း တပ်ဘေးတွင် ဂေါက်ကွင်းရှိသည်။ သဲကွင်းဖြစ်၏။ တပ်နားချိန်၌ တောရိုက်တောင်ရိုက် သွားရိုက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းကွဲတော့ မှော်ဘီလေတပ်ကွင်းတွင် သွား၍ အပျင်းမြေ ရိုက်သည်။ သူပေး၊ လူပေး တုတ်အစုတ်ကလေး လေးငါးချောင်း ဖြင့် ရိုက်ရပါသည်။ ဗထူးတွင် တွဲဖက်သွားနေရသည့် အခါ၌လည်း ညနေ

တွင် ဘာအလုပ်မှ မရှိ၍ ဂေါက်ကစားဖြစ်သည်။ ယခု တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာတော့ ဂေါက်သက်တစ်ပတ်ရစ်ကလေး တစ်ခုဝယ်လိုက်၏။ ဂေါက်ဆက်မှာ John Daly ဖြစ်သည်။ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကျပ် ပေးရသည်။ ယခု တောင်ကြီး ရောက်တော့ ထိုဂေါက်ဆက် ပါလာ၏။

ပဝတ အတွင်းရေးမှူး၊ ဝိုင်းမှူးကြီးမြအေးနှင့် စစ်ဦးစီးမှူး(ပထမတန်း)စစ်ထောက် ဝိုင်းမှူးကြီးညီဖြူ တို့က ခေါ်သဖြင့် တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းသို့ ပါသွားသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကစားဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းကား အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းကလေးများဖြင့် အတော်ပင် ကြည့်ကောင်းသည်။ တောင်ကြီးမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက် သစ်တောဂိတ်အလွန် မြို့အထွက်လမ်းမကြီးဘေးတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဂေါက်သီးစ၊ ကစားတော့ မိုင်းရှူးမှ သင်လာသည့် တောပုံဖြင့်ရှိ၏။ ဂေါက် Etiquette တွေ ဘာတွေ နားမလည်။ စကားတပြောပြောဖြင့် ဟိုသယ် ဒီသယ်၊ ဟိုရွှေ ဒီရွှေဖြင့် ရိုက်သည်။ Fairway တွင် Tee ထိုးရိုက်သည်။ အစကတော့ မည်သူမှ ဘာမှမပြောကြ၊ နောက်တော့ စားရင်း သောက်ရင်း ကစားရင်းဖြင့် ခင်မင်လာသည့်အခါ တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းမှ တာဝန်ရှိသူများက ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်များ ထုတ်ပေးသည်။ ဦးစီလှိုင်တို့အဖွဲ့ ဖြစ်မည်ထင်၏။

“တပ်ရင်းမှူးရဲ့ Putting ကျင်းစိမ်တုန်းမှာ ထီးမဆောင်းရဘူး၊ Caddie ကိုလည်း Green ပေါ် မတက်ခိုင်းရဘူး၊ ဘော်လုံးပျောက်ရင်လည်း အချက်ပေးရတယ်၊ သဲကျင်းထဲမှာ တုတ်မချရဘူး” ဟု သင်ပေးကြပါတော့သည်။

ဂေါက်သီးအားကစားနည်းမှာ Etiquette ကျင့်ဝတ်များက များလှပေ၏။ စိတ်တို၍လည်းမရ၊ စိတ်ပျက်၍လည်းမရ၊ သိပ်နိုင်ချင်၍လည်းမရ၊ အတော် အလေ့အကျင့်ကောင်းပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းမှ သမာဓိရှိမှ နိုင်သည့် အားကစား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသလို အလကား အချိန်ဖြုန်းနေသည့် အားကစား မဟုတ်သည်ကို တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းရောက်မှ အတော်သဘောပေါက်သွား၏။ ဂေါက်ကွင်း၌ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်း

များ၊ ကုန်သည်များ အတော်စုံပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို တောင်ကြီး လုံခြုံရေးယူသည့် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ထိုဂေါက်ကွင်းမှ လူကြီးများက ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းသားအဖြစ် လက်ခံထား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် ထိုဂေါက်ကွင်းသို့ တစ်လလျှင် တပ်မတော်ရမ်(၂၄)ပုလင်း တပ်ဈေးနှုန်းဖြင့် ပြန်ရောင်းပေးပါသည်။ လစဉ် အသင်းအုပ်ချုပ်သူ လူကြီးများအတွက် ရမ်နှစ်ပုလင်း၊ သုံးပုလင်းလည်း မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးပါသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် တောင်ကြီးတွင် နေခဲ့သည့် လေးလမှာ ဂေါက်သီးနည်းနည်း ပိုကစားတတ်လာသည်။ ကျိုင်းတုံနှင့် လဲချားမှ ကျွန်တော့် တပ်မမှူးများ ဖြစ်ကြသည့် ဝိုင်းမှူးချုပ်သိန်းဟန်နှင့် ဝိုင်းမှူးချုပ်စိုးမြင့်တို့ လာသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော်က ဂေါက်ကွင်းသို့လိုက်၍ ဧည့်ခံနိုင်ပါသည်။ အတော်အသင့်လည်း ထိုအရာရှိကြီးများနှင့်အတူ ကစားနိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါက်သီးအားကစားကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရာ ယခုအခါမှာတော့ တစ်ပတ်လျှင် ဂေါက်သီးတစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တော့ ရိုက်ဖြစ်သည်။ အသက်ကလည်း ကြီးလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်ကြီးလာသည့် ယောက်ျားများအတွက် စာဆိုရှိသည်မှာ အသက်ကြီးလာရင် အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ရေးအတွက် God ဘုရားတရားအလုပ် လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် Garden သစ်ပင်ပန်းပင်လေး ဘာလေးစိုက်ရင် စိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် Game တစ်ခုခုကစား၊ အပြင်ထွက်ပြီး ကစားချင်ရင် Golf ဂေါက်သီးရိုက်၊ ဒါမှ အသက်ရှည်မည်ဟု ဆို၏။

အသက်ရှည်ဖို့ အတွက် နောက်ဆုံးတစ်ခု ကျန်ပါသေးသည်။ ထိုနောက်ဆုံးတစ်ခုကား Girls ဟု ဆိုကြ၏။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ မသိပါ။ ဂေါက်ရိုက်ရင်း မိုးရွာ၍ Caddy မိန်းကလေးမှ ထီးမိုးပေးနေသည်ကို အလွန်ကျေနပ်နေသည့် ဂေါက်သမားကြီးများကိုတော့ ဂေါက်ကွင်းတိုင်းမှာ မကြာခဏ တွေ့နေရပါသည် ခင်ဗျား။

မကျေမနပ်နဲ့ လျော်လိုက်ရသည် ငွေကလေး

ကျွန်တော်သည် တပ်သုံးတပ်တွင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး လုပ်ဖူးပါသည်။ ခလရ(၁၉)၊ ခလရ(၆၇)နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတို့တွင် ဖြစ်၏။

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၏ တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားဖူးပါသည်-

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးသည် တပ်ရင်းမှူး၏ စစ်ဦးစီးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ဦးစီးအရာရှိ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်း လျက်ရှိသော စီမံအုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းမှန်သမျှကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည်။ တပ်ရင်းမှူးက ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ထားသော တပ်ရင်းအတွက် မူဝါဒများကို အထမြောက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးရမည့် တာဝန်လည်း ရှိပေသည်။ တပ်ရင်း၏ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်လုံးတွင် အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ကောင်းမွန် ချောမွေ့စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ဦးစီးတာဝန် များ၊ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်လည်း ရှိသည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးသည် တပ်ရင်း၏ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် သက်သာ ချောင်ချိရေး ကိစ္စများတွင် အထူးတာဝန်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သက်သာချောင်ချိရေး ဆိုရာတွင် စစ်သည်များနှင့် အိမ်ထောင်စု ဝင်များ အားလုံးအတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ အားကစားပွဲများ၊ လူမှုရေးဆိုင် ရာများကို လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရလေ့ရှိသည်။ ထိုကိစ္စများအတွက် RF ခေါ် Regimental Fund တပ်ရင်းရန်ပုံငွေကို သုံးစွဲ ရသည်များ ရှိ၏။ ထိုငွေကို သုံးပြီး ရုပ်ရှင်ပြသခြင်းများကို တပ်နှစ်တပ်၌ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။ ပထမတပ်မှာ ခလရ(၆၇) မိုင်းရယ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယတပ်မှာ တပ်မတော်(ကြည်း)တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ခလရ(၆၇) မိုင်းရယ်တွင် ရုပ်ရှင်ပြသခဲ့သည်မှာ လုပ်ငန်းက သိပ်မကြီးကျယ်၊ ကြိုကြားကြိုကြားသာ ပြနိုင်ခဲ့၏။ ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ အောင်ဆန်း ခန်းမတွင်ကား လုပ်ငန်းက ကြီးကျယ်၏။ သင်တန်းကျောင်းမို့ သင်တန်း သားများ အမြဲရှိနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကိုလည်း အဆက်မပြတ် ပြပေးနေရသည်။

ထိုသို့ ရုပ်ရှင်အပြကောင်းခဲ့သဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ကျွန် တော် ငွေလျော်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဘဝ၌ အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ရုံကြီးကို ကိုင်ရသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ရုံကြီးကား ဗထူးတပ် နယ်နှင့် သင်တန်းသားများကြည့်ရန် အဓိက ရည်ရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကားများမှာ မြန်မာကားများကို အဓိက ပြသည်။ မြန်မာကားများ အား မန္တလေးမှ မှာယူရသည်။ အင်္ဂလိပ်ကားများကိုကား နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် ကား တင်သွင်းရေးအေဂျင်စီ၊ ရန်ကုန်မှ ပို့ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ကားနှင့်စာ သော် မြန်မာကားကို လူကြည့်များ၏။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတန်ကာဒိုး(ချို)က ...

“ဟေ့ ... တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ ရုပ်ရှင်ရုံက တစ်လကို အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်မြတ်ရမယ်၊ ရုံးတာကို လုံးဝလက်မခံဘူး”

ဟု ကျွန်တော်အား ညွှန်ကြားထားသည်။

ရှေးယခင်က ရုပ်ရှင်ရုံက မကြာခဏ ရုံးဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့၏။ ရုပ်ရှင်ကားများ မရုံး အောင် မြန်မာကားကောင်းကောင်းများကို ရွေးပြရသည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် နှစ်စလောက်က ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကားများ ညွှန်နေသဖြင့် ဝင်ငွေက သိပ် မကောင်း၊ သာမန်အားဖြင့် တစ်ရက်လျှင် ဝင်ငွေ နှစ်ရာကျော်ကျော်၊ သုံး ရာသာ ရှိသည်။ တစ်လလုံးဝင်ငွေ တစ်သောင်းမကျော်၊ ထိုလမျိုးတွင် အမြတ်များများ မကျန်၊ နှစ်ထောင်မြတ်ရန် အနိုင်နိုင်ပင်။ ယခုလကုန်ရန် တစ်ပတ်ခန့်သာကျန်၏။ အမြတ်ငွေက တစ်ထောင်ခန့်သာရှိ၏။ ကျောင်းအုပ် ကြီးက ဆူဦးမည်။

“ကဲ ... ဆရာမြင့်အေးရေ၊ မင်း မနက်ဖြန် မန္တလေးသွားကွာ၊ အထက်မြန်မာပြည် ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးမှာ အကောင်းဆုံးမြန်မာကားရအောင် ယူခဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ လက်မမြှောက်၊ ဒူးမထောက် ဇာတ်ကားတော့ နာမည်အကြီးဆုံးပဲ၊ မင်း သွားရင် ရေး(၂)က ဆရာကြီးအောင်ဆန်းကို သတင်းပို့သွားနော်”

ရုပ်ရှင်ဝင်ငွေ မပြည့်သေး၍ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ရုံကိုင်သည့် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး မြင့်အေးအား မန္တလေးသို့ ရုပ်ရှင်ကားငှားရန် လွှတ်လိုက်သည်။ နာမည်ကြီးဇာတ်ကားများ ငှားရန် ကြိုတင်ငွေ တစ်ထောင် နှစ်ထောင် ပေးရတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်ငွေ နှစ်ထောင်ငါးရာကျပ် ပေးလိုက်၏။ လိုလိုမယ်မယ် တင်ချခ ငါးဆယ်ကျပ် ပေးသဖြင့် နှစ်ထောင်ငါးရာငါးဆယ်ကျပ် ဖြစ်သွား၏။ လေးရက်အကြာတွင် ထိုဇာတ်ကားထုပ်နှင့်အတူ မြင့်အေး ပြန်ရောက်လာသည်။ “လက်မမြောက် ခူးမထောက်” ဇာတ်ကားကြီးအား အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ရုံကြီး၌ ပြသရာ လူကြိုက်ကြိုက်တိုးနေ၏။ မင်းသား ညွန့်ဝင်း၊ မြင့်စိုင်းသားအောင်အောင်၊ မင်းသမီး ဆွေဇင်ထိုက်၊ နွဲ့နွဲ့မူတို့ ပါဝင်ပြီး အဆင့်မြင့် မြန်မာသိုင်းကား ဖြစ်၏။ အကြမ်းအရမ်း အလွန်စုံလင်၏။ နိုင်ငံခြားသိုင်းကားများ ခေတ်စားနေသည့် ကာလတွင် ရိုက်ချက်များမှာ နိုင်ငံခြားနှင့်ယှဉ်နိုင်၏။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးမှာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်စေရေးကို ဦးစားပေးထား၏။ မြန်မာတို့က အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အား လက်မမြောက် ခူးမထောက်ဘဲ တော်လှန်သွားသည့် ဇာတ်ကား ဖြစ်၏။ လကုန်နောက်ဆုံးသုံးရက်တွင် ထိုဇာတ်ကားကြီးအား ပြလိုက်ရာ ဝင်ငွေ လေးထောင်ကျော် ရလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးအောင်သန်းရေ ... ရုပ်ရှင်ကတော့ ဟန်ကျတာပဲဗျို့၊ သုံးရက်ပြတာ ဝင်ငွေလေးထောင်ကျော်တယ်။ RF မှာ တစ်ခါတည်းသာ သွင်းလိုက်တော့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ရေး(၂)ကိုင်သည့် ဆရာကြီးအောင်သန်းအား ထိုငွေကို တစ်ခါတည်း ဝင်ငွေတွင် ပြလိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ဒီလတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးပြောတဲ့ အမြတ်နှစ်ထောင်မက သုံးထောင်ကျော်၊ လေးထောင်နီးပါး ရသွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့အားလုံး ပျော်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့က လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ မလုပ်မိ၍ နောင်ဆယ်နှစ်နီးပါးအကြာ၌ ထိုဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးက ဒုက္ခပေးပါတော့သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ နေ့တစ်နေ့တွင် ကျားခေါင်းခန်းမသို့ တိုက်ခိုက်ရေးရုံးမှ လက်ကမ်းကြေးနန်းတစ်စောင် လာပို့၏။

“တခရမှ ယခင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတာဝန် ထမ်းဆောင်သွားသည့် ဗိုလ်ကြီးသက်ဦး (ယခု ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦး၊ ခလရ(၆)ရင်းမှူး)သည် ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ အတွင်းက တခရ တပ်ရင်းရန်ပုံငွေမှ ရုပ်ရှင် ကားငှားရမ်းရန် ကြိုတင်ငွေ နှစ်ထောင်ငါးရာငါးဆယ်ကျပ် ထုတ်ယူထား ခဲ့၊ ပြန်လည်ပေးသွင်းခြင်း မတွေ့ရ၊ သို့ဖြစ်၍ ဧဏ္ဍိကန ရလျှင်ရခြင်း အမြန်ပြန်လည်ပေးသွင်းပါရန်နှင့် ပေးသွင်းခြင်း မပြုပါက ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူဆောင်ရွက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည်”

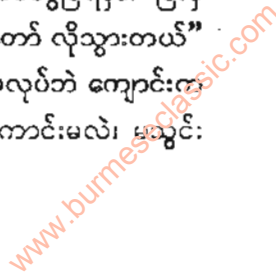
ကျွန်တော်သည် ထိုကြေးနန်းကိုဖတ်၍ ဒေါသအပျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ဆယ်နှစ်လောက် ပိုက်ဆံ အခုမှ လာတောင်းနေတယ်၊ သူ့ဟာ ဘယ်သူမှ အလွဲသုံးစား လုပ်တာလဲ မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ပြလိုရတဲ့ ငွေလေးထောင်ကျော်လည်း သွင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဘာပေးစရာ လိုသေးလို့လဲ၊ ပြီးတော့ မသွင်းရင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဦးမယ်တဲ့၊ လာ ... လာသေးတယ်။

“ဟေ့ ... ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှ၊ မသွင်းဘူးလို့ ပြန်လိုက်စမ်းကွာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှအား ပြောလိုက်၏။ နောက်သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့် အတူနေခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ကြီးအောင်သန်း ဗထူးမှ တောင်ကြီးသို့ ရောက်လာ၏။ သူက ရုံးအုပ်အရာခံဗိုလ် ဖြစ်နေပြီ။ ယခုထိ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

“ဆရာသမား ... တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်နေပြီပဲဗျာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အဲဒီငွေလေး သွင်းလိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ၊ ကြိုတင်ငွေထုတ်တာ ပြန်အသွင်းပြပြီးမှ ဝင်ငွေပြရမှာ၊ ပြီးမှ အမြတ်ကို ပြရမှာ၊ အဲဒီလို မလုပ်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်တော် လိုသွားတယ်”

“အေးလေဗျာ ... ကျုပ်လည်း အလွဲသုံးစား မလုပ်ဘဲ ကျောင်းက ဘရေးယူမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီ ကြေးနန်းပို့တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မသွင်းဘူးဗျာ”

ဆရာကြီးအောင်သန်းမှ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က ဘူးခဲနေ၏။ သူလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောမရသည့်အခါ စိတ်ပျက်၍ တောင်ကြီးမှ ဗထူးသို့ ပြန်သွား၏။

“ခင်ဗျားတော့ အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြေးနန်းရေးတဲ့ အသုံးအနှုန်း Floor ကို မကြိုက်လို့ မပေးတာဗျာ”

ကျွန်တော် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင် (ယခု ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်၊ အမှတ်(၂)စက်မှုဝန်ကြီး) ရပခသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုသည်ဆို၏။ တွေ့သည့်အခါ အပြင်ထွက်၍ နေ့လယ်စာ အတူစားကြသည်။ ကျွန်တော်က ဂါရဝပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုသက်ဦး ... ခင်ဗျား တပ်ရင်းမှူးလည်း ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ဟိုငွေကလေးကို လျော်လိုက်ပါ။ တိုက်ခိုက်ရေးမှာ လျော်ရတာ လူတွေအများကြီးပဲ၊ တချို့ဆို သိန်းနဲ့ချီပြီး လျော်ကြရတယ်။ အနည်းဆုံး လျော်ရပါတယ်ဆိုတဲ့သူတောင် သုံးထောင်ကျော်တယ်။ တကယ်အနည်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မလျော်ဘူးဆိုရင် အားလုံး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါက အရင် ကျောင်းအုပ်ကြီး လက်ထက်က မူအရ တစ်ကျောင်းလုံး ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ မပြတ်တာ၊ အကုန်ပြန်ရှင်းရင်း ပေါ်တဲ့ဥစ္စာပါ။ ခင်ဗျား အလွဲသုံးစားလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်မှ ကျွန်တော်အား ရှည်လျားစွာ ဖျောင်းဖျပြောဆိုပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်အား အားနာပြီး စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် ထိုငွေကလေးကို လျော်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ကတိအတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးထံသို့ ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာငါးဆယ် ကျပ်အား တင်ပို့လိုက်သည်။ ငွေလက်ခံဖြတ်ပိုင်း ပြန်ရမှ ထိုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပါတော့သည်။

ငွေကြေးဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ပေါ့ဆစွာ ဆောင်ရွက်မိခဲ့သဖြင့် ဆယ်နှစ်ခန့် အကြာမှ Back Date ဖြင့် ပြဿနာနောက်က လိုက်လာရာ ငွေပမာဏ မများ၍ တော်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်အလွဲသုံးစား မလုပ်ရဘဲ အခြောက်တိုက် လျော်လိုက်ရသည်ကိုတော့ ယခုတိုင် စဉ်းစားရင်း အောက်သက်သက်ပါ ခင်ဗျား။

အရာရှိငယ်များ သင်ခန်းစာ ယူကြပါကုန်။

အကျဉ်းစစ်တရားရုံးတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရသည့် အခါတွင်

အချိန်ကား ၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်စာစားပြီး ရတခလရ(၆) စစ်ကြောင်း(၁) အခြေပြုထားရာ ကျားခေါင်းခန်းမ၌ ဂေါက်သီးနှင့် ပတ်သက်သာ စာအုပ်များကို ဖတ်နေသည်။ စာအုပ်များမှာ တောင်ကြီးစာကြည့်တိုက်မှ ငှားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်၌ အလွန်ထူးဆန်းစွာ ဂေါက်သီးအကြောင်း ရေးထားသည့် အင်္ဂလိပ်လို စာအုပ်နှစ်ရာကျော်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာလိုကား ဆရာလင်းရောင်၏ ဂေါက်သီး ဆိုသော စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းမှ ဂေါက်သမားများနှင့် ပေါင်းဖက်မိ၍ ဂေါက်ကို အတော် Crazy ဖြစ်နေသည့် ကာလဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါက်သီးအကြောင်း အခြေခံကအစ သိအောင် တောင်ကြီးစာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များ ငှားဖတ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ စာကြည့်တိုက်နှင့် ကျွန်တော့် စစ်ကြောင်းရုံးမှာလည်း မဝေးပါ။ လမ်းထိပ်မှာပင် ရှိပါ သည်။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ရပခက တယ်လီဖုန်း လာတယ်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဂျီဝမ်းကြီးပါခင်ဗျ”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း သွားကိုင်လိုက်သည်။

“တပ်ရင်းမှူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

မှ မနက်(၆)နာရီခန့် ကားဖြင့် ဆင်းခဲ့၏။ (၈)နာရီခန့်တွင် ကလောသို့ ရောက်သည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမိုး မိုးနှင်းကလေးများ ကျနေသည်။ ကလောကား ကြည့်လေရာတိုင်းတွင် အရွက်ချွန်ချွန် ထင်းရှူးပင်များဖြင့် သာယာသော တောင်စခန်းမြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသူများက စစ် တရားရုံးအား ကလောတပ်နယ်ရိပ်သာတွင် ပြင်ဆင်ထား၏။ ကလောတပ် နယ်ရှိ တပ်မဌာနချုပ် ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင်က စောင့်ကြို နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ် ရုံသာမက သူ၏ ဇနီးမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းဖြစ်၏။

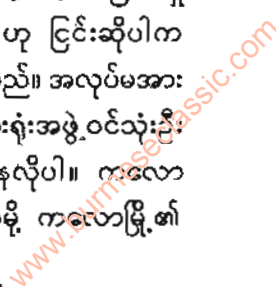
“ဟေ့ကောင် သက်ဦး ... မင်းတို့ စစ်တရားရုံးအတွက် အားရုံး ကဆင်သင့်ပါပဲ၊ နေ့လယ်စာတော့ ဒီရိပ်သာကြီးမှာ စီစဉ်ထားတယ်၊ ညစာတော့ ငါ့အိမ်မှာ စားကွာ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ မင်းတူတွေ တူမတွေ မင်းတွေ ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်ကလေး ပြောရအောင် တစ်ည အိပ်နိုင်ရင် အိပ်ပါဦး”

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင် ကျေနပ်အောင် “အေးပါကွာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

နံနက်(၉)နာရီတွင် စစ်တရားရုံးအဖွဲ့ လှစွဲသည်။ စွပ်စွဲခံရသူ အရာရှိကြီးလည်း ရောက်လာ၏။ စစ်တရားရုံးက စွဲချက်ကို ဖတ်ပြသည်။ မှန် မမှန်၊ အပြစ် ရှိ မရှိ၊ မေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ စွပ်စွဲခံရသူ အပေ့ရှိ ကြီးက ...

“ကျွန်တော် မငြင်းလိုတော့ပါဘူး၊ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်” ဟု အပြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်သည်။

စစ်တရားရုံး မစမိက ထိုအရာရှိကြီးသည် Not guilty အပြစ်မရှိ ကြောင်း ငြင်းဆိုမည်ဟု ကြားထားသည်။ Not guilty ဟု ငြင်းဆိုပါက အမှုကြာသွားမည်။ သက်သေတွေ ဟိုခေါ် ဒီခေါ် ခေါ်ရဦးမည်။ အလုပ်မအား လပ်သည့် ကြားမှ လာစစ်ရသော ကျွန်တော်တို့ စစ်တရားရုံးအဖွဲ့ဝင်သုံးဦး ခေါင်းချင်း ရိုက်ကြရ၏။ ကလောတွင် ကြာကြာ မနေလိုပါ။ ကလော မြို့က အလွန်သာယာသော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မို့ ကလောမြို့၏

သဘာဝအလှအပများကို မခံစားနိုင်ပါ။ ကိုယ့်တပ်ရှိရာကိုသာ ကိုယ်ပြန်ချင်နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှုစစ်တော့ အစွပ်စွဲခံရသူ အရာရှိကြီးက “ဘာများ ပြောလိမ့်မလဲ၊ ဘာများ ပြောလိမ့်မလဲ” ဟု ကျွန်တော်တို့ ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖြစ်နေကြ၏။ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်မှ “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် စစ်တရားရုံးမှာ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ပြီးပြတ်သွား၏။ နေ့လယ်စာ စားရင်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ချမှတ်မည့် အပြစ်ဒဏ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညှိနှိုင်းတိုင်းပင်ကြသည်။ ထို့နောက် ထမင်းပွဲ ပြီးသောအခါ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို သုံးယောက်သား ညှိနှိုင်းသဘောတူ၍ ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌမှ ခဲတံဖြင့် ရေးသွင်းလိုက်သည်။

“နေဦးကွ ... အခု ခဲတံနဲ့ ရေးထားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ဖောင်တိန်နဲ့ ထပ်ရေးမယ်၊ တပ်ရင်းမှူးနှစ်ယောက် သဘောတူရင်တော့ လက်မှတ်ထိုးကြ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြသည်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စွပ်စွဲခံရသူ အရာရှိကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ စစ်တရားရုံး အဖွဲ့ဝင် သုံးဦးနှင့် အရာရှိငယ် ဘဝကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ ပြောမနာ ဆိုမနာဖြင့် နေခဲ့ကြဖူး၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကား လေးငါးခြောက်ခါ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဆုံနေထိုင် အလုပ် လုပ်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် စီနီယာကျ၍ ကျွန်တော့်ဆို သူက ငယ်နိုင်ဖြစ်၏။ ယခုတော့လည်း အလုပ်သဘောအရ တာဝန်အရ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရသည့်အခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ ခုံရုံးပြီးဆုံးသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ခလရ(၉၄) တပ်ရင်းမှူးတို့က မျက်နှာပူတယ်ဟု ပြောကာ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွဲနေသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင်နှင့် ဇနီး မမြစန်းတို့က အတင်းတား၍ ကလေးတွင် တစ်ညအိပ်လိုက်ရ၏။ ပြောမည်ဆိုက မမြစန်း

နှင့် ကျွန်တော်သည် မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲ သုံးဝမ်းကွဲခန့် တော်သည်။ သူ့အမေနှင့် ကျွန်တော့်အမေမှာ ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလား တော်သည်။ ဒါသာမက ကျွန်တော်၊ မြင့်မောင်နှင့် မမြစန်းတို့သည် ကျွန်တော့်ဇာတိ ရှေးဦးမြို့ကလေးက အထက်တန်းကျောင်းတွင် တစ်တန်းတည်းသားများ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ မြင့်မောင်က ဆယ်တန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် မြစန်းကို ကြိုက်သည်ဆို၏။ ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ အရေးကြီးနေသဖြင့် ကျွန်တော်က “စာမေးပွဲကြီး အောင်ပြီးမှ စဉ်းစားစမ်းပါကွာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြင့်မောင် ထိုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းအတူ အောင်သည်။ မြစန်း ဆယ်တန်းကျသည်။ ကျောင်းပြန်တက်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သွားတက်သည်။ မြင့်မောင်က မန္တလေးတက္ကသိုလ် သွားတက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဖြစ်သွားတော့ Gentleman အခေါ်ခံရ၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

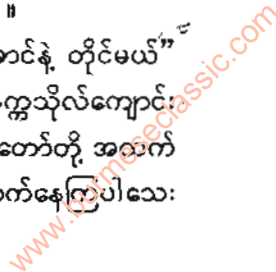
“ငါ မြစန်းကို တကယ်ချစ်တာကွ၊ ဟေ့ကောင် နည်းနည်းလုပ်စမ်းပါဦး”

“ဟ ... မင်းကလည်း၊ ငါနဲ့ မြစန်းက အမျိုးတော်တယ်ကွ၊ မင်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီပဲကွာ၊ ငါ့အကူအညီ တောင်းမနေပါနဲ့၊ မင်းကြိုက်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပြော၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားရရင် ငါ အဖော်လိုက်ပေးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် အစ်မဝမ်းကွဲ လင်ရမည့်အရေး ကျွန်တော် အားပေးလိုက်ရာ မမြစန်း ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် မြင့်မောင်က စက်ဘီးနှင့်လိုက်၍ ရည်းစားစကား ပြောရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ မြောက်ပေးသူများထဲတွင် ဘိကြည်လည်း ပါ၏။

“နင်တို့သုံးယောက်ကို ငါ ဆရာကြီးဦးမောင်မောင်နဲ့ တိုင်မယ်”

ဟု အစပိုင်းက မမြစန်းက ပြောသေးသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဖြစ်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်ကိုတော့ ကြောက်နေကြပါသေး

သည်။ ထို့ကြောင့် ရင်တထိတ် ထိတ် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် မမြစန်၊ တကယ်မတိုင်ပါ။ မိန်းကလေးတို့၏ သဘာဝအရ ထုံးစံအတိုင်း ဟန်ဆောင် ကာ အမှုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်တစ်နှစ်တက်ပြီးသောအခါ မြင့်မောင် တပ်မတော်ထဲ ဝင်သွားသည်။ မမြစန် မျက်ရည်ကျ ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘွဲ့ရတော့ မြင့်မောင်က တပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး မကြာမီ တွင် မြင့်မောင်နှင့် မမြစန် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်ဟု ကြားသည်။ ထို့နောက် မြင့်မောင်လည်း ဗိုလ်သင်တန်း တက်ရသည်။ သူ့အိမ်ထောင် မကျမီ တပ်ကြပ်ကြီး ဘဝက ခဏတွေ့လိုက်ရပြီး ကွဲသွားကြသည်မှာ ယခု ပြန်တွေ့သည့် အချိန်အထိ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာသွားသည်။ ယခု ပြန်တွေ့ကြရာ စကားလက်ဆုံ ပြောလိုမကုန် ဖြစ်နေ၏။ ထိုနေ့ညက သူတို့အိမ်တွင် သူတို့မိသားစုငါးဦးနှင့် ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်များ ပြောရပ်၊ ညသန်းခေါင် တိုင်သွား၏။

“ကဲ ... သန်းခေါင် ကျော်ပြီကွာ၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်စာ စကားပြော ပြီးပြီ၊ ပြန်မယ်ဟေ့”

ကျွန်တော် ထပြန်ခဲ့သည်။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... တပ်ရင်းမှူးကြီးကို ဟိုအရာရှိကြီး လာစောင့် နေတာ ခုနကမှ ပြန်သွားတယ်၊ မေးစရာရှိလို့တဲ့ ညနေကတည်းက လာ စောင့်နေတာ”

ရိပ်သာ တပ်ကြပ်ကြီးမှ ဆီးပြောသည်။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင် အိမ်မှာ စကား ကောင်းနေတာဗျာ၊ တစ်မြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူ့အမျိုးသမီး ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲဗျာ၊ ပြန်မတွေ့ကြတာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်ဆိုတော့ အနှစ် နှစ်ဆယ်စာကို တစ်ညတည်းနဲ့ ပြောလိုက်ရတာမို့ မိုးချုပ်သွားတယ်ဗျာ”

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်သည် ထိုအရာရှိကြီး လာမည်ကို ကြိုသိ ထားပါသည်။ သူ့ကို မတွေ့လိုပါ။ မျက်နှာ အလွန်ပူပါသည်။ ထို့ကြောင့်

ဗိုလ်မှူးမြင့်မောင်နှင့် မမြစန်တို့အိမ်တွင် သွားရောင်နေလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ နောက်နေ့မနက် (၅)နာရီတွင် အိပ်ရာမှထပြီး Breakfast ပင် မစားတော့ဘဲ ကလေးမှ တစ်ချိုးတည်း သုတ်ချေတင်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။ (ထိုအရာရှိကြီးမှာ ထိုအမှုကိစ္စကြောင့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား ဝေးခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။)

ဖွဲ့ဟ်မင်းတို့ မောင်ကို မွေ့ပြီ

ကျွန်တော်သည် ခလရ(၆) တောင်ကြီး၌ ရပခအရန် နေရသည့် ဟာလတွင် ရန်သူများမှာ သိပ်ကြီးမားသည့် တိုက်ကွက်များ ဖြစ်ခြင်း မရှိ သည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့က လက်နက်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးလရန် ပြင် မှင်နေကြသည်။ သူတို့အား မတိုက်ခိုက်ပါရန် ကျေးဇူးများသို့ အပြောခိုင်း ပြသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ တောင်ကြီးနား ကပ်လာသည်ကို ရပခမှ လက် မမံပါ။ တစ်ရက်တွင် ရန်သူ့သတင်းရ၍ အရန်ထားသော ခလရ(၆) စစ် မကြောင်း(၂)ကို တောင်ကြီး အရှေ့ဘက်ခြမ်း ဟိုပုန်း အနီးတစ်ဝိုက် ထွက် ရှင်းစေသည်။ ထိုစစ်ကြောင်းကို ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦး ဦးစီး၏။ ဟိုပုန်း အနီးတွင် ဗကပတပ်မ(၄၈)မှ ခွဲထွက်လက်ကျန် အင်အားစုအချို့ ဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ (၂၀)မိလီမီတာ ပစ္စုတို(၂)လက်နှင့် အသေ နှစ်ယောက် ရလိုက်၏။ စစ်ကြောင်း(၂)ကို ရပခမှ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့ ဟိုင်းအစည်းအဝေးတွင် တိုင်းမှူးမှ ...

“ဒုတပ်ရင်းမှူးက သေနတ်ကလေး ဘာလေး ရလာပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မဟာ တပ်ရင်းမှူး တစ်လှည့် ထွက်လိုက်ဦး၊ တစ်လှည့်စိပေါ့”

ဟု ညွှန်ကြားပါတော့သည်။

ဒုတပ်ရင်းမှူးကို တောင်ကြီးအရှေ့ဘက် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် များသော စစ်ကြောင်းကို တောင်ကြီးတောင်ဘက်ခြမ်းသို့ လွှတ်လိုက်၏။ မင်းလေးကန်နှင့် ဟိုပုန်း-လျှိုင်ကော် ကားလမ်းကြား ဖြစ်သည်။ ရွာများမှာ ပျဉ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည့် ပအိုရွာများ ဖြစ်သည်။ ပအိုရွာကား လယ်

ယာလုပ်ကိုင်ရန် ကျွဲ၊ ခွားများ ထားသည်မှအပ ကျွန် ကြက်၊ ဝက်များ မွေးလေ့မွေးထ မရှိ။ တချို့ဆို သတ်သတ်လွတ် စားကြသည်။ အရက်သေ စာ သောက်စားသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ အောင်ခန်းထိ၏ PLO နယ်မြေ ဖြစ်၍ ရန်သူသည် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းအား လုံးဝအတွေ့မခံပါ။ ခပ်ဝေး ဝေးမှ ရှောင်သွားကြသည်သာ များ၏။ ထို့ကြောင့် သတင်းနှစ်ပတ်ကြာ သော်လည်း တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်ဖြင့် ဘာတိုက်ပွဲမှ မဖြစ်ခဲ့၊ ရောက် လေရာတွင် အလှူအတန်းလုပ်၊ စည်းရုံးရေးဆင်းပြီး ဦး-၅ ကိစ္စများကိုသာ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

တစ်ရက်၌ တောင်ကြီးနှင့် ကပ်နေသော ပန်းသခွားရွာကလေးတွင် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်း အခြေပြုနေသည်။ ရပခမှ မတူးပါက ကျွန်တော်နှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို ပြန်ဝင်ရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ရွာကလေးမှာ သာယာသဖြင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နေလိုက်၏။ ထိုရွာရောက်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရွာလူကြီး များက အဖျော်ယမကာများဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ညစာ အတူစားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်တိုက်သော အာမီရစ်များကို နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် သောက်ကြသည်။ နောက်မှ သိသောအခါ ထိုအစုကလေးက ခရစ် ယာန်အစုကလေး ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အဖျော်ယမကာများ သုံး ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်နှင့် အတော်ခင်သွား၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော် တောင်ကြီးသို့ ပြန်လာပါသည်။ တစ်ရက်သာနေ လိုက်ရသေး၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် A.Q ဝိုင်းသန်းဇင်အောင်က ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... လှုပ်ရှားတပ်ခွဲက စက်နဲ့ အရေးတကြီး သတင်းပို့စရာ ရှိလို့တဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟေ့ ... ဘာများ ဖြစ်သလဲကွ”
ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ရေးစက်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စက်တက် လိုက်၏။

“သပြေမှ မြတ်လေး၊ သပြေမှ မြတ်လေး၊ အသံကောင်းပါသလား၊ ဒါပဲ”

“မြတ်လေးမှ သပြေ၊ အသံကောင်းပါတယ်၊ ဒါပဲ”

“သပြေမှ မြတ်လေး၊ မနေ့ညက တပ်သားချိုဦး၊ ဂျီသရီးတစ်လက် ကျည်တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်သွားပါတယ်၊ တစ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး လိုက်ရှာနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အခု သတင်းပို့ချိန်ထိ မတွေ့သေးပါဘူး၊ ရထားဖြစ်ပါသလား၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ရထားဖြစ်တယ်၊ ရထား ပုလဲခရက်ကို သတင်းပို့ပြီး ပြုတ်လေးနဲ့အဖွဲ့ လိုက်လာမယ်၊ ဆုံရပ်ပေးပါ၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရပခသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်၍ ဂျီဝမ်းကြီးအား အခြေအနေ သတင်းပို့ပြီး T.E(21) ကား(၃)စီးဖြင့် တောင်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ ပါသည်။ တပ်စု(၄)စု ပါလာ၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်သွားသည့် ကပ်ခွဲမှ တပ်ခွဲမှူးနှင့် တွေ့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ တပ်ခွဲမှူး”

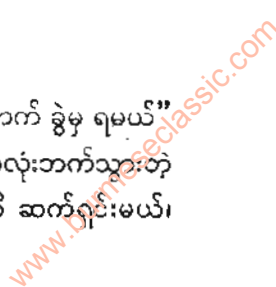
“ဒီကောင်လေးက နည်းနည်း အရက်သောက်တတ်တယ်၊ ဒီရွာ မှ ကျွန်တော်တို့နေတာ နှစ်ရက် သုံးရက် ရှိပြီ၊ ညနေ ညနေဆိုရင် ရွာ ကိုဘက်ထိပ်က အရက်ဆိုင်ကို သူတစ်ယောက်တည်း အရက်သွားသောက် ဖယ်၊ အဲဒီညနေက သူတပ်စိတ်မှူးက သူ့ကို ကင်းချမလို့ ခေါ်တော့ မတွေ့တော့ဘူး၊ နို့ဆီသုံးလေးလုံး ယူပြီး ရွာတောင်ဘက် ထွက်သွားတယ်၊ နို့ဆီရောင်းပြီး အရက်သွားသောက်တယ်၊ ပြန်လာတော့ သူ့ဆရာက စိတ် မှိုးပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက် ထိုးလိုက်တယ်၊ ထိုးတာကလည်း ရွာက ကလေးမကလေးတွေရှေ့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်လည်း ရှက်ပြီး မနေ့ညက ကျန်တဲ့နို့ဆီ လေးငါးခြောက်လုံး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ယူသေနတ်နဲ့ ကျည်ကပ်ခြောက်ကပ်ပါ ယူပြီး ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်သွားပါ တယ်”

“ဘယ်ဘက် သွားတယ်လို့ သတင်းရသလဲ”

“အခုထိတော့ သတင်းမရသေးဘူး”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်၊ ကိုယ်တို့ သုံးလေးဖွဲ့လောက် ခွဲမှ ရမယ်”

“တပ်ခွဲမှူးနဲ့ အဖွဲ့က ဟန်းဆီကနေ ကျောက်တစ်လုံးဘက်သွားတဲ့ ဘက်ကို ကြိုပိတ်ထား၊ ကိုယ့်အဖွဲ့က နမ့်ရတ် လောက်ထိ ဆက်ရှင်းမယ်၊

ဟိုပုန်း၊ နမ့်ခုတ်၊ လွယ်ဆန်စစ် ကြားထဲကိုတော့ စစ်ကြောင်း(၂)ကို ပိတ် ခိုင်းမယ်”

ကျွန်တော်သည် အကြမ်းဖျင်း စီမံချက်ဆွဲ၍ ချက်ချင်းပင် ထိုစီမံ ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်သည်။ စီမံချက် ဆိုသည်မှာ လုပ်ဆောင် ရန် ရှင်းလင်းလွယ်ကူရမည်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်ဆုံး စီမံလိုက်သည်။

အချိန်မှာ မိုးစပါးများ ရိတ်သိမ်းနေသည့် ကာလဖြစ်၏။ တောင်ကြီး ဆီဆိုင် ကားလမ်း ဘယ်ညာခြမ်း၌ မိုးစပါးများ ရိတ်သိမ်းနေ၏။ နှစ်ရက် လုံးလုံး လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း စပါးရိတ်သူများထံမှ ထောက် လှမ်း သတင်းစုံစမ်းသော်လည်း ဘာသတင်းမှ မရပါ။ ဒုတပ်ရင်းမှူးက သေနတ်နှစ်လက် ရထားပြီး တပ်ရင်းမှူးက သေနတ်တစ်လက်နှင့် လူတစ် ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ရပခကို ရှာဖွေနေဆဲဖြစ် ကြောင်း တင်ပြထားပြီး မလျှော့သော ခွဲ၊ လုံ့လဖြင့် ဖြစ်နိုင်ချေများကို တွက်၍ ရှာ၏။ တပ်များအား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ကွက်ပြည့်နင်း ရင်းစေသည်။ ညအိပ်ချိန်တောင် သိပ်မပေး။ တတိယမြောက်ရက်တွင် တပ်စိတ်လိုက် ရင်ဆောင်တန်းဖြန့်ပြီး ရှင်းခိုင်းလိုက်သည်။ အလွန်ပင်ပန်း၏။ စပါးတောများ တိုးရသဖြင့် အားလုံးယားယံနေကြသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အလယ်စစ်ကြောင်းနှင့် လိုက်ပါလျက် ရှိ၏။ ဆက်သွယ်ရေးစက် လေးလုံး အသုံးပြုသည်။ ကျွန်တော်တို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစား၍လားမသိ၊ ကံကြမ္မာ က မျက်နှာသာ ပေးလိုက်သည် ထင်၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... သပြေက အရေးတကြီး စကားပြောစရာရှိတယ်တဲ့”

ကျွန်တော့် စက်သမားလေးမှ သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော် စက် တက်ရပြန်၏။

“သပြေမှ မြတ်လေး၊ သပြေမှ မြတ်လေး၊ အသံကောင်းပါသလား၊ ဒါပဲ”

“မြတ်လေးမှ သပြေ၊ အသံကောင်းပါတယ်၊ ပြောပါ၊ ဒါပဲ”

“သပြေမှ မြတ်လေး၊ တပ်သားချိုဦးကို ပြန်လည်ရမိပါပြီခင်ဗျာ၊

ဒါပဲ”

“တုတ်ပါ ပြန်ရပါသလား၊ ဒါပဲ”

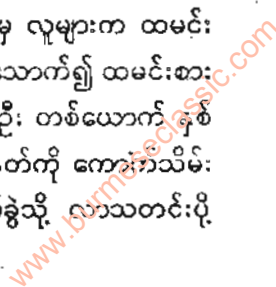
“တုတ်ပါ ပါပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

“မြတ်လေးမှ သပြေ၊ တပ်သားချိုဦးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ မြတ်လေး ဆီကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ဒါပဲ”

“သပြေမှ မြတ်လေး၊ ကိုးခြောက်ပါ၊ ဒါပဲ”

ထိုနေ့ညနေတွင် သပြေတပ်ခွဲသည် ရွှံ့အလူးလူးဖြင့် ကျွန်တော့် ထံသို့ ရောက်လာ၏။ တပ်သားချိုဦးအား တပ်ခွဲမှူးမှ ကျွန်တော့်ထံ အပ် သည်။ ကျွန်တော်က ချိုဦးကို ဘာကြောင့် လက်နက်ဖြင့် ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက် ရသလဲဟု မေးရာ မိန်းကလေးတွေရှေ့ အထိုးခံရတာ ရှက်၍ဟုဖြေသည်။ တပ်ရောက်သည်မှာ မကြာသေး၊ အရပ်သားစိတ် သိပ်မကုန်၊ မောင်နှမလေး ငါးခြောက်ယောက်တွင်လည်း အငယ်ဆုံးဟု ဆို၏။ အိမ်တွင် ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်မတည့်၊ အဖေအမေကလည်း အတော် အလိုလိုက်သည်ဟု သိရသည်။ ရည်းစားထားရာ စာမေးပွဲကျ၍ အိမ်ကဆူသဖြင့် တပ်ထဲဝင်လာသည်ဟု လည်း ပြောကြသည်။

စစ်သည်၏ သဘောသဘာဝကို ကောင်းစွာ မရိပ်မိဘဲ တပ်စိတ်မှူး က အုပ်ချုပ်မှု အားနည်းသဖြင့် စစ်သည်တစ်ဦး လက်နက်ဖြင့် ခွင့်မဲ့ပျက် ကွက်သွား၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ ပြန်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ပြန်ရပုံမှာ လည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။ ချိုဦးသည် နမ့်ခုတ် အနီးရှိ လယ်ကဲ တစ်ခုတွင် ယနေ့မနက် ယမင်းဆာ၍ ထမင်းဝင်တောင်းစားသည်။ ကံကောင်း ထောက်မစွာဖြင့် ထိုလယ်ကဲကား ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းရုံး နှစ်ရက် သုံးရက် နေခဲ့သော ပန်သခွားရွာ သူကြီးမင်း၏ လယ်ကဲဖြစ်နေသည်။ သူကြီးမင်းက သူ့လူများအား အခင်းဖြစ်ပွားကတည်းက ကြိုသတင်းပေး ထားသည်။ ချိုဦး ရောက်လာသောအခါ ထိုလယ်ကဲမှ လူများက ထမင်း ကျွေးရုံသာမက အရက်ပါ တိုက်လိုက်သည်။ အရက်သောက်၍ ထမင်းစား ပြီးသောအခါ နှစ်ည သုံးည အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော ချိုဦး တစ်ယောက် နှစ် နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့သေနတ်ကို ကောင်းသိမ်း လျက်ပြီး လယ်ကဲက အထူးဆက်သားမှ သပြေတပ်ခွဲသို့ လာသတင်းပို့

သည်။ တပ်ခွဲနှင့် လယ်တဲမှာ တစ်မိုင်သာသာ ဝေး၍ အိပ်ပျော်နေသော ချိုဦးကို အလွယ်တကူ ဖမ်းမိလာပါတော့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုဒေသမှ ကျေးရွာလူထုက ...

“ဒီတပ်က သဘောကောင်းတယ်၊ ငါတို့လည်း ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ဒါကြောင့် တို့ ကူညီနိုင်တာ ကူညီရမယ်၊ တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တို့ သူကြီးကလည်း တော်တော်ခင်တယ်”

ဟု ပြောကြသည် ဆို၏။

ကံကောင်း၍ ဂြိုဟ်မင်းတို့ မောင့်ကို မွေ့ပြီး သေနတ်တစ်လက် နှင့် လူတစ်ယောက် ဆုံးရမည့်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်သွားရပါသည် ခင်ဗျား။

မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ရပခအရန် တောင်ကြီးတွင် ၁၉၈၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှ ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ (၄)လ နေခဲ့ရပါသည်။ တပည့်များက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အမှုစပ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာကောင်း မရပါ။ မကြာခဏ တိုင်းမှူးကြီး၏ သူပုဂ္ဂိုလ်မောင်းမှုကို ခံရပါသည်။ ကျွန်တော့်တပ်က အရာရှိများကလည်း ရှားပါးပစ္စည်း တကယ့် ဗိုလ်တကာဘုရင်များလည်း ဖြစ်ကြ၏။ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း၊ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း အမျိုးတော်ကောင်းများ ပါဝင်ကြ၏။ သူတို့တစ်တွေ အမျိုးမျိုး အမှုစပ်ကြရာ ကျွန်တော့်မှာ တပည့်မကောင်း၊ ဆရာခေါင်း ဖြစ်ကာ အထူးအထောင်း ရေရေလည်လည် ခံရပါသည်။

တောင်ကြီး ရောက်ခါစက အဆောင်အယောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ကျားခေါင်းခန်းမတွင် နေရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ဟုတ်လှပြီဟု ထင်ထား၏။ နောင်တွင်တော့ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲပြီး နေ့စဉ် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တပည့်တွေ ဘာလုပ်ဦးမလဲ၊ ဘာလုပ်ဦးမလဲနှင့် ဦးခိုမိကာ ရင်မနေရပါသည်။ တပည့်များက ပျော်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ

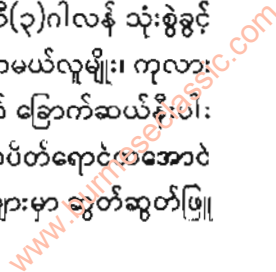
မပျော်နိုင်ပါ။ ပြောမရသည့် အရာရှိငယ် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ကိုယ်တိုင် ထိုးကြိတ်လိုက်ရသည်များ ရှိပါ၏။ အပြင်ထွက်လျှင် အမှုစပ်တတ်လွန်းသည့် အရာရှိငယ်တစ်ဦးဆိုလျှင် စစ်ကြောင်းရုံးတွင် ခေါ်ထားပြီး စခန်းအပြင်ဘက် မထွက်ရဟု အမိန့်ထုတ်ထားရ၏။ ခိုးထွက်၍ ပေါက်မြောက်လာသဖြင့် ထိုးကြိတ်ပစ်ရသေး၏။ နောက်တော့ မဖြစ်မနေ သင်တန်းတစ်ခုသို့ အတင်းပို့လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် တပ်ကို ပြန်မလွှတ်ရဲ၊ လမ်းတွင် အမှုစပ်မှာစိုး၍ ဗထူးသို့ တောင်ကြီးမှ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

အရာရှိများသာမက စစ်သည်များကလည်း မအူမလည်နှင့် အမှုစပ်ကြသည်။ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်သည်။ မူးသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်သည်။ တပည့်များ ဒုက္ခပေးသဖြင့် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ၍ တယ်လီဖုန်းသံကြားလျှင် လန့်နေရသည်။ သူများရယ်ဖို့ ကိုယ်ငိုမည် ဖြစ်နေရသည်။ နေ့စဉ် စိတ်တထင်ထင်ဖြင့် ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ ဆောက်တည်ရာ မရဘဲ နေလိုထိုင်လို အဆင်မပြေ၊ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေချိန်ဝယ် စိတ်ချမ်းသာစရာ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် သွားတွေ့ရ၏။

မေတ္တာတွင် ဖြူစင်သော ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ခြင်း ချစ်ခင်ကြသော ၁၅၀၀ မေတ္တာဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ၁၅၀၀ က ပူလောင်သည်၊ ၅၂၈ က အေးမြသည်ဟု ဆို၏။ ယခု ကျွန်တော် တွေ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းမှာ အေးမြသည့် ၅၂၈ ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

ဖြစ်စဉ်ကို တင်ပြပါမည်။

ကျွန်တော် တောင်ကြီး ရောက်တော့ ပဝတ အတွင်းရေးမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြအေးက ကားငယ်တစ်စီးနှင့် စက်သုံးဆီ(၃)ဂါလန် သုံးစွဲခွင့် ပေးထားသည်။ ယာဉ်မောင်းမှာ ဦးဂျိုးဇက် ဆိုသည့် တမယ်လူမျိုး၊ ကုလားအဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိ၏။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဖြင့် အသားကလည်း သပိတ်ရောင်အအောင် မည်းနေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ ခွတ်ဆွတ်ဖြူ

နေသည်။ သွားများကလည်း ဖြူဖွေးလှ၏။ သွားဖြူသလို စိတ်သဘောထားလည်း ဖြူစင်သူ ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို ရိုသေသည်။ မနက်(၆)နာရီဆို ကျားခေါင်းခန်းမသို့ ပုံမှန်ရောက်လာ၏။ ညဆို(၉)နာရီထိုးမှ သူ့အိမ်ပြန်သည်။ အလုပ်များ၍ မိုးချုပ်လျှင် အိမ်မပြန်ဘဲ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိပ်တတ်၏။

“ကျွန်တော်က ဟိုး တော်လှန်ရေးကောင်စီ မတိုင်ခင်တည်းက ဒီပြည်နယ်ရုံးကြီးမှာ ကားမောင်းလာတာ ဗိုလ်မှူးရဲ့၊ အခုအချိန်ထိ ဘာအပြစ်မှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဘာခိုင်းခိုင်း ဘယ်သွားရသွားရ ကျွန်တော် လုပ်တယ်၊ ဒီမှာလည်း တပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် တွဲနေတာ သုံးလေးတပ်ရှိပြီ”

ဦးဂျိုးဇော်က ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့သည့်အခါ အထက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်ပုံရပါသည်။ သူသည် အသားမည်းသော်လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်း၏။ ရဲဘော်များနှင့် သင့်တင့်အောင် နေတတ်၏။ ကက်သရစ်ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ရွတ်ရှက် ခွတ်ဒက်များ ပြောတတ်ဆိုတတ်ရာ ကျွန်တော့် စစ်ကြောင်းရုံးမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်လှနှင့် ဗိုက်သန့်ဇင်အောင်တို့က “အန်ကယ်ဂျိုး၊ အန်ကယ်ဂျိုး” နှင့် သူ့အား အထူးခင်ကြ၏။ သူက အရာရှိငယ်များကိုလည်း သင့်တင့်အောင် ပေါင်းပြီး လိုအပ်သည်များ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။ တောင်ကြီးတွင် အနေကြာ၍ သူ မသိတာမရှိ၊ ခိုင်းလျှင် ဖင်ပေါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သဘောကျသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြည်နယ်မင်းကြီး အဆက်ဆက်က စောင့်ရှောက်လို့ တောင်ကြီးမှာ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ နေနိုင်တာပါ၊ ကလေးတွေကလည်း အများကြီး၊ ရှစ်ယောက် ကိုးယောက် ရှိပါတယ်”

သူက ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်လာသည့် အခါတွင် ပြော၏။

“ဟာ ... ဦးဂျိုး၊ များလှချည်လား၊ ကလေးတွေ ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက် ဘာများ လုပ်ကြသလဲ”

“သားကြီးတွေနဲ့ သမီးကြီးတွေ တချို့က သာသနာမှာ လုပ်တယ်၊ တချို့က အိမ်မှာ အဘွားကြီးနဲ့ နွားမွေးတယ်၊ သားတစ်ယောက်ကတော့ ရေတပ်ထဲ လိုက်သွားတယ်”

“နေပါဦး ... ဦးဂျိုးက ကလေးဘယ်နှယောက် ရှိလို့လဲ”

“ကိုးယောက်ပါ၊ သားငါးယောက် သမီးလေးယောက်၊ အပယ်ဆုံးက သားလေးပါ၊ အခု ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ရှိပါပြီ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ တော်တော်ငယ်ပါလား၊ ဦးဂျိုးက အသက်ကြီးမှ ကလေးရသေးတာကိုး၊ ကလေးတွေ အမေကကော ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ”

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ သက်၍ ပြောချင်ပုံ မရတော့၊ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း သက်မမေးဖြစ်။

ထိုမှ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်းမှ ညနေ(၆)နာရီထိုး နေဝင်ဖျိုးဖျါ အချိန်၌ ဦးဂျိုးဇော် မောင်းနှင်သည့်ကားဖြင့် ပြန်လာသည်။ သစ်တောဂိတ်အနီး အရောက်ကားအရှိန်သတ်လိုက်ရာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကုလားမအပျိုလေးတစ်ဦးနှင့် ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ် အသားအလွန်ဖြူဖွေးသည့် ယောက်ျား၊ ဟလေး နှစ်ဦးတို့အား ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။ ဂိတ်၌ ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ရာ ယောက်ျားကလေးက ဦးဂျိုးဇော်ကို မြင်ပြီး ...

“အပါးရေ ... အပါးရေ”

ဟု အော်ကာ ကားဆီသို့ ပြေးလာ၏။

ထိုအခါ နောက်မှ ကုလားမိန်းမပျိုလေးက “ဟဲ့ ... တန်ဘီး၊ တန်ဘီး” ဟု ခေါ်ကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ဗိုလ်မှူး ... ဒါ ကျွန်တော့်သား အငယ်ဆုံး မိုးဇော်လေ”

“မိုးဇော် ... မိုးဇော်၊ မိုးချုပ်ပြီ၊ အိမ်မြန်မြန်ပြန်၊ မကစားနဲ့တော့၊ အကားနဲ့အတူ အမားဆီပြန်”

ဟု ပါးစပ်ကပြော၍ ကလေးငယ်၏ ခေါင်းကို ပွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကလေးငယ်သည် ကားရပ်စဉ် ဦးဂျိုးဇော်ကို တမယ်ကုလားဘာသာ “ဟဲ့ ဆူညံနေအောင် ပြောသည်။ ဘာကွေပြောနေမှန်း မသိ။ သူကလည်း သူ့သားကို ပြန်ပြောနေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်

တစ်ရွက်ကို နှိုက်၍ ကလေးငယ်၏လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ “သွားမယ်နော်” ဟု ပြောကာ ကားမောင်းထွက်လာရာ ကလေးငယ်က “အပါးရေ ... အပါးရေ” ဟု အော်ကာ လက်တပျပျဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ပြောသည့် စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ဖြူဖွေးသော၊ ကုလားပုံ မပေါက်သော ကလေးငယ်ကလေးက ကုလားစကားကို အလွန်သွက်လက်စွာ ပြောနေသည့် မြင်ကွင်းကိုမူ အထူးအံ့ဩမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့သည့်အခါ အလွန် အံ့ဩစွာဖြင့် ...

“ဦးဂျိုး ... ခုနက ကလေးက ဦးဂျိုးသားနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်သား အငယ်ဆုံး မိုးဇော်လေ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဦးဂျိုးရဲ့၊ မိုးဇော်က အသားတအားဖြူပါလား၊ သူ့အစ်မကျတော့ မည်းနေပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းလေး ရှိရင်လည်း ပြောပါဦးဗျာ”

“အင်း ... ဝိုလ်မှူးက မေးတော့လည်း ပြောရမှာပေါ့လေ၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်က ကျွန်တော့်မင်းကြီး တောင်ကြီးစပ်စံထွန်းဆေးရုံမှာ ဆေးရုံတက်တယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကားဒရိုင်ဘာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဒီကလေးကို ကျွန်တော် သူ့မိဘတွေ စွန့်ပစ်သွားတာတွေ့လို့ ချစ်တာသနားတာနဲ့ ယူမွေးစားခဲ့တယ်၊ ချက်ချင်းမွေးမယ်လို့ မရှိတာလည်း ပါတာပေါ့လေ၊ ကလေးကတော့ ရှမ်းပအိုပါပဲ၊ လသားပေါက်စကတည်းက ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက သူ့ကို နို့ဘူးတိုက် မွေးရတယ်၊ သူ့ကြောင့် နို့စားနွားတွေ ဘာတွေ ကျွန်တော် မွေးဖြစ်တာ၊ ကလေးက ဝိုလ်မှူး မြင်တဲ့အတိုင်း ချစ်စရာလေး၊ ရုပ်ချောလေး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကလည်း သူ့ကို တအားချစ်ကြတယ်၊ အိမ်မှာ သူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြပြီး တမယ် စကားပဲ ပြောကြတော့ မိုးဇော်က တမယ်လိုပဲ ပြောတော့တယ်၊ အခု သူ ကျောင်းနေပြီ၊ မြန်မာစာလည်း သင်နေပြီ၊ မြန်မာစကားကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်၊ ဝိုလ်မှူး တစ်ရက်လောက် အားရင်လည်း အိမ်လာလည်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် ဦးဂျိုးဇော် ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး အတော်ပင် ကြည်နူးသွားသည်။ မမျှော်လင့်သော မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို တောင်ကြီးတွင် လာတွေ့နေရသည်။ ဦးဂျိုးဇော်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စား၍ နောက်နေ့တွင် သူ့အိမ်သို့ သွားလည်၏။ တစ်ဧကကျော်ကျော် ခြံဝင်းထဲ၌ မြေစိုက်အိမ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ဦးဂျိုးဇော်၏ ဇနီးနှင့် သမီးပျိုနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ခြံထဲ၌ ရှမ်းကလေး မိုးဇော်က ပြေးလွှားဆော့ကစားနေ၏။ သက္ကလပ်ဘောလုံးတစ်လုံးကို “တဒိုင်း ... ဒိုင်း” ဖြင့် ကန်နေသည်။ ဦးဂျိုးဇော်၏ ဇနီးနှင့် သမီးမှာ က “မိုးဇော် ... မိုးဇော်” ဟု နှုတ်မှရွတ်ကာ ထိုကလေး ကစားနေသည်ကိုကြည့်၍ ကြည်နူးနေကြ၏။ သားသမီးအရင်း မဟုတ်သော်လည်း တကယ့် သားသမီးအရင်း သဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော့်မှာ မဆီမဆိုင် မုဒိတာ ပွားမိပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးဂျိုးဇော်တို့ မိသားစုအား တပ်ပြန်မဆင်းမီအထိ ရိက္ခာထောက်ပံ့ခိုင်းလိုက်သည်။ ရိက္ခာထဲ၌ သူတို့အလွန်ကြိုက်သော ကုလားပဲလည်းပါ၏။ သူတို့ အဆင်ပြေသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသည်။

ဖြူစင်သော မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြည်နူးစဖွယ် အထက်ပါအတိုင်း တွေ့ခဲ့ရပါသည် ခင်ဗျား။

* *

ဤသို့ဖြင့် ဇန်နဝါရီ ဒုတိယပတ်တွင် တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံး မတောင်ကြီးမှ ရန်ကုန်သို့ သားမသီ ရန်မခ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ပွဲအတွက် အားမွေးပြန်ရပါဦးမည်။

* * *

အားနိုး(၆)

မော်ဇဝ်နီ ဒုတိယအကြိမ်

မော်ဇဝ်နီ ပြန်တက်ရမည် ဆိုခြင်း

၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ဒုတိယပတ်တွင် ရပခတောင်ကြီးမှ တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ တောင်ကြီးတွင် တပည့်များက အမှုတော် တော် စပ်လိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်တပ်က တောထဲတောင်ထဲ နေမှရမည့် တပ်ဖြစ်သည်။ လူနဲ့သူနဲ့ နေ၍မရ။ ထို့ကြောင့် ယခုစတုတ္ထအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးထွက်မည့်အခါတွင် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် တောထဲဆိုလျှင် ပိုကောင်း၏ဟု စဉ်းစားမိပါသည်။ ကျွန်တော့်တပ်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် တပ်မမှူးလည်း လေးလပတ် အစည်း အဝေးတက်ရန် ပဲခူးသို့ ပြန်ရောက်နေ၏။ တပ်မမှူး၏ ဩဝါဒများကို နာယူမှတ်သားရန် ပဲခူးရှိ တပ်မမှူးအား သွားတွေ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ တပ်ရင်းမှူး၊ ရပခအရန် နေတာ တော်တော် နားခွဲ ရရဲ့လား”

“လူတွေတော့ နားရပါတယ် တပ်မမှူး၊ ဒါပေမယ့် တပည့်တွေက အမှုစပ်ကြလို့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်၊ တပည့်တွေက လူနဲ့သူနဲ့ မနေဖူးဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းမနေတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခေါက်တော့ တပ်မမှူးကြီး ပို့ချင်တဲ့ နေရာသာ ပို့ပါတော့၊ လူနဲ့ဝေး လေ ကောင်းလေပါပဲ”

ကျွန်တော့် စကားကို ကြားသော် တပ်မမှူးက အနည်းငယ် ပြုံး လိုက်၏။

“အေးကွ ... ကိုယ်ကလည်း ဒီတစ်ခေါက် ခလရ(၆)ကို မော်ဖ မြောက်ခြမ်း တင်မလို့၊ မော်ဖမြောက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ရှမ်း(၁)က ဖေဖော်ဝါရီ ဆိုရင် သတ်မှတ်တဲ့လ ပြည့်ပြီ၊ အဲဒါကို ခလရ(၆)က သွားလဲ ပေးရမယ်။”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မော်ဖ ဆိုတော့ အေးတာပေါ့”

“မြောက်ခြမ်းက ရွာတော့ လုံးဝမရှိဘူး၊ ရန်သူ့စခန်းတွေနဲ့လည်း ဆိုင်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ ကိုယ်တို့နဲ့ အခု စေ့စပ်နေတယ်၊ အဆင်ပြေဖို့ များပါတယ်၊ တပ်ကိုတော့ ဒီတစ်ခေါက် တစ်လခွဲ အနားပေးမယ်၊ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းတာတွေ လေ့ကျင့်တာတွေ အသေအချာတော့ လုပ်ပေါ့၊ စည်းကမ်းတော့ ကိုင်ဦးနော်၊ ခလရ(၆)က အမှုအခင်း နည်းနည်းများနေတုန်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်မမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ပါ့မယ်”

ကိုစနက တပ်မမှူးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တပ်ကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် အရာရှိများကို အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ မော်ဖတဲ့နော်၊ ခါးတောင်း သာ ကျိုက်ထားပေတော့၊ လိုတာတွေ အကုန်ပြင်ထား၊ အခုကတည်းက စပြင်ကြ၊ ကိုယ်ကလည်း တတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးမယ်”

အစည်းအဝေးတွင် အထက်ပါအတိုင်း မှာကြား၍ စတုတ္ထအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးအတွက် စတင် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ဪ ... ကိုယ့်လူတို့ ဂေါ်ပြားတွေတော့ တပ်ခွဲတိုင်း အပါသယ် လာနော်၊ ဗကပက ကျင်းတူးသန်တယ်၊ သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင် ကျင်းမတူးလို့ မရဘူး၊ ကျင်းတူးဖို့က ဂေါ်ပြားပါမှ”

ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားကိစ္စ သတိတရပြောပြီး R.Q ဆရာကြီးလှမြင့် အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆရာကြီးလှမြင့်မှာ ဒုအရာခံဗိုလ် ဖြစ်သည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်၏။ ဘာမဆို ခိုင်းလိုက်လျှင် ဖြည်းဖြည်းနေးနေး

လုပ်လေ့ရှိ၏။ ပြီးခဲ့သည့် ရပခအရန် နေ့ခွဲရစဉ်က သစ်ပင်စိုက်ရာ တပ်ခွဲ များ လူစေ့တက်စေ ဂေါ်ပြားမပါ၍ တောင်ကြီးဈေးထဲမှ အရေးပေါ် ပေါက်ပြားများ ဝယ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်ကတည်းက တစ်ရင်းလုံးစာ ဂေါ်ပြားရရှိရေး၊ သူ့အား ပြောပြီးဖြစ်သည်။ အဟောင်းအသစ်များ လဲခိုင်း သည်။ ကျွန်တော်က လောသသည်။ ခိုင်းလိုက်ရင် ချက်ချင်းလုပ်မှ ကြိုက် သည်။ ယနေ့ အစည်းအဝေးတွင် ခေါက်ဂေါ်ပြားများ တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာခန့် လိုနေသေးသည်ဟု တပ်ခွဲမှူးများက သတင်းပို့ကြ၏။ ခဏအကြာတွင် ဆရာကြီးလှမြင့် ရောက်လာ၏။

“ဆရာကြီး ... ခင်ဗျားကို ခေါက်ဂေါ်ပြားတွေ အဟောင်း အသစ် လဲခိုင်းထားတာ မပြတ်သေးဘူးလား၊ ကျွန်တော် ရောက်ကတည်းက ခိုင်း နေတာ”

“မပြတ်သေးပါဘူး တပ်ရင်းမှူး၊ နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ရမယ်လို့ ရန်ကုန်တိုင်းက ပြောပါတယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေး အပတ်ကတည်းက ဒါမှာထားခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ခင်ဗျား တစ်နေ့ကုန် အဲဒါတွေ သွားလိုက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ပြောနေတာ ကြာပြီ၊ အခုထိ ဖြစ်မလာဘူး၊ ရုံးလုပ်ငန်းတွေ ညံ့တယ်ဗျာ၊ ဆရာကြီးသန်းဦးကိုလည်း အားမကိုးရဘူး၊ တပ်ထောက်စတို ထဲမှာ ခေါက်ဂေါ်ပြား အဟောင်းလေး ဘာလေးများ မကျန်တော့ဘူး လား”

“BLR လုပ်ထားပြီး မအပ်ရသေးတဲ့ လက်ကိုင်ကျိုးနေတာတော့ အလက်လေးငါးခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ပြစမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း တပ်ထောက်စတိုသို့ သွားကြည့် ကြသည်။ အရိုးကျိုး၍ BLR လုပ်ထားသည့် ခေါက်ဂေါ်ပြားပုံကြီးအား တွေ့ရ၏။

“ဟာ ... အများကြီးပဲဗျာ၊ အရိုးလေး ဘာလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်မတတ်ဘူးလား”

“လုပ်ဖို့ပါပဲခင်ဗျာ၊ တစ်ချောင်းကို ငါးဆယ်တစ်ရာလောက် တောင်း
နေလို့”

ဆရာကြီးလှမြင့်က အထက်ပါအတိုင်း ဖြေ၏။ ကျွန်တော် တစ်
မကျပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့ညနေက မြောက်ဥက္ကလာရီ နိုင်ငံ
တော်မှ ကျွန်တော့်အား ပေးထားသည့် မြေကွက်ကလေးကို သွားအကြည့်
မယ်လမုဘုရားအနီး စိန်ပန်းသမဝါယမမှ ဂေါ်ပြားများ လုပ်ရောင်းနေသည်
ကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ ... ဂေါ်ပြားတွေဗျာ၊ တယ်ကောင်းပါလား၊ တစ်ချောင်း၊
ဘယ်လောက်ရောင်းလဲ”

“တစ်ချောင်း နှစ်ရာပါ ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ ... တော်တော်ကောင်းတယ်၊ နမူနာ လေးငါးလက်
ဝယ်သွားမယ်၊ ဒါနဲ့ ဂေါ်ပြားအရိုးလေး ဘာလေးကော လုပ်ပေးလို့ ရမ
လား၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အရိုးမတတ်ရသေးတဲ့ ခေါက်ဂေါ်ပြား အလက်လေး
ငါးဆယ်လောက် ရှိနေတယ်”

“ရပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်က ယူနီဖောင်းဝတ်ထား၍ ဆိုင်ထိုင်ကြီးက ရာထူးတံဆိပ်
ကိုကြည့်ပြီး ဗိုလ်မှူးဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာသာနဲ့ တတ်ပေးမလဲ ... တစ်ချောင်း ဘယ်လောက်ကျ
မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အဓိကသုံးတာတော့ ပျဉ်းကတိုးသားပါပဲ၊ တစ်
ချောင်း ငါးဆယ် ယူပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ပြားခြောက်ဆယ်ကို စိန်ပန်း
သမဗွဲ့ အရိုးတတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သုံးရက်သာ ကြာ၏။ တတ်ပြီးသွားသည်။
ငွေသုံးထောင် ကုန်သွားသော်လည်း တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာ ခေါက်ဂေါ်ပြားများ
ပြန်ရလိုက်သည်။ အဆင်ပြေသွား၏။

“ကဲ ... ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ဆရာကြီး R.Q
တို့၊ ခင်ဗျားတို့ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှပြီးမှာ

မကုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ထိုးထွင်းဉာဏ်သုံးပြီး လုပ်ဖို့တော့ လိုတယ်
ဗျာ၊ ဒီ ခေါက်ဂေါ်ပြားကိစ္စက နမူနာပဲ၊ R.Q ကြီးက ခဏခဏ ပစ္စည်းတွေ
လိုက်နေတယ်၊ တပ်ထောက်အရာခံဗိုလ် လုပ်နေတာလည်း ကြာပြီ၊ ဒါလေး
ကိုတောင် ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

ခေါက်ဂေါ်ပြားကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က တပ်ထောက်
ကြီးများအား ဩဘာပေးလိုက်သည်။ ယခုအခေါက် စစ်ဆင်ရေး၌ R.Q
ဆရာကြီးလှမြင့်အား တာဝန်လဲ၍ ရှေ့တန်းသို့ ခေါ်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။ သူလည်း နောက်တန်းမှာနေတာ ကြာပြီလေ။ ဒါမှလည်း သူ့အတွက်
ပြောင်းအလဲတွေဖြစ်၍ အတွေးအခေါ် ပိုကောင်းလာမည် ထင်ပါသည်။

ခလရ(၆)နှင့် တစ်ခိုင်းလုံးရွှေအငြိမ်

တောင်ကြီး ရပေတွင် အရန်နေခဲ့စဉ်က ပွဲလမ်းသဘင်များကို
ပါကြာခဏ လုံခြုံရေး လုပ်ပေးရသည်။ တစ်ရက်တွင် တစ်ခိုင်းလုံးရွှေအငြိမ်
ကသည်ကို လုံခြုံရေးလုပ်ရင်း ခဏကြည့်လိုက်မိ၏။ မအေးအေးမြင့်
အကကို သဘောကျမိသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့၌ မအေးအေးမြင့်နှင့်
သွားတွေ့လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူးပါ၊ မအေးအေးမြင့်တို့အငြိမ်
ကို ရန်ကုန် ရောက်ရင် တစ်ညလောက် ငှားချင်ပါတယ်၊ လာက၊ပေးနိုင်
ပါ့မလား၊ တပ်ကတော့ ရွှေပြည်သာမှာပါ”

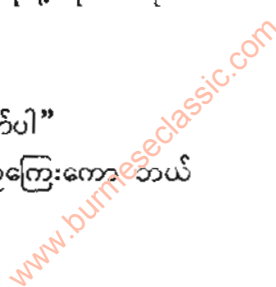
မအေးအေးမြင့်က မင်းသမီးပီပီ လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကတော့တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆရာနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်
ပါဦးမယ်”

“ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျာ”

“ဦးဟန်မြတ်မော်ပါ၊ တက္ကသိုလ်ဟန်မြတ်မော်ပါ”

“ဪ ... ဪ၊ ဒါနဲ့ တစ်ညအတွက် ညကြေးကော ဘယ်
လောက် ယူသလဲဗျာ”

“တစ်သောင်းခွဲပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်ရင် ဆက်သွယ် ပါမယ်”

အပြန်လမ်းတွင် မအေးအေးမြင့်က သူ့အငြိမ့်ငှားဖို့ကို ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ဦးမည်ဆိုသည့် စကားအတွက် နည်းနည်းစဉ်းစားမိသည်။ အငြိမ့် လိုက်ကတားပဲ၊ ဘာကိစ္စမို့ ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ရဦးမှာလဲ၊ တက္ကသိုလ်ဟန် မြတ်မော် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ တစ်ခိုင်လုံးရွှေအငြိမ့်ကိုပဲ ကျွန်တော် သိပါသည်။ လူရွှင်တော် အောင်ပန်း၊ ကျော်ထူး၊ မေတ္တာ၊ ပေါဆန်း အားလုံး ကောင်းသည်။ မအေးအေးမြင့် ကလည်း သွက်သွက် လက်လက်နှင့် အကကောင်းသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း လှသေး သည်။ မျက်နှာကလေးက ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ စတိတ်ရှိုးတွေချည်းပဲ ကြည့်နေရသည့် တပ်မိသားစုအတွက် ဒီတစ်ခါတော တစ်ခိုင်လုံးရွှေအငြိမ့် ကို ငှားခိုင်းလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ တတိယပတ်တွင် တစ်ခိုင်လုံးရွှေအငြိမ့်အား ခလရ(၆) တိုင်းရန်ပြိုခန်းမ၌ က၊ဖြစ်သည်။ တပ်မိသားစုများသာမက ရွှေပြည်သာထိပ် ရှိ ဇီးကုန်း၊ သာဓကန်၊ ရေတွင်းကုန်း၊ ဘိုရွှေကုန်း အစရှိသည့် ကျေးရွာ များကပါ လာကြည့်ကြသည်။ မအေးအေးမြင့်က သီချင်းလည်း ဆိုသည်။ ၎င်း၏ အစ်မများက စောင်းတီးပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့က စစ်သားကြိုက် သီချင်းများကို ဆိုခိုင်းသည်။ တင်တင်မြ၏ “ပေဖူးလွှာ”၊ တပ်ကြပ်ကြီး ညွန့်ခင်၏ “အစ်ကိုတို့စစ်သား”၊ မောင်မောင်ညွန့်၏ “စစ်သည်မှ တေးတံချို”၊ ကိုမြကြီး၏ “ဝေးတစ်မြေခြားသူမို့”၊ စန္ဒရားထွန်းညွန့်၏ “စာဆိုစစ်သည်”၊ ပြည်လှဖေ၏ “နတ်သျှင်နောင်” စသည့် သီချင်းများ ပါဝင်၏။ ဆိုလိုရတာ ဆိုပေါ့ခင်ဗျာ၊ စစ်သားတွေဆိုတော့ ကိုယ်နားထောင်ချင်တာကို ဆိုခိုင်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နှပုဒ် ဆိုသွားသည်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မမှတ်မိ တော့ပါ။ မှတ်မိနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ကျော်ထူးနှင့် အောင်ပန်း ပြက်လုံး ထုတ်ကြရာ၌ ...

“မင်းကလည်း ပိန်လိုက်တာကွာ၊ အရိုးချည်းပဲ၊ ဘာနဲ့တူသလဲ ပီသလား”

“ဘယ်သိမလဲဟ”

“ခလရ(၆)က ချက်ကျွေးတဲ့ ကြက်သားဟင်းထဲက ကြက်နဲ့ တူ ကယ်ဟေ့”

“ဒါလောက်တောင် ပိန်တဲ့ကြက်၊ သေတာတောင် နည်းသေးတယ်” ပရိသတ်က “ဝါး ဟားဟား”နဲ့ ရယ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ စေတနာပျက်အောင် လျှောက်ပြော မနေနဲ့”

“ဘာစေတနာ ပျက်အောက်လဲကွ”

“မင်းတို့က ထမင်းလည်း အလကားစားသေးတယ်၊ ငြက်သားဟင်း လည်း အရိုးပါတယ် ပြောသေးတယ်၊ ပဲဟင်းချိုလည်း ကျွဲဟယ်ပြောသေး တယ်၊ မင်းတို့ပြောလို တပ်ရင်းမျိုးကြီးက ဆုချမလို ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်နေတာ၊ ပခု ဟိုမှာ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်သိမ်းသွားပြီမောင်၊ အဲဒါ ဆုမချတော့ဘူးထင် ကယ်”

“တပ်ရင်းမျိုးကြီးခင်ဗျ ... အမိုက်အမဲလေးတွေမို့ ငွေမယူပါနဲ့ မင်ဗျ”

မောင်မေတ္တာက ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်တော်မှာ ငိုရခက် ရယ်ရ မက်နှင့် ငွေတစ်ထောင်လား ဆုချလိုက်ရပါသည်။ ပရိသတ်ကတော့ “ကဝါးဝါး တဟားဟား”ဖြင့် ပွဲကျသွားကြပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုညက ပျော်ပါသည်။ မအေးအေးမြင့် ပြောသည့် သူ့ဆရာ တက္ကသိုလ် ကန်မြတ်မော် (သူတို့အခေါ်တော့ တက္ကသိုလ်ဟန်နုမာ)ကို ကျွန်တော် အခုမှ အသေအချာ တွေ့ဖူးတော့သည်။ ရန်ကုန်မှာ နေရသော်လည်း အဆိုတော် ကွေ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေကို မတွေ့ဘူးသော ခလရ(၆)ကို တစ်ခိုင်လုံးရွှေ အငြိမ့် က၊ပြဲရော တပ်မိသားစုများ ပျော်သွားကြသည်။ သူတို့ပျော်သည့် ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်သည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။

မော်ဖသို့ ပြန်တက်ပြီ

ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၇)ရက်နေ့တွင် စတုတ္ထအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးကာလ အဖြစ် မော်ဖသို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။ ယခုအပတ်၌ တပ်နားချိန် တစ်လခွဲရှိပြီ။ တပ်၏ သက်သာချောင်ချိရေးကို အတော်လေး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်ထိပ်တွင် ယာယီဈေးတန်းငယ် တစ်ခုနှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မကြာခဏ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ မိသားစု စတိတ်ရှိုးများ၊ အားကစားပြိုင်ပွဲများကို တပ်တွင်းဘောလုံးကွင်း၌ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ အနားကာလမှာ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မိုးလေကလည်း ကင်းစင်နေသည်။ ရာသီဥတုက သာတောင့်သာယာ ရှိသည်။ ခရီးထွက်မည့်နေ့က ဘောလုံးကွင်းထဲ၌ ကားများကို စီထားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နေ့လယ်(၁၂) နာရီတွင် ကားများထွက်ဖြစ်သည်။ ယခုအပတ် စစ်ဆင်ရေးတွင် စ.ထွက်ကတည်းက အကုသိုလ် အရိပ်မည်းက ကပ်လိုက်လာ၏။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က မသိ။

ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းတစ်ခုလုံး ကားအစီး နှစ်ဆယ်ကျော်သည်။ ကားများမှာ အားလုံး ထောက်ပို့မှု စစ်ကားများ ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်(၁) နာရီခန့်တွင် ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးကြား ခမရ(၁၀၁)အနီး သာယာကုန်းရွာထိပ် အရောက်တွင် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းရုံးရှေ့ရှိ ခွဲ(၄)မှ ကားတစ်စီးသည် ဘာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိ။ လမ်းဘယ်ဘက် ထမင်းဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် အုတ်တင်ကားကြီးကို ဘေးချင်းပွတ်ပြီး တိုက်ချလိုက်၏။ “ဇုန်း ... ဂလွမ် ဂလွမ်” ဟူသော အသံများမြည်ပြီး ကိုက်သုံးလေးငါးဆယ်တွင် ကားရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြောင်သွား၏။

“ဟေ့ ... ရပ်ဟေ့၊ ရပ်ဟေ့၊ ကားတိုက်ပြီဟေ့၊ စမှ မထွက်သေးဘူးကွာ၊ ဈေးဦးတော့ ပေါက်ပြီဟေ့”

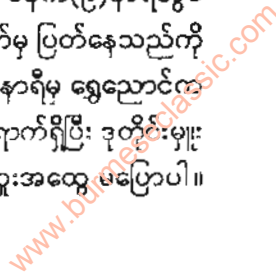
ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်သည့် နေရာသို့ အားလုံး ပြေးသွားကြသည်။ ကားတစ်စီးလျှင် လူနှစ်ဆယ်ကျော်၊

သုံးဆယ်နီးပါး တင်ထားရာ အားလုံးက သေနတ်လွယ် လိုက်လာကြသည်။ စစ်ကားအမှီးကိုင်းများနှင့် အုတ်တင်ကား ဘေးချင်းယှဉ် ပွတ်ဆွဲလိုက်သော ကြောင့် မတ်တတ်ရပ် လိုက်လာသူ ဆယ်သုံးဦး ဒဏ်ရာရသွားသည်။ အကြပ်တစ်ဦး ခေါင်းနှင့် လည်ပင်း ထိခိုက်၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသည်။ သေနတ်(၇)လက် ပျက်သွားသည်။

“ကဲ ... ခွဲ(၄)က အရာရှိတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး ကားတစ်စီးနဲ့ ရန်ကုန် ပြန်ခေါ်သွား၊ ဆေးတပ်သားလည်း လိုက်သွား၊ ဟိုရောက်ရင် စစ်ဆေးရုံ တင်ပေးလိုက်၊ ဆုံးသွားတဲ့ ဆရာ အလောင်းလည်း ပြန်ယူသွား၊ ဟိုမှာ ရန်ကုန်တိုင်းနဲ့ တပ်နယ်ကို သတင်းပို့ပြီး သဂြိုဟ်လိုက်၊ တို့ကတော့ ဆက်ထွက်မယ်၊ မင်းတို့ နက်ဖြန် ဟဲဟိုကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ရန်ကုန်တိုင်းက လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ဖြစ်စဉ်ကို တစ်ခါတည်းရေးပြီး ထည့်ပေးလိုက်”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း မှာ၍ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ပဲခူးရောက်တော့ တပ်မသို့ အကျိုးအကြောင်း သွားသတင်းပို့သည်။ ထိုနေ့ည (၉)နာရီတွင် ပဲခူးဘူတာမှ ရထားနှင့် ထွက်ဖြစ်သည်။ ရထားက ထုံးစံအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ မောင့်ကား ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၈)ရက်နေ့ မနက်မှ တောင်ငူ ရောက်သည်။ ရထားရပ်တာ ကြာနေ၍ တောင်ငူမှာ ရှိသည့် မေ့ အမျိုးတွေကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ရပါသေးသည်။ ဉာတကာ နဉ္ဇသင်္ဂဟောပေါ့ ခင်ဗျာ။

ညနေတွင် သာစည် ရောက်သည်။ သာစည်တွင် RTC ကားများ ပြောင်းစီးရာ ကားမစုံ၍ ညအတော်မှောင်မှ ထွက်နိုင်၏။ ယင်းမှာပင်သို့ ပတ်လ(၁)ရက်နေ့ မိုးလင်းချိန်တွင် ရောက်သည်။ မနက်(၉)နာရီတွင် ရွှေညောင်သို့ ရောက်သည်။ ရွှေညောင်၌ ကားများနောက်မှ ပြတ်နေသည်ကို ကောင်ရသည်။ ကားမစုံပါ။ သူ့စောင့် ငါ့စောင့်နှင့် (၁၁)နာရီမှ ရွှေညောင်က ပျောက်နိုင်တော့သည်။ နေ့လယ်(၁၂)နာရီတွင် ရပ်ခဲသို့ ရောက်ရှိပြီး ဒုတိုင်းမျိုး ဝဲလဲမျိုးကြီးစိုးတင့်နှင့် တွေ့ရသည်။ ဒုတိုင်းမျိုးက အထူးအထွေ မပြောပါ။

ယာဉ်တန်း မတော်တဆ ဖြစ်စဉ်များ မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်သွားရန်သာ မှာ၏။ ဒုတိယမြောက် ပြောမည်ဆိုကလည်း ပြောလောက်စရာပင်။ ယခုအခေါက် ကားများက အတော်ညံ့သည်။ အပျက်အစီး များသည်။ တောင်ကြီးက ကားတန်းမထွက်ခင်မှာပင် ပြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ(၄)နာရီမှ တောင်ကြီးက ထွက်နိုင်သည်။ လွယ်လင်ရောက်တော့ ညမောင်နေပြီ။ ကားအတော်များများ မီးပျက်နေ၍ ဆက်မထွက်ရဲ။ တပ်မကို တင်ပြုပြီး လွယ်လင်တွင် ညအိပ်လိုက်ရသည်။ မတ်လ(၂)ရက်နေ့တွင် လွယ်လင်မှ မနက်(၇)နာရီ ထွက်ရာ နေ့လယ်(၁၁)နာရီ အချိန်တွင် ရှေ့တန်းအမှတ်(၇၇) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ရှိရာ လဲချားသို့ ရောက်ရှိပါတော့သည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်က ...

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း မောင်သက်ဦးလေး၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အိုးနင်းခွက်နင်း ပါပဲလားကွာ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... စထွက်ကတည်းက အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ သူငယ်ချင်း။ သာစည်မှာ ကပရုက ပေးလိုက်တဲ့ ကားတွေကလည်း တော်တော်ချာတယ်၊ ပြီးတော့ကွာ ဟိုတစ်ဖွဲ့ ဒီတစ်ဖွဲ့နဲ့ အတော်စောင့်ရ တယ်ဟေ့၊ လမ်းမှာ ကားမီးတွေကလည်း ပျက်သေးဗျာ၊ ပြောကိုမပြောချင် တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်းရုပ်ရှင်ကားများထဲမှ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်မြလေး လေသံအတိုင်း ညည်းညူ လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့၊ တပ်မမှူး ကြီးကလည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ကဲ ... သွားသတင်းပို့လိုက်ကြဦးစို့”

ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့် ပြောသလိုပင် တပ်မမှူးကြီးက ဘာမှမပြော ပါ။ ယနေ့တစ်ည လဲချားတွင် နားရွန်သာ ပြောပါသည်။

မင်္ဂလာ(၃)ရက်နေ့၌ တပ်မမှူးမှ မနက်တွင် အရာရှိများနှင့်တွေ့ ဆုံပြီး မော်ဖဒေသနှင့် ပတ်သက်သည့် မှာကြားစရာများ မှာကြားသည်။ စစ်များ ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရန်၊ လမ်းများဖောက်ရန်၊ မော်ဖဒေသ

ပွဲပြီးတိုးတက်ရေးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ရန်တို့ ဖြစ်သည်။ မနက်(၉)နာရီတွင် လဲချားမှ ထွက်ခဲ့၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသဖြင့် မိုင်းရှူးသို့ ညနေ(၆)နာရီမှ ရောက်သည်။ ထိုနေ့ညက မိုင်းရှူးတွင် အခြေပြုလိုက်ကြ၏။ မတ်လ(၄)ရက်နေ့တွင် ယာဉ်တန်းများ မိုင်းရှူးမှ ဝိန်းနောင်ကမ်းနားသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မိုးဆက်ရွာနေသဖြင့် ကားများ အမြန်မောင်း၍ မရ။ အချို့လမ်းများမှာ တောင်ကမ်းပါးယံများကို ကွေ့ ပတ်မောင်းရ၏။ အောက်တွင် အလွန်နက်သော ချောက်ကြီးများ ရှိ၏။ မတော်တဆ လိမ့်ကျသွားက အရိုးအသား ရှာမရ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ တစ်ခါက နှစ်ဆန်ပက်ထရိုတစ်စီး လိမ့်ကျသွားရာ ကားပေါ်ပါလာသူမှန် သမျှ သေဆုံးကုန်၏။ ကားကျသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်ရာ နက်လှသည့် ချောက်အတွင်း၌ ကားသည် မီးခြစ်ဘူးလေး တစ်ဘူးလား ထင်ရအောင် သေးငယ်သွား၏။

ယခုလည်း မိုးတွေ ရွာနေ၍ ကျွန်တော်က ကားများကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းခိုင်း၏။ ခမ်းပုံရွာနှင့် ဝိန်းနောင် ကမ်းခြေကြားရှိ လမ်းကား အလွန် ဆိုးလှ၏။ ဒူးဆစ်လောက် ဗွက်များကို ရုန်းနေရသည်။ တောင်ပေါ်တွင် စောစီးစွာ မိုးရွာထား၍ ဖြစ်၏။ ထိုညက မိုးကြီးချုပ်မှ တပ်ခွဲများ သံလွင် မြစ် အနောက်မှ အရှေ့သို့ ဖြတ်ကူးနိုင်ပါသည်။ မိုးထဲ ရေထဲတွင် Flying Ferry အပါအဝင် ဇေယျာများဖြင့် သံလွင်ကို ဖြတ်ကူးရာ မဆီမဆိုင် တက္ကသိုလ်တွင် သင်ခွဲဖူးသည့် စိန္တကျော်သူ ဦးဩ၏ ဓနဖြူတွင် ချီရတ မှ အောက်ပါစာပိုဒ်လေးကို ပြေး၍ သတိရမိပါသေးသည်။

“လေပြင်းလှိုင်းရိုက်၊ ဝဲဝိုက်ဂလိုင်
မနိုင်ခိုင်းမဲ့၊ ပဲ့တက်မစား
ထိုးဝါးမမို၊ ခတ်ချီမပါ
ရေကြီးရာတွင်၊ ရွတ်လာလှေခြင်း
ဦးသွင်းပဲ့ဆုတ်၊ ချိတ်ကုတ်မခြေ
ရေးထဲကူးသန်း၊ မြတ်မွမ်းစုတ်ဖွား
ကြီးများငင်နှံ၊ ခုန်ဆွဲဘောင်ကိုင်း

ကမ်းယံခိုင်း၍၊ လှေတိုင်းပဲပန်း
စခန်းမလှ၊ ဆိုက်ကြရသည်
ချုပ်ညှိုးဝေရီတော့၏”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကြီးကတော့ မော်ဖ
ကို ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ပြန်ပြီပေါ့ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသည့် မော်ဖ မြောက်ခြမ်းဒေသ

မော်ဖဒေသ ဆိုသည်မှာ သံလွင်မြစ်နှင့် နမ့်မခချောင်းကြား ပျက်
ကန်ဒေသ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။
မော်ဖ ဆိုသည်မှာ တိုင်းရင်းသား ရှမ်းလူမျိုးများ၏ စကားဖြစ်သည်။ မော်
ဆိုသည်က အိုး၊ စ ဆိုသည်က ဓား၊ ထို့ကြောင့် အိုးတစ်လုံးနှင့် ဓားတစ်
ချောင်းရှိနေလျှင် ထမင်းမငတ်သည့် ဒေသဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထိုစကား
မှန် မမှန်တော့ အတတ်မပြောနိုင်ပါ။

မော်ဖဒေသသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင်
ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများသာရှိပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အလွန်နောက်ကျနေ၏။
ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆)သည် မော်ဖဒေသမြောက်ခြမ်းစခန်းများဖြစ်သော
လုံနောက်၊ တွယ်နောက်၊ ပန်းခါး၊ ပွိုင်း-၆၀၂၈ စခန်းကြီးများကိုသာမက
ပွိုင်း-၅၁၆၀၊ ပွိုင်း-၅၇၁၀ စခန်းများကိုလည်း တာဝန်ယူရသည်။ စစ်ကြောင်း(၁)
နှင့်သုံးခွဲဖြစ်၏။ စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် နှစ်ခွဲတို့တော့ နည်းဗျူဟာအရန်
မက်မန်းတွင် ထားပေးရသည်။ ဗျူဟာက မက်မန်းတွင် ရှိသည်။ နိုင်ငံတော်မှ
မက်မန်းကို မြို့နယ်အဆင့် သတ်မှတ်ပေးပြီး မြို့တည်နေသည်။

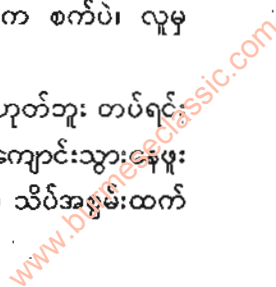
ထို့ကြောင့် မက်မန်း၌ ပြည်သူ့ဆေးရုံရှိသည်။ ကြေးနန်းဆက်သွယ်
ရေးအဖွဲ့ ရှိသည်။ သမအရောင်းဆိုင်များ ရှိသည်။ တပ်မတော်အင်ဂျင်နီယာ
တပ်ဖွဲ့မှာ နေရာအနှံ့ လမ်းများဖောက်ပေးနေသည်။ နယ်မြေဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့က
ကျွန်တော်တို့တပ်များမှ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုရာ ဒေသခံ လွယ်လလူမျိုးများက
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြ၏။ ယခင် ဗကပ ရှိစဉ်က သူတို့ကို နိုင်ငံရံ

သာခိုင်းခဲ့ပြီး ဘာမှပြန်မပေး၊ ဒီကြားထဲ ဆက်ကြေးငွေနှင့် ရိက္ခာက တောင်
သေး၏။ လူသစ် စု၏။ တိုက်ပွဲများတွင် အသေခံခိုင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့
ကတော့ အခြေခံစားကုန်ဆိုင်များ ဖွင့်လှစ်ရောက်ချပေး၏။ ဆေးရုံ၊ ဆေး
ခန်းများ ဆောက်ပေး၏။ စာသင်ကျောင်းများ ထားရှိ၏။ လျှပ်စစ်မီးလည်း
လင်းပြီ။ ဤသည်များကို ဒေသခံများ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြ၏။ ဤနေရာ
တွင် ရယ်စရာတစ်ခု ပြောလိုပါသေးသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မော်ဖတောင်ခြမ်း ဆွတ်ဝိုး
တွင် ရှိစဉ်က ဆွတ်ဝိုးမှ လွယ်ပါကိုဖြတ်၍ တာကော်လေးသို့ တပ်မတော်မှ
ကားလမ်းဖောက်သည်။ တာကော်လေးတွင် နမ့်မခမြစ်ကူးတံတားဆောက်
၍ မော်ဖနှင့် မိုင်းပြင်း၊ ကျိုင်းတုံဒေသ ဆက်သွယ်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်
နေသည်။ ထိုလမ်းဖောက်တော့ မြေထိုးစက်ကြီးများ သုံးရသည်။ မြေထိုး
စက်နှင့် မော်တော်ကားများကို ဆွတ်ဝိုးတစ်ဝိုက်က အခုမှ မြင်ဖူးသည်။
ပို့ရာတွင် ဆွတ်ဝိုးတောင်ဘက်ရှိ ရွာများက လုံးဝ မမြင်ဘူးချေ။
ကျွန်တော်တို့ တပ်များနှင့် မြေထိုးစက်ကြီးများ တောတွေ တောင်တွေဖြတ်
၍ “ဂလုံ၊ ဂလွမ်၊ ဂလုံ၊ ဂလွမ်” မြည်ကာ ချီတက်လာကြသောအခါ
ကျောင်းကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် ရွာသားများ အထိတ်တလန့်နှင့် ထွက်ပြေး
ကုန်ကြ၏။ မြေထိုးစက်များ၊ တောင်ကမ်းပါးယံများ ဖြိုခြင်း၊ သစ်ပင်ကြီး
များကို လှဲခြင်း စသည်တို့ကို တွေ့ရသည့်အခါ “အလိုလို၊ အလိုလို” ဟု
အော်ဟစ်ကြပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ထိုင်ကန်တော့ကြ၏။ ဤသည်
ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် တွေ့မိသည့်အခါ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာ
စကားတတ်သည့် ရွာသူကြီးကို ...

“ဘယ်လိုလဲ သူကြီးမင်းရဲ့၊ ခင်ဗျားလူတွေကလည်းဗျာ၊ မြေထိုး
စက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်ပြီး ကန်တော့ကြတာလဲ၊ ဒါက စက်ပဲ၊ လူမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီလူတွေက စက်တွေ ကားတွေ မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး တပ်ရင်း
မျိုးကရဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ငယ်ငယ်က မိုင်းပြင်းမှာ ကျောင်းသွားနေဖူး
လို့ ပါတွေ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ သူတို့က ဒီစက်ကြီးတွေက သိပ်အစွမ်းထက်

တယ်၊ တောင်တွေကို ဖြိုနိုင်တယ်၊ အပင်ကြီးတွေကို လှဲနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ယုံကြည်တဲ့ နတ်မင်းကြီးလို အားကောင်းတယ်၊ တန်ခိုးရှိတယ်ဆိုပြီး ကန်တော့တာပါ”

“အေးပါဗျာ၊ ဒါတွေက စက်တွေပါ၊ စက်တွေမို့လို့ ကန်တော့ စရာ မလိုပါဘူး၊ မကန်တော့ပါနဲ့လို့ ပြောပေးပါ၊ ပြီးတော့ ဒါကြီးတွေကို ခိုင်းနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သင်တန်းတွေ ပေးနေတယ်၊ သူကြီးလူ တွေ လာတက်ခိုင်းပါ”

ကျွန်တော်က သူကြီးကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုရပါသည်။ သူတို့၏ ခေတ်နောက်ကျ နားမလည်မှုများအတွက် ရယ်လည်း ရယ်မိ၊ သနားလည်း သနားမိပါသည်။

ယခုတော့ ပွင့်လင်းရာသီတိုင်း ထိုဒေသသို့ ကားငယ်များ တပ်မတော် မှ ပြေးဆွဲပေးနေရာ သူတို့တစ်တွေ ကားတားကာ ကောင်းကောင်းတက်စီး တတ်နေပြီဟု ကြားသိရပါသည်ခင်ဗျား။

မတ်လ(၇)ရက်နေ့တွင် မော်ဖမြောက်ခြမ်းဒေသများ ဖြစ်သော လုံနောက်၊ တွယ်နောက်၊ ပန်းခါး၊ ပွိုင့်-၆၀၂၈၊ ပွိုင့်-၃၂၈၀ စသည်တို့ကို အမှတ်(၁)ရှမ်းသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံလိုက်၏။ စခန်း များမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က တည်ဆောက်ထားသည့် စခန်းအို စခန်းဟောင်းများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းခံစစ်များကို ပြန်လည်ပြုပြင် ရသည်။

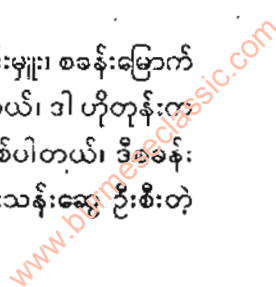
တပ်လဲလှယ်ပြီး မကြာမီပင် ကျွန်တော်သည် ပွိုင့်-၆၀၂၈ မှ ပန်ခါး၊ တွယ်နောက်၊ လုံနောက် စခန်းများသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးခဲ့၏။ ထိုအရပ်ဒေသတွင် ရှားရှားပါးပါး ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ကို သွားတွေ့ရသည်။ ထိုင်ကိုယ်တော် ကျောက်ဆင်းတုဘုရားကြီး လေးငါး ဆူကိုလည်း တွေ့ရှိကြည့်ညိုခဲ့ရသည်။ အိုင်ကလောင်ဘုရားများဟု ခေါ်ကြ

၏။ ထိုဘုရားများ အနားတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြွက်ဖြူကလေးများကို သွားတွေ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ နေရာတော်တော်များများ ရောက်ဖူး၏။ ကြွက်ဖြူကလေးများကို ဤတစ်နေရာသာ တွေ့ဖူးပါသည်။ ဘုရားများ တန်ခိုး ကြီးသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဗကပတို့ ကြီးစိုးခဲ့ဖူးသော ဒေသဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ မှေးမှိန်နေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဘုန်းကြီးရဟန်းများက အထူးအရေးပါ၏။ ရဟန်းတော်များရှိမှ ဖြစ်မည်။ ဘုရားသာသနာကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့တပ်မှ ဆွမ်း၊ ကွမ်း တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ထိုပြင် ထိုအိုင်ကလောင်ဘုရားရုပ်တုတော် တစ်ဆူ၌ မျက်လုံးတစ်စုံ ပါရှိသည်ကိုတွေ့ရာ ကျွန်တော်က လှူပါမည်ဟု တာဝန်ယူလိုက်သည်။ (ကျွန်တော် မျက်စိနာ၍ ရန်ကုန်စစ်ဆေးရုံကြီးတက်ရသည်အခါ ဘုရား ပုံတွက် မျက်လုံးတစ်စုံအား မန္တလေး၊ မဟာမြတ်မုနိမှ လှမ်းမှာပြီး မော်ဖ လို့ ပို့ပေး၍ ထိုဘုရားကြီးအား မျက်လုံးဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်ပါ၏။)

စခန်းများအားလုံးအနက် မြောက်အစွန်ဆုံး လုံနောက်စခန်းတွင် ပွဲရုံးနှင့် တပ်စုနှစ်စု ထားသည်။ တပ်ခွဲမှူးနှင့်အတူ အရာရှိတစ်ဦးကိုပါ အပို့ဆောင်းထားပေးရသည်။ မထား၍လည်း မရပါ။ လုံနောက်၏ မြောက်ဘက်၌ ဗကပတို့၏ နာမည်ကျော် ငှက်ကန်၊ မခေရန်၊ ပန်ယန်း၊ ပန်းလျန်း စခန်းများ ရှိနေသည်။ ထိုအတူ ကျွန်တော်တပ်ရင်းရုံးနေသည့် ပွိုင့်-၆၀၂၈ စခန်း၏ မြောက်ဘက်တည့်တည့်တွင် ဗကပတို့၏ ရောင်အမ်း၊ ရောင်အော် စခန်းများ ရှိသည်။ ကျွန်တော် လုံနောက်၊ တွယ်နောက် စခန်းများသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ တပ်တွင် အနေကြာခဲ့သည့် အကြပ်ကြီးများက ကွယ်နောက်စခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြကြသည်။

“ဒီစခန်းက ကျွန်တော်တို့ အောင်မြေပါ တပ်ရင်းမှူး၊ စခန်းမြောက်ဘက်မှာ ပန်းလျန်း၊ ပန်းဆန်း သွားတဲ့ ကားလမ်းရှိပါတယ်၊ ဒါ ဟိုဘုန်းက ပန်းယန်း၊ ပန်းလျန်း၊ ပန်းဆန်း သွားတဲ့ ကားလမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစခန်း ကို ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလက ခလရ(၆)က ဗိုလ်ကြီးသန်းဆွေ ဦးစီးတဲ့

လက်ရွေးစင် တပ်အင်အား သုံးဆယ့်ငါးယောက်နဲ့ ခရီးရှည် ထိုးဖောက်ပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ဖူးတယ်။ ရန်သူက တစ်ရာလောက် ရှိတယ်။ အမြန်စစ် အမြန်ထွက် စနစ်နဲ့ တိုက်ခဲ့တာ၊ ရန်သူနှစ်ယောက် ကျပြီး လက်နက်ငယ် နှစ်လက် ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သွေးတိုးစမ်းလိုက်တာလေ။ ၁၉၈၀ မင်းရန်အောင်စစ်ဆင်ရေးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်က မော်ဖကို တိုက်သိမ်းလိုက်တယ်။ မော်ဖကို သိမ်းလိုက်တဲ့အတွက် ပန်ယန်း၊ ပန်ဆန်းကို ထိန်းထားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့တပ်က ပန်းလျှန်းစခန်းကို အရင်တပ်ရင်းမှူးတွေ လက်ထက်က ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်သွားတာ ရှိပါတယ်ဗျာ အဲဒါတွေလည်း သိရင် ပြောစမ်းပါဦး”

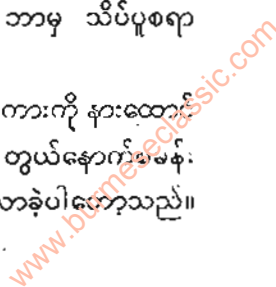
“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ရှိပါတယ်။ ပထမတစ် ကြိမ်ကတော့ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မေလဆန်းလောက်မှာပါ။ တပ်ရင်းမှူး ခုဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင် ဦးစီးတဲ့ စစ်ကြောင်း(၁)နဲ့ တပ်ခွဲသုံးခွဲက ဗကပအင်အား နှစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ ပန်းလျှန်းကို တွယ်နောက်၊ လုံလောက်က တစ် ဆင့် တက်တိုက်တယ်။ ရန်သူက အင်အားနှစ်ရာလောက် ရှိသလို ကျွန်တော် တို့ကလည်း အင်အား နှစ်ရာ သုံးရာလောက် ပါတယ်။ မေလ(၅)ရက်နေ့ မနက်(၅)နာရီက (၉)နာရီလောက်ထိ အဲဒီစခန်းကို ကျွန်တော်တို့ လက်နက် ကြီး လက်နက်ငယ်တွေ ပစ်အားသုံးပြီး ပစ်ခတ်မှုနဲ့ ရွေ့လျားမှု ဟန်ချက် ညီ ဝင်တိုက်တယ်။ တပ်ရင်းမှူးကလည်း တော်တော် လုပ်ရဲကိုင်ရဲပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ပွဲဝင်တပ်တွေနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး ချသာချကာ ဆိုပြီး အတင်းတိုက်ခိုင်းတယ်။ သူ့တပ် ကိုယ်တပ် ထွေးလုံးရစ်ပတ် တိုက် ရတဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်သွားတယ်။ အငိုက်မိသွားတဲ့အတွက် ရန်သူတွေ အနောက် ဘက်သို့ ဆုတ်ပြေးရတယ်။ ရန်သူ့တခြားစခန်းတွေက စိန်ပြောင်းတွေ ပျံ့-၅ တွေနဲ့ ပစ်ကူပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပန်းလျှန်းစခန်း ရလိုက်ပါတယ်။ ရန်သူ ရှစ်လောင်း၊ လက်နက်ငယ် လေးလက်၊ ၆၀ မမ စိန်ပြောင်းတစ်လက်၊ ကျည်မျိုးစုံ အပျော်များများ သိမ်းမိတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တပ်က လေးငါးယောက် သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်

ရတယ်။ တချို့လည်း ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရဲ့ သူရဲကောင်းလက်မှတ်ရတယ်။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်လည်း မကြာခင်မှာ ဂျီဝမ်း ဖြစ်သွား တယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ပွဲကရောဗျာ”

“နောက်တစ်နှစ်လောက် အကြာ ၁၉၈၆ ခုနှစ် ကုန်လောက်မှာ ကပ်မ(၇၇)က ဗျူဟာအလိုက် ထိုးဖောက်တွေ ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကပ်ရင်းခြောက်ရင်းကို နည်းဗျူဟာနှစ်ခု ကွပ်ကဲမှုနဲ့ ကိုယ်တိုက်ကွက် ကိုယ်ရှာပြီး တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ကွက်ဖော်ရတယ်။ တပ် ကွေကတော့ ခလရ(၂)၊ ခလရ(၆)၊ ခလရ(၈)၊ ခမရ(၁၀၁)၊ ခမရ(၁၀၅)နဲ့ (၁၀၆)တို့ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကတော့ လုံ့နောက် ရောက်နေတော့ ပန်လျှန်းကို SRP နဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး တိုက်တယ်။ ပန်လျှန်းမှာ ရန်သူက အရင်ကလောက် မရှိတော့ဘူး။ ငှက်ကန်၊ မခေရှန်ဘက်မှာ သွားစုနေတယ်။ စင်အား(၃၀)လောက်ပဲ ရှိတယ်။ မနက်(၄)နာရီလောက် ဝင်တိုက်တဲ့အခါ ရန်သူက တော်တော်လေးတော့ ခုခံတယ်။ သူတို့ ခံစစ်ကျင်းတွေက တော် တော်ကောင်းတယ်။ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းတွေကလည်း အနက်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တပ်တွေ အပြိုင်အဆိုင်မို့ စခန်းမရ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး မလျှော့ဘဲ ခွဲလှုံလနဲ့ တိုက်စစ်ကို မြှင့်ပြီးတိုက်တဲ့အတွက် စခန်း ရလိုက် တယ်။ ရန်သူက အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ၆၀-မမ စိန်ပြောင်းနဲ့ တအားကာပစ်ထားတဲ့အတွက် ရန်သူ့စစ်ကူတွေလည်း ရောက်မလာနိုင်ဘူး။ စခန်းသိမ်းမိပြီး အလောင်းရှစ်လောင်းနဲ့ M-21 တစ် လက်ရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကတော့ အကျအဆုံး မရှိပါဘူး။ စခန်းသိမ်း မိုင်းထောင်ပြီး ပြန်ဆုတ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာတွေ ကာ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်တွေ့ပါ တပ်ရင်းမှူး၊ ဘာမှ သိပ်ပူစရာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် သန္ဓေပင် အကြပ်ကြီးများ၏ စကားကို နားထောင် ပြီး အတော်အားရ ကျေနပ်မိ၏။ သူတို့နှင့် လုံ့နောက်၊ တွယ်နောက်စခန်း များတွင် နှစ်ရက် သုံးရက်နေ၍ ပွင့်-၆၀၂၈ သို့ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

မက်မန်းတွင် မင်းရန်အောင်စေတီ တည်ခြင်း

မတ်လ တတိယပတ်၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်အား နည်းဗျူဟာမှ မက်မန်းသို့လာရန် ညွှန်ကြား၏။ မကြာမီ နှစ်ဆန်းပက်ထရိုကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပွိုင့်-၆၀၂၈ စခန်းကို ဗိုလ်စောထွန်းအား တာဝန်လွှဲ၍ ထိုကားဖြင့် မက်မန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ မက်မန်း၌ ဗျူဟာမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုးက စောင့်နေသည်။

“ကဲ ... တပ်ရင်းမှူးရေ၊ ကိုယ်တို့ကို တပ်မက ဘုရားတည်ခိုင်းနေတယ်၊ မက်မန်းက အခု မြို့ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘုရားလေး ဘာလေးရှိမှ မြို့အင်္ဂါ ပြည့်စုံမယ်၊ ကိုယ်တို့ မော်ဖမှာ ဘုရားက ပြောပလောက်အောင် ထင်ထင်ရှားရှား တစ်ဆူမှ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် တပ်ရင်းမှူး ဒီမှာနေပြီး ကိုယ် ဘုရားတည်တာကို ဝိုင်းကူပါဦး”

နည်းဗျူဟာမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်တော်သည် မက်မန်းတွင် အခြေပြု၍ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးနှင့် တိုင်ပင်ကာ ဘုရားတည်ရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရတော့၏။ ကျွန်တော်တွင် ဘုရား တရား အတွေ့အကြုံ မရှိပါ။ တက္ကသိုလ်မှထွက်ပြီး လအနည်းငယ် အကြာတွင် တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းချိန်မှ ယခု တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သည်အထိ ဘုရားတည်သည့် အတွေ့အကြုံလည်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ခိုင်းတော့လည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရပါသည်။ မိုင်းရှူးတပ်ကို စက်ဖြင့် လှမ်းပြော၍ မိုင်းရှူးဆရာတော်ကလေးအား အကူအညီ တောင်းရပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် မိုင်းရှူးနှင့် မိုင်းကောင်၊ တန့်ယန်းမှ အုတ်မြစ်ချမည့် ဆရာတော်များ ရောက်လာသည်။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကာ ဗျူဟာမှူး ဦးစီးပြီး ဘုရားကို အုတ်မြစ်ချလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်များက ဓာတ်တော် မွေတော်များ ဌာပနာပေးကြသည်။

“စေတီဆိုတာ စေတီယ အထွတ်အမြတ်များထားရာ နေရာကို ခေါ်တယ်၊ ဘုရား၊ ရဟန္တာ ထေကြီးဝါကြီး မိဘဘိုးဘွား အားလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အထွတ်အမြတ်ပစ္စည်းများကို စေတီမှာ ထားနိုင်တယ်”

ထိုနေ့က ဆရာတော်များ ပြောပြသော စေတီဟူသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မှတ်သားလိုက်ရ၏။

“တပည့်တော်တို့က (၂၄)ပစ္စည်းမည်စူးပြီး ဘုရားရဲ့ဉာဏ်တော်ကို (၂၄)တောင် ထားပါတယ်ဘုရား၊ ဇာန်မှာလည်း အုတ်ဖိနပ်ခဲပြီး အလျား၊ အနံ (၂၄)တောင်ပတ်လည် ထာတယ် ဘုရား၊ ထီးတော်ကတော့ မန္တလေးကနေ မှာထားပါတယ် ဘုရား၊ ထီးဒကာက တပ်မမှူးပါ ဘုရား”

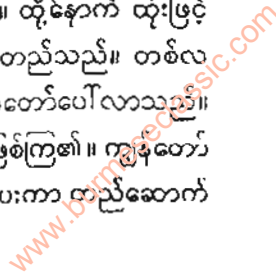
ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုးဆရာတော် သံဃာတော်များကို လျှောက်ထား၏။

“ကောင်းပါတယ် ဒကာဗျူဟာမှူးကတော့ဘုရားက ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပြီး အောင်မြင်မယ့် ဘုရားပါ”

“ဘုရားလေးက ငယ်ငယ်၊ ခေါ်စုလို တည်၊ ငယ်သာ ငယ်၊ ကယ်ဆယ်မယ့် ဘုရား၊ စပါး ဆန် ဈေးရွှေငွေတွေ ပေါပေလိမ့်မယ်၊ ဖူးကြ အများ”

“အဲဒီ စာဆို အတိတ် တဘောင်စိုင်း မကြာခင် ဖြစ်သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့က ဆရာတော်များနဲ့ကြားသည်ကို သဘောကျကြ၏။ ဝမ်းသာနေကြ၏။ ပနွက်ချပြီးသောခါ မြေကျင်းကြီး အတွင်းသို့ လိပ်သဲကျောက်တုံးကြီးများ ဖိုရသည်။ အောင်(၃၀)ပတ်လည်၊ အနက်(၆)တောင်ခန့်ရှိသော ထိုကျင်းကြီးအား မာခံရအောင် ၆ x ၉ ထက် မငယ်သော လိပ်သဲကျောက်တုံးများဖိုဖို လေးငါးရက် ဖိုယူရသည်။ ထို့နောက် ပန်းရံဆရာများနှင့် တဖြည်းဖြည်း စေတီပုံ ဖော်ရပါတော့သည်။ မော်ဖတွင် လိပ်သဲကျောက်များ ပေါများ၍ ၎င်းတို့ကို အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ Chipping ခေါ် ငြိုးကျောက်လေးများဖြင့်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ထုံးဖြင့် ရော၍ ငြိုးအုတ်များ လုပ်သည်။ ငြိုးအုတ်နှင့် ဘုရားတည်သည်။ တစ်လကျော် နှစ်လခန့် လုပ်လိုက်သောအခါ စေတီပုံ အတော်ပေါ်လာသည်။ ဗိသုကာများမှာ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းက အနက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုဘုရားကို ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် နေ့ကြပ်မတ်ပေးကာ တည်ဆောက်

ခဲ့၏။ ဘုရားတည်ပြီး၍ ထီးတင်သည့်အခါ ကျွန်တော် မရှိတော့ပါ။ ဇွန်လတွင် ရုတ်တရက် ဆိုးဝါးလာသော ကျန်းမာရေးကြောင့် မော်ဖမု ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် သီတင်းကျွတ်လ ခြေခင်းလက်ခင်း သာချိန်၌ ဘုရားထီးတင်ပွဲ ပြုလုပ်ကြောင်း သတင်းကြားသည့် အခါ ကျွန်တော်တို့ တည်ခဲ့တဲ့ဘုရား ထီးတင်နိုင်ပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစွာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်မိပါသည်ခင်ဗျား။

မော်ဖနှင့် စတိတ်ရီး

မော်ဖဒေသသည် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးမှု နောက်အကျဆုံးဒေသ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တပ်မတော်အစိုးရက အမြန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာအောင် လမ်းတွေဖောက်၊ တံတားတွေ ဆောက်ပေးနေ၏။ ထိုမျှသာမက မော်ဖဒေသ တွင် မက်မန်းအား မြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးဦးစီး ဌာနနှင့် အခြားမြို့နယ်အဆင့်ရုံးများ ဖွင့်လှစ်ပေး၏။ ကျောင်း၊ ဆေးရုံ စသည်များကိုလည်း ထားပေး၏။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများလည်း ရှိသည်။ လအနည်းငယ်အတွင်း လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ထိုနှစ် မေလပထမပတ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ငါးဦးခန့် ပါဝင်သော Special Medical Team တစ်ခု စေ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအဖွဲ့မှာ တောင်ကြီးမှ လဲချား၊ မိုင်းဂျူးကိုဖြတ်၍ ယာဉ်တန်းဖြင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မက်မန်းတွင် တစ်ပတ်ခန့် နေ ထိုင်သွားပြီး ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ၏ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးကုသမှု များ ဆောင်ရွက်ပေးသွားကြ၏။ မော်ဖဒေသသို့ ဆရာဝန်ကြီးများ ရောက် လာခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ဗျူးဟာမူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုးမှ ဆရာဝန်ကြီးများကို လိုအပ်သည်များ စီစဉ်ဆောင်ရွက် ပေးရန် ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် တစ်ပတ်ခန့် အတူ နေ အတူစား အတူသွား လုပ်လိုက်ရပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ၎င်းတို့ ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ဝမ်းကွဲအစစ်မ နော်ရင်နဲ့ ယောကျ်ား အထူးကု

သမားတော်ကြီး Harry ခေါ် ဒေါက်တာလှဝင်း ပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် မယားညီအစ်ကို ပြန်တွေ့ကာ “ကရင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ” လုပ်လိုက်ရပါသေး သည်။ သူတို့အား ညစဉ်ညတိုင်း Wet Dinner ဖြင့် ပြုစုလိုက်ရာ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးများ ပျော်သွားကြသည်။ ပြန်သည့်နေ့က လက်တပြုပြန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“ကဲ ... တပ်ရင်းမှူး၊ ခါးတောင်းကျိုက်တော့ မဖြုတ်နဲ့ဦး၊ နောက်တစ်ဖွဲ့ လာဖို့ရှိတယ်”

သမားတော်ကြီးများအဖွဲ့ ပြန်သွားတော့ ဗျူးဟာမူးက ဆို၏။

“ဘာအဖွဲ့ပါလိမ့် ဗျူးဟာမူးကြီး”

“ရုပ်ရှင်နဲ့ ဂီတအဖွဲ့တွေ”

“ဘယ်တော့လောက် လာဖြစ်မလဲ ဗျူးဟာမူးကြီး”

“မေလ ပထမပတ်ကုန်လောက် ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ကဆုန်လပြည့် နေ့နဲ့ တိုက်နေမလား မသိဘူး၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့က မေလ(၈)ရက်နေ့ လာ”

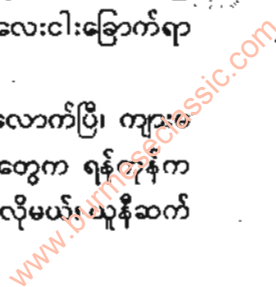
“ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ပေးထားရမလဲ ဗျူးဟာမူးကြီး”

“လောလောဆယ်တော့ စတိတ်ရဲ ဆောက်ပေးပါ၊ သူတို့ရောက် တဲ့နေ့ကျရင်တော့ အစားအသောက်နဲ့ လိုတာလေးတွေ ဧည့်ခံပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

နည်းဗျူးဟာမူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ စတိတ်ရဲ လုပ်ရပါတော့သည်။ သိပ်ခက်ရာခက်ဆစ်တော့ မဟုတ်ပါ။ မက်မန်းမြို့လယ် ရှိ တောင်ကမ်းပါးယံကို လူအား၊ စက်အားဖြင့် အလျားပေ(၄၀)၊ အနံပေ (၃၀) စတိတ်ရဲ တစ်နေရာစာရအောင် ဖြိုလိုက်သည်။ ထွက်လာသော မြေ သားများကို အောက်အနိမ့်ပိုင်းတွင် ဖို့လိုက်သည်။ လူလေးငါးခြောက်ရာ စာ ကြည့်နိုင်ရှုနိုင်သည့် ပွဲခင်း ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ... ကိုမောင်ဦးရေ၊ စတိတ်ရဲကတော့ ရလောက်ပြီ၊ ကျားစ VIP အိမ်သာလေးတွေလည်း လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဧည့်သည်တွေက ရန်တုန်က လာတဲ့ အဖွဲ့တွေဆိုတော့ အိမ်သာကောင်းကောင်းတော့ လိုမယ်၊ ယူနီဆက်

ခွက်နဲ့ ပိုက်တတ်ပေးလိုက်ပါ။ ရေလောင်းတဲ့ ယင်လုံအိမ်သာပေါ့။ ပြီးတော့ အတွင်းမှာ ရေအိုးတစ်လုံးစီ ထားပေးပေးလိုက်ပါ။”

ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ အဆိုတော်များဆိုတော့ တောထဲဆို ပေမယ့်လည်း လိုလေသေးမရှိ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလုပ်ပေးရပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့တန်းထိလာ၍ ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်၏။ အပြန်အလှန်ပေါ့ခင်ဗျာ။

မေလ(၈)ရက်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်မှ ကတ်ကြေးမြတ်တင်အေး ခေါ် ဦးမြတ်တင်အေး ဦးဆောင်သည့် ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ ရုပ်ရှင်နှင့် ဂီတပညာရှင် များ ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စီးဖြင့် မနက်(၉)နာရီခန့် မော်ဖဒေသ၊ မက်မန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကြီးမှ လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုအဖွဲ့များတွင် ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုက ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး များထဲမှ မင်းသား နေအောင်၊ မင်းသမီး ချိုပြုံးနှင့် မေသန်းနု၊ အဆိုတော် များက စိုင်းထီးဆိုင်၊ ဂျေမောင်မောင်၊ ဂျေညီညီ၊ နီနီဝင်းရွှေနှင့် ကော်နီ တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်များကိုတော့ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။

ထိုနေ့က မင်းသား မင်းသမီးနှင့် အဆိုတော်များ မက်မန်း ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဗျူဟာရုံးတွင် ကျွန်တော် ဦးဆောင်သည့် အရာရှိ များမှ နံနက်စာ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ကြက်သား၊ ကြော်၊ ငါးကြော်၊ ရေနွေးကြမ်း၊ လက်ဖက် စသည်များနှင့် ဧည့်ခံသည်။ အနီးကပ် ဧည့်ခံသူမှာ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့် ဖြစ်သည်။ တဲထဲ သို့ သူတို့ဝင်လာသည်နှင့် မင်းသား နေအောင်က ...

“ဟေ့ကောင် ခင်မောင်မြင့်၊ အောင်မယ် ... မင်း ဒီရောက်နေတာ ကိုး”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် နေအောင်ရေ၊ မင်းလို မင်းသားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စစ်သားဆိုတော့ အထက်က တာဝန်ပေးတဲ့နေရာပေါ့ကွာ”

“အောင်မာ ... မင်းက လုပ်ပြီ”

“ဪ ... ကိုခင်မောင်မြင့်နဲ့ ကိုနေအောင်က အသိတွေလား”

“ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ တပ်ရင်းမှူး”

“ဪ ... ဪ ... အချင်းချင်းတွေ ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ကဲ ... ထိုင်ကြပါဗျာ”

ဗျူဟာမှူးနှင့် ကျွန်တော့်အား ဦးမြတ်တင်အေးက ပါလာသူများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အနုပညာရှင်များက လက်ဖက်ရည်ပွဲပြီးသော် အောက်တွင် အသင့်ဖြစ်နေသည့် စတိတ်ခုံသို့ဆင်း၍ ဖျော်ဖြေကြသည်။ ပွဲကြည့်မည့် စစ်သည်များနှင့် မက်မန်းမြို့တော်ကြီးမှ ပရိသတ်များကလည်း အသင့် စောင့်နေကြ၏။ ထိုစဉ်က ဘယ်သူတွေ ဘာသီချင်း ဆိုသွားသည် ကို အားလုံးတော့ မမှတ်မိ၊ အချို့တော့ မှတ်မိပါသည်။ စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ “မင်းခ ယောက်ျား” သီချင်းကိုတော့ စစ်သည်များက “ကိုယ့် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဆိုပါဦး” ဟု အော်ဟစ်နေကြသဖြင့် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေ၏။

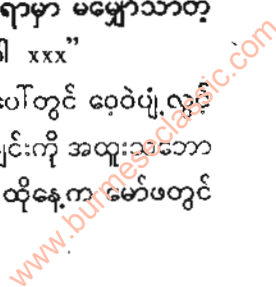
“ရွှေဗဟိုစည်သံ မကြားရတဲ့ xxx အဝေးမှာ တာဝန်လွယ်ကာ xxx စစ်ကြောင်းထွက်နေရ xxx ပြည်တော် မပြန်နိုင်တဲ့ မင်းခ ယောက်ျား xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx”

“ဘယ်ဆီကို မျှော်မှန်းပြီး လွမ်းရပါ xxx နေရောင်မမြင်တဲ့ xxx ရိပ်ကြီးတောတောင်ကြား xxx တော်ရာမှာ မပျော်တဲ့ မင်းခ ယောက်ျား xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx”

“မင်းယာဉ်ကလေးနဲ့ ညလေညင်းခံကာ xxx အဖော်အပေါင်းများ နဲ့ xxx ထွက်ကစားတဲ့ အခိုက်မှာ xxx ကိုယ့်ရွှေမင်းသမီးလေး ယောင်လို့ တောင်မှ xxx အဝေးရောက် တစ်ဖောက်သောသူကို သတိရမလား xxx”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း xxx ဝမ်းတော့ နည်းမိသား xxx မမြင်တာကြာလို့ xxx မေ့များသွားပြီလား xxx ပျော်ရာမှာ မမျှော်သာတဲ့ မင်းခယောက်ျား xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx ကိုယ်ရယ်ပါ xxx”

စိုင်းထီးဆိုင် အသံက မော်ဖက တောင်များပေါ်တွင် ဝေဝဲပျံ့လွင့် သွား၏။ စစ်သည်များက သူတို့ဘဝနှင့် နှိုင်းပြီး ထိုသီချင်းကို အထူးသဘော ကျကြ၏။ ထို့ကြောင့် လက်ခုပ်သံများ ဆူညံနေ၏။ ထိုနေ့က မော်ဖတွင်

သိချင်းသံများ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး မြိုင်ဆိုင်သွား၏။ အဆိုတော် တချို့၏ သီဆိုသွားသော သီချင်းများမှ မှတ်မိသည်များမှာ ဂျေမောင်မောင် က “အချစ်ရေ”၊ ဂျေညီညီက “ဒီမိုး”၊ ကော်နီက “ကိုကိုချစ်”၊ နီနီဝင်းရွှေက “ပန်းရည်ဘက်တိုက်” တို့ ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်များကတော့ ရှားရှားပါးပါး၊ မော်ဖအထိ လာရောက်ဖျော်ဖြေသည့် ရုပ်ရှင်နှင့် ဂီတပညာရှင်များကို အထူးသဘောကျနေကြ၏။ အချိန်သိပ်မရ၍ စိုင်းထီးဆိုင်မှလွဲ၍ ကျန်အဆို တော်များ တစ်ယောက်တစ်ပုဒ်သာ ဆိုနိုင်ကြ၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုနေအောင် ကတော့ မေသန်းနုကို က၊ခိုင်းပြီး မန်းတောင်ရိပ်ခိုအား ဆိုသွားသည်။ သူ ဆို၍ မေသန်းနု က၊နေစဉ် ဂျေမောင်မောင်၊ ဂျေညီညီ၊ စိုင်းထီးဆိုင်တို့က ဂီတတီးပေးကြသည်။

နေ့လယ်(၁၁)နာရီခွဲတွင် ရှေ့တန်းရောက် စစ်သည်များ ဖျော်ဖြေ ပွဲကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဗျူဟာမှူးရုံး၌ နေ့လယ်စာဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများ စားနေကြ ပဲဟင်း၊ ငါးပိကြော် အပြင် ကျွန်တော့် စစ်သည်များ အထူးရှာဖွေထားသော ချေသားဟင်း၊ တောင်ပေါ်ချောင်းများက ဖမ်းရထားသည့် ငါးကလေးကြော်နှင့် ကြက်သား၊ ဆီပြန်ဟင်းများ ပါဝင်၏။ တို့စရာကတော့ မျှစ်၊ မာလာဖူး၊ ပဒတ်စာ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ မင်းသား မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်များ အတော် စားသွားကြသည်။ မစားလိုလည်း မရ၊ မော်ဖမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့၊ ထမင်းဆိုင်တို့ မရှိပါ။ မက်မန်းတွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ဆိုင်ပင်လျှင် ဗျူဟာမှ အတော်ကြီးစားပြီး ဖွင့်ခိုင်းထားရပါသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ဗျူဟာမှူးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား ပြီးနောက် ရုပ်ရှင်နှင့်ဂီတအဖွဲ့ ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စီးဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွား၏။ ကျွန်တော့် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင်လည်း ရုပ်ရှင်နှင့် ဂီတ အနုပညာရှင်များ ရှေ့တန်းသို့ လာဖျော်ဖြေခြင်းကို ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် ဆုံးပူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတစ်ကြိမ်တည်းနှင့်ပင် ထိုမင်းသား၊ မင်းသမီး၊ အဆိုတော်များကို ခင်မင်သွားရာ ယနေ့တိုင် သူတို့နှင့် ဆက် လက်ခင်မင်လျက် ရှိပါသည်ခင်ဗျား။

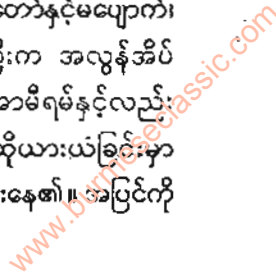
မပျော်လင့်ဘဲ မော်ဖမှ ပြန်ရခြင်း

ယခုအခေါက် စစ်ဆင်ရေး ထွက်လာကတည်းက အတိတ်နိမိတ် က သိပ်မကောင်း၊ တပ်ထွက်သည့် နေ့မှာပင် ကားတိုက်၍ စစ်သည်တစ်ဦး သေဆုံးပြီး (၁၃)ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ စစ်ထွက်အင်အား လျော့သွားသည်။

“ထွက်ထွက်ခြင်း ဒီလိုဖြစ်တာ မကောင်းဘူး”

လဲချား ရောက်တော့ တပ်မမှူးက ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ခပ်မဆိတ် စနဲ့ရ။ မော်ဖ တက်တော့လည်း မိုးစောစောကျတာနဲ့ သွားတိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကားကောင်းကောင်း မစီးရ၊ ခြေလျင်လျှောက်ရတာ များ၏။ ကားတွေကလည်း ရွှေညောင်က ထွက်လာကတည်းက တစ်စီးပြီးတစ်စီး ပျက်နေ၏။ တစ်နေ့ မိုင်သုံးလေးငါးဆယ် ခရီးပေါက်အောင် အတော်လုပ် နဲ့ပါသည်။ ဝိန်းနောင်ကမ်းခြေ ရောက်တော့ လုံလောက်အောင် ကားမရ ပါဖြင့် ခလရ(၈၂)နှင့်အတူ ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ရ၏။ စခန်းလဲပြီးတော့ မော်ဖဒေသမြောက်ခြမ်း စခန်းများကို တာဝန်ယူရသည်။ ပေခြောက်တောင် မကျော် မြင့်သော တောင်များဖြစ်၍ လေက တဟူးဟူးတိုက်နေ၏။ မရက်ခါစက မြောက်လေ၊ မိုးကျတော့ တောင်လေ ပြောင်းတိုက်လာ၏။ ကယ်လိုပဲ တိုက်တိုက် လေက ပြင်းထန်လှ၏။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် မရက်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်တွင် ထူးဆန်းသော ရောဂါတစ်ခုကို စတင်ခံစားရပါတော့သည်။ ထိုရောဂါကား လေတိုးလိုက်တိုင်း လေထိသည့် အသားများ တဆစ်ဆစ်ဖြင့် ယားယံလာခြင်းပါတည်း။

အထူးသဖြင့် Prominent ဖြစ်သော မျက်နှာ၊ နားခေါင်း၊ နားရွက်၊ ပါးနှင့် ခြေဖျား လက်ဖျားတို့တွင် ဖြစ်၏။ လေတိုး၍ ယားလာသောအခါ ထိုနေရာများမှ အဖု အပိန့်များ ထွက်လာ၏။ ပြီးရင် တော်တော်နှင့်မပျောက်၊ ဆေးမှူးပြုတော့ ဘာမိတွန် တိုက်၏။ ဘာမိတွန် စားပြီးက အလွန်အိပ် ပျက်၏။ ထို့အပြင် ဘာမိတွန်က ကျွန်တော် ကြိုက်သော အာမီရစ်နှင့်လည်း မဟည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် မသောက်ချင်။ ထိုယားယံခြင်းမှာ မော်ဖ ရောက်ကတည်းက လေတဟူးဟူးနှင့်တိုက်တိုင်း ယားနေ၏။ အပြင်ကို

သိပ်မထွက်ရဲ၊ မြေနက်နက်တူးကာ မြေအောက်ဘန်ကာ ဆောက်နေရ၏။ ကြာသော် လူမှာ အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမလို ဖြစ်လာ၏။ မက်မန်းသို့ တောင်ကြီးမှ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က သမားတော်ကြီးများကို ကျွန်တော်ရောဂါအကြောင်း ပြောပြ၏။

“လေတိုးလိုက်တိုင်း ယားနေတာ၊ ဒီရောက်ကတည်းကပဲ ဆရာကြီး တို့ရယ်၊ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါ ဆေးလေးဘာလေး ကုပေးကြပါဦး၊ နေ့တိုင်း ယားနေတော့ စိတ်ညစ်တယ်၊ အေးရင် ပိုယားတယ်”

“ယားတာကတော့ အကြောင်း လေးငါးခြောက်ချက် ရှိတယ်၊ Allergic ကြောင့်လည်း ယားတယ်၊ စိတ်ကြောင့်လည်း ယားတယ်၊ ဖုန် မှုန်တို့ ဘာတို့ကြောင့်လည်း ယားတယ်၊ မှီ Fungus တို့ကြောင့်လည်း ယားတယ်၊ အမျိုးမျိုးပါပဲ၊ တပ်ရင်းမှူး ယားတာတော့ သွေးထဲမှာ Histamine တွေ များနေလို့ ယားတာပါ၊ ဆေးပေးခဲ့ပါမယ်”

သမားတော်ကြီးများက ကျွန်တော်ကို Zadine စားဆေး ပေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် စားရ၏။ သူလည်း ဘာမိတွန် အပြင်းစား ပါပဲ၊ မထူးပါဘူး၊ သူ့စားပြီးရင် ဘာမိတွန် စားသကဲ့သို့ အလွန်အိပ်ချင် လှပါ၏။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ် ဆေးတွေထား၍ နည်းနည်းတော့ ခံသာသွားပါသည်။

ထိုရောဂါပျောက်မည်မှ မကြိုသေး။ နောက်ထပ် ရောဂါကြီးတစ်ခု သည် ကျွန်တော်ထံသို့ ဘယ်လိုမှ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရုတ်တရက် ကျရောက်လာ ပြန်၏။ ကျွန်တော် ဒုက္ခအတော်ခံလိုက်ရပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ အကုသိုလ်ကံ အကြောင်းကို အနည်း ငယ် နောက်ကြောင်းပြန်လိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝ လူမှန်းသိတတ်ကာစက သိပ် အအုပ်အထိန်း မရှိဘဲ အလေ့ကျပေါက်ပင်လို ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်၏။ ဆော့ကစားနိုင်သည့် သုံးလေးငါးနှစ်သား အရွယ်က ကျွန်တော် နေခဲ့သည့် ကျွန်တော်ဇာတိ အညာမြို့ကလေးရှိ ကျွန်တော် အဘိုးအဘွားပိုင် အိမ်ခြံ

ပင်ကျယ်ကြီး တစ်ဝိုက်၌ ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အစ်ကို (စာရေးဆရာ မောင်နှင်းဆွေ) အပါအဝင် ထိုနားတစ်ဝိုက်ရှိ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း လေးငါးဆယ်ယောက်ဖြင့် အိမ်ခြံဝင်းအနီး တောအုပ် ကလေးသို့ သွားရောက် ကစားတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကစားပုံ ကစား နည်းက တောထဲရှိ လိပ်ပြာကလေးများကို လိုက်ဖမ်း၏။ ထို့နောက် အတောင်များကို တစ်စစဖြုတ်ပြီး ပြန်လွှတ်၏။ ပုစဉ်းကလေးများကို လိုက်ဖမ်း၏။ ပြီးလျှင် အမြီးတွင် အပ်ချည်ကြီးတပ်ပြီး ပြန်လွှတ်၏။ နှုကောင်နှင့် ဓားခုတ်ကောင်ကလေးများကို လိုက်ဖမ်း၏။ မျက်လုံးကို ပင် အပ်ကလေးများနှင့် ထိုးပြီး ပြန်လွှတ်၏။ ထိုအကုသိုလ်များ ကျူးလွန်ရာ၌ ကစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေး အားမြှောက် ပြုကြ၏။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလည်း မတားကြ၊ ကလေးတွေဆိုတော့ တားရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ လူကြီးတွေကလည်း လယ်တောသွား၊ အလုပ်သွား၊ ဈေးသွားဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်များနေကြ၏။ ကိုယ့်ကလေးများ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိရှာကြ။ ကျွန်တော် လေးနှစ်သား အရွယ်လောက်တွင် ကျွန်တော်အဖေ ဆုံးသွားပြီး ထိုနေရာက ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည့် အခါမှ ထိုအကုသိုလ်အမှုများ ပြုလုပ်သည့် သူငယ်ချင်းများနှင့် ကွဲကွာသွားပြီး ထိုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပါတော့သည်။

ထိုပါတာတိပါတာကံများ၏ အကျိုးဆက်ကား မသေးလှ၊ ကျွန် တော်သည် ကျောင်းစနေသည့် အရွယ်မှစ၍ အမြဲချူချာ၏။ မကြာခဏ များနာသည်။ ဗိုက်အောင့်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝတွင် ရွှေဘို၊ ခင်ဦးက မဟာနန္ဒာကန်တော်လမ်းတွင် ကားမှောက်၍ လူရော ကားပါ ချောက်ထဲ လိမ့်ကျသွားသည်။ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရခဲ့၏။ ကံကောင်း၍ မသေခဲ့၊ ဆေးရုံ အတော်ကြာ တက် လိုက်ရ၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်တော့ ရောဂါသည် ရှုနာရှိုက်ကုန်း ဘဝနှင့် ကျောင်းတက်ရ၏။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်သာ ကျောင်းတက်လို့က်ရ သည်။ မျက်စိက မကောင်းတော့၊ ဘယ်ကောင်းလိမ့်မလဲဗျာ၊ သူများလို

အဆောင်မှာ မနေနိုင်တော့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ နေရ၏။ လျှပ်စစ်မီး၊ မရှိ၍ ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် စာကြည့်ရသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဖယောင်းတိုင် မဝယ်နိုင်သည့် အခါများ ရှိ၏။ ထိုအခါများတွင် ဘာလုပ်ရတယ် ထင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ အစတော့ ဓာတ်တိုင်အောက် စာသွားဖတ်၏။ ကြာကြာ မဖတ်နိုင်၊ ထိုအခါ ဘုရားတွင် သူများ လှူထားရာမှ ကျန်ခဲ့သည့် ဖယောင်းတိုင်အတို ကလေးများကို လိုက်ကောက်ပြီး မီးထွန်းကာ စာကြည့်ရပါသည်။ မျက်စိက ပို၍ ပို၍ မွဲလာသည်။ ဘီအေ၊ ပထမနှစ် ရောက်သောအခါ အတန်း၊ ထဲ၌ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ မထိုင်ရလျှင် ရှေ့မှ ဆရာ စာရေးပြသည်ကို မမြင်ရတော့၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာစာများ ဝါးတားတား ဖြစ်နေ၏။ မျက်စိအတော်မှန်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မဖြစ်မနေ မျက်မှန်တပ်လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

ဘွဲ့ရတော့ ကျွဲကော်ကိုင်များမှန် တပ်ထားသည့် ခယိုးခယိုးရောဂါသည် လူပိန်ပိန်သေးသေးလေးက ဗိုလ်သင်တန်း ဝင်ဖြေရာ အားလုံး၏ တသောသော ရယ်မောဟားတိုက်ခြင်းကို ခံရပါသည်ခင်ဗျား။

ယခုလည်း ငယ်စဉ်က ပိုးကောင်ကလေးများ၏ မျက်လုံးကို အပ်နှင့်ထိုးခဲ့၍လား၊ မသိ၊ မျက်စိ ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခရောက်ရတော့၏။

၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ မေလနောက်ပိုင်း မိုးတွင်းနေ့တစ်နေ့ ပျိုင့်-၆၅၂၈ စခန်း၌ ကျွန်တော်သည် အယားသက်သာသဖြင့် စခန်းအတွင်းရှိ ဧည့်ဆောင်တွင် တစ်ဦးတည်း အတော်ကြာအောင် ထွက်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ညနေအချိန် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ညနေက ဝမ်းစိုင်အဖြူလို တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များက အရှေ့တောင်ဘက်မှ တလိပ်လိပ် တက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးတည်း ထိုတိမ်လိပ်များကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ စိတ်အစဉ်က တိမ်များနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည်။ မည်မျှ လွင့်မျောနေသည် မသိ။

“တပ်ရင်းမှူး ... မိုးချုပ်နေပြီ၊ ညစာစားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ”

အကူရဲဘော် ဒုတပ်ကြပ်အုန်းကျော်မှ သတင်းပို့လာ၏။

“အေး ... အေး၊ စားတာပေါ့ကွာ”

ထမင်းစားတော့ စား၍မကောင်း၊ အာမိရမ် တစ်ပက် နှစ်ပက် သောက်၍ အိပ်လိုက်၏။ မနက်(၄)နာရီခန့်တွင် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားသည်။ ကိုယ်များ ပူနေသည်။ ချက်ချင်း ဆေးမှူး ဆရာကြီးစံတင်ကို ခေါ်ပြသည်။ လည်ချောင်းများ နာနေသည်။ စမ်းကြည့်ရာ အကျိတ်များ တွေ့ရ၏။ အအေးပတ်၍ ပျားသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... မျက်နှာမှာလည်း အနီဖုလေးတွေ ပေါက်နေကယ်”

ဆရာကြီးစံတင်က ပြောသည်။

မိုးလင်းတော့ အသေအချာ စစ်ကြည့်ရာ မျက်နှာတွင် အနာကလေးများ ပေါက်နေရာ ဘာအနာမှန်း မသိ၊ ဖျားကလည်း ဖျား၊ အနာများလည်း ပေါက်၊ လည်ပင်းတွင် အကျိတ်များဖြင့် အတော်ဒုက္ခရောက်သွား၏။ စခန်းတွင် တစ်ရက် နှစ်ရက် ကုကြည့်သည်။ မျက်နှာရှိ အနာများက ပပျောက်။ သို့ဖြစ်၍ ဗျူဟာဆေးခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကုသရသည်။ ပက်မန်းပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်နှင့် ဗျူဟာဆေးမှူးတို့ ဝိုင်းကုသပေးကြရာ လည်ချောင်းနာနှင့် အဖျား ပျောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ညာမျက်လုံး အပေါ်နေရာ၌ ပေါက်နေသော အနာသည် မျက်လုံးတွင်းသို့ ပင်သွား၏။ ညာဘက်မျက်လုံး ရဲရဲနီကာ ရုတ်ခြည်း နာလာသည်။ ဗျူဟာဆရာဝန် ဒေါက်တာစိုးမင်းမှ ကျွန်တော် မျက်နှာတွင် ပေါက်သော အနာများမှာ Herpes ခေါ် ရေယုံဖြစ်ကြောင်း၊ ရောဂါပိုးများသည် အနောက်တောင် ရာသီလေနှင့် လေထဲတွင် ပါလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

သူတို့လည်း အကောင်းဆုံးဆေးများ ပေးကာ ကုကြသည်။ စားသောက်ဆေး၊ မျက်စဉ်းဆေး အားလုံး စုံပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မျက်နှာမှာ တစ်ပတ်ခန့်အတွင်း တိုး၍ တိုး၍ မှန်လာသည်။ ညာဘက်မျက်စိ တစ်ခုလုံးမှာ ရဲတွတ်နေသည်။ ဖွင့်၍ မရ၊ ဘယ်ဘက်က ကလည်းငယ်သာ နီ၏။ ဇွန်လ ပထမပတ်သို့ ရောက်၍လာသည်။ မျက်စိက ကောင်း၍ မလာ၊ ပိုဆိုးလာ၏။ အဝေးကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း

မိုးရွာနေသလိုလို နှင်းကျနေသလိုလို မှုန်ဝါးနေသည်။ အမြင်တွေက မကြည်လင်တော့။ တစ်နေ့ တခြား ပိုဆိုးလာ၏။ ကြာရင်တော့ ခက်ချေမည်။ ငယ်ငယ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးပြီ ထင်၏။

ဇွန်လ(၃)ရက်နေ့တွင် ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့သဖြင့် ကြာရင် မျက်စိပျက်သွားမည်ဟု သုံးသပ်ပြီး နည်းဗျူဟာမှ တစ်ဆင့် ရှေ့တန်း တပ်မ(၇၇)သို့ ကျွန်တော် မျက်စိနာနေကြောင်း၊ ရှေ့တန်းတွင် ကုသသော်လည်း မရကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ မျက်စိအခြေအနေမှာ ရန်ကုန်စစ်ဆေးရုံ ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အထူးကုဆရာဝန်များနှင့် ကုသမှု ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရပါတော့သည်။ ရှေ့တန်းတပ်မမှ ဒုတပ်ရင်းမှူးအား တာဝန်လွှဲ၍ ဆေးရုံတက်ခွင့်ပြုကြောင်း ပြန်ကြားလာ၏။

ဇွန်လ(၅)ရက်နေ့တွင် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးအား တာဝန် လွှဲပြီး မော်ဖမု ဗိုလ်သန်းလှိုင် ဦးစီးသော တပ်စုတစ်စုနှင့်အတူ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မိုးများ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် ကားလည်းမရ၊ ခြေလျင်ချီတက်ခဲ့၏။ ညာဘက်မျက်လုံးအား ဆေးစည်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။ မနက်(၇)နာရီတွင် မက်မန်းမှ ထွက်ခဲ့ရာ ဝိန်းနောင်ကမ်းခြေသို့ ညအတော် မိုးချုပ်မှ ရောက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လက်ဖြောင်တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းအောင်ကျော်နှင့် အကူရဲတော် ဒုတပ်ကြပ်အုန်းကျော် တို့အား ခေါ်ခဲ့သည်။ ရာသီဥတုမှာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် ဆိုးဝါးလှ သည်။ လေရော မိုးပါ ပြင်းထန်နေ၏။ လမ်းများက မကောင်း၊ ဗွက်တွေ အလွန်ထူလှ၏။ ဇွန်(၆)ရက်နေ့တွင် ဝိန်းနောင်နှင့် မိုင်းရှူးကြား ဝမ်လွယ် ရွာတွင် အခြေပြုရသည်။ ဇွန်လ(၇)ရက်နေ့တွင် မိုင်းရှူးရောက်သည်။ မိုင်းရှူး၌ ခမရ(၁၀၇)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းထွန်းမှ စောင့်ကြိုနေ ၏။ ဂရုတစိုက် ပြုစုလိုက်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ထိုနေ့က မိုင်းရှူး တွင် အုပ်ချုပ်မှုဌာနတန်း ရောက်နေသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ ဇွန်လ (၈)ရက်နေ့တွင် ထိုဌာနတန်းဖြင့် လိုက်ပါ၍ မိုင်းရှူးမှ ထွက်ခဲ့ရာ ညနေ (၄)နာရီတွင် လဲချားသို့ ရောက်သည်။ တပ်မမှူး ခရီးသွားနေ၍ ဂျီတူ၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်နှင့်သာ တွေ့ရ၏။

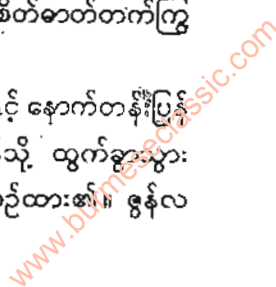
“သူငယ်ချင်း ... မင်း ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကြားကြားချင်း တပ်မမှူးကို တင်ပြပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်တာပါကွာ၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း မျက် လုံးပျက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မျက်စိအဆုံး နားအရှုံး”ဟု ဆီးပြော၏။

ကျွန်တော်အား ဂရုတစိုက်ရှိသည့် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်တင့်ကို အထူး ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ဇွန်လ(၉)ရက်နေ့တွင် လဲချားမှ ဆက်ထွက်ရာ တောင်ကြီး စစ်ဆေးရုံသို့ ညနေ(၃)နာရီတွင် ရောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သည်နှင့် တောင်ကြီးစစ်ဆေးရုံသို့ အသိအကျွမ်းများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရပခစစ်ဦးစီးမှူး ပထမတန်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ဝင်းအောင်(ယခု တရုတ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီး) လူနာလာ မေးသည်။

“ကဲ ... အစ်ကို လိုတာပြောရာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်က အတော်ရယ်ရသည်။ သူ့ထက်ကြီး ကြီးငယ်ငယ် သူနှင့် ခင်မင်သူတိုင်းအား အစ်ကိုဟု ခေါ်တတ်၏။ ကျွန်တော် က ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ လောလောဆယ် ဘာမှမလိုကြောင်း၊ တောင်ကြီး တွင် ဆေးစစ်ပြီးက ရန်ကုန်ကို ဆောလျင်စွာ ပို့ပေးရန် စီစဉ်ပေးပါမည့် အကြောင်းကို ပြောလိုက်၏။ “စိတ်ချပါ အစ်ကိုရယ်”ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ဝင်းအောင်က ဆို၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘသိန်း သား ဗိုလ်ကြီး သိန်းဇော် လာမေးသည်။ သူက ဆေးတပ်ဆရာဝန်ဖြစ်၏။ “အန်ကယ့် မျက်စိက ရန်ကုန် ရောက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ အခု ဆေးကောင်းတွေ စားထားပြီး၊ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့”ဟု အားပေးပြန်သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက် ရပါ၏။ တစ်ဖန် တောင်ကြီးစစ်ဆေးရုံမှ ဗိုလ်ကြီးဒေါ်ခင်ခင်မေနှင့် ဆရာ ဦးစိန်ဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံက လာမေးပြန်သည်။ သူတို့ကလည်း အားပေးသွား ကြ၏။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ လာရောက် အားပေးကြ၍ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာသည့် ဗိုလ်သန်းလှိုင်နှင့် နောက်တန်းပြန် မှမ်းသည်များအား နောက်နေ့တွင် ရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာသွား စေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရန် စီစဉ်ထား၏။ ဇွန်လ

(၁၂)ရက်နေ့တွင်မှ လေယာဉ် နေရာရသည်။ တောင်ကြီးစစ်ဆေးရုံမှ ဟဲဟီးလေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုနေ့က လေဆိပ်တွင် အချိန်ကြာကြာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ လေယာဉ်မှာ ဘီအေစီလေယာဉ် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၊ လွိုင်ကော်၊ ဟဲဟီး၊ တာချီလိတ်၊ ကျိုင်းတုံ ခရီးစဉ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြာ၏။ ညနေ(၃)နာရီတွင်မှ ဟဲဟီးလေဆိပ်က ပြန်လည်ထွက်ခွာနိုင်၏။ (၃)နာရီခွဲတွင် လွိုင်ကော်လေဆိပ်သို့ ရောက်သည်။ လွိုင်ကော်သို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ မျက်စိနာနေသဖြင့် လွိုင်ကော်၏အလှအပများကို မခံစားနိုင်ပါ။ လွိုင်ကော်တွင် မိနစ်အနည်းငယ် နားပြီး လေယာဉ်ဆက်ထွက်ရာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာ၌ ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်သို့ ရောက်လေသည်။ သို့ရာတွင် လေယာဉ် မဆင်းနိုင်၊ ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်တွင် မိုးသည်းစွာ ရွာသွန်းနေသည်။ သစ်ပင်များ ပြိုလဲသည်အထိ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ လှည့်ပတ်၍ အတော်ကြာအောင် ပျံဝဲနေရသည်။ ညနေ(၅)နာရီထိုးမှ အောက်သို့ ဆင်းနိုင်ပါတော့သည်။ လေဆိပ်၌ နောက်တန်းတွင် ကျန်ခဲ့သော ဦးစီးအရာရှိများနှင့် ကျွန်တော်၏ဇနီး၊ သားသမီးများ လာစောင့်နေကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ DSGH သို့ သွားရောက် သတင်းပို့၏။ ချက်ချင်း ဆေးရုံတက်ရသည်။

ယခုတစ်ခေါက် ရှေ့တန်းတက်သွားရာ လေးလအကြာတွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒီတစ်ခေါက် ခရီးစဉ်မှာ စစ်မတိုက်ရဘဲ ဆိုးဝါးသော ရာသီဥတုဘေးရန်ကြောင့် အလွန် ပင်ပန်း၏။ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားမိသောကြောင့် ကျန်းမာရေးကလည်း ဖောက်လာသည်။ အရေးကြီးဆုံးက မျက်စိကို လာဒုက္ခပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်တာတော့ ကိစ္စမရှိ၊ မျက်စိတော့ အပျက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများအား တင်ပြ၍ မျက်စိကုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်၊ ရေပုပ်က Virus ပိုးဝင်ပြီး မျက်စိနာတာ၊ နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် မျက်စိပျက်သွားနိုင်တယ်၊ အခုတော့ အချိန်မီပါတယ်”

ရန်ကုန် စစ်ဆေးရုံရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်လွင်မှ ကျွန်တော့် မျက်လုံးအား စစ်ဆေးပြီးလျှင်ပြီးချင်း အထက်ပါအတိုင်း ပြောကြား၏။

“သူငယ်အိမ် ရောင်နေတယ်၊ မျက်ကြည်လွှာပေါ်မှာ အနာလေးတွေလည်း တွေ့တယ်၊ ဆေးထိုးမှ ရမယ်”

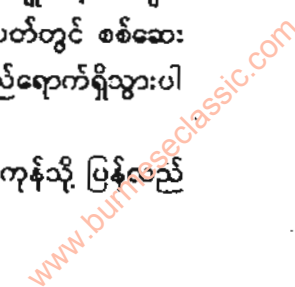
ထိုသို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲသို့ ချက်ချင်း ဆေးတစ်လုံး ထိုးထည့်ပါသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ထိုးသည် ထင်ပါသနည်း။ တခြားနေရာ မဟုတ်ပါ။ မျက်ခွဲလှန်၍ အတွင်းသားအတွင်း ထိုးထည့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိကို ဆေးထိုးမခံဘူးသဖြင့် ဆေးထိုးခံရသည်မှာ အလွန် နာပါသည်။ သို့ရာတွင် ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသဖြင့် မအော်ရဲပါ။ သူရဲဘောကြောင်သည် ထင်သွားမှာ စိုး၏။ စားဆေးလည်း သုံးမျိုးခန့် ပေး၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... သိပ်မပူပါနဲ့၊ တစ်ပတ်လောက်နဲ့ ပျောက်သွားမှာပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်လွင်က ပြောသည်။ မှန်ပါသည်။ တစ်ပတ်ခန့် အတွင်း နောက်ထပ် ဆေးတစ်ခါထိုးပြီးသောအခါ မျက်စိနာကောင်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးက သူငယ်အိမ်တော့ စောင်းသွား၏။ မျက်မှန်အသစ် လဲလိုက်ရသည်။ မျက်စဉ်းလည်း တစ်လ၊ နှစ်လလောက် ခပ်လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံ တစ်ပတ်ခန့် တက်ပြီးသော် ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်လွင်က ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုပြီး ဆေးနားပေးလိုက်၏။ မျက်စိကုသော ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်လွင်နှင့် မျက်စိကုသဆောင်အား ကျေးဇူးတင်၍ မျက်စိလူနာများအတွက် ခုံတန်းလှားတစ်လုံး ပြုလုပ်ကာ လှူခဲ့ပါသည်။ ဒါနတစ်မျိုးပေါ့ ခင်ဗျား။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဇွန်လ နောက်ဆုံးပတ်တွင် စစ်ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး တပ်ရင်းဌာနချုပ် ရွှေပြည်သာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

ဤကား မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် မော်ဖမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း အကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း ထိုကဲ့သို့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည်များ ဖြစ်တတ်ပါ၏။

ကျွန်တော့် စာတမ်းများ

မော်ဖဒေသသို့ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် ဝင်ခဲ့ရသည်။ ပထမအခေါင်က ရော ဒုတိယအခေါင်ကပါ မသက်သာလှပါ။ ကပ်ကြီးသုံးပါး ကျော်နင်းနို ဝိ အောင် များစွာ ကြီးစားခဲ့ရပါသည်။ အချိန်တွေက ရံဖန်ရံခါမှာ ကုန်ခဲလှ သည်။ စာတွေဖတ်သည်သာမက စာတွေလည်း ရေးစမ်းကြည့်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် စာရေးဖို့ လက်သွေးနေတုန်းအချိန် ဖြစ်၏။ ထိုလက် သွေးစဉ်က မော်ဖနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာကလေးသုံးပုဒ် ရေးခဲ့ပါသည်။ စာစုရေးရန် ကြံစဉ်က ကျွန်တော့် လက်ရာလေးကို စာရှုသူများ မြည်း စမ်းကြည့် ကြပါ ခင်ဗျား။

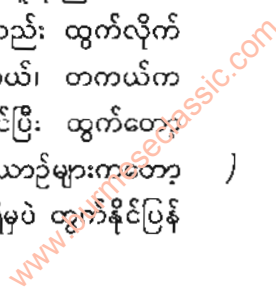
မော်ဖဒေသသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ရောက်ခြင်း

မော်ဖဒေသသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ပြန်ပါပြီ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်။ မတ်လ(၄)ရက်နေ့ ညနေမှာ သံလွင်မြစ်ဘေးက ဝိန်းနောင်ကူးတို့ဆိပ်ကို ရောက်ပြီး သံလွင်အနောက်ကနေ အရှေ့ကူးတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ မော်ဖ ဒေသ ဒုတိယခရီးကို ပြန်စခဲ့ပါတယ်။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရင်တစ်ခေါက်ထက် ကသိကအောက်ကလေး တွေ အတော်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ တပ်က ထွက်လာက တည်းကပဲ။ တပ်ကထွက်တဲ့နေ့က ကားအစီးနှစ်ဆယ်ကျော်၊ နေ့လယ်(၁၂) နာရီမှာ ရွှေပြည်သာမှာရှိတဲ့ တပ်ရင်းဌာနချုပ်က ထွက်လာတယ်။ ကကပြည် က ရပ်ရင်၊ အဲ ... ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ဖို့ လုပ်ထားလို့ ရဲဘော်တွေကလည်း ပြီးလို့ ပျော်လို့၊ သူတို့ ဇနီးသားသမီးများကလည်း ပြီးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ လိုက် ပို့လို့၊ အဲဒါနဲ့ ကားတန်းကြီးက လူတွေက တဖြိုးဖြိုး၊ အလံတွေက

ကလူလူနဲ့ လာလိုက်ကြတာ၊ ပြွန်းဆို ... ပဲခူး-ရန်ကုန် ကားလမ်းပေါ်က ဘာယာကုန်းဆိုတဲ့ ရွာလေးအရောက် အလယ်ခေါင်က ကားတစ်စီးက မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းဘေးရပ်ထားတဲ့ အုတ်တင်ကားတစ်စီးကို ဝင်ကျုံးလိုက် ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဥသား-ဒဂုံ လူစီးခရီးသည်တင် ဘတ်(စ်)ကား ကြီး ခေါင်းပိုင်းလည်း ဝင်တိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ လမ်းမကြီးညာဘက် မှာ တိုက်မိတဲ့ ကားတွေနဲ့ ဝါးနှစ်ရိုက် အကွာလောက် စက်ရပ်သွားတယ်။ အရှိန်ကတော့ တစ်နာရီ မိုင်(၂၀)သာသာပါ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကား ပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်မယ်ဆိုပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်လာတဲ့၊ ရဲဘော်တွေ အားလုံးနီးပါး ခေါင်းပိုင်းမှာ ထိခိုက်ရှနာကုန်ကြပါတယ်။ မသွေးသံရဲရဲပေါ့၊ သေနတ်တွေလည်း ကျိုးပဲ့ကုန်တယ်၊ စာရင်းချုပ်တော့ တပ်ကြပ်တစ်ယောက် သေပြီး ဆယ်သုံးယောက် ဆေးရုံပို့ရပါတယ်။ ကားလုံး ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ကြပါတော့မလဲ၊ စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ပါကူး။ ဒါပေမယ့် လူကြီးဆိုတော့ အပူရပ်ကို ဟန်နဲ့ လုပ်ထားရပါတယ်။ ဒီကိစ္စကြီး ရှင်းလင်းပြီးမှ ပဲခူးဘူတာ ရောက်ပါတယ်။ ငိုတဲ့သူငို၊ ယိုတဲ့သူ ယိုပေါ့ဗျား။ ခရီးအစကတည်းက မကောင်းဘူး ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အများနဲ့ ယိုတော့လည်း ဒီလိုပါပဲလေ။

ပဲခူးဘူတာရောက်တော့ ရထားက ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေ တင်ရတာနဲ့ တော်တော်နဲ့ မထွက်နိုင်ပြန်ဘူး။ ပစ္စည်းတင်ပြီး ပြန်တော့လည်း လိုင်းကလီးယား မပေးနိုင်လို့ မထွက်နိုင်ပြန်ဘူး။ ည(၇) နာရီအစား (၉)နာရီကျော်မှ ထွက်ရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တွဲခပ်ညည့် ခပ် များချာတွေမှာ မီးမပါ ဗလာကျင်း။ အမှောင်တွင်းက မဟူရာညပေါလေ။ လမ်းတစ်လျှောက် မိုးမလုံ လေမလုံနဲ့ စက်ခေါင်းကလည်း ထွက်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ မိုးလင်းမှ တောင်ငူဘူတာ ရောက်ပါတယ်။ တကယ်က မာစည် ရောက်ရမှာ၊ တောင်ငူမှာ စက်ခေါင်းပြန်ပြင်ပြီး ထွက်တော့ မာစည်ကို ညနေ(၅)နာရီခွဲ ရောက်ပါတယ်။ ကပရ ယာဉ်များကတော့ မစောင့်ကြိုလျက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အတင်အချနဲ့ ည(၉)နာရီမှပဲ ထွက်နိုင်ပြန်

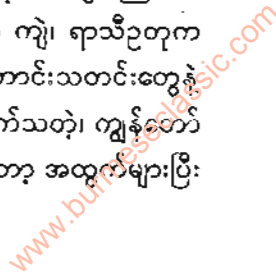
တယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ် ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပြီးလို့ ညတော့ မသွားမဖြစ်လို့ အသင့်အတင့်ပဲ သွားပြီး ည(၁၀)နာရီခွဲမှာ ယင်းမာပင်မှာ အခြေပြုလိုက် ရပါတယ်။ သတ်မှတ်တဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်မလာဘူးပေါ့။

ယင်းမာပင်က မနက်စောစောထွက်ပြီး ရွှေညောင်ကို မနက်(၉) နာရီ ရောက်ပါတယ်။ ကားတွေက RTC ထုံးစံအတိုင်း ခပ်စုတ်စုတ် ခပ် ချာချာ၊ စုတ်ချာရတဲ့အထဲ သတ်မှတ်တဲ့ကား မစုံဘူး၊ စစ်ကားလို မဟုတ်ဘဲ ဟိုသွား ဒီလာနဲ့ စုလိုမရဘူး၊ မေးလိုက်လည်း ဆင်ခြေတစ်ထောင်နဲ့၊ အဲဒါနဲ့ မနက်(၁၁)နာရီထိုးမှ တောင်ပေါ် တက်နိုင်တယ်။ နေ့လယ်(၁) နာရီလောက် ရပခက သွားခွင့်ပြုပေးမယ့် ကားတွေကပျက်ပြီး တောင်ပေါ် အကုန်တက်မလာကြလို့ တောင်ကြီး သစ်တောဂိတ်က ညနေ(၄)နာရီထိုး ကာနီးမှ ထွက်ရတယ်။ မထွက်ခင် တပ်ရင်းမှူး ကိုယ်တိုင် အော်ဆဲ ကလော်ဆဲနဲ့ အတော်ချလိုက်ရပါတယ်။ ချလိုက်မှ ကားတွေကလည်း ရှူးရှူးရဲရဲ၊ ဟူးဟူးဟဲဟဲနဲ့ တောင်ကြီးက ထွက်ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဆဲများသွားလို့ အသံဝင်သွားပါရောဗျာ။

တောင်ကြီး ကနေ အထွက်နောက်ကျပြီး လွင်လင်ကို မိုးချုပ်မှ ရောက်ပါတယ်။ ရှေ့တန်းတပ်မက လွင်လင်မှာ အိပ်ခိုင်းပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွေ သွားပြီး အိပ်ခွင့်တောင်းတော့ လန့်တယ်နဲ့တူရဲ့။ ခွင့်မပြုဘူး။ အိပ်ခွင့်မရဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး ဖြစ်သလို တစ်ညစခန်းသွားခဲ့ရတယ်။ မိုးလင်းတော့ လွယ်လင်ကထွက်၊ လဲချားကို မနက်စောအိမ်တော့ ရောက်ပါရဲ့။ တပ်မမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မတ်လ(၃)ရက်နေ့မှာ RTC ကားများနဲ့ ဆက်ထွက်ပါတယ်။ မိုင်းနောင် ရောက်တော့ ခလရ(၈၂) တပ်ခွဲသုံးခွဲနဲ့ တွေ့တယ်။ သုံးခွဲတစ်ကြောင်းကို တပ်မက ကားသုံးစီးနဲ့ သွားခိုင်းပါတယ်။ ဘယ်လောက် လိမ့်မလဲ၊ အိုးနင်းခွက်နင်း တိုးခွေစီးပြီး မပြေမလည်နဲ့ ညနေ(၆)နာရီ လောက်မှာ မိုင်းရှူး ရောက်ပါတယ်။ မိုင်းရှူးမှာ အိပ်ရတာလည်း တယ် အဆင်မပြေပါဘူး။ တပ်တွေက များ၊ မီးလောင်ထားလို့ နေ့စရာက ရှားနဲ့၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပေါ့လေ။

မိုင်းရှူးက မတ်လ(၄)ရက်နေ့ နေ့လယ်မှ ထွက်ပါတယ်။ အရေးထဲ မိုးက လာရွာနေသေးတယ်။ မိုးရွာရင် လမ်းချော်ပြီး ရွံ့တွေ ဗွက်တွေနဲ့ သွားမရတတ်ဘူး။ မိုင်းရှူး-ဝိန်းနောင် ကားလမ်းက တပ်ကဖောက်တဲ့ မြေလမ်း၊ တောင်တက်တောင်ဆင်း များတဲ့ ဘီအီးလမ်းပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခေါက် သွားပြီး နောက်တစ်ခေါက် မသွားချင်တော့လောက်အောင် အတက်အဆင်း များက အဆင်းခက်ခက်၊ အတက်ကြမ်းကြမ်း၊ ကြောက်စရာ လန့်စရာပါ။ တောင်တက်လမ်းဘေးက ချောက်ထဲကျသွားပြီး အရိုးအသား ရှာမရတဲ့ အနိစ္စ သဘောနဲ့ ကိစ္စချောသွားနိုင်ပါတယ်။ ထားပါတော့။ အဲဒီလိုနဲ့ စိတ်တထင့် ထင်နဲ့ ထွက်လာတာ ခမ်းပုံအထိ ချောချောမောမောပါ။ ခမ်းပုံကနေ ဝိန်းနောင် အထိတော့ မိုးရေတွေ ဗွက်တွေ ရွံ့တွေနဲ့နေရာ ငါးခုလောက်မှာ အသည်းအသန် ဆွဲရ တွန်းရ လုပ်ပြီးမှ ကမ်းခြေရောက်ပါတယ်။ ရောက်လာတာ တော်သေးရဲ့ လေ၊ မိုးချုပ်သွားလို့ ကူးတာသန်းတာ လည်း မလွယ်ပါဘူး။ သံလွင်ကူးတိုက် လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်တော့ ကူးလိုက်နိုင် ပါတယ်။ ကူးပြီး ညအိပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲ ... ပြဿနာ တစ်ခုကတော့ စောင့်ကြိုနေလေရဲ့။ ဝန်ထမ်းနဲ့ လား၊ မြင်း ပြဿနာပါ။

ခါတိုင်းတော့ ဝန်ထမ်းနဲ့ လား၊ မြင်း ပြဿနာကို မိုင်းရှူးတပ်က မော်ဖေဗျူဟာနဲ့ တွဲပြီး တာဝန်ယူတယ်။ အခုတစ်ခေါက်တော့ ဘာလိုသွား လဲမသိဘူး။ လား၊ မြင်း (၃၅)ကောင်ပဲ ပေးပြီး ဝန်ထမ်းလည်း မရှိ၊ ကား လည်း မပေးဘဲ ထွက်ခိုင်းလို့ ထွက်လိုက်ရတယ်။ သတ်မှတ်တဲ့နေရာ သတ်မှတ်တဲ့ အချိန် အရောက်ဆိုတော့ ချန်တာချန်၊ ကျန်တာကျန်နဲ့ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အိုးနင်း ခွက်နင်းပါပဲ။ လက်နက်ကြီးတွေလည်း စစ်သည် များက သယ်ပေါ့ဗျာ၊ မော်ဖေဒေသရဲ့ အရသာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မော်ဖေက နာမည်ကြီးတာ၊ တပ်မ(၇၇)မှာ မော်ဖေ ဆိုရင် ခါသွားကြတာ၊ အဆက်အသွယ် ခက်၊ အသွားအလာ ပြတ်၊ လူနေက ကျဲ့၊ ရာသီဥတုက ဆိုး၊ တောင်တွေက မြင့်၊ အစားအစာက ရှားနဲ့ မကောင်းသတင်းတွေနဲ့ ကျွန်ကြီးလူတဲ့ မော်ဖေဒေသပါ။ အဲ ... ဘိန်းတော့ ထွက်သတဲ့၊ ကျွန်တော် ပဟို ရောက်ပြီးမှတော့ ဘိန်းမတွေ့ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ အထွက်များပြီး

ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ မလောက်မင လား။ မြင်းနဲ့ပဲ ပန်ခူးမှာ တစ်ည။ နောက်တစ်နေ့ နမ့်နမ်း ချောင်းဘေး ရောက်တော့ ရောက်သွားပါတယ်။ စစ်ကြောင်း(၂)မှူးကလည်း လက်နက်ကြီးတွေ မနိုင်မနင်း သယ်ရလို့ ကလေးလေးလို့ ပူညံပူညံနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ အားလုံး ဒဏ်ခံပြီး အားလုံးရဲ့ တာဝန် ယူရတာပေါ့လေ။ ထားပါတော့၊ နမ့်နမ်းချောင်း ရောက်တော့ ဗျူဟာမှူး ကားနဲ့လာကြိုလို့ နည်းနည်းတော့ အသက်ရှူချောင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်ချောင်းနာ၊ အသံဝင် ချောင်းဆိုးတာကတော့ မပျောက်သေးဘူး။ အရေးထဲ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ယားယံနေလို့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ပြီး အတော်လေး ခံစားရပါတယ်။

မတ်လ(၅)ရက် ပန်ခူး အိပ်၊ (၆)ရက် မက်မန်းမှာ အိပ်ပြီး၊ (၇)ရက်တော့ ပွိုင့်-၆၀၂၈ သွားလဲ ရပါတယ်။ မော်မမှာ ရွာတွေမရှိသလောက် ဆိုတော့ လားနဲ့ကား မရရင် ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သယ်ပါပဲ။ အားလုံးနီးပါး ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သယ်ပြီး ရှေ့တန်းအမှတ်(၁)ရှမ်းသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ဆီက စခန်းများ သွားလဲကြရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပွိုင့်-၆၀၂၈ စခန်းကတော့ မတ်လ(၇)ရက်နေ့ ညနေမှာ လဲပြီးပါတယ်။ စခန်းတွေက အလှမ်းဝေး၊ ရိက္ခာများက ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီး၊ အရေးထဲမှာ လူကလာပြီး ချူချာနဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ မသက်သာလှပါဘူး။ ဗျူဟာကလည်း မော်မဒေသ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထက်က သိပ်တွန်းလှုပ်နေတော့ သူကလည်း တအားတွန်းပေးနေပါတယ်။ လုပ်တော့ လုပ်ကြရမှာပဲ။ အဲဒီတစ်ခါ မော်မခရီးစဉ်က အရင်ကနဲ့ မတူဘူး။ အရင်တစ်ခေါက်နဲ့တော့ မတူတော့ဘူး။ အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးမို့ “သားတို့တော့ ကျွဲမတွေ့တော့ဘူး အမေရေ” လို့ အော်ရတော့မယ် ထင်ရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကြီးကတော့ မော်မကို ဒုတိယတစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်ပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်၍ ကန်၍ ရင်ဆိုင်၍ပေါ့ခင်ဗျာ။

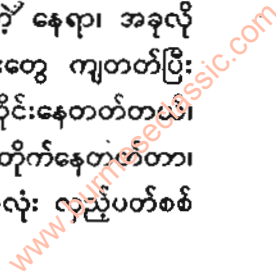
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ (၉)ရက်
မော်မဒေသ၊ ပွိုင့်-၆၀၂၈ စခန်း။

မော်မက အပြန်

မော်မဒေသကို ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ ပထမပတ်မှာ ဒုတိယ အခေါက် ပြန်ရောက်တယ်။ အခု ဒုတိယအခေါက်က တပ်က စထွက်လာကတည်းက မတော်တဆ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး တစ်လမ်းလုံး အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ ဒေါ်မြလေး အပြောနဲ့ ဆိုရင်တော့ ပြောကို မပြောချင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

မော်မ ရောက်တော့ နယ်စပ်ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများက ခလရ(၆)ကို အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေပါတယ်။ မျှော်လင့်လျက်ပါ မြသီတာပေါ့။ တပ်စရောက်ကတည်းက ဘုရားတည်း၊ ကျောင်းဆောက်၊ တံတားဆောက်၊ လမ်းဖောက်နဲ့ ဂျင်ခြေလည်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း တပ်မတော် အစိုးရရဲ့ မူဝါဒကို အကောင်အထည် ဖော်နေတာ ဖြစ်လို့ အစွမ်းကုန် အလုပ်လုပ်ဖို့ မောင်းတင်ပြီး ခါးတောင်းကျိုက် မဖြတ်စတမ်း လုပ်ခဲ့ပါကယ်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ခြေကုန် ရေကုန်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ စစ်ဆင်ရေးကာလက လေးလကျော် ငါးလနီးပါး ကြာမှာပါ။ အခုသုံးလကျော်ကျော် ရှိသွားပြီ။ လုပ်ငန်းတာဝန်များကတော့ (၇၅)ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပြီးသွားပါပြီ။ အရှိန်ကောင်းနေတုန်း ဖြန့်စားကြီး ကျွန်တော် ကောက်ကာငင်ကာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး မော်မက ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ လှေလှော်ကောင်းတုန်း တက်ကျိုးသွားသလိုပဲ။ အရသာကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပေါ့။

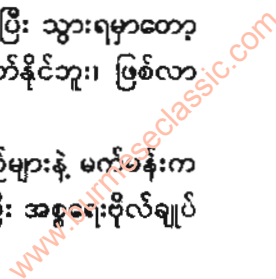
ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာ ပွိုင့်-၆၀၂၈ စခန်းက မော်မရဲ့အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးမှာ။ ခွဲထွက် ၀.၅ တွေနဲ့ အနီးဆုံး စခန်းပါပဲ။ စခန်းက ကျောက်တောင်ကတုံးကြီး၊ လေကလည်း တဟူးဟူးနဲ့ ရာသီဥတုကတော့ မတ်လ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးမှာတောင် မီးလှုံပြီး ဝှမ်းစောင်ခြုံရတဲ့ နေရာ။ အခုလို မိုးကျစဆိုရင် မိုးမရွာခင်မှာ တောင်ငွေတွေနဲ့ မိုးနှင်းတွေ ကျတတ်ပြီး မိုးရွာပြီးစမှာတော့ တောင်ငွေတွေက အမြဲလိုလို ဆိုင်းနေတတ်တယ်။ လေကလည်း အရပ်ရှစ်မျက်နှာကနေပြီး တိုက်ချင်သလို တိုက်နေတတ်တာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မေလနောက်ဆုံးပတ်က တပ်စခန်းကြီး တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်စစ်

ဆေးရင်း ညနေပိုင်း မိုးနှင်းတွေ ကျနေချိန်မှာ စစ်သည်တွေနဲ့ အချိန်အတော်ကြာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဧည့်ဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကြာအောင် ထိုင်မိတယ်။ အရှေ့တောင်ဘက်က လေအေးတွေကလည်း အဆက်မပြတ် တိုက်နေတယ်။ အဲဒီနေ့က ဦးထုပ် မဆောင်းမိခဲ့ဘူး။ ညကျတော့ လည်ချောင်း နာတယ်။ မျက်စိ နာတယ်။ ဖျားတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ချောင်းကလည်း အအေးမိရင် နာနေကျ၊ အမှတ်တမဲ့ပဲ မျက်စိယာ၊ တာလေး၊ သာလံဖာမျက်စဉ်း ခတ်ပြီး နေခဲ့တာ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက် မပျောက်ဘူး။ ဒါနဲ့ တက်ထရာ ပြောင်းခတ်ရော၊ ဆေးမှူးနဲ့ပြပြီး ခတ်တာ၊ စားဆေးက Ampicillin၊ အဲဒီနေ့က မေလ(၂၅)ရက်၊ လည်ချောင်း နာ မျက်စိနာရုံ မကဘူး။ အဖျားကောင်းကောင်း မပျောက်ဘဲ အကျိတ်တွေ လည်ပင်းနဲ့ ခေါင်းမှာ ပေါက်လာလို့ အခန်းအောင်းပြီး လေတိုက်မစ်ဘဲ ဆေးကုနေတာ၊ ညနေကျတော့ ဖြုန်းဆို ခွဲထွက် ဝ၊တွေ ဆွေးမွေးဖို့ လာတာနဲ့ ကျွန်တော့် လက်ထက်မှာ တစ်ခါမှ မလာစဖူး အလာထူးတော့ ထွက်ကြိုရတော့တယ်။ အဲ ... ဧည့်လည်း ဧည့်ခံရတယ်။ ယမကာလေး ဘာလေးလဲ အနည်းအကျဉ်း အတူသောက်ရတယ်။ ထမင်း အတူစားပြီး အိပ်ပေါ့။ ကျွန်တော့် စခန်းမှာပဲ သူတို့ အိပ်ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ဗျူဟာရှိတဲ့ မက်မန်းကို သူတို့ ပို့ပေးရတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားရတာပေါ့။ ဟိုရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မနက်စာ မစားမီ ယမကာလေးနည်းနည်း Toast လုပ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ညကအရှိန်နဲ့ ကျွန်တော်လည်ချောင်းနာတယ်။ မျက်စိနာတယ်။ မျက်နှာပေါ်လည်း အနာကလေးတွေ ပိုပေါက်လာတယ်။ ယားနာလိုလိုပဲ။ ထမင်းပွဲ ပွဲသိမ်းချိန်မှာ ဧည့်ခံသူတွေက ရေတိုက်တော့ ရေဆိုပြီး သောက်လိုက်တာ ဂျင်ဖြစ်နေတယ်။ ရေလုံးဝ မရောရသေးတဲ့ ဂျင်၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ မူးသွားတာပေါ့။ တရုတ်ဂျင် အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ မူးသလိုလို ဖြစ်လာပေမယ့် ဟန်လုပ်ပြီး ဧည့်သည်တွေနဲ့ နည်းနည်း ဆင်းလိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာမဟန်နိုင်ပါဘူး။ အပြန်တော့ အိပ်ရာထဲ ထိုးလဲတော့တာပဲ။ အဖျားတက်လာပြီ။ အပူချိန် ၃၀၃ ကျော်တယ်။

ညတစ်ညလုံး ဖျားတယ်။ မိုးလင်းတော့ အနာတွေကလည်း ယောင်ယမ်းကိုက်ခဲ့နေတယ်။ တက်ထရာ စားရတယ်။ ဗျူဟာဆေးမှူး လာကြည့်တယ်။ ခေါင်းကလည်း တအားကိုက်။ အဲဒါနဲ့ ဆေးထိုး ဆေးစားနဲ့ ဗျူဟာရုံးဘေးက တဲပေါက်စလေးထဲမှာ သုံးလေးရက် လူးလိမ်ရင်း အချိန်ကုန်သွားပါရော။ မေလ(၃၀)ရက်ကျတော့ ဗျူဟာမှူးက ပြောင်းခိုင်းတာနဲ့ မက်မန်းဆေးခန်းကို ပြောင်းတယ်။ တိုက်နယ်ဆေးခန်းပေါ့။ Nursing Care ရအောင်လို့တဲ့ ဗျူဟာမှူးက ပြောတယ်။ အဖျားကတော့ ပျောက်သွားပါပြီ။ လူကတော့ အားမရှိဘူး။ ယိုင်တီယိုင်တိုင်နဲ့ ဆေးခန်းမှာ နှစ်ညအိပ်ပြီး သုံးပျက်မြောက် ဇွန်လဆန်း(၁)ရက်နေ့ အိပ်ရာကထတော့ ညဘက်မျက်လုံးက ကနာပေါက်ပြီး ကျိန်းနေတာ။ အဲဒီမျက်လုံးက ဘာမှ ကောင်းကောင်းမမြင်တော့ဘူး။ မှုန်ဝါးနေတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ရာထကာစမို့ ထင်ပြီး နေ့လယ်ထိ စောင့်ကြည့်တော့လည်း ထူးမခြားနားပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ဖိုးမင်းကို သတင်းပို့ရတယ်။ သူက ဗျူဟာမှူး သတင်းပို့ပေါ့လေ။ အခြေကနေတော့ စောင့်ကြည့်ကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နဲ့ ထူးမလာတော့ ရှေ့တန်းတပ်မကို တင်ပြတာပေါ့။ ရှေ့တန်းတပ်မက ဆေးရုံအမြန်ပြောင်းရွှေ့ကုသဖို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့လည်း တခြား ဖျားတာ နာတာ၊ ကိုယ်လက် ကိုက်ခဲတာ၊ ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့် ပြဿနာမရှိဘူး။ ခံနိုင်ပါတယ်။ ခေါင်းကိုက်တာကတော့ နည်းနည်းပိုပြီး သည်းခံရတယ်။ သူက ဆိုးတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ရပါတယ်။ အဲ ... မျက်စိကျတော့ မျက်လုံးပျက်ပြီး တပ်ကထွက်သွားရမှာ စိုးတယ်။ စစ်သားတွေ မျက်စိမမြင်ရတော့ရင် ဘာလုပ်စားမလဲ၊ ဘာလုပ်လို့ ရတော့မလဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးကျတော့ အထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့ကုသရေးကိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တပ်ကို ရှေ့တန်းမှာ ထားခဲ့ပြီး သွားရမှာတော့ စိတ်စနိုးစနေနှင့် ကသိကအောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်လာမကုန်း။

မေလ(၅)ရက်နေ့မှာ နောက်တန်းပြန် စစ်သည်များနဲ့ မက်မန်းက ထွက်ခဲ့တယ်။ နာနေတဲ့ ညဘက်မျက်စိကို အဝတ်စီးပြီး အစွဲရေးဖိုလ်ချုပ်

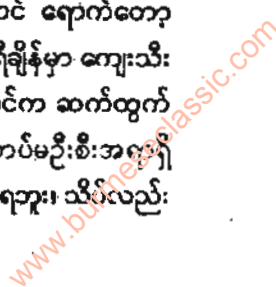
မိုရှေဒါယမ်း ပုံနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က မာနခပ်ကြီးကြီး၊ ဘဝင်ခပ်ကိုင်ကိုင် ဆိုတော့ စီးမြင်းရှိပေမယ့် မစီးဘဲ ခြေလျင်လျှောက်နိုင်တယ်ဆိုပြီး လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မက်မန်းကနေပြီး နမ့်နမ်း တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း သွားရပါတယ်။ နမ့်နမ်းကနေ ငှက်ယောင်းကျော်တော့ ရွံ့တွေ ဗွက်တွေနဲ့ ချောလည်းချော၊ ဗွက်ကလည်းထူ၊ မျက်စိကလည်း တစ်ဖက်တည်း ဘာမှမမြင်တော့ ဘယ်ရမလဲ ပက်လက်လန်တာပေါ့။ နေကလည်း မကောင်း၊ ခရီးကလည်းပန်း ဆိုတော့ ဒေါက်လည်း ပွ၊ ပန်းခူး ရောက်ခါနီး ဒေါပွပွနဲ့ လာမြင်းက ဆရာတွေနဲ့ စကားများရသေးတယ်။ ဝန်တင်တပ်စုကပေါ့။ ဒေါပွပွနဲ့ အော်ဟစ်ပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်မကောင်း ပြန်ဖြစ်မိပါတယ်။ ပန်စုမှာ အတော်နားပြီး နေ့လယ် တစ်ချက်တီးကျော်မှ မနက်စာ စားဖြစ်တယ်။ အထမ်းနဲ့ ဖျားလူနာ လေးယောက်ကလည်း ပါလာသေးတယ်လေ။ ညနေ (၃)နာရီထိုးတော့ ပန်စုက ဆက်လျှောက်တာ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ခြေပဝါးတွေ နာနေပြီ။ အိပ်ရာပေါ် (၁၀)ရက်လောက် လဲနေခဲ့တော့ အားကလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ငါ ခြေလျင်လျှောက်မယ် ဆိုပြီး အပြောကြီးခဲ့တာနဲ့ ထွက်ပြီးသား ဆင်စွယ် ဝင်တယ်မရှိ၊ မရောက်ရောက်အောင် ကြိုးစားလျှောက်ခဲ့တယ်။ ည(၈)နာရီခွဲမှ ဝိန်းနောင် ကမ်းခြေကို ရောက်ပါတယ်။ လူလည်း အတော်ကြီး အိမ်လန်ဝေသွားလို့ အဲဒီညက တေဇာဘမ်းလိမ်းပြီး ရဲဘော်တွေကို အားနာနာနဲ့ အနှိပ်ခိုင်းရသေးတယ်။ အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လှုပ်ရှားလိုက်ရတဲ့ နေ့ပါပဲ။

မနက် ဝိန်းနောင် အရှေ့က အနောက် ကူးတယ်။ သံလွင်မြစ်ပြီး ကူးတို့ဖောင်နဲ့ ဝန်တင်က မြင်းတွေက ကပ်တတ်တတ် လုပ်နေလို့ အချိန်အတော်ကြာသွားတယ်။ မနက်(၈)နာရီခွဲလောက်မှာတော့ အားလုံးအနောက်ဘက်ကမ်းကူးပြီး ကျွန်တော်လည်း မြင်းစီးခဲ့ပါတယ်။ စစ်သားလုပ်လာတာ အနှစ်အစိပ် ရှိပါပြီ။ မြင်းတစ်ခါမှ မစီးဖူးပါဘူး။ မြင်းမစီးခဲ့ဘူးတာလည်း ဂုဏ်ယူပြီး ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြင်းမစီးဘူးပေါ့။ ခြေလျင်လျှောက်နိုင်တယ်ပေါ့။ ခြေလျင်စစ်သားပေါ့။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်မယူနိုင်တော့ပါဘူး။ မာနလည်း မကြီးနိုင်တော့ဘူး။ မစီးဘူးတဲ့ မြင်းကို စီးရတော့တာ

ပါပဲ။ ခက်တယ် ထင်ရပေမယ့် မြင်းစီးတာ မခက်ပါဘူး။ မြင်းက ယဉ်ပါတယ်။ ရှေ့က မြင်းထိန်းလည်း ပါတယ်။ မြင်းရော မြင်းထိန်းစစ်သည်ပါ သဘောကောင်းကြလို့ ဝိန်းနောင်ကနေ ခမ်းပုံ၊ ခမ်းပုံကနေ ဝမ်လွယ်၊ အရောက် ချီတက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အတက်ကြီးတွေပါ။ မချောင်ပါဘူး။ ခြေလျင်သာဆို အားလုံး အမော့ဆိုပြီး ပက်လက်လန်တဲ့ နေရာတွေချည်းပါပဲ။ ဖဲဒီနေ့က ဝမ်လွယ်က ပြည်သူ့စစ် ကိုစောလိန် အိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့တယ်။ ဝိန်းနောင် မှာတော့ ရှမ်း(၁)က ဗိုလ်မှူးသန်းဇော်ရဲ့ အိပ်ရာမှာ အိပ်ခဲ့တာပါ။ ဗိုလ်မှူးသန်းဇော် တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဝိန်းနောင်က ဝမ်လွယ်ကိုတော့ အလေးအပင်တွေ လှည်းနဲ့ သယ်ပါတယ်။ ည(၉)နာရီ မထိုးမီ အားလုံး ရောက်ပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။

မေလ(၇)ရက်နေ့မှာ ဝမ်လွယ်ကနေပြီး မြင်းစီး ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ရာသီဥတုနဲ့ လမ်းအခြေအနေ မကောင်းတာနဲ့ ခြေလျင်လမ်းလျှောက်ခဲ့တယ်။ မနက်(၁၀)နာရီထိုးမှာ လွယ်နိုင် ရောက်တယ်။ ခမရ(၁၀၇)က ကားကြိုလွှတ်ထားတော့ အဲဒီကားနဲ့ မိုင်းရှူး ဆက်ချီတက်ပေါ့။ မိုင်းရှူးရောက်တော့ တပ်ကုန်းမှာတည်းပါတယ်။ ခမရ(၁၀၇)တပ်ရင်းမှူး ကိုသိန်းထွန်းက မနက်စာနဲ့ ဧည့်ခံပါတယ်။ တာဝန်ကျေပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ပြန်အားနာမိသေးတယ်။ ညနေတော့ ရေနည်းနည်းချိုးပြီး ဂေါက်ကွင်းဘက် လမ်းထွက်လျှောက် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ပါတယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော်တော့ allegic ဖြစ်ပြီး ယားလို့ နိုးသေးတယ်။ မိုးလင်းခါနီးမှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ။

မေလ(၈)ရက်နေ့တော့ ဝန်တင်တပ်စုက လား၊ မြင်း၊ ကား(၁၂)စီး၊ မိမိအဖွဲ့၊ နောက်တန်းပြန် စစ်သည်များ ကား(၄)စီးနဲ့ မနက်(၀၇:၀၀)အချိန် မိုင်းရှူးက ထွက်ခဲ့တယ်။ နေ့လယ်(၁၀:၀၀)ချိန် မိုင်းနောင် ရောက်တော့ မနက်စာ စားတယ်။ ကျေးသီးကားတန်းစောင့်တာ (၁၂)နာရီချိန်မှာ ကျေးသီးကားတန်းရောက်တော့ စုပေါင်းပြီး (၁၂:၃၀)ချိန် မိုင်းနောင်က ဆက်ထွက်ပယ်။ ညနေ(၄)နာရီလောက်မှာ လဲချား ရောက်ပါတယ်။ တပ်မဦးစီးအဖွဲ့ရှိ များနဲ့တွေ့တယ်။ တပ်မမှူးကတော့ ခရီးထွက်နေလို့ မတွေ့ရဘူး။ သိပ်လည်း

မတွေ့ချင်ဘူး။ မျက်နှာပူတယ်။ တပ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရတာကို စိတ်ထဲက မသန့်ဘူးလေ။ ဦးစီးအရာရှိတွေနဲ့ အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုပြီး ညစောစောအိပ်ရာဝင်ပါတယ်။ မေလ(၉)ရက်နေ့မှာတော့ ဒီယာဉ်တန်းနဲ့ပဲ ဆက်ထွက်လာတာ ဟောင်ကြီးကို ညနေ(၁၅:၀၀) နာရီ အချိန်လောက်ရောက်ပြီး ဆေးရုံကိုတော့ (၁၅:၃၀)လောက် သတင်းပို့နိုင်ပါတယ်။ ဆရာဝန်မပေါက်စလေးက စစ်ဆေးမေးမြန်း စာရင်းသွင်းယူတယ်။ ညကျတော့ ဗိုလ်ကြီးသိန်းဇော်နဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်မေ၊ ဦးစိန်ဦးတို့လာပြီး စကားပြောကြ အားပေးကြမို့ စိတ်တင်းကျပ်မှုတော့ လျော့သွားတယ်။ ဆေးကလည်း ရန်ကုန်က အထူးဆတ်သားနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်နဲ့ ကျွန်တော် တပ်ကပို့တဲ့ မျက်စိအထူးဆေးများ ဆက်ပြီးစားတယ်။ အားလုံးရဲ့ ပုံပိုးမှုကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရတယ်။ ဖြေသာပါတယ်။ ဒီနေ့ကျမှပဲ တောင်ကြီးမှာ အတွင်းရေးမှူး(၁)နဲ့ ကျွန်တော် တပ်မမှူးနဲ့ လူကြီးတွေ ရောက်ရှိ ညအိပ်ကြတယ်။ တကယ်ကျတော့ သူတို့နဲ့ မော်ဖမှာ တွေ့ရမှာ အခုဒီမှာ လာတွေ့နေတယ်။ တွေ့ရမှာ မျက်နှာပူလှတယ်။ ဒါကြောင့် အသာလေး၊ ခပ်လျှိုလျှိုပဲ နေတယ်။ ရပခက ဦးစီး(ပ)ကိုပဲ ရောက်ရှိကြောင်း ဖုန်းနဲ့ သတင်းပို့ခဲ့တယ်။

ဒီတစ်ခါ မော်ဖ အပြန်ကတော့ ပုံမလာပါဘူး။ အတက်တုန်းကလည်း မဟန်၊ အပြန်ကျတော့လည်း မနိပ်နဲ့၊ အရသာဆိုးသော မော်ဖ ဒုတိယခရီးပါ။ မော်ဖ နာမည်ကျော်မယ်ဆိုလည်း ကျော်လောက်ပါပေရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်လောက်သားလောက် ဒုတိယအကြိမ် မော်ဖရဲ့ အပြန်ခရီးကတော့ ကြိုတိုင်း ဆုံတိုင်း စပ်မိတိုင်း ပြောစရာ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။

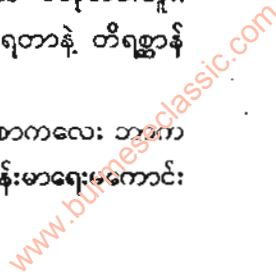
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ(၁၀)ရက်
ခေတ္တတောင်ကြီး။

ဝင့်လိုက်လေသလားလို့

“ဝင့်မှာ အမြဲ၊ ငရဲမှာ အပ” ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံ ရှိပါတယ်။ ဝင့်ဆိုတာ ဘဝအဆက်ဆက် လိုက်တတ်တယ်လို့ နားလည်ပါတယ်။ ငရဲကတော့ တစ်ကြိမ်ခံပြီးရင် ပြီးရော၊ နောက်ခံစရာ မလိုတော့ဘူး။ အပြစ်ရှိလို့ ထောင်ကျခံရတဲ့ သဘောလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဟုတ်၊မဟုတ် အတိအကျတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝင့်များ လိုက်နေသလားလို့ တွေးမိပါတယ်။

ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်က ချူချာလှပါတယ်။ နို့မဝတဲ့ နို့မျက်သားလေး၊ လူက သေးသေးကွေးကွေး၊ ရောဂါက ပေါင်းစုံ၊ ဒီလို ဖြစ်နေပေမယ့် ပြုစုမယ့်သူကလည်း မရှိ၊ အလေ့ကျပေါက်ပင်ကလေးလို မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ နေဒဏ်၊ ရေဒဏ်တွေကို ခံရင်း ပိန်လိမ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ ရောဂါထူပေမယ့် စကားများပြီး အဆော့လည်း သန်ပါတယ်။ လူကသာ ပိန်ချိုချို၊ မစွမ်းမသန်၊ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ကစားတဲ့ ကစားနည်းမျိုးတွေလည်း ဝါသနာပါပါတယ်။ သူများ ကစားနေတာ မြင်ရင်လည်း ကြည့်ချင်ပါတယ်။ အသတ်အဖြတ်လည်း ဝါသနာပါပါတယ်။ ဒီဝါသနာကြောင့် လူမှန်းကောင်းကောင်းမသိသေးတဲ့ အသက်သုံးလေးငါးနှစ်က ကိမ်နီးချင်း တခြားကလေးတွေနဲ့ အိမ်နောက်ဖေးက တောအုပ်ထဲမှာ ကကောင်ပလောင်လေးတွေ လိုက်ဖမ်း၊ သတ်ပစ် လုပ်တတ်ပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ပုစဉ်းလေးတွေ မရမကဖမ်းပြီး အမြီးပိုင်းမှာ အပ်ချည် (ကိုးနဲ့ချည်၊ ကြီးတန်းလန်းနဲ့ ပြန်လွှတ်တာမျိုး၊ လိပ်ပြာလေးတွေ လိုက်ဖမ်း၊ အတောင်လေးတွေ ဖြုတ်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာမျိုး၊ ဓားခုတ်ကောင်တွေဖမ်း၊ မျက်စိကို-အပ်နဲ့ထိုး စတာတွေပါပဲ။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လက်သက် အပျော်သဘောပါ။ ကိုယ်ပျော်ချင်တာ ပျော်ရတာနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကတော့ တယ်ပြီး မသက်သာလှပါဘူး။

ဒီနောက် ကျွန်တော် ကျောင်းနေပြီးတဲ့နောက် စာကလေး ဘာကလေး စသင်တော့ မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်း

မူကတော့ ဒီလိုပဲ ရှိရက်ပါပဲ။ မကြာခဏ ယားနာပေါက်ခြင်း၊ ဗိုက်အောင့် ဗိုက်နာဖြစ်ခြင်း၊ ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်လက်များ ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း စတာ တွေကတော့ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဒီလို ချူချူချာချာဘဝနဲ့ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် ဘွဲ့ရပြီးကာစမှာ တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ တပ်မတော် ထဲ မဝင်မီမှာ မျက်စိလည်း မှုန်လာလို့ အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်လောက်ကတည်း က မျက်မှန်တပ်ခဲ့ရပါတယ်။ မျက်မှန်ကလေးနဲ့ပေါ့လေ။ တပ်ထဲရောက်ပြီး နောက် နှစ်အတော်ကြာ ဗိုက်အောင့် ဗိုက်နာရောဂါကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ကံအားလျော်စွာ နောက်တော့ ပျောက်သွားပါတယ်။ အခု အသက်လေးဆယ် ကျော်ပါပြီ။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် အတော်ကောင်းနေပါ ပြီ။ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြွန်းဆို လွန်ခဲ့တဲ့ မေလထဲက ဖျားနာပြီး မျက်စိပါ နာလာပါတယ်။ အဖျားပျောက်ပေမယ့် မျက်စိနာကတော့ မပျောက်ပါဘူး။ ကြာလေ ပိုဆိုးလေ ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေး တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာကနေပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမ ဗျူဟာ ဆေးခန်းမှာ ကုပါတယ်။ မပျောက်ဘူး။ ဒီနောက် ရပခစစ်ဆေးရုံ ပြောင်း ကုပြန်ပါတယ်။ မရပြန်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တပ်မတော်စစ်ဆေးရုံကြီးကို ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိ ကုသရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ စစ်ဆေးရုံကြီးကို သတင်းပို့ ကုသရပါတယ်။ မနက်(၈)နာရီလောက် သတင်းပို့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ကို ထိပ်ဆုံးတန်း မှာ နေရာချထားပါတယ်။ ဒီနောက် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက မနက်(၀၉:၃၀) လောက်မှာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပါတယ်။ သေချာစစ်ဆေးပြီးနောက် Virus ပိုးများကြောင့် သူငယ်အိမ် ရောင်နေကြောင်း၊ ကုသ၍ ရကြောင်း၊ အမြန် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျေးဇူးတင် စရာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခွဲစိတ်ကုသခန်းထဲကို ခေါ်သွားပြီး မျက်လုံးထဲကို အပ်နဲ့ ဆေးထိုးသွင်းပေးပါတယ်။ မျက်လုံးကို အပ်နဲ့အထိုးခံရတာ ဒါပထမ ဆုံး အတွေ့အကြုံပါ ၊ အတော်တော့ နာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးဆိုတော့ ကြိုတင်မှီတံပြီး နေရတာပါပဲ။ မျက်လုံးအပ်နဲ့အထိုးခံရင်း ကျွန်တော် ပြေးပြီး စဉ်းစားမိပါတယ်။ အင်း ... ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖမ်းမိတဲ့ ပုရစ်ကလေးတွေ

နံကောင်ကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးကို အပ်နဲ့ထိုးခဲ့လို့ ငါလည်း အခုလို ငါ့ မျက်လုံးကို အပ်နဲ့ ပြန်အထိုးခံရတာ ထင်ရဲ့လို့ စဉ်းစားရင်း ဝင့်တော့ လိုက်ပြီလား မသိဘူး ဆိုပြီးလည်း တစ်ဆက်တည်း တွေးမိပါတယ်။ ဝင့် လိုက်ရင်လည်း ဒါနဲ့ပဲ ကျေပါစေလို့။

ဟိုတုန်းက ငယ်ရွယ်စဉ် တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့စဉ်က ရိုက်နှက်သတ် ဖြတ်တာတွေ ဝါသနာပါပါတယ်။ အခုတော့ အသက်လည်းကြီးလာ အရွယ် လည်း ရလာတော့ ဘုရားတရားကို နည်းနည်းစမ်းသပ် ရှာဖွေလာမိပါပြီ။ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရိုးတိုးရိတ်တိတ် သိမြင်လာပြီ။ သတ်တာဖြတ် ကာတွေ သိပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ စစ်သားမို့ တာဝန်အရ မလွဲမရှောင်သာပဲ လုပ်ရတာ။ အမိန့်ပေးရတာ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ပယောဂ နဲ့တော့ မသေသင့်သူတွေ မသေရအောင် ကြိုးစားပြီး ထိန်းသိမ်းနေပါပြီ။ ဝါကြောင့် ဝင့်ရှိရင်လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ အခု ဆေးရုံတက်ရင်း စဉ်းစားနေမိတာကတော့၊ အင်း ... ကျွန်တော် ဝင့် များလိုက်နေသလားလို့ပေါ့။ ဒါပါပဲဗျာ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ(၁၃)ရက်
DSGH

အထက်ဖော်ပြပါ စာသုံးပုဒ်မှာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် အတွင်းက ကျွန်တော် အပြေးအလွှား လက်စမ်းထားသည့် စာများဖြစ်ပါသည်။ စာရှု သူများခင်ဗျား ... ဟိုစဉ်က ကျွန်တော့် လက်ရာနှင့် ယခုလက်ရာ ဘာများ ကွာပါသလဲ ခင်ဗျား။

တပ်မမှ အပြောင်းအလဲများ

အချိန်များသည် ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ ကုန်လွန်သွားသည်။ အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကိုမစောင့် ဆိုသည်မှာ မှန်လှပါ၏။ ပြောင်းလဲခြင်း ဆိုသည် မှလွဲ၍ အရာရာသည် ပြောင်းလဲနေကြသည်။ ထိုအတူ ကျွန်တော့် အထက် ဌာန၊ တပ်မ(၇၇)နှင့် ကျွန်တော့် တပ်ရင်းတွင်လည်း အပြောင်းအလဲများ ဆက်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ခလရ(၆)တွင် ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ခါစက တပ်မ(၇၇)တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမြင့် ဖြစ်ပြီး၊ နည်းဗျူဟာမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစံသိန်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သိန်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အကြာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သိန်းက ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ စစ်သံမှူးဖြင့် ပြောင်းရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်က တပ်မတော်နေ့ စစ်ရေးပြမှူးကြီး တာဝန်ပေးခံရသဖြင့် သရက်ဗျူဟာသို့ ပြောင်းရသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရန်သိမ်း (ယခု မန္တလေးမြို့တော်ဝန်)တို့ ဗျူဟာမှူးများ ဖြစ်လာကြ၏။ ဒုတပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ထွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တပ်မ(၇၇) ရှေ့တန်း နောက်တန်းများတွင် နာမည်တူများကြောင့် ခဏခဏ လူမှားကြသည်။ ရပခဒုတိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်နှင့် တပ်မ(၇၇)ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်၊ တစ်ဖန် ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး စသူတို့အား နာမည်မှားပြီး စာများ၊ ပစ္စည်းများ ခဏခဏ မှားပေးသည်။ ဤနာမည်ကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော့်တပ်က ဂျောက်ပေါက် တိုးဖူး၏။

၁၉၉၀ နှစ်စ ရှေ့တန်းတက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် တစ်ရက်တွင် ဖြစ်၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... တပ်မ(၇၇)ဂျိုဝမ်းကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်ရဲ့ ရွှေပြည်သာအိမ်ကို အုတ်ကားသုံးစီး ပို့လိုက်ပါတယ်။ ချမယ့်သူ မရှိလို့ ကူချပေးပါလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်”

“ဟေ့ ... ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်လား၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုးလား၊ သေသေချာချာ မေးဦးနော်၊ မှားဦးမယ်၊ ရှေ့တန်းမှာလည်း ခဏခဏ မှားပြီးပြီ”

“ကျွန်တော် သေချာမေးပြီးပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့် ပါတဲ့ခင်ဗျ”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုလည်း ဒီက တပ်ခွဲတစ်ခွဲလောက် လူမှုဝန်တမ်းထုတ်ပြီး သွားလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

အထက်ပါတို့ကား ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့ အချီအချ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိစ္စမှာ ပြီးသွားပြီဟု ထင်၏။ သို့ရာတွင် မပြီးပါ။ နောက်တစ်နေ့ညနေ ရုံးဆင်းခါနီးတွင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ခင်ဗျား ... ဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး အိမ်က စောစောက တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်၊ မနေ့က အုတ်တွေ သူတို့အိမ်ကလာတဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့်ဟာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ပြန်ရွှေပေးပါဦးတဲ့”

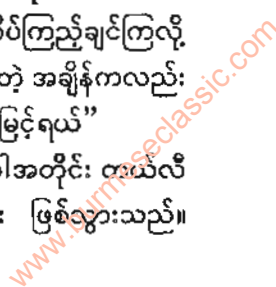
“ဟေ့ ... ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကွာ စောစောတည်းက ငါပြောသားပဲ၊ အိမ်ချင်း သိပ်မဝေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ ... သွားရွှေပေးလိုက်ဦး၊ ကြည့်လည်း လုပ်နော်၊ ဒီနေ့ည အငြိမ်ရှိတော့ ရဲဘော်လေးတွေ ပွဲကြည့်ချင်ကြတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဒီက စောစောလွတ်ပေးလိုက်ပေါ့”

ထိုနေ့က တပ်တွင် တစ်ခိုင်လုံးရွှေအငြိမ်ကဖို့ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မှာလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပါပင်တည်း။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ ပဲခူးမှ လိုက်လာသည့် ဗျူဟာမှူးကတော်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီးရေ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မနေ့က အုတ်တွေ ရွှေပေးတာ အကုန်ကျိုးကုန်ပြီ”

“ဟုတ်လား မမမြင့်ရေ ... ကျွန်တော် ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကလွတ်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့တွေကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်၊ မနေ့က အငြိမ်လည်း ရှိနေတော့ ရဲဘော်တွေက သိပ်ကြည့်ချင်ကြလို့ အပြေးအလွှား ချသွားကြတယ် ထင်ပါတယ်၊ လွတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကလည်း သိပ်ကပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် အစားပို့ပေးပါ့မယ် မမမြင့်ရယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗျူဟာမှူးကတော်မှ အထက်ပါအတိုင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်လာသောအခါ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

တပည့်များကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ လူငယ်ဆိုတော့ ပွဲကြည့်ချင်ကြ ပါလိမ့်မည်။ လူမှုဝန်ထမ်းကလည်း ညနေရုံးဆင်းချိန်မှ ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အငြိမ့်က၊မည်အချိန်နှင့် ကပ်နေသည်။ သူတို့က လည်း ပွဲကြည့်ရအောင် မြန်မြန်အလုပ်ပြီးချင်ကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အုတ်များကို အပြေးအလွှား ချပေးခဲ့ကြသည် ထင်၏။ နောက်ဆုံးတော့ အဆင်ပြေအောင် ကျိုးသွားသော အုတ်များအား အုတ်အကောင်းနှင့် ဖလှယ်လိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

နာမည်တူ ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ပြဿနာလေး တစ်ခုပါ။

ဤကဲ့သို့ နာမည်တူများကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ်ရသလို ရယ်စရာများလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ဖြစ် ကာစ သနက(၁)တွင် ရှိစဉ် တစ်ရက်၊ ရှေ့တန်းတပ်မ(၈၈) ကျိုင်းတုံ၌ အရာရှိတစ်ဦးသည် စစ်ဦးစီးမှူး(တတိယတန်း)ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်း၊ ဒုတိယတပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်)၏ ရုံးခန်း သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအခန်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအရာရှိ က ...

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်းပါ။ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း ခင်ဗျာ”

“ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်းက ကျွန်တော့်ကို စာနဲ့ပစ္စည်း အကြံပေးလိုက် ပါတယ်၊ မိုင်းယောင်းကို ဆက်ထွက်ပါမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် ဗိုလ်ကြီးကျော် ဝင်းကို ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ ခင်ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် နား၊ မျက်စိ ရှုပ်သွားသည်။ ရယ် လည်း ရယ်ချင်သွား၏။ အရှုပ်ကို ရှင်းလိုက်သောအခါ ထိုင်နေသူက ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း၊ လားသတင်းပို့သူကလည်း ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း၊ မကွေးက အကြံပါးလိုက်သူကလည်း ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း၊ မိုင်းယောင်းတွင် စောင့်ကြို နေမည့်သူကလည်း ဗိုလ်ကြီးကျော်ဝင်း၊ အားလုံး ကျော်ဝင်းတွေချည်း ဖြစ် နေ၏။ ထိုအရာရှိများ ကြီးပြင်းလာကြသောအခါ ယခု ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဖြစ် နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်း နှစ်ဦး၊ သုံးဦးပင် ရှိနေမည် ထင်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများကား နာမည်တူများကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ အပြောင်းအရွှေ့များ အကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပါဦးမည်။

ဧူလိုင်လ(၁၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်စိုးမြင့်၊ အရှေ့တောင်တိုင်းသို့ တိုင်းမှူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း ဒုတိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန် တပ်မမှူး ဖြစ်လာ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန် ကား ကျွန်တော်နှင့် တပ်မ(၈၈)တွင် များစွာ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအထက်အရာရှိဟောင်းဖြစ်၍ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်၏။ အထူးထပ်မံ ရင်းနှီးရန် မလိုတော့ပါ။ ထို့ပြင် ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန်သည် အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် သွားရောက်တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ ရုံးလုပ်ငန်းများကို လှလှပပ သပ်သပ် ရပ်ရပ် စနစ်တကျ လုပ်တတ်သည်။ တပ်မှူးကြီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် ၏။ ကျွန်တော်သည် အမိန့်ထွက်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း တပ်မမှူး အဟောင်း၊ အသစ် နှစ်ယောက်လုံးနှင့် သွားတွေ့လိုက်သည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... ဒီလထဲမှာ ဗာပီပြန်ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ဆေးနားစေ

လည်း ရှေ့တန်း မလိုက်နဲ့တော့၊ ဒီကပဲ စောင့်လိုက်လေ”

တပ်မမှူးအဟောင်းနှင့် တွေ့သည့်အခါ အထက်ပါအတိုင်း မှာလိုက် သည်။

တပ်မမှူးအသစ်နှင့် ဧူလိုင်လ(၁၆)ရက်နေ့တွင် တွေ့ရသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... နောက်တစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးကတော့ တစ်ရင်း လုံး လှုပ်ရှားလုပ်ဖို့ ဖြစ်မယ်၊ ပြင်သာထားပေးတော့၊ တပ်စစ်တာကတော့ ဒီတစ်ခေါက် ရှေ့တန်းပြန်လာမှ စစ်မယ်၊ လိုတာ ပြင်ထားပေါ့၊ တပ်မမှူး အဟောင်းကြီးက ခလရ(၆) တော်တော် တက်လာပြီလို့ ကိုယ့်ကို ပြော သွားတယ်”

တပ်မမှူးအသစ် ရှေ့တန်းအသွား မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ ဘာတွင် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်၌ ထိုသို့ ပြောသွားခြင်း ဖြစ်၏။

မကြာခင် တပ်ဝင်လာတော့မည်။ တိုင်းအရန်လှုပ်ရှား တစ်ရင်းလုံး ပုပ်ရမည်ဆိုတော့ တိုက်ဖို့ ခိုက်ဖို့ ပြင်ရ ဆင်ရပါလိမ့်မည်။ လူ၊ လက်နက်

သေချာအောင် စုဖွဲ့ရပါဦးမည်။ လူစုဖွဲ့မည် ဆိုပါမှ ကျွန်တော့်တပ်တွင် လူဟောင်းများက တဖြတ်ဖြတ် ပြောင်းကုန်ကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဇေယျ၊ ဗိုလ်စိုင်းသော်ဝင်း၊ ဗိုလ်စိုးမိုး စသူတို့ ပြောင်းကြသည်။ ဗိုလ်သန့်ဇင်အောင် လည်း ထောက်ပို့သို့ ပြောင်းသွားသည်။ လူသစ်များအဖြစ် တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ဗိုလ်ကြီးလှရွှေ (ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေ၊ အကက ကျောင်းအုပ်ကြီး) ရောက်လာသည်။ ထို့အပြင် အခြားတပ်များမှ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘိုဘိုတို့ နှစ်ဦး ခလရ(၆)သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အပြောင်းအရွှေ့များကား ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

ဇူလိုင်လ(၂၁)ရက်နေ့တွင် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦး နှင့် တပ်ခွဲ(၅) တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့်တို့ ဦးစီးသော အမှတ်(၆)ခြေလျင် တပ်ရင်းကြီး ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ စစ်ဆင်ရေးလေးပတ်တော့ ရှိသွားပြီပေါ့ ခင်ဗျာ။ ငါးပတ်မြောက်ကတော့ တစ်ရင်းလုံး လှုပ်ရှားဆို၏။ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် ချီတက်ရမည် မသိသေးပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အထက်မှ ပေးအပ်သည့် အမိန့်နှင့် တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရမည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများရဲ့ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျာ။

***

အခန်း(၇)

စိတ်ထော လူဝါ အထူးဝင်ဝန်းခုံရသည့် ထိုင်းအရန်လှုပ်ရှား

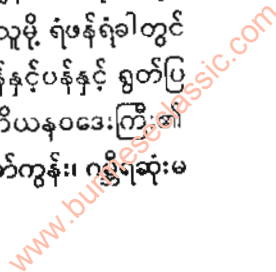
ပဉ္စမအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ထွက်ခွာခြင်း

ဩဂုတ်လကုန်သွားပြီ။ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလျက် ရှိ၏။ ခလရ(၆) တပ်ရင်းကြီးတစ်ရင်းလုံးကား နောက်တစ်ချိန် စစ်ဆင်ရေးအတွက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေ၏။

“ချီလော့ လွှဲညောင်း၊ အောင်လံလောင်းပြီမို့
 အပေါင်း ရေမြေ၊ ကိန်းကုဋေတည်၊
 သိန်းနေစက္ကဝါ၊ တိုက်မျက်နှာ၌၊
 ကမ္ဘာမွေ့ မြန်မာလူ”

(ဒုတိယနဝဒေးကြီး၏ ရဲကင်းမော်ကွန်းမှ)

ပဉ္စမအကြိမ် စစ်ဆင်ရေးကြီး ထွက်ရတော့မည်။ ယခုအခေါက်မှာ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး တိုင်းအရန်လှုပ်ရှားလုပ်ရမည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် စစ်သည်များကို တပ်မတော်၏ အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် လုပ်လာရ၏။ မကြာခဏ တပ်တွင်းဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆွေးနွေးပို့ချ၏။ တက္ကသိုလ်၌ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ ယူခဲ့သူမို့ ရံဖန်ရံခါတွင် ရှေးက ဟဆိုစစ်သည်များ၏ ကဗျာ၊ လင်္ကာများကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ရွတ်ပြုရ၏။ ထို့ကြောင့် အစတွင် ဖော်ပြထားသည့် ဒုတိယနဝဒေးကြီး၏ ရဲကင်းမော်ကွန်းနှင့် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ပုံတောင်နိုင်မော်ကွန်း၊ ဂန္ဓိရဆုံးမ

စာတို့မှ တပ်နှင့်ဆိုင်သည့် အဆိုအမိန့်များကို အရာရှိများ အစည်းအဝေး၌ ရွတ်ဖတ်ပြရ၏။ ထိုအခါ အရာရှိငယ်များက ပြုံးစိစိ လုပ်ကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တပ်မတော်ကြီးကိုသာမက မိမိ တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့ကြီးကို ချစ်သည်စိတ်များ တိုးပွားလာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးရ၏။

“ဗကပဗဟိုကို တိုက်လာတဲ့ ခလရ(၆)ကွ၊ ဗိုလ်ဇေယျနဲ့ KNU ဗိုလ်ချုပ်မင်းမောင်ကို ရလာတဲ့ ခလရ(၆)ကွ၊ မင်းတို့ လက်ထက်ကျမှ ညံ့ ရတော့မှလား” ဟု သွေးထိုးပေးရ၏။

“ရဲဘော်ဟူသည် သူ့တပ်ရင်းသည် အခြားတပ်ရင်းထက် တော်သည်ဟု သူ့အား ထင်မြင်လာအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ရုံဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်များကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်” ဟု ရေးသားခဲ့သည့် လော့ဝီစလီ၏ အဆိုအမိန့်ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဆိုအမိန့်အတိုင်း ရဲဘော်များ ကိုယ့်တပ်က သူများတပ်ထက် ပို၍ တော်သည်ဟု ထင်မြင်လာအောင် အစဉ်တစိုက် လှုံ့ဆော်လျက် ရှိပါသည်။

တပ်မထွက်မီ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ အားကစားပွဲများ၊ ဆုချီးမြှင့်ပွဲများ၊ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး စုပေါင်းထမင်းစားပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ အကောင်းဆုံး တပ်ခွဲ၊ အကောင်းဆုံးအရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများ ဆုများကိုလည်း ပေးခဲ့၏။ ဒါက စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ ဆိုင်ပါသည်။

ထိုပြင် သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသည့် မိုးကို အန်တုယုတ်ပြိုင်နိုင်ရန် မိုးတွင်းတွင် အသုံးပြုသည့် ပလတ်စတစ်များ၊ ရွက်ဖျင်တဲများ၊ မြစ်ကူး စစ်ဆင်ရေးတွင် အသုံးလိုမည့် မြေခင်းများ၊ နိုင်လွန်ကြိုးခွေများ၊ လိုလေသေးမရှိ စုဆောင်းပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ စစ်ထောက်ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာ ပါရှိခြင်းသည် တိုက်ပွဲအောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ စစ်ဆင်ရေးတွင် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကောင်းရန် အရေးကြီးပါသည်။ မကောင်းပါက စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ပွဲဝင်နေသော စစ်သည်တို့မှာ မည်မျှပင် ရဲစွမ်းသတ္တိ တိုက်စွမ်းရည် ပြည့်စုံနေစေကာမူ နောက်ဆုံးတွင် အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဖြည့်ဆည်း၍ ရနိုင်သည်များ ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းရပါသည်။

စက်တင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် ယခင် စစ်ဆင်ရေးများကဲ့သို့ပင် ကားအစီး နှစ်ဆယ်ကျော်ဖြင့် ရွှေပြည်သာမှ ထွက်ခဲ့၏။ နေ့လယ်ချိန်ဖြစ်သည်။

“တပ်ခွဲများတွေအားလုံး အစစအရာရာ သတိပိုရိယနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် အလုပ်လုပ်ပါ။ ကားတွေကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းခိုင်း၊ အရင်တစ်ခေါက်က မတော်တဆ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တာ ကားသမား အရက်နည်းနည်းမူးတယ် ကြားတယ်၊ မူးရင် မမောင်းနဲ့၊ မောင်းရင် မမူးနဲ့၊ ကားသမားတွေကို သေချာစစ်၊ Brake Downမှာပါတဲ့ ထောက်ပို့အရာခံဗိုလ်ကြီးကို သေချာပြော၊ မူးတဲ့ ယာဉ်မောင်းတွေရင် ချက်ချင်းသတင်းပို့”

ယာဉ်တန်းမထွက်မီ အထက်ပါအတိုင်း အသေအချာ မှာရ၏။ ပဲခူးဘူတာသို့ ချောချောမောမော ရောက်ပါသည်။ တပ်မဌာနချုပ်သို့ သွားသတင်းပို့ပြီး ထိုနေ့ ညနေ ထမင်းစားချိန်တွင် ပဲခူးမှ ထွက်ခဲ့၏။

“ကိုရေ ... မိုးတွင်းမှာ သတိတော့ထားနော်၊ မေတို့ တပ်ရင်း ဓမ္မစကြာအဖွဲ့က အပတ်တိုင်း ဒီကနေပြီးတော့ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်ပေးနေမယ်”

ရထားထွက်ခွာခါးတွင် မေက ကျွန်တော့်ကို အထက်ပါအတိုင်း ပြောရာ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ မေလက်ကို အသာဆုပ်လိုက်ပြီး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့က ရထားထွက်တော့ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်၏။ မိုးသည်းသည်းတွင် မေ အပါအဝင် မိသားစုများ ပဲခူးဘူတာ၌ လက်တပြုပြင် ဖြင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်ကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေမိပါသေးသည်။

စက်တင်ဘာလ (၆)ရက်နေ့တွင် သာစည်ဘူတာသို့ ရောက်၏။ ယခုအခေါက်၌ ထောက်ပို့ကားများ လာစောင့်နေကြသည်။ သိပ်အခက်အခဲ မရှိဘဲ ချောချောမောမောပင် ရပခသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး ရပခနှင့် စက်ဆက်သွယ်သွားသည်။ ရွှေညောင်ရောက်တော့ မှောင်ပြီ။

“တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဒီညရွှေညောင်ယာဉ်ရပ်နားကွင်းမှာ အခြေပြု လိုက်ပါ။ မနက်ကျရင် တပ်ရင်းမှူးရယ်၊ စစ်ကြောင်း(၂) စစ်ကြောင်းမှူးရယ်၊ ရပခကို (၇)နာရီ အရောက် ကားတစ်စီးနဲ့ တက်ခဲ့ပါ။ တပ်ခွဲတွေနဲ့ ကျန်တဲ့ ကားတွေတော့ အဲဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါ”

ရွှေညောင်ရောက်သည့်ညက ရပခဂျိမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင် က အထက်ပါအတိုင်း လှမ်းပြောသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုညက ရွှေညောင် Convoy ကွင်းတွင်း မိုးမှုန်များကြား၌ ဖြစ်သလိုပဲ စခန်းချလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ရပခသို့ ကားသုံးစီးဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ တပ်ရင်းတင်းရင်းလုံး လှုပ်ရှားဆိုတော့ လှုပ်ဖို့ ရှားဖို့ ကတော့ သေချာနေပါပြီ။

“တပ်တွေကို အပေါ်ခေါ်မလာခဲ့နဲ့၊ ရွှေညောင်မှာ ထားခဲ့ဆိုပါ။ ဘာများ လုပ်ရမှာပါလိမ့်” ကျွန်တော် စဉ်းစားသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရပခရောက်သွားတော့ စစ်ဆင်ရေးဌာန၌ ဦးစီးအရာရှိ များ အလုပ်များနေကြ၏။

“ခလရ(၆) အရာရှိ (၂၁)ယောက်၊ အခြားအဆင့် (၅၂၀)၊ ပေါင်း (၅၄၁)ယောက် ရောက်ရှိ သတင်းပို့ပါတယ်ဗျာ”

ဂျိမ်းနှင့် ဂျီတူး အလုပ်များနေ၍ ဂျီသရီး ဗိုလ်ကြီးမြင့်စိုးနှင့် ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်တို့အား သတင်းပို့လိုက်သည်။ ယခုအခေါက်၌ အထွက်တွင် ဒုတပ်ရင်းမှူးမှာ ကောက်ကာငင်ကာ နေမကောင်းဖြစ်သဖြင့် ထားခဲ့ရ၏။ စစ်ကြောင်း(၂) စစ်ကြောင်းမှူးတာဝန်ကို ဗိုလ်ကြီးလှရွှေကို တာဝန်ပေးလိုက် ရသည်။ နောက်တန်းဌာနချုပ်၌ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့် ကို တာဝန်ပေးခဲ့၏။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးကား ပြီးခဲ့သည့် စစ်ဆင်ရေးအပတ်က ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့် ဗိုလ်ကြီးစောထွန်းကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။ သူ့အရင် တာဝန်ပေးထားသော ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဌေးက တပ်မ(၇၇)သို့ ဂျီသရီးနှင့် ပြောင်းသွားရသည်။ စစ်မြေပြင် အတွက် အားကိုးရမည့်သူများကို ယခုအခေါက်၌ ရှေ့တန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရ၏။

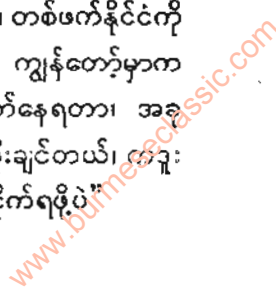
“အတော်ပါပဲ တပ်ရင်းမှူးကြီး ... တပ်ရင်းမှူး၊ စစ်ကြောင်းမှူးနဲ့ တပ်ခွဲမှူးတွေ နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှူးနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ဂျိမ်းကြီးက သူ့အခန်းကို လွတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

အလွန်သွက်သည့် ဂျီသရီးဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့်က ပြောသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသားဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်က နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ အောင် အတူနေခဲ့ဖူး၏။ အိမ်နီးချင်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်၍ ညီအရင်းအစ်ကို လို ချစ်ခင်နေ၏။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရ၍ တပ်မတော်အရာရှိ ဖြစ်စေတွင် သူက ရဲဘော်ဖြင့် တပ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ စစ်သက်လေးငါးနှစ်တွင် အကြပ်ရာထူး ရရှိခဲ့ပြီး ဆယ်တန်းလည်း အောင်သဖြင့် ဗိုလ်သင်တန်းဖြေရာ အောင်မြင် သွား၏။ သူ စစ်ထဲဝင်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မသိလိုက်။ ကျွန်တော် စစ်ထဲ ဝင်သည်ကိုတော့ သူက သိသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ထက် အသက် ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်ခန့် ကြီး၏။ မနှစ်က သူ့ကို ရပခ ဂျီသရီးနှင့် ပြန်တွေ့မှ သူနှင့်ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောဖြစ်ကြပါတော့ သည်။ ယခုလည်း သူကပင် ကျွန်တော့်အား လိုအပ်သည့် မှာကြားချက်များ ကို ရှင်းလင်းပြကာ ဂျိမ်းကြီး အခန်းသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပါတော့ သည်။

“ကဲ ... တပ်ရင်းမှူး၊ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ခင်ဗျားတပ်ရင်းက ရပခတိုင်းဒဏ်ရန်မို့ တပ်ရင်းလုံး လှုပ်ရှားပဲ၊ လောလောဆယ် စစ်ဆင်ရေး အစီအမံကို နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှူးကြီးက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ဂျိမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်အား ပြောပြ၏။ ကတူရှိနေသည့် နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းက ...

“ဒီလိုဗျာ ... ကျွန်တော့်နယ်မြေ ရှမ်း၊ ကယားနယ်စပ်မှာ အခု တလော ရန်သူအဖွဲ့ပေါင်းစုံ လှုပ်ရှားမှု အတော်များတယ်၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို မှောင်ခို ကွဲ၊ နွား ပို့တာတွေလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာက ပဲဒီဘက်ကို နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းတောင် အနိုင်နိုင် လွတ်နေရတာ၊ အခု တပ်ရင်းမှူးတို့ တစ်ရင်းလုံးရရင် အဲဒီခွင်ကို L.R.P.နဲ့ ထိုးချင်တယ်၊ ကူး ကြီး ကူးလေး၊ ဟိုနမ့်ခွင်ပေါ့၊ အရေးကြီးတာက အငိုက်ရဖို့ပဲ”

“အငိုက်ရအောင် တပ်ရင်းမှူးတို့ ဒီကနေပြီး လွိုင်ကော်ကို သွား၊ ဟိုမှာ သုံးရက်နား၊ လိုတာပြင်ပြီး ကျွန်တော် ပြောတဲ့ခွင့်ကို L.R.P နဲ့ ဝင်ရှင်းပေးဖို့ပဲ။ အငိုက်ရရင် ထိတွေ့မှုဖြစ်မယ်။ Result ရမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် နှစ်ဆန်ဘက်က ထိုးလိုတော့ အငိုက်မရနိုင်ဘူး။ ချက်ချင်း သတင်းပေါက်မယ်။ လွိုင်ကော်ဘက်က ထိုးမှ Surprise ရမှာ။ စီမံချက်ကို တိုင်းမှူး တင်ပြပြီးပါပြီ။ တိုင်းမှူးကြီးကလည်း သဘောတူပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လည်း ...

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဗျူဟာမှူးကြီး၊ အောင်မြင်အောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ကဲ ... ဟော့ဒီမှာ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက် ဖတ်ကြည့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မရှင်းတာရှိရင် ပြော၊ ရှင်းရင်တော့ နက်ဖြန်ကာ ဒီက ထွက်ပေတော့၊ လွိုင်ကော်မှာ သုံးရက်နားပြီးရင် ရည်မှန်းချက်ကို ချီတက်ပေတော့၊ အခု တော့ L.A.R မဟုတ်ပါဘူး၊ S.R.P (Short Range Penetracipn) လောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ခရီးတို့ ထိုးဖောက်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဗျူဟာမှူးပေးလိုက်သည့် စီမံချက်အား ဖတ်ကြည့်ပြီး အထူးတလေညီ မေးမြန်းရန် မရှိကြောင်း တင်ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးသုံးယောက်၏ စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးကို ဤမျှနှင့်ပင် အဆုံး သတ်လိုက်ပါ၏။ တပ်က ရွှေညောင်မှာရှိသည်မို့ လိုအပ်သည်များ စီစဉ်နိုင် ရန် ရွှေညောင်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ရပါသည်။

လှပသော တောင်ကြီး၏ မိုးနင်းမှုန်များကြားမှ အနောက်ဘက် ဟိုအဝေးဆီရှိ အင်းလေးကန်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိရာ အင်းလေးရေပြင်တွင် ကား မိုးမြိုသင်တိုင်းများ လှမ်းခြုံသိုင်းနေ၏။ မဆီမဆိုင် ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ရသည့် ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက် မိသည်။ ဘာတဲ

“တောင်နိုးနှင့်တိမ် ရောယှက်လိမ်လျက်
တိမ်နှင့်တောင်နိုး တောင်ကိုမိုး၍

မိုးကိုမမြင် ကန်ရေပြင်တွင်

ငွေသွင် တိမ်ရိပ် ကူးသတည်း”

လွမ်းမောဖွယ် အင်းလေး၏ ရှုခင်းကို ကြည့်၍ စဉ်းစားမိ၏။

“အင်း ... တပ်ရင်းမှူးဖြစ်တာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ပထမ အခေါက် စစ်ဆင်ရေးက မိုင်းရှူး၊ ဒုတိယအခေါက် စစ်ဆင်ရေးက နာမည်ကျော် မော်ဖေဒေသ၊ တတိယအခေါက် စစ်ဆင်ရေးက တောင်ကြီး လုံခြုံရေး၊ စတုတ္ထအခေါက်က မော်ဖေကို တစ်ကျော့ပြန်၊ အခု ပဉ္စမအခေါက် တော့ ရပခတိုင်းအရန်၊ ဪ ... စစ်ဆင်ရေး ငါးကြိမ်တောင် ရှိပြီပဲ”

ဟိုတုန်းက အထိုင်တွေများခဲ့၏။ ယခု တစ်ရင်းလုံး လှုပ်ရှားဖြစ် ၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သွားနိုင်လာနိုင်အောင် ပြင်ဆင်လာခဲ့၏။ လေ့ကျင့် လာခဲ့၏။

မော်ဖေမှ ပထမတစ်ခေါက် ပြန်အဆင်း တပ်နားချိန်တွင် ဗိုလ်မှူး အဆင့်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော် ဣ ထိုနေ့က တပ်အား ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးတင့် လာရောက်စစ်ဆေး စဉ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် Promotion အား စစ်ရုံးမှ ဖုန်းဆက်သည်နှင့် ဗျူဟာမှူးက ... “Congratulation”

ဟုဆိုကာ ဒုတိယမှူးကြီး ရာထူးအဆင့်တံဆိပ်အား သူကိုယ်တိုင် တပ်ပေးသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် မနက်စာ စားကြသည့်အခါ ဧည့်ခံနေ သည့် ကျွန်တော့်ဇနီးအား ...

“ဟေ့ ... တပ်ရင်းမှူးကတော် ကရင်မကြီး၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ဘာများ ထူးသလဲလို့”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဘာထူးလို့လဲ ဗျူဟာမှူးကြီးရဲ့” ဟု ကျွန်တော်၏ ဇနီးက ကျွန်တော့်အား အသေအချာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက “ဝါး ... ဟား၊ ဟား” ဟု ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ ကိုအခါမှ ဗျူဟာမှူးကြီးက ...

“ဘယ်နေရာတွေ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ တပ်ရင်းမှူးကတော်ကြီးရဲ့၊ အောက်ငုံကြည့်မနေနဲ့၊ အပေါ်ပုခုံးကြည့်”

ဟု ဆိုမှ ကျွန်တော်၏ Promotion တံဆိပ်ကို မြင်သွားကာ ...

“အို ... မသိတော့ပါဘူး ဗျူးဟာမှူးကြီးရယ်”

ဟု ကျွန်တော့်ဇနီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဆိုလိုက်ရာ ဒုတိယ အကြိမ် “ဝါး ... ဟား၊ ဟား”ဟု အရယ်ခံရပြန်ပါသည်။ မမေ့နိုင်စရာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါ၏။

ယခုတိုင် သတိရနေဆဲပါ။

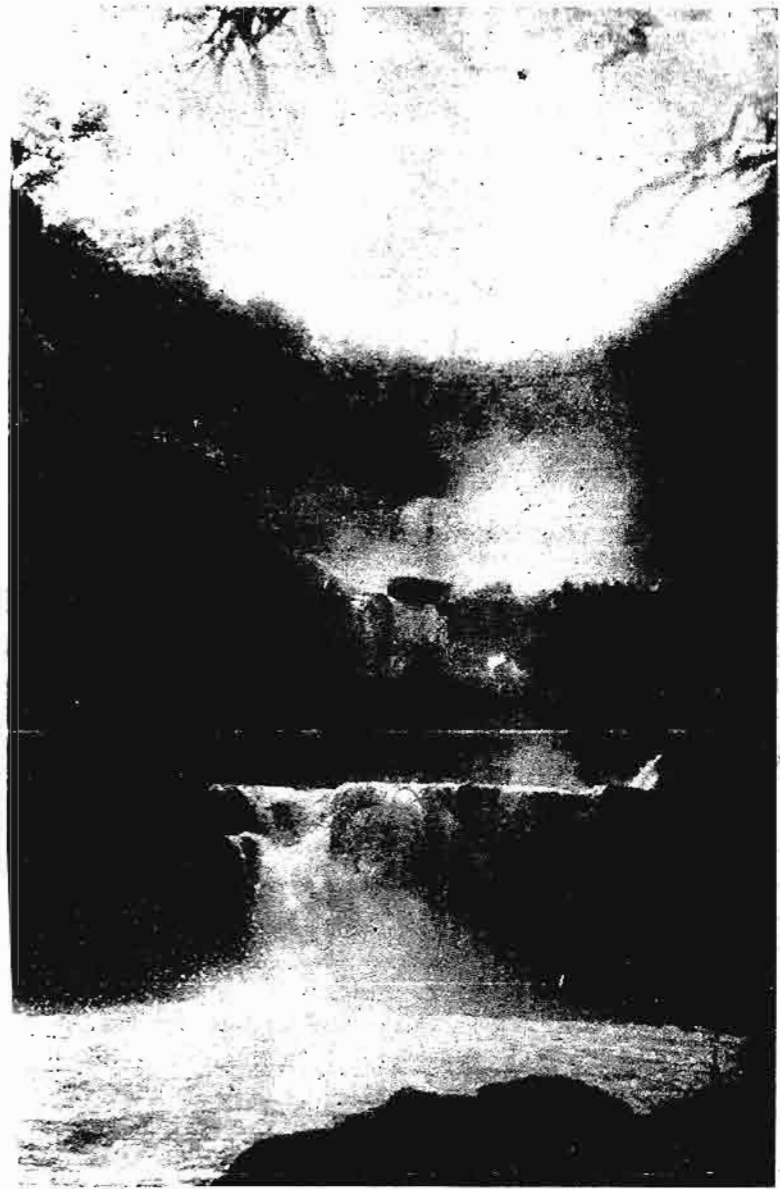
တွေ့ရင်းငေးရင်း ရွှေညောင်၊ အောင်သပြေ ရောက်လာ၏။ ကွန် ဗွိုင်းကွင်းထဲတွင် အရာရှိအားလုံးအား အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ခေါ်ကာ နောက်တစ်နေ့ အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြရပါသည်။ ထို့နောက် လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ထားရ၏။ ရွှေညောင်မှ အောင်ပန်းဘက် ပြန်ဆင်းပြီး အင်း ... အနောက်လမ်းကြောင်းမှ လွိုင်ကော်သို့ ချီတက်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ယာဉ်တန်း နှင့်ဆိုသော် တစ်နေ့ကုန် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဘူး သေး။ ကယားပြည်နယ်၏ သဘာဝအလှကိုပဲ တွေ့ရမလား၊ အထွေထွေ အပြားပြားသော ရန်သူများနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်ရမည်လားတော့ မသိ၊ Hope for the best. prepare for the worst တော့ လုပ်ထားပါ၏။

စိင်မောလူမောဖြင့် ထိုနေ့က အိပ်ဆေးတစ်ပက်၊ နှစ်ပက်ခန့် အကူအညီယူကာ စောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် နားဆွမ်း၊ ဟွေလှိုင်းသို့ ထိုးဖောက်လှုပ်ရှားခြင်း

နောက်တစ်နေ့ စောစောတွင် အခြေပြု ရွှေညောင်မှ ထွက်ခဲ့၏။

ယာဉ်အစီးပေါင်း (၂၀)ကျော် ပါဝင်၏။ နေ့လယ်တွင် ပင်လောင်း သို့ ရောက်သည်။ နံနက်စာကို ပင်လောင်းတွင် စားခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက် လုံး ပေ ၃၀၀၀၊ ၄၀၀၀ မြင့်သည့် ကျောက်တောင်များ၊ မြေနီတောင်များကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ စိမ်းစိုနေသည့် တောင်ယာပေါင်းခင်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပင်လောင်းကျော်သော် ကယား အစပ်ကို ရောက်ပေပြီ။

လောပိတရေတံခွန်

“မနောကြည်မှုစရာ xxx လောပိတအမည်တွင်ကာ
 ရေတံခွန်အဆင့်ဆင့် xxx ထူးတင့်ကျက်သရေဖြာ
 သာယာတင့်ဆန်း xxx ရေမျှင်တန်းများ
 စီးကျသွယ်သွယ်ဖြာ xxx ရှုမငြီးနိုင်စရာ
 ကယား ကယားတို့ xxx ပြည်နယ်ပါ”

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က နားစွဲအောင် နားထောင်ခဲ့ဖူးသည့်
 ကိုမင်းသူ၏ မောင်းသံတလွင်လွင်နှင့် သီဆိုခဲ့သော ကန္တာရဝတီသီချင်းသံ
 ကို ကြားယောင်လာ၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဖယ်ခုံ၊ ထိုနောက် မိုးငြိသို့
 ရောက်ပါသည်။ နေဝင်ချိန်တွင် လျှိုင်ကော်သို့ ရောက်ရှိပြီး လျှိုင်ကော်
 ဗျူဟာမှူးရုံးသို့ သတင်းပို့သည်။ ဗျူဟာမှူးက ...

“နယ်မြေအခြေအနေကို မနက်မှ ရှင်းပြမယ်၊ လောလောဆယ်
 တပ်ရင်တစ်ရင်းလုံး မြို့မြောက်ဘက်နားမှာ အခြေပြုလိုက်ပါ။ ဒေသခံပြည်သူ
 လူထုနှင့် ပြဿနာမပေါ်ပါစေနဲ့၊ လိုတာရှိရင် ပြောပါ။ ဒီနေ့တော့ နားကြ
 ဦးပေါ့”

ဗျူဟာမှူး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လျှိုင်ကော်ဂေါက်တွင်းအနီးတွင်
 ဟပ်ခွဲအလိုက် နေရာချကာ (၃)ရက်နားခဲ့ရပါသည်။ မိုးတစ်မိမိနှင့် ကယား
 တို့ဌာနီ ကန္တာရဝတီက ကျောက်တောင် ကျောက်ခက် ကျောက်လက်များ၊
 ရွံ့နွံ့တောများနှင့် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြိုနေပါသည်။

တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ အကဲစမ်းရပေဦးတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ လျှိုင်ကော်ဗျူဟာမှ briefing တွင် ...

“ခင်ဗျားတို့အတွက် လမ်းကြောင်းကတော့ လျှိုင်ကော်ကနေ ပျိုင့်
 ၃၆၂၃ လျှိုင်ပန်ယမ်း၊ အဲဒီကနေ ဒေါ်ခူးလီ၊ ပြီးတော့ တက်ဝ၊ တက်ဝကနေပြီး
 ပုန်ချောင်းကိုဖြတ်၊ ပျိုင့်-၅၁၄၃ တောင်ခြမ်းက တစ်ဆင့် အရှေ့ဘက်
 နားအွမ်ဆိုရင် လမ်းကြောင်း ပိုကောင်းပါတယ်၊ တစ်ရင်းလုံး တစ်ကြောင်းထိုး
 သွားကဲ ခစ်ကြောင်း(၁)နဲ့(၂) ခွဲပြီးသွားတာ ပိုကောင်းတယ်၊ လျှိုင်ကော်ပူ
 ပဲ့သွက်တာပေါ့”

“နယ်မြေကတော့ ပေသုံးလေးထောင်မြင့်တဲ့ ကျောက်တောင်တွေ ပေါတယ်။ အင်တော ကျွန်းတော များတယ်။ လူထုက လျှိုင်ကော်နား တစ် ဝိုက်ကတော့ ငာယားတိုင်းရင်းသားရွာတွေ များတယ်။ မြောက်ဘက်ရောက် သွားရင်တော့ ရှမ်းနဲ့ပအိုပါပဲ။ ရန်သူကတော့ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ကျက်စားနေ ကြတယ်။ ကချင်ပြည်နယ်ကလေး၊ ဟိုနမ့် ခွင်ကတော့ စပ်ကြားနယ်မြေပဲ။ မောင်ခိုကျဲ နွား ၊ သစ်အရောင်းအဝယ် မပြတ်ဘူး။ သုံးသပ်ပြီး ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါဗျာ”

ဗျူးဟာများ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကြည်က မြေပုံထောက်ပြီး ရှည်လျား စွာ ရှင်းပြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းချက်တာဝန်မှာ လျှိုင်ကော်မှ အရှေ့ မြောက်ဘက် မိုင် (၃၀)ကျော်အကွာ ကချင်ပြည်နယ်ကလေးနားအဖွဲ့ တစ်ဝိုက်ကို ရှင်း လင်းရန်ဖြစ်၏။ နားအဖွဲ့တွင် ရန်သူအဖွဲ့ပေါင်းစုံ အစည်း အဝေးကြီးတစ်ရပ် ကျင်းပရန် ရှိကြောင်းလည်း သတင်းရ၏။ ဒါကို ပြီးစွဲ ရှင်းလင်းရမည်။ ထို့နောက် နားအဖွဲ့နှင့် နှစ်မတိမ်ချောင်းကြား ရှင်းလင်းရန် ဖြစ်၏။

“ကဲ ... ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“ရပါပြီ ခင်ဗျာ ... ဗျူးဟာများကြီး”

“အေးဗျာ ... ရပြီဆိုလည်း လိုတာတွေပြင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားနားနေနေ နေ ကြပါ။ သတင်းတော့ လုံးဝ မပေါက်ကြားစေနဲ့နော်။ လျှိုင်ကော်က လူစုံတယ်။ ရဲဘော်တွေလည်း Outpassမပေးနဲ့နော်။ လူငယ် တွေက အတွေ့အကြုံ နည်းသေးတယ်။ ထိန်းထားမှ”

“စိတ်ချပါ ဗျူးဟာများကြီး ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဗျူးဟာရုံးကပြန်ရောက်ပြီးနောက် တပ်ရင်းတစ်ရင်း လုံး အရာရှိများကို စုစည်းပြီး ချိတက်မှု အစီအစဉ် လုပ်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁)တွင် ဗိုလ်လွင်ဦးနှင့် ခွဲ(၁)၊ ဗိုလ်သန်းနိုင်နှင့် ခွဲ(၃)၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် ခွဲ(၄)၊ စစ်ကြောင်း(၂)တွင် ဗိုလ်ကြီးလှရွှေနှင့် ခွဲ(၅)၊ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းနှင့် ခွဲ(၂)တို့ ပါဝင်၏။ ဗိုလ်ကြီးလှရွှေက စစ်ကြောင်းများရော ခွဲ(၅)များပါ လုပ်ရ၏။ သူ့အောက်က

စီနီယာတပ်စုမှူး ဗိုလ်သန်းလွင်ကို ခေတ္တတပ်ခွဲမှူးတာဝန် ပေးထား၏။ အားလုံးလိုလို လူငယ်များချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ ... အရာရှိတွေ အသေအချာ နားထောင်ပါ။ အခုသွားရမယ့် နေရာတွေက တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးသေးဘူး။ နယ်မြေသစ် ရန်သူတွေ ကလည်း ရန်သူအသစ်၊ အရောင်အသွေးစုံ၊ အဖြူရော၊ အနီရော၊ ဘိန်းလုပ် တဲ့သူရော၊ နွားမှောင်ခိုရော အစုံပဲ။ အဲဒီတော့ First impression မှာတော့ Result ကောင်းဖို့ လိုတယ်။ ဦးကျိုးသွားလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် အစစအရာရာ သတိကြီးစွာထား လှုပ်ရှားရမယ်။ စစ်ကဏ္ဍကြီးလေးရပ်ရဲ့ ဥပဒေသတွေ အားလုံး Apply လုပ်နိုင်သမျှ တို့ လုပ်သွားရမယ်”

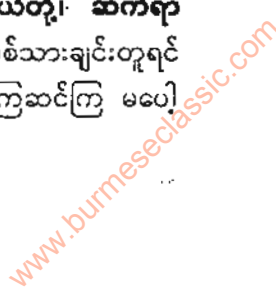
“အခု ချိတက်ရမှာဆိုတော့ မင်းတို့ ချိစစ်ဥပဒေသတွေ ရသေးလား၊ ရရင် ပြောကြစမ်းပါဦး။ ကဲ ... ဗိုလ်လွင်ဦးနဲ့ ဗိုလ်တင်ကိုကိုတို့ ပြောစမ်း”

ကျွန်တော်က မကြာသေးမီက တပ်စုမှူးသင်တန်း ဆင်းလာသည့် ဗိုလ်လွင်ဦးနှင့် ဗိုလ်တင်ကိုကိုတို့အား ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။ နှစ်ဦးစလုံးက သွက်သွက်လက်လက် မဖြေနိုင်ကြ။

“မင်းတို့ မပြောမယ့် ငါပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ ကျယ်ချီလေ လက်မှန်ချီ၊ စိတ်အုပ်လေကွာ၊ ကျယ်- ကျယ်ပြန့်စွာ ကင်းထောက်ခြင်း၊ ချီ- ချိတက် ရာလမ်းကြောင်း ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ခြင်း၊ လေ- လေကြောင်းအကူ အသုံး ပြုခြင်း၊ လက်- လက်အောက်သို့ အာဏာဖြန့်ဝေခြင်း၊ မှန်- မှန်ကန်စွာ စုဖွဲ့ခြင်း၊ ချီ- ချိစစ်အဟုန် ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ စိတ်- စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်ခြင်း၊ အုပ်- အုပ်ချုပ်မှုကောင်းမွန်ခြင်းတို့ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒါတွေထဲက ရနိုင်သလောက် Apply လုပ်ရမယ်”

“နောက်ပြီးတော့ တောင်ပေါ်နဲ့တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးလည်း ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် တောဆိတ်ဖုံးလက် မျက်လှည့်ကိုယ်တို့၊ ဆက်ရာ ရောချိန်မြင်တို့ ဆိုတာတွေလည်း မင်းတို့ မမေ့နဲ့ကွာ၊ စစ်သားချင်းတူရင် Principle မ Out တဲ့လူ နိုင်မှာပဲကွာ၊ အသေအချာ ပြင်ကြဆင်ကြ မပေါ့ မဆကြနဲ့၊ မင်းတို့ လိုတာတွေလည်း ပြော”

မှာသင့်တာ မှာရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကယားပြည်နယ်ကို ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၍ Result ကောင်းကောင်းဖြင့် First impression ကို ရယူလို၏။ တို့ကြောင့် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၏။ သိထားသည့် တတ်သမျှ မှတ်သမျှကို လည်း သင်ပေး၏။ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းက နှစ်ခါပြန် ကျောင်းဆရာဖြစ်၍ ဆရာဇာတိကို သိပ်မစွန့်နိုင်ပါချေ။

“ကဲ ... ဘာမှမရှိရင်တော့ ခရီးက နှစ်ရက်ခရီး၊ စစ်ကြောင်း(၂) ဗိုလ်ကြီးလှရွှေနဲ့ နှစ်ခွဲက ပထမနေ့၊ လျှိုင်ကော်က လွယ်လင်လေး၊ အဲဒီ ကမှ ဝက်ဝအပေါ် ကူးတို့ဆိပ်ကနေ ပွန်ချောင်းကူးပြီး ပျိုင့်-၅၁၄၃ မြောက်ကတစ်ဆင့် ကူးကြီးကို ဒုတိယနေ့မှာ ဝင်ရှင်းပါ။ တို့စစ်ကြောင်း(၁) ကတော့ အရင်စီမံချက်အတိုင်း လျှိုင်ကော်၊ လွယ်ပန်ယမ်း၊ တက်ဝ၊ နားအွမ်၊ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကတော့ အခြေအနေပေးရင် ဟေ့လိုင်း ကူးတို့ဆိပ်ကို ရှင်းမယ်၊ ဒါလောက်ပဲ၊ စစ်ကြောင်းနှစ်ခု ပေါင်းမယ် မပေါင်းဘူးဆိုတာတော့ ဗျူဟာအစီအမံပဲ၊ စစ်ဆင်ရေးညွှန်ကြားချက်မှာ တော့ တစ်ကြောင်းစီ ရှင်းခိုင်းထားတယ်”

“မသွားခင်နှစ်ရက်တော့ ကောင်းကောင်းနားပါ၊ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်စေနဲ့၊ ရဲဘော်တွေ ရေး-၃ မစပ်စေနဲ့နော်၊ ဒါလောက်ပဲ မှာမယ်၊ မေးစရာမရှိရင် တန်းဖြုတ်”

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်များ မှာကြားပြီး ကျွန်နှစ်ရက်အား ချီစစ်အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေပါ၏။ အရာရှိများနှင့် ညစာစုပေါင်းစား၏။ လျှိုင်ကော်၏ နာမည်ကျော် တောင်ကွဲစေတီအား သွားရောက်ဖူးမြော်၏။ ဘောင်ကွဲစေတီကို နောက်ခံထားကာ စုပေါင်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြ၏။ အမှတ်တရပေါ့။ (နောင်တွင် ထိုဓာတ်ပုံလေးမှာ တကယ်ပင် အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါသည်။)

တောင်ကွဲစေတီတွင် ကိုမင်းသူ၏ “ကန္တရဝတီ” သီချင်းမှ ...
 “တောင်ကွဲစေတီမှာ xxx နောင်အမြဲစဉ်မကွာ
 ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း xxx ပန်းမာလ်ရေချမ်းနဲ့
 ကြည်ကြည်နူးနူး xxx ပူဇော်မှာ”

ဆိုသည့်အပိုဒ်ကို ရေရွတ်ကြည့်မိ၏။ မှန်မမှန်တော့ မသိတော့ပါ။ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်သာ ကြားဖူးနားဝရှိ၏။ အငယ်များကတော့ ကြား တောင် သိပ်ကြားဖူးမည် မထင်ပါ။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် မတိုင်မီလောက်က သီချင်းများဖြစ်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကယားပြည်နယ်၏ သဘာဝ အလှများကြောင့် နှစ်ရက်ဟာကတော့ စိတ်ချမ်းသာစွာ အနားယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မှတ်မိနေသည့် ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ခရီးမထွက်မီ တစ်ရက်အလို ညနေတွင် ဂေါက်ကွင်းဘက် လမ်း လျှောက်ထွက်ရင်း ဂေါက်သီးကစားနေသည့် အသားညှိုညှို ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဂေါက်သမားကြီး တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရာ ကျွန်တော်ကလည်း တပ်ရင်းမှူးကြီး ဖြစ်မှ ဂေါက်သီးအရိုက် သင်နေသူဖြစ်၍ သိလိုသည် နှင့် ...

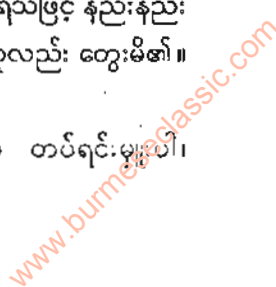
“ဂေါက်ကွင်း ကောင်းပါသလားခင်ဗျာ၊ ကစားတဲ့သူရော များပါ သလား။”

“ပဋိသန္ဓာရပြုရင်း မေးလိုက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ...
 “ဪ ... ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကစားကြပါတယ်၊ ဗျူဟာ အရန်တပ်ကလားခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က အရပ်ဝတ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း နောက်မှ လိုက်လာ သည့် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ်မှ ရဲဘော်များကို ကြည့်၍ မေးခြင်းဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် “သတင်းမပေါက်ကြားအောင်ထိန်းပါ” ဟု အထက်က ညွှန်ကြားထားသည်ကို ဗျူဟာအရန်တပ်လားဟု အမေးခံရသဖြင့် နည်းနည်း တော့ ဖြဲသွား၏။ “လျှိုင်ကော်က တယ်မလွယ်ပါလား” ဟုလည်း တွေးမိ၏။ ကိုကြောင့် အနည်းငယ်ပြီးလိုက်မိပြီး ...

“ဒီမှာ တည်းနေတဲ့တပ်ကပါ၊ ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမှူးပါ၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦးပါ၊ မိတ်ဆွေကြီးကရော ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်က ပြည်နယ်ရဲမှူးကြီး ဦးခင်မောင်ထွန်းပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီး တို့ ရောက်နေတာ ပြည်နယ်ရုံးမှာ ဗျူဟာမှူးကြီးပြောလို သိထားတာပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ဆို၏။

“ဪ ... ဦးခင်မောင်ထွန်းဆိုတော့ မင်းကြီးက စာရေးဆရာ ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်) ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

(ဤတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ စာရေးဆရာကြီးဦးခင်မောင်ထွန်းနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုတော့ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာ ရေးကော်မတီတွင် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပြီး တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင် ဖက် စာပေမိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေကြပါပြီ)

ဗျူဟာမှူး ပြောလို သိခြင်းဖြစ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ရဲမင်းကြီး ဖြစ်၍ “အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့”ဟု စိတ်အေးသွားမိပါသည်။

ကယားပြည်နယ်ကလည်း ရောက်ကတည်းက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် များက တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကြုံနေရ၍ စိတ်မောနေရ၏။ သတင်းပေါက်ကြား မသွားရေးက အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၍ ဒါကို အဓိကထားနေရ၏။

ထိုနေ့ညကတော့ စောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ပါသည်။ မအိပ်မီ ပထမဆုံးအကြိမ် ကယားပြည်နယ်စစ်ဆင်ရေးတွင် အောင်မြင်မှုရရှိရေး၊ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ကူညီညာဦး၍ မှိုင်းမ၊ပါမည့်အကြောင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိပါတော့သည်။

တပ်ရင်းမှူးဖြစ်မှ ကျွန်တော် မောင်သက်ဦးလည်း ဘုရား တော်တော် ရှိခိုးတတ်နေပါပြီ။

✱ ✱

ယ အနှုတ် ၁-ရက်၊ မနက် ၀၄:၀၀ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထပြီး အားလုံးပြင်ဆင်၏။ ၀၅:၀၀ နာရီတွင် ဗျူဟာမှူးကြီးနှင့် ဗျူဟာရုံးသို့ သတင်းပို့၍ ၀၆:၀၀ နာရီတွင် ခရီးစထွက်ခဲ့၏။

ဗိုလ်ကြီးလှရွှေနှင့် စစ်ကြောင်း(၂)က လွိုင်ကော်၏ မြောက်စူးစူးသို့ ချီတက်သွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် စစ်ကြောင်း(၁)က အရှေ့စူးစူးသို့ ချီတက် ခဲ့၏။ ပျိုင်းအတွက် ပထမနေ့တွင် ဗိုလ်လွင်ဦးအား တာဝန်ပေးလိုက်၏။ လွိုင်ကော်ကအထွက်ဆိုတော့ မြင်ကွင်းကောင်း၍ သိပ်အခက်အခဲ မရှိနိုင် သဖြင့် Juniorများအား တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့ ရည်မှန်း ချက်ဝင်ရင်းပါက ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကို တာဝန်ပေးရန် ရည်ရွယ်ထား၏။

လွိုင်ကော်မှ ထွက်ကတည်းက မိုးတဖွဲဖွဲ၊ ရိက္ခာငါးရက်စာဖြင့် စစ်ကြောင်းမှာ ခရီးမတွင်လှပါ။ စစ်သုံးမြေပုံသုံးပြီး Compass Marchလုပ် ရာ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေ၏။ နယ်မြေမှာ အပေါ်က ကျောက်တောင် များဖြစ်သော်လည်း တောင်ခြေတွင် ဗွက်တော နွဲ့တောများက အတော်ထူ ပြော၏။ ခပ်ဆင်ဆင် တောင်ကုန်းကလေးများကလည်း ပေါလှသဖြင့် ပျိုင်းက ဗိုလ်လွင်ဦးမှာ မျက်စိလည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးက မတွင်။

“ကဲ ... လွင်ဦး၊ မင်း နေကွာ၊ ငါပဲ ရှေ့က သွားတော့မယ်”

စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင် ရှေ့သို့ တက်ခဲ့၏။

ပျိုင်း-၃၂၆၃ လွယ်ပန်းယမ်းမှာပင် လမ်းမှားနေ၏။ ကျွန်တော်လည်း Compass Marchသာမက ဒေသခံလမ်းပြကိုပါသုံး၍ ချီတက်ခဲ့၏။ လမ်းပြ ကလည်း လွိုင်ကော်မြို့သားဖြစ်၍ တောမကျွမ်း၊ နောက်ဆုံး ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ချီတက်ရာ ပျိုင်း-၃၆၅ အနီးရောက်မှ မှီရှာနေသည့် ကယားအဘိုးကြီး တစ်ဦးအား သွားတွေ့၏။ ကျွန်တော်က ပါလာသည့် အင်းစိန်ဘဏ်မှ လဲယူလာသော တစ်ကျပ်တန်ထုပ် အသစ်စက်စက်တစ်ထုပ်ပေး၍ ...

“အဘ ... ဒေါ်ခူလိရွာ ပြပါ”ဆိုရာ ...

အဘိုးအိုက ...

“ဟ ... ငါက အဲဒီရွာသားကွ”ဟုဆိုကာ ရှောရှောရှူရှူ ခေါ်သွား ပါသည်။

တစ်နာရီသာသာနှင့် ရွာရောက်သွား၏။ ညနေစောင်းစပြုပြီ၊ ထိုရွာ မှာ ခဏနား၍ လမ်းပြထပ်ခေါ်ကာ တက်သလို အပြင်းချီတက်ခဲ့၏။ မချီ

တက်၍လည်း မရ၊ အလင်းရောင် မပျောက်မီ ပွန်ချောင်းကို ဖြတ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ညနေ ၁၆:၀၀ နာရီ ခန့်တွင် အခက်အခဲ မရှိဘဲ တက်သလို ရောက်သွား၏။ တက်ဝကား ပအိုဝ်းဖြစ်၏။ အိမ်ခြေသုံးလေးဆယ် ရှိပါ သည်။ တက်ဝမှ နာရီဝက်ခန့် သွားပြီးသော် ပွန်ချောင်းသို့ ရောက်ပါသည်။ ပွန်ချောင်း အကျယ်ကား ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျား အနေအထားခန့် ရှိမည်ထင်၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့် ကူးတို့ဆိပ်တွင် လှေလုံးဝမရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ တပ်ခွဲများကို ခေါ်ကာ ...

“ကဲ ... ချောင်းကူးစရာ လှေမရှိဘူး၊ Improve methodနဲ့ Water crossingပဲ၊ တပ်ခွဲလိုက် ဝါးခုတ်၊ မြေခင်း Ground sheet၊ ပလတ်စတစ် စနဲ့ နိုင်လွန်ကြီးတွေ သုံးပြီး လှေလုပ်၊ မြေခင်း မပါရင် ဝါးဖောင်လုပ်၊ ရေ ကူးတတ်တဲ့သူတွေက ဦးဆောင်၊ မကူးတတ်တဲ့ လူတွေက လှေစီး၊ တပ်ခွဲသုံးခွဲလုံး ကင်းအသေအချာချပြီး တစ်ပြိုင်နက် ကူးကြ၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် က ဟိုဘက်ကမ်းအတွက် လုံးဝ တာဝန်ယူပါ၊ အချိန်သိပ်မပေးနိုင်ဘူး” ဟု ပြောရ၏။

ပွန်ချောင်းကား ကိုက် ၁၀၀ စော့ကော့တော့ ကျယ်မည် ထင်ပါ သည်။ ရှည်မှန်းချက်အား နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် Dawn attack ဖြင့် ဝင်ရှင်းရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လောဆော်လိုက်ပါသည်။

ချောင်းကူးနေစဉ် ပထမဆုံးအကြိမ် နမ့်ဆန်ဗျူးဟာနှင့် စက်အဆက် အသွယ်ယူ၏။

“သတင်းပေါက်ကြားသွားပြီ၊ ရှည်မှန်းချက်ကို အချိန်မီ ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းရန်၊ အချိန်မီ မရောက်ပါက တပ်ရင်းဖျား၏ တာဝန်သာဖြစ်မည်”

ဟူသော ကြေးနန်းကို လက်ခံရရှိ၏။
“ဟိုက်”

“အလုပ်ကမှ မစရသေးဘူး၊ သတင်းက ပေါက်သွားပြီ ဆိုပါလား။”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူပင်စွာဖြင့် ညစာတောင် မစားနိုင်ဘဲ ချောင်းအမြန်ကူးပြီးရေးကို တွန်းအားပေးရ၏။ အရေးထဲမှာ ရဲဘော်စာစ် ယောက်က ဒိုင်းခနဲ ကျည်ဆန်ထွက်သွား၏။

ကျောင်းဆင်းခါစ ရဲဘော်သစ်၊ တော်သေးရဲ့ လူမမှန်လို့။ ဆရာတစ်ယောက်က အဖျားတက်ကာ သတိလစ်သွား၏။ သတိ လည်လာသောအခါ ကယောင်ကတမ်းများ ပြောနေ၍ ဆေးသွင်းပြီး ထမ်းစင်ဖြင့် ခေါ်တင်လာရ၏။ အလုပ်မှ မစရသေးဘူး၊ ဒုက္ခထုပ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆင့်လာ၏။ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ချောင်းကူးပြီးနေသည့် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် ခွဲ(၄)အား ပျိုင့်မှ အမြန် ဆက်ထွက်သွားစေ၏။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကား ယခင်နမ့်ဆန်တပ်ရင်းတွင် နေခဲ့ဖူးပြီး ဤခွင်၏ အထောက်ပေါက်သူဖြစ်၏။ ကူးကြီး ကူးလေးခွင်ကို ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ မဟာသိပ္ပံတက်နေရာမှ ကျောင်းဆရာမလုပ်ဘဲ ဘွဲ့ဘေးချိတ်၍ စစ်သား လုပ်လာသူဖြစ်၏။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိ၍ အားထားရ၏။

ခွဲ(၄) ထွက်သွား၍ မိနစ် ၂၀ ခန့် အကြာတွင် “ပတောက်၊ ပတောက်၊ ဖောင်း၊ ဖောင်း၊ ဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း၊ ဂျိမ်း”ဟူသည့် ပစ်ခတ်သံများ ကြားရ၏။

၅။ စာစကား

စက်ဖွင့်၍ “ဘာလဲ” ဟု လှမ်းမေးရာ ရန်သူအဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပစ်ခတ်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်လောင်းနှင့် ၂-လက်မ စိန်ပြောင်းတစ်လက်၊ ဗုံးသီး ၅-လုံး ရလိုက်ကြောင်းဖြစ်၏။

ပွဲဦးထွက် လာဘ်ကောင်းသွားပေပြီ။ ရည်မှန်းချက် ပျောက်သွားမည်စိုး၍ ရန်သူကို ဆက်မလိုက်ဘဲ ဆက်ထွက်ရန် မှာရ၏။ ခွဲ(၄) တိုက်ပွဲဖြစ်သည့် ပျိုင့်-၃၉၇၅ သို့ တစ်ရင်းလုံး ရောက်သော် လုံးဝမှောင်နေပေပြီ။ ရန်သူမှာ ရလလပ အနီ ဖြစ်၏။ ပစ်မ ထားခဲ့ဘဲ ကောင်းစွာ ကျင်းတူး မြှုပ်နှံပေးခဲ့ပါသည်။ ပျိုင့်- ၃၉၇၅ မှ ဒေါတနော ပျိုင့်- ၃၆၈၄ တို့အား ကွေ့ပတ်တက်ရ၏။ ညမှာ မိုးမှောင်ကျနေ၍ ဘာမှ မမြင်ရသဖြင့် အားလုံးကို မီးထိုးခွင့်၊ မီးတုတ်သုံးခွင့် ပေးလိုက်ရ၏။ လျင်မြန်မှုလိုက် လုံခြုံမှုကိုတော့ လျှော့ပေးမည်။ လမ်းကလည်း ကျောက်ကြို ကျောက်ကြာ ခပ်ဆိုဆို၊ လဲလိုက် ကွဲလိုက်ဖြင့် တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မမှေးလိုက်ရဘဲ “သွားဟ၊ သွားဟ” ဆိုပြီး အတင်း မောင်းတင် ချီတက်ခဲ့ရ သည်။

မနက် ၀၇:၀၀ နာရီ အချိန်တွင် စက်ခေါ်ရာ ခွဲ(၄)က နားအွမ်ရွာ ရောက်သွားပြီ။ ဘာမှ မထူးသေးကြောင်း သတင်းပို့၏။ မိမိတို့မှာက အလေးအပင်များနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ခွဲ(၄)လောက် ခရီးမတွင်ပါ။ သို့ရာတွင် ၀၈:၀၀ နာရီတွင်တော့ ရည်မှန်းချက် နားအွမ်ရွာသို့ ရောက်ပါပြီ။

“ဟူး ... ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ် ကိုမင်းသွင်ရေ”

ကျွန်တော်က ရွာထိပ်မှ လာစောင့်နေသည့် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်အား ပြောလိုက်ရာ သူက ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ လောလောဆယ် ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးခင်ဗျ။ ရွာက ရှမ်းရွာလေးပါ။ အိမ်အလုံး ၂၀ ကျော်နဲ့ တောင်ဘက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိပါတယ်။ ကျောင်းဘက်မှာ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲ ယူထားပါတယ်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးနဲ့ နှစ်ခွဲတော့ ရွာထဲမှာနေဖို့ လုပ်ထားပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုမင်းသွင်ပဲ ကျန်တဲ့တပ်ခွဲမှူးတွေနဲ့ ညှိပြီး နေရာချလိုက်ပါ။ မဆူညံစေနဲ့၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းနဲ့ ဗိုလ်တင်ကိုကိုတို့က လက်နက်ကြီးတွေ တစ်ခါတည်း ဆင်ထားကွာ၊ တို့လည်း ရောက်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆို ပစ်နိုင်အောင် လုပ်ထား”

ဟု မှာရ၏။ သူတို့အားလုံးက ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး နားပါဦးခင်ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ဖွက်တော့ ချည်းပဲ”

အားလုံးက ဝိုင်းနားခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်းရုံ၊ အခြေပြုသည့် အိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ရှမ်းအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကလေးနှစ်ဦး၊ ၎င်းတို့အမေ အသက် ၄၀ နှစ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အိမ်မှာတွေ့ရ၏။ အိမ်အားလုံးမှာ ပျဉ်ခင်း၊ ထရပ်ကား၊ သက်ကယ်မိုး အိမ်ကလေးများဖြစ်ကြသည်။ ရှမ်းရွာများက သက်ကယ်မိုး၊ ကယားရွာများက အင်ဖက်မိုးကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားလဲကာ မောမောနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်နေ၏။ အချိန်ကာမှ မနက် ၀၈:၃၀ နာရီခန့် အချိန်ခန့်ဖြစ်သည်။ ရွာတွင်းတွင် တပ်ခွဲသုံးမို့လို့ ရောက်ရှိနေရာချပြီးချိန်လည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဇနီးမောင်နှံအား လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ တိုက်ပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ရှမ်းစကားဖြင့် ပြောနေ၏။ အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံကလည်း ကျွန်တော့်အား ...

“ဩ ... ကွန်းလုံ၊ ကွန်းလုံ”

ဟု ပြန်ပြောရင်း စကားကောင်းနေ၏။ ထိုစဉ် ရွာတောင်ဘက် ထိပ်မှ ...

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း၊ ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ”

ရုတ်တရက် ဂျီသရိုးသံများ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ...

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက်”

ဆိုသည့် ဂျီဖိုး အတွဲလိုက် ဝံ့သံများ ကြားရ၏။

“ဟေ့”

“တင်ကိုကိုနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း၊ မေးစမ်းပါဦးကွ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲလို့”

ကျွန်တော်၏ စကားသံ မဆုံးလိုက်ပါ ...

“အုံးခနဲ ... အုံးခနဲ” စာ-မိလိမိတာစိန်ပြောင်းဟု ယူဆရသည့်

လက်နက်ကြီးကျည်များ ရုတ်တရက် ကျလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပေါ်မှ လွှားခနဲ အောက်ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော် ဆင်းအလိုက်တွင် နောက်ထပ် “အုံးခနဲ” ကျလာသည့်တစ်လုံးက လှေကားခြေရင်း၌ ကျကွဲသွား၏။ ဖွားခနဲ Splinterစများ၊ မြေမှုန်များ လွင့်ပျံသွား၏။ ကျွန်တော်က မြေပေါ်ဝပ်လိုက်မိ၍ ခေါင်းပေါ်ကျော်သွားပြီး အိမ်တိုင်များ မှန်သွား၏။ အိမ်အောက်ရှိ ကျွန်စံကောင်ကိုလည်း သွားထိ၏။

“ဟေ့ ... ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း၊ ရန်သူ့ကျည်လာတဲ့ဘက်ကို ဖဝ-ရော၊ စာ-ရော အမြန်ပြန်ပစ်၊ အမြန်ပြန်ပစ်”

ကျွန်တော်လည်း ဝပ်နေရာမှ လှမ်းအော်ရာ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းက ကပြောအလွှားဖြင့် လက်နက်ကြီးများ ပြန်ပစ်ပါတော့သည်။ အုံးခနဲ၊ ကျမ်းခနဲ သူပစ်ကိုက်ပစ် ပစ်နေကြရာ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့်

အလုံးနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့် ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်မှ ရန်သူ့ဘက်က အပစ်ရပ်သွားပါတော့သည်။ ပစ်ခတ်ချိန်မှာ (၁၅)မိနစ်ခန့်သာ ကြာပါ၏။

ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် အပြေးရောက်လာသည်။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ရွာတောင်ထိပ်ကို ရန်သူတွေ ဝင်လာတာ ကင်းရှည်အဖွဲ့က ပစ်လိုက်လို့ တိုက်ပွဲဖြစ်တာပါခင်ဗျာ၊ ကံကောင်းတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ရန်သူနှစ်လောင်း နှစ်လက် ကျန်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ ကိုမင်းသွင်ရာ၊ နေ ... လား၊ သွားကြည့်ကြမယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းက ကျန်တဲ့တပ်ခွဲမှူးနှစ်ယောက် နဲ့ ရွာပတ်စစ်ပြီး ဘာဖြစ်သေးလဲ ကြည့်ပါ၊ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ကွာ၊ ကိုးနာရီ Callမှာတော့ ဗျူဟာကို ထူးခြားဖြစ်စဉ်ရှိကြောင်း တင်ပြ လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာတောင်ဘက်အထွက် ကိုက်-၅၀၀ ခန့်အကွာ ရေချောင်းငယ်လေးအစပ်တွင် ရန်သူနှစ်ဦး မှောက်ခုံလဲကျ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ အမ်-၁၆ သေနတ်နှစ်လက်ကတော့ ခွဲ(၄)က ယူထားပြီးပါပြီ။

“ကင်းရှည် ချတော့ ဒီအဝင်လမ်းကို ထိန်းပြီး နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ချထားတယ်ခင်ဗျ၊ နှစ်ယောက် တွဲထားရင် စကားပြောနေပြီး ရန်သူလွတ်မှာစိုးလို့ ခွဲထားတာ၊ အခု ဒီကောင်တွေ ပျံင်က (၆)ယောက် တက်လာပြီး ဒီရေချောင်းမှာ သေတဲ့ နှစ်ယောက်က ချောင်းစပ်မှာ ရေခပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီက ကင်းသမား၊ လူသစ်က ဟေ့ ... ဘယ်အဖွဲ့ကလဲလို့ မေးတာနဲ့ ပြန်လှည့်ပြေးတော့တာ ပဲ”

“အဲဒါ ကျန်တဲ့ကင်းသမားလူဟောင်းက ကပ်ပြီး ဂျီဖိုးနဲ့ ကုတ်လိုက် တာ နှစ်ယောက်လုံး ကျသွားတယ်၊ သူပစ်မှ လူသစ်လေးကလည်း လိုက် ပစ်တာ၊ နောက်က Main Bodyပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ Main Bodyက အကြီးနဲ့ ထောက်ထားတာ၊ ဒီကောင်တွေ အသံကြားလို့ နောက်လည်း ပြန်ပြေးရော နောက်က အကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲ လှမ်းပစ်တော့တာ ပါပဲ ခင်ဗျ”

“သူတို့ နေရာယူထားတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး ပြီး၊ အားလုံး လူတစ်ရာတော့ ကျော်မယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး”

ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ဒီခွင်က ရန်သူ့အထာ ပေါက်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ကိုမင်းသွင်နဲ့ ခွဲ(၄)ကတော့ ခွဲ(၁)နှစ်စု ရန်သူ့နောက် လိုက်ရှင်း ပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာပဲ ပတ်လည်လှည့်နေမှုယူပြီး နေကြတာပေါ့၊ နားမှရမယ်၊ ဘယ်သူမှ မအိပ်ရသေးဘူး၊ သုံးလောင်း သုံးလက်အတွက်တော့ ဆုငွေသုံး ထောင်ပေါ့၊ ရန်သူနှစ်ယောက်ရအောင် ပစ်လိုက်တဲ့ ကင်းသမားရဲဘော်ကို Field Promotion အနေနဲ့ ဒုတိယတပ် အခု တပ်ပေးလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ကျဆုံးသွားသော ရန်သူနှစ်ဦးကို ကြည့်ရာ ခပ်ငယ်ငယ် ချောချောလေးများ ဖြစ်သည်ကို စိတ်မကောင်းစရာ တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ စစ်အင်္ကျီ ပုခုံးတံဆိပ်ကို ကြည့်ရာ မနေ့က အဖွဲ့နှင့် မတူပါ။ သူတို့က တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဘိန်းလုပ်နေသည့် အဖြူတွေ။

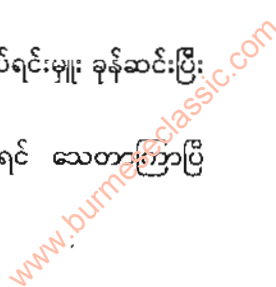
မည်သို့ဆိုစေ ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ရန်သူ ဝင်လာရာ လမ်းကြောင်းများကိုလည်း အသေအချာ လိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အမှန်ပင် လူတစ်ရာကျော်ခန့် ခေတ္တနားထားသည့် နေရာများကို တွေ့ရ၏။

ရွာထဲပြန်ရောက်သော် ကျွန်တော်နေသည့်အိမ်မှ ကျွန်တော်ကောင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရပြီး သေဆုံးသွားသည်မှလွဲ၍ မည်သူမှ အထိအခိုက် မရှိပါ။ ထိချင်းထိရင် အိမ်အောက် ခုန်ဆင်းလိုက်သည့် ကျွန်တော်သာ ထိခိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လက်နက်ကြီးကျည်ကျသည့် နေရာနှင့် ကျွန်တော် ဝပ်သည့်နေရာမှ တစ်လံသာသာသာ ဝေးသောကြောင့်ပါ တည်း။

ထောက်လှမ်းရေးအရှိ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ...

“တပ်ရင်းမှူး ... အတော်ကံကောင်းတယ်၊ တပ်ရင်းမှူး ခုန်ဆင်းပြီး ဝပ်တဲ့နေရာနဲ့ အလုံးကြီးကျတဲ့နေရာ ကပ်နေတယ်”

“သေနေစေမှ သေတာပါကွာ၊ သေမယ်ဆိုရင် သေတာကြာပြီ ဟေ့ကောင်ရေ၊ ထားလိုက်ပါကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ တပ်ရင်းတွင် ရာထူးအကြီးဆုံးမို့ ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့် ပြောသာ ပြောရသည်။ လက်နက်ကြီးကျသည့်နေရာနှင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ မဝေးလှသဖြင့် အတော်တော့ ဖျားသွားပါ၏။

“ကဲ ... တင်ကိုကို၊ တို့နေတဲ့ အိမ်က မဲ့ထောက်ပေါ့ထောက်ရဲ့ ကျွဲအသေနှစ်ကောင် ဝယ်လိုက်ကွာ၊ စစ်ကြောင်းကို အသားပေါ်ပေးလိုက်၊ ဒီညတော့ ကင်းရှည်ရှည်ထုတ်ပြီး နားကြတာပေါ့”

သူတို့ ကျွဲကြီးနှစ်ကောင် သေ၍ အိမ်ရှင်များမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ မတတ်နိုင်ပါ၊ ဖြစ်တတ်သည့်အရာများသာ ဖြစ်ကြပါ၏။ သနား၍ ကျွဲနှစ်ကောင်ဖိုးကို သူတို့ ကျေနပ်အောင် ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလိုက် ပါသည်။

နေ့လယ်တွင် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ရန်သူတွေ အရှေ့တောင်ဘက် ဆုတ်သွားတယ် တပ်ရင်းမျိုးကြီး၊ ဒီကောင်တွေ သံလွင်မြစ်ဘက် ပြန်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဧါတဖွီး လောက်ထိ ရောက်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုမင်းသွင်နဲ့ ခွဲ(၄)နားပါ၊ ဒီနေ့တော့ အားလုံး နားမှရမယ်”

ပွဲဦးထွက်အောင်ပွဲကြောင့် ထိုညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်သွား ပါ၏။ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းနေတာလည်း ပါမည်ထင်ပါသည်။ ဗျူဟာ ကလည်း ကျေနပ်ကြောင်း ကြေးနန်းဝင်လာပါသည်။

အထက်ဌာနက ကျေနပ်သည်ဆိုလျှင် လုပ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

နားအွမ်တွင် နှစ်ရက်ခန့် ပတ်ဝန်းကျင် ရှင်းရင်း နားလိုက် ရ၏။

မြောက်ဘက် ကဒူးကြီး ဝင်ရှင်းသည့် ဗိုလ်ကြီးလှရွှေစစ်ကြောင်းက ပျိုင့်-၄၉၄၅ အနီးတွင် ရန်သူအဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့နှင့် ထိတွေ့မှုတစ်ခု ဖြစ်၍

တစ်လောင်းနှင့် အမ်-၂၁ တစ်လက် ရလိုက်၏။ မိမိဘက်မှတစ်ယောက် ကျသွား၏။ စစ်တိုက်တာပဲ ပန်းနဲ့ပေါက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် အကျအဆုံးတော့ ရှိတတ်ပါ၏။

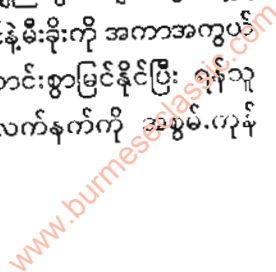
နောက်ရက်များတွင် ဗျူဟာမှ ဟွေလှိုင်းကို ရှင်းနိုင်ရင် ရှင်းပါဟု ဆို၏။ ရိက္ခာကလည်း ကုန်လုပြီ၊ မြန်မြန်မရှင်းက ထမင်းငတ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ခွဲမျိုးများနှင့် ဆွေးနွေးပြီး ဟွေလှိုင်း ရှင်းရန် ပြင်ဆင်ရ၏။ ထိုနေ့က ဆွေးနွေးပွဲ၌ ပြီးခဲ့သည့်ဖြစ်စဉ်များတွင် ကင်းသမား ကောင်းသော ကြောင့် နှစ်လောင်း၊ နှစ်လက် ရခဲ့သည်ကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။

“စစ်မြေပြင်ကင်းစောင့်တစ်ယောက်ရဲ့ သိထားရမယ့် အချက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်မှုနေရာကောင်းတစ်ခုရဲ့ ပြည့်စုံရမယ့် အချက်တွေ သိတဲ့သူ ပြော ကွာ”

ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်ရာ အားလုံးက အလိုက်သိစွာဖြင့် “တပ်ရင်း မျိုးကြီးပဲ ရှင်းပြပါခင်ဗျာ”ဟု ဆိုကြ၏။

“နေတင်းနယ်တပ် ထင်ရှားမှတ် ချဉ်းကပ်လုပ်ဆောင်ဖွယ်၊ လှည့်ကင်းဝင်ထွက် စကားဝှက် ပေးချက်လုပ်ဆောင်ဖွယ်ဆိုတာ စစ်မြေပြင် ကင်းစောင့် သိထားရမယ့် ဟာတွေလေကွာ၊ နေ- မိမိ တည်နေရာ၊ တင်း- ရန်သူ့သတင်း၊ နယ်-နယ်မြေအခြေအနေ၊ တပ်- တပ်ချထားမှု၊ ထင်ရှား မှတ်- ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသား၊ ချဉ်းကပ် လုပ်ဆောင်ဖွယ်-ရန်သူချဉ်း ကပ်လာရင် လုပ်ဆောင်ရမယ့်အချက်တွေ၊ လှည့်ကင်းဝင်ထွက်- မိမိလှည့် ကင်း ဝင်ထွက်ချိန်တွေ၊ စကားဝှက်- မိမိတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စကားဝှက်၊ ပေး ချက်- အချက်ပေးရင် လုပ်ရမယ့်ဟာတွေပေါ့၊ ဒါတွေ သိထားရင်ရပြီ၊ အဲဒါတွေသိအောင် ရဲဘော်တွေကို သင်ပေးကြပါ”

“ပစ်ခတ်မှုနေရာကောင်းကတော့ကွာ၊ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် ရှိရ မယ်၊ တက်လမ်းဆုတ်လမ်း ကောင်းရမယ်၊ မီးရောင်နဲ့မီးခိုးကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်ရမယ်၊ မိမိက ရန်သူကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ပြီး ရန်သူ က မိမိကို မမြင်နိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်ရမယ်၊ မိမိ လက်နက်ကို အမွှာ-ကုန် အသုံးချနိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါတွေပါပဲ”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသည်နှင့် ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ဒီကပြန်ရင် ဗိုလ်လောင်းကျူရှင်ဖွင့်စားလို့ရပြီ ခင်ဗျာ” ဟု ဝင်နောက်လိုက်၏။

“အောင်မယ် ... ခွေးမသား၊ မင်းကလား ငါ့ကို”

ကျွန်တော်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဆိုလိုက်သောအခါ အားလုံးက ပြုံးကြ ပါ၏။ မိမိစစ်သည်များ၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေမှုကို ရမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် မည်။ အောင်ပွဲရမည်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ... နက်ဖြန် ဟေ့လို့ ရှင်းမယ်၊ အားလုံး အသင့်ပြင်ထား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှမ်းကြီးသန်းနိုင် အလှည့်ပဲ”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဟေ့လို့သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဟေ့လို့မှာ သောင်းကျန်းသူတို့၏ သံလွင်မြစ်ကူးစခန်းကြီးဟု ဆို၏။ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းပြမရှိ၊ Compass March ပင်ဖြစ်၏။ လမ်းမှာတွေ့ သည့် ရွာသားနှစ်ဦးစ တစ်ဦးစကလည်း ထွက်ပြေးကြ၏။ မည်သူကမျှ အတွေ့မခံပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းပြ မပါ၍ အင်တောများ၊ ကျောက် တောင်များကြားတွင် ဟိုတက် ဒီတက်ဖြင့် လမ်းပျောက်သွား၏။ ပွိုင့်- ၃၂၂၇ အနီး ရောက်ချိန်တွင် နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီ ထိုးပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ရှမ်းကြီး၊ မင်း လမ်းရှာမတွေ့ဘူးလား”

ကျွန်တော့်တပ်တွင် သန်းနိုင် နှစ်ယောက်ရှိရာ တစ်ယောက်က ရှမ်း၊ တစ်ယောက်က ထားဝယ်၊ ထို့ကြောင့် ရှမ်းသန်းနိုင်၊ ထားဝယ်သန်းနိုင် ဟု ခွဲခြားထားရ၏။

“ဟုတ်တယ် တပ်ရင်းမှူး၊ လမ်းပျောက်နေပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် ပွိုင့်-၃၂၂၇ အနီးရှိ ကျောက်တောင်တစ်ခု၏ လူသွားလမ်းယောင်ယောင် လမ်းဘေးတွင် ထိုင်နေရာ မနီးမဝေး၌ စက္ကူ စလေးများ ဆုတ်ဖြထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်က ကောက်ခိုင်း၏။

“ကဲ ... တင်ကိုကို၊ ကော်ကပ်ပြီး ဆက်ကြည့်စမ်းကွာ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ဆက်ကြည့်၏။

“ဟာ ... တပ်ရင်းမှူး၊ ဟေ့လို့ ရှမ်းအကောက်ဂိတ် လက် မှတ်ပဲ”

“နေ့စွဲပါလား”

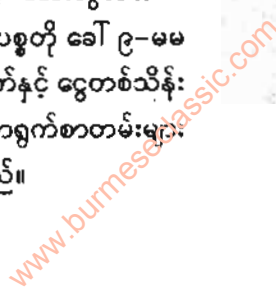
“ပါပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မနေ့က နေ့စွဲပါ”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီနားမှာ ဂိတ်ရှိမယ်ကွ၊ တပ်ဖြန့်ရှာဖို့ တပ်ခွဲမှူးတွေ ကို ပြောကွာ”

ချက်ချင်းပင် တပ်ခွဲသုံးခွဲဖြင့် တပ်ဖြန့်ရှာကြ၏။ သိပ်မရှာရပါ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကြာ၏။ ရှမ်းကြီး ပြေးလာသည်။ “တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းနားနေသည့် နေရာနှင့် ကိုက်တစ်ထောင် ခန့် မရှိတရှိတွင် အင်ဖက်တဲတန်းလျား ဆယ်ခုနှင့် နွားမှောင်ခိုစခန်းကြီး အား တွေ့ရပါသည်။ စခန်းတွင် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ပါ။ လူနေသည့် လက်ရာခြေရာများကိုကား အထင်အရှား တွေ့ရပါသည်။ ဘေးနားတွင် ရေချောင်းကလေးရှိနေ၍ ထမင်းမစားသေးသဖြင့် ခေတ္တအခြေ ပြုကာ မနက်စာစားကြ၏။

ထမင်းစားနေစဉ် တောင်ဘက်တွင် နေရာယူထားသည့် ခွဲ(၄)မှ ပစ်ခတ်မှုဖြစ်၏။ သိပ်မပစ်လိုက်ရပါ။ “ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း” ဖြင့် လေးငါးဆယ်ချက်သာ ပစ်ရ၏။ ရန်သူတစ်လောင်းနှင့် ဘေးလွယ်အိတ် တစ်လုံး သိမ်းဆည်းရမိရာ ကံကောင်းစွာပင် လမ်းဘမ်းပစ္စုတို ခေါ် ၉-မမ ကျည်နှင့်ပစ်ရသည့် တစ်ချက်ပစ် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ငွေတစ်သိန်း ခုနစ်သောင်း ရလိုက်၏။ ၎င်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှရရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းများ အရ ရန်သူအကောက်အဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်ကို သိရပါသည်။

“အင်း ... ဒီစစ်ဆင်ရေးကတော့ ခွဲ(၄)အောင်ပွဲပဲ”

ချီးကျူးစကား ဆိုမိ၏။

ခွဲ(၄)မှူး ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်အား ဟောလှိုင်းကူးတို့ထိ လေးစုဖြင့် ရှင်းခိုင်းလိုက်၏။ ကူးတို့တွင် ရန်သူအနည်းငယ်နှင့် ပစ်ခတ်မှု ခဏဖြစ်၍ စီးမြင်းတစ်ကောင် ရလိုက်ပြန်၏။ ရန်သူသုံး စက်လှေများကမူ သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း မောင်းပြေးကြ၏။

ဟိုနေ့ညမှောင်မှ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် လေးစု ပြန်ရောက်လာသည်။ ဟောလှိုင်းနွားမှောင်ခိုစခန်းမှာပင် ထိုတစ်ညအား အခြေပြုလိုက်ရ၏။

ငါးရက်စာ ရိက္ခာလည်း ကုန်သွားပါပြီ။

ရိက္ခာများ ကုန်သွား၍ အခြေအနေကို ဗျူဟာသို့ တင်ပြရ၏။ ဗျူဟာက ရိက္ခာဆန်စားရန် ညွှန်ကြား၏။ သံလွင်နှင့်နမ့်မတိန်း၊ ချောင်းဆုံရှိ တာဆွတ်တိန်ကူးတို့ကိုလည်း ရှင်းခဲ့ပါဦးဟု ညွှန်ကြားပြန်၏။ တာဆွတ်တိန်ကို နှစ်ရက် ရှင်းလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆန်လက်ကျန်လေးနှင့် ထမင်းစား၍ ရနေသေး၏။ ရဲဘော်များကတော့ ကျွဲသားနှင့် ဆန်ပြုတ် ပြုတ်သောက်နေရသည်။ ကြာသော် အားလုံးကျွဲညှိနဲ့ပေါက်လာ၏။ တာဆွတ်တိန် တစ်ဝိုက်တွင် ရန်သူ စခန်းဟောင်းများ၊ ခိုးထုတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် သစ်လုံးများသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဘာထူးခြားမှုမှ မဖြစ်တော့ပါ။ ထိုအခါကျမှ ဗျူဟာက ...

“လုပ်ဆောင်မှု အားလုံး ကျေနပ်ပါသည်။ ကနရလျှင်ရခြင်း ဆီဆိုင်သို့ တစ်ရင်းလုံး ဝင်ရောက်ပါ”

ဆိုသည့် ကြေးနန်း ပို့လာပါ၏။

နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် စစ်ကြောင်း(၂)က ဆီဆိုင် အရင်ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁)မှာ တာဆွတ်တိန်မှ ဆီဆိုင်သို့ အပြင်းချီတက်ရ၏။ ကဒူးကြီးရောက်မှ ထမင်းပြန်စားရ၏။ ငါးရက်စာ

ရိက္ခာကို ဆယ်ရက်ခန့် ဆန်စားလိုက်ရ၍ လူတွေလည်း ယဲယဲမျှသာ ကျန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ဆီဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်ကား အားလုံး မေ့သွားပါတော့သည်။ ဆီဆိုင်၏ လှပသာယာမှုက ကျွန်တော်တို့အား အမောပြေပေ၏။ ဆီဆိုင်ကား တောင်ကြီးနှင့် လျှိုင်ကော်၊ အင်းအရှေ့ ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် အစည်ကားဆုံးမြို့ ဖြစ်၏။ လိုတာရ၏။ စားစရာ၊ ဘောက်စရာလည်း ပေါ၏။ ပျော်ရွှင်စရာလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်များကို အတိုးချပြီး အနားယူစေ၏။ သုံးလေးရက် နားလိုက်သော် အားရှိသွားပါလိမ့်မည်။

စစ်ဆင်ရေးက ယခုမှ အစရှိသေးသည်။ မကြာမီ ပေ-၈၀၀၀ ကျော်မြင့်သည့် မဲနယ်တောင်ကြီးပေါ် တက်ရမည်ဟု သတင်းကြိုရထား၏။

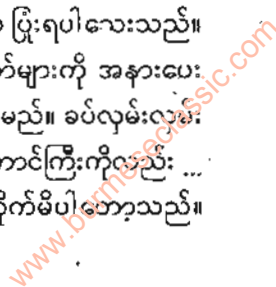
ဆီဆိုင် ဝင်သည့်နေ့က ညနေစောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ လမ်းမကြီးဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှ စစ်သည်တို့လိုရာ သီချင်းများ လာနေ၏။ သီချင်းက အမျိုးသမီး အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်တင်တင်မြ၏ “တောင်တန်းပြာနဲ့ ကျောပိုးအိတ်”။

“မြင်စေခြင်း စမ်းလှသည် xxx တောင်တန်းပြာ စစ်စခန်းမှာ xxx ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ချီ xxx စစ်သည်များစွာ xxx အားမာန်တက် xxx အသက်ပေးကာ ရည် xxx မျိုးသောက် ဇာနည်ဘွားတွေ xxx စွန့်စား ဝံ့ကြွား xxx စွမ်းပကား ပြုကြသည် xxx”

“မမမြရ ... အစ်မက စွမ်းပကား ပြခိုင်းနေ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကံကောင်းလို့ ထမင်းငတ်ပြီး မသေတယ်ဗျာ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ခပ်ရွတ်နောက်နောက်လေး ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ မောနေသည့် ကြားမှ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကာ ပြုံးရပါသေးသည်။

ကျွန်တော်ကား တာဝန်ရှိသူ တပ်မှူးမို့ ရဲဘော်များကို အနားပေးအစာကျွေးကာ နောက်တစ်ပွဲအတွက် ပြင်ရ ဆင်ရပါဦးမည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စိန်ခေါ်နေသည့် ပေ-၈၀၀၀ ကျော်မြင့်သည့် မဲနယ်တောင်ကြီးကိုလည်း ... မင်းလားကွ၊ မဲနယ်တောင်တန်းဟု ကြီးဝါးလိုက်မိပါတော့သည်။

မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်မှာ နေခဲ့စဉ်က

ဆီဆိုင်တွင် တစ်ရက် နှစ်ရက် နားပြီးသည့်နောက် ပေ-၈၀၀၀ ကျော်မြင့်သည့် အရှေ့ဘက် မဲနယ်တောင်တန်းကြီးသို့ တက်ခဲ့သည်။ ကွပ်ကဲမှုမှာ နမ့်ဆန်ဗျူဟာအောက် ဖြစ်၏။

“စစ်ကြောင်း(၂)အား မဲနယ်တောင်တန်းမြောက်ခြမ်း လှုပ်ရှားတာဝန် ပေးအပ်ရန်နှင့် တောင်ကြီး၊ ဟိုပုန်း၊ မိုင်းပွန်း၊ လွယ်လင်း၊ နမ့်ဆန် လမ်းကြောင်းထိန်းသိမ်းရန်၊ တပ်ရင်းမှူး ဦးစီးသော စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ဖွဲ့သုံးစွဲသည့် မဲနယ်တောင် တောင်ခြမ်းတွင် အခြေပြု၍ လှုပ်ရှားပြီး ရလလဖအနီတပ်ဖွဲ့များအား ကွက်ပြည့်စုန်း ရှင်းလင်းရန်”

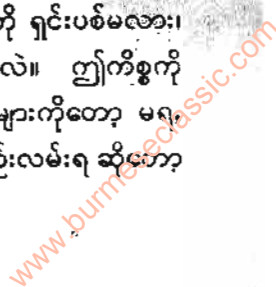
ဗျူဟာ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် တပ်ခွဲနှစ်စွဲမှာ ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမကို ထိန်းသိမ်းနေရသဖြင့် ဘယ်မှ ဝေးဝေးလဲလဲ မသွားရပါ။ ကျွန်တော် ဦးစီးသော တပ်ခွဲသုံးစွဲသော ဗျူဟာက ငြိမ်နေသည်ကို မကြိုက်သဖြင့် ဟိုရှင်း၊ ဒီရှင်း၊ ပတ်ရှင်းနေရ၏။ ရံဖန်ရံခါ ပွန်ချောင်းကို ဖြတ်၍ မိုင်းဆစ်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ခိုင်း၏။ ထိုစဉ်က ပွန်ချောင်းမှာ တံတားကောင်းကောင်း မရှိပါ။ အချို့နေရာများတွင် ဒေသခံများ ဆောက်ထားသည့် ဝါးတံတားမျှသာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို တံတားရှိသည်ဟု မည်သူကမျှ မပြော၊ တံတားရှိသည့် နေရာလည်း ကျွန်တော်တို့ မသိ၊ ချောင်းကူးတိုင်း လှေမရှိ ဘာမရှိဖြင့် ရန်ကုန်တွင် လေ့ကျင့်လာသည့် Water crossing နည်းများဖြင့် ပါလာသည့်ကြိုးများ၊ ရဲဒင်းများ၊ ဓားများကို အားကိုးကာ ဝါးခုတ်၍ ဖောင်ဖွဲ့ ကူးရပါသည်။ သုံးလေးငါးခါလောက် ပွန်ချောင်းကို ကူးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း အတော်ရေကူးကျွမ်းကျင်သွား၏။ အရင်ကတော့ သိပ်ကူးနေ မကျတော့ ရဲဘော်များက ရေကြောက်နေကြ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွ ... Water Crossing ဆိုတာ သူ့နည်းစနစ် Procedure အတိုင်း လုပ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က စစ်ကျောင်းနည်းပြဆရာ လုပ်လာသူဆိုတော့ Water crossing လုပ်မည့် အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများကို အားပေးရ၏။ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းအား တောင်ပေါ်နှင့် တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးများ၌ ကျွမ်းကျင်အောင် နောက်တန်း၌ လေ့ကျင့်လာခဲ့၏။ ထို့အပြင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချီတက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေးများ၏ အခြေခံသဘောတရားနှင့် လုပ်နည်းများ သင်ကြားပေးထား၏။ တောတွင်းစစ်သည် တစ်ဦးချင်း၏ အရည်အချင်းများ ဖြစ်သော မျက်စိရှင် နားပါးမှု၊ လက်ဖြောင့်မှု၊ ကိုယ်စိတ်ကြံ့ခိုင်မှုကိုလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် တောင်ပေါ်စစ်ဆင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တောင်တန်းဒေသ၏ ထူးခြားချက်၊ အားနည်းချက် အားသာချက်များကို သိစေရုံသာမက တောင်ပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကစားနိုင်ရန်လည်း လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ တပ်ကို အမြန်ဖြန့် အမြန်ပြန်စု နိုင်ရန်လည်း လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အငိုက်ရရှိမှုကို ဖြစ်စေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခင်ယခင် တပ်များက မဲနယ်တောင်တန်းများပေါ်တွင် စစ်ကြောင်းလိုက် ချီတက်သွားကြသည်။ စစ်ကြောင်းလိုက် အခြေပြုသည်။ ရန်သူက ပအိုနီ ခေါ် ရလလဖအနီ၊ သူတို့ကား ဒေသခံများဖြစ်၍ အင်နှင့် အားနှင့် မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်တွင် နေလေ့နေထ မရှိ။ ပြောက်ကျား ဖြန့်ခွဲ နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို တွေ့ဖို့မလွယ်။ ကွန်မြူနစ်ပြောက်ကျားများ၏ သီအိုရီအရ ကျွန်တော်တို့ စုလျှင် သူတို့ခွဲ၏။ ပြီးလျှင် ပြည်သူလူထု အတွင်း၌ တပ်ဖျောက်နေလိုက်၏။ ရေနဲ့ ငါးပေါ့ခင်ဗျာ။

မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်ရှိ ဒေသခံ ပြည်သူလူထု ရေပြင်၌ ရလလဖအနီ ပြောက်ကျား ငါးများကား ကူးခတ်နေကြ၏။ ထိုငါးများကို ရအောင် ဖမ်းရမည်။ ဘယ်လို ဖမ်းမလဲ၊ ရေနင့်တူသော ပြည်သူကို ရှင်းပစ်မလော့။ ထိုအခါ ရွာတွေကို ရွှေ့ရမည်၊ ဘယ်လုပ်လို့ ရမလဲ။ ဤကိစ္စကို ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဒီပြောက်ကျားငါးများကိုတော့ မရ၊ ရအောင် ဖမ်းရပါမည်။ ကြံရပြန်၏။ လိုလျှင် ကြံဆ၊ နည်းလမ်းရ ဆိုတော့ ကြံလိုက်သည့်အခါ နည်းလမ်း ရလာ၏။

မဲနယ်တောင်တန်းပေါ် ရောက်ခါစ၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် စစ်ကြောင်းအား ဒေါင်လိုက်သော်လည်းကောင်း၊ အလျားလိုက်သော်လည်းကောင်း တပ်ကို မခွဲဘဲ လှုပ်ရှားစေ၏။ ရက်အနည်းငယ်ကြာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ထို့နောက် တပ်ခွဲအလိုက် နယ်မြေသတ်မှတ်ပြီး မြောက်မှတောင်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်မှမြောက်သို့လည်းကောင်း၊ တစ်နေရာတည်းကို တစ်ခွဲဝင် တစ်ခွဲထွက် လုပ်စေသည်။ ထိုအခါ မနက်တွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲ လာသွားပြီး၍ ကျွန်တော်တို့ မလာတော့ဘူးထင်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ရွာထဲ၌ အခြေပြုနေသည့် ရန်သူ့အဖွဲ့ငယ်ကလေးများကို နောက်ကပ်ခွဲက ဝင်ရှင်းရာ၌ တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်တော့၏။ ဤစစ်နည်းဗျူဟာဖြင့် တစ်လ အတောအတွင်း ကျွန်တော့်တပ်ရင်းသည် မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်မှ M-16 သေနတ်နှစ်လက်ဖြင့် အလောင်းငါးလောင်း ရလိုက်၏။ ထိုအခါ ရန်သူများက အောက်ပါအတိုင်း ပြောတော့သည်-

“ဟ ... ဒီတပ်က အတော်ညာဏ်များတယ်ကွ၊ ဟိုကပေါ်လာ၊ ဒီက ပေါ်လာနဲ့”

လေးငါးခါလောက် ရန်သူနှင့် ထိတွေ့မှု ဖြစ်ပြီးသောအခါ မဲနယ် တောင်တန်းပေါ်ရှိ ရွာကြီးများတွင် ရန်သူများ အစုခွဲ၍ မခိုအောင်းရဲ တော့၊ တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ဆင်းကုန်ကြ၏။ အချို့ပွန်ချောင်း အား ဖြတ်ကူး၍ အရှေ့ဘက် မိုင်းဆစ် ခွင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။ အချို့လည်း တောင်ဘက် ရှားတောမြို့နယ်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်တွင် ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းကြီး အတော် ကြာသွား၏။

ဆီဆိုင်နားက ရန်သူများ

ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲက မဲနယ်တောင်တန်း မြောက်ခြမ်း၊ စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ခွဲသုံးခွဲက မဲနယ်တောင်တန်း တောင်ခြမ်းဟု ဗျူဟာမှ ခွဲခြားတာဝန်ပေးထားသည်ကို

ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ စစ်ကြောင်း(၂)၏ တာဝန်က မိုင်းပွန်နှင့် ဟိုပုန်းကြား ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး လုံခြုံရေး အဓိက ဖြစ်သဖြင့် သိပ် မလှုပ်ရှားရ၊ ကားလမ်းဘေးက သိပ်မခွာရ၊ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁) မှာကား နေ့စဉ်ရက်ဆက်လိုလို “ဤမြေမှ ဟိုတောင်တန်း ရော်ယမ်းလို သာ ချိပါလေ”ဆိုသည့် စာဆိုအတိုင်း ချိလေတဲ့ ချိလေနဲ့ချည်းသာ မိနေ ပါ၏။

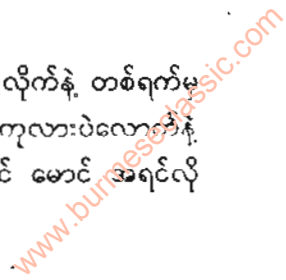
လှုပ်လိုက်တိုင်းလည်း ရန်သူ့ပြောက်ကျားအဖွဲ့ငယ်လေးများဖြင့် မကြာခဏတိုးကာ “ပတောက်-ပတောက်၊ ဖောင်း-ဖောင်း” လေးလောက် တော့ လုပ်လိုက်ရသေး၏။

“ရန်သူ မရှိပါဘူး” ဆိုသည့် မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် မကြာ ခဏ ရန်သူနှင့် ထိတွေ့ကာ လက်နက်ငယ် တစ်လက် နှစ်လက် ရတတ် သည့် ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်းအား ဗျူဟာမှ ချိုးကျူးသည့် ကြေးနန်းများ ပို့ပေးပါ၏။ ရန်သူ အနားမရအောင် မခိုအောင်းနိုင်အောင်ဟု ဆိုပြီး မဲနယ်တောင်တန်း တောင်ဘက်ခြမ်းအား လနှင့်ချီ၍ ကွက်ပြည့်နင်းကာ ရှင်းစေပါ၏။

ရန်သူ အနား ရမရတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ မနားရသည်က တော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ခရီးသွားရပါများ၍ ကိုယ်အလေးချိန်များပင် ကျကုန်၏။ အသားမစားရ၍ အားတွေကလည်း တော်တော်နှင့် ပြန်မပြည့်၊ မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်တွင် စားစရာ အသားရိက္ခာကလည်း ရှားပါးလှ၏။ ဒေသခံ ပအိုဝ်တိုင်းရင်းသားများက တကယ် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်ကြ၏။ သားကြီး ငါးကြီး မစားကြ၊ အသီးအရွက်သာ အဓိကထား စားကြ၏။ အကောင်ပလောင်လည်း မွေးလေ့မွေးထ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကြက်၊ ဝက် ဆိုတာ ရှာမရ။

ကြာသော် စစ်သည်များက ...

ဒီအတိုင်း မဲနယ်တောင်ကြီးကို ကျော်လိုက် ခွလိုက်နဲ့ တစ်ရက်မှ လည်း ကောင်းကောင်းမနေ၊ စားစရာကလည်း ကုလားပဲလောက်နဲ့ “အင်း ... ဒီတိုင်းဆို ခူးတွေချောင်ပြီး တပ်ပြန်ဝင်ရင် မောင် အရင်လို

မဟုတ်တော့ဘူးလို့များ အပြောခံရမလား မသိဘူး” ဟု မကြားတကြား ဆိုလာကြ၏။

သူတို့ ပြောသည်မှာ ဟုတ်ပါသည်။ နားအွမ်ခွင် ဝင်ခဲ့စဉ်ကလည်း ငတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ယခုလည်း ထပ်ငတ်နေရင်တော့ တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော် ညံ့ရာကျချေပြီ။

ထို့ကြောင့် တပည့်ကျော် အိုင်အို ဗိုလ်တင်ကိုကိုအား ခေါ်ယူ ပြီး ...

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကိုရေ၊ တို့စစ်ကြောင်း(၁)ကြီးလည်း မဲနယ် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ နှစ်လနီးပါးရှိပြီ၊ သေနတ်လည်း တောင်ပေါ်မှာ နှစ်လက် သုံးလက် ထပ်ရထားပြီးပြီ၊ လောလောဆယ် ဘာမှလဲ မတူးဘူး၊ ဆီဆိုင်ဘက် သုံးလေးရက် ဆင်းပြီး ရဲဘော်တွေကို အနားပေး အစားကျွေး ချင်တယ်၊ တို့ကောင်တွေ Charging ကုန်နေပြီကွ၊ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်သွား ရင် အကုန်လုံး အားပြတ်ကုန်မယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းတောင် မလိုက်နိုင်လို့ ငါ့အလစ်မှာ ထမ်းစင် ခိုးခိုးစီးနေတယ် ကြားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဗျူဟာကို ဆီဆိုင်မှာ ရိက္ခာထုတ်ရင်း သုံးရက်လောက် ဓဏနားခွင့်တောင်းကွာ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ကျွန်တော် ပြောသည်များကို ကြားနန်းဖြင့် ဗျူဟာသို့ တင်ပြလိုက်၏။ ဗျူဟာကလည်း ချက်ချင်းပင် ခွင့်ပြုကြောင်း ပြန်လာ၏။

“နက်ဖြန် ဆီဆိုင် ဝင်မယ်ဟေ့”

ခွင့်ပြုချက် ရသည်နှင့် စစ်ကြောင်းကြီး တစ်ခုလုံးအား အသိပေး လိုက်ရာ အားလုံးက ...

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဆီဆိုင် ဝင်ရမယ်တဲ့ကွ” ဟု ဝမ်းသာ အားရ ကြွေးကြော်လိုက်ကြ၏။ ဆီဆိုင်သည်ကား ကျွန်တော်တို့အတွက် အနီးဆုံး အိုအေစစ်ကလေးပါတည်း။

အေးမြသာယာသော ထိုအိုအေစစ်နယ်မြေတွင် ကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယအကြိမ် သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်စဉ်က စောင့်ကြိုနေ သည်ကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။

ကယားပြည်နယ်ရှေးနေ့ရခင်း

ဗျူဟာမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မဲနယ်တောင်တန်း
၏ တောင်ဘက်အမြင့်ဆုံးဟု ဆိုရမည့် ပျိုင့်-စဝရစ လှိုင်မောဒေသတစ်
ဝိုက်မှ နောင်ပန်နှင့် လွယ်ပွတ်ရွာကြီးများကို ဖြတ်ဆင်းပြီး ဆီဆိုင်သို့ ဝင်
ရောက်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ... အိုအေစစ်ကလေးကတော့ ရောက်ပြီ၊ ရဲဘော်တွေ အပန်း
ဖြေကြပေရော”

ဆီဆိုင်သည်ကား ရှမ်း၊ ပအိုဝ်၊ ကယား၊ အင်းသားနှင့် ဗမာစသည့်
တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုံသာမက တရုတ်၊ ကုလားများလည်း ရှိ၏။ ကုလား
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်လည်း ရှိ၏။ ဈေးလည်းရှိ၏။
သာမန်ဈေးသာမက ငါးရက်တစ်ခါဖွင့်သည့် ကျွဲ၊ နွားဈေးလည်း ရှိ၏။
ထိုဈေးမှ အကောင်ပလောင်များ ဝယ်ယူကာ စစ်သည်များအား အသားပေါ်
၍ ကျွေးရ၏။ အမဲဒူးရိုးများ ပြုတ်ကျွေးရ၏။ အမဲမစားက ဝက်၊ ဆိတ်
စသည့် ခြေထောက်များကို စွတ်ပြုတ်လုပ်၍ တိုက်ရ၏။ ဒူးထဲတွင် အား
ထည့်ထားမှ တောင်တက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

“မဲနယ်တောင် အမြင့်ကလည်း ပေရှစ်ထောင်ကျော်သည် မဟုတ်
ပါလား၊ ဒီတောင်ကြီးနဲ့က ဆက်ပြီး နပန်းလုံးရဦးမည်လေ”

စစ်သည်များကို အနားပေး အစားကျွေးသလို အရာရှိများကိုလည်း
စုစုစည်းစည်းဖြင့် မြို့ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တပ်ရင်းမှူးက Dinner ပေး
ရ၏။ ဆီဆိုင် ရောက်သည့်နေ့က သီးသန့် စီစဉ်ခိုင်းရ၏။ တပ်ခွဲမှူးများက
ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်၊ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၊ ဗိုလ်လွင်ဦး၊ တပ်စုမှူးများက
ဗိုလ်ဇော်သိန်းဦး၊ ဗိုလ်ဌေးနိုင်၊ ဗိုလ်တင်ဝင်း၊ ဗိုလ်မျိုးမြင့်တို့ ဖြစ်ကြ၏။
...ကြောင်းရုံးတွင်တော့ ဗိုလ်တင်ကိုနှင့် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းတို့ ဖြစ်ရာ
စစ်ကြောင်း(၁)တွင် အရာရှိ(၁၀)ဦးရှိ၏။

ညစာစားပွဲတွင် အပျော်ယမကာကို အမြည်းကောင်းကောင်းဖြင့် စီစဉ်စေ၏။

“ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ ဆီဆိုင် ရောက်တုန်း Gathering ပေါ့ကွာ၊ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်၊ စစ်ဆင်ရေးက အခုမှ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ဆိုတော့ နောက်ထပ် သုံးလေးလတော့ နေရဦးမယ်၊ ရထားတဲ အမှတ်ကလေး ကုန်မသွားအောင် ထိန်းထားရမယ်၊ တပ်မဌာနချုပ်က အမှတ်ပေးဇယားမှာ တို့တပ်ရင်း အခြေအနေကောင်းကြောင်း ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့်က လှမ်းတင်ပြနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို စွမ်းရည်သုံးရပ် တံခွန်စိုက် တို့တပ်ရင်းက ရနိုင်တယ်တဲ့၊ စစ်ရေးစွမ်းရည် အမှတ်ပြတ်သွားရင် သေချာပြီ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တဲ စစ်ဆင်ရေး ကာလတွေမှာ အရာရှိတွေ ကြိုးစားကြ၊ အမှတ်တက်အောင် တိုက်ပွဲတွေ ဖော်ထုတ်ပြီး လူ လက်နက် ရအောင်လုပ်ကြ၊ အမှတ်လျော့မသွားအောင် Do and Don't ဆိုတဲ့ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေ မမေ့နဲ့ကွ”

ကျွန်တော်က ထမင်းစားပွဲ အစတွင်ပင် အရာရှိများအား ပြောရပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး ဆိုသည်မှာ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး၏ တပ်ရင်းမှူးသာ မက မိဘဆိုလည်း ဟုတ်၏။ ဆရာဆိုလည်း ဟုတ်၏။ တရားသူကြီးဆိုလည်း ဟုတ်၏။

မိဘကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ကာ “မကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာ ညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ ပေးဝေရင်းနှီး ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်” လည်း လုပ်ပေးရ၏။ ဆရာကဲ့သို့ “အတတ်လည်း သင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပံမချန် ဘေးရန်ဆီးကာ သင့်ရာအပ်ပို့” လည်း လုပ်ရ၏။

ထိုသို့ သင်မပေးပါက ရဲဘော်များ ဘာမှမတတ်ဘဲ စစ်မြေပြင်တွင် အကျအဆုံးများစွာ ရှိနိုင်၏။ အမှုအခင်းများ များလာနိုင်၏။ တိုက်ခိုက်ရေး အင်အားများ လျော့သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သင်သင့်တာ သင်ပေးရ၏။ ထို့အပြင် ရဲဘော်တွေ ရေး-၃ စပ်၍ အမှုအခင်း ဖြစ်လာပါကလည်း တပ်ရင်းမှူးက ရုံးတင်စစ်ဆေး၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် အပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ပေးရ၏။ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ ပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် တရား

သူကြီးသဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ စစ်တပ် ဆိုသည်မှာ မတစ်ထောင်သားများနှင့် ဖွဲ့စည်းထား၍ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ဖြစ်ရာ အမိန့်နာခံအောင် တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်တည်း ဖြစ်အောင်ကတော့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားရပါ၏။

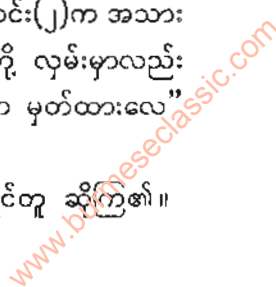
တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် တတ်သိနားလည်ထားသည်များအား စွမ်းရည်ရှိသလောက် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ဆောင်ရွက်၏။ ယခုလည်း ဆီဆိုင် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မိမိနှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် တပ်မှူးငယ်များအား ထမင်းစားပွဲလေး လုပ်ပေးရင်း ဝိုင်း ဖြစ်စေချင်သည်များကို ဆောင်ရွက်လာစေရန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောရ ဆိုရ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်သည် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို ပြန်သုံးသပ်ပြီး နောက်ပွဲ ၁ မှာ မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် တပ်ခွဲမှူးတွေ ဂရုစိုက်ကြ၊ အားလုံးထဲမှာ ကိုယ့်အချင်းချင်း လူမှားပစ်လို့ အကျအဆုံးရှိတာ အနာဆုံးပဲ”

“နောက်တစ်ခုက တောင်ပေါ်တိုက်ပွဲတွေက အုပ်ချုပ်မှု ခက်တယ်၊ ရန်သူက လူထုထဲ ရောနေတဲ့ ဒေသခံပြောက်ကျား ဆိုတော့ ဖော်ထုတ်ရခက်တယ်၊ ရန်သူ မရှိဘူး ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေတုန်း ရန်သူက အငိုက်ကျမှ တောင်ထိပ်ကနေပြီး ချောင်းပစ်တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သတင်းရဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်၊ သတင်းရအောင် ဆက်ဆံရေးကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ ပေးစရာ ကျွေးစရာရှိတာ ပေးကြ၊ ကျွေးကြ၊ မနုမောနဲ့၊ လိုတာ ပံ့ပိုးပေးမယ်၊ မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်မှာတော့ ဆက်ဆံရေးကောင်းပြီး ဘာသာရေးကိုပါ လေးလေးစားစားနဲ့ အလေးထားရင် တို့ အောင်မြင်မှာပါ”

“အသားရိက္ခာ ကိစ္စကတော့ နောင်ဆို စစ်ကြောင်း(၂)က အသားပေါ်ပြီး လှမ်းပို့ခိုင်းပါ။ သူတို့ဆီက မိုင်းဖွန်တို့ ဟိုပုံးတို့ လှမ်းမှာလည်း ယူမယ်၊ အဲဒါ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းနဲ့ ဗိုလ်တင်ကိုကိုတို့က မှတ်ထားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျ”
ဗိုလ်တင်ကိုကိုနှင့် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းတို့က ပြိုင်တူ ဆိုကြ၏။

“ကဲ ... စားကြ ... စားကြ”

ကျွန်တော်က ထမင်းစားခိုင်းရင်း စကားလက်စသတ်လိုက်၏။
စားရင်း သောက်ရင်း အရှိန်အနည်းငယ် ရလာသောအခါ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက
ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာဖြင့် ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ကိုမျိုးမြင့်က သူ့အပတ်စဉ်မှာ Best Cadet
ခင်ဗျ၊ သူက တပ်ရင်းမှူးကြီး မေးခွန်းတွေ ဖြေချင်လို့တဲ့ ခင်ဗျ”

တပ်ခွဲမှူးများက ပြုံးကြ၏။ မကြာသေးမီကမှ ရှေ့တန်းရောက်
လာသည့် ဗိုလ်မျိုးမြင့်က ...

“ကျွန်တော် မပြောပါဘူး ခင်ဗျ”ဟု ပျာပျာသလဲ ငြင်း၏။

“ဟေ ... မျိုးမြင့်က တကယ် Best Cadet လားကွ”

“ဟုတ်တယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ Best Cadet ပါ။ သူက တပ်ရင်းမှူး
ကြီး မေးခွန်းတွေ မေးမှာစိုးလို့ ငြိမ်နေတာ”

သူ့တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းကလည်း တွန်းပို့လောက လုပ်
ရင်း ဝင်ဖြေ၏။

“မျိုးမြင့်က Best Cadet ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ မေးမယ်ကွာ၊
အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဲ ခွာ တိုက် ချီ ဆိုတဲ့ စစ်ကဏ္ဍကြီးလေးရပ်
ရှိတယ် ဆိုတာတော့ မင်းတို့အားလုံး သိပြီးသားပဲ၊ ကဲ ... အဲဒီစစ်ကဏ္ဍကြီး
လေးရပ်မှာ သူ့ကဏ္ဍနဲ့သူ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ ဖြေစမ်းကွာ”

ဗိုလ်မျိုးမြင့်က တပ်ကြပ်ကြီးမှ ဗိုလ်ဖြစ်လာသူ ဖြစ်ပြီး အလွန်
ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် သိထား၏။ သူက အနည်းငယ် တွေ
သွားပြီး ...

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်ပါဘူး၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးပဲ
ရှင်းပြပါခင်ဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် အားလုံးက ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ရပ်
တစ်ပက်၊ နှစ်ပက်ဖြင့် အာလျှာသွက်ပြီး အာသွက်ခယဉာဏ် ရနေသော
ကျွန်တော်က ...

“ဟ ... မင်း မေ့သွားပြီလား၊ ခဲစစ်မှာ မြေအခြေအနေ၊ ခွာစစ်မှာ
အချိန်ခွဲဝေမှု၊ တိုက်စစ်မှာ အင်အားနှိုင်းယှဉ်ချက်၊ ချီစစ်မှာ တပ်စုဖွဲ့မှု
မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကဲ ... နောက်တစ်ခု မေးမယ်ကွာ၊ ခွာစစ်မှာ တပ်ဆုတ်ခွာမှု
အစီအစဉ်ရော”

“အဲဒါကတော့ ကြည့် မလို မထိ ထိန်းပ ချန်ပ ချန် ပါ ခင်ဗျ”

“အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပါဦး”

“ကြည့်က ပထမ မြေအခြေအနေ ကြည့်၊ အဖွဲ့အရင်ဆုတ်၊ မလို
က မလိုတဲ့တပ်ဖွဲ့တွေ ဒုတိယဆုတ်၊ မထိက ရန်သူနဲ့ ထိတွေ့မှု မရှိတဲ့
တပ်တွေ ဆုတ်၊ ထိန်းပ ဆိုတာကတော့ ရန်သူကို ထိန်းထားတဲ့ တပ်မှ
အပ ကျန်တဲ့တပ်တွေ ဆုတ်၊ ချန်ပ ဆိုတာကတော့ နောက်ဆုံး ချန်ထား
တဲ့ တပ်မှအပ ကျန်တပ်တွေ ဆုတ်၊ ချန် ဆိုတာကတော့ နောက်ဆုံးချန်
ထားတဲ့တပ် ဆုတ်ပါ ခင်ဗျ”

“အေး ... ဒါတော့မင်းမှန်သွားပြီ၊ ကဲ ... နောက်ဆုံးတစ်ခု မေး
မယ်ကွာ၊ ခွာစစ်မှာ နေ့နဲ့ည၊ ဘယ်လို ဆုတ်မလဲ”

“နေ့ရှေ့ ညနောက်ပါ ခင်ဗျ”

“ဘာလဲကွ ... နေ့ရှေ့ ညနောက် ဆိုတာ၊ မင်းဟာက အရင်းမရှိ၊
အများမရှိ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်စမ်းပါ”

• ကျွန်တော် စကားကြောင်း အားလုံး ပြုံးကြပြန်၏။

“နေ့ဆို ရှေ့ကတပ်တွေ အရင်ဆုတ်ရမယ် ခင်ဗျ၊ ညဆို ဖွဲ့စည်းပုံ
ပျက်မသွားအောင်နဲ့ အုပ်ချုပ်မှု လွယ်သွားအောင် နောက်က တပ်တွေ
အရင်ဆုတ်လို့ ပြောတာပါ ခင်ဗျ”

“အေး ... ဒါဆို မှန်ပါတယ်၊ မင်း မဆိုးပါဘူးကွ”

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ကိုမျိုးမြင့်လည်း တပ်ရင်းမှူးကြီးရဲ့ ဗိုလ်လောင်း
ကျူရှင်မှာ နည်းပြခန့်လို့ ရလောက်ပြီ ခင်ဗျ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဝင်ထောက်လိုက်၏။

တပ်ခွဲမှူးများက ပြုံးစိစိ လုပ်နေကြ၏။

“အောင်မယ် ... မင်းတို့တပ်ရင်းမှာ ငါ ဒီလိုမေးတတ်လို့ ငါ့ကြောက်ပြီး စာကျက်ကြလို့ တစ်ပတ် တစ်ပတ် သုံးလေးငါးယောက် ဗိုလ်သင်တန်း အောင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ခွေးမသား တင်ကိုကို”

ကျွန်တော်၏စကား ဆုံးသည်နှင့် အားလုံးက ဗိုလ်တင်ကိုကိုအား ကျွန်တော်က သြဘာပေးလိုက်သည်ကို သဘောကျပြီး ...

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား” နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ ဆီဆိုင်၏ တစ်ညတာအား အထက်ပါအတိုင်း ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပါ၏။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောပျော်ရွှင်လိုက်ရတော့ ခွန်အားအသစ်များက တိုးပွားလာ၏။

နောက်ပွဲတွေအတွက် ခွန်အားများ ...။

* *

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်တော့ အိပ်ရာမှ ထသည်ဆိုလျှင်ပင် ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ဗျူဟာမှ ပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်းတစ်စောင် လာတင်ပြ၏။

“ညကတည်းက ရောက်နေတာ တပ်ရင်းမှူး၊ တပ်ရင်းမှူး အိပ်ရေးပျက်နေမှာ စိုးတာနဲ့ မတင်ပြတာပါ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်သည် ထိုကြေးနန်းကို ဖတ်လိုက်၏။

“ABSDF ရင်း-ဖိဝေ နှင့် ဒေသခံ သောင်းကျန်းသူ ပူးပေါင်း အင်အားစုအချို့ ဆီဆိုင် အနောက်ခြမ်း ဒေသတွင် ရောက်ရှိ ခိုအောင်းနေကြောင်း သတင်းရရှိ၊ ရင်းမှူး ဦးစီး စစ်ကြောင်း(၁) ခွဲ(၃)ခွဲဖြင့် သတင်းဖော်ထုတ် ရှင်းလင်းသွားရန်”

ဆီဆိုင် အနောက်ခြမ်းကိုကား မဝင်ဖူးသေးပါ။ ထိုဒေသကား တောင်ကြီးနှင့် ဟိုပုန်းဘက်မှ ဖြစ်ပျားခံလာသည့် နမ့်ဟန်ဖတ်ချောင်းရှိ၍ မြေဩဇာကောင်းမွန်ပြီး စိုက်ရေးပျိုးရေး ကောင်းမွန်၏။ စပါး ဆန်ရေ

ပေါများ၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူ ခိုအောင်းမည်ဆိုက ခိုအောင်းနိုင်၏။

ရွာများမှာ အတော်များများ ကွင်းပြန့်ထဲတွင်ရှိ၍ ရှမ်းရွာများ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ ပအိုဝ်ရွာများ ဖြစ်၏။ မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ် သွားလာနေသည်ထက် စာလျှင် ပြန့်ထဲတွင် လှုပ်ရှားရသည်က ရေကြည်မြက်နပြီ အစာရေစာ ပေါများပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် ကျေနပ်သွား၏။

“ဘယ်တော့ သွားရမလဲကွ၊ မင်း ရက်မေးပြီးပြီလား”

“ဗျူဟာက ဗိုလ်ကြီးမျိုးချစ်က ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီနေ့ စ၊ ထွက်ပါလို့ ပြောပါတယ် ခင်ဗျ”

“အေးကွာ ... အဲဒါဆိုရင် တပ်ခွဲမှူးတွေ ခေါ်ကွာ၊ briefing လုပ်လိုက်ရအောင်”

မကြာမီပင် တပ်ခွဲမှူးများ ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော်က ဗျူဟာ၏ ကြေးနန်းကို ဖတ်၍ ရှင်းပြလိုက်၏။ briefing နိဂုံးချုပ်တော့ ...

“ကဲ ... ဗျူဟာက သွားဆိုရင်တော့ သွားရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရဲဘော်တွေကို ဒီမှာ နှစ်ရက် သုံးရက် အနားပေးမယ် ပြောထားတာ၊ အဲဒီတော့ မနက်ပိုင်းနားပြီး ညနေပိုင်းမှ ထွက်ကြတာပေါ့၊ သတင်းကလည်း ဘာမှ မရသေးဘူး၊ သတင်းထောက်ရင်း ရှင်းရှင်းသွားမယ်”

“ဒီနေ့တော့ ဆီဆိုင် အနောက်ဘက်က နောင်ကွန်းလောက်ပဲ အရောက်သွားမယ်၊ နောင်ကွန်းဆို ခြောက်မိုင်၊ ခုနစ်မိုင်ထက် မပိုပါဘူး၊ ဗိုလ်လွင်ဦး တပ်ခွဲက ပျံ့ငံသွားလိုက်၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် တပ်ခွဲက နောက်ဆုံးက ပိတ်လိုက်ပါ၊ ABSDF သတင်းလေး ဘာလေးလဲ မြို့ထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်လိုက်ကြဦး၊ No information, no operation ပဲ၊ ထွက်ချိန် ညနေ ၁၅:၀၀ နာရီ အချိန် တိုက်ထားကြ၊ ဘာမေးစရာရှိလဲ၊ မရှိရင် တန်းဖြတ်ကြဦး”

ကျွန်တော်သည် ယနေ့ခရီးကို ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်တိုတိုပင် စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ ရန်သူ သတင်းကလည်း ကောင်းစွာ မရသေး၊ နယ်မြေက

လည်း နယ်မြေအသစ် ဖြစ်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း သတင်းစုံစမ်းရင်း ထောက်ရှု၊ ထောက်ရှု သွားသည်က အကျိုးပိုရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအတိုင်း စီစဉ်ပြီး ခရီးတိုမှီ Junior ကျသော ဗိုလ်လွင်ဦးအား တာဝန် ပေးလိုက်၏။ ထို့အပြင် ရန်သူမှာလည်း ABSDF ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အနေ ဖြင့် စိတ်ပူပန်ခြင်း သိပ်မရှိခဲ့။

ABSDF ဆိုသည်မှာ All Burama Students Democratid Front ခေါ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဒီမိုကရက်တစ်ကျောင်းသားများ တပ်ဦးဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ အရေးအခင်းကြီးတွင် မီးကုန်ယမ်းကုန် သောင်းကျန်းခဲ့သည့် လူပေလူတေများ၊ မိမိကိုယ်မိမိ လိပ်ပြာမလှသူများ၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများ၊ ပြင်ပကမ္ဘာမှ မြောက်ပင်ပေးသည်ကို အဟုတ် မှတ်သူများ၊ အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်းသူများ၊ အီယောင်ဝါး ဝေလေလေ များက တပ်မတော်၏ စေတနာကို နားမလည်ဘဲ ကြိရာမရ ဖြစ်ကာ တောခိုကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျောင်းသားအမည်ခံသူများလည်း ပါသွား၏။ နားယောင်သွားသည့် ကျောင်းသားလူငယ် အချို့လည်း ပါ၏။ တောထဲ ရောက်သွားသောအခါ ကျောင်းသားအမည်ခံကာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်း များ ဖွဲ့ကြလေ၏။ ကျောင်းသား မဟုတ်သည့် သေခါနီး အရွယ်တွေက လည်း ကျောင်းသား လုပ်ကြကုန်၏။

ထို့နောက် နံပါတ်စဉ်တပ်ကာ နယ်စပ်ဒေသ အသီးသီး၌ ABSDF တပ်ရင်းများ ထူထောင်ကြ၏။ ABSDF ရင်း-၆၀၁ ကား တောင်ကြီးနှင့် လွိုင်ကော်ဒေသမှ တောခိုသွားသူများဖြင့် စုစည်းထားသည့် တပ်ဖြစ်၏။ လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာစုံ၊ အရွယ်ပေါင်းစုံ ပါဝင်၏။ ကရင်နီဒေသ ဟေ့စေတီ တွင် ဌာနချုပ် ဖွင့်ထား၏။ တစ်ဖက်နိုင်ငံ၊ မဲဟောင်ဆွန်နှင့် သိပ်မဝေးလှ ဟု ဆို၏။ လူတန်းစား မမှန်ဘဲ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက် မရှိသည့် အဖွဲ့၊ စစ်ကောင်းစွာ မတိုက်ဖူးသည့် အဖွဲ့၊ လေ့ကျင်းရေးကောင်းစွာ မရှိသည့် အဖွဲ့ဟု ကျွန်တော် အနေဖြင့် ယူဆထား၏။ ထို့ကြောင့် သိပ်ဂရုစိုက်စရာ မရှိဟု သုံးသပ်မိ၏။

၁၅:၀၀ အချိန်တွင် ဆီဆိုင်က ထွက်ခဲ့၏။ လှည်းသုံးနိုင်၍ လှည်း ငါးစီးငှားပြီး ရိက္ခာများပါ အေးအေးဆေးဆေး တင်ယူခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ကားလမ်းဟောင်းကြီးဖြစ်၍ အတော်ပင် ကောင်းမွန်နေသေး၏။ ထို့ကြောင့် သွား၍ ကောင်းလှ၏။ လမ်းဘေး ဘယ်ညာတွင် စိုက်ပြီးစ လယ်ကွင်း အတော်များများ တွေ့ရ၏။ နှစ်နာရီခန့်သွားသော် နမ့်တန်ဖတ်ချောင်းသို့ ရောက်၏။ တံတားရှိသည်။ လူကူးတံတားဖြစ်၍ လှည်းကူး မရ။ ထို့ကြောင့် ရိက္ခာများ ချစေကာ လှည်းများကို လှည်းခ ရှင်းပေးပြီး ပြန်လွှတ်ရ၏။ နောင်ကွန်ရွာကြီးကား ချောင်းအနောက်ဘက်တွင် စိမ်းညိုညိုနှင့် ရှိနေ၏။ သိပ်မဝေးတော့။

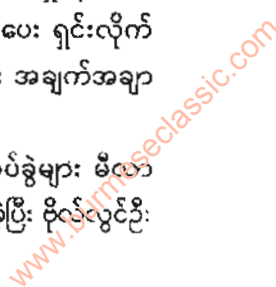
“ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတို့က နောက်က ရိက္ခာ တွေ သယ်ပြီး ဖြည်းဖြည်း လိုက်ခဲ့ကြတော့၊ ကိုယ်တော့ ဗိုလ်လွင်ဦး တပ်ခွဲနဲ့ လိုက်သွားလိုက်မယ်၊ ရှေ့မှာ ရွာကြီး လှမ်းမြင်နေပြီ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်လွင်ဦး တပ်ခွဲနှင့် လိုက်ပါသွားရာ နာရီဝက် ခန့်နှင့် နောင်ကွန်းရွာကြီးသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုနေ့က ဆီဆိုင်က ထွက် လာကတည်းက ကျွန်တော်၏စိတ်များမှာ အထူးပင် ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှ မသုံးဘဲ ထားခဲ့သည့် လည်စီးအနီကို ထုတ်စီးထား၏။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ရေဒီယိုကို အသံကျယ်ကျယ် ဖွင့် လာ၏။

နောင်ကွန်းရွာကြီးမှာ ရှမ်းရွာဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ရှိ၏။ အိမ်ခြေ တစ်ရာနီးပါး ရှိသည်ထင်၏။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိမ်းစို နေသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရှိသည်။ ရွာ၏အနောက် ဘက်တွင်ကား တောင်ကုန်းငယ်လေးများနှင့် ထင်းရှူးတော ရှိနေ၏။

“ကဲ ... လွင်ဦး၊ မင်း ရွာအနောက်ဘက်ကို ဦးစားပေး ရှင်းလိုက် ကွာ၊ ပြီးရင် အနောက်ဘက် ထင်းရှူးကုန်းမှာ ကင်းတင်ပြီး အချက်အချာ ပြေကို စိုးမိုးထား၊ သွားတော့”

ကျွန်တော်တို့ စကားမပြတ်မိမှာပင် နောက်က တပ်ခွဲများ မီလာ သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်အား စစ်ကြောင်းနေရာချရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ဗိုလ်လွင်ဦး

နှင့် လိုက်လာခဲ့၏။ ရွာအနောက်ဘက် ထင်းရှူးတောအုပ်ပေါ်မှ ဆီဆိုင်
ဒေသ၏ နေဝင်ချိန် ဆည်းဆာအလှအား ကြည့်ရန် မှန်ပြောင်းပါ
လည်ပင်းတွင် ချိတ်လာခဲ့မိ၏။ ရွာအနောက် အစွန်ဆုံးရောက်တော့ ညနေ
(၆)နာရီတိုးပြီ။ မိုးတွင်းဆိုသော်လည်း ထိုနေ့က မိုးတိတ်နေ၏။ မိုးသားလည်း
အတော်ကင်းစင်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ပြေးတပ်စိတ်မှ ရွာအနောက်ဘက်ကုန်းအား
ရှင်းနေစဉ်မှာပင် ဗိုလ်တင်ကိုနှင့် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ်ပါ ခေါ်၍ ရွာ
အစွန်ဆုံးရှိ အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် သစ်သားအိမ်တစ်လုံး၏
ဝရန်တာမှ မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်မိ၏။ ထင်းရှူးတောမှာ ကိုက်(၅၀၀)
ခန့်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ ကြားတွင်ကား ခြံစည်းရိုးနှင့် ကော်ဖီခြံတစ်ခု
ခံနေ၏။ လူရိပ်လူခြေကိုမူ ဘာမှ မတွေ့ရ။ နေဝင်ချိန်က အလွန်လှပနေ
သဖြင့် ထင်းရှူးပင်များကြားမှ ဆည်းဆာအလှကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး
နစ်မျောနေမိ၏။

ထိုစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ ...

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း၊ ဖန်း ... ဖန်း ... ဖန်း”

ရုတ်တရက် အမ်-၁၆ အတွဲလိုက် ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်လာပြီး
ကျည်ဆန်များက “ရွီးခနဲ၊ ရွီးခနဲ” အော်မြည်၍ ကျွန်တော်ဘေးမှ ဖြတ်
သွားကာ ကျွန်တော်၏နောက် တစ်လံခန့် အကွာခန့်ရှိ သစ်သားအိမ် ထရံ
ကို “ဒေါက်ခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ” ဖောက်ဝင်သွားပါတော့သည်။

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း”

အမ်-၇၉ နှစ်လုံးကလည်း ဆက်တိုက် အိမ်သားတွင် ကျကွဲသွား
၏။ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် အလွန်အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ဟိုက်- ငါ့ပစ်တာဟေ့၊ နင့်မေကလွှား”ဟု အော်လိုက်မိပြီး
လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းနှင့်အတူ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်အလား ခုနစ်ပေခန့်
မြင့်သည့် ဝရန်တာမှ အောက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်ပါသည်။

“ကိုလွင်ဦး၊ တောင်ကုန်းပေါ် တက်ရှင်း၊ တောင်ကုန်းပေါ်
တက်ရှင်း”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက လှမ်းအော်၏။ လက်ဖြောင့် တပ်ကြပ်ကြီး
သန်းထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဒုတပ်ကြပ်အုန်းကျော်တို့ကလည်း အသံလာရာ
ဘက်သို့ အတွဲလိုက်ပစ်ပြီး ရှင်းကြ၏။

“ဟဲ့ကောင်တွေ၊ အရမ်းမပစ်နဲ့၊ ရှေ့ကအဖွဲ့တွေ မှန်ကုန်မယ်၊
ဗိုလ်လွင်ဦး တပ်ခွဲ လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က တားရ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဘာမှမတွေ့ပါ။
သို့ရာတွင် လူဖြန်၍ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး အားလုံး လိုက်ရှင်းသည့် အခါမှ
တောင်ကုန်းနှင့် ကျွန်တော် တက်မိသည့် အိမ်ကြားရှိ ကော်ဖီခြံအစပ်
စည်းရိုးတွင် ရန်သူ သုံးဦးခန့်၏ ဖိနပ်များနှင့် ၎င်းဟိုပစ်သွားသည့်
အမ်-၁၆ ကျည်ဆန်ခွဲများ၊ အမ်-၇၉ ကျည်ဆန်ခွဲများကို တွေ့ရ၏။
ကိုက်တစ်ရာကျော်သာ ဝေး၏။ မှန်ပြောင်းကြည့်နေသည့် လည်ပိုးအနီနှင့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မြင်ပြီး မျက်စိနှောက်၍ လှမ်းပစ်လိုက်သည် ထင်၏။
ကံကောင်း၍ တပ်ရင်းမှူးကြီးကျွန်တော် အကြောင်းဆိုးမသွားခြင်းဖြစ်၏။

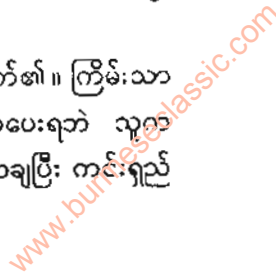
ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတို့ အလျင်အမြန် ရောက်
လာ၏။ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီးကို လူကြီးမှန်းသိလို့ ချောင်းပစ်တာဖြစ်မယ်၊
မထိတာကတော့ တပ်ရင်းမှူးကြီး ကုသိုလ်ပဲ”

ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ဆိုသည်။

“အေးကွာ၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်မဟုတ်တာ သွားလုပ်လိုက်တာ
မှားသွားတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်လည်း မထင်ဘူး၊ သင်ခန်းစာပေါ့။ ကိုယ်က
တစ်ယောက်တည်း လည်စီးအနီနဲ့ မှန်ပြောင်းနဲ့ ဆိုတော့ သိပ်ပြီး
Prominentဖြစ်နေတော့ ဒီကောင်တွေ အသည်းယားပြီး ပစ်သွားတာဖြစ်မယ်၊
ရန်သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ဖော်ထုတ်ရမယ်၊ ခွေးမသားကောင်တွေ၊
ကောင်းကောင်း ပညာပြန်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော်က ဟန်ကိုယ့်ဖိုလုပ်ရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။ ကြိမ်းသာ
ပြီမို့ရသည်။ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်က ပညာမပေးရဘဲ သူတို့
ပညာပေးသွားတာ ခံလိုက်ရ၏။ တပ်ကို ကောင်းစွာနေရာချပြီး ကင်းရှည်

ရှည်ထုတ်ကာ ထိုညက အိပ်ရာဝင်ရ၏။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက လာပစ်နေဦးမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏။ ကရင်ပြည်နယ်တွင် ရွာအိပ်ပါက အိပ်ရေးမဝအောင် ငပွေးများက တစ်ညလုံး တဖြောက်ဖြောက်နှင့် လာပစ်တတ်၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ထိုညက နောက်ထပ် လာမပစ်တော့ပါ။

သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင် ချောင်းအပစ်ခံလိုက်ရ၍ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ခရီးစဉ်ကိုတော့ အသေအချာ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ သတင်းကိုလည်း အသေအချာစုံစမ်းရ၏။

ရွာသူကြီးပူကျယ်၏ ပြောကြားချက်အရ မနေ့က ကျွန်တော်အား ချောင်းပစ်သွားသည့်အဖွဲ့မှာ ရွာမှ အရေးအခင်းမတိုင်မီကပင် တောထဲလိုက်သွားသည့် လူငယ်သုံးဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာကို ယခုလို မကြာခဏ လာတတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့နှင့် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ ယခုလိုလာလျှင် ၎င်းတို့တပ်လည်း မနီးမဝေးတွင် ရှိတတ်ကြောင်းများကို သိရပါတော့သည်။

သတင်းပေးသည် ပူကျယ်အား ငွေကျပ်တစ်ထောင် လျှို့ဝှက်စွာ ထောက်ပံ့ခဲ့ပါ၏။

“က- ဒီနေ့တော့ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီးသွား၊ ဗိုလ်လွင်ဦး တပ်ခွဲနဲ့ တို့စစ်ကြောင်းရုံးက နောက်က လိုက်မယ်။ နောက်ဆုံးရတဲ့ သတင်းအရ ဒီကောင်တွေ နောင်ပါရင်းဘက်က လာတာလို့ သိရတယ်။ နောင်ပါရင်းကို ရှင်းမယ်၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က လမ်းကြောင်းအတိုင်းသွား၊ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းက အနောက်ဘက် လျှိုင်တင်း တောင်ခြေကို ကပ်သွား၊ လိုရင် တောင်ပေါ်တက်ကွာ၊ ခွေးမသားကောင်တွေ ကလဲစားချေပြီး မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးရမယ်”

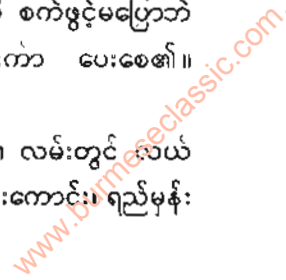
“တပ်ရင်းမှူကြီး ... ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူ့အဖွဲ့လဲ”

“ABSDF ရင်း- ၆၀၁ နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ အရင်က ဒေသခံပေါင်းထားတဲ့အဖွဲ့ပါ။ ဟိုတလောက လျှိုင်ကော်အထွက်က ကုန်းဆာမှာ Convoyကို ချုံခိုသွားတာလည်း ဒီကောင်တွေပဲလို့ ပြောတယ်။ ABSDF က တိုက်ရည်ခိုက်ရည် မရှိပေမယ့် ဒေသခံက နယ်မြေကျွမ်းတော့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိတယ်။ သတိတော့ ထားရမယ်။ တစ်ချက်ငိုက် တစ်ချက်ခံပဲလေ။ မနေ့က ကြည့်ပါလား၊ ကိုယ်တောင် ကံကောင်းလို့၊ အနုလက်သီးထိုးခံရပြီး ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်တော့မလို့”

ကျွန်တော်က သတင်းစုဆောင်း ရထားသမျှကို ရှင်းပြလိုက်၏။ သတင်းရမှ အစီအမံ လုပ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြေပြင်သတင်းသာမက အထက်ဌာနများက သတင်းကိုပါ ပေါင်းစပ်သုံးသပ်ရ၏။ ဒေသခံပါ၍ အလစ်ပေးလို့မရ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အသေအချာ စီမံ၍ တဖြည်းဖြည်း သတင်းထောက်ပြီးမှ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ ရှင်းသွားအောင် မနက်စာပါ စားလာခဲ့ကြသည်။ ပျိုင့်တပ်ခွဲများကို Weight လျော့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်လာခဲ့၏။

နောင်ပါရင်းမှာ နောင်ကွန်းတောင်ဘက်တွင်ရှိ၍ ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေး၏။ ရှမ်းလူမျိုးသာမက ကယားလူမျိုးများပါ ရှိသည်ဆို၏။ သူ့အစုနှင့်သူ နေကြသည်ဟု သိရသည်။ မနက် ၀၈:၀၀ ချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း တပ်ခွဲအား အနောက်ဘက် လျှိုင်တင်းတောင်ခြေသို့ ချီတက်စေကာ ပိတ်ဆို့ရှင်းလင်းရေးတာဝန် ယူစေ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်လိုက်ပါသော နှစ်ခွဲစစ်ကြောင်းက ၁၀:၀၀ ချိန်မှ နောင်ကွန်းက ထွက်၏။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကို ပျိုင့်တင်ပေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က အလွန်စေ့စပ်သေချာလှ၏။ လမ်းတွင် သတင်းထောက်ရသမျှကို စက်ဖွင့်မပြောဘဲ စာရေး၍ စာကို ရှေ့မှနောက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်းကာ ပေးစေ၏။ အတော်ကောင်းသော နည်းပါးပေ။

တဖြည်းဖြည်းခြင်း ချီတက်ရ၍လည်းကောင်း၊ လမ်းတွင် လယ်ကွင်းများနှင့် ရေချောင်းငယ်များ ခံနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရည်မှန်း

ချက် နောင်ပါရင်းအနီးသို့ ၁၅:၀၀ ချိန်ခန့်မှ ရောက်ပါ၏။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

“ရွာထဲတွင် ရန်သူအချို့ရှိသည်ဟု သတင်းရ၊ အင်အား အတိအကျ မသိရ၊ အချိန်ဆိုင်းနေက လွတ်သွားမည်စိုး၊ ယခု ဝင်ရှင်းပါမည်၊ ၆၀ မမစိန်ပြောင်းများ ထောက်ထားပေးပါရန်နှင့် ဗကသိန်းထွန်းထံ အကက ပေးပါရန် တင်ပြအပ်”

ကျွန်တော်လည်း လွတ်သွားမည်စိုး၍ “ကောင်းပြီ” ဟု သဘောတူ လိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ။ ရွာတွင်းမှ -

“ဖောင်း- ဖောင်း- ဖောင်း” “ဒက်- ဒက်- ဒက်” “ခိုင်း- ခိုင်း- ခိုင်း” ဟု သော ဂျီသရီးသံ၊ ကာဘိုင်သံ၊ ဂျီဖိုးသံ စသည့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လက်နယ်ငယ်သံများသာမက -

“ဖောင်း- ဂျိမ်း” “ဖောင်း- ဂျိမ်း” “ဖောင်း- ဂျိမ်း” ဆိုသည့် ၄၀-မမ ဂရင်းနိုတ်လောင်ချာ ခေါ် အမ်-၇၉ ပစ်သံများပါ ကြားလာရ ၏။

“ပတောက်- ပတောက်”၊ “ဖောင်း- ဖောင်း- ဖောင်း” ဆိုသည့် ရန်သူသုံး လက်နက်ငယ်သံများလည်း ကြားရပြန်၏။

စက်ဖွင့်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရာ ၁၅-မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ၉၀၆-စက်မှ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် အသံ ပေါ်လာ၏။

“ဆင်ပြောင်မှ ဆင်မင်း၊ ၆၀-မမ ပစ်ကူပေးပါ၊ ရန်သူ ၇၀-ခန့် ဟု ခန့်မှန်း၊ တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်လျက်ရှိ”

ကျွန်တော်လည်း ပါလာသည့် ၆၀-မမ စိန်ပြောင်းနှစ်လက်အား ရှာတောင်ဘက် ကိုက် ၅၀၀ နှင့် ကိုက် ၁၀၀၀ အတွင်း ခန့်မှန်းပြီး “အုံး ဂျိမ်း- အုံးဂျိမ်း” ဖြင့် အလုံး (၂၀)ခန့် ပစ်ကူပေးလိုက်၏။ ပစ်ကူပေးပြီးနောက် ရွာထဲသို့ ပင်ပိုက်သွား၏။ ရွာမှာ အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်မည် ထင်၏။ တိုက်ပွဲက ကယာအစုတွင် သွားဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကယာစုတွင် ဗိုလ်ကြီး မင်းသွင်အား ရွာပတ်လည် နေရာယူပြီးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ရန်သူ တောင်ဘက်ဆုတ်သွားတယ် တပ်ရင်းမျိုးကြီး၊ ကိုသိန်းထွန်း နဲ့ တိုးနိုင်ပါတယ်၊ Surpriseတော့ ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပုံမရဘူး၊ ဒီကောင်တွေ အေးအေးဆေးဆေး ဝက်ဖျက်စားနေတာ ပွိုင့်က တန်းတွေပြီး တန်းပစ်ရတာပဲ၊ တစ်လောင်းနဲ့ အမ်-၂၂ နှစ်လက် ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကျောပိုးအိတ်လေးငါးဆယ်လုံးလည်း ရလိုက်တယ်၊ ပွိုင့်က ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်တော့ လက်စားချေချင်စိတ်နဲ့ အတင်းဝင်ပစ်တာ၊ ဟိုဘက်အိမ်ပေါ်က တစ်ကောင် ခုန်ဆင်းရင်း ပစ်ပြေးသွားလို့ ထိသွားတယ် ခင်ဗျ၊ ဒဏ်ရာနည်းနည်း ပြင်းပါတယ်”

“ဘယ်မှန်သလဲ”

“ဘယ်ရင်အုံမှာ တစ်ချက်ပဲ ထိလိုက်တာ ခင်ဗျ”

“စစ်တိုက်တာကတော့ ပန်းနဲ့ပေါက်တာ မဟုတ်တော့ သူ့ထိကိုယ်ထိ ရှိမှာပဲလေ၊ Result ရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုသိန်းထွန်း အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဗိုလ်လွင်ဦးက တောင်ဘက်နည်းနည်း လိုက်ရှင်း ပါဦး၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကတော့ နားလိုက်ပါတော့၊ ထိသွားတဲ့ ရဲဘော်လေးကို အခြေအနေမကောင်းရင် လျှိုင်ကော် ပို့တာပေါ့၊ ဆရာကြီးစံတင်ဆီ အပ်ထား လိုက်ပါ။

ဆရာကြီးစံတင်ကား စစ်မြေပြင်တွင် အလွန်အားထားရသည့် တပ်ရင်းဆေးလက်ထောက် အရာခံဗိုလ်ဖြစ်၏။ (ယခုတော့ ဗိုလ်ကြီးစံတင် ဖြစ်နေပါပြီ။)

ညနေ ၁၇:၀၀ ချိန်ခန့်တွင် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတပ်ခွဲဘက်မှ ပစ် ခတ်သံများ ကြားရ၏။ ဒီက ဆုတ်သွားသော ရန်သူများနှင့် ပွိုင့်-၅၁၅၀ အရှေ့ခြမ်း တောင်ခြေကွင်းပေါ်တွင် တွေ့ဆုံပစ်ခတ်မှုဖြစ်၏။ အလှမ်းဝေး သဖြင့် ရန်သူမသိ၊ မိမိ မထိဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ရန်သူနေရာတွင် သွေးကွက်ကြီးများ တွေ့ရ၍ ဒဏ်ရာများ ရသွားပြီး အတော်တော့ ကစဉ့် ကလျားဖြစ်သွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဒီလောက် သူတို့အား ပြင်းပြင်းထန် ထန် လိုက်လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံ မရ၊ တို့ကြောင့် ရန်သူများ အတော်ပွဲပျက်သွား၏။ အထက်ကပေးလိုက်သည့် တာဝန်လည်း ကျေသွာ

ပြီဖြစ်၏။ ရန်သူနှင့် ထိတွေ့မှုဖြစ်စဉ်ကို ဗျူဟာသို့ အချိန်မီ တင်ပြလိုက်၏။

ည ၂၀:၀၀ ချိန်တွင် တပ်ခွဲအားလုံး နောင်ပါရင်းတွင် ပြန်ဆုံမိ၏။ ညစာစားကြ၏။ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်သုံးသပ်၏။ ပြန်တွင် တိုက်ပွဲ ဖော်ထုတ်၍ လက်စားချေလိုက်နိုင်သဖြင့် အားလုံးက ကျေနပ်နေကြသည်။

စစ်ကြောင်းရုံးတွင် အရာရှိအားလုံး စုပြီး ညစာစား၍ အောင်ပွဲခံနေစဉ် ဗိုလ်တင်ကိုကိုက -

“တပ်ရင်းမှူးကြီး- ဗျူဟာက ကြေးနန်းခင်ဗျ”

“ဗျူဟာမှူးမှ ရင်းမှူးအတွက်၊ ပြန်တွင် တိုက်ပွဲဖော်ထုတ်နိုင်၍ ကျေနပ်မှုရှိ၊ တစ်ပတ်ခန့် ဆက်လက် လှည့်လည် ရှင်းလင်းရန်နှင့် မိမိနယ်နိမိတ်မကျော်ရန်”

မိမိနယ်နိမိတ်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ် နယ်နိမိတ်ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ ... တို့ တောင်ပေါ် ပြန်မတက်ရသေးဘူးဟာ၊ ဗျူဟာက ပြန်မှာ ထားဦးမယ်တဲ့ကွ”

“ကောင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး”ဟု တညီတညွတ်တည်း ဆိုကြ၏။

ပြန်တွင်နေပြီး ရှင်းရလင်းရဦးမည်။ အားမွေးထားဦးမှာ သတိလည်း ထားမှာ၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် တပ်ရင်းမှူး သိပ်သက်ဆိုးရှည်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်ပါသည်။ စစ်သားဆိုသည်မှာ စစ်တိုက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ်က အုပ်ချုပ်မှုခက်၏။ ယခုပြန်က ကားလမ်းမကြီးနှင့်နီး၍ ဆက်သွယ်ရေးကောင်းမွန်၏။ အစာရေစာ ပေါများသဖြင့် လုပ်အားကိုင်အားရှိ၏။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ လွယ်ကူစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်ရကိုင်ရသည်ကို ကျေနပ်မိ၏။ ခပ်ကြာကြာနေရအောင် နောက်တစ်ပွဲပင် တိုက်ချင်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆီဆိုင်မှပါလာသည့် အာမီရမ်လက်ကျန်လေးအား

အပြေးအလွှား သွားယူစေကာ နည်းနည်းစီငဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်စေ၍ ထမင်းပွဲကို အဆုံးသတ်ရင်း -

“ကဲ - ကိုယ့်လူတို့ ပြန်မှာ ကြာကြာနေရပြီး နောက်တစ်ပွဲခွဲနိုင်အောင် ဆုတောင်းကြစို့”

“နောက်တစ်ပွဲအတွက် Cheers”

“နောက်တစ်ပွဲအတွက် Cheers”

အားလုံးက Cheers ဟုအော်လိုက်ကြပြီး တက်တက်ကြွကြွ ဆုတောင်းလိုက်ကြရာ ကျွန်တော်တို့၏ သံပြိုင်ညီညီဆုတောင်းသံက မိုးသက်လေနှင့်အတူ မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်သွားလေမည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

နားအွမ်းဟွေလိုင်းဒေသသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ရောက်ခြင်း

ဆီဆိုင်နားတွင် တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က လွယ်ဆန်စစ်တစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှားနေသော စစ်ကြောင်း(၂)မှ ဗိုလ်သန်းနိုင်နှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို မြောက်မှတောင်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ မြောက်ဘက် မိုင်းပွန်အနီး၌ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲသာ ကျန်တော့သည်။ ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးက စက်တင်ဘာလစာပေးအဖွဲ့နှင့် ရှေ့တန်းသို့ လိုက်လာ၏။ စစ်ကြောင်း(၂)မှာ မိုင်းပွန်နှင့် ဟိုပုန်းနားတွင်သာ နေရ၍ အေးဆေးနေ၏။ ကျွန်တော် စစ်ကြောင်း(၁)မှာကား မအေးဆေးပါ။ ယခုလည်း နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှ ကြေးနန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ရတခလရ(၆) စက(၁)နှင့် ခွဲသုံးခွဲ ဤကနရက လက်ရှိ အခြေပြုမှ နားအွမ်းဟွေလိုင်းသို့ ထိုးဖောက် ရှင်းလင်းရန်”

အထက်ပါကြေးနန်းကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော်က ဗိုလ်တင်ကိုကိုအား ...

“ဟေ့ကောင် ဟင်ကိုကိုရ၊ တို့ ပထမတစ်ချီ ထိုးဖောက်တာကို နမ့်ဆန်ဗျူဟာက သိပ်ကြိုက်သွားပြီ ထင်တယ်”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောမိ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ကိုသန်းနိုင် တပ်ခွဲတော့ ရောက်လာပြီ၊ ခရီး ထွက်ဖို့ ခွဲသုံးခွဲမှာ ဘယ်သူတွေ ခေါ်မလဲ”

“ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းက နည်းနည်းပင်ပန်းနေပြီကွ၊ သူ့တပ်ခွဲထား ခဲ့ပြီး လူငယ်ခြေတက်ကလေး ရှမ်းကြီးသန်းနိုင်ကို ခေါ်ခဲ့ကွာ”

တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်သန်းနိုင်မှာ ကျောက်မဲဇာတိ၊ ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ရှမ်းကြီးသန်းနိုင်ဟု ခေါ်သည်။ အလုပ်သင်မှဆင်းသော ဒုဗိုလ်သန်းနိုင် တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထားဝယ်သား ဖြစ်၍ သူ့ကို ထားဝယ်သန်းနိုင်ဟု ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း(၁)၊ ဆီဆိုင်နားကထွက်တော့ အောက်တို့ ဘာလနောက်ဆုံးပတ်ဖြစ်သည်။ ပထမနေ့တွင် ပွန်ချောင်းဘေးတွင် အိပ် လိုက်ရ၏။ ဒုတိယနေ့တွင် ပွန်ချောင်းကို အေးအေးဆေးဆေးဖြတ်ပြီး တတိယနေ့တွင် နားအွမ်ဟေ့လှိုင်းဒေသသို့ ရှင်းလင်းလိုက်နိုင်သည်။ ဘာမှ မတွေ့ပါ။ ထိုခွဲကို ယခင်တစ်ခေါက်က ဝင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ရွာများနှင့် အတော်ရင်းနှီးနေသည်။ ရွာများကလည်း “မဲ့ထောက်၊ ကွန်းထင်မမီးဟား၊ မမားဟား” (အမေကြီး သူပုန် မရှိဘူးလား၊ မလာဘူးလား)ဟု မေးလျှင် “မမီးမမား” (မရှိ မလာ)ဟု ဖြေကြသည်။ တော်တော်တော့ ရယ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဟေ့လှိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှင်းပြီး၍ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှ မထူးသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေသည်။ ဗျူဟာက ဘာသတင်း ရထားသည် မသိ၊ “မထူးဘူးလား၊ မထူးဘူးလား”ဟု တွင်တွင် မေးနေသည်။ “မထူးပါဘူး”ဟု ပြောသောအခါ နောက်နေ့စောစောတွင် နားအွမ်၏ တောင် ဘက် (၃)မိုင်ခန့်တိုး၍ ရှင်းပေးပါဟုဆို၏။

“ကဲ ... ရှမ်းကြီးသန်းနိုင်၊ မင်းက လူငယ်ခြေတက်ကလေးဆိုတော့ မနက်ဖြန် လင်းလင်းချင်းချင်း ဒီက ထွက်သွားလိုက်၊ ရည်မှန်းချက်ကို ဖြည်းဖြည်း ရှင်းသွားကွာ၊ ရန်သူ့သတင်းက ဘာမှ မထူးဘူး၊ ဖြစ်ရင်လည်း သုံးမိုင်ဆိုတော့ တို့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီကအကြီးနဲ့ တက်ထောက်ပေးထား မယ်”

နောက်နေ့မနက် (၇)နာရီလောက်တွင် ဗိုလ်သန်းနိုင်တပ်ခွဲ ထွက် သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာသတင်းမှ မရသဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေး လုပ်နေကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းကိုတော့ လက်နက်ကြီးများ ပစ်ခိုင်းရန် ပြင်ခိုင်းထားပါသည်။ မနက်(၉)နာရီခန့်တွင် မရွှေ့လင့်ဘဲ “ဖောင်း- ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဒက်၊ ဒက်၊ ဒက်”ဖြင့် လက်နက်ငယ်သံများ ရုတ် တရက်ကြားရသည်။

“ဟေ့- တင်ကိုကို၊ အငယ်သံတွေ ကြားတယ်၊ စက်ဖွင့်ဟ၊ စက် ဖွင့်ဟ”

“ဖွင့်ထားတယ် တပ်ရင်းမှူး”
“ဒါဆိုရင်လည်း မေးပါဦး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အသံတော့ တိတ်သွား ပြီ”

လက်နက်ငယ်ပစ်သံများမှာ ငါးမိနစ်ခန့်သာ ဆူညံစွာ ကြားပြီး ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ခွဲ(၃)စက်ပေါ်လာသည်။

“တပ်ရင်းမှူး၊ ကိုသန်းနိုင် စက်ပေါ်လာတယ်၊ ခလရ(၅၄) စစ် ကြောင်းနဲ့ မှားပစ်ကြတာတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က သုံးယောက်ကျသွားတယ်တဲ့”

“ဟ ... ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ မေးစမ်းကွာ”

“ပြန်လာမယ် ပြောပါတယ်ခင်ဗျ”

“အလောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တိုက်ပွဲနေရာတစ်ဝိုက်မှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်တောင်းပါတယ်”

“ကောင်းပြီကွာ၊ လုပ်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ၊ မြေပုံညွှန်းလည်း ပြန် ကြည့်ကွာ၊ ဘယ်သူမှားတာလဲ၊ ခလရ(၅၄)က ဘယ်သူ့တပ်ခွဲလဲ၊ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်လဲ မေးကွ၊ မင်းလည်း မြေပုံညွှန်း ပြန်ကြည့်”

“ခလရ(၅၄)က ဗိုလ်မှူးတင်ပေ ဦးစီးတဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲပါ၊ ရှားတောဘက်က တက်လာတာတဲ့၊ သူတို့လည်း လျှိုင်ကော်ဗျူဟာက နိုင်းလို့ ဝင်လာတယ် ပြောပါတယ်”

“ဟ ... ဒါပေမယ့် မြေပုံညွှန်းက၊ တို့ရှမ်းပြည်နယ်ထဲ ပါနေတယ်။ သူတို့ ကယားပြည်နယ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ နယ်မြေခွဲထားတာ ရှမ်း၊ ကယားနယ်စပ်အတိုင်း မဟုတ်လား၊ လောလောဆယ် ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကို တို့နမ့်ဆန်ဗျူဟာ ကြိုတင်ပြထား၊ ရှမ်းကြီးသန်းနိုင် ပြန်ရောက်ရင် ဖြစ်စဉ် အပြည့်အစုံကို နမ့်ဆန်ဗျူဟာ တင်ပြပြီး၊ လွိုင်ကော်ဗျူဟာ မိတ္တူပေးကွာ၊ သူတို့ မှားတာနဲ့ ရဲဘော်(၃)ယောက် အလဟဿ အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်။ ငါတော့ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က စစ်သည်သုံးဦး အလဟဿ သေဆုံးသွားသည့် အတွက် အတော် စိတ်ထိခိုက်မိ၏။ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်တက်ခဲ့စဉ်က တိုက်ပွဲမအောင်မြင်ရခြင်း အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း သင်ကြားခဲ့ရ ပါသည်။

- Faulty Staff (ဦးစီးအရာရှိများ ညံ့ဖျင်းခြင်း)
- Faulty Command (ကွပ်ကဲမှု ညံ့ဖျင်းခြင်း)
- Neglegence of Human Factor (လူသဘော သဘာဝကို လျစ်လျူရှုခြင်း)

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဦးစီးအရာရှိများ မြေပုံညွှန်း မှားဖတ်ပြီး၊ မြေပြင်တပ်များ ကို အလွန်နီးကပ်စွာ သွင်းလိုက်ရာ အချင်းချင်း မှားပစ်၍ (၃)ယောက် ကျသွားသည်။ တိုက်ပွဲဝင်တပ်များ၏ စိတ်ကို ထိခိုက်စေသည်။ တိုက်စွမ်းရည် များ ကျဆင်းရုံသာမက မိမိကိုကွပ်ကဲနေသည့် အထက်ဌာနအပေါ် ယုံကြည် စိတ်လည်း လျော့နည်းသွားစေ၏။ အလဟဿ အင်အားများ ပြုန်းတီးသွား စေ၏။ ဦးစီးအရာရှိများ သတိပြုရမည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။ နောင် ကျွန်တော် ဂျီဝမ်း ဖြစ်လာသည့်အခါ တပ်သွင်းတိုင်း တပ်များ အလွန်နီးကပ်စွာ မသွင်းမိအောင် အထူးသတိပြုပါတော့သည်။

(ထိုကိစ္စအတွက် လွိုင်ကော်ဗျူဟာမှ ဘာဝန်ရှိသူ ဦးစီးအရာရှိများ အား အရှေ့ဗိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ စံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံရုံး ဖွဲ့စည်းကာ အရေးယူခဲ့ပါသည်။)

ထိုနေ့နေ့လယ်၌ ဗိုလ်သန်းနိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် ယခုအခေါက်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် တပ်ခွဲမှူး စုလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရ ပြီး တပ်ထဲဝင်လာသူဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်သားပီပီ ရိုးသား၍ စိတ်ရင်း ကောင်း၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖက် ရှိတော့သည်။

“ဟေ့ ... ရှမ်းကြီး၊ မင်း စစ်သားမဟုတ်ဘူးလား၊ သေတာ ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းညံ့လို့သေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထားစမ်းပါကွာ”

အထက်ပါအတိုင်း သူ့အား ချောမော နှစ်သိမ့်ရပါတော့သည်။ ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီး နောက်ရက်၌ ကျွန်တော်တို့အား ကွပ်ကဲမှု ယူထားသော နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှ ကျွန်တော်တို့ကို မြောက်ဘက် မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားအွမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရာ နောက်နေ့၌ နမ့်ပွန်ချောင်း မဖြတ်မီ ချောင်းလက်တက်လေးတစ်ခု၏သေး ညီညာပြန့် ပြူးသော နေရာကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ နားအွမ်ရွာနှင့် လေးမိုင် ၁န့်ဝေး၏။ ထိုနေရာအရောက်တွင် စစ်ကြောင်းက နားလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ယိုးဒယားနိုင်ငံလုပ် ဘီစကွတ်မုန့်ထုတ်ခွဲများ၊ စီးကရက်ဘူး ခွဲများ၊ ဆပ်ပြာမုန့်ထုတ်ခွဲများ သွားတွေ့၏။

“ဆရာကြီး ရှိဒေါနော်ရေ၊ ဒီနေရာတော့ သိပ်မသင်္ကာဘူးဗျာ၊ လက်ဖြောင့်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ခင်ဗျား နည်းနည်း ဝင်ကြည့်မမ်း ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ထိုနေရာအား စစ်ကြောင်းရုံးမှ ဒုအရာခံဗိုလ် ရှိဒေါနော်နှင့် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ်အား ဝင်ကြည့်ခိုင်းရာ လူ (၂၀၀) (၃၀၀)ခန့် အခြေပြုသွားသည့် လက်ရာခြေရာများ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က စစ်ကြောင်းကို ဆက်မထွက်ဘဲ ဗျူဟာကို တင်ပြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံရှင်းလင်း၍ သဲလွန်စများကို စုဆောင်းလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သောင်းကျန်းသူများ၏ ကင်းဇယားစာအုပ်များ၊ ဈေးစာရင်း များ၊ နိုင်ငံတော်ဆန်ကျင်ရေး စာစောင်များကို တွေ့ရှိရ၏။ ရက်စွဲများကို ဖတ်ကြည့်ရာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ခန့်ကဖြစ်သည်။

ထိုအစည်းအဝေး လုပ်သည့် အဖွဲ့အစည်းမှာ Democratic Patriotic Army ခေါ် ဒီမိုကရေစီ ပြည်ချစ်တပ်မတော်ဟု အမိပွယ်ရသည်။ အတိုကောက်မှာ DPA ဖြစ်သည်။ DPA အား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အရေးအခင်း ကာလတွင် ဗကပ ပန်ဆန်းဗဟိုသို့ ရောက်သွားသည့် ကျောင်းသားလူငယ် များ၊ နယ်စပ်ရောက် လူငယ်များအား အခြေခံပြီး ဗကပအနီလိုင်းလိုက်သူ များက ဦးဆောင်ပြီး ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ လောလောဆယ်တွင် ၎င်းအဖွဲ့အား ရလလဖအနီ SNPLO အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မှုယူထားပြီး DPA တပ်မှူး အဖြစ် ရလလဖ အတွင်းရေးမှူး စိုးအောင် ခေါ် စိုးအောင်လွင် အား တာဝန်ပေးထားသည်။ DPA သည် ABSDF နှင့်လည်း ပူးတွဲလှုပ်ရှားသည်။ DAP သည် ကယား KNPP ခွဲထွက်အဖွဲ့၊ ဘိုပျံ၏ ဒီမိုကရေစီရှင်သန်ရေး အဖွဲ့တို့နှင့်လည်း ပူးတွဲလှုပ်ရှားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို အသေးစိတ် လေ့လာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေး၍ ဖော်ထုတ်ရရှိသည့် သတင်းများအား နမ့်ဆန်ဗဟိုဟာသို့ တင်ပြလိုက်နိုင်ရာ ရန်သူ၏ ရှေ့လှုပ်မည့်အလားအလာကို အထက်ဌာနများ မှ မှန်းဆနိုင်ကြပါသည်။

အောက်တိုဘာလကုန်တွင် မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး တစ်ဖန် ပြန်ရောက်သွားပါတော့သည်။

မိုးမြို့ကို အတိုက်ခံခဲ့ရစဉ်က

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၏ နှောင်းပိုင်းကာလများ။
 သီတင်းဝါလကျွတ်ပြီးစ အခါသမယ ရာသီဥတုက ပွင့်လင်းစပြုပြီ။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးကာလမို့ ခြေခင်းလက်ခင်းကလည်း သာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး လှည့်လည်ကျွတ်စားနေသည့် မဲနယ် တောင်တန်းကြီးပေါ်တွင်မူ တိုင်းရင်းသား ပအိုဝ်းအိမ်ကိုများက ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ကန်တော့ပွဲများ၊ ရိုးရာပွဲများ ကျင်းပနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘစ်တွေနှင့် လအနည်းငယ် အတူနေထိုင်လိုက်ကြပြီဖြစ်၍ တစ်ဦးအကြောင်း

တစ်ဦးက သိပြီးခင်မင်နေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေ ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ စစ်ဆင်ရေးကာလ၏ နိဂုံးပိုင်းအား ဤစိမ်းညိုညို မဲနယ် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာပင် အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ရောက်လေရာတွင် အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းကူညီ ခြင်း၊ ယာယီဆေးခန်းများ ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း၊ ပြည်သူ့ မသဒ္ဓါ မကြည်ဖြူသည် ကို မသုံးမယူခြင်း၊ ယူသည်များအတွက် တန်ရာတန်ကြေး ပေးခြင်း၊ အလွန် အရှက်အကြောက်ကြီးသည့် ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသူ သမီးပျိုလေးများကို ပိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးများ လုံးဝကင်း ရှင်းခဲ့ခြင်း၊ ဒေသခံဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်လည်း အဆင်ပြေခြင်း စသည်တို့ ကြောင့် ...

“ဗိုလ်မှူးတန်ရေ ... ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားမှာတောင် စိုးတယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ဖွဲ့က ဗိုလ်မှူးတန်တို့လို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆင်မပြေပါ့မလား၊ ဘယ်လိုနေဦးမလဲ မသိတော့ပါဘူး။”

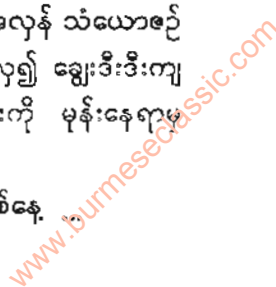
ဟုပင် မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ်က ရွာလူကြီးများက ဆိုကြ၏။

“အို ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်က အားလုံးအတူတူပါပဲ။ ကျင့်ဝတ် ဖိဝ ကို အားလုံး လိုက်နာကြသူတွေပါ။ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

ဟု သူတို့အား နှစ်သိမ့်စကား ဆိုရပါ၏။

ကိုယ့်ကို ခင်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိသည်ဆိုတော့လည်း ကျေနပ်လှပါ၏။ ဂုဏ်လည်းယူမိ၏။ ရွာတွေရောက်လျှင် ရောက်ခါစကလို မဟုတ်၊ ကြိုဆို ခြင်းခံရ၏။ ထမင်းခေါ်ကျွေးခြင်း ခံရ၏။ စစ်ကြောင်းရုံးရှိ ဆေးခန်းသို့ ကလေး လူကြီးမကျန် ဆေးလာကုကြ၏။ သူတို့က ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်လာသောအခါ ကိုယ်ကလည်း သူတို့အပေါ် အပြန်အလှန် သံယောဇဉ် ဖြစ်၍ တွယ်တာလာ၏။ ရောက်ခါစက မြင့်မားဝေသီလှ၍ ချွေးဒီးဒီးကျ အောင် တက်ရသည့် စိမ်းညိုညိုမဲနယ်တောင်တန်းကြီးကို မုန်းနေရာမှ ချစ်လာ၏။ သူ့ကို ပဝတ္တိမထင်ဘဲ ဇာတိထင်လာ၏။

ထိုသို့ အဘက်ဘက်က အဆင်ပြေနေစဉ် တစ်နေ့

“တပ်ရင်းမှူး ... ဗျူဟာမှူးက အာတီပြောချင်လို့တဲ့ခင်ဗျ”
ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်တင်ကိုကိုက သတင်းပို့၏။ (R.T ဆိုသည်မှာ Radio Telephony ဖြစ်ပါသည်)

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ၉၀၆ စက်ပေါ်သို့ ချက်ချင်းတက်ကာ ...

“ကျားမင်းမှ သိဟ၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

“သိဟမှ ကျားမင်း၊ မိုးမြို့ကို ခွေးအတွေ့ ဝင်သွားတယ်၊ သိဟ မိုးမြို့ရောက်နေတယ်၊ ခုချက်ချင်း ကျားမင်းအဖွဲ့ မိုးမြို့ကို ဝင်ပါ။ အနီးဆုံး နေရာကို ဒလိမ့်တွေ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ အနီကြောင်းပေါ်ရောက်ရင် သတင်းပို့၊ ထွက်နိုင်မယ်အချိန်ပြော၊ ရထားဖြစ်လား၊ ဒါပဲ”

“ရထားပါ ခင်ဗျာ၊ ရထားပါ၊ ၁၅:၀၀ အချိန်မှာ ဒီက ထွက်ပါ မယ်၊ နောက်ထပ်ရှိသေးရင် ညွှန်ကြားပါခင်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ သိဟမှကျားမင်း၊ တစ်နာရီတစ်ခါသာ စက်မှန်မှန်ပေါ် ပေးပါ၊ နောက်ထပ်တော့ ညွှန်ကြားစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အဲဒီက ပြောစရာ ရှိရင် ပြောပါ၊ ဒါပဲ”

“ကျားမင်းမှ သိဟ၊ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် အမြန်ဆုံး ဆက်လုပ်ပါ၊ ဒါပဲ”

“၉၆ ပါခင်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

ဗျူဟာမှူးက တစ်ဖက်စက်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ လည်း ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်လှ၏။ အလွန်အရေးကြီးပုံလည်း ရ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း မဲနယ်တောင်ပေါ်က ချက်ချင်း ဆင်းလာခိုင်း၏။ မိုးမြို့ကို ခွေးအတွေ့ ဝင်သွားသည်ဆို၏။ ခွေးအဆိုသည်မှာ ရန်သူကို ရည် ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။ မဲနယ်တောင်တန်းတစ်လျှောက် ဖြန့်ထားသည့် တပ်ခွဲ သုံးခွဲအား အမြန်စု၍ မိုးမြို့သို့ ချီတက်ရပေတော့မည်။

အချိန်က ၁၄:၀၀ နာရီ။ သို့မဟုတ် နာရီပြန် နှစ်ချက်တီး။ နေရာက ပွန်ချောင်းအရှေ့ဘက်ကမ်း လွယ်ဆောက်တစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ၊ ကျန်တစ်ခွဲက မိုင်းဆစ်ဘက်

ရောက်နေ၏။ မိုးမြို့နှင့်ဆိုကာ အလွန်ဝေးပြီး ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်၊ အမိန့်သည် အမိန့်ပေပဲ။

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကို၊ တို့ နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းကတော့ ၁၅:၀၀ နာရီ ဒီက ထွက်မယ်ကွာ၊ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းနဲ့ ဗိုလ်လွင်ဦးပြောလိုက်၊ မိုင်းဆစ်ရောက်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်တော့ နောက်ကနေပြီး ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာလို့ ပြောကွာ၊ သူက သိပ်ဝေးတယ်၊ ခီဆိုင်ဝင်ခိုင်း၊ တို့အားလုံး ဆီဆိုင် ဝင်ကြတာပေါ့”

ဖြန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် မဲနယ်တောင်တန်းကြီးပေါ် က ဆင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

“နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးရေ”

လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသည့် မဲနယ်တောင်တန်းကြီး ကို လွမ်းမော စွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။

ဆီဆိုင် ရောက်တော့ မှောင်စပြုချင်နေပြီ၊ ဆောင်းဝင်ချင်နေပြီဖြစ်၍ နေက စောစောဝင်ပြီ၊ ဆီဆိုင်တွင် ဒေသခံ အထိုင်တပ်က အရပ်ကားငါးစီး ရှာထားပေး၏။

“ဗိုလ်တင်ကိုကိုနဲ့ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတို့ ညှိပြီး စစ်ကြောင်းရုံးနဲ့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကို ကားငါးစီးပေါ် မှူးပြီး တင်လိုက်ပါ၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်တို့ အတွက် နောက်နှစ်စီး ထပ်ရဦးမယ် ပြောတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဆီဆိုင်မှ ကားငါးစီးဖြင့် ထွက်လာ၏။ လူနှစ်ရာနီးပါးအား ကားငါးစီး မှူးစီး၍ ကျပ်တောက်နေ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဗျူဟာက မိုးမြို့ရောက်မှ ထမင်းစားပါဆို၍ ညစာလည်း မချက်နိုင်ခဲ့၊ တောင်ပေါ်မှ ဆီဆိုင်သို့ အပြေးအလွှား ချီတက် လာတာတောင် သုံးနာရီကျော် ဆင်းခဲ့ရ၏။ ဆီဆိုင်မှ မိုးမြို့သို့ ကားလမ်းက သိပ်မကောင်း၊ မှောင်ကလည်း မှောင်၊ လူကလည်း အပြည့်အသိပ်နဲ့ဖြစ်၍

အနည်းဆုံး နှစ်နာရီတော့ မောင်းရပေမည်။ ဆီဆိုင်မှ ထွက်ချိန်ကား ညခုနစ်နာရီတိတိ သို့မဟုတ် ၁၉:၀၀ နာရီအချိန်။

ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း နှစ်နာရီနီးပါး စမ်းတဝါးဝါး မောင်းနှင်ပြီး ည (၉) နာရီ မထိုးမီကလေးတွင်မှ ဆီဆိုင်သို့ ဝင်နိုင်၏။

မိုးမြဲရေကာတာကြီးက ဆည်မြောင်း ဗိုလ်တဲတွင် ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းအား မျက်နှာမသာမယာနှင့် တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ ဗျူဟာမှူးကြီး”

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဘယ်မှာမှ တပ်မရှိလို့ မဲနယ်တောင်တန်း အရှေ့ခြမ်းက ကိုသက်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ၊ အားတော့နာတယ်၊ ခင်ဗျားက တစ်ရင်းလုံး လှုပ်ရှားဆိုတော့ လုပ်လို့ကိုင်လို့လည်း ကောင်းပါတယ်”

“မနက်ငါးနာရီလောက်က မိုးမြဲကို သောင်းကျန်းသူနှစ်ရာလောက် ဝင်တိုက်သွားတယ်၊ လက်နက်ငယ် သုံးလေးလက် ပါသွားတယ်၊ ဒီကောင်တွေ မြို့ထဲမှာ ခဏနေပြီးမှ အနောက်ဘက် ဆုတ်သွားတယ်ဗျာ၊ ရွှေညောင်က တပ်ကိုလိုက်ခိုင်းထားတာ ထိတွေ့မှုတော့ မရှိသေးဘူး၊ စစ်ကြောင်း(၂)နဲ့ တစ်ခွဲပဲဆိုတော့ လူလည်းနည်းတယ်ဗျာ”

“အဲဒါ ကိုသက်ဦးဆီက စစ်ကြောင်း(၁)သုံးခွဲနဲ့ ထက်ကြပ်လိုက်ပြီး ရှင်းပေးဗျာ၊ ထိတွေ့မှုဖြစ်တာ လိုချင်တယ်၊ တပ်ကို လာလုပ်လို့ မရဘူး၊ လုပ်ရင် ချက်ချင်း Counter တန်ပြန်လာမှာပဲဆိုတာ ဒီကောင်တွေ သိသွားစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တောင်ကြီးကို ရပခ အစည်းအဝေး လာတက်တာ၊ သတင်းရရှိခြင်း အစည်းအဝေးတောင် မတက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ တိုင်းသတင်းပို့ပြီး မိုးမြဲ တောက်လျှောက် ဆင်းလာခဲ့တာပဲ”

“မိုးမြဲအထိုင်က အဖွဲ့တွေကလည်း နည်းနည်း နေတာထိုင်တာ ပေါ့လျော့တယ်ဗျာ၊ စစ်သားက ပေါ့လို့တော့ မရဘူး၊ ပေါ့ရင် အသက်ပါ ပါသွားတတ်တယ်၊ ပြောရတာကလည်း အာပေါက်နေပြီ၊ ကြိုတိုင်းပြောပဲ”

ဗျူဟာမှူးက မကျေမနပ်ဖြင့် ရင်ဖွင့်နေ၏။

ဗျူဟာမှူး၏ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစားမိပါသည်။ ယခင်က ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းနှင့် တပ်မ (၇၇)တွင် အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၍ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသံယောဇဉ်လည်း ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗျူဟာမှူး စိတ်ချမ်းသာအောင် အစွမ်းကုန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရန်သူက ဘယ်သူ့အဖွဲ့လဲ ဗျူဟာမှူးကြီး”

“အင်း၊ ABSDF- ၆၀၁ ရယ်၊ ဒေသခံအဖွဲ့ရယ်ပါပဲဗျာ၊ ထူးခြားတာကတော့ ပုံညီအစ်ကိုတွေလည်း ပါတယ်”

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သိပါပြီ၊ လုပ်မည်ဆိုက လုပ်၍ ရပါပြီ။

“ဒါဆိုရင် ရပါပြီ ဗျူဟာမှူးကြီး၊ အခု ရောက်နှင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်း(၁)နှစ်ခွဲနဲ့ ရန်သူ့ ခြေရာခြေကြောင်းခံပြီး ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း လိုက်သွားပါမယ်၊ မိုင်းဆစ်ဘက် ရောက်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် တစ်ခွဲရောက်ရင်သာ ကျွန်တော့်နောက် ဆက်လွှတ်ပေးပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မဲနယ်တောင်တန်းမှာ ပွဲပြီးမယ်ထင်နေလို့ ဒီဘက်ကမြေပုံလည်း ထုတ်မထားမိဘူး၊ မြေပုံလည်း အနည်းဆုံး စစ်ကြောင်းရုံးအတွက် တစ်စုံတော့ ပေးလိုက်နိုင်ရင် ပေးပါခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးမျိုးချစ်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးအေးရွှေ၊ တို့ဗျူဟာက မြေပုံပဲ ပေးလိုက်ကွာ၊ မြေပုံမပါဘဲ ရမ်းသမ်း စစ်တိုက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတပ်က ဒီဘက်လည်း သွားဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဗျူဟာက မြေပုံအားယူပြီး တပ်အသင့်ပြင်၍ မှောင်နဲ့မည်းမည်းတွင် မိုးမြဲရေကာတာကြီးသေးမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မိုးမြဲ ရေကာတာကြီး၏ အလှအပကိုပင် မခံစားနိုင်တော့ပါ၊ ညမှောင်မှောင်မို့ ဘာမှလဲ မမြင်ရပါ။

ထွက်ခါနီးတွင် ဗျူဟာမှူးက ...

“ကိုသက်ဦး ... ခင်ဗျား ဒီကနေ ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း အနောက်ဘက်တည့်တည့် ထွက်သွား၊ ဟိုဘက်ဆယ်လေးငါးမိုင်မှာ ပီကင်း၊ လွယ်ယိမ်းဆိုတဲ့ ရွာကြီးတွေ ရှိတယ်၊ ရန်သူ အဲဒီဘက် ဆုတ်လာမယ် ထင်တယ်၊ ကားလမ်းအတိုင်းသာ သတင်းထောက်သွားပါဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ လူနှစ်ရာကျော်ဆိုတော့ သတင်းဖျောက်လို့ မရပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ... ဗျူဟာမှကြီး စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော်သည် ရဲရဲတောက်အာ မခံ၍ မိုးပြဲနောက်ဘက် ကားလမ်း မကြီးအတိုင်း အမှောင်ထုတွင်းထိုးဝင်ကာ တရွေ့ရွေ့ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ချီတက်ခဲ့ပါတော့၏။ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသည့် နေရာအား လမ်းပြ မပါ ဘာမပါ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့မိသည်ကို ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ပြန်စဉ်းစား၍ ပြုံးမိပါသေးသည်။

မိုးပြဲက ထွက်လာတော့ မိုးဖွဲလေးက တဖြောက်ဖြောက်ကျလာ၏။ ဘာမှလဲ မမြင်ရ၊ ဘာမှလဲ ကောင်းစွာမတွေ့။ ကားလမ်းအတိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ပွိုင့်ကို ဗိုလ်လွင်ဦးကိုပင် သွားခိုင်းရ၏။

“လွင်ဦး၊ မီးသုံးပြီး မီးထိုးသွား၊ လမ်းမှာ ရွှေညောင်က စစ်ကြောင်းနဲ့ သွားတိုးလို့ လူမှားနေဦးမယ်”

ဗိုလ်လွင်ဦးက အတွေ့အကြုံ နည်းသေးသူဖြစ်၍ မှာရ၏။

လမ်းတွင် အိမ်စုလေးများ၊ ရွာငယ်ကလေးများ တွေ့ရ၏။ ဘာရွာ တွေမှန်းလဲ မသိ၊ ပီကင်း လွယ်ယိမ်းအထိ သွားမည်။ လောလောဆယ် ရောက်နိုင်သလောက်သာ သွားထားမည်ဟု စိတ်က မှန်းလာခဲ့၏။ ခရီးသွားချိန် နှစ်နာရီခန့်ကြာသော် ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသွားသည်။ ထမင်းမစားရသေး၍ ခုမှ ဝမ်းထဲက တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဆာလာ၏။ ထိုစဉ် ရွာငယ်တစ်ခု အရောက် ...

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ ရပ်”

“တို့ ရွှေပြည်သာသားတွေဟေ့”

ရွှေညောင် တပ်ဒေသခံအထိုင် စခန်းငယ်တစ်ခုမှ လှမ်းမေးမြင်း ဖြစ်၏။ ကယန်းရွာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ မိုးကလည်း မှောင်လှ၏။ ညလည်း နက်ပြီ။ ထမင်းလည်း ဆာလှပြီ။ ထို့ကြောင့် စခန်းထိုင်တပ်မှ သတင်းစုံစမ်းရင်း ထိုရွာလေးမှာ ထိုနေ့ည အခြေပြုလိုက်ရပါတော့သည်။ ညစာစားရင်း သုံးဆောင်လိုက်သည့် အာမီရစ်အိပ်ဆေးကြောင့်လား၊ သိပ်ပင် ပန်းနေ၍လားတော့ မသိ၊ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော် သွားပါတော့၏။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရန်သူများ ရှိနေသည်ကို နောင်တွင် ပြန်သတိရသည့်အခါ ပြန်ပြုံးမိပါသေးသည်။ ဒါမျိုးတွေ တပ် မတော်မှာ ခဏခဏ ဖြစ်တတ်သည်ပဲ။

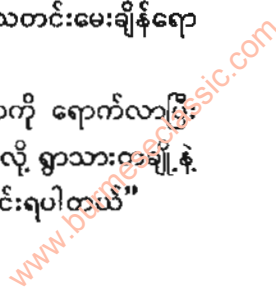
နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်းတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ အိမ်ခြေသုံးလေးဆယ်ရှိသည့် ပဒေါင်ရွာငယ်လေး ဖြစ်၏။ ဒေါ်ပေါင်းလဟု အကြမ်းဖျင်း သိရ၏။ ဝမ်းလွယ်ကျိုင်းဆိုသည့် ရှမ်းရွာငယ်လေးလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိ၏။ ဘေးဘယ်ညာတွင် ပေသုံးလေးထောင်မြင့်သည့် ကျောက်တောင်ကြီးများကို စိမ်းညိုညိုနှင့် တွေ့နေရ၏။ ကားလမ်းတို့ဌာနီ ကန္တာရဝတီက ကျောက်ဆောင် ကျောက်တက် ကျောက်ခက်များက ပေါများလှချေ၏။ အင်းလေးမှ မြစ်ဖျားခံလာသည့် ဘီလူးချောင်းသည်လည်း ရစ်ခွေစီးဆင်းလျက် ရှိ၏။ သဘာဝအလှအပတွေ က ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ကြည့်လို့မဆုံးပါပေ။ သို့ရာတွင် ထိုအလှအပ များကို သေခတ်သံနှင့် ယမ်းခိုးယမ်းနဲ့များက အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးစေ၏။ ဒါတွေကို ရှင်းလင်းပြီး ကန္တာရဝတီ ငွေတောင်ပြည်ကြီး အေးချမ်းသာယာရေး ကား ကျွန်တော်တို့တာဝန် ဖြစ်ချေ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကို၊ တပ်ခွဲမှူးတွေ ခေါ်ဟေ့၊ သတင်းစုပြီး ဆက်လိုက်ကြရအောင်၊ သတင်းရမဖြစ်မယ်၊ No information no operation လေကွာ”

ချက်ချင်းပင် တပ်ခွဲမှူးများ ရောက်လာ၏။

“ဘာသတင်းတွေ ရကြသေးလဲ၊ ညက သတင်းမေးချိန်ရော ရသေးလား”

“ရန်သူတွေ မနေ့က ကားလမ်းအတိုင်း ဒီရွာကို ရောက်လာပြီး နေ့လယ်လောက်မှာ အနောက်ဘက်ကို ဆုတ်သွားတယ်လို့ ရွာသားတစ်ချို့နဲ့ မူလတန်းကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေဆီက သတင်းရပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းနှင့် ဗိုလ်လွင်ဦးတို့က သူတို့ရသမျှ သတင်းကို တင်ကြ၏။

“ကဲ ... ဒါဆို သိပ်အချိန်မဆိုင်နဲ့တော့၊ ဆက်ထွက်မယ်ကွာ၊ ဗိုလ်ထောင်ကိုကုန်တင်ဖို့ ဗျူဟာကို ထွက်ချိန်ပေးလိုက်တော့၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်တို့ ရောက်မရောက်လဲ မေးလိုက်ဦး၊ ရောက်ရင် ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လွှတ်ပေးဖို့ တင်ပြလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်သည် မှာသင့်တာမှာပြီး စစ်ကြောင်းကို ဆက်ထွက်စေ၏။ တစ်နားရံခွဲ နှစ်နားရံခွဲ သွားပြီးသော် ကောင်းဆောင်းဆိုသည့် ပဒေါင်ရွာကလေးသို့ ရောက်၏။ ထိုရွာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရွှေညောင်တပ်မှ စစ်ကြောင်းကို သွားတွေ့၏။ စစ်ကြောင်းမှူးကား တခြားသူ မဟုတ်၊ မနှစ်က ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း တောင်ကြီး ရပဒအရန်အဖြစ် ကျားခေါင်းခန်းမကြီးတစ်ခု အခြေမြှုပ်ကြံစဉ်က အစည်းအဝေးများတွင် အမြဲတွေ့နေရသည့် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်း ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ ... ဖိုးခင်မောင်ဝင်း၊ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ ရန်သူရော ဘယ်ဘက်ထွက်သွားလဲ”

“ဟာ ... တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ဗျူဟာနဲ့ ရွှေညောင်ကို လှမ်းပြီး စက်ဆက်သွယ်နေတာပါ၊ ရန်သူကတော့ မနေ့က ဒီရွာကနေပြီး ဟိုလွယ်ပါရင်းတောင်ကြီးဘက် ထွက်သွားတယ်လို့ ရွာက ပြောတယ်”

“ဟ ... မြေရာကြောင်းတွေရော မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့ပါတယ် တပ်ရင်းမှူး၊ ဒီရွာထဲက ဖြတ်သွားတာပါပဲ”

“တွေ့ရင် မလိုက်ဘူးလား”

“လူအင်အားနည်းလို့ အရမ်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က တစ်ခွဲပဲပါတာ”

“ကိုယ့်လူတို့ မလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ လိုက်မယ်ကွာ၊ လမ်းပြလေး ဘာလေ ... ရှိရင်သာ ထည့်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်းက လိုလိုလားလားပင် ထိုရွာက ပဒေါင်လူ

ငယ်တစ်ဦးအား ထည့်ပေးလိုက်၏။ ရွာက ထွက်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေကို လေ့လာပြီး ...

“ပျိုင့်က ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း သွားလိုက်ပါ၊ အခြေအနေက အရေးကြီးလာပြီ”

ရန်သူသွားထားသည့် စွတ်ကြောင်းရာကြီးမှာ များစွာထင်ရှားလှသဖြင့် ဘာမှ မေးစရာမလိုပါ။ ထိုစွတ်ကြောင်းရာကြီးကို ကြည့်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွာမှ ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် အကွာတွင် ဖရဲသီးခင်းများကို တွေ့ရ၏။ ဖရဲသီးခင်းများကို လွန်သော် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ဝင်း ပြောသည့် လွယ်ပါရင်းတောင်ကြီးက ရှေ့က ဆီးခံနေပေသည်။ လွယ်ပါရင်းတောင်ကြီးမှာ ပေ ၄၀၀၀ ကျော်၊ ၅၀၀၀ ခန့် မြင့်သည့် ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်၏။ ကျောက်အစွန်းကြီးများက မိုးထွက်နေ၏။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများ ကြားမှ အင်ပင်ကြီးများနှင့် ကညင်ပင်ကြီးများ ကြိုကြား ကြိုကြား ပေါက်နေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်တွေ့နေရ၏။

ကန္တာရပတီ၏ မြင်တွေ့နေကျ ရှုခင်းမျိုးပါပေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လွယ်ပါရင်းတောင်ကြီးအား ငေးမောပြီး ချိတက်လာရာမှ ဖရဲခင်းများ ဖြတ်သန်းစဉ် စိတ်ဝင်စားစရာတချို့အား ရုတ်ခြည်းတွေ့ရ၏။

“ဟေ့ ... စစ်ကြောင်းခဏရပ်ကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ ထမင်းချက်စားထားတဲ့မီးဖို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ၊ မနေ့ကလောက်က ချက်သွားတာ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သွေးပေနေတဲ့ စစ်အင်္ကျီတွေလည်း တွေ့နေရတယ်”

ကျွန်တော်က ဖရဲခင်းအတွင်းမှ မီးဖိုလေးငါးဆယ်ခုအား ပြရင်း ပြောလိုက်၏။ မီးဖိုတွင်းမှ ပြာများကို လက်ဖြင့် ယက်ကြည့်၏။ တောင်ပေါ်ကိုပါ လှမ်းကြည့်မိ၏။ တောင်ပေါ်မှာ ရေမရ၍ တောင်အောက်တွင် ယမင်းချက်စားသွားသည် ထင်၏။ သွေးပေပြီး ဆုတ်ဖြိုထားသည့် စစ်အင်္ကျီအားလည်း ကောက်ကြည့်မိ၏။ သွေးတို့က လတ်ဆတ်နေဆဲဖြစ်၏။ “အင်း ... ရန်သူတွေနဲ့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး ထင်ရဲ့” ဟု တွေးလိုက်မိပြီး ...

“ကိုင်း သတိသာထားကြပေတော့ ရဲတော်တို့၊ တောင်ပေါ်မှာ ရန်သူရှိနိုင်တယ်၊ အနံ့အသက်တွေတော့ ရနေပြီ၊ ပျိုင့်က ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းကိုလည်း သတိပေးလိုက်ပါဦး” ဟု အနီးကပ်တပ်ခွဲနှင့် ဗိုလ်တင်ကိုကိုအား ပြောမိ၏။

ကျွန်တော်က ဗရဲခင်းအတွင်း ခေတ္တရပ်၍ မြင်တွေ့နေရသည်များကို အနက်ကောက်ကာ အဓိပ္ပာယ်ဖော် အဖြေထုတ်နေချိန်တွင် ပျိုင့်တပ်ခွဲက လွယ်ပါရင်းတောင်ကြီးကို စတက်နေပေပြီ။

တောင်ပေါ်တက်ခါနီး ရှားရှားပါးပါး တိုင်းရင်းသူ မိန်းမရွယ်လေး တစ်ဦးအား တောင်ခြေတွင်တွေ့ရ၏။ မနေ့က ရန်သူတွေ တောင်ပေါ်တက်သွားလားဟု စကားပြန်မှတစ်ဆင့် မေးခိုင်းလိုက်၏။ သူမက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခေါင်းခါပြ၏။ စကားလည်း မပြော၊ သူမ ခေါင်းခါတာက မလာဘူးပြောတာလား၊ မသိဘူး ပြောတာလား မသိ၊ မိန်းမပျိုလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ဟု ထင်ရပြီး တိုင်းရင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာလိုတော့ ဝတ်စားထား၏။ လူနှစ်ရာခန့်ပါသည့် စစ်ကြောင်းကိုမြင်ပြီး ကြောက်နေဟန်လည်း တူ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ကလေးမလေးက ကြောက်နေတယ် ထင်ပါတယ်ကွာ၊ မမေးပါနဲ့တော့၊ လွတ်လိုက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

မိန်းမပျိုလေးနှင့် တွေ့ပြီးသည်နှင့် မြေလိမ်မြေကောက်နှင့် တောင်ပေါ်လမ်းလေးအား စတက်ရ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် ယိုးဒယားချိုချင်စက္ကူများ၊ နိုင်လွန်ဝေဖာစက္ကူများ တွေ့လာရ၏။ တစ်နေရာတွင် စွန့်ပစ်သွားသည့် စစ်သုံးဘေးလွယ်အိတ် Haversack အဟောင်းတစ်လုံးလည်း တွေ့ရ၏။

အချိန်က မနက်ဆယ်နာရီခွဲကျော်ခန့်ဖြစ်၏။ တောင်က တစ်နာရီခန့်တော့ တက်ရမည် ထင်၏။ တောင်တက်ခါစ၌ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်မိရာ “အား၊ ပါး ပါး ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများက မိုးနေပါလား၊ အပေါ်မှာသာ ရန်သူရှိလို့ ပစ်လိုက်ရင်တော့ အားလုံး တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားရင်း စိတ်ပူလာ၏။ ကိုယ်လည်း တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးသည်မဟုတ်၊ ရန်သူ့လက်စလက်နက်နှင့် ခြေရာခြေကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာတွေ့နေ၏။ တစ်ဦးတည်းသာ တွေ့ရသည့် တိုင်းရင်းသူကလေးကလည်း ကြောက်နေပြီ၊ တောင်ပေါ်မှာ ရန်သူ ရှိနိုင်သည်။ ရှိများရှိခဲ့ရင်တော့ ကိုယ့်လူတွေ အတော်များများ အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောနိုင်၏။

“ဟေ့ ... ပျိုင့်က ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း လှမ်းပြောကွာ၊ တောင်ခါးလယ်က လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးရောက်ရင် စစ်ကြောင်းခဏရပ်ပြီး နားမယ်လို့”

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကလည်းပူ နေကလည်း ပူလာသဖြင့် ချွေးပြန်နေ၏။ ပျိုင့်တပ်ခွဲရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွား၏။ ဗိုလ်တင်ကိုကိုနှင့် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ်က အနီးကပ် လိုက်ပါလာ၏။ အကူရဲသော် ဒုတပ်ကြပ်အုံးကျော်က လွယ်လာသည့် Panasonic Radio ရေဒီယိုကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ရာ ရေဒီယိုမှ မင်းမင်းဦး၏ “အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား” သီချင်းလာနေ၏။

“သားချစ်တဲ့မေမေကို ခွဲလို့ရယ် XXX အငေးစစ်မြေတစ်နေရာ ရောက်နေသော်လည်းကွယ် XXX နည်းနည်းလေးမှ စိတ်အားမငယ် XXX မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဘွားဟေ့ XXX ယောက်ျားဇာနည်နွယ် XXX အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား XXX ပီသရန်ရွယ် XXX အမေဆန္ဒပြည့်ဝစေရမယ် XXX တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် XXX အသက်ကိုပေးကာ အဖေလိုပဲ တာဝန်ကျေပါ့မယ် XXX ”

“အဖေတို့ရဲ့ အသက်သွေးနဲ့ XXX ရယူပေးခဲ့တဲ့ XXX လွတ်လပ်ရေးအမွေရည်အောင်ကွယ် XXX သားတို့လူငယ်တွေ တာဝန်ရှိတယ် XXX အမေဆိုးစကား ကြားယောင်ကာရယ် XXX ဇွဲသတ္တိအသည်းထိ အမြဲရှိပါတယ် XXX အန္တရာယ်တွေ ရန်စွယ်တွေ သုတ်သင် ချေမှုန်းမယ် XXX အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား ပီသရန်ရွယ် XXX အမေဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ် XXX တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် XXX အသက်ကိုပေးကာ အဖေလိုပဲ XXX တာဝန်ကျေပါ့မယ် XXX ”

“ဟေ့ ... အုံးကျော်၊ မင်းရဲ့ အမေချစ်တဲ့အဖေတူသားတွေကို မင်းဘိုးအေတွေ တောင်ပေါ်မှာရှိရင် လှမ်းပြီး သမ၊နေဦးမယ်၊ ရေဒီယိုပိတ်ထားစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်က မဲနယ်တောင်တန်းပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ တောင်တက်သည့်အခါ အမောပြေ သီချင်းနားထောင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် တပည့်ကျော်အုံးကျော်က သူ့တပ်ရင်းမှူးကြီးအား ရေဒီယိုတေးဖြင့် ဖြေဖျော်လိုက်ရာ စိုးရိမ်သဖြင့် တားလိုက်ရ၏။ သီချင်းသံအဆုံးတွင် ရေဒီယိုမှ “နောင် ... နောင်၊ နောင် ... နောင်၊ နောင်” ဟု မြည်၍ မြန်မာစံတော်ချိန် နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။ တောင်ခါးလယ်က ကညင်ပင်ကြီးအောက်သို့လည်း ရောက်လာ၏။ သတင်းနားမထောင်ဘဲ ရေဒီယိုပိတ်လိုက်၍ တောင်ပေါ် လှမ်းမောကြည့်ပြီး ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ စစ်ကြောင်းလည်း အားလုံးရပ်သွားကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းက ကျွန်တော့်အား စောင့်နေ၏။

“ကဲ ... ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နားကြဦးစို့၊ တောင်ပေါ်ရောက်မှ ထမင်းစားရအောင် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းရေ”

ကျွန်တော်လည်း နှာရိုဝက်ခန့် တောင်တက်ပြီး မောမောနှင့် ခေတ္တနားနေရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွား၏။ တောင်ပေါ်သို့ လှမ်းအက်ခတ်ကြည့်မိသော် တောင်ပေါ်မှာ ဘာမှထူးခြားသည့် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ၊ ထို့ကြောင့် “အင်း၊ မထူးဘူး ထင်ပါတယ်လေ” ဟု ထင်ကာ ယိုင်ရာမှထပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း၊ ရွှီး ... ရွှီး ... ရွှီး”

ရုတ်တရက် တောင်ပေါ်မှ လက်နက်ငယ်သံများ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် ရပ်နေသည့် အနီးမှ ကညင်ပင်ကြီးအား ဝင်မှန်သွား၏။ ကျည်တစ်တောင့်က ၉၀၆ စက်အပေါ်ပိုင်းအား ဖောက်ခနဲ ဖြတ်ဝင်သွား၏။ စက်သမားနှင့် ကျွန်တော်က ကပ်ရပ်နေရာ နားထဲ တွင် ဝိခနဲ မြည်သွား၏။

“ဟိုက် ... ပစ်ပြီဟ”

ကျွန်တော်က ဝီ၏ စေ့ဆော်စိတ်ဖြင့် ရုတ်ခြည်း မှောက်ချလိုက်၏။

ကျွန်တော် မှောက်လိုက်သည်နှင့် “ဖောင်း ဝုန်း” “ဖောင်းဝုန်း” ဖြင့် အမ်-၇၉ ဝုံးသီးများ ကျွန်တော်တို့ အနီးတစ်ဝိုက်၌ ဆက်တိုက်ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာ၏။

“ဟေ့ ... စစ်ခွေးတွေ သတ္တိရှိရင် တက်ခဲ့ကြစမ်း၊ မိုးဗြဲမှာ သေကုန်ကြတာ မမှတ်သေးဘူးလား၊ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ပေါင်းစုအကြောင်း သိသွားမယ်” ဟုလည်း အော်သံများ ကြားရ၏။ အပေါ်အောက် ကိုက်၅၀၀ ခန့်တော့ ဝေးမည်ထင်၏။ ရန်သူက အပေါ်စီးဖြင့် စတိုက်ပေပြီ။

“ဟေ့ ... တင်ကိုကို ၆၀ နဲ့ အမြန်ပြန်ပစ်၊ အမြန်ပြန်ပစ်”

ကျွန်တော်နှင့် အနီးကပ်ပါလာသည့် ၆၀ မမစိန်ပြောင်းနှစ်လက်မှချက်ချင်းပင် “ဖောင်းဂျိမ်း” “ဖောင်းဂျိမ်း” ဖြင့် တန်ပြန်ပစ်ခတ်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ရန်သူက အပေါ်၊ ကျွန်တော်တို့က အောက်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့က ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားက အသင့်နေရာယူထားပြီး ကျွန်တော်က တောင်ခါးလယ်မှာ စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး တောင်တက်လမ်းအတိုင်း တစ်ကြောင်းထိုး တပ်ဖြန့်ထားရ၏။ မတ်စောက်နေသည့် ကျောက်တောင်ကြီးမို့ လုံခြုံအောင် တပ်ဖြန့်ရန်လည်း ခက်လှ၏။

“ဟေ့ ... စစ်ခွေးတွေ တက်ခဲ့လေကွာ” ဟု အော်ခေါ်ရင်း ရန်သူမှ တဖောင်းဖောင်း တရွှီးရွှီးဖြင့် လက်နက်ငယ်များကို ဖ်သွန်ပစ်လာ၏။

သူတို့ကျည်များက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်ရှိ အင်ပင်များ၊ ကညင်ပင်များကို တဖြောက်ဖြောက်ဖြင့် လာမှန်နေ၏။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၏ ခွဲ(၁)ပိုင်တပ်စုမှလည်း အမ်ဂျီ-၄၂ စက်လတ်၊ ဂျီဖိုး ဂျီသရီး များဖြင့် တဝေါဝေါ ပြန်ပစ်နေ၏။ အလှမ်းက နည်းနည်းဝေးနေသဖြင့် သူ့မထိကိုယ့်မထိ ဖြစ်နေ၏။ ယခုမထိသော်လည်း ကြာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့က နေရာမကောင်းသဖြင့် အထိအခိုက် အရှအနာ ရှိလာနိုင်၏။ တိုက်ပွဲကို ကြာကြာစိမ်ထား၍ မရ၊ Pin down မိပြီး အထိနာသွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လှုပ်ရှားစစ်ကစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း ... ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို တပ်ဖြန့်လို့လည်းမရ၊ အပေါ်လည်း မတက်နိုင်နဲ့ ထိကုန်မယ်၊ လက်ရွေးစင်လှထုတ်ပြီး ကုတ်ခြစ်

တက်ပြီး အတင်းဝင်လုံးကွား၊ သိပ်အချိန်ဆွဲလို့ မရဘူး၊ ကြာရင် တို့ နာသွား နိုင်တယ်။ ဒီက လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးမယ်၊ ၇၅ တော့ မပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ၆၀ မမနဲ့ ဘီအေ ၈၄ ပစ်ကူပေးမယ်”

ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းက တပ်ကြပ်ကြီးမှ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကြောင့် ဗိုလ်ဖြစ်လာသူဖြစ်ပြီး စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ များလှ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ရပါတယ် တပ်ရင်းမျိုး၊ လက်ရွေးစင်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး တက်လုံးပါမယ်” ဟု ရဲရဲတောက် အာမခံ၍ ချက်ချင်း လူရွေး ကာ တက်သွား၏။

အားလုံး အကြပ်ချည်း တစ်စိတ်အပြည့်၊ ဂျီသရီး ဂျီဖိုးနှင့် အမ်-၇၉ သုံးလက် ပါသွား၏။ ၃၆ လက်ပစ်စုံများ တစ်ယောက်သုံးလုံးစီ ယူသွား၏။ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူကို ယောင်ပြ ဖိပစ်ပေးနေစဉ်မှာပင် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း၏ လက်ရွေးစင်အဖွဲ့က ဘယ်ဘက်တောင်ခါးပန်းမှ ကျောက်ဆောင်များကို ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ် တက်သွားကြ၏။ အပေါ်နှင့် အောက် သူပစ်ကိုယ်ပစ်ဖြင့် ၁၅ မိနစ်ခန့် “ဟောင်းခနဲ၊ ဟောင်းခနဲ” ပစ်နေစဉ် မှာပင် ...

“ဟေ့ ... တပ်မတော်ကွ” ဆိုသည့် အော်သံဟစ်သံများနှင့်အတူ “ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊” “ဒက်၊ ဒက်၊ ဒက်” “ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း” ဆိုသော လက် နက်ငယ်မျိုးစုံ၏ အသံကို ကြားရ၏။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတို့၏ လက်ရွေးစင် အဖွဲ့ ပစ်ခတ်သံများပါပေ။ အသံများမှာ ၁၀ မိနစ်ထက် ပိုမကြာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘီအေ ၈၄ ခေါ် ကာလံဂူးစတတ်လောင်ချာကြီးအား ရန်သူ့ပစ်ခတ်သံများကြားရာ တောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဂူကြီးဘက်သို့ ချိန်ရွယ် ထားရင်း စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဘယ်လိုမှ မရက ဒါကြီးနဲ့ ဖြိုရပေမည်။ တပ်ရင်းမျိုးကြီး၏ ကြီးကြပ်မှု Control ဖြင့် ပစ်ရသည့် ဒါကြီးက ပစ်ရ ခတ်ရ ခက်သော်လည်း အမာကို ဖောက်ထွင်းအား ကောင်းလှ၏။ သံချပ် ကားများကို ချေမှုန်းသည့် Anti tank တင့်ဖျက် လက်နက်ကြီးဖြစ်၏။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်လက် ကျောက်ခက်များကိုလည်း ကောင်းစွာ ဖောက်ထွင်းနိုင်၏။ အရေးအကြောင်းတွင် အလွန်အားကိုးရ၏။ ရန်သူကို

အထူးချောက်ချားစေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သုံးရန်ပြင်ထားရ၏။ တောင်ပေါ် သို့ မော့ကြည့်၍ အခြေအနေကို စောင့်နေရ၏။

ထိုစဉ် ရက်ခြည်း အသံဗလံများ တိတ်သွားပြီး မီးကျည်အစိမ်း သုံးချက် “ဟောက် ဟောက် ဟောက်” ဟု မြည်ကာ အပေါ်သို့ ထောင်တက်လာ ၏။

“ဟေး ... ရန်သူတွေ ဆုတ်ပြီဟေ့၊ တက်ကြကွ” ရဲဘော်များက သံပြိုင်အော်လိုက်ကြ၏။

မီးကျည်အစိမ်းသုံးချက်မှာ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းထံမှ အောင်ချက်ပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း အမောတ ကော တက်သွားကြ၏။ ၁၅ မိနစ်သာ တက်ရ၏။ တောင်ပေါ်ရောက်သွား၏။ တောင်တက်လမ်းအဆုံး ထိပ်တည့်တည့်တွင် ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးကို စတွေ့ရ၏။ အောက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ဂူကြီးပင်ဖြစ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂူငယ်လေးများလည်း ရှိသေး၏။ ရန်သူများက ထိုဂူကြီးထိပ်မှ ခံချနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်းတို့က ဘယ်ဘက်မှတက်ပြီး ဘေးတိုက် ဝင် ပစ်လိုက်သည်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ဒရောသောပါး ဆုတ်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့က လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်လာမည်ဟု ထင်ထား၏။ လမ်းအတိုင်း တက်သွားက မသာပေါ်သွားမည်ပေါ့၊ ဒါလောက်လည်း မညံ့ပါ။ ညံ့ရင်လည်း သေတာကြာပေါ့။

ရန်သူ့နေရာသိမ်းမိပြီး ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း ဝင်ကြည့်ရာ မီးဖို ကြီး လေးငါးဆယ်ခုနှင့် လူလေးငါးဆယ် အိပ်ထားသည့် နေရာများအား တွေ့ရ၏။ ထူးထူးခြားခြား မယ်တော်မာရီယာပုံတစ်ပုံကိုလည်း ဂူနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးသိန်းထွန်း အခြေအနေ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ၁၅ မိနစ်လောက် ကုတ်ခြစ်တက်ပြီး ဂူနားချဉ်းကပ် လာတာ သူတို့ကင်းနဲ့ တိုးပြီး ကိုက် ၁၀၀ လောက်မှာ စပစ်ရတာ၊ အလောင်း လက်နက် မရပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရုတ်

ခြည်းရောက်လာတော့ တအားလန့်ပြီး အနောက်ဘက် ဒရောသောပါး ဆုတ်သွားတာ တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ အင်အားကတော့ ၁၀၀ မကျော်ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် သိမ်းဆည်းရမိသည် ကင်းဇယားစာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... ဂူထဲမှာ မယ်တော်မာရီပုံ ချိတ်ထားတာရယ်၊ ဖမ်းဆီးရမိ စာရွက်စာတမ်းတွေရယ် ကြည့်ရတာ ဒေသခံတွေ ပါတာ သေချာတယ်၊ ကင်းဇယားအရတော့ ABSDFတချို့လည်းပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေ လန့်တော့သွားပြီ၊ လူစစ်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားလိုက်ရအောင်၊ စားပြီးရင် ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှင်းပြီး ထမင်းပြင်တော့ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲပြီ၊ ဗျူဟာကိုလည်း ဖြစ်စဉ်တင်ပြလိုက်၏။ ဗျူဟာက တိုက်ပွဲဖြစ်တာ တောင်ပေါ်မှာ ဟုတ်မဟုတ် လှမ်းမေး၏။ ဟုတ်ကြောင်း ဖြေရ၏။

ထိုစဉ်တွင် ဗိုလ်တင်ကိုကိုမှ ...

“ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် တပ်ခွဲရောက်လာပြီ တပ်ရင်းမှူး”

ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က အမောတကောဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်ရှိသတင်း ပို့လာ၏။

“လမ်းမှာ သေနတ်သံတွေ ကြားကတည်းက အရမ်းစိတ်ပူတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတင်းပြေးလိုက်လာတာ တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ မိုးခြံကို ဒီနေ့ မနက်မှရောက်တာ၊ ကားက သည်း တစ်လမ်းလုံး ပျက်လာလို့ နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ် ကိုမင်းသွင်ရာ၊ ကဲ ... လာ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ စားရအောင်၊ စားပြီးရင် ဆုတ်သွားတဲ့ကောင်တွေနောက် လိုက်ကြဦးစို့၊ မိုးခြံအတွက် ကလဲစားပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဝိုင်းပြီး ထမင်းစုစားကြ၏။ ထမင်းစားရင်း တိုက်ပွဲအကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဖြစ်ကြ၏။

“ခွေးမသားတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အထိုင်တပ်က ထင်နေတာ၊ ဟေ့ ... တပ်မကွဆိုပြီး အတင်းကျည်တွေ သွန်ပစ်၊ အမ် ၇၉ တွေနဲ့

ဝိုင်းပစ်၊ အောက်က အကြီးတွေ ဆက်တိုက်ထုလိုက်မှ ဖြုန်းဆို တပ်မမှန်း သိပြီး ဆုတ်ပြေးသွားတာ”

“တပ်ရင်းမှူးကြီးက တောင်ခါးလယ်မှာ ခင်စားခိုင်းလိုက်တာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်၊ မအူမလည်နဲ့သာ ဆက်တက်သွားလို့ ထိပ်ရောက်ခါနီးမှ တွေ့ဖြုတ်ခံရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အတော်အထိနာသွားမယ်”

“ပြန်က တက်လာကတည်းက ဒီကောင်တွေ စောင့်ကြည့်နေပုံရတယ်၊ တပ်ရင်းမှူးကြီး သုံးသပ်တာကောင်းသွားလို့ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း သက်သာသွားတာ”

သူတို့ ပြောသည်များကို နားထောင်ပြီး ...

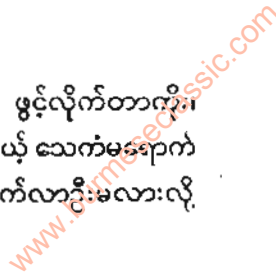
“ဒီလိုကွ ၊ မိုးခြံက ထွက်လာကတည်းက ဒီကောင်တွေ မနားရသေးဘူး၊ တစ်နေကုန် လစ်သွားကြတာ၊ ထမင်းတောင် ဒီရောက်မှ ချက်စားသွားနိုင်တယ်၊ သွေးစသွေးနတွေလည်း လမ်းမှာတွေ့တော့ လူနာလည်း ပါတယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်၊ တောင်ခြေမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်တည်း တွေ့တော့လည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ဆိုတော့ တောင်ပေါ်က ပြန်လာပုံရတယ်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကြောက်နေတာပေါ့၊ မုန့်နဲ့ ချိုချဉ်စကွဲတွေလည်း တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ တောင်ပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေ ရှိနိုင်သေးတယ်၊ လူနာဆေးကုရင်း နားနိုင်တယ်လို့ တွက်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်ခါးလယ်မှာ အခြေအနေ ကြည့်နိုင်အောင် ခဏနားလိုက်တာ၊ အတွေ့အကြုံက ရထားတဲ့ သင်ခန်းစာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က သုံးသပ်ပြလိုက်၏။

“ဒါတောင် စ၊အပစ်ခံရတော့ တပ်ရင်းမှူးကြီးရှိနေတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးဆီကို စုပစ်လိုက်တာ၊ ကံကောင်းလို့ ၉၀၆ စက်ဖုံးမှန်ပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီး မထိတာ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ဝင်ပြော၏။

“အဲဒါက ခွေးမသားအုံးကျော်က ရေဒီယို ဖွင့်လိုက်တာကြောင့်၊ အသံကြားတဲ့နေရာ မှန်းပြီး ဖမ်းတွယ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပေါ့ကွာ၊ သေနေစေမှ သေတာပဲ၊ တို့ တက်လာဦးမလားလို့

စောင့်နေတာ၊ မလာတော့တာနဲ့ မစောင့်နိုင်ဘဲ ပစ်လိုက်လို့ တို့ ကံကောင်း သွားတယ်။ အသေအချာ စောင့်ပြီး အနားရောက်မှ တော့ဖြုတ်ရင် အတော် အိသွားမယ်ကွာ၊ တို့ကံပေါ့။ ကဲ ... ထမင်းစားကြကွာ၊ ပြီးရင် ဆက်လိုက်ကြည့် စို့၊ မိုးမြေကမ္ဘာဆုံးဟေ့”

“တပ်ရင်းမှူးကြီးက သုံးသပ်တာ အနက်ကောက်တာ အတော် ကောင်းတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ New one armed swordman လက်တစ်ဖက်စားသမား သိုင်းကားထဲက သိုင်းဆရာ ကြီးလိုပဲ ခင်ဗျ”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ကျွန်တော့်အား အမွန်းတင်လိုက်ရာ ...

“အေး ... အဲဒီလိုမှန်တာတော့ မင်း ကြိုက်သလောက် ပြောနိုင်ပါ တယ်ကွာ”

ဟု ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက “ဝါးခနဲ” ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ရယ်မောနေစဉ်မှာပင် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ...

“ဪ ... မေ့နေလို့ခင်ဗျ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးအတွက် မိုးခြံက ယူလာတဲ့ ရှားပါး Malt Whisky လေးပါ၊ ဒီတိုက်ပွဲအတွက် ဂုဏ်ပြုတာ ပါခင်ဗျာ၊ နည်းနည်းတော့ အားပေးပါဦး”

ထမင်းစားနေသူ အားလုံးက ဝီစကီပုလင်းအား မျက်စောင်း လှမ်းထိုးလိုက်ကြသဖြင့် ...

“ကဲ ... ဒါဆို နည်းနည်းစီထည့်ကွာ”

ဝီစကီအနည်းငယ်စီအား အရာရှိများရှေ့ရှိ စစ်သုံးမတ်ခွက်များထဲ တွင် လောင်းထည့်ရင်း ကျွန်တော်က ...

“ကဲ ... မိုးခြံအတွက် ကလဲ့စားဟေ့”

အားလုံးက မတ်ခွက်များ မြောက်ပြီး ...

“မိုးခြံကလဲ့စား အောင်ရမယ်” ဟု ပြိုင်တူကြွေးကြော်ပြီး မောချလိုက် ကြ၏။

ထို့နောက် မနက်က ချက်လာသည့် ပဲဟင်း ငါးပိကြော်နှင့် မနက် စာ အား အပြေးအလွှား စားလိုက်ရပါသည်။ အပြေးအလွှားမစားလို့ကလည်း

မရ၊ တိုက်ပွဲက ပြီးသေးသည်မဟုတ်၊ မိုးခြံတိုက်ပွဲအတွက် သွေးကြောခုံးဆပ် နိုင်ရန် ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖြစ်၏။

ထမင်းစားနေစဉ် ဗျူဟာမှ စာတတ်တစ်စောင် ဝင်လာ၏။

“ဗျူဟာမှူးမှ ရင်းမှူးအတွက်၊ ရန်သူနှင့်ထိတွေ့မှုဖြစ်၍ ကေဗျာနပ်၊ ဆုတ်ခွာသွားသည့် ရန်သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်လံချေမှုန်းသွားရန်”

မျှော်လင့်ထားသည့် ကြေးနန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တွက်ထားပါသည်။

“ကဲ ... ကိုယ့်လူတို့ စားပြီးရင် ဆက်ထွက်ကြစို့၊ ဗျူဟာက ဆက်လိုက်ပါတဲ့၊ လိုက်ရမှာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက် ပြေးမလဲကွာ၊ ပြေးနိုင်လည်းပြေးပေါ့၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမဟေ့၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမဟေ့” ကျွန်တော်က ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး စစ်ရိုက်တက်နေသည့် ကျွန်တော်၏ အရာရှိများ ကလည်း ကျွန်တော် ကြိုးဝါးလိုက်သံကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားရာမှ ပြန်ခနဲ ...

“ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမဟေ့”

ဟု ဝိုင်းပြီး အော်လိုက်ကြရာ ဘေးနားရှိကျောက်ဂူများမှ ပဲ့ထောင်သံ များ ပြန်လာပြီး ...

“ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမဟေ့၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမဟေ့” ဟူသော ရိုက်ခတ်မြည်ဟီးသွားသည့် လှိုင်သံများမှာ လွယ်ပါရင်းတောင်ထိပ်တွင် သောသောညံသွားပါလေတော့သည်။

ပိကင်း၊ လွယ်ယိမ်းမှ ပျဉ်းမနားအရှေ့ခြမ်းသို့

ကျွန်တော်တို့သည် လွယ်ပါ ရင်းတောင်ထိပ် တို့ကံပွဲနေရာမှ ရှေ့သို့ ကို အဆက်မပြတ်ဘဲ ထက်ကြပ်လိုက်ရင်းပါဟု နှစ်ဆန်ဗျူဟာက ညွှန်ကြားသံဖြင့် ရန်သူ့ခြေရာခြေကြောင်း အတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရာ နောက်တစ်နေ့တွင် ရှေ့ပါ ကယားနယ်စပ်မျဉ်းကြောင်းအနီးရှိ မြိုင်- ၅၁၀၉ ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်သို့

ရောက်သွား၏။ ဒေသခံများမှာ အားလုံး ပဒေါင်လူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ပဒေါင်ကို ကယမ်း ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။

“ရတခလရ(၆) စက(၁) ရောက်ရှိနေသည့် တောင်ဘက်တွင် လွိုင်ကော်ဗျူဟာမှ ရတခလရ(၁၂) စစ်ကြောင်းများ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၊ တပ်ချင်း မများရန် အထူးဂရုပြု၊ လိုအပ်က မြေပြင်ဆက်သွယ်မှု ရယူသွားရန်” နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှ အထက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်းဝင်လာသည်။

“ဗိုလ်တင်ကိုကိုရေ ... တပ်ခွဲတွေ အကုန်လုံးကို ပြောလိုက်ပါ။ ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့တော့၊ ပျိုင့်-၄၉၈၀ က ရှမ်း ကယား နယ်ခြားမျဉ်းပဲကွ၊ တို့နဲ့ တစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ ရှေ့မှာ ခလရ(၁၂) ရှိတယ်၊ သူတို့ စက်ကို ရှာပြီး စက်ချင်း ဆက်သွယ်ကြည့်ပါဦး၊ ရရင် သတင်းမေးရအောင် ကွာ”

မကြာသေးမီက ခလရ(၅၄) နှင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ချင်းများ ခွဲသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် တပ်ချင်းများ ရန် မသင့်တော်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် စစ်ကြောင်းကို ရပ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ တောင်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားနေသည့် ဆိုသော ရတခလရ(၁၂) နှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင် ကြိုးစားကြည့်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်သားများ လွှတ်၍ စာပေးခိုင်းသည်။ ကြိုးစားရကျိုး နပ်ပါသည်။ ညနေတွင် ထိုတပ်မှ တပ်ခွဲမျိုး ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး ဦးစီးသော စစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်း ပျိုင့်-၅၁၀၉ ဌ တွေ့ဆုံ ကြ၏။

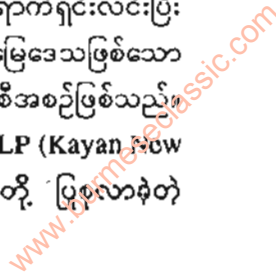
“တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ခလရ(၁၂) ကပါ၊ တပ်ချင်း မများဖို့နဲ့ ရတဲ့သတင်းလေးတွေကို ပေးဖို့အတွက် ကျွန်တော့် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သန်းက လွှတ်လိုက်လို့လာတာပါ”

“အေးဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နမ့်ဆန်ဗျူဟာက ရန်သူ နောက် ထက်ကြပ်လိုက်၊ ထက်ကြပ်လိုက် ဆိုပြီး တွန်းအားပေး လိုက်လို့ အတင်းလိုက်စစ်ဆင်ပြီး Follow up လုပ်ခဲ့တာဗျာ၊ ခက်တာက ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခက်တွေဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ရန်သူ ခြေရာက ပျောက်သွားတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ဒီကောင်တွေက သုံးလေးဖွဲ့ပေါင်း ထားတာ၊ အခု လူခွဲသွားပြီ၊ ဘိုပျံအဖွဲ့က မိုးမြဲအနားတစ်ဝိုက် ပြန်ပတ်ရွေ့ မယ်ထင်တယ်၊ ဘိုပျံက သိပ်ဝေးဝေးလံလံ မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ABSDF တွေကတော့ တောင်ဘက်ကို ဆက်ဆင်းသွားတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှင်းနေတယ်၊ မိုးမြဲတိုက်သွားတဲ့ အထဲမှာ KNLP လည်းပါတယ်၊ ကယမ်းပြည်သစ်ပါတီပေါ့၊ ဒီကောင်တွေကတော့ ရွှေအေးနဲ့ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်တို့ ခေါင်းဆောင်တယ်၊ သူတို့ အခြေခံနယ်မြေက သံတောင်မြောက် ခြမ်းနဲ့ ပျဉ်းမနားအရှေ့ခြမ်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီကို ပြန်ကြမယ် ထင်တယ်၊ သူတို့လူတစ်ယောက် မနေ့တစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဝင်လာတယ်၊ ကောင်းတာကတော့ တပ်ရင်းမှူးကြီး လောလောဆယ် ဦးတည်ရန်သူ ပျောက်နေရင် အဲဒီအလင်းဝင်ကို ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခေါ်သွား ပြီးတော့ KNLP ချေမှုန်းရေးလုပ်ရင် ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သန်းက အကြံပြုလိုက်ပါတယ်”

ခလရ(၁၂) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်သန်းမှာ ၁၉၈၄ ခုနှစ် က ချင်း(၄)မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံ အနောက်တောင် ဘက် မိုင်းရှန်ခွင်၌ ဗကပဘိန်းတန်းအား ချေမှုန်းလိုက်နိုင်သဖြင့် Field Promotion စစ်မြေပြင်အဆင့် တိုးမြှင့်သွားသည့် ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်ဟောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးစွာ အကြံပြုလိုက်သည် ဖြစ်မည်ထင်၏။ ကျွန်တော်သည် KNLP ရန်သူချေမှုန်းသည့် အစီအမံအား နမ့်ဆန်ဗျူဟာသို့ တင်ပြလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဗျူဟာက သဘောတူကြောင်း ပြန်လာ၏။ ကျွန်တော်၏ အစီအမံမှာ ပီကင်း၊ လွယ်ယိမ်းရွာကြီးများကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ကယမ်းပြည်သစ်ပါတီ၏ အခြေခံနယ်မြေဒေသဖြစ်သော သံတောင်မြောက်ခြမ်းအား ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကိုရေ၊ ငါတို့တော့ KNLP (Kayan New Land Party) ချေမှုန်းရေးလုပ်မယ်ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် တို့ ပြုလုပ်မိတဲ့

KNLP အကြောင်း စာတမ်းလေးတွေကို တပ်ခွဲမှူးတွေကို ဝေပေးကွာ၊ ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ ရွှေအေးရယ်၊ အိုက်ကဖြူရယ်၊ ဟန်သလောရယ်၊ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်ရယ်၊ သက်ဖောရယ်၊ အဲဒီလောက်ပဲ သိတယ်ကွာ၊ စာစောင်ထဲမှာတော့ ဖုံဖုံလင်လင် ပါမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သောင်းကျန်းသူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာတမ်းပြုစုတာလေးတွေ ပါပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒါ တပ်ခွဲမှူးကြီးတွေအားလုံး ဝေပေးလိုက်ပါမယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ၊ တိုက်ပွဲတစ်ရာ အောင်ပွဲတစ်ရာရရှိတော့ ကိုယ့်အကြောင်းသာမကဘူး၊ ရန်သူ့အကြောင်းလည်း သိဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းသာသိပြီး ရန်သူ့အကြောင်း မသိရင်လည်း အောင်ပွဲကတော့ မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ရန်သူ့အကြောင်းလည်း တို့ သိရမှာပေါ့ကွာ၊ တို့အခု ချေမှုန်းမယ့် ကယန်းပြည်သစ်ပါတီပေါ်ပေါက် လာပုံလေးကို တပ်ခွဲမှူးတွေ အရာရှိတွေ လေ့လာပြီးတော့ ကယန်းဗဟိုကို ချေမှုန်းကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ ပြုစုလာသည့် စာတမ်းအကျဉ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ၏ နောက်ခံသမိုင်းအကျဉ်း

ရွှေအေးနှင့် အိုက်ကဖြူတို့ ဦးစီးသည့် ကယန်းပြည်သစ်ပါတီသည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းဆောင် ရွှေအေးသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားအရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီး ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ရာမှ ၁၉၆၃ ခုနှစ် နှစ်စတွင် ၎င်း၏ ဇာတိရွာဖြစ်သည့် သံတောင်မြို့နယ်၊ တောပုန်းအလယ်ရွာတွင် ကယန်းပြည်သစ်ပါတီကို လူရှစ်ယောက်၊ ခြောက်လုံးပြုပြီး တစ်လက်၊ ရိုင်ဖယ်ခေါင်းတို့ နှစ်လက်ဖြင့် တည်ထောင်ကာ ကယန်းသောင်းကျန်းမှုကို စတင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ပြည်ပြေးအဖွဲ့မှ ဇော်ထွန်းနှင့် ပူးပေါင်းမိပြီး ပြည်ပြေးများထံမှ ခေတ်မီလက်နက်များရရှိကာ အင်အားတိုးတက် လာခဲ့သည်။ ၎င်း၏ လှုပ်ရှားရာ နယ်မြေမှာ

သံတောင်မြို့နယ်၊ လိပ်သိုယာဒိုကားလမ်း မြောက်ဘက်နှင့် နမ်ချိုချောင်း အရှေ့ဘက်ခွင်ဖြစ်သော မောင်ကျော်၊ မောင်ပလော၊ ကျေးကတောခွင်နှင့် ပျဉ်းမနား အရှေ့ခြမ်း အလယ်ချောင်၊ ဘောကထခွင်၊ ဖယ်ခုံမြို့နယ်အတွင်းရှိ ကန်းဇံ၊ ကန်းဌေးခွင်များတွင် အခြေခံလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ပြည်ပြေးများ ချုပ်ငြိမ်းပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကယန်းရွှေအေးအဖွဲ့သည် ကရင်နီ စောမောရယ်အဖွဲ့နှင့် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး မဟာမိတ်ပြုကာ ၎င်းပူးပေါင်းအဖွဲ့မှ မိမိ အမှတ်(၂၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ယာဒိုတပ်စခန်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကရင်နီနယ်မြေ ထီးထစခန်းတွင် ကယန်းကရင်နီ ပူးပေါင်း၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ထူထောင်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေအေးကိုယ်တိုင် ထီးထသို့ သွားရောက်၍ စီးပွားရေးနှင့် လူသစ်စုဆောင်းလေ့ကျင့်ဖြည့်တင်းရေးကို ဇောက်ချဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းပိုင်း၌ ပအိုဝ်းခေါ် ရလလဖ(အနီ) တာကလယ်သည် ပန်းဆန်းရှိ ဗကပဌာချုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ကရင်နီအဖွဲ့နှင့် ကယန်းအဖွဲ့အား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။ ကယန်းအဖွဲ့သည် တာကလယ် နောက်သို့ ပါသွားခဲ့သဖြင့် ကရင်နီ စောမောရယ်အဖွဲ့မှ ကယန်းရွှေအေးအဖွဲ့အား ၎င်း၏ နယ်မြေမှ မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။

ရွှေအေးနှင့် အိုက်ကဖြူ ဦးစီး ကယန်းအဖွဲ့သည် စောဖားမူဦးစီး ရလလဖ(အနီ) အဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း အင်အားနှစ်ရာခန့်ဖြင့် ပျဉ်းမနားအရှေ့ခြမ်း၊ အလယ်ချောင် ဘောကထခွင်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘိုမပြည်သူ့စစ်နှင့် ကိုးရွာ ပြည်သူ့စစ်များအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် သံတောင်မြောက်ခြမ်း ကျေးကတောခွင်သို့ ဝင်ရောက်စည်းရုံးခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရလလဖ(အနီ) အဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရှမ်းကယားနယ်စပ်သို့တိုင် သွားရောက် လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ရွှေအေးနှင့် အိုက်ကဖြူ ဦးစီးအင်အား (၁၀၀)ခန့်သည် ဗကပ ပန်ဆန်းဗဟိုသို့ သွားရောက်သင်တန်းတက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်ကုန်တိုင်း ဖယ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးသင်တန်းများ တက်ရောက်ပြီးနောက် တရုတ်ပြည်တွင်းသို့ လေ့လာရေးခရီးများ ထွက်ခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

အရှေ့မြောက်ဒေသ ဗကပသည် ကယန်းပြည်သစ်ပါတီအား ဗကပမူဝါဒနှင့် သဘောတရားများ ရိုက်သွင်းပေးပြီးနောက် လက်နက်၊ ခဲယမ်းနှင့် စစ်ဝတ်တန်ဆာများ အပြည့်အစုံ တင်ဆင်ပေးကာ ကယန်းပြည် သစ်ပါတီမှ “ကယန်းပြည်သစ်ကောင်စီ” ဟု အမည်ပြောင်းပေးပြီး ဗကပ၏ လက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်း အဖြစ် ဖန်တီးပုံသွင်းခဲ့သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မေလထဲတွင် ကယန်းရွှေအေးအဖွဲ့အား လမ်းညွှန်ကွပ်ကဲရန်နှင့် ချုပ်ကိုင်နိုင် ရန်အတွက် ဗကပဗဟိုမှ အောင်နိုင်နှင့် ဗိုလ်မှူးဖောတို့အား အတူထည့်ပေး လိုက်သည်။ ကယန်းနယ်မြေအား ဗကပအခြေခံနယ်မြေအဖြစ် တိုးချဲ့တည် ဆောက်ရန်အတွက် စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကယန်းအဖွဲ့သည် ဖယ်ခုံ၊ ပျဉ်းမနားနှင့် သံတောင်မြို့နယ်များ၏ ဆက်စပ်ဒေသဖြစ်သော အလယ်ချောင် ခွင်သို့ ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ကင်းလိုက်တွင် ခေတ္တ အခြေပြုခဲ့သည်။ ကင်းလိုက်တွင် ရွှေအေး၊ အောင်နိုင်ဦး ဦးစီးအင်အား (၆၀)ခန့် တစ်ဖွဲ့နှင့် အိုက်ကဖြူ၊ ဗိုလ်မှူးဖော ဦးစီးအင်အား (၄၀)ခန့် တစ်ဖွဲ့၊ နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ ရွှေအေး အောင်နိုင်အဖွဲ့သည် သံတောင်၊ ယာဒို၊ ဆူး ပြောင်း၊ ဆီပူးဒေသတွင်လည်းကောင်း၊ ၎င်းအိုက်ကဖြူနှင့် ဗိုလ်မှူးဖော ဦးစီးအဖွဲ့သည် လေဘူးခေါင်းဒေသမှ မြောက်ဘက်ပင်လောင်းဒေသအထိ လည်းကောင်း၊ အသီးသီးဖြန့်ခွဲလှုပ်ရှားကာ ဗကပအခြေခံမြေတိုးချဲ့တည် ဆောက်ရေးအား စတင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပါသည်။

KNLP ခေါင်းဆောင်များ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း

၁။ ရွှေအေး

ကယန်းပြည်သစ်တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ တာဝန် သံတောင် မြို့နယ်၊ တောပုန်းအလယ်ရွာဇာတိဖြစ်ပြီး ကယန်းကက်သလစ်ဘာသာဝင် အသက် (၅၆)နှစ်ခန့်၊ မျက်နှာ တင်းတိပ် ဝက်ခြံများရှိပြီး အသားညိုညို၊ အရပ်ပုပု၊ ဝဲဘက်ခြေထောက် ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနှင့် တောင်ထူး အမြဲတမ်း ကိုင်ဆောင်ပါသည်။

၂။ ဟန်းသလော

ကယန်းပြည်သစ်တော်လှန်ရေးကောင်စီ အတွင်းမျိုးတာဝန်၊ အသက် (၅၀)ခန့်၊ အသားဖြူ၊ အရပ်ပုသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

၃။ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်

KNLP တပ်ရင်း (၆၄၇၉)၏ နိုင်ငံရေးမှူးဖြစ်ပြီး သံတောင်မြို့နယ်၊ ကျေးကတောရွာမဇာတိ၊ ကယန်းလူမျိုး၊ ကက်သလစ်ဘာသာဝင် အသက် (၄၅)နှစ်ခန့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူပြီး အရပ်မြင့်သည်။ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်သည် ယခုအခါ KNLP ၏ ဒုဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည်။ ၎င်းဇနီးမှာ လားမေရီ ဖြစ်သည်။

၄။ သန်းလှတင်

တပ်ရင်း (၆၄၇၉)၏ တပ်ခွဲ(၁) တပ်ခွဲမှူးနှင့် နိုင်ငံရေးမှူးတာဝန် ယူထားပြီး အင်းဗိုက်ရွာ ဇာတိဖြစ်သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် တောခိုသည်။ တောမခိုမီ လာစောတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ယခု အသက် (၄၀)ခန့်၊ အသား ဖြူပြီး ခန္ဓာကိုယ် ပိန်းသေးသေးဖြစ်သည်။

၅။ သန်းဖလန်

ကယန်းပြည်သစ်တော်လှန်ရေးကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး တပ်ရင်း (၆၄၇၉) ဒုတပ်ရင်းမှူးတာဝန် ယူထားသည်။ ကရင်ပြည်နယ်၊ သံတောင် မြို့နယ်၊ လာစောရွာဇာတိဖြစ်ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် တောခိုခဲ့သည်။ ယခု အသက် (၅၀)ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

၆။ ဇိန်းပလိုတို

ကယန်းပြည်သစ်တော်လှန်ရေးကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။ သံတောင်မြို့နယ်၊ ကျေးကတောရွာမ ဇာတိဖြစ်ပြီး ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် တောခိုခဲ့သည်။ ယခု အသက် (၅၅)နှင့်ခန့် ဖြစ်သည်။

၇။ ခင်ထူး ခေါ် ခင်မောင်

တပ်ရင်း (၆၄၇၉)၊ တပ်ခွဲ(၂) တပ်ခွဲမှူးနှင့် တပ်ခွဲ(၂) နိုင်ငံရေးမှူး ဖြစ်ပြီး အသက် (၄၅)နှစ်ခန့်ရှိသည်။ ဖယ်ခုံဇာတိ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး အရပ်ပု၊ အသားဖြူသည်။

၈။ အိုက်ကဖြူ

ကယန်းပြည်သစ်ပါတီကို ရွှေအေးနှင့်အတူ ၁၉၆၃ခုနှစ်က တည်ထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီက မိမိ တောင်ပိုင်းတပ်များနှင့် ကင်းလိုက်ဒေသတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာမှ ကျဆုံးခဲ့သည်။ သန်းချ၊ ငိန်းပါတို့နှင့်ညီအစ်ကိုတော်သည်။

ကျွန်တော်သိသော ပဒေါင်လူမျိုးတို့အကြောင်း

KNLPချေမှုန်းရေးလုပ်စဉ်က ကျွန်တော်နှင့် ခလရ(၆) စစ်ကြောင်းသည် မိုးပြီအနောက်ခြမ်းအား အတော်နဲ့သွားသည်။ ပီကင်းလွယ်ယိမ်းရွာကြီးများအား နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် ရောက်ဖူး၏။ ထိုမှသည် ပျဉ်းမနား၊ နပ်စပ် ပေါင်းလောင်းချောင်းဖျားအထိ ရောက်သွားသည်။ ထိုဒေသများကာ၊ ကယန်းခေါ် ပဒေါင်လူမျိုးများသာ နေကြသည်။ ပဒေါင်တို့သည်ကာ၊ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများတွင် အလွန်ထူးခြားလှသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ လည်ပင်း၌ ကြေးခွေများ များစွာစွပ်၍ ခူးကိုလည်း ကြေးခွေများ စွပ်သည်။ ဤလူမျိုးများမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းမှာသာ ရှိသည်။ အခြားဘယ်နိုင်ငံမှ မရှိ။ ဤသည်ကို မနေ့တစ်နေ့က ယိုးဒယားနိုင်ငံက Long Neck Village လည်ပင်းရှည်တို့ရွာဟု အမည်တပ်ကာ ဒုက္ခသည်စခန်းများတွင် ပဒေါင်များကို သူတို့လူမျိုးလိုလိုလုပ်ပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို ပြစားသည်။ မျောက်ပြ ဆန်တောင်းသည်ဟု ပြောရမလား။ ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံစုပ်သည်ဟု ပြောရမလား မပြောတတ်ပါ။

ပဒေါင်လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ သမိုင်းဆရာကြီး ဦးဘရှင် ရေးသားထားသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးဟူသည် လည်တိုင်ရှည်မှ လှပသည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် လည်တိုင်ရှည်အောင် လည်ပင်းတွင် ကြေးခွေများကို တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ဆင့်၍ ရှစ်ပတ်ပတ်ဆင်သည့် အလေ့အထရှိသော ပဒေါင်တို့သည် ကရင်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ပဒေါင်အမျိုးသမီးများ လည်ပင်းတွင် ကြေးခွေ

ပဒေါင်ရိုးရာအက

စွပ်သော အလေ့အထ ပျောက်ကွယ်စ ပြုနေလေပြီ။ ပဒေါင်တို့သည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ သန်းကောင်စာရင်းအရ လူဦးရေ (၁၆၅၀၀)မျှ ရှိ၍ တောင်ငူ အရှေ့ဘက် ကယားပြည်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းဒေသတို့ အကြားတွင် အနံ့အပြား နေထိုင်ကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ပဒေါင် (၁၄၀၀၀)မျှ ရှိပြီး ကယားပြည်နယ်တွင် (၂၅၀၀)ကျော် ရှိသည်။ ယျဉ်းမနား အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော ကယားပြည်နယ်ထဲ အပါအဝင် ပေါင်းလောင်းမြစ် ဝှမ်းရိုး စတုရန်းမိုင် (၁၅၀)မျှ ကျယ်သော မြေပြန့်၍လည်း နေထိုင်ကြသည်။

ပဒေါင်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကေကောင်းဒုဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ပဒေါင်ယောက်ျားတို့သည် တောင်သူ(ပအို)လူမျိုးတို့ကဲ့သို့ပင် ဖော်ရွေသူ များဖြစ်သည်။ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းသည်။ အလုပ်ကို အပင်ပန်းခံ ၍ လုပ်နိုင်ကြသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ကြသည်။ ပဒေါင်တို့သည် တောင်ယာကို လှေကားထစ်ဖို ဖြင့် စိုက်ပျိုးရာ၌ တောင်စောင်းတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကန်သင်းခတ်၍ ရေသွင်းစိုက်ပျိုးကြသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ချားစွာ ခက်ခဲပင်ပန်း၏။ သို့သော် မညည်းမညာ လုပ်ကြသည်။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်၌လည်း ကောင်းစွာလုပ်တတ်ကြသည်။ အမဲ လိုက်လည်း ဝါသနာထုံ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ပေါ်သားတို့တွင် ပဒေါင်တို့သည် အလုပ်အကိုင်၌ အတော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးလူမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ချီးကျူးခံရသည်။

ဆရာကြီး ဦးဘရှင် ရေးသားသည်က အလွန်ပင် တိုတောင်းလှ၏။ ယိုကြောင့် ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ပဒေါင်တို့ဒေသအကြောင်းကို လက်လှမ်းမှီသလောက် ထပ်မံလေ့လာရာ မနေ့တစ်နေ့က မြန်မာတိုင်း သတင်းစာတွင် ပါလာသည့် Emily ရေးသား၍ တင်နွယ်မောင် ဘာသာပြန် သည့် ပဒေါင်လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးကို တွေ့ရှိရာ ထိုဆောင်းပါးမှာ အတော်ပင် ပြည့်စုံလှသဖြင့် စာရှုသူများအတွက် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည့် ပဒေါင်ဒေသအကြောင်းကို အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆောင်းပါးမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ရွှေလည်တိုင်မော့မော့ ကြေးကွင်းတွေကြော့ကြော့နဲ့ လှပတဲ့ ပဒေါင်ပျိုဖြူ

မြန်မာနိုင်ငံသည် ညီနောင်သားချင်း တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုများ နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် နိုင်ငံဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပေါ်နှင့် မြေပြန့်ဒေသအသီးသီး၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော အဆိုပါ ပြည်ထောင်စုများ တိုင်းရင်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေးမှုများကို သမိုင်းတစ်လျှောက် အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပါသည်။

ကယားပြည်နယ်၊ အနောက်မြောက်ပိုင်းနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း တို့တွင် တောင်ပေါ်နေ မျိုးနွယ်စုတစ်ခုရှိရာ ၎င်းတို့၏ အမျိုးသမီးကြီးကြီး ငယ်ငယ်တို့သည် လည်ပင်းနှင့် ခြေထောက်တို့တွင် ကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင် သည့် မိရိုးဖလာ ရှေ့အစဉ်အလာကို အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိလေ သည်။

ယင်းလူမျိုးများသည် မိမိတို့ကိုယ်မိမိ “ကယန်းလူ မျိုး” ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ခေါ်တွင်ကြပါသည်။ “ကယန်း” ဆိုသည်မှာ “ပထမလူမျိုး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့တွင် ယင်းလူမျိုးများကို “ကယန်း ပဒေါင်” မျိုးနွယ်များဟု ခေါ်တွင်ကြပါသည်။

ဤမျှ ထူးခြားဆန်းပြားသော ဓလေ့ထုံးစံကို သုတေသနပြုလုပ်ကြည့် သောအခါ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဇာတ်လမ်းများစွာ တွေ့ရှိခဲ့ ပါသည်။ ပုံပြင်တစ်ခုက ပဒေါင် အမျိုးသမီးများသည် လည်ပင်းတွင် ကြေးကွင်းများ ဝတ်ခြင်းသည် ပဒေါင်မျိုးနွယ်တို့၏ မိခင်နဂါးမနှင့်တူအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုက ကယန်းပဒေါင်တို့သည် မွန်ဂိုလီးယားနှင့် တိဘက်ကုန်းမြေမှ ဆင်းသက်လာကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် အခြေချခဲ့သူ များဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်းလူမျိုးစုများက ခရီးဝေးနိုင်ကြသည့် ၎င်းတို့ကို မနာလိုဝန်တို့မှပင် ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း ခရီးဝေးသွားနိုင်ကြသော သူတို့ကို

တုံ့ဆိုင်းသွားရန် ပဒေါင်အမျိုးသမီးများအား လည်ပင်းနှင့် ခြောက်ထောက်တို့ တွင် ကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။

အဆိုပါ အယူအဆကို ကယားပြည်နယ်၊ ဒီမော့ဆိုမြို့နယ်ရှိ ပန်း ပက်ကျေးရွာအုပ်စုတွင် လက်ခံကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်း ကြည့်ခဲ့သဖြင့် သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာမြင့်မောင် ရေးခဲ့သည့် “ကယား တို့ဌာနေ ငွေတောင်ပြည်” စာအုပ်မှာ တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ကယန်းတို့ဒေသ တွင် ဘုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့သည်။ သူ့တွင် သားတော်တစ်ပါးနှင့် သမီးတော် တစ်ပါးရှိပြီး သားသမီးများက ဖခမည်းတော်ကို အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြ သည်။

တစ်ရက်တွင် မည်းတော်က သားတော်အား တရုတ်နိုင်ငံ၊ ယူနန်သို့ သံလွေတ်လိုက်သည်။ နှစ်အတန်ကြာ၍ ပြန်လာချိန်ရောက်သော အခါ ယူနန်ဘုရင်က သားတော်အား လက်ဆောင်ပဏ္ဍာများစွာ ပေးအပ် လိုက်၏။ ထိုလက်ဆောင်များတွင် ကယန်းမင်းသမီးအတွက် ငွေလည်ဆွဲ ရတနာများလည်း ပါဝင်ပါသည်။

နောင်တော်ယူလာသည့် ငွေလည်ဆွဲများမှာ အလွန်လှသဖြင့် သမီးတော်က လည်ပင်းတွင် အမြဲစွဲထားလေ့ရှိသည် ဆိုပါသည်။ အဆိုပါ ဖက်ရှင်က ကယန်းတို့ဒေသတွင် စွဲမြဲလာပြီး နောင်သောအခါ ငွေလည်ဆွဲ အစား ကြေးထည်များ ဝတ်ဆင်လာကြသည်ဟု သိရပါသည်။

ဖော်ပြပါ ပုံပြင်များမှ မည်သည့်ပုံပြင်က မှန်သည် ဆိုစေဦး၊ ကယန်းတို့ ဖော်ပြပါကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံက ယနေ့ တိုင် ထွန်းကာလျက် ရှိနေပါသည်။

ကယန်းမိန်းကလေးတစ်ဦး ငါးနှစ်အရွယ်ရောက်လျှင် ပထမဆုံး သော ကြေးကွင်းကို ဝတ်ဆင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ မိဘများက ရွာထဲရှိ ဘာသာရေးဆရာထံသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဓလေ့ထုံးစံများကို အသေးစိတ် သိရှိသူဖြစ်သည်။ မိဘများက သူ့ထံသို့ သွားသောအခါ ကြက်တစ်ကောင် လက်ဆောင်အဖြစ် ယူသွားရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကြေးကွင်းစတင်မည့် အခမ်းအနားအတွက် ရက်ရွေးပေးရသည်။ ထိုသို့ ရက်ရွေးရာ၌ လဆုတ်ရက်များသည် မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကံဆိုးခြင်းကို တွေ့ကြုံရတတ်သည်ဟု အယူရှိသဖြင့် လဆန်းရက်များ သို့မဟုတ် လပြည့်နေ့ကို ရွေးချယ်ရပါသည်။

မိဘများက ထိုအခမ်းအနားကို တာဝန်ယူ ဦးဆောင်ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ကြေးကွင်းများ လိုသလောက် ကြိုတင်ပေးထားရသည်။ သို့မှသာ ကြေးချောင်းများကို ကွင်းလုပ်ပြီး ကြေးချောင်းအလုံးများဖြစ်အောင် အချိန်ယူ ပုံသွင်းထားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကြေးကွင်းများ လုပ်ရာ၌ ပထမဆုံးကြေးကို အပူပေးရသည်။ ထို့နောက် ထုရိုက်ပြီးမှ ပုံသွင်းရသည်။ ပုံသွင်းထားသော ကြေးချောင်းများကို ကွေးကာ ကွင်းများလုပ်ရပါသည်။

ပုံသွင်းသည့် ကိရိယာသည် ငါးလက်မသာရှည်ပြီး အချင်းတစ်လက်မခွဲသာရှိ၍ အဆုံး၌ ကောက်ထားပါသည်။ ကြေးကွင်း ဝတ်ပေးမည့်နေ့တွင် အိမ်နီးချင်းများကို ဖိတ်ကြားထားပြီး အကျွေးအမွှေးဖြင့် ညှော်ခံသည်။

ထိုအခမ်းအနားကို တာဝန်ယူသူ ပုဂ္ဂိုလ်က ကြေးချောင်းကို မိန်းကလေး၏ လည်ပင်းတွင် စတင်ရစ်ပတ်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း ထုခံအတိုင်း ဆုတောင်းစာများကို ရွတ်ဆိုရပါသည်။ အများအားဖြင့် ကြေးကွင်းများမှာ ငါးကွင်းရှိတတ်ပါသည်။ လည်ပင်းတွင် ကြေးကွင်းကို ရစ်ပတ်ပေးပြီး အသားကို ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိသောအခါ ညာဘက်ခြေထောက်တွင် ခုနစ်ကွင်း ထပ်မံ စွပ်ပေးကြပါသည်။

ကလေးမသည် အပျိုဘော်ဝင်သည့်အခါ ၎င်းဝတ်ဆင်ရသော ကြေးကွင်းအရေအတွက် ပိုမိုများပြားလာပါသည်။ လက်ထပ်သောအခါနှင့် သားသမီးများ မွေးဖွားလာသောအခါ၌လည်း ကြေးကွင်းများ ထပ်၍ထပ်၍ စွပ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကယန်းပဒေါင် မိန်းမတစ်ဦးအနေဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော ကြေးကွင်းများက သူ၏ မိသားစု၏ ငွေကြေးအခြေအနေကိုလည်း ဖော်ပြနေသည်ဟု သိရသည်။

နောက်ထပ် ကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင်တော့မည်ဆိုလျှင် မူလကွင်းများကို လည်ပင်းနှင့် ခြေထောက်မှ ဖြုတ်ယူရပြီး နောက်ထပ်ဝတ်မည့် ကြေးကွင်းများနှင့် ပေါင်းကာ တစ်ချိန်တည်း ဝတ်ဆင်ပေးကြရသည်။

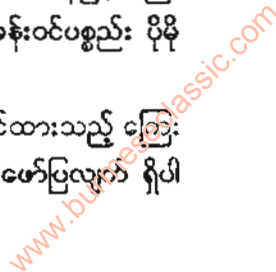
ထိုသို့သော လုပ်ရပ်သည် အမှန်စင်စစ် အန္တရာယ်ရှိသော လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ လည်ပင်းကို ဆွဲဆန့်ထားသဖြင့် ကွင်းများဖြုတ်လိုက်သောအခါ လည်ပင်းကျိုးသွားနိုင်သဖြင့် စောင်ထူထူ သို့မဟုတ် ခေါင်းအုံးကို ဦးခေါင်းအောက်တွင် ခုခံထားရသည်။ ကြေးကွင်းများကိုလည်း ဝင်းလက်နေအောင် အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်တိုက်ပေးထားရပါသည်။

ပဒေါင်လူမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြသည့် ထိုကြေးကွင်းများကို ဂုဏ်ယူကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့၏ ရှေးကျလှသော ငိုးရာခလေ့ထုံးစံ ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့ ထိန်းသိမ်းကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ပဒေါင်အမျိုးသမီးကလေးများက သူတို့ထက်ကြီးသော အမျိုးသမီးများ ထိုသို့ ကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင်နေကြသည်ကို သူတို့ မြင်တွေ့နေကြပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ အချိန်အခါ ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဝတ်ဆင်ကြရလေရာ ထိုအချိန်အခါသမယသည် သူတို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးပြီး အလွန်ဂုဏ်ယူစရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပဒေါင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖို့ ကြေးကွင်းများများ ဝတ်ရလေလေ ဂုဏ်တက်လေလေပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြေးကွင်း ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကို ကျေးရွာမှ ပဒေါင်ယောက်ျားပုရိသများကလည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြပါသည်။ ကြေးကွင်းများ ဝတ်ဆင်သော မိန်းကလေး၏ မိဘများ အနေဖြင့်လည်း သူတို့၏ သမီးကို လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းလာသူထံမှ ခန်းဝင်ပစ္စည်း ပိုမိုတောင်းဆိုနိုင်သော အထူးအခွင့်အရေး ရှိပါသည်။

လက်ထပ်ထားပြီးဖြစ်သော အမျိုးသမီး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကြေးကွင်းများက သူ၏ ခင်ပွန်း၏ ငွေကြေးအခြေအနေကို ဖော်ပြလျက် ရှိပါ

သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်ပွန်းသည် ကြီးပွားချမ်းသာသည်နှင့်အမျှ ကြေးကွင်းကို ပိုမို ဝတ်ဆင်ပြီး ဇနီးနှင့်မိသားစု အဆင့်အတန်း မြင့်သည်ဟု ဆိုကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဆိုပါ ဓလေ့ထုံးစံတွင် မကောင်းသော အချက်အလက် များလည်း ရှိပါသည်။ ကြေးကွင်းများ များပြားလာသည်နှင့်အမျှ လည်ပင်းက (၂၅)စင်တီမီတာခန့် ရှည်ထွက်လာပြီး ပခုံးများက နိမ့်ကျသွားကြပါသည်။ ခြေထောက်များမှ ကြေးကွင်းများကလည်း ကြွက်သားများ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ညှစ်ထားသဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားရသည်မှာ မသွက်လက်ကြတော့ပါ။

အဆိုပါ အားနည်းချက်များ ရှိသော်လည်း ကြေးကွင်းဝတ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံက မပျောက်သွားပါ။ သို့သော် ပဒေါင်တို့၏ အဆိုပါ ဓလေ့ထုံးစံ မှာ တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး၌ ငွေတောင်ဒေသ တွင် ကြေးသတ္တု ကျွမ်းကျင်သူများ ပျောက်ကွယ်လာပြီး ကြေးသတ္တုဈေး မှာလည်း ကြီးမြင့်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်ခရစ်ယန်ဘာသာဝင် များပြားလာသော ပဒေါင်လူမျိုးများသည် ပြည်ပဧည့်သည်များနှင့် အထိအတွေ့ များလာပြီး ဓလေ့ထုံးစံများ ကွယ်ပျောက်လာရပေသည်။

* *

အထက်ပါအတိုင်း အခြေခံတွင် အလွန်ရိုးသားလှသည့် ကယန်းခေါ် ပဒေါင်လူမျိုးများသည် ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘဲ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို ခံကြရ၏။ ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ ပေါ်ပေါက် လာသောအခါ တိုက်ပွဲများ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုရိုးသားလှသော ပဒေါင်များအတွင်း၌ ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆) စစ်ကြောင်း (၁)ကြီး မည်သို့မည်ပုံ လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည် ခင်ဗျား။

မိုးငြိအနောက်ခြမ်းတစ်ခွင် လှည့်လည်ခဲ့စဉ်က

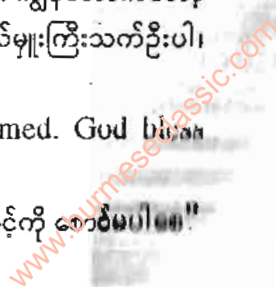
ပွိုင့်-၅၁၀၉ တွင် အခြေပြုနေသော ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁) သည် အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့ညနေ ၌ မိုးငြိမှ ကားလမ်းအဆုံးဖြစ်သော ပိကင်းနှင့် လွယ်ယိမ်းဆိုသော ရွာကြီး နှစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါသည်။ ထိုရွာကြီးများမှာ ပဒေါင်ရွာကြီးများ ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ သိပ်မတွေ့ရ။ အားလုံးနီးပါး ကက်သလစ်ခရစ် ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့အားလုံး မောမော နှင့် ထိုရွာကြီးနှစ်ရွာတွင် တပ်ခွဲသုံးခွဲ ဖြန့်ခွဲ အခြေပြုလိုက်ကြ၏။ ရွာနှစ် ရွာအလယ်၌ ဈေးရှိသည်။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ကျွန်တော်နှင့် စစ်ကြောင်း(၁) ကို အခင်းအကျင်းကောင်းသည့် ကက်သလစ်ကျောင်းကြီး၌ နေရာချပေး လိုက်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းထိုင် ကက်သလစ်ဘုန်းတော် ကြီးနှင့် မယ်သီလရှင်များကို တွေ့ဆုံရ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အသက်ခုနစ် ဆယ်ကျော်သည့် အိတလီလူမျိုး ဖြစ်သည်။ နာမည်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သာသနာ့နွယ်ဝင် သူတော်စင် ရုပ် လက္ခဏာရှိ၏။ စစ်ကြောင်းရုံးအား ကျောင်းအတွင်း ဇရပ်တစ်ခု၌ အခြေ ပြုနေရာချပြီးသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်တော့၏။

"Oh- Good evening father, I am the commander of this troop. My name is Lt.Col Thet Oo. We are from Yangon."

"အို ... ကောင်းသောညနေခင်းပါ ဆရာတော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီတပ်ရဲ့ အကြီးအကဲပါ။ ကျွန်တော်နာမည်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦးပါ။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်ကပါ။"

"Yes, commander. You are welcomed. God bless you."

"ကြိုဆိုပါတယ် တပ်ရင်းမှူး၊ ဘုရားသခင် သင့်ကို ဖော်မပါ။"

"Father, what is your race."

"ဆရာတော် ဘာလူမျိုးပါလဲ ခင်ဗျာ"

"I am Italian."

"ကျွန်ုပ် အီတလီလူမျိုးပါ"

"Oh. I like Italian very much. I like Italian movies. I like Italian actors and actresses and Italian novels."

"အို ... ကျွန်တော်က အီတလီတွေကို သိပ်သဘောကျတယ်၊ အီတလီ မင်းသားမင်းသမီးတွေ၊ အီတလီ ဝတ္ထုတွေ အားလုံးပါပဲ"

"Thank you, Thank you."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကျွန်တော်နှင့် အီတလီ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်လို အပြန်အလှန်ပြောကြရာ တိုင်းရင်းသူ ကက်သလစ်မယ်သီလရှင်များက တအံ့တဩနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေကြ၏။ နားထောင်ရင်း ပြုံးလာကြသည်။ သဘောကျသွားပုံရ၏။

"ဟေ့ ... တင်ကိုကို၊ ကျုပ်တန်အသစ်ထုပ် လေး၊ ငါးထုပ်လောက် ပေးစမ်းပါကွာ"

ကျွန်တော်က ဗိုလ်တင်ကိုကို ဆီမှ တစ်ကျပ်တန် အသစ်ထုပ်များ တောင်း၍ ထိုငွေစက္ကူထုပ်ကလေး လေးငါးထုပ်အား အီတလီဘုန်းတော်ကြီး လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

"Plesase father, this is our donation for your orphans."

"ဆရာတော်ခင်ဗျာ၊ ဒီဟာက ဆရာတော်ရဲ့ မိဘမဲ့ကလေးများ အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလှူပါ"

ကျွန်တော်က ထိုကျောင်းကြီးရှိ တိုင်းရင်းသားကလေးငယ်များ အတွက် အလှူငွေ ထည့်ဝင်လိုက်သည်။ သူတို့တောင် တောကြီးမျက်မည်း၌ လာပြီး ကလေးများအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့က အလှူငွေလောက်တော့ ထည့်သင့်သည်ဟု ယူဆ၍ တတ်နိုင်သမျှ လှူလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

"Oh, Thank you, Thank you."

"အို ... ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်"

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ခြေရာကျော်ရှိသော ပီကင်း၊ လွယ်ယိမ်းရွာကြီးတွင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွား၏။ ဦး-၅ လုပ်လိုက် တော့ သတင်းရသည်ပေါ့ခင်ဗျာ။ နောက်တစ်နေ့ ထိုရွာကထွက်တော့ ကျွန်တော်က ...

"Father now we are fighting with BCP (Burma Communist Party) They have no religion."

"ဆရာတော် ကျွန်တော်တို့ အခု ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ တိုက်နေတယ်၊ သူတို့က ဘာသာမရှိဘူး"

ဟု ပြောခဲ့ရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ...

"Good, Good, God bless you."

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဘုရားသခင် သင်တို့ကို စောင့်မ ပါစေ"

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်၏။

တပည့်ကျော် ဗိုလ်တင်ကိုကိုကတော့ ကျွန်တော့်ကို မနောက်သာ နောက်သာ နောက်လိုက်သေး၏။

"တပ်ရင်းမှူးကြီး ... တပ်ရောက်ရင် ဗိုလ်လောင်းကျူရှင်တင် မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာ speakingသင်တန်းလည်း ဖွင့်ရင် ရလောက်ပြီ ခင်ဗျာ"

"အောင်မယ် ခွေးမသား။ မင်းကလား ငါ့ကို၊ ဒါ အလုပ်သဘော ဦး-၅ လုပ်ရတာကွ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘေးမှာရှိသည့် အရာရှိလေးငါးဦးက တသောသော ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

* *

ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းဝင်းလေး၏ အကူအညီဖြင့် လွယ်ယိမ်းမှ အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ပထမရက်တွင် ဆီးဆောင်သို့ရောက်အောင် ချီတက်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ကင်းလိုက်ဒေသဖြစ်သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် ဟိုးလောင်းရွာများကို ဖြတ်၍ လေထူးခေါင်းနှင့် ဖူးလောအရောက် ချီတက်သည်။ ပေ(၅၀၀၀)ကျော်မြင့်သော ကျောက်တောင်များဖြစ်၏။ တောင်ဖြတ်များကလည်း တခဲနက် ကိုက်ခဲကြ၏။ ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်သည် အလယ်ချောင်း၊ ဘောဂထ အနီးရှိ ကင်းလိုက်တောင်တန်းများဖြစ်သည်။ ကင်းလိုက်တောင်တန်းတွင် သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်၏ စခန်းရှိသည်ဟု ဆို၏။ စခန်းမှာ ကင်းလိုက်တောင်ပေါ်တွင် မရှိ၊ ဖူးလောရွာနှင့် မနီးမဝေး ကျောက်တောင်ဘေးတွင် ရှိသည်။ သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့ ညနေ၌ ကျောက်တောင်ချောင်းဘေးရှိ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်၏ စခန်းအား ဝင်ရှင်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အခြေခံနယ်မြေ ဖြစ်ရုံသာမက ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်းမှာ လူများလှသဖြင့် သတင်းက ပေါက်ကြားသွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် တပ်ခွဲထိုစခန်းကို ဝင်ရှင်းတော့ ညနေ အတော်မှောင်ပြီ။

သို့ရာတွင် စခန်းအလယ်ရှိ အိမ်ကြီး၌ မီးဖိုများတွေ့ရသေးသည်။ မီးများ ရှိနေသေး၏။ လူသုံးပစ္စည်းများမှာလည်း အကောင်းတိုင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သန်းစိုးနိုင် တစ်ယောက် အပြေးအလွှားဖြင့် ထွက်သွားပုံ ရသည်။ နေရာက ဖူးလောအလယ်ရွာနှင့် ကျောက်တောင်ရွာကြား၊ ထိုနေ့က သန်းစိုးနိုင် စခန်းကို ရှင်းလင်းရာ၌ ဆန်သုံးအိတ်နှင့် နေရှင်နယ်ရေဒီယို အကောင်း နှစ်လုံးရခဲ့သည်။ ထို့နောက် သန်းစိုးနိုင်နှင့် ၎င်း၏ဇနီး လားမေရီတို့ အပြန်အလှန် ရေးသားထားသော စာတော်တော်များများလည်း သိမ်းဆည်းရမိ၏။ စာများမှာ လင်မယားရေးတာနဲ့မတူ၊ သမီးရည်းစား အပြန်အလှန် ရေးနေသလား အောက်မေ့ရ၏။ လားမေရီ လက်ရေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် အတော်လှသည်။ စာတိုင်း စာတိုင်းတွင် ...

“အစ်ကို၊ အလား စာရေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု အစချီကာ ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားထားသည်မှာ အတော်ပင် ဖတ်ကောင်းလှသည်။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် အတော်ပင် သနားသွားသည်။ ထွက်ပြေးချိန်တွင် လားမေရီမှာ စတုတ္ထမြောက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့်ဖြစ်သည်။ သန်းစိုးနိုင်နှင့် လားမေရီ တို့သည် သံတောင်မြို့နယ် ဇာတိများဖြစ်၏။ လားမေရီ ဆိုသည်မှာ ၎င်း၏ မူရင်းနာမည် မေရီရှေ့တွင် လားတပ်၍ လားမေရီ ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လားဆိုသည်မှာ ကယမ်းလူမျိုးများ၏ စတုတ္ထကို ခေါ်သော စကားလုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လားမေရီသည် ၎င်းတို့မိသားစု တွင် စတုတ္ထမြောက်သမီးဖြစ်၏။ သန်းစိုးနိုင်နှင့် လားမေရီတွင် သမီးသုံးယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးမှာ ဖူဆန်းဖောခေါ် မဝေဝေမြင့် (ကယန်းပြည်နယ်တွင် ပွင့်သောပန်း)ဟု အမည်ရသည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင်မွေးသည်။ ယခုဆိုလျှင် အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ ဒုတိယသမီးမှာ လဲ့လဲ့မင်း ဖြစ်သည်။ မွေးပြီး လေးရက်အကြာတွင် သေဆုံးသွားသည်။ တတိယသမီးမှာ စုစုခိုင်ခေါ် ပိုင်နန်းဖော် ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် မွေး၍ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ အပြန်အလှန် ပေးသော စာများဖတ်၍ ကျွန်တော် သိရှိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစာများကိုဖတ်၍ ကျွန်တော် အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ... ရဲဘော်တို့၊ ဆန်သုံးအိတ်နဲ့ ရေဒီယိုနှစ်လုံး ထမ်းပြီး ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ စခန်းတော့ မဖျက်ပါနဲ့၊ ပြန်လာရင် ပြန်လာမှာကွာ၊ လားမေရီက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဒီကထွက်ရင် အတော်ဒုက္ခရောက်မယ်၊ တို့လည်း တာဝန်အရ လုပ်ရတာကွာ၊ ဖူးလော ရောက်ရင် အကျိုးအကြောင်း လူကြီးတွေ ပြောခဲ့ကြတာပေါ့။”

ကျွန်တော့် ရဲဘော်များက စခန်းကို မီးရှို့လိုက်မှာစိုး၍ တားလိုက်သည်။ ဖူးလောရောက်တော့ စခန်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားခဲ့ကြောင်း ကျေးရွာလူကြီးများကို မှာခဲ့ပါသည်။ အချိန်ရရင် ပေါင်းလောင်းချောင်းဖျားဘက် တက်ရှင်းခဲ့ပါဦးဟု ဗျူဟာမှ လှမ်းပြောသဖြင့် ချောင်းဖျားဘက် တက်လိုက်ရပါသေးသည်။ ထို့နောက် ကင်းလိုက်ဒေသမှ အပြီး ပြန်သည် ချီတက်လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးရက်အကြာတွင် မိုးမြဲသို့ ပြန်ရောက်ပါသည်။

အပြန်တွင်လည်း ပီကင်း၊ လွယ်ရိမ်းက အိတ်လီဘုန်းတော်ကြီးအား သတ်
 တရ ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်ကာ နှိပ်နှိပ် ရိက္ခာထုပ်များ လှူခဲ့ပါသေးသည်။
 (ယခု ဦးသန်းစိုးနိုင်တစ်ယောက် လက်နက်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး လဲလှယ်
 ကာ ကယားပြည်နယ်တွင် နေထိုင်နေသည်ဟု သိရပါသည်။ ဦးသန်းစိုးနိုင်
 နှင့် လားမေရီ ခင်ဗျာ၊ အဆင်သင့်တဲ့အခါ တွေ့ချင်ပါသည်။ ရန်ကုန်ရောက်
 ရင် ကျွန်တော်ဆီ ဝင်ခဲ့ပါဟု ဤစာထဲမှနေ၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။)

အကျိုးနည်းတော့တယ်၊ မိုးနဲ မောက်မယ်

နီဝင်ဘာလ၊ တတိယပတ်တွင် ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁)နှင့်
 တပ်ခွဲသုံးခွဲသည် မိုးခြံအနောက်ခြမ်းမှ ဆီဆိုင်ဒေသသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။
 နောက်နေ့၌ ဆီဆိုင်မှ မောက်မယ်သို့ ချီတက်ခိုင်း၏။ ဆီဆိုင်မှ လွယ်ပွတ်
 သို့ ကားများဆွဲ၍ စီးလိုက်သည်။ လွယ်ပွတ်မှ မောက်မယ်သို့ မြေလျင်ချီ
 တက်သွား၏။ တစ်နေ့ကုန် သွားလိုက်ရသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ မောက်မယ်
 သို့ ရောက်၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ဗိုလ်ကြီးမျိုးချစ်က ခုနက စက်ပေါ်က တက်ပြောပါ
 တယ်၊ မောက်မယ်ရောက်ရင် မိုးနဲကို ဆက်ထွက်ခဲ့ပါ၊ စစ်ကြောင်းတစ်ခု
 လုံး ကနေ့ည မိုးနဲကို အရောက်ဝင်ပါတဲ့”

“ဟေ ... တစ်နေ့လုံးလည်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီးပြီကွာ၊ အခုလည်း
 ညစာမစားရသေးဘဲ မိုင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် လျှောက်ရဦးမယ်ဆိုရင်
 တို့ လျှောက်နိုင်ပေမယ့် ရဲဘော်တွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက လျှောက်ချင်မှ
 လျှောက်နိုင်မယ်ကွာ၊ ဒီည မောက်မယ်မှာ အခြေပြုပြီး မနက်မှ မိုးနဲကို
 ဆက်ထွက်ခဲ့လို့ မရဘူးလားလို့ မေးစမ်းပါဦးကွာ”

“စောစောက ကျွန်တော် ကြိုမေးထားပြီးပါပြီ၊ မရဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ၊
 ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ မိုးနဲကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆက်ထွက်ခဲ့ပါတဲ့ခင်ဗျ”

“ဟာ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲဟေ့၊ ကဲ ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
 ဆက်ထွက်ခဲ့ပါ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲ(၄) တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်အား
 မောက်မယ်မြို့တွင်းရှိ ကားများကို ပိုက်ဆံပေးကာ ငှားရမ်းစေသည်။
 စစ်သည်များကိုတော့ ညနေစာ အမြန်ချက်စားခိုင်းလိုက်သည်။ ညနေ
 (၆)နာရီတွင် သစ်တင်ကား သုံးစီးရသည်။

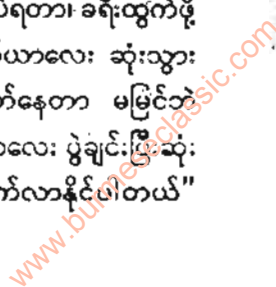
“ကဲ ... တို့စစ်ကြောင်း(၁)နဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲကတော့ ဒီကားသုံးစီးနဲ့
 မိုးနဲကို ထွက်မယ်ကွာ၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကတော့ နောက်ချန်နေခဲ့ပြီး
 ကားထပ်ရှာပြီး ကျန်တဲ့နှစ်ခွဲနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ထိုနေ့ည (၇)နာရီတွင် မောက်မယ်မှ ကားသုံးစီးဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်
 တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ည(၁၂)နာရီမတိုင်မီ မိုးနဲသို့ ရောက်သွား၏။
 ဗျူဟာသို့ ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ကာ ဦးရွှေအောင်ဘုရားတွင် အခြေပြု
 လိုက်သည်။ ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ
 မရောက်လာ၍ မေးရတော့သည်။ ဗျူဟာက ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲများကို
 ယနေ့နံနက် မိုးနဲနှင့် လင်းခေး၊ မိုင်းပန်၊ တာဆန်း၊ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်
 ရှင်းလင်း၍ လမ်းလုံခြုံရေး လုပ်ခိုင်းသည်။ တာဆန်းသို့ အရေးပေါ် ယာဉ်
 တန်းများ သွားရန်ရှိသည်။ ယနေ့ယာဉ်တန်းများ စပြတ်မည်။ ထို့ကြောင့်
 အသည်းအသန် မိုးနဲအရောက် ချီတက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ အရေးထဲတွင်
 SURA သတင်းကလည်း ဟိုကပေါ် ဒီကပေါ် ပေါ်နေ၏။

မနက် (၈)နာရီခွဲ (၉)နာရီမှ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ
 ရောက်လာသည်။ ရှိပြီးသားတပ်ခွဲကိုတော့ လမ်းလုံခြုံရေးလုပ်ရန် လင်းခေး၊
 မိုင်းပန်သို့ ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ရ၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ခင်ဗျား ... ဆူရင်လည်း ခံရတော့မှာပါ၊ ညက
 ကားရှာရင်း ညသန်းခေါင်လောက်မှ သစ်ကားသုံးစီး ထပ်ရတာ၊ ခရီးထွက်ဖို့
 ပြင်ရင်း မကော်တဆ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လို့ ကားစပယ်ယာလေး ဆုံးသွား
 ပါတယ်၊ ဒရိုင်ဘာက စပယ်ယာလေး ကြမ်းတုံးဖြုတ်နေတာ မမြင်ဘဲ
 ကားနောက်ဆုတ်လိုက်တာ၊ ဘီးနဲ့ကြိတ်မိလို့ စပယ်ယာလေး ပွဲချင်းပြီးဆုံး
 သွားတယ်၊ အဲဒါ အသုဘပိုင်းလုပ်နေလို့ မိုးလင်းမှ ထွက်လာနိုင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မျက်နှာမသာမယာဖြင့် သတင်းပို့သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ တို့လည်း ဟတ်နိုင်သလောက် ကြီးစား လုပ်တာပဲ၊ တပ်က သိပ်ပင်ပန်းနေပြီကွာ၊ က ... ဗိုလ်တင်ကိုကို ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းသာ ရေးတင်လိုက်တော့ ဗျူဟာက အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရ မှာပဲ”

“သေသွားတဲ့ စပယ်ယာလေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တာတွေ အားလုံး လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ အထွေထွေသုံးဖို့ သူ့အမေကြီးကိုလည်း ငွေငါးထောင်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဗိုလ်တင်ကိုကိုရေ၊ ငါတို့က ငါးထောင်လောက် ထပ်ပို့လိုက်ပါ ကွာ”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဗျူဟာက ဤကိစ္စ အတွက် အတော်မကျေမလည် ဖြစ်သွားသည်။ မော်တော်ကားပိုင်ရှင်များ မှာလည်း ဗျူဟာမှ တာဝန်ရှိသူအားလုံးနှင့် သိကျွမ်းနေကြသူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်သာ မသိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တပ်အရှေ့အပြောင်းကို တပ်ရင်းမှူးမှ လက်လွှတ်စပယ်လုပ်၍ မသေသင့်သူ သေရသည်”ဟု ဗျူဟာက ကျွန်တော်ကို အပြစ်တင်သည်။ ထို့နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် လမ်းလုံခြုံရေးကိစ္စများ ပြီးသည်အခါ မိုးနဲမှ မိုင်းစစ် ခွင်ကို ဝင်ခိုင်း၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် မောက်မယ်အနောက်ခြမ်း သို့ ဆင်းရပြန်သည်။ တစ်နေ့လျှင် မိုင်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ် ချိတ်ကပ်ရသည်။ နောက်ဆုံး ဒီဇင်ဘာလဆန်းရောက်မှ ကျွန်တော်၏ ဒုတပ်ရင်းမှူးအသစ် ကလေးက ရန်သူ့စခန်းကို တိုက်လိုက်နိုင်သည့်အခါမှ LRP လျှောက်ခြင်းမှ သက်သာသွားပါတော့သည်။ ဒါတောင် မိုးနဲတွင် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ၍ ဦးရွှေအောင်ဘုရားကြီး၌ ဘုရားမီးသက်စေ့ပူဇော်ကာ အာမိရစ် လုံးဝမသောက် ဘဲ သုံးရက် ပုတီးစိပ်၊ အစိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။

ဪ ... အကျိုးနည်းတော့တယ် မိုးနဲ မောက်မယ်။

အသစ်ရောက်လာသော ဒုတပ်ရင်းမှူး

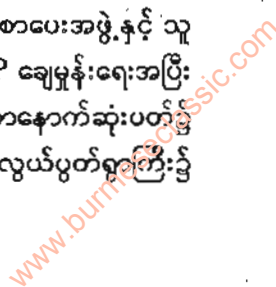
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်၏ ဒုတပ်ရင်းမှူး အဟောင်း ဗိုလ်မှူးမောင်ဦး တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သွားသည်။ ကရင်ပြည်နယ်ဘက် ပြောင်းရ၏။ ထိုကြေးနန်း ကျွန်တော်ရသည့်အခါ ...

“ဒုရင်းမှူး၊ တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် အဆင့်တိုးမြှင့်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းအား အထူးဝမ်းသာသည်။ စစ်ကြောင်းအား ဗိုလ်ကြီးလှရွှေသို့ လွှဲပြောင်းပေးပြီး အမြန်ပြောင်းရွှေ့ရန်”

ဟု ကြေးနန်း ပို့ပေးလိုက်သည်။

ရာထူးတက်တဲ့သူ မြန်ပြောင်းတော့ မြန်မြန်ရာထူးရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကွပ်ကဲမှုအောက်က အရာရှိများ ရာထူးတက်သည်ကို ဝမ်းသာကျေနပ် ဂုဏ်ယူသည်။ မုဒိတာပွားသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်မဆွဲဘဲ သတင်းရလျှင် ရခြင်း ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးအား ရှေ့တန်းမှ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်တွေ့ဆုံခြင်းပင် မလုပ်ပါနဲ့တော့ဟု စက်ပေါ်မှ ပြောလိုက်၏။ တပ်ရင်းနောက်တန်းဌာနချုပ်ကိုမူကား ဒုတပ်ရင်း မှူးနှင့် မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြု ထမင်းစားပွဲ ပြုလုပ်၍ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးရန်ကိုပါ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ ယခုတော့ ဗိုလ်မှူးမောင်ဦးကား အနောက်ပိုင်းတိုင်းတွင် တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်မောင်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။

အသစ်ရောက်လာသည့် ဒုတပ်ရင်းမှူးမှာကား စစ်တက္ကသိုလ်အပတ် စဉ်(၁၅)မှ ဆင်းသည့် ဗိုလ်မှူးအောင်မော်မော် ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလလယ်တွင် လစာပေးအဖွဲ့နှင့် သူ ရှေ့တန်းသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း KNLP ချေမှုန်းရေးအပြီး မဲနယ်တောင်တန်းသို့ ပြန်ရောက်စ ဖြစ်သည်။ နိုဝင်ဘာနောက်ဆုံးပတ်၌ သူနှင့်ကျွန်တော် မဲနယ်တောင်တန်း တောင်ခြမ်း လွယ်ပွတ်ရွာကြီး၌ တွေ့ဆုံကြ၏။

“ကျွန်တော် အောင်မောင်မောင်ပါ တပ်ရင်းမှူး၊ 9 intake က ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရဲမြင့်ရဲ့ ညီအရင်းပါခင်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးအောင်မောင်မောင်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း အထက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားလတ်လတ်ဖြင့် အမိန့်နှင့်တာဝန်ကို လေးစားကျိုးနွံသည့် တကယ့်စစ်သားပုံ ပေါက်သည်။ စကားပြောရာတွင်ကား အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့လှ၏။

“အေး၊ ကိုရဲမြင့်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကွ၊ ကိုယ်နဲ့ တပ်မ(၈၈)မှာ စစ်ဆင်းရေးတာဝန် အတူတူ ထမ်းဆောင်ဖူးပါတယ်၊ ကိုအောင်မောင်မောင် ကြီးကြီးစားစား တာဝန်ထမ်းဆောင်ပေးပါကွာ၊ စစ်ကြောင်း(၂)က စစ်ဆင်ရေး တစ်ဝက်ကျိုးတာတောင် အောင်မြင်မှု ဘာမှမရသေးဘူး၊ ဟိုတလောက မိုးနဲ၊ မောက်မယ်ဘက်မှာ ကိုယ့်တပ်က မတော်တဆ ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗျူဟာက ကိုယ်တို့ကို သိပ်မကျေလည် ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုအောင်မောင်မောင် အစွမ်းပြပြီး ဗျူဟာကျေနပ်သွားအောင် ဝိုင်းလုပ်ပေးစမ်းပါဦးကွာ”

“စိတ်ချပါ တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြီးစားပါမယ်၊ ဒီဒေသတွေကို ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ် ကိုအောင်မောင်မောင်ရယ်”

ကျွန်တော်က သူ၏ ရိုးသားကြီးစားမည့် ရုပ်လက္ခဏာကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ သူသည် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်နှင့် အတော်ရှား ပါးသော စစ်သားတွင် ပါဝင်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ညအတူ စခန်း ချပြီး နောက်နေ့၌ မဲနယ်တောင်တန်းမြောက်ဖျားသို့ ပြန်တက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဗျူဟာညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း နမ့်ပွန်ချောင်းကို အနောက် မှအရှေ့၊ အရှေ့မှ အနောက်ကို ဖြတ်လိုက်၊ အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်း လိုက်ဖြင့် နိုဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးကာလများတွင် အလုပ်များနေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလသို့ ကူးသွား၏။ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းက နမ့်ပွန်ချောင်း၏ အရှေ့ဘက် မိုင်းစစ် ခွင်တွင် ရောက်နေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၂)ရက်နေ့ ညနေခင်းဖြစ်သည်။ အချိန်က ညနေ(၃) နာရီခန့်။ တစ်နေ့ကုန် ခရီးပန်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁) တစ်ခုလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ မိုးနဲ-မောက်မယ် ကားလမ်းနှင့် မနီး မဝေး၌ နားနေကြသည်။ ဗျူဟာကလည်း ကျွန်တော် စစ်ကြောင်းကို တစ်နေ့လျှင် မိုင်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့် ခရီးသွားခိုင်းနေသည်။ သွားဆိုလည်း သွားရပါသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... နေ့လယ်က စစ်ကြောင်း(၂) နမ့်ပွန်ချောင်းဘေးမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သတဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

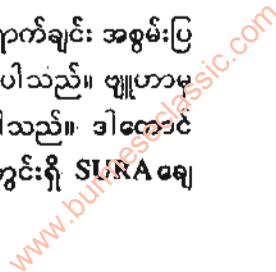
“ပထမဖြစ်စဉ်က မနက်(၁၀)နာရီသာသာလောက်မှာပါ၊ DAB က အရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ပစ္စတိုတစ်လက် ရတယ်၊ အဲဒီမိတဲ့သူကို စစ်ဆေး ဖော်ထုတ်ပြီး ဆက်ရှင်းတော့ SNPLO က ဗိုလ်မှူးစိန်ရွှေရဲ့ စခန်းကို ဝင် ရှင်းလိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဘာတွေ ထပ်ရသတဲ့လဲ”

“ရန်သူတစ်လောင်းနဲ့ M-21 တစ်လက်၊ ကျည် ၅၀၊ စာကူးစက် တစ် လုံးနဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ရတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးစိန်ရွှေနဲ့အဖွဲ့က နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး အရှေ့ဘက် ဆုတ်သွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ စခန်းကတော့ ယာယီစခန်းပါ၊ ဖြစ်စဉ်အားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင်တော့ လက်နက်ငယ် နှစ်လက်နဲ့ လူနှစ်ယောက် ရလိုက်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ဘာမှ အထိအခိုက် အဆုံးအရှုံး မရှိပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ တို့စစ်ကြောင်း(၁)က ဒုတပ်ရင်း မှူးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင် အဆင့်အတန်းအားလုံးကို ချိုးကျူးရုဏ်ပြုတဲ့ ကြေးနန်းလေး ထုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဒုတပ်ရင်းမှူးအသစ်ကလေးက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အစွမ်းပြ လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် တော်တော် ကျေနပ်အားရသွားပါသည်။ ဗျူဟာမှ ပွန်းအားပေးသည့် အရှိန်လည်း အတော်လျော့သွားပါသည်။ ဒါ့ကောင် ကျိုင်းတောင်း၊ ကျိုင်းခမ်း ခွင်ကို ဝင်ခိုင်း၍ ထိုခွင်အတွင်းရှိ SURA ဈေ

မှုန်းရေး သွားလုပ်လိုက်ရသေးသည်။ ရန်သူတွင် လက်နက်ကြီးများ ရှိသဖြင့် ၇၅-မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ် ယူသွားပါဆို၍ ထိုသေနတ်ကြီးအား လူလေးငါးဆယ်ယောက်ထမ်းကာ နှစ်ပတ်ခန့် ကျိုင်းတောင်။ ကျိုင်းခမ်း ခွင်ထဲ၌ SURAနှင့် ၇၅ ကြီး တကားကားနှင့် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားလိုက်ရပါသေးသည်။ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြိုရထားသည်ထင်၏။ တစ်ပွဲမှ ခံမတိုက်ပါ။ အခုခွဲ၍ တပ်ဖျောက်သွားကြသည်သာ များပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသစ်ရောက်လာသည့် ဒုတပ်ရင်းမှူးကလေးမှာ အတော်အားကိုးရသဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စိတ်အေးရပါဘော့သည်။ လူဆိုးချည်းပဲ ထိန်းနေရတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ယခုလို လူကောင်းသူကောင်းလေး ရတော့လည်း တစ်ယောက်ကောင်းတော့ တစ်သောင်းမိုလ်ခြေ၊ ညက်ညက်ကျေပေါ့ခင်ဗျာ။

အရက်သမား အများကမ္ဘာ

“မူးယစ်ပြီး မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုဖြစ်စေ၍ ချစ်သားတို့ အရက်မသောက်ကြကုန်လင့်” ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ချစ်သားအတော်များများကတော့ အရက်သောက်တတ်ကြသည်။ ထိုအထဲ၌ ချစ်သား ကျွန်တော်လည်း ပါပါသည်။ အရက်သည် အနည်းငယ်သောက်က လူကို တက်ကြွရွှင်လန်းစေ၏။ စား၍ သောက်၍ ကောင်း၏။ အပန်းပြေစေ၏။ သို့ရာတွင် များများသောက်ပါကမူ ကျန်းမာရေးနှင့် မကိုက်ညီတော့ဘဲ Alcoholism ခေါ် အရက်စွဲရောဂါများ သတိမေ့လျော့ခြင်းများ၊ အသည်းရောဂါများ၊ မူးယစ်ရမ်းကား၍ လုပ်ငန်းတာဝန်များ လစ်ဟင်းကုန်ပြီ လူမှုရေး ဒုက္ခများကို ကြုံရတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အရက်သောက်သည် ဆိုသော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း သောက်၏။ လုပ်ငန်းတာဝန်မပျက်အောင် ဂရုစိုက်၏။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဆရာကြီး ဦးသုခ၏ “ဂုဏ်” သီချင်းကို ကြားခဲ့ဖူး၏။ ယခု ကြီးလာတော့ VCD သီချင်းခွေများတွင် ထိုသီချင်းကို ပြန်တွေ့ရ၏။ ထိုသီချင်းထဲ၌ ...

“စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကို သောက်တယ်၊ အရက်သောက်တော့ စိတ်ညစ်တယ်၊ အကြောင်းရှာတော့ ခေါင်းမှာ ချာချာလည်”

ဟု ပါရှိသည်။ မှန်ပါ၏။ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်က ပျော်ရင် ခဏသာ ဖြစ်ပါသည်။ များများသောက်က သိပ်စိတ်ညစ်သွားပြီး ခေါင်းသာ ချာချာလည်သွားပါလိမ့်မည်။ စိတ်ညစ်ရသည့် ပြဿနာကတော့ ပြေလည်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

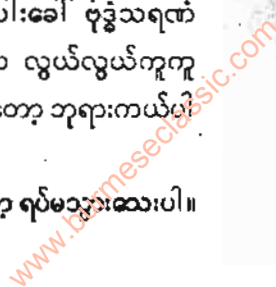
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်ညစ်သည့်အခါများတွင် အရက်လုံးဝ မသောက်ပါ။ ပြဿနာကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားမှ အဖြေပေါ်ပါသည်။ အရက်လေး မူးမူးဖြင့် စဉ်းစားက ပယောဂပါ၍ အမှန်နှင့် ဝေး၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားက အဆုံးအဖြတ်မှားလျှင် အသက်ပါ ပါနိုင်၏။ ကိုယ်မှားတာနှင့် ကိုယ့်ရဲဘော်များ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်၏။ စိတ်ညစ်လာသည့်အခါ အရက်ကိုနားပြီး အဖြေရသည်အထိ စဉ်းစားရသည်။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် အရက်ဖြတ်သည်။

ယခု တိုင်းအရန်လှုပ်ရှားတပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံးလုပ်သည့် ကာလတွင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် အရက်မသောက်ဘဲ နားလိုက်ရ၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ်တွင် မိုးနဲ မောက်မယဘဲကံ လှုပ်ရှားရာ၌ မတော်တဆ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရာ ...

“အင်း ... ကံတော့ နိမ့်နေပြီထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကံနိမ့်ရင် ကံဆင့်၊ ကံဆင့်မှ ကံမြင့်မယ်၊ ကံပေါက်ရင် ကံဖာတဲ့။

ဟု စဉ်းစား၍ အရက်ဖြတ်လိုက်၏။ ရောက်လေရာတွင် ဘုရားများ သွား၍ ဆီမီးသက်စေထွန်းပြီး စိပ်ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်၏။ စိပ်ပုတီးကလည်း သိပ်ခက်ရာခက်ဆစ်တွေ မစိပ်တတ်ပါ။ သရဏဂုံသုံးပါးခေါ် ဗုဒ္ဓသရဏံ၊ ဣန္ဒြေ၊ ဓမ္မသရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံသရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိကိုသာ လွယ်လွယ်ကူကူ စိပ်ပါသည်။ မေတ္တာလည်း ပို့၏။ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့ ဘုရားကယ်ပေးပါ။

ဘုရားကယ်ပါ ဆိုသော်လည်း အကုသိုလ်ကတော့ ရုပ်မသွားသေးပါ။

ဇန်နဝါရီလဆန်းစ တစ်နေ့တွင် နမ့်ဆမ်ဗျူဟာမှူးမှ ကျွန်တော်အား
“တွေ့လိုသည်၊ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါဦး” ဟု ခေါ်၏။

ထိုနေ့က ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းနှင့် ဟိုပုန်း-ဆီဆိုင်း
ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဆိုက်ခေါင်တွင် တွေ့ရ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ...

“ဟေ့ ... ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားတပ်က ဟိုပုန်းမှာ ကာဘိုင်တစ်
လက်ပျောက်သွားတယ်၊ သိပြီလား”

ဟု ရုတ်တရက် ဆီးမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ ထို
ကြောင့် ...

“မသိသေးပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား အဲဒါလေး သွားပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ခင်ဗျား
ကိုခေါ်တာ အဲဒါ ပြောမလိုဗျာ၊ စက်ထဲက မပြောချင်လို့”

ဗျူဟာမှူးက ကျွန်တော်အား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ခင်ဗျား စစ်ကြောင်း ပင်ပန်းမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီလ
ထဲမှာတော့ အနားပေးပါမယ်၊ အရေးပေါ်တာ မရှိရင်တော့ နားပေါ့ဗျာ၊
တပ်လည်း ပြန်ရခါနီးပြီပဲ၊ က ... ခင်ဗျား ဟိုပုန်းဝင်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့
ကိစ္စလေး သွားရှင်းလိုက်ပါဦး”

ဗျူဟာမှူးနှင့်အတူ ခလရ(၉၂) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းဦး၊
လည်း ပါလာသည်။ ခလရ(၉၂)လည်း နမ့်ဆမ်ဗျူဟာကွပ်ကဲမှုအောက်သို့
ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဗျူဟာမှူးက ပြော၍ ကျွန်တော်လည်း ဗျူဟာမှ စိစဉ်ပေးသည့်
ကားများဖြင့် ဟိုပုန်းစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် တပ်ခွဲကိုပါ
ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဟိုပုန်းစခန်း ရောက်သွားပါသည်။ စခန်းမှာ မြို့
အရှေ့ဘက်အထွက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် ရှိ၏။ ရတခလရ(၆)မှ
နောက်ချန်စစ်သည်များ၊ ဂီလာနများ၊ ဆေးရုံဆင်း နာလန်ထများ၊ လစာ
ပေးအဖွဲ့များ စသည်ဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ယာယီကြားစခန်း၊
သမ္ဗယ် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာဖြစ်သည်။ အရာရှိတစ်ဦးအား တာဝန်ပေး

ထား၏။ အရာရှိထားမှ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။
လောလောဆယ် တာဝန်ပေးထားသည့် အရာရှိမှာ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း ပင်
တည်း။

ဤနေရာတွင် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းအကြောင်းကို ပြောရန် လိုလာ၏။
သူသည် တပ်မတော်သို့ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မီကပင် ဝင်ရောက်
လာခဲ့၏။ စစ်သားဘဝကို ရဲဘော်မှ စတင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သွက်သွက်
လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိ၏။ စိတ်သဘောကောင်း၏။ ရဲဘော်မှ
ကပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်သို့ ရောက်သောအခါ သူ ဗိုလ်သင်တန်းအောင်၍
ဗိုလ်ဖြစ်လာသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အားလုံးကောင်းသော်
လည်း သူ့တွင် အရေးကြီးသော အားနည်းချက်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအားနည်း
ချက်မှာ အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်တတ်ခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်စေ ရှေ့တန်း မိုင်းရှူးဒေသ၌ သူ့ကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်တွေ့၏။ လူပုံက ရိုသေကျိုးနွံပုံပေါက်၏။ သို့ရာတွင်
နေ့ခင်းမှာပင် သူ့ထံမှ အရက်နံ့များ ရနေ၏။

“ဟေ့ ... ဗိုလ်ကြီးထန့်ကျင်ထောင်း၊ မင်းတပ်ခွဲမှူးက အရက်နံ့
ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းက အရက်တော်ပောင်
သောက်ပါတယ်”

“အေး ... တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့၊ သိပ်မသောက်ဖို့ သတိပေးကွ”
ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း တပ်ခွဲသည် အရက်ကြောင့် မကြာခဏ
အုပ်ချုပ်မှုပြဿနာများ ပေါ်၏။ မူး၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းများ၊ အချင်းချင်း
ပစ်ခတ်မှုများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွား၏။ လက်နက်ဖြင့် ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်ခြင်း
များဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အရက်စွဲနေ၍ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားဘဲ
Round the clock အရက်သာ အဆက်မပြတ် သောက်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့်
သူ့ကတိအတွက် သူ ကောင်းစွာမထိန်းနိုင်တော့၊ သူ့ကြောင့် ပြဿနာ ခဏ
ခဏ အဖြစ်မခံနိုင်တော့သဖြင့် စစ်ဆင်ရေးလေးကြိမ်မြောက် ထွက်ပြီးသော
ကခါ သူ့အား တပ်ခွဲမှူးတာဝန်မှ လဲလိုက်ရတော့၏။ စာကလည်း တက္ကသိုလ်

ဝင်တန်းမအောင်၍ တပ်ရင်းဌာနချုပ် နောက်တန်း၌ ဦးစီးအရာရှိတာဝန် ပေးရန်လည်း မဖြစ်နိုင်သဖြင့် သူ့အား စစ်ကြောင်း၌ T.M.O ခန့်လိုက်ရ ပါတော့သည်။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်ခွဲ ဦးစီးအရာရှိ ခန့်တော့ ခန့်ကြည့်ပါ သေးသည်။ မရ၍ ရှေ့တန်းခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

T.M.O ဆိုသည်မှာ ဌာနလက်ကိုင်မရှိသည့် အရာရှိအား တိုလီဗိုလ် Officer ဟု အမည်ပြောင်ပေးထားခြင်းကို ခေါ်ပါသည်။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းကတော့ တို့စစ်ကြောင်း(၁)မှာ လက်နက် ကြီးတာဝန်ခံပေါ့ကွာ”

စစ်ဆင်ရေးထွက်သောအခါ ကျွန်တော်က သူ့အား ဥပါယ်တစ်မျှ ဖြင့် လက်နက်ကြီးတာဝန်ခံ ခန့်လိုက်၏။ ယခုတစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးမှာ တစ်ရင်းလုံး တိုင်းအရန်လှုပ်ရှားမို့ ရန်သူ့သတင်းပေါ်သည့်နေရာ လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အရှေ့ဘက်သံလွင်မြစ်မှသည် အနောက်ဘက် ပေါင်လောင်း ချောင်းအထိ၊ မြောက်ဘက် မိုင်းပွန်၊ ဟိုပန်းမှသည် တောင်ဘက် ရှားတော အထိ တပ်များကို L.R.P, S.R.P ချီတက်ရ၏။ အချို့ရက်များဆို မိုင်းနှစ်ဆယ်၊ အစိတ် သွားရသည်။ ပေ ၈၀၀၀ ကျော်ဖြင့်သော မဲနယ်တောင်တန်းကြီး အားလည်း ဟိုဘက်ကုန်စိုက် ဒီဘက်ခွဲလိုက်ဖြင့် သွားနေရရာ ကိုယ်အလေးချိန် ၁၄၀ နားကပ်နေသော ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူးကြီးပင်လျှင် သုံးလေးလအတွင်း ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၂၀ ခန့် ကျသွား၏။ ကျွန်တော်က စိတ်ဆောင်နေ သဖြင့် ခရီးသွားနိုင်သော်လည်း အရက်စွဲနေသည့် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းက ကောင်းစွာမလိုက်နိုင်။ ထိုအခါ ထမ်းစင် ခိုးစီးတော့သည်။ သူ မစီးလည်း စစ်ကြောင်းရုံး အရာခံဗိုလ်က ပါအောင်ခေါ် ရတော့ သူ့အား ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်ရတော့သည်။ KNLP ချေမှုန်းရေးအပြီး တစ်ရက်တွင် ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင် က ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းတော့ အနားပေးမှ ရမယ် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ခရီးမသွားနိုင်ဘူး တပ်ရင်းမှူးကြီးရဲ့၊ ခရီးပြင်းရင် ထမ်းပြီးပဲခေါ်

ခေါ်နေရတယ်။ သူ့ကြောင့် စစ်ကြောင်းက ခရီးမတွင်တော့ဘူး၊ ခဏခဏ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တပ်ရင်းမှူးကြီး စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ မပြောတာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘယ်မှာထားရမလဲ”

“ဟိုပန်း နောက်ချန် ပို့ထားရင် ကောင်းပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းအား ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ရန် ဆုံးမ စကား အနည်းငယ် ပြောကြားကာ ဟိုပန်း နောက်ချန်သို့ ပို့လိုက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဟိုပန်းရောက်သော်လည်း ကောင်းကောင်းမနေပါ။ အရက်ကို နေ့စဉ်ဆက်သောက်၏။ ငွေမရှိသောအခါ ချေးသုံး၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် နောက်ရောက်လာသည့် အလုပ်သင်ဗိုလ်လေး၏ ငွေနှင့် လက်စွပ်ကိုပင် ယူသုံး ပစ်လိုက်၏။ သူ့မှာ အရက်က လူကို နိုင်နေပြီ။ အရက်မသောက်ရရင် နေ၍မရ တော့။ ခြေတွေလက်တွေ တုန်နေ၏။ အရက်ကို မရအရရှာပြီး သောက်တော့ ၏။ ထိုသို့ ကွက်ကမူ ကမ္ဘဉ်ကလျားဖြစ်နေချိန်တွင် ဟိုပန်းစခန်းမှ ကာဘိုင် တစ်လက် ပျောက်သွားတော့၏။ သူ့အကူရဲတော်၏ ကာဘိုင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စခန်းရောက်သွားတော့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထွက် လာပြီး ကျွန်တော့် မြင်တော့ ရှိက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးတော့သည်။

“ကိုယ့်လူ စစ်သား မဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ ငိုမနေနဲ့”

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကိုနဲ့ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်က ဖြစ်စဉ်ကို စိစစ် ကွာ၊ ပဏာမ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး လုပ်ကွာ”

ထိုနေ့ညက စခန်းရှိသူများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး မိုးလင်းသည်အထိ စစ်ဆေးရှာ အောက်ပါကိစ္စများကို သိရတော့သည်။ အခင်းမဖြစ်ပွားမီက ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းသည် ဟိုပန်းမြို့မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား စခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမိန်းကလေးသည် စခန်း၌ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နေသွား ပြီးနောက် သေနတ်ပျောက်သွားကြောင်းကို ခိုင်လုံစွာ သိရတော့၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်တင်ကိုကို၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးရအောင် ရှာဖွေဖို့ကွာ၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းတော့ စစ်ဆေးပြီးရင် နောက်တန်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၊

စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်တွေကို နှစ်ဆန်ဗျူဟာ၊ ရှေ့တန်းတပ်မနဲ့ ရပခတို့ကို တင်ပြကွာ၊ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းလည်း အရေးယူရမယ်”

“ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း နောက်တန်းပြန်လွှတ်တာ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အားလည်း သိပ်ပြတ်နေတယ်၊ လူကလည်း အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ပြီး အရက်ကြောင့် ကြောင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ တပ်ပြောင်းမိန့်လည်း ထွက်နေပြီခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့က ကြေးနန်းဝင်ပါတယ်၊ တပ်ရင်းမှူး စိတ်ဆိုးနေလို့ မပြောတာပါ”

ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းမှာ အရက်ကြောင့် ကြောင်ပြီး သူ့ဟာသူ ဘာ ဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်း မသိသဖြင့် လုံလောက်သည့် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ဆေးရုံတက်ရန် ရန်ကုန်ပြန်ပို့ရတော့၏။ သူ ခေါ်ထားသည် ဆိုသော မိန်းကလေးအား ဖမ်းဆီးရမိသောအခါ သူ့ထံမှ သေနတ်ပျောက်သည့်ကိစ္စ သဲလွန်စတော့ မရပါ။ မသိဘူးဟုသာ ဘူးခံနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သေနတ်ပြန်မရဘဲ ထိုမိန်းကလေးအား နယ်ဘက်တရားရုံးမှ ထောင်(၆)လ ချလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဟိုပုန်းစခန်း ကာဘိုင်ပျောက်သည့်ကိစ္စဖြင့် ဟိုပုန်း တွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွား၏။ စစ်ဆင်ရေးကာလ (၄)လကျော် အကြာတွင် အားလုံးအခြေအနေကောင်းနေပါလျက် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းကြောင့် အရသာ အတော်ပျက်သွား၏။ ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းသည် အရက်ကြောင့် အမှားများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့၏။ တပ်ခွဲမှ စစ်ဆင်ရေး ကြိုတင်ငွေများကို သုံးပစ်၏။ မဆပ်နိုင်၍ ကျွန်တော်မှ တာဝန်ယူလိုက်ရ၏။ အရက်မပြတ်၍ ဦးစီးအရာရှိတာဝန်လည်း မပေးရဲသဖြင့် ရှေ့တန်းခေါ်ခဲ့ရ၏။ ရှေ့တန်းတွင် အရက်ကြောင့် ခရီးမသွားနိုင်။ ထိုအခါ စခန်းတွင် ထားရ၏။ စခန်းရောက် တော့ အရက်ကြောင့်ပင် အမှားအမှန် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မလုပ်သင့်တာလုပ်၍ ပြဿနာပေါ်၏။ အရေးယူခံရ၏။ ထိုအမှုကြောင့် နောက်လေးငါးလအကြာ တွင် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်း တပ်မတော်မှ ထွက်ရပါတော့သည်။ နယ်ဘက်၌

မထသတွင် အလုပ်ရ၏။ ဒါလည်း အရက်မပြတ်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က မြို့တော်ခန်းမရှိ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသေး၏။ သူ့ထံမှ အရက်နဲ့ရနေသေး သည်။ သိပ်မကြာပါ။ သတင်းစာတွင် သူ့နာရေးကြော်ငြာ ပါလာသည်။

အရက်က သူ့ရာထူးသာမက နောက်ဆုံး သူ၏ အသက်ကိုပါ နုတ်ယူသွားခဲ့ချေပြီ။ သူ့ဆေးတော့ အသက်ငါးဆယ်ပင် မရှိသေးပါ။ အရက်သမား အမှားကမ္ဘာပေါ့ ခင်ဗျာ။ အရာရှိငယ်များ သတိပြုစရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဟိုပုန်းမှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သမဝါယမအရာရှိ ဦးတင်ဝင်းက ...

“သူငယ်ချင်း တပ်ရင်းမှူးရဲ့ ဒီဟိုပုန်းက နတ်ကြီးတယ်၊ မဟုတ်တာ လုပ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီစခန်းက အရက်သိပ်မူးလို့လည်း မရဘူး၊ ကျွဲနွားမှောင် ခိုတွေထားလည်း မရဘူး၊ အကောင်ပလောင် သတ်ဖြတ်တာလည်း မရဘူး၊ မိန်းမရွပ်တာလည်း မရဘူး၊ အဲဒါတွေ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရင် ပြဿနာ ပေါ်တော့တာပဲ၊ သေနတ်ပျောက်တာ သူငယ်ချင်းတပည့်ကြီးက လူမှုရေးကိစ္စ တွေ ရွပ်လိုက်တယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒီမှာကလည်း မြို့ထဲမှာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် သူ့လူ ကိုယ့်လူ ရွပ်နေတာ၊ ပြဿနာဖြစ်ဖို့က အလွယ်လေးရယ်၊ သူငယ် ချင်း တပ်ရင်းမှူးကြီး အတွက်တော့ သင်ခန်းစာပေါ့ဗျာ”

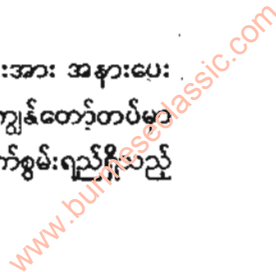
ဟု ပြောပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးတင်ဝင်းပြောသည့် အလွန်ခါးသီးသော သင်ခန်းစာ အား တန်ဖိုးကြီးကြီးပေး၍ ရယူလိုက်ရပါသည်။

တကယ်မလွယ်သော စိတ်ရောကိုယ်ပါ မောရသည့် တိုင်းအရန် လှုပ်ရှားပါခင်ဗျား။

တိုင်းအရန်လှုပ်ရှား၏ နောက်ဆုံးနေ့များ

ဗျူဟာမှူးမှ ဇန်နဝါရီလတွင် ကျွန်တော့်တပ်ရင်းအား အနားပေး ဝေညှိပြောသော်လည်း နားရန် ကံဇာတာ မပါသည့် ကျွန်တော့်တပ်မာ မနားရပါ။ နောက်ဝင်လာသည့် ခလရ(၉၂)သည်လည်း တိုက်စွမ်းရည်ရှိသည့်

တပ်ဖြစ်၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရပခနမ့်ဆန်ဗျူဟာ အောက်သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၁)ရက်နေ့တွင် ခလရ(၉၂) စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် SNPLO, DPA, KNLP ပူးပေါင်းအင်အား ၁၅၀-ခန့် ဆီဆိုင် အနီး နောင်ပါယင်းတွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ရန်သူ ၁၂-ယောက် ကျဆုံးပြီး လက်နက်ငယ် နှစ်လက် ကျန်ခဲ့သည်။ မိမိဘက်မှ သုံးဦးကျဆုံး သွား၏။ မဲနယ်တောင်တန်းမြောက်ဖျားရှိ ဒုတိယရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးအောင်မော် မော်နှင့် ခလရ(၆)စစ်ကြောင်း(၂) တစ်ခုလုံး ဆီဆိုင်ဒေသသို့ စစ်ကူလိုက် သွားရ၏။ မဲနယ်တောင်တန်းကြီး တစ်ခုလုံးအား ကျွန်တော်၏စစ်ကြောင်း(၁)မှ တပ်များကို ဖြန့်ခွဲပြီး နည်းနည်းနှင့်ကျကျ ဝိုင်းရသည်။ ဗိုလ်ကြီးလှစွေ နှင့် တပ်ခွဲ(၅)အား မဲနယ်တောင်တန်း တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးသို့ တရေ့စွေ ရှင်းရင်း ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဆီဆိုင်ဘက်မှ ဆုတ်လာသည့် ရန်သူအဖွဲ့ငယ် ကလေးများနှင့် ထိတွေ့မှုတော့ ဖြစ်၏။ ဘာမှ မရလိုက်ပါ။ စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကား ဗျူဟာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရန်သူပိတ်ဆို့ရုံပါ လည်းရေးကို ခလရ(၉၂)နှင့်အတူ ဆီဆိုင်ဒေသတွင် ဆောင်ရွက်နေဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ စစ်ကြောင်း(၁)မှာ မဲနယ်တောင်တန်းမြောက်ခြမ်းတွင် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲဖြင့် အနည်းငယ် နားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ မပေးပြန်ပါ။ ဇန်နဝါရီလ (၂၃)ရက်နေ့တွင် မိုင်းပွန်အထွက် (၃၆)မိုင်တိုင်အနီး ခလရ(၉၂)မှ လမ်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့အား ရန်သူမှ ချွန်ခိုတိုက် ခိုက်ခဲ့ရာ ဗျူဟာမှ စစ်ကူလိုက်ပါဦးဟု ဆိုလာ၏။ မဲနယ်တောင်တန်းပေါ် မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲဖြင့် ဆင်းခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ရန်သူ့နောက် သုံးလေးငါးရက် လိုက်ရသေး၏။ နည်းနည်းပါးပါး ပစ်တော့ပစ်ရသည်။ ရန်သူက သူ့နယ်မြေ သူ ဒေသဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း အစုခွဲကာ တောကြက် တောငှက်များသဖွယ် တပ်ပျောက်သွား၏။

ဇန်နဝါရီလ နောက်ဆုံးပတ်တွင် နမ့်ခတ်ဘက်၌ ရန်သူ့သတင်းပေါ် ၍ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်း(၁)အား မိုင်းပွန်အနီးမှ နမ့်ခတ်သို့ ချီတက်ခိုင်း၏။ မဲနယ်တောင်တန်းကြီး၏ အမြင့်ဆုံး အပိုင်းအား ဖြတ်ပြီး ချီတက်ရပြန်ပါ

သည်။ နမ့်ခတ်ပတ်ဝန်းကျင်အား ရှင်းလင်းရာ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါ။ နမ့်ခတ်ဆိုသည်မှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆) ရပခတောင်ကြီး အရန်လုံခြုံရေးယူခဲ့စဉ်က တပ်သားချို့ဦး ခွင့်မဲပျက်ကွက်သွား၍ လိုက်လံရှင်း လင်းရင်း လေးငါးရက် နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်အား ကျွန်တော်တပ်ခွဲများက နယ်မြေကျွမ်းကျင်ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဇန်နဝါရီလ လကုန်ရက်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ဤကနရက ရတခလ(၆) စက(၁)နှင့် သုံးခွဲသည် ဟန်းဆီး ကျောက်တစ်လုံးခွင်သို့ ဝင်ရောက်ရန်နှင့် စက(၂)သည် တောင်ကြီးသို့ ချီတက်ပြီး ရပခသို့ သတင်းပို့ရန်”

နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှ အထက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်းဝင်လာ၏။ နမ့်ခတ်မှ ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်ပြီး တောင်ကြီးကျောက်တစ်လုံးကား လမ်းပေါ်ရှိ ဟန်းဆီးရွာကြီးသို့ ချီတက်ရပြန်ပါသည်။ ဟန်းဆီးကား ပအိုဝ္လ ကြီးဖြစ်၍ အိမ်ခြေရာကျော်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ပေါများလှ၏။ ဟန်းဆီးရောက်သွားတော့ “အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ နားရပြန်ပြီ ထင်ရဲ့” ဟု မျှော်လင့်လိုက်မိသည်။ အနားပေးမည်ဆိုသည့် ဇန်နဝါရီလမှာ အနား မရဘဲ မဲနယ်တောင်ကြီးအား အရှေ့မှအနောက်၊ အနောက်မှအရှေ့ သုံးလေး ငါးခါ ကျော်လိုက်၍ လူကတော့ အတော်အားကုန်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အနား ရရေးကို တောင့်တမိ၏။ စစ်ဆင်ရေးကာလကလည်း ပြီးဆုံးခါနီးပြီမို့ အနားပေးရန်လည်း မပြောရပါ။ အထင်သေးသွားမှာလည်း စိုးရသေး၏။

စစ်ဆင်ရေးကြောင့် လူပင်ပန်းရသလို တပည့်များက ပြဿနာရှာ သောကြောင့် အရှေ့ယူရ၊ ခုံရုံးဖွဲ့ရ၊ စစ်ရဆေးရနှင့် စိတ်လည်း ပင်ပန်းလှပါ သည်။ ကျွန်တော်အား ဒုက္ခမျိုးစုံ ပေးခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးတင်သိန်းလည်း နောက်ဖွင့်သည့် တပ်သစ် ခလရ(၂၅၅)သို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့သွား၏။ ဌာန ချုပ်တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့်လည်း အနောက်တောင်တိုင်းသို့ ဂျီတူး ဖြင့် ပြောင်းရ၏။ တပ်သို့ တပ်မ(၄၄)မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်ခင်စိုး (ယခု တပ်မ(၉၉) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ခင်စိုး)နှင့် တောင်ကြီးဆက်သွယ် ရေးတပ်ရင်းမှ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်)တို့

ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့ အရင်ကလည်း ယခင် သနက(၁)တွင် အတူနေခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ခင် (ယခု ဗိုလ်မှူးကျော်ကျော်ခင်၊ သေဆုံး)နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘိုဘိုတို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်။ လွတ်နေသည့် တပ်ခွဲများတွင် နေရာပေးလိုက်ရ၏။ တပ်ခွဲမှူးများ ခန့်ထားလိုက်ရသည်။

ထိုအပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စများနှင့် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် တပ်က အထူးဆက်သားတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ အပြောင်းအရွှေ့ကတော့ ပြဿနာမရှိပါ။ အထူးကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ဗဟိုကင်းအဖောက်ခံရ၍ ကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်းအချို့ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းပါပင်တည်း။

“အင်း ... ရှေ့တန်းမှာ တို့တစ်တွေကတော့ တိုက်ရခိုက်ရနဲ့၊ မသေရုံတစ်မယ်ပဲ၊ သေတဲ့သူလည်း သေပြီး နောက်တန်းကတော့ ဘယ်လို များ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်၊ အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနဲ့ ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူးက မဟန်ဘူးထင်တယ်”

အထူးဆက်သားမှ လာပို့သည့်စာမှာ နောက်တန်းပြန်ရောက်နေသည့် ကျွန်တော့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတို့မှ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ကလေးများ၏ စာများလည်း ပါလာ၏။

နောက်တန်းရှိ တာဝန်ရှိသူ အရာရှိများထံမှ လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ အထူးဆက်သားလာပို့သည့် စာများကိုဖတ်ပြီး အတော်စိတ်ညစ်ညူးသွားမိ၏။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ နောက်တန်းရောက်မှ ရှင်းရပါတော့မည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)ရက်နေ့တွင် ရပခနှင့် ရှေ့တန်းတပ်မမှ တပ်လဲလှယ်မည့် ကြေးနန်းများ ရရှိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်အား မခရ(၁၀၅)မှ လာလဲပါမည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၁)ရက်နေ့တွင် ခမရ(၁၀၅) တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ဟိုပုန်းသို့ ရောက်လာသည်။ နမ့်ဆန်ဗျူဟာမှူးလည်း ဟိုပုန်းရောက်နေသည်။ တောင်ကြီးတောင်ခြမ်းတွင် ရောက်နေသော ကျွန်တော့်အား ဟိုပုန်းလာပြီး တာဝန်လွှဲပါဆိုသဖြင့် ဟန်ဆိး တစ်စိုက်မှ ဟိုပုန်းသို့ သွားရပါသည်။

“ကဲ ... ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ငါးလလုံးလုံး မနားမနေ အလုပ်လုပ်သွားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုလည်း ခမရ(၁၀၅)ကို တာဝန်လွှဲရင်း ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်လေးတွေ ပြောခဲ့ပါဦး”

ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဆီးပြောသည်။ ဟိုပုန်းမြို့ အထွက်က တပ်စခန်းမှာပင် ဖြစ်၏။ ခမရ(၁၀၅) တပ်ရင်းမှူးမှာ စစ်တက္ကသိုလ်အပတ်စဉ် (၁၁)မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဗျူဟာမှူးက မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်က ရပခတိုင်းအရန် လှုပ်ရှားတပ်အနေဖြင့် ကြုံတွေ့နိုင်သည့် ရန်သူအမျိုးအစားများ၊ လှုပ်ရှားရမည့် နယ်မြေဖြစ်သော အရှေ့ဘက်သံလွင်မြစ်မှသည် အနောက်ဘက် ပေါင်းလောင်းချောင်းအထိ မြောက်ဘက် ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမကြီးမှ တောင်ဘက် ရှမ်း၊ ကယားနယ်စပ်အထိ တည်ရှိနေသည့် မြေပြင်အခြေအနေ၊ ထိုဒေသအတွင်း၌ရှိသည့် ရှမ်း၊ ကယား၊ ပဒေါင်း၊ ပအိုဝ်းတောင်သူ စသည် ပြည်သူလူထုအခြေအနေ စသည်တို့ကို သိသလောက် ပြောခဲ့ရပါသည်။

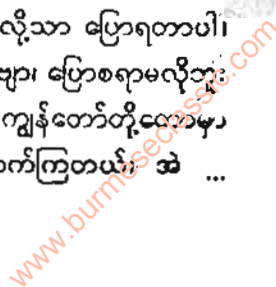
ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကိုကား ...

ဆောင်ရန် = ပြည်သူလူထုနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း

ရှောင်ရန် = မပျင်းနဲ့၊ မပေါ့နဲ့၊ ဖိမိမခံချင်နဲ့၊ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်းမယ် ဟုသာ ပြောခဲ့ပါသည်။

ဒါထက်ပြောရင်လည်း မသင့်တော်ပါ။ ခမရ(၁၀၅)သည်လည်း တိုက်စွမ်းရည်ရှိသော တပ်ဟောင်း တပ်ကောင်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ပြောတာတွေ သူတို့ သိပြီးသားဖြစ်ပါ၏။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် မတိုင်ခင်က ဖွင့်ခဲ့တဲ့ အထူးတပ်ပဲဗျာ၊ ဘယ်ညှို့လိမ့်မလဲ။

“ဝမ်းအိုဖိုက်ကို ဗျူဟာမှူးကြီးက ပြောဆိုလိုသာ ပြောရတာပါ။ ဝမ်းအိုဖိုက်ဆိုတာ ဘဲရီးဖိုက် မဟုတ်၊ ဘဲရီးဖိုက်ပဲ ဗျာ၊ ပြောစရာမလိုဘူးထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့တောမှာ ဝမ်းအိုဖိုက် လာပြီဟေ့ဆိုရင် သူပုန်တွေက ကြောက်ကြတယ်၊ အဲ ... ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ပါတယ်”

၃၉၀

သောင်းတို

ထိုနေ့က ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာပီပီ ဟာသလေးများညှပ်၍ ပြောခဲ့ရာ ခမရ(၁၀၅)က စစ်သည်များ တဟားဟားနှင့် ပွဲကျသွားကြသည်။

ညနေ (၄)နာရီတွင် ဟိုပုန်းမှ ပြန်ထွက်ဖြစ်၏။ တောင်ကြီးမြို့အဝင် သစ်တောဂိတ်တွင် ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးက ကားအစီးနှစ်ဆယ် ကျော်ဖြင့် အဆင့်သင့်စောင့်နေကြသည်။ တစ်ရင်းလုံး ပြန်ရပါပြီ။ အဆင်းတွင် ရပခ ဝင်သတင်းပို့ရာ QSO 1နှင့် အရာရှိငယ်များသာ တွေ့ရပြီး အထူးမှာ စရာမရှိဟု ဆို၍ ရွှေညောင်သို့ ဆက်ဆင်းခဲ့၏။ ရွှေညောင်ရောက်တော့ ည(၈)နာရီ ထိုးပြီ။ ရွှေညောင်တွင် မြန်မာ့ရေနံမှ မိတ်ဆွေကြီးဦးကျော်လှက စောင့်နေသည်။ ညစာကို သူက ကျွေး၏။ ကျိုင်းတုံမှာကတည်းက ခင်မင် လာသူဖြစ်သည်။ ထိုညက အရာရှိနှစ်ဆယ်ဖြင့် ကိုကျော်လှ ကျွေးသည့် ညစာအား ပျော်ပျော်ကြီး စားပစ်လိုက်သည်။ ယမကာကိုလည်း အခါတိုင်း ထက် ပို၍ သောက်သုံးလိုက်သည်။ မိုးချုပ်တော့ ကိုကျော်လှအိမ်မှာ သွား အိပ်လိုက်၏။

တစ်နေ့ကုန် လူရောစိတ်ပါ မောနေသဖြင့် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေညောင်မှ သာစည်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ သာစည် တွင် ရထားပြောင်းစီးပြီး ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ စစ်ရထားထွက်သည်။ ဇန်နဝါရီလ (၁၃)ရက်နေ့လည်တွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်သည်။ ညနေတွင် ခလရ(၆) ရွှေပြည်သာသို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ချောချောမောမော ပြန်ရောက် ပါတော့သည်။ ကြိုကြဆိုကြ၊ ရယ်ကြမောကြနှင့် ငါးလကျော်ကြာ ကွဲကွာ နေရသည်ကို ယခုမှ အတိုးချ၍ ပြောကြဆိုကြရပါသည်။ စစ်သည်များနှင့် မိသားစုများ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်မှာ ရှေ့တန်းတွင် ပင်ပန်းလာသမျှကို အတိုးချကာ ကျေနပ်ရပါတော့သည်။

ယခု တိုင်းအရန်စစ်ဆင်ရေးအပတ်တွင် ကျွန်တော်၏ ခလရ(၆) တပ်ရင်းသည် ရန်သူနှင့် ထိတွေ့မှု (၁၉)ကြိမ်၊ ရန်သူအသေ (၉)ယောက်၊ အရှင် (၄)ယောက်၊ လက်နက်ငယ် (၈)လက်၊ မိုင်း (၁၆)လုံး၊ လားမြင်း (၂)ကောင်၊ နွား (၈၈)ကောင်၊ ကျွဲ (၃၅)ကောင်၊ ငွေသား ၁၆၆၉၉၈/-

အား သိမ်းဆည်းမိခဲ့ပါသည်။ ဤအောင်မြင်မှုများကြောင့် ကကကြည်း၊ တိုင်း၊ တပ်မ၊ စစ်ဗျူဟာတို့မှ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရပါ၏။ ထိုသို့ ချီးကျူးခံရလောက်အောင်လည်း ရွေးထွက်ရော သွေးထွက်ပါ အများဆုံး၊ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှူးဘဝ၌ အပင်ပန်းဆုံး စစ်ဆင်ရေးအပတ်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

အခန်း(၈)

ကောင်းကောင်းမိန်းမလှိုက်လှည့် ယခုတစ်ခေါက် အနားကာလ

တပ်မမှူး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခြင်း

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၃)ရက်တွင် ရွှေပြည်သာသို့ တပ်ပြန်ဝင်၏။ (၁၄)ရက်နေ့မနက် ကျွန်တော် ရုံးစတင်သည်။ စစ်ဆင်ရေးကာလ ငါးလ ကျော် ကြာခဲ့ရာ လုပ်စရာကိစ္စများက များလှချေ၏။ ရှေ့တန်းပါလာသည့် ကိစ္စများသာမက နောက်တန်းက အရှုပ်ထုပ်များကိုလည်း ရှင်းဖို့ ပြင်ရ ဆင်ရ၏။ တပ်ရင်း ဗဟိုကင်း အဖောက်ခံထားရသည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး အသစ်က ကျွန်တော့် အသိမပေးဘဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို သူ့သဘော နှင့်သူ လုပ်နေသည်။ ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူးအဟောင်းက ပြောင်းရန် ပြင်နေ သည်။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် အစည်းအဝေးခေါ်၍ တန်းဖြုတ်လိုက်သည်။ တန်းဖြုတ်ပြီးကာမှ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်တင် ကိုကိုက ...

“တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ နက်ဖြန်ခါ တပ်မမှူး တပ်ကို လာစစ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း အရာရှိတွေ အကုန်လုံး ပြန် ခေါ်ကွာ၊ တပ်မမှူး အစစ်ဆေးခံဖို့အတွက် ပြင်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်ကတော့ တန်းဖြုတ်ပြီးသား အစည်းအဝေးကို ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ ဗဟိုကင်းနှင့် လက်နက်တိုက်များ၊ တပ်ထောက်စတီများအားလုံး အစစ်အဆေးခံနိုင်အောင် ပြင်ရ၏။ လုပ်နိုင်သည်များကို ထိုနေ့က တစ်ညလုံး လုပ်စေသည်။ တပ်ဝင်သည်မှာ နှစ်ရက်သာရှိသေး၍ ဘာမှတော့ အဆင်သင့် မဖြစ်။ သို့ရာတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက်နေ့ညတွင် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန် ရောက်လာ၏။ ခမရ (၁၀၆)ကို မနက်ပိုင်းတွင် စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခမရ(၁၀၆)ကို သွား၍ တပ်မမှူးကို ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ ဗဟိုကင်းနှင့် လက်နက်တိုက်များကို အစစ်ဆေးခံပြီးနောက် ကျွန်တော်က တပ်မမှူးအား တပ်ရင်းရုံးကြီး၌ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး၏ ဦး ရေး ထောက် အခြေအနေများကို မြေပုံကားချပ်များဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြ၏။ ယခုတစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးတွင် ကျွန်တော်၏ အမှတ်(၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းက တိုင်းအရန် လှုပ်ရှားတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ မျှော်မှန်းထားသည်ထက် အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့သည်။

“ခလရ(၆)က တပ်ကောင်းကွ၊ ကိုယ်လည်း ဒီတပ်မှာ နေသွားတာ၊ တပ်ကို တပ်ရင်းမှူးက ကိုင်တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ အခုတစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးကတော့ အောင်မြင်မှုရှိတယ်။ ဒါကြောင့်ကျေနပ်တယ်။ နောက်တစ်ခေါက်တော့ အနားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ကျိုင်းတုံမှာ တပ်မအရန် ခေါ်ထားမယ်။ ကိုယ်တို့ ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်လည်း လဲချားကနေ ကျိုင်းတုံကို ရွှေ့ရပြီ”

တပ်မမှူးမှ ထိုနေ့က အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆို၍ တပ်အား အသေးစိတ်လိုက်လံစစ်ဆေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ အရာရှိများကိုသာ လိုအပ်သည်များ မှာကြား၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ မထွက်ခွာမီ ကျွန်တော့်အား ...

“ဗွမ်းရည်သုံးရပ် ပထမဆုံး အောင်တံခွန်ဆုပေးဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် စည်းကမ်းကလနားကိစ္စတွေနဲ့ သက်သာချောင်ချိရေးကိစ္စတွေ ဟန်ချက်ညီညီ လုပ်ပေးပါ။ ခလရ(၆)က အလားအလာ ကောင်းတယ်” ဟု မှာသွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တပ်မမှူး ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး လိုအပ်သည်များ လမ်းညွှန်မှာကြားကာ ကျိုင်းတုံအရန် ပြန်နေရဦးမည်ကို သိရသဖြင့် အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားမိ၏။ ကျွန်တော်၏ တပ်မှာလည်း ယခုတစ်ခေါက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော်သိသလို ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိသွားကြပြီးဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင်လည်း ဆန်ဇု၏ စစ်ပညာကျမ်းမှ အောက်ပါအဆို အမိန့်များကို ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

“သင်၏ စစ်သည်တို့ကို သင်၏ သားသမီးများကဲ့သို့ သဘောထားပါက သူတို့သည် သင် ဦးဆောင်ရာနေရာကို မပျက်မယွင်း လိုက်ကြပေမည်။ သူတို့ကို သင်၏ သားသမီးအရင်းကဲ့သို့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါက သူတို့သည် သင့်အတွက် အသက်ကိုပင် ပဓာန မထားဘဲ စွန့်စားပြီး အမှုထမ်းကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ထိုစစ်သည်တို့သည် သင့်အပေါ် အမှန်တကယ် ခင်မင်လေးစားနေသော်လည်း သင်က သူတို့အား ပေးသင့်ပေးထိုက်သော အပြစ်ဒဏ်များ မပေးခဲ့သော် ထိုသူတို့သည် လက်တွေ့တွင် အသုံးမဝင်ကြတော့ချေ။”

ထို့ကြောင့် စစ်သည်တို့ကို ခင်မင်စာနာမှုဖြင့် ဦးစွာတွေ့ထိပြီး တင်းကျပ်သော သံမဏိစည်းကမ်းဖြင့် အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းရပေမည်။ ဤကား အောင်ပွဲရရန် သေချာသောနည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် တပ်ကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ အပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်သည်ကို အပြစ်ဒဏ်ပေး၍ ချီးမြှောက်သင့်သူများကိုလည်း ချီးမြှောက်ခြင်းအားဖြင့် တပ်၏ စည်းကမ်းနှင့် တိုက်စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်ပေါ့ခင်ဗျာ။

ဤသည်ကို ယခုအပတ် တိုင်းအရန်စစ်ဆင်ရေးလှုပ်ရှားမှု အောင်မြင်မှုများက သက်သေထူနေပါသည်။

ဗဟိုကင်း အဖောက်ခံရမှုကို ဖော်ထုတ်ခြင်း

၁၉၉၁ ခုနှစ်စ ဇန်နဝါရီလက ဗဟိုကင်း အဖောက်ခံရသည်။ စစ်သုံးမှန်ပြောင်းများ၊ စစ်သုံးအိမ်မြှောင်များ၊ ဂျီသရီးလုံစွပ်များ အတော်များများ ပျောက်ဆုံးသွား၏။ ဘယ်သူက ယူသွားမှန်းလည်းမသိ။ လက်သည်မပေါ်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးကလည်း ဘာမှမပြောနိုင်။ ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူးကလည်း တရားခံ ရှာမရ၊ တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးကလည်း အသစ်မခန့်ရသေး။ အဟောင်းက ရန်ကုန်တိုင်းကို ပြောင်းသွားသည်။ RSMကလည်း ခပ်အေးအေးနှင့်မို့ တရားခံမမိ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် သိမှာကြောက်၍ နောက်တန်းရှိ တာဝန်ရှိသူများက ထိုကိစ္စကို ဖုံးဖိထားကြ၏။ ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စကို ကြိုသိထားသဖြင့် တပ်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွင် သူတို့အား တရားခံဖော်ထုတ်ရန်၊ ပစ္စည်းများ ပြန်ရအောင် လုပ်ရန်၊ မရပါက နောက်တန်းရှိ တာဝန်ရှိသူများကို ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဒီအမှု မဖော်ထုတ်နိုင်မချင်း ဗိုလ်မှူးခင်မောင်မြင့် တပ်မပြောင်းနဲ့ဦး၊ ဗိုလ်ကြီးစောထွန်းကလည်း ဒီကိစ္စမပေါ်မချင်း မင်း လိုက်ပြီးဖော်ထုတ်၊ မင်း လုပ်ထားတဲ့ ဇာတ်ရှုပ်တွေကလည်း အများကြီး၊ အဲဒါတွေလည်း ရှင်းဦး၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးလည်း မလုပ်နဲ့တော့၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တာဝန်ကို ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်ကို လွှဲလိုက်တော့”

ကျွန်တော်သည် ထိုဗဟိုကင်းဖောက်ခံရသည့်ကိစ္စကို လုံးဝ အစာမကျေပါ။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ရှိသူ အရာရှိများကိုသာမက တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်း ဆင်းလာသည့် ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦးကိုပါ ၎င်းကိစ္စ ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် အထူးတာဝန်ပေးလိုက်၏။ အားလုံး ဝိုင်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ထိုကိစ္စကြီးပေါ်တော့၏။ ပေါ်မယ့်ပေါ်တော့လည်း အတော်ရယ်စရာကောင်းပါသည်။ ခဲရာခဲဆစ် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပေါ်သွားသည်ဟု ဆိုကလည်း ရမည် ထင်ပါ၏။

အမှုပေါ်လာပုံက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျာ။

“မင်းတို့ ဗဟိုကင်းက အဝတ်အစားတော့ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ တပ်မမှူးက မှာသွားတယ်။ အဲဒါ ဝတ်စုံအသစ်နဲ့ ကင်းစစ်ကြည့်ချင်တယ်၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်တို့ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ကင်းအစစ်အဆေးခံနိုင်အောင် စီစဉ်ပါ”

တပ်မမှူး ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်၏။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် တပ်ရင်းဗဟိုကင်း အစစ်ဆေးခံနိုင်မည်ဆိုသည်။ ထိုနေ့တွင် မနက် ကင်းလဲချိန်၌ ဗဟိုကင်းသို့ ကျွန်တော်ကင်းစစ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် အရာရှိများလည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ကင်းသစ်အတွဲက တန်းမစီနိုင်သေး။ ကင်းဟောင်းအတွဲသာ တန်းစီထား၏။ သတ်မှတ်ချိန်ရောက်သော်လည်း ကင်းသစ်အတွဲ မရောက်လာခဲ့။ တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်နှင့် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအဟောင်း၊ အသစ်တို့ ဟစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟေ့ ... လုပ်ကြလေကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“တပ်ရင်းမှူး၊ ကင်းသစ်တွဲ ယူနီဖောင်းတွေ မရောက်လာလို့ ဒီနေ့မနက်တော့ ကင်းအစစ်ဆေး မခံနိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က အသေအချာ ပြောထားပါရက်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရသလားဟု ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

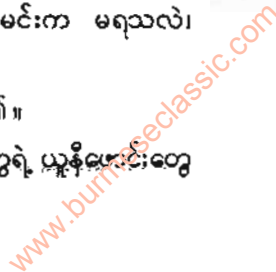
“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

“မင်းတို့ အုပ်ချုပ်မှုက သိပ်ညံ့ဖျင်းလွန်းတယ်ကွာ”

“ကဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ယူနီဖောင်းတွေ ပင်းမင်းက မရသလဲ၊ လက်ချမီးကို သွားခေါ်”

ခဏအကြာတွင် ဒိုဘီကုလားမ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ လက်ချမီး၊ ဗဟိုကင်းက ရဲဘော်တွေရဲ့ ယူနီဖောင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ညက ဝင်းဘို: ယူးသွားဒယ် တပ်ရင်းမှူး”

“ဟေ ... ဝင်းဘို ယူးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟ ... အဲဒီကောင်က ဗဟိုကင်းမှာ ရှိသေးလို့လား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဇန်နဝါရီလဆန်းကမှ သူနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို ဗဟိုကင်းက နောက်ဆုံးလဲ လိုက်တာပါ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒီကောင် ဗဟိုကင်းမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“နို့ ... အခု အဲဒီကောင် ဘယ်မှာလဲ”

“တပ်ခွဲကို ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီ”

“ကဲ ... အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို မရရအောင်လိုက်ရှာ၊ ကဲ ... ဗိုလ် တင်ကိုကိုနဲ့ ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦးတို့က ဒီကောင်ရောက်တဲ့အချိန် ကိုယ့်ကို သတင်းပို့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် “ရှူးရှူး ... ရှူးရှူး” ဖြင့် စိတ်ဆိုးကာ ဗဟိုကင်းမှ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တော်တော်နဲ့ ဒေါသမပြေနိုင်၊ ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးသော်လည်း တာဝန်ရှိသူတချို့ကတော့ အေးတိအေးစက် လုပ်နေကြ ၏။ ည (၉)နာရီ အချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထိုက်ဦးနှင့် တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီး မင်းနောင် ရောက်လာသည်။

“တပ်ရင်းမှူး၊ ဝင်းဘို မိလာပြီခင်ဗျ”

“ဘယ်က မိခဲ့သလဲ”

“သူ့မိန်းမ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးရုံတက်နေတာ သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတယ် ပြောတယ်ခင်ဗျ။ မင်္ဂလာဒုံကားဂိတ်က မိလာခဲ့တယ်”

“ယူနီဖောင်းတွေရော”

“တပ်နယ်ဈေးမှာ သူ သွားရောင်းစားလိုက်ပြီတဲ့ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့အတူ ဗဟိုကင်းသို့ လိုက်သွား၏။ ဝင်းဘိုမှာ ယခင်က ဗဟိုကင်း ကင်းတွဲအဟောင်းမှဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်လေး သနားကမားရှိ၍ ခပ်သွက်သွက်လက်လက်ကလေးမို့ ကျွန်တော်က လဲပစ်ပါ ဆိုသော်လည်း သူနှင့် အခြားတစ်ဦးအား တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်က မလဲဘဲ ချန်ထားသည်။ ယခု ကျွန်တော် စစ်ဆင်ရေးပြန်ရောက်ခါနီးမှ သူတို့

နှစ်ယောက်ကို ကမန်းကတန်း ဌာနချုပ်တပ်ခွဲသို့ ပြန်ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဗဟိုကင်း၌ ကျွန်တော်က ဝင်းဘိုကို အနည်းငယ် စစ်ဆေးကြည့် လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခေါင်းထဲသို့ လင်းခန့် အတွေးတစ်ချက် ဝင်သွား၏။

“ဟေ့ ... ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦး၊ ကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်းတွေ ပျောက် တာလည်း ဒီကောင်လက်ချက်ပဲနဲ့ တူတယ်ကွ၊ ဗဟိုကင်းက သော့တွေ သူတို့ကိုင်တာပဲ၊ ဘာခြေရာလက်ရာမှ မပျက်ဘဲနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်တယ် ဆိုတော့ သော့ဖွင့်ပြီး ယူတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းရယ် ဗိုလ်တင်ကိုကိုရယ် ဆရာကြီးမင်းနောင်ရယ် အလှည့်ကျ တစ်ညလုံး ဒီကောင်ကို စစ်ကွာ၊ လုံးဝ မအိပ်စေနဲ့၊ ထူးရင် ငါ့လာသတင်းပို့”

ကျွန်တော်က ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦးအား နှစ်ကိုယ်ကြားမှာ၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ သည်။ ထိုည နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုး၌ ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦးနှင့် ဆရာကြီးမင်း နောင်တို့ ကျွန်တော်အိမ်ကို ရောက်လာကြသည်။

“ပေါ်ပြီ တပ်ရင်းမှူး၊ ဝင်းဘိုနဲ့ ကင်းတွဲအဟောင်းက သိန်းထွန်း ဆိုတဲ့ကောင်ပေါင်းပြီး ဒီနှစ်ကောင် လက်နက်တိုက်က ပစ္စည်းတွေ သော့နဲ့ဖွင့် ပြီး ယူသွားတာ၊ သူတို့ ပစ္စည်းသွားဖွက်ထားတဲ့ နေရာလည်း သိရပြီ၊ မနက်ကျရင် သူ လိုက်ပြမယ် ပြောပါတယ်၊ တပ်ထောက်စတိုက်က နို့ဆီ သေတ္တာတွေ ထုတ်သွားတာလဲ ဒီနှစ်ကောင်ပဲ၊ အဲဒါလည်း အခု ပေါ်ပါပြီ”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ထိုကြီးကြပ်ကန့်သတ်ပစ္စည်းများအား ၎င်းတို့ ဖွက်ထားသည့် နေရာမှ အားလုံးပြန်ရပါသည်။ နို့ဆီနှစ်သေတ္တာကို တော့ ပြန်မရတော့ပါ။ ရောင်းစားလိုက်ပါပြီ။ ထိုအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပ်သားဝင်းဘိုနဲ့ သိန်းထွန်းတို့အား စစ်တရားရုံးမှ နယ်ဘက်အကျဉ်းထောင် တွင် ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ် ကျခံစေကာ တပ်မတော်မှ အပြီးအပိုင်ထုတ်ပယ်ပစ် လိုက်ပါတော့သည်။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးကလည်း တစ်လကျော် တရားခံ ရှာမရတဲ့အမှုကြီး တပ်ရင်းမှူးပြန်ရောက်မှပဲ ပေါ်ပေတော့တယ်ဟု မှတ်ချက် ပြုကြ၏။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန်ဖု၏ စစ်ပညာကျမ်း၌ ပါရှိသည့် အောက်ပါစာပုဒ်ကလေးကို ကိုးကားအဆုံးသတ်လိုပါသည်။

“အကယ်၍ သင်သည် စစ်သည်တို့ကို အလိုလိုက်တတ်သော်လည်း၊ သင်၏ အာဏာကို လေးစားအောင် မလုပ်တတ်ခြင်း သို့မဟုတ် သနားကြင်နာတတ်သော်လည်း သင်၏ အမိန့်ကို နှာခံအောင်ရွက်အောင် မလုပ်တတ်ခြင်း သို့မဟုတ် စည်းကမ်းမဲ့ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေမှုကို ထိန်းသိမ်းရန် သင့်တွင် စွမ်းရည်မရှိပါက သင်၏ စစ်သည်တော်တို့သည် ကလေးဆိုးများနှင့် တူနေပေလိမ့်မည်။ ထိုစစ်သည်တော်တို့ကား လက်တွေ့တာဝန်များအတွက် လုံးဝ အသုံးမကျတော့ချေ။”

မသုံးမကျသည့် စစ်သည်များ၏ တပ်ရင်းမှူးတော့ ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ပါခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်

“ကိုရေ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော် သေနတ်မှန်လို မင်္ဂလာဒုံဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးရုံတက်နေရတယ်တဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ တပ်မမှူးက သေနတ်မှန်သေးသလားကွ”

“မသိတော့ပါဘူး ကိုရယ်၊ တပ်ကလူတွေ ပြောလို သိတာပါ။ မေတော့ လူနာမေး မရောက်သေးဘူး”

“ဟ ... ဒါဆို တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ဗိုလ်ချုပ်ဆီ သွားလိုက်ကြစို့ကွာ”

အထက်ပါစကားများမှာ တပ်ဝင်သည့်နေ့က ကျွန်တော်နှင့်မေတို့ အပြန်အလှန် ပြောဖြစ်ကြသည့် စကားများဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်း၍ ဖွဲ့စည်းရောက်တော့ ခလရ (၁၉) ခွဲ(၁)တွင် လအနည်းငယ် နေလိုက်ရ၏။ တပ်ခွဲမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးစိန်ဖေဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ဖောက်ပြန်၍ ရဲဘော်များကို ပစ်ခတ်မှုဖြင့် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ အပြီးပို့လိုက်ရသည်။ သူ့ထံမှ ဘာစစ်ပညာမှ မရလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်မှ တပ်ခွဲ(၃) တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးအောင်ခိုင် ခေါ် မောင်နီ ဖြစ်သည်။ သူက ဆလိုင်းချင်း ဖြစ်၏။

အရက်အလွန်သောက်သည်။ သူ့ထံတွင်လည်း စစ်ဆင်ရေးကာလ တစ်ပတ် နေလိုက်ရ၏။ သူ့ဆီက မြေပုံဖတ်ခြင်း၊ မြေပုံမြေပြင် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ခြင်း၊ ဘာသာရပ် အနည်းငယ်မျှကိုသာ သင်လိုက်နိုင်သည်။ ခလရ (၁၉)တွင် သုံးလေးနှစ်ကြာအောင် အတူနေလိုက်ရသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်နှင့် ဖြစ်သည်။

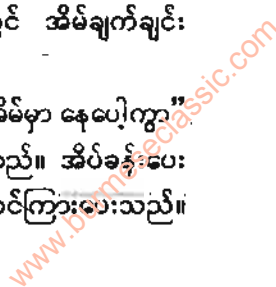
၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်၏ တပ်ခွဲသို့ ပြောင်းရသည်။ ကမမောင်းတွင် နေရ၏။ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်နှင့် အတူနေစဉ် မေနှင့်ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်ဇနီးနှင့် ကျွန်တော်ဇနီး မေသည် ရှေးယခင်ကတည်းက သိဖူးကျွမ်းဖူးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်က “ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေပဲ လူကြီးလူကောင်း သားသမီးတွေပဲ”ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် မေအား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထား၏။ သို့ရာတွင် လက်ထပ်ခွင့်တင်ရာ၌ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ မှားယွင်း၍ တပ်ရင်းမှူးက တော်တော်နှင့် လက်ထပ်ခွင့် မပြုခဲ့။ ခွင့်မပြုရုံသာမက ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်အား အပြစ်တင်၏။

“ဗိုလ်အေးကျော်တို့က အရာရှိငယ်လေးတွေကို အလိုလိုက်လွန်းတယ်၊ ဗိုလ်သက်ဦး တို့ဆို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိန်းမယူပြီး အတော်ပျက်စီးသွားပြီ”

ဟု တပ်ရင်းမှူးကြီးက ပြောသည်။

တော်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏ လက်ထပ်ခွင့်က မကျ၊ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်မှ ကျွန်တော်အား လူကိုယ်တိုင် တပ်ရင်းမှူးကို တွေ့ဆုံရန် ရှင်းလင်းတင်ပြရန် မှာကြားသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကမမောင်းမှ ဖာပွန်သို့ သွားရောက်ပြီး ဖြစ်စဉ်ကို တပ်ရင်းမှူးအား ရှင်းပြရ၏။ ထိုအခါမှ လက်ထပ်ခွင့် ကျပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ချက်ချင်း မရပါ။ ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်က ...

“အိမ်မရလည်း Small လေးတို့နှစ်ယောက် တို့အိမ်မှာ နေပေါ့ကွာ” ဟုဆိုကာ သူ့အိမ်တွင် ခေါ်ထားသည်။ ထမင်းကျွေးသည်။ အိပ်ခန်းပေးသည်။ ကျွေးရုံမွေးရုံသာမဟုတ် စစ်ပညာများလည်း သင်ကြားပေးသည်။

ရုံးကိစ္စများကိုလည်း အလားတူ သင်ကြားပေးသည်။ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်သည် ပညာရေးကျောင်း နည်းပြဆရာမှလာ၍ ရုံးလုပ်ငန်းတွင် အတော်ကျွမ်းကျင်၏။

၁၉၆၉ ခုနှစ်က နိုဖောထိ၌ KNU ပြောက်ကျားတစ်ဖွဲ့က ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်၍ ကျွန်တော် ကာဘိုင်တစ်လက် ဆုံးရှုံးခဲ့၏။ ထိုကိစ္စနှင့် ဗတ်သက်၍ တပ်မဟာ(၁၁)၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်က ကျွန်တော်အား ...

“Small လေး တွေကရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ အပြောအဆိုမတတ်ရင် အလကားနေရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ မေးတာတွေကို သတိထားပြောမပြောတတ် မဆိုတတ်နဲ့ အမှုဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု ကြိုတင်သတိပေးလိုက်သည်။ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သားမောင်ဖိုးချွန်မွေး၍ အခါလည်ကျော်မှ ဗိုလ်ကြီးအေးကျော်တို့ မိသားစုနှင့် ခွဲခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်အား စစ်ရေးစစ်ရာမှာသာမက လူမှုရေးကိုပါ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျေးဇူးရှိဖူးသော ဆရာသမားဖြစ်၍ တပ်နားနေတုန်း သွားမတွေ့၍ မဖြစ်ပါ။ တပ်ဝင်ပြီး သုံးလေးရက်အကြာတွင် စစ်ဆေးရုံရှိ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ကို သွားတွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝင်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်တစ်ဦးတည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ စီးကရက်သောက်နေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် နေကောင်းပြီလားခင်ဗျ”

“ဘယ်သူလဲဟ၊ ဟေ ... ဪ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦး ပါလား၊ အောင်မယ် ကိုယ့်လူက တယ်စမတ်ကျနေပါလား၊ ထိုင်ပါ တပ်ရင်းမှူးကြီးရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဗိုလ်ချုပ်”

“လေးကေစခန်းသွားစစ်တာဗျာ၊ မိန်းမအမျိုးတွေက မကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်းသူထိပ်၊ လှမ်းနှိပ်လိုက်တာ မှန်လာတာပဲဗျို့။”

“အခုရော ဘယ်လိုနေလဲ”

“အင်း ... ကောင်းသွားပါပြီ၊ လေးငါးရက်နေ ဆေးရုံက ဆင်းတော့မှာပါ”

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ အတော်ကြာအောင် ပြောပြီးနောက် ပါလာသည့် စားစရာသောက်စရာ ခြင်းကလေးအား အခန်းစောင့်ရဲဘော်လေးသို့ အပ်၍ ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်က ...

“ဟိတ် ... ဖိုးသက်ဦး၊ မောင်ရင့်တပ်ကို ကိုယ့်သမက်လေး ပြောင်းထားတယ်၊ အဲဒါ ရောက်ပြီလား”

“ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်လားခင်ဗျာ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“မရောက်သေးပါဘူးခင်ဗျာ”

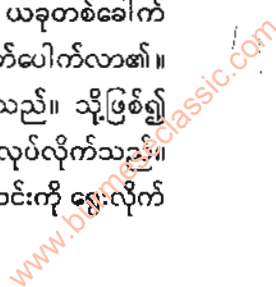
“ဟ ... ဒီကောင် ဘာလုပ်နေသလဲ၊ နေဦးကွ၊ ဟိုတပ်ကို ကိုယ်လှမ်းမေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီရောက်ရင်လည်း ကိုယ့်ကို ပြောဦးနော်”

နောက်တစ်ကြိမ် လူနာမေးသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော် ဆေးရုံက ဆင်းသွားပါပြီ။ တပ်မ (၆၆) တပ်မဌာနချုပ်ရှိရာ ပြည်သို့ ပြန်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် တပ်မ (၆၆) တပ်မမှူး ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော် နာမကျန်းဖြစ်၍ အင်္ဂလန်သို့ ဆေးကုသွားမည့် နံနက်က ကျွန်တော်နှင့်မေတို့ အမှတ်(၂)စစ်ဆေးရုံသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မင်္ဂလာဒုံစစ်သင်္ချိုင်းသို့ မပျက်မကွက် လိုက်ပါပို့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဒုလ္လဘရဟန်းခံ ရှင်ပြု ပြုလုပ်ခြင်း

ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သည်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရှင်ပြုရဟန်းခံသည့် ရဟန်းဒကာ အလှူဒကာ မလုပ်ဖူးပါ။ ယခုတစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးနားစဉ်အခါ၌ စိတ်က အလိုလို အလှူလုပ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။ အလှူဆိုသည်မှာ သဒ္ဓါပေါက်တုန်း လုပ်ရတာ ကောင်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ တပ်မှ အရာရှိများနှင့် တိုင်ပင်၍ ရဟန်းခံရှင်ပြုအလှူ လုပ်လိုက်သည်။ ကျောင်းကိုတော့ ဒညင်းကုန်းထိပ်က မီးကုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရွေးလိုက်

၏။ ဇီးကုန်းဘုန်းကြီးက အရေးအခင်းကာလက ကျွန်တော်တပ်နှင့် အလွန် သာဓာတဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်လည်း တပ်သို့ လာရွတ်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်က ဘုန်းကြီး ဆွမ်းဒကာ ကွမ်းဒကာဖြစ်သည်။ တပ်နဂံ ဆရာတော် အတော်ရင်းနှီးလှ၏။

မတ်လ (၁၆)ရက်နေ့၊ စနေနေ့ မြန်မာလို ၁၃၅၂ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း (၂)ရက်နေ့၌ ဇီးကုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သိမ်ဝင်၍ သံဃာများအား နေရာချထားပေးသည်။ မတ်လ (၁၇)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်၌ တိုင်းရန်ပြု ခန်းမတွင် ရဟန်း (၁၂)ပါးနှင့် တပ်တွင်းမိသားစုများ၏ ကလေးငယ်(၄၀) အား သာမဏေဘောင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းပေးလိုက်၏။ ရဟန်း(၁၂)ပါး၊ အနက် (၁၁)ပါးမှာ တပ်မှ အကြပ်တပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ပါးက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စပြုနေသည့် သားတော်မောင် မောင်ဖိုးချွန် ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပတ်ခန့် ထိုသာမဏေနှင့် ရဟန်းတို့အား တပ်မှ ဆွမ်းကွမ်း၊ တာဝန်ယူစေပါသည်။ ရခဲသော ဒုလ္လဘအား ကျွန်တော်၏ ပံ့ပိုးမှုဖြင့် တပ် မိသားစုများ ရသွားသည်အတွက် စိတ်ကြည်နူးမှုတစ်ခုကို ခံစားရပါသည်။

“ရဟန်းခံရှင်ပြု မလုပ်တာကြာပြီ၊ ဒီတပ်ရင်းမှူး ရောက်မှပဲ လုပ် ဖြစ်တော့တယ်” ဟု အိမ်ထောင်သည်များက ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ထိုအခါကျမှ ရဟန်းဒကာ၊ ဒကာမ ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

အထူးစည်ကားလှသည့် အင်ပါယာတေးဂီတ ဖျော်ဖြေမှု

ရှေ့တန်း ပြန်တက်ရမည့်ရက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်နိုးလာ၏။ ကျွန်တော်လည်း တပ်အတွက် Welfare များ လုပ်ပေးနိုင်သမျှကို ကြိုးစား လုပ်ပေး၏။ စုပေါင်းရဟန်းခံရှင်ပြု ပြုလုပ်ခြင်း၊ အကောင်းဆုံး အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ်သားများ ဆုပေးခြင်း၊ အရာခံအကြပ်ကြီးရိပ်သာ ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း၊ စစ်သည်များ အပန်းဖြေရိပ်သာ ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ အမျိုးသား အမျိုးသမီး ဘောလီတော့ပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ပေးခြင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ မတ်လနောက်

ဆုံးပတ်တွင် တပ်ခွဲအသီးသီးမှ တင်ဆက်ပြသသည့် မိသားစုစတိတ်ရှိုး ပြုလုပ်လိုက်၏။ မိသားစုစတိတ်ရှိုးပြီးတော့ အရာရှိငယ်များက ...

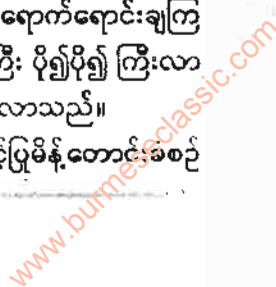
“တပ်ရင်းမှူးကြီး ... ဒီတစ်ခါတော့ နာမည်ကြီးတီးဝိုင်းနဲ့ အဆို တော် လှလှလေးတွေ ပါတဲ့ အပြင်စတိတ်ရှိုး ငှားနိုင်ရင် ငှားပေးပါဦး ခင်ဗျာ”

ဟု အရေးဆိုလာကြ၏။
“အေး ... ကောင်းပြီကွာ၊ ငှားကြတာပေါ့၊ ဘယ်က ငှားမလဲ၊ ဘယ်သူ တာဝန်ယူမလဲ”

ကျွန်တော်က ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးလှရွှေနှင့် တပ် ထောက်ဗိုလ်ကြီးအသစ် ဗိုလ်ကြီးသိန်းထိုက်ဦးတို့အား တာဝန်ပေးလိုက်၏။ သူတို့က နာမည်ကျော်အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ အင်ပါယာတေးဂီတအဖွဲ့ အား သွားငှားလိုက်၏။ ငါးသောင်းနှင့် ဈေးတည့်လာသည်။

မတ်လ (၂၄)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညတွင် အင်ပါယာစင်တင်တေး ဂီတကို ခလရ(၆)တပ်ဝင်း အဝင်ဝ ကွင်းထဲ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့၏။ အဆို တော်များမှာ ဇော်ဝင်းထွဋ်နှင့် အပေါင်းအသင်းများဖြစ်၏။ ယောက်ျားအဆို တော်များထဲ၌ အောင်ရင်နှင့် ဂျက်မြသောင်း၊ ကိုမှိုးတို့ကို မှတ်မိလိုက်၏။ အမျိုးသမီးအဆိုတော်ထဲမှာကား ချိုဖြိုး၊ စိမ်းမိုးမိုး၊ ဆုရည်၊ ဆုမွန်ကျော် စသူတို့ ပါကြ၏။ ထိုနေ့က စတိတ်ရှိုးသို့ မင်္ဂလာဒုံတပ်နယ်နှင့် ရန်ကုန် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ အရာရှိများ၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်မှ နယ်ဘက်အုပ်ချုပ် ရေးအရာရှိများကို ဖိတ်လိုက်သည်။ စစ်သည်များသာမက မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် နှင့် ရွှေပြည်သာမြို့နယ်မှ ပြည်သူလူထုကလည်း တစ်ခဲနက် လာရောက်အားပေး ၏။ အထူးစည်ကားလှ၏။ အားလုံးက ပွဲငတ်နေကြသည်။ တပ်ထိပ်တွင် လည်း ဈေးဆိုင်ငယ်ကလေးများ အတော်များများ လာရောက်ရောင်းချကြ သည်။ ညနက်လာသည်နှင့်အမျှ အားပေးသည့်လူအုပ်ကြီး ပို၍ပို၍ ကြီးလာ သဖြင့် တပ်ရင်းမှူးကြီး ကျွန်တော်မှာ အတော်စိုးရိမ်လာသည်။

ဤပွဲအတွက် ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံစဉ် က ...

“တစ်ညတည်းပါ၊ ရဲဘော်တွေအတွက် ရှေ့တန်းပြန်စတိတ်ရိုက်ပါ။ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

အထက်ပါအတိုင်း ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ လူကြီးများသို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မရမက သွားရောက်တင်ပြပြီး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မလိုလားသည့် ရန်ရှင်းဆန်ခတ်မှု အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“ဗိုလ်မှူးလှရွှေတို့၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်တို့ လူအုပ်ကို နိုင်အောင် ထိန်းနော်၊ RP လောက်နဲ့ မရဘူး၊ တပ်ခွဲတွေကပါ လူထုတံနုတ်ပြီး တာဝန်ချထား၊ ဗိုလ်တင်ကိုကိုနဲ့ ဗိုလ်သိန်းထိုက်ဦးတို့က ယူနီဖောင်းဝတ်ထား၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

မည်သူမျှ မလုပ်သည့်ကိစ္စအား ကျွန်တော်က Risk ယူပြီး လုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ ပွဲမစမီကပင် ကြိုတင်မျှော်တွေး၍ အထက်ပါအတိုင်း အရာရှိများကို မှာထားရ၏။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ည (၉)နာရီ၊ (၁၀)နာရီတွင် လူအုပ်ကြီးမှာ မထိန်းနိုင်၊ မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာသည်။ အရေးထဲတွင် ဘုန်းကြီးလူထွက်လာသည့် သားတော်မောင် မောင်ဖိုးချွန်က ကတုံးပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဘီယာနှစ်ဘူးသုံးဘူး သောက်၍ စတိတ်ရိုက်ရှေ့တွင် သွားရောက်ကခုန်နေသည်။ RP များက သွားဆွဲသော်လည်း ဆွဲ၍မရ။ သူကတော့ ကတုံးသူများ လာ၏။ ကျွန်တော်က တားခိုင်းသည်။ မရပါ။ သူတို့အဖွဲ့က မြူးတူးခုန်ပေါက်ကာ ဘရိတ်ဒန်ဆွဲနေ၏။ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ပြောမရတော့ ပွဲခင်းခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေသော ကျွန်တော်လည်း မျက်စိနှောက်လာသဖြင့် ပွဲခင်းထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး သားတော်မောင်အား နားရင်း တီးထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ဘရိတ်ဒန်ကနေသည့် သင်္ကေတသားများ ရှိသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း မောမောနှင့် အဆိုတော်များအား ညစာကျွေးသည့် မဏ္ဍပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိ၏။ အချိန်မှာ ည(၁၁)နာရီရှိပြီ။ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားရသေး၊ စိတ်မောလူမောဖြင့် ညှဉ်ခဲရေးအဖွဲ့မှ လာချပေးသော ဝိစကီတစ်ခွက်ကို ထိုင်သောက်နေမိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်စားပွဲသို့ အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ချောချော အဆိုတော်အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်စားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“အန်ကယ် ... ကျွန်မ ထိုင်မယ်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ထိုင်ပါဗျာ”

သူမအား ညှဉ်ခဲရေးအဖွဲ့မှ လိမ္မော်ရည်များ လာချပေး၏။ ထိုအဆိုတော် အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ရင်း ...

“အန်ကယ် စတိတ်ရိုက် မကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်ပါဘူးဗျာ၊ မောလွန်လွန်းလို့ ထိုင်နေတာပါ”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောမိ၏။

“အန်ကယ်က ဒီတပ်ကလား”

ပါတိတ်အင်္ကျီအကြား လက်တိုက်လေးနှင့် အရပ်ဝတ်ဝတ်ထားသော ကျွန်တော့်ကို သူမက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကျွန်မတို့ ရောက်ကတည်းက အန်ကယ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့မိလို့ပါ၊ အန်ကယ်က ဘာလဲဟင်”

သူမ အမေးကြောင့် ကျွန်တော်က နည်းနည်းအံ့ဩသွားသည်။

“ဗျာ ... ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော်က ဒီတပ်က တပ်ရင်းမျိုးလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဟိုယူနီဖောင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးကို တပ်ရင်းမျိုး ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမျိုးပါ”

“အန်ကယ် ကျွန်မကို သိလားဟင်”

“ဟင်အင်း ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသိဘူး”

“အန်ကယ် တကယ် မသိတာလား”

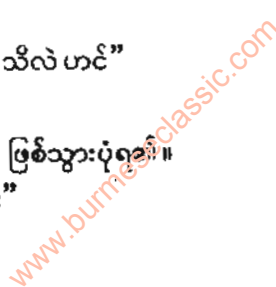
“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ် မသိပါဘူး”

“ဒါဆို အန်ကယ် အဆိုတော်ဆို ဘယ်သူ့ကို သိလဲဟင်”

“အဆိုတော်ထဲကဆိုရင် ချိုဖြိုးပဲ သိတယ်”

အဆိုတော်မလေး နည်းနည်း ကသိကအောက် ဖြစ်သွားပုံရ၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဟင်၊ နာမည်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မက အဆိုတော် မိမိခိုင်မင်းပါ။ အန်ကယ် မကြားဖူးဘူးလား။”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်၏စကားအဆုံးတွင် သူမနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်မိကြပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့ စစ်ချည်းပဲ တိုက်နေရသည့် ခြေလျင်စစ်သားတစ်ယောက်က အဆိုတော် မိမိခိုင်မင်းကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ (အခုတော့ သိပါပြီ။ သင်္ကြန်ကျတိုင်း အဆိုတော်တွေ၊ မင်းသား မင်းသမီးတွေနဲ့ အပြဲတွေ နေရတာကိုး။)

သို့ရာတွင် ထိုညက မိမိခိုင်မင်းနှင့် ရယ်မောစကားပြောလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေသည်များ အတော်လျော့ပါးပြေပျောက်သွား၏။ အဆိုတော် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ အင်ပါယာစင်တင်တေးဂီတကြီးသည်လည်း ည (၁၂) နာရီတိတိတွင် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘဲ အေးချမ်းစွာ ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။

အောင်မယ်လေး တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။

မိ • စာပေ

အခန်း(၉)

ကျိုင်းတုံသို့ နောက်ထစ်ခေါက် ထောက်ပြန်ခြင်း

ရှေ့ပြည်သာမှသည် ကျိုင်းတုံသို့

အရှေ့ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်၏ မြို့တော် ခေမာရဌ သို့မဟုတ် ကျိုင်းတုံ။ ထိုကျိုင်းတုံနှင့် ဝတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ “သေကံမရောက် သက်မပျောက်” စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

စစ်သားဖြစ်ပူးလျှင် ကျိုင်းတုံရောက်ဖူးမှ ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ မြို့ကွင်း မြို့ကွက်က သာယာလှပ၏။ ပျော်စရာ ရွှင်စရာများလည်း ပေါများ၏။ မြို့လယ်တွင် နှစ်ရာချိုပြီး ရှိသော ကညင်ပင်ကြီးနဲ့ သစ်တစ်ပင်တောင် ရှိ၏။ ဆောင်းတွင်းတွင် အမြဲ နှင်းငွေ့လွှမ်းခြုံနေသော နောင်တုံကန်ကြီးလည်း ရှိ၏။ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသော နန်းမခင်ချောင်းလည်း ရှိ၏။ မဟာ မြတ်မုနိနှင့် စွန်တောင်းဘုရားလို တန်ခိုးကြီးဘုရားများလည်း ရှိ၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုမဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးနှင့် စွန်တောင်ဘုရားကြီးဟို့ကို မကြာခဏ ဖူးမြော်ပြီး ကျိုင်းတုံပြန်အတွင်းတွင် ဖြတ်သန်းစီးနေသော နန်းမခင်ချောင်းရေကို သောက်မိပါက ကျိုင်းတုံကို မကြာခဏ ပြန်ရောက်တတ်သည်ဟု ကျိုင်းတုံသူ၊ ကျိုင်းတုံသားများက ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၁ ခုနှစ် မှသည် ၁၉၈၅ ခုနှစ် အထိ ကျိုင်းတုံဒေသတွင် လေးနှစ်ကြာ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးနှင့် စွန့်တောင်းဘုရားကြီးကို စနိုးသည်မေနှင့်အတူ အကြိမ်တော်တော်များများ ဖူးမြော်ကန်တော့ခဲ့ဖူး၏။ နမ့်မခင်လောင်းကိုတော့ စစ်သားမို့ မကြာခဏ ဖြတ်ဖူးပါသည်။ ရေတော့ မသောက်မိပါ။ ဇိုရာတွင် ယခုထိုင်ခါ ကျိုင်းတုံကို ပြန်သွားရဦးမည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျိုင်းတုံကား ပဌာန်းဆက်ပါနေပြီထင်၏။ ကျိုင်းတုံတွင် ဂျီတူးလုပ်ခဲ့သူမို့ နေရာဒေသ အားလုံးကို မရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း မြေပုံပေါ်တွင်တော့ မသိသည့်နေရာ မရှိပါ။ အားလုံးကို သိနေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“တပ်ရင်းမှူး၊ ကိုယ်တို့ ရှေ့တန်းတပ်မဌာချုပ်လည်း ကျိုင်းတုံကို ပြောင်းရတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ခလရ(၆) တက်လာရင် ကျိုင်းတုံမှာ တပ်မအရန် ထားမယ်”

ယခုအခေါက် တပ်နားစဉ်ကာလ တပ်မမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးကကန်စိန်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။ ကျိုင်းတုံ ဆိုသည်က ကိုယ်သိပြီး ကျွမ်းပြီး ဖြစ်ရုံသာမက ကျိုင်းတုံတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ယခင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်များက လက်နက်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လဲလှယ်ပြီးဖြစ်၍ ယခုအခါ တိုက်စရာ ခိုက်စရာ မရှိတော့ဟု ကြားထားသောကြောင့်ပါတည်း။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃၀)ရက်၊ စနေနေ့ (၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆုတ် ၁-ရက်)နေ့တွင် ကျိုင်းတုံသို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။ ထိုနေ့နံနက်စောစောတွင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ ဘေးမသိ ရန်မခစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်သည်။ တပ်အဝင်အထွက်လုပ်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကိုတော့ သွားကန်တော့ရသည်။

“ကိုသက်ဦး မောင်ရင် ဘာတွေဘဲ လုပ်နေလုပ်နေ၊ ကိုယ်တို့ ဒီရန်ကုန်တစ်ဝိုက်က တပ်မှူးတွေက စစ်ထွက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဦးခိုက်ကန်တော့သွားရတယ်၊ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

ကျွန်တော်အား စစ်ရုံးမှ အရာရှိကြီးတစ်ဦးက အထက်ပါအတိုင်း ပြောဖူးသည်။ မော်ဖသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တက်ချိန်က စိတ်တွေ

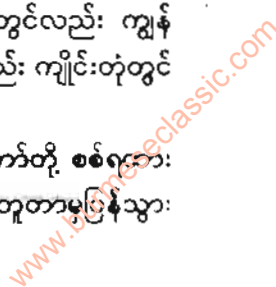
တွေပြားနေ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်လိုက်၊ ထိုအပတ်စစ်ဆင်ရေးအတက်တွင် တပ်ထွက်သည့်နေ့မှာပင် ကားတိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရန်သူနှင့် မတိုက်ခိုက်ရဘဲ တစ်ယောက်သေ၍ (၁၃)ယောက် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ အကုသိုလ်က အစပိုင်းမှာပင် အကျိုးပေးလာတော့၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် မမေ၊ နောက်အခေါက်များတွင်ကား ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ မကျက်မကွက် ဆက်ဆက်သွားရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့ကာ ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပြီးမှ စစ်ထွက်ပါသည်။ ဆုဆိုတာကလည်း တောင်းမှ ရသည်ဟု နားလည်သူများက ပြောကြသည်။

မနက် (၁၀)နာရီတွင် ဗဟိုကင်းစစ်လိုက်သည်။ ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူး တပ်ရေးတပ်ထောက်တို့အား ဗဟိုကင်းကို အထူးဂရုစိုက်ရန် မှာခဲ့ရသည်။ (၁၁)နာရီတွင် စစ်ထွက်မိန့်ခွန်း ပြောသည်။ နေ့လယ်(၁၂)နာရီတွင် ယခင်အခါများကဲ့သို့ပင် ကားအစီး (၂၀)ကျော်ဖြင့် ပဲခူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းခဲ့ကြရာ ညနေ(၃)နာရီတွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်၏။ စစ်သည်များအား ကားပေါ်မှ ရထားပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေရာ ယူစေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တပ်မ(၇၇)ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ရ၏။ ဂျီဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမင်းဆွေနှင့် တွေ့ရ၏။

“တပ်ရင်းမှူးရေ ... တပ်မမှူးနဲ့ ဒုတပ်မမှူးနှစ်ယောက်လုံး ရှေ့တန်းရောက်နေတယ်၊ ဟိုမှာလည်း လူကြီးခရီးစဉ် ရှိနေတယ်တဲ့”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမင်းဆွေက အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမင်းဆွေမှာ အလွန်စိန်ယာကျသည့် အရာရှိကြီးဖြစ်၏။ သူ့ဇနီး ဒေါ်မြမြသည် အထက်တန်းပြဆရာမကြီး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးကျောင်းသူ ဘဝက တောင်ငူတွင် စာသင်ပေးဖူး၏။ ထိုကြောင့် မိသားစုချင်း ခင်မင်ရင်းနှီး၏။ ထိုသံယောဇဉ်ဖြင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမင်းဆွေက လုပ်ငန်းများတွင်လည်း ကျွန်တော့်အား တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါသည်။ ယခုလည်း ကျိုင်းတုံတွင် V.I.Pခရီးစဉ် ရှိနေသည်ကို ကြိုအသိပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ည (၇)နာရီထိုးပြီးမှ ပဲခူးဘူတာမှ ကျွန်တော်တို့ စစ်ရထား ထွက်ခဲ့ရ၏။ မေနှင့် ကလေးများကတော့ စောစောစီးစီး ဘူတာမှပြန်သွား

ကြသည်။ ယခုအခေါက်တွင် ဒုတိယရင်းမှူးဇနီးကလည်း ဘူတာသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယရင်းမှူးဇနီးမှာ ညောင်လေးပင်ဇာတိ၊ စကောကရင်ဖြစ်၍ မေနှင့် အမျိုးတူသဖြင့် တပ်တွင် မေအတွက် အဖော်ရသွား၏။ စစ်မတိုက်ရတော့ဘူး ဆိုသော ယခုစစ်ဆင်ရေးအပတ်မှ ဒုတိယရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးအောင်မော်မော်နှင့် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ကြီးအောင်ခင်စိုး၊ ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ခင် စသူတို့ ပါလာ၏။ ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်သမက် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်လည်း ပါလာ၏။ စိန်ယာတွေများသော စစ်ဆင်ရေးအပတ်ဖြစ်၏။

မတ်လ (၃၁)ရက်နေ့ မနက်တွင် တအိအိမောင်းလာသော စစ်ရထားတောင်ငူသို့ ရောက်၏။ တစ်ညလုံး မောင်းမှ တောင်ငူကိုပဲ ရောက်ပါသည်။ စက်ဗိုလ်နှင့် ဂတ်ဗိုလ်တို့အား နည်းနည်းအရှိန်တင်ပေးဖို့ ပြောရသေး၏။ သာစည်ကို ညနေ (၂)နာရီတွင် ရောက်သွားသည်။ အသင့်စောင့်နေသည့် စစ်ကားများပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန် ပြောင်းရွှေ့လိုက်ရသည်။ ညနေ (၃)နာရီတွင် သာစည်မှ ထွက်ခဲ့၏။ ရာသီဥတုက နွေမို့ အတော်ပူပြင်းလှသည်။ ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်၌ ဖုန်များက တထောင်းထောင်းထနေ၏။ ရာသီဥတုအက်ကြောင့် အချိန်မဖြုန်းဘဲ သာစည်မှ အမြန်ထွက်ခဲ့၏။ ယင်းမာပင်ကျော်တော့နည်းနည်းအပူသက်သာသွား၏။ ယခုတစ်ခေါက်တော့ စိတ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထား၍ တစ်လမ်းလုံး၌ တွေ့ရသည့် အလှူခံများကို တစ်ဆယ်ကျပ်တန် အသစ်တစ်ထုတ်ဖောက်ကာ အလှူထည့်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့တပ်က တပ်မ(၇၇)က ခလရ(၆)နော်၊ ရန်ကုန်ရွှေပြည်သာမှာ နေတယ်၊ ဘေးမသိ ရန်မခအောင် ဆုတောင်းပေးနော်”

ဟုလည်း ပိုက်ဆံလှူပြီးတိုင်း ပြောရသေး၏။ အလှူခံမိန်းကလေး လှလှပပများရှိသည့် မဏ္ဍပ်တွင် ကားတန်းကို နည်းနည်းပိုကြာအောင် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကားပေါ်မှ စစ်သည်များနှင့် အလှူခံမလေးများ အပြန်အလှန် စကြနောက်ကြနှင့် အပေါ်ရော အောက်ပါ ပျော်သွားကြ၏။ ကားတန်းထွက်သောအခါ “ဝေး ... ဟေး ... ဟေး” ဟု အော်ကြ၏။ စစ်သားတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကြိဖန်ပျော်ရပါသည်။

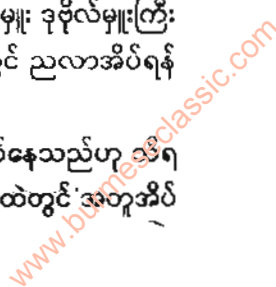
ကလေး၊ အောင်ပန်း ရောက်တော့ မှောင်ပြီ။ ရာသီဥတုကလည်း အေးသွားသည်။ ည (၁၀)နာရီထိုးတွင် ရွှေညောင်သို့ ရောက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း Convoyကွင်းထဲတွင် ကားများစီပြီး ညအိပ် ရပ်နားလိုက်ရသည်။ မိုးချုပ်သွားသဖြင့် မိတ်ဆွေကြီးကိုကျော်လှ အိမ်လည်း မသွားဖြစ်တော့၊ တစ်ညတာကို Convoyကွင်းဘေးက မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် အိပ်လိုက်တော့၏။

ဧပြီလ (၁)ရက်နေ့၌ မနက်စောစော ကားတန်း ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ဝင်သတင်းပို့ရာ ဂျီဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်နှင့် တွေ့သည်။

“ဘာမှ အထူးမှာစရာ မရှိဘူး အစ်ကို၊ ဆက်ထွက်ပါ” ဟု ပြောသဖြင့် မနက် (၈)နာရီတွင် တောင်ကြီးမှ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။

ဟိုပုန်း၊ မိုင်းပန်၊ လွယ်လင်မြို့များကို ဖြတ်၍ ညနေ (၃)နာရီတွင် နမ့်ဆမ်သို့ ရောက်၏။ နမ့်ဆမ်ဗဟိုမှူးဗိုလ်မှူးကြီးလှိုင်ထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ အာလာပသလ္လာပပြောပြီး ညနေ (၄)နာရီတွင် နမ့်ဆမ်မှ ထွက်ခဲ့ရာ ည (၈)နာရီတွင် ကွန်ဟိန်းသို့ ရောက်ရှိအခြေပြုဖြစ်၏။ လမ်းများကောင်း၍ ကားများလည်း မပြတ်သဖြင့် ကွန်ဟိန်းသို့ အေးအေးဆေးဆေး မောင်းလာခဲ့နိုင်၏။ ကွန်ဟိန်းတံတား အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး အခြေပြုလိုက်၏။ နွေမို့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းအတွက် အခက်အခဲမရှိပါ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်(၇)နာရီတွင် ကွန်ဟိန်းမှ ထွက်၏။ ကွန်ဟိန်းမှ ထွက်တော့ အတက်အဆင်း အကျွေအကောက် များသဖြင့် ယာဉ်တန်းမောင်းချိန် ပိုကြာလာ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ချိန်မတိုင်ခင် မိုင်းပြင်းကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝင်နိုင်၏။ မိုင်းပြင်းတွင်လည်း ချောင်းဘေး ယာဉ်ရပ်နားကွင်းမှာ ညအိပ်ခဲ့၏။ မိုင်းပြင်းရှိ ခလရ(၄၃)၊ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်သိန်း (ယခု မွေး/ရေး၊ ဝန်ကြီး)က သူ့တပ်တွင် ညလာအိပ်ရန် ခေါ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် တပ်စစ်သည် အရာရှိကြီးများ ရောက်နေသည်ဟု သိရသဖြင့် မသွားတော့ပါ။ ရဲဘော်များနှင့်အတူ Convoyကွင်းထဲတွင် အတူအိပ်

လိုက်ပါတော့သည်။ အခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် မိုင်းပြင်းက ဧပြီလ (၃) ရက်နေ့မနက် ဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ညနေ(၅)နာရီခွဲအချိန်၌ ကျိုင်းတုံသို့ ရောက်ပါတော့သည်။ (၅)နှစ်ကျော် ခွဲခွာခဲ့သော ကျိုင်းတုံမြို့ကို ဒုတိယ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ပြန်ပြီပေါ့ခင်ဗျာ။

မိုင်းယန်းသို့ ရောက်ပူးပြီ

ကျွန်တော်သည် ကျိုင်းတုံ၌ ၁၉၈၁ ခုမှ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ထိ (၄)နှစ် ကြာ နေခဲ့သော်လည်း ယိုးဒယားနယ်စပ်တွင် ရှိသော တာချီလိတ်မြို့နှင့် ယိုးဒယားနယ်စပ်နှင့် သိပ်မဝေးသော မိုင်းတုံမြို့၊ ထို့ပြင် ကျိုင်းတုံမြောက် ဘက်ရှိ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် သိပ်မဝေးသော မိုင်းယန်းမြို့များသို့ လုံးဝမရောက် ခဲ့ဘူးပါ။ ထိုမရောက်ခဲ့ဘူးသော မြို့များအနက် တရုတ်နိုင်ငံနှင့် မဝေးလှသော မိုင်းယန်းမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရန် အကြောင်းဖန်လာ၏။ ကျိုင်းတုံသို့ ရောက်သည့်နေ့က တပ်မသို့ သွားရောက်သတင်းပို့သည့်အခါ တပ်မမှူးက အောက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။

“ခလရ(၆) ရောက်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မနက်ဖြန်ခါကို တပ်ခွဲသုံးစွဲ နဲ့ တပ်ရင်းမှူး မိုင်းယန်းကို ထွက်ပါ။ ဒီနဲ့ မိုင်းယန်း ကြားလမ်းကတော့ မကောင်းသေးဘူး၊ အခုမှ စပြင်တုန်းပဲ၊ ဆလကအထူးအဖွဲ့တွေနဲ့ ပြင်နေ တယ်၊ လာမယ့် စနေနေ့မှာ လူကြီးတွေ မိုင်းယန်း လာဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒီ တော့ တပ်ရင်းမှူး သန်ဘက်ခါ သောကြာနေ့ မိုင်းယန်း အရောက်သွား၊ ဟိုမှာ ချင်း(၄) စစ်ကြောင်း(၂)ရှိတယ်၊ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဌေးအောင် နေတယ်၊ သူနဲ့ ပေါင်းပြီး မိုင်းယန်းမြို့ လုံခြုံရေးနဲ့ သန်ရှင်းရေးကို တာဝန် ယူလိုက်ပါ။ Over all Command ကိုတော့ တပ်ရင်းမှူးပဲ ယူလိုက်ပေါ့၊ စစ်ကြောင်း(၂)နဲ့ နှစ်ခွဲကိုတော့ သစ်တစ်ပင်တောင်မှာ ချန်ခဲ့ပါ”

အထက်ပါ တပ်မမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဧပြီ(၄)ရက်နေ့တွင် တပ်ခွဲသုံးစွဲဖြင့် ကျိုင်းတုံမှ မိုင်းယန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားက (၁၂)စီးသာ ရ၏။ မိုင်းတစ်အွမ်၏ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများပါ သယ်လာရသဖြင့်

ယာဉ်တန်းများ မြန်မြန်မောင်း၍ မရ၊ နှေးကွေးလှ၏။ ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းများတင်နေ၍ ကျိုင်းတုံမှလည်း နေ့လယ် (၁)နာရီမှ ထွက်ဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံပြန်ကျော်သည်နှင့် ကားလမ်းများ မကောင်းပါ။ ညနေ (၄)နာရီခွဲ တွင် ဝမ်းတာပုံသို့ ရောက်သည်။ ချင်း(၄)မှ တပ်စုတစ်စု စခန်းထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ကားဘီးပေါက်၍ ဝမ်းတာပုံတွင် ခဏနားရသည်။ ဗကပ များ ထကြွသောင်းကျန်းစဉ်က ဤဝမ်းတာပုံလည်း မကြာခဏ တိုက်ပွဲဖြစ် သော နေရာဖြစ်သည်။ ချင်း(၄)မှ အမြဲတမ်းစခန်းထိုင်ထားသော နေရာဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သနက(၁) ရောက်ခါစက မိုင်းယန်းမှ ပြန်ဆင်းလာ သည့် စစ်သည်များက “ဝမ်းတာပုံ ဖိုးချင်းတို့ ပျော်ရာမြေ”ဟု ဆွန်ပရာ ဘုံသီချင်းအား ဖျက်ဆိုနေသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိပါသည်။ ပြုံးရ သေး၏။

ဝမ်းတာပုံမှ ညနေ (၅)နာရီတွင် ဆက်ထွက်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် လမ်းများမှာ အလွန်ဆိုးဝါးလာ၍ ကားနှင့်တောင်ကမ်းပါးယံ မလွတ်တလွတ် ဖြစ်နေသည်။ ကားများ ချောက်ထဲကျမှာ စိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် ည (၇)နာရီ တွင် မိုင်းဟန်ရွာကလေး၌ အခြေပြုလိုက်ရပါတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော မိုင်းဟန်မှ ထွက်သည်။ မနက် (၈)နာရီခွဲတွင် မိုင်းခတ် သို့ ရောက်၏။ မိုင်းခတ်၌ ခလရ(၂၂၇) တပ်ရင်းအသစ် ဖွင့်နေသည်။ တပ်ရင်းမှူးက အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော စစ်တက္ကသိုလ်အပတ်စဉ်(၁၂)မှ ဗိုလ်မြင့်တိုး (မကြာသေးမီက ကွယ်လွန်သွား သည့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်တိုး) ဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... ကိုမြင့်တိုး”
“ဟာ ... အစ်ကိုကြီး၊ မနေ့ကတည်းက လာမယ်ထင်လို့ မျှော်နေတာ”
“လာတာပဲ ကိုယ့်ညီရာ ... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီလမ်းက တယ်ဆို သကိုး”
“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အခုမှ ပြင်နေတာ၊ ဒီမှာ ကိုလှသိန်းလည်း ရောက်နေတယ်”

ဗိုလ်မှူးမြင့်တိုးအား နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ ဆက်ထွက်ခဲ့ရ၏။ ကားတန်းအထွက်တွင် မကြာသေးမီ လအနည်းငယ်က ခလရ(၆) ရွှေပြည်သာမှ မိုင်းခတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည့် အိမ်ထောင်သည် ရဲမေအချို့ “အဘရေ ... အဘရေ” ဟု ကျွန်တော်အား အော်ခေါ်ပြီး ပြေးထွက်လာကြသည်ကို မြင်ရရာ ကားရပ်၍ တစ်ယောက်လျှင် ငွေငါးရာစီ ပေးခဲ့ရပါသေးသည်။ သံယောဇဉ် ဆိုတာကတော့ အခက်သားလား ခင်ဗျာ။

နေ့လယ်တွင် မိုင်းယန်းသို့ ရောက်သွားကြ၏။ မိုင်းယန်း၌ ချင်း(၄)မှ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဌေးအောင် စောင့်ကြိုနေ၏။ အသားဖြူဖြူ လူလုံးလူထည် ခပ်သေးသေးဖြစ်၍ စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ်(၁၃)မှ ဆင်းသည်ဟု သိရသည်။ သူ နေရာချပေးသည့်အတိုင်း တပ်ကို ဖြန့်ခွဲအခြေပြုလိုက်၏။

မိုင်းယန်းမြို့လေးသည်ကား အရှေ့ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်၏ မြောက်ဘက် အစွန်းဆုံးမြို့ကလေးဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်တွင် လီရှမ်းလူမျိုးများ အများဆုံးနေထိုင်ကြ၏။ မြို့ကလေးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေသုံးလေးငါးထောင်မြင့်သော တောင်များ ဝန်းရံနေ၏။ မြို့ကွက်မှာ ပြန့်ကလေးဖြစ်သည်။ ယန်းထိုသည်မှာ ရှမ်းလူမျိုးများ၏ စကားအရ ပြန့်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယန်းဆိုသည်မှာ ပြန့်တွင် တည်ထားသောမြို့ဟု အမည်ရသည်။ ပြန့်ဆိုသော်လည်း မြို့အနောက်ဘက်ထိပ်၌ တောင်ကုန်းငယ်ကလေးများရှိ၏။ မိုင်းယန်းတွင် အိမ်ခြေတစ်ထောင်ခန့်ရှိ၏။ မြောက်ဘက်၌ ဟိုးတောင်မိုင်းပျန်ရှိ၏။ အနောက်ဘက်တွင် မိုင်းပေါက်ရှိ၏။ အရှေ့ဘက်၌ ဆီလူးရှိ၏။ တောင်ဘက်၌ မိုင်းခတ်၊ ကျိုင်းတုံရှိ၏။ ထိုမြို့ကလေးအား ဗကပတို့က အကြိမ်ကြိမ် ဝင်တိုက်၏။ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲက ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အရေးအခင်းကလအပြီး တပ်မတော်အစိုးရ စတင်တာဝန်ယူစဉ် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲ၌ တပ်မ(၈၈)မှ ခလရ(၁၁)သည် ဗကပတပ်မဟာ(၈၁၅)နှင့် တပ်မဟာ(၇၆၈) ပူးပေါင်းအင်အား ၂၀၀၀ ကျော်ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်ကို ကြိုကြိုခံတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးသူရစိုးလွင် ကျဆုံးသွား၏။ ကိုစိုးလွင်က ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပတ်တည်းဆင်း သူငယ်

ချင်းဖြစ်သည်။ ဥတစ အတူတက်ခဲ့သည်။ သင်တန်းတွင် စာအလွန်ကြီးစားသဖြင့် သူ့အား ကျွန်တော်တို့က ကစထ(၂)ဟု အမည်ပေးထား၏။ သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင်လည်း နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်ခန့် အတူနေခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် မိုင်းယန်းတွင် ဂုဏ်ပြောင်စွာ ကျဆုံးခဲ့၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ တပ်ရင်းမှူး ကျဆုံးသွားတော့ ဒုတပ်ရင်းမှူးမှ ဆက်လက်ကွပ်ကဲခဲ့၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးသီဟသူရတင်အောင်မြင့်ဦး(ယခု ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး) ဖြစ်သည်။ ရန်သူတို့မှ ပြင်းထန်စွာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်စစ်ဆင်သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရဘဲ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗကပတို့ ဝါးအစည်းပြေသလို ပြေရာ နောက်ဆုံး ဗဟိုပါ ပြိုကွဲ၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့သည်။ ဤသည်မှာ မိုင်းယန်းတိုက်ပွဲ၏ ဂယက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုသမိုင်းအစဉ်အလာရှိသော မိုင်းယန်းမြို့ကလေးသို့ တပ်မတော်မှ လူကြီးများ၊ ဧပြီလ (၆)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး ဗိုလ်မှူးဌေးအောင်နှင့် မြို့သန့်ရှင်းရေး၊ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းသန့်ရှင်းရေး၊ လုံခြုံရေးတို့ကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရသည်။ မိုင်းယန်းမြို့ကလေးမှာ အတော်လေး ခေတ်နောက်ကျသည်။ ဘာမှ ကျေနပ်အားရဖွယ် မရှိပါ။ လူနေမှု အဆင့်အတန်းလည်း မမြင့်ပါ။ တစ်မြို့လုံး သန့်ရှင်းရေးကို ကျွန်တော်တို့တပ်ကပင် တာဝန်ယူရသည်။ မြို့သူမြို့သားများကိုတော့ ဘာမှ မခိုင်းတော့ပါ။ နေ့လယ် (၁၂)နာရီသာသာတွင် တပ်မတော်အရာရှိကြီးများ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုအရာရှိကြီးများကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

- ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေ
- ဗိုလ်ချုပ်မောင်အေး
- ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦး
- ဗိုလ်ချုပ်သန်းညွန့် (၈၅) ဒုချုပ်
- ဗိုလ်ချုပ်သိန်းဝင်း (၈၆) ဒုချုပ်
- ဗိုလ်မှူးချုပ်မင်းသိမ်း
- ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်တင်

- ဗိုလ်မှူးချုပ်သောင်းမြင့်
- ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန်
- ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း
- ရဲချုပ်စံသိန်း

ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာထူးနှင့် ဒုတိယတပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ဖြစ်၏။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မောင်အေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးနှင့် ရပခတိုင်းမှူးဖြစ်၏။ ယခုလို တာဝန်များ မဟုတ်သေးပါ။ ရဟတ်ယာဉ်များ ဆင်းပြီးနောက် ဒုတိယတပ်မတော်ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်နှင့်အဖွဲ့သည် မိုင်းယန်းဆေးရုံ၊ သမဝါယမနှင့် အထက်တန်းကျောင်း ကို ကြည့်ရှု၍ ဖြည့်ဆည်းရန်ရှိသည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးကာ လိုအပ်သည် များကို တာဝန်ရှိသူများအား မှာကြားသွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ မိုင်းယန်းမြို့ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ တပ်ကုန်းကို တက်ရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ခံစစ်တွေက မကောင်းဘူးကွ၊ စစ်အေးချိန်ဆိုပြီး ပစ်ခတ်ထားနဲ့၊ ပြန်လုပ်ကြဦး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စစ်သားဆိုတာ မေ့မထားကြ နဲ့ဦး”

ဟု လမ်းညွှန် ပြောကြားပါသည်။

ထို့နောက် ကြိုတုန်းကြိုခိုက် စစ်သည်များအား မှာသင့်သည်များ မှာကြားနိုင်ရန် တပ်ကုန်းပေါ်၌ စုစည်း၍ သတင်းပို့စေ၏။ ခလရ(၆)နှင့် ချင်း(၄)ပူးပေါင်းအင်အား (၂၀၀)ခန့်ရှိသည်။ ချင်း(၄)မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ကြီးဇော်ဝိတ်က တပ်ပေါင်းကို ကွပ်ကဲ၍ သတင်းပို့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး က စစ်အေးချိန်ဆိုပြီး ပေါ့ဆမနေကြရန်နှင့် ခံစစ်များကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ဆောင်ရွက်ရန် မိုင်းယန်း ဖြစ်စဉ်များကို မမေ့ရန် မှာကြား ပြောဆိုသွားသည်။

နေ့လယ် (၂)နာရီခန့်တွင် ဒုတိယတပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်နှင့် အဖွဲ့ ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်တော် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန်က ...

“တပ်ရင်းမှူး ... အပြန်မှာ ကျောက်ထုတ်ပြီး လမ်းကလေးနည်းနည်း၊

ပြင်ပေးခဲ့ပါဦး၊ မိုင်းခတ်နဲ့ ကျိုင်းတုံအကြား တော်တော်ဆိုတဲ့နေရာတွေ ကို ပြင်ပေးခဲ့ပါ”

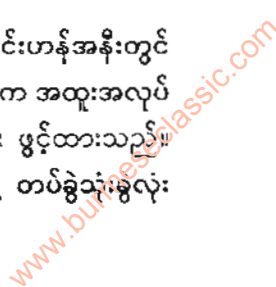
ဟု မှာကြားသွားသည်။

ညနေ (၃)နာရီခန့်တွင် မိုင်းယန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ မိုင်းယန်း သည်ကား ကျွန်တော် နေခဲ့ဖူးသော သနက(၁)နှင့် အဆက်အစပ်များစွာ ရှိ၏။ မကြာသေးမီက ကွယ်လွန်သွားသည့် မြို့တော်စည်ပင်မှ ဗိုလ်မှူးညွှန်ဆွေ သည် သနက(၁)၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် မိုင်းယန်းသူ မနန်းနွမ်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျလာ၏။ မနန်းနွမ်း ဦးလေး အိုက်မြင့်က တပ်မဟာ(၇၆၈) တပ်မဟာမှူး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုစဉ်ကတည်းက ဆွေမျိုးတော်စပ်နေကြ၏။ တပ်မ(၈၈) ကျိုင်းတုံကွပ်ကဲမှုယူခဲစဉ်က မိုင်းယန်း ကို ဗကပတွေ သုံးလေးခါ အင်နဲ့ အားနဲ့ ဝင်တိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ မြို့တော့ ကျမသွား။ သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲများက ကြီးမားပြင်းထန်လှ၏။ ထို့ကြောင့် မိုင်းယန်းကို ကျွန်တော်တို့စစ်သားများ အထူးစိတ်ဝင်စားကြ၏။ ထိုအထူး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော မိုင်းယန်းကို ကျွန်တော် ရှောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးသူရစိုးလွင် ကျဆုံးသွားသော နေရာလေးကို လည်း အလွမ်းပြေ သွားကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

“သူငယ်ချင်း ကိုစိုးလွင်ရေ ... ရဲသော်မသေ၊ သေသော် ငရဲမလား ပါဗျာ၊ သူငယ်ချင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအပတ်စဉ် (၃၆)က အားလုံး ဂုဏ်ယူလျက် ရှိကြပါတယ် ခင်ဗျား”

မိုင်းဟန်နားမှာ ခဏတာ

တပ်မမှူးက “လမ်းပြင်ခဲ့ပါ”ဟု မှာခဲ့သဖြင့် မိုင်းဟန်အနီးတွင် လမ်းပြင်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ မိုင်းဟန်အနီးတွင် ဆလက အထူးအလုပ် အဖွဲ့(၅)နှင့် အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ကျောက်ထုတ်စခန်းများ ဖွင့်ထားသည်။ ဧပြီလ (၇)ရက်နေ့တွင် မိုင်းခတ် အခြေပြုမှု မိုင်းဟန်သို့ တပ်ခွဲသုံးစွဲလုံး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ မနက်စာ စားပြီးမှ သွားပါ။ ဂါရဝပြုလိုက်ပါရစေ။”

ခလရ(၂၂၇)မှ တပ်ရင်းမှူး၊ ဗိုလ်မှူးမြင့်တိုးနှင့် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီးလှသိန်း (ယခင် တပ်မ(၇၇)တပ်မမှူး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိုးမြင့်၊ ကိုယ်ရေးအရာရှိ)တို့က အတင်းတားသဖြင့် ထိုနေ့ မနက်စာ မိုင်းခတ်တွင် စားရပါသေးသည်။ ထမင်းစားရင်း ကိုမြင့်တိုးနှင့် ကျွန်တော်က ၁၉၇၈ ပြည့် လွန်နှစ်များက အရှေ့တောင်တိုင်းနယ်မြေ၌ KNU များ၊ ပြည်ပြေးများနှင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများကို စားမြုံ့ပြန်ကြ၏။ သူသည် ထိုစဉ်က ခလရ(၉၆) ကျိုက်ထိုမှ ဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် တိုက်ခိုက်ရေး သမားကြီး ဗိုလ်မှူးကျင်စံနှင့် အတူနေခဲ့ဖူးသည်။ ဗိုလ်မှူးကျင်စံ၏ L.R.P, S.R.P (Long Range Penetration), (Short Range Penetration) နည်းနာများကို ရယူခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ရတခတွင် ဗိုလ်ကျင်စံမှာ အလွန်နာမည်ကြီးလှ၏။ ပြောက်ကျားစစ်နည်းဗျူဟာတွင် ပါရဂူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အရာရှိငယ်များ ကိုကျင်စံကို အလွန်အားကျ၏။ သူ၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မှာ ထက်မြက်လှသဖြင့် သူ့ကို သူပုန်များက ကြောက်ကြ၏။ သူ့ကို KNU က ဗိုလ်ကျင်စံဟု မခေါ်၊ ကလိုးခလီ၊ ဂါကျည်ဆန်ဟု ခေါ်သည်။ သူနဲ့ပတ်သက်၍ ပြောစရာ မြောက်မြားစွာရှိ၏။ KNU တပ်မဟာ(၁)နှင့် တပ်မဟာ(၇)အား သူ အတော်ဒုက္ခပေးခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် ခလရ(၉၆)နှင့် အမြဲရင်ဆိုင်နေရသည့် KNU တပ်မဟာ(၁)က ဗိုလ်ကျင်စံ ဆိုလျှင် အလွန်ဖြူ၏။ “ကျင်စံနဲ့ မိုင်(၂၀)အကွာအတွင်း အတူမနေနဲ့” ဟု အမိန့်ပင် ထုတ်ယူရ၏။ တစ်ခါက ကျိုက်ထိုမှ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ခန့် သွားရသော ရွှေကျင်၊ မဲပိုင်ဒေသရှိ KNU ရင်း(၁၉)အား LPM ဖြင့် ဝင်တိုက်ခဲ့ရာ KNU များ အထူးတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ အလာ၊ တူပင် KNU တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးစောလုပ်နှင့် လူနှစ်ဆယ်ကိုလည်း ခလရ(၉၆)နယ်မြေကို ကျော်ကာ SRP ဖြင့် သွားတိုက်ခဲ့ရာ ဆယ်ကိုးယောက်ကို လက်နက်များနှင့်အတူ အသေရခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်တိုး တို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပျက်ကြွေ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်တိုးတို့

နှစ်ယောက် စကားပြောနေရာ ပို၍ အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်ပြီး အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်စေရန် ရည်သန်၍ ဗိုလ်ကြီးလှသိန်းက အာဖီရမ်တစ်ပုလင်း လာချပေးထား သည်။ ကျွန်တော်သည် သာမန်အားဖြင့် စောစောစီးစီး ရမ်သောက်လေ့ သောက်ထ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်တိုးနှင့် တွေ့သောအခါ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်များကို သတိတရရှိလှသဖြင့် ကိုလှသိန်း လာချပေးသော ရမ်တစ်ပုလင်းအား ကိုမြင့်တိုးနှင့် အတူ သုံးဆောင်မိပါတော့သည်။ ထိုနေ့ က ထမင်းခိုင်းပြီးသောအခါ ရမ်တစ်ပုလင်းလည်း တက်တက်ပြောင်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေစဉ် ကိုမြင့်တိုး၏ သားသုံးယောက် ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီးရေ ... ဒီအငယ်ဆုံးအကောင်က အမူအရာရော၊ ပြောတာဆိုတာရော အစ်ကိုကြီး ကိုကျင်စံနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲဗျာ၊ သူ့အမေ သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းက ကိုကျင်စံကို ကျွန်တော် ခဏခဏ အိပ်မက် မက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မွေးတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို တအားဂရု စိုက်ထားတာ အစ်ကိုကြီးရ”

ဗိုလ်မှူးမြင့်တိုးက အသက်လေးငါးခြောက်နှစ်အရွယ် သူ့သားအငယ် ၏ခေါင်းကို ပုတ်ကာ ကျွန်တော်အား ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုကျင်စံကို ယခုအချိန်အထိ မမေ့ကြ။ သတိတရ ရှိနေကြသည်။ သူ၏ စစ်စွမ်းရည် ထက်မြက်မှုကို အလွန်အားကျကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသေ သော်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

“ကဲ ... ကိုမြင့်တိုးရေ၊ စကားပြောတော့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ သွား လိုက်ဦးမယ်”

နေ့လယ် (၁၂)နာရီတွင် မိုင်းခတ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်နာရီခန့် ကားများ မောင်းပြီးသော် မိုင်းဟန်သို့ ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အား လှိုင် (၃၄)မိုင်တိုင်ဆားတွင် အခြေပြုလိုက်ကြသည်။ ကားတန်းကို ဗိုလ်တင်ဝင်းဖြင့် ကျိုင်းတုံသို့ ဆက်လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဗိုလ်ကြီးအောင် ကျော်လှ၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်ခင်စိုး စသည့် တပ်ခွဲမှူးများ ကျန်ခဲ့သည်။

“လမ်းပြင်တာကတော့ ဆလကအထူးအဖွဲ့က သူ့ဟာသူ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တို့ တာဝန်က ကျောက်ထုတ်ပေးရုံပဲ။ အဲဒီတော့ ကျောက်ပဲထုတ်ကြတာပေါ့။”

တစ်ရက်ကို ကျောက်ကျင်းနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ရအောင် ထုတ်ရပါမည်။

ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ပလတ်စတစ်တဲများထိုးပြီး လမ်းဆေး၍ အခြေပြုကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်စကတည်းက နိုင်လွန်မိုးကာတဲတစ်လုံးကို မင်္ဂလာဒုံဈေးထဲသွားပြီး စပယ်ရှယ်ချုပ်ထားခဲ့သည်။ အလျား (၁၂)ပေ ရှိ၍ အနံ (၈)ပေ ရှိသည်။ တိုင်နှစ်တိုင်ကို ရိုက်ကာ အမြင့် (၅)ပေခန့်၌ ကြိုးတစ်ချောင်းတန်းလိုက်လျှင်ပင် နိုင်လွန်မိုးကာတဲချက်ချင်းလုပ်၍ ရ၏။ အလွန်လွယ်ကူရှင်းလင်းအောင် စီမံထားပါသည်။ ထိုမိုးကာတဲကလေးမှာ စစ်ဆင်ရေး လေးငါးပတ်ကြာသည့်တိုင်အောင် ကောင်းမွန်နေဆဲဖြစ်၏။ ယခုလည်း ပါလာသဖြင့် ခပ်မြန်မြန် တဲထိုးလိုက်၏။

“ငါလည်း ရွာထဲ မနေဘူးကွာ၊ မင်းတို့လည်း အားလုံး တဲထိုးနေကြ”

အမှုစပ်မှာစိုး၍ အားလုံး လမ်းဆေးတွင် တဲထိုးကာ နေခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

ကျောက်ထုတ်၍ သုံးရက်ခန့်အကြာ၌ တပ်မမှ ကျွန်တော့်အား စစ်ကြောင်း(၂)မှူးနှင့် လဲလှယ်ပေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲအား ကျောက်ထုတ်တာဝန်ပေးပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်ခင်စိုးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲအား ပြန်လည်ခေါ်ယူကာ ကျိုင်းတုံသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့ကား ဧပြီလ (၁၂)ရက်နေ့ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ သင်္ကြန်ကျချေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကျိုင်းတုံတွင် သင်္ကြန်နှင့် ကြုံရ ဆုံရ ပါဦးတော့မည်။

အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ရသော တင်းထပ်ရေသွယ်မြောင်း

ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်ကတည်းက ရှေ့တန်း၌ စခန်းထိန်းတာဝန်နှင့် လှုပ်ရှားတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။ စစ်ဆင်ရေး(၅)ကြိမ် ရှိသွားပြီ။ ယခုအခေါက် ကျိုင်းတုံ ရောက်တော့ စစ်တိုက်စရာက မရှိ၊ ပျင်းစရာလိုလို ဖြစ်နေရ၏။ အလုပ်မရှိရင် မနေတတ်ပါ။ ဒါကို သိ၍လားတော့မသိ၊ သင်္ကြန်အပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် တပ်မ Briefingစတင်သည့်နေ့က တပ်မမှူးက Briefing ပြီးခါနီး၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။

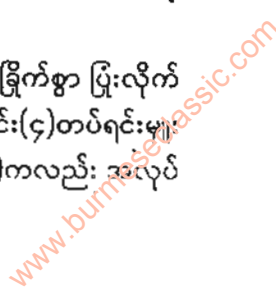
“ကိုသက်ဦး၊ ကိုယ်တို့ ကျိုင်းတုံတပ်နယ်က စစ်ဆေးရုံနဲ့ နောက်ဖွင့်တဲ့ တပ်သစ်တွေအတွက် ရေအခက်အခဲရှိတယ်ကွ၊ ရေကို ထပ်တင်ကာ ဘုရားတွေဘက်ကလာတဲ့ တင်းထပ်မြောင်းကလေးက ယူရတယ်၊ မြောင်းကလေးက Culture drainမြေသားမြောင်းကလေး၊ အဲဒါ ကိုယ်တို့ ရေပြည့်ပြည့်ဝဝ မရဘူး၊ ဘေးနားက လယ်သမားတွေက ဒီရေကို ခဏခဏ ဖြတ်ယူကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မမှူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျာ”

“အေး ... ကိုယ်က အဲဒါ ပြောမလိုကွ၊ အဲဒီမြောင်းကလေးကို အခိုင်အမာ Concrete drain ကွန်ကရစ်မြောင်းလေး လုပ်ချင်တယ်၊ အုတ်ရေမြောင်းပေါ့ကွာ၊ သိပ်မကျယ်ဘူး၊ သေးသေးပါ၊ အလျားကတော့ နှစ်မိုင်လောက်ရှိမယ်၊ အဲဒါ ခလရ(၆)က လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ အရင်တပ်တွေတုန်းကတော့ ခိုင်းတာ ဘယ်တပ်ကမှ လုပ်မသွားနိုင်ဘူး၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် မောင်ရင် ပိုက်ဆံတော့ ခဏစိုက်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ် ပြန်ထုတ်ပေးမယ်၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်မမှူး တာဝန်ပေးရင် လုပ်ပါ့မယ်၊ ဘယ်တော့လုပ်ရမလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသည်နှင့် တပ်မမှူးက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ အစည်းအဝေးတွင် တပ်နယ်က အရာရှိများနှင့် ချင်း(၄)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်လေး တို့လည်း ရှိနေ၏။ ချင်း(၄)ကလည်း အလုပ်

များ၍ ထိုကွန်ကရစ်မြောင်းကို မလုပ်နိုင်ဟု သိရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“အင်း ... လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ သွားကြည့်ပြီးတော့ မနက် ဖြန်ခါ စလုပ်ပေးတော့ဗျာ၊ လိုတဲ့ ယာဉ်ယန္တရားတတ်နိုင်တာလေးတွေ DO ဝိုက်မှူးမောင်မောင်အေးက ပေးပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီအစည်း အဝေးပြီးရင် မောင်ရင် ကိုယ့်အခန်းထဲ လာခဲ့၊ GEက ဝိုက်ကြီးဌေးဝင်းက လည်း အဲဒီ တင်းထပ်တူးမြောင်းအတွက် ဆွဲထားတဲ့ပုံယူပြီး တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့၊ ကိုယ်တို့သုံးယောက် ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တပ်မမှူး၊ အခန်းထဲ၌ ပြန်တွေ့ကြ၏။ GEဝိုက်ကြီးဌေးဝင်းက တူးမြောင်းပုံ Blue Printအား စားပွဲတွင် ဖြန့်၍ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လုပ်နိုင် ပါသည်။ အခက်အခဲ မရှိပါဟု တင်ပြလိုက်၏။

နိဂုံးချုပ်၌ တပ်မမှူးက ...

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်စလုပ်ပေးတော့၊ ဪ ... အရေးကြီး တာတစ်ခု ကျန်သွားတယ်ဟေ့၊ ကိုယ်တို့ တပ်နယ်က နေ့တိုင်း အဲဒီက ရေယူနေရတာနော်၊ မောင်ရင် ကွန်ကရစ်ရေမြောင်းလုပ်နေလို့ ရေပေးတာ ကို ရပ်ထားလို့တော့ မရဘူး၊ အဲဒီကန့်သတ်ချက်တော့ ရှိတယ်”

တပ်မမှူးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ထွက် သွား၏။ စောစောကတော့ ဘာမှ အခက်အခဲပြဿနာမရှိ၊ တပ်မမှူးစကား ဆုံးမှ ပြဿနာက ရှိလာ၏။ ထိုပြဿနာမှာ ကွန်ကရစ်ရေမြောင်းလုပ်နေလို့ ရေပေးတာ မရပါရဘူးတဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ရမှာပါလိမ့်၊ သစ်တစ်ပင်တောင် ကုန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်တော် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာ၏။ အဖြေမပေါ်၊ ညလည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ...။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဦးစီးအရာရှိများ၊ တပ်ခွဲမှူးများ နှင့်အတူ တင်းထပ်သို့ မြေအခြေအနေများ သွားကြည့်၏။ ထပ်တင်ကာ ဘုရားအခြေရှိ တောင်ကြားမှ ရေကို တောင်ကုန်းငယ်ကလေးများအား ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျိုင်းတုံတပ်နယ်သို့ ရေပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမြောင်းမှာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းကလေးများ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပြဿနာတော့ မပါ။ လုပ်ရင်ရပါသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ “ရေမြောင်းလုပ်နေတုန်း ရေပေးတာ မရပ်စေနဲ့”ဟု တပ်မမှူး၏ မှာကြားချက်ကို ညတစ်ညလုံး စဉ်းစား၍ အဖြေမပေါ်ပါ။ တပ်ခွဲမှူးများလည်း ဝိုင်းစဉ်းစားကြ၏။ သူတို့ လည်း အင်ဂျင်နီယာ မဟုတ်၍ သင့်မြတ်သည့်အကြံ မပေးနိုင်ကြ။

“ကဲဟေ့ ... လုပ်ငန်းနေရာ Site ရွေးမယ်ကွာ၊ ကိုအောင်ခင်စိုး တပ်ခွဲ ဒီမှာနေရာယူပြီး တဲတွေ ထိုးတော့၊ မိုးမကျခင် ဒီရေမြောင်းကို တို့ အပြီး လုပ်မယ်၊ ပထမတစ်ခွဲနဲ့ စကြည့်မယ်၊ လိုရင် တစ်ခွဲ ထပ်သွင်း မယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ မှာကြားပြီး ဧပြီလ (၂၅)ရက်နေ့တွင် တဲများ အပြီးထိုးခိုင်းသည်။ လိုအပ်သည့် Construction Material ဆောက် လုပ်ရေးပစ္စည်းများဝယ်ရန်အတွက် တပ်မှ ပထမအရစ် ငွေတစ်သိန်း လာ ပို့ခိုင်းသည်။ ငွေရသည်နှင့် ကျောက်စရစ်ဝယ်မည်။ ထုံးဝယ်မည်။ ဘီလပ် မြေဝယ်မည်။ ပစ္စည်းစုံစုံနှင့် လုပ်ငန်းစမည်ဟု စီစဉ်ထား၏။

တပ်မမှူးက ရေပေးတာ မရပ်စေနဲ့ဟု ပြောလိုက်သည်ကိုစွဲအတွက် အဖြေက မပေါ်သေး၊ တအုံနွေးနွေး ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စကို မနေနိုင်သဖြင့် ထိုနေ့က ညစာစားရင်း ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီရဲဘော် ဒုတပ်ကြပ်အုန်းကျော်၊ လက်ဖြောင့်တပ်ကြပ်ကြီး တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းအောင်ကျော်တို့ကို ပြော မိ၏။

“မြေသားမြောင်းကလေးများကို ကွန်ကရစ်လုပ်တာ မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရေပေးတာ မရပ်စေနဲ့ဆိုတာတော့ တော်တော်ခက်တာပဲ၊ မြောင်းလုပ်နေရင်း ဘယ်ရေပေးလို့ရမလဲ၊ ရေတွေ နောက်ကုန်မှာပေါ့၊ အဲဒါ ခွဲကျနေတာကွ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းအောင်ကျော်က ...

“ဟိုတစ်နေ့က တပ်ရင်းမှူးတို့ ဆွေးနွေးတာ နားထောင်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း လုပ်အားပေးရမှာ ဆိုတော့ ဒီအဖြေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ အောင်မယ် မင်းက စဉ်းစားထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း၊ ငါတော့ နှစ်ရက် သုံးရက် ရှိပြီ၊ ခေါင်းကိုက်နေတာ၊ တို့ကွန်ကရစ်မြောင်းလုပ်နေတုန်း ရေထွက်က ရေကို ဝါးရေတံလျှောက်နဲ့ ရေသွယ်ပေးရမလား၊ ပလတ်စတစ်ပိုက်နဲ့ပဲ သွယ်ပြီး ရေပိုပေးရမလား၊ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေရတာ၊ အဖြေမဆုံးဖြတ် နိုင်သေးဘူး၊ အဲလို လုပ်ရင် ပိုက်ဆံလည်း ကုန်ဦးမယ်၊ အထက် ခွင့်ပြုတဲ့ ငွေနဲ့ ဘယ်လောက်မလဲ”

“ကျွန်တော့်နည်းကတော့ အလွယ်ကလေးပါ၊ အခု ကွန်ကရစ်ကိုင် မယ့် မြောင်းဘေး လေးငါးခြောက်ပေအကွာမှာ ဒီမြောင်းအရွယ် နောက် တစ်မြောင်းတူးပြီး ရေကို အဲဒီကနေ လွှတ်ပေးဖို့ပဲ၊ မြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေ တူးမှာပေါ့”

တပ်ထဲမဝင်မီက ပန်းရံလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ဖူးရုံသာမက တပ်ထောက် ဌာနတွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ဖူးသည့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ အောင်ကျော်က ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ခက်နေသည့် ပုဏ္ဏားအဖြေကို ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျ သွား၏။

“ဟေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းပြောတာ အလွယ်လေး၊ ငါ့ မင်းလို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး၊ ကဲ ... ဒါဆိုရင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ထပ်သွင်းပြီ၊ မြောင်းတူးခိုင်းမယ်၊ မင်း အကြံကတော့ အကောင်းဆုံး အကြံပဲဟေ့”

ဧပြီလ စတုတ္ထပတ်တွင် တပ်မမှူးတာဝန်ပေးသည့် တင်းထပ်ဟူး၊ မြောင်း ကွန်ကရစ်ကိုင်ခြင်းလုပ်ငန်း စတင်ခဲ့သည်။ တပ်မမှူးပေးသော T။ ကားများ၊ ထော်လာဂျီများဖြင့် ပစ္စည်းများ သယ်၍ မိုးမကျမီပြီးရန် အမြန်

ဆောင်ရွက်၏။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲက မြောင်းအသစ် တူး၏။ ကျန်တစ်ခွဲက ပစ္စည်းများစုသည်။ လုပ်ငန်းအရှိန်ရစပြုနေချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ အရေး ပေါ်ခရီးထွက်လိုက်ရသေးသည်။ ခရီးက ပြန်ရောက်လာတော့ ထိုလုပ်ငန်းကို အားကြီးမာန်တက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။ မေလ၌ ကျိုင်းတုံတွင် မိုးစရွာသည်။ ဇွန်လတွင် မိုးပိုလာသည်။ ဇူလိုင်၌ မိုးဖြိုဖြိုရွာပေပြီ။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းကို ဇူလိုင်လ မတိုင်မီ လုံးဝ အပြီးသတ်ချင်သည်။ မြောင်းအရှည်က နှစ်မိုင်ဆိုတော့ ပေတစ်သောင်းကျော်သည်။ ကွန်ကရစ် ကိုင်သည်က တစ်နေ့မှ ၁၅-ပေထက် ပိုမပြီ၊ ထို့ကြောင့် အနည်းဆုံး နှစ် လကြာမည်။ ဇူလိုင်လသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ရနိုင်သမျှ လူအင်အားကို စုစည်း အသုံးပြုနေရ၏။ မိုးဖြိုဖြိုရွာမီ လုပ်ငန်းကို အမြန်ပြီးချင်လှပါ၏။

လုပ်ငန်းအရှိန်ကောင်းနေဆဲ မေလအတွင်း နေ့တစ်နေ့၌ ကျွန်တော် သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေဟောင်း ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုထံ ရောက်သွား၏။ သူက “တပ်ရင်းမှူး ... ဘာတွေ အခုလုပ်နေရလဲ” ဟု မေး ၏။ ကျွန်တော်က “တင်းထပ်ရေသွယ်တူးမြောင်းကို ကွန်ကရစ်တူးမြောင်း လုပ်နေတယ် ဆရာကြီးရေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တပ်ရင်းမှူး၊ အဲဒီတူးမြောင်း မပြီးခင် ရာထူးတက်ပြီး တပ်ပြောင်း မိန့် ထွက်လိမ့်မယ်”

ဟု နိမိတ်ဖတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားအတွက် ပျော်မသွားပါ။ ဤတူးမြောင်း မပြီးမချင်း ဘယ်မှလဲ မပြောင်းချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုအား ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ အခြားအာလာပသလ္လာပ စကားများသာပြော၍ ထိုနေ့က ပြန်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် ရနိုင်သမျှ တပ်များကို စုစည်း အသုံးပြု၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းခွင်၌ နေ့ရောညပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ သဖြင့် ဇွန်လဒုတိယပတ်၌ ပေတစ်သောင်းကျော်ရှည်သော တင်းထပ်ရေ သွယ်တူးမြောင်း အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့၏။ ဇွန်လ (၂၃)ရက်နေ့တွင် ရေသွယ်တူးမြောင်းအား ဒုတိယမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ထွန်းမှ အခမ်းအနားဖြင့်

ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ခလရ(၆)၏ အမှတ်တရ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊ တစ်ခုပေါ့ ခင်ဗျာ။ ယနေ့အချိန်အထိ ထိုတူးမြောင်းမှ ကျိုင်းတုံတပ်နယ် အတွက် ရေပေးနေဆဲဟု သိရပါသည် ခင်ဗျား။

အဲ ... ပြောဖို့ တစ်ခုကျန်ပါသေးသည်။ ဆရာဦးစိုင်းပုပြောသည့် "တပ်ရင်းမှူး၊ ဒီတူးမြောင်းမပြီးခင် ရာထူးတက်ပြီး ပြောင်းရမယ်" ဆိုသည့် စကားကမူ မှန်သွားပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေလ (၂၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူးမှသည် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းတာဝန်နှင့် ပြောင်းရွှေ့မိန့် ထွက်သောကြောင့်ပါ တည်း။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပု

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူး၊ သောင်းတင်မှ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းကြောင့် ကျိုင်းတုံမှ ရှမ်းဆရာကြီးဦးစိုင်းပု နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဆရာဦးစိုင်းပုသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်း၊ ဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍ သက်သတ်လွတ်စားသည်။ ဘုရားတည်သည်။ အဓိဌာန်ဝင်သည်။ ခင်မင်သူများတွေ့လျှင် ဘုရားတရား အကြောင်းသာ ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကို စတွေ့စဉ်က ကျွန်တော်သည် ဘုန်းကြီးများနှင့် ပဌာန်းဆက်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးများ၏ မကြာခဏ စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရ တတ်သည်ဟု ပြော၏။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးမိသည်။ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သည့် လေးနှစ်လုံးလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ လှည့်ပတ်နေခဲ့ရ၏။ မွေးစားအဖေတွေကလည်း ဘုန်းကြီးများဖြစ်နေ၏။ ဒါဆို ဘုန်းကြီးစောင့် ရှောက်တာ မဟုတ်ပေဘူးလား၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို သူနှင့် စကားစပ်မိရာ သူက ညင်သာစွာ ပြုံး၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် ခွဲတော့ ...

“ဗိုလ်မှူး အမဲသားမစားပါနဲ့၊ လှူနိုင်ရင်လှူပါ၊ ဒါဆို ဗိုလ်မှူး အတွက် ပိုအကျိုးရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော်က စစ်သားဆိုတော့ ငတ်တဲ့အခါ ရရာစားရမှာပဲ၊ အမဲသားတော့ မလှူနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ရှောင် နိုင်သမျှ ရှောင်မယ်၊ ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောခဲ့၏။

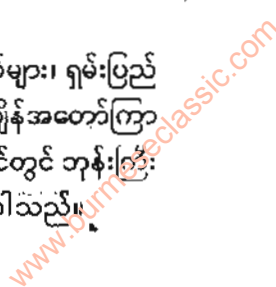
ထိုစကားအရ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှ ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော် အမဲ သား မစားတော့ပါ။ ထိုနေ့က ဆရာဦးစိုင်းပုက ကျွန်တော်အား ဆုမွန်ကောင်း များ တောင်းပေးလိုက်သည်။ ယခု ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် အကြာမှ သူနှင့် ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ကြရာတွင် သူက အလုပ်မပြီးခင် တပ်ပြောင်းရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သိပ်ဘဝင်မကျ၊ သို့ရာတွင် သူ့စကား မှန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇွန်လဆန်း၌ ကျွန်တော် သူ့ဆီ သွားလိုက် သည်။

“ဆရာကြီးရေ ... ဆရာကြီးပြောတာကတော့ မှန်သွားပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်ငူကို ဂျိဝမ်းနဲ့ ပြောင်းရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တပ်ရင်းမှူး အသစ် မရောက်မချင်း ဒီမှာ နေရဦးမှာပါ၊ တူးမြောင်းကတော့ မပြီးသေး ဘူး၊ အမိန့်ထွက်တော့ ဒီလုပ်ငန်းပြီးအောင် လူစုပြိုသုံးပြီး တွန်းထိုးလုပ် နေရတယ်၊ နောက် လေးငါးဆယ်ရက်တော့ ပြီးမှာပါ၊ အခုအချိန်အထိ တပ်ရင်းမှူး အသစ်က ရောက်မလာသေးဘူး၊ သူကလည်း ချင်းတောင်က ပြောင်းလာရတာ”

“ကဲ ... ကျွန်တော် မပြောဖူးလား”

ဟု သူက အသာအယာပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူနှင့်ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ၊ ရှမ်းပြည် နယ်မှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ကိစ္စများ၊ စပ်မိစပ်ရာ အချိန်အတော်ကြာ ပြောမိပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် သိကာစက ထင်းရှူးတောင်တွင် ဘုန်းကြီး ရုပ်ထုကလေး မေ့ကျန်နေခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြောမိခဲ့ဖူးပါသည်။

နောင်နှစ်အတော်ကြာသာအခါ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော်သည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၌ "တောင်ထိပ်ပေါ်က ရဟန်းတော်" အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

ယခု စာရှုသူများ ပြန်လည်ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ထိုဝတ္ထုကလေးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

တောင်ထိပ်ပေါ်က ရဟန်းတော်

ဤလောကမြေပြင်၌ သိရခက်ခဲပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းတရားများ ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ဆက်စပ်ပတ်သက်သော ပဋ္ဌာန်းဟူသည့် တရားရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း။ ထို့အပြင် သစ္စာတရားသည် မန္တာန်များစွာတို့ထက် ပိုမိုလေးနက် အစွမ်းထက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံလာရသောအခါ၌ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်လိုက်ရပါလေတော့၏။

အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းခွင်၌ တာဝန်က ပို၍ ကြီးမားလာခဲ့၏။ အဆုံးအဖြတ်များ မှားယွင်းတိမ်းစောပ်ခြင်း မရှိအောင် များစွာသတိထား၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရ၏။ တာဝန်ကြီးလှသည်နှင့်အမျှ ဆုံးဖြတ်ချက်များတို့ကလည်း နည်းနည်းမှ တိမ်းစောပ်၍ မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲတမ်း လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပိနေတတ်ပြီ။ ရုံးဆင်းလည်း အစဉ်လိုလို နောက်ကျရတတ်လေ့ရှိပါ၏။ ယခုလည်း ဖိုင်ပုံကြား ခေါင်းနှစ်ထားရာမှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ညနေ (၆) နာရီပင် ကျော်ချေပြီ။ လက်အောက်မှ အမှုထမ်းများပင် မည်သည့်အချိန်... ရုံးဆင်းသွားမှန်း မသိရ၊ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။

ဒီတော့မှပင် ကျွန်ုပ်လည်း တပည့်ကျော်ကိုခေါ်ကာ အိမ်တွင် ဆက်လုပ်ရန် လိုအပ်သည့် ဖိုင်တွဲများကို ယူငင်စေ၍ ရုံးဆင်းလာခဲ့ပါလေတော့၏။

ကားမှဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဇနီးသည်မေက တံခါးဝမှာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

"ညော်သည်ရောက်နေတယ် ကိုရေ၊ ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ကိုကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ရုံးက ပြန်မရောက်မချင်း စောင့်နေရှာတာ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်"

ကျွန်ုပ်က မေးမေးပြောပြော အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ညော်ခန်းထဲတွင် ပြီးစွင်သောမျက်နှာ၊ ရိုသေလေးစားသော အကြည့်များနှင့် ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသောအခါ ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ အာမေဇွိတ်သံတစ်ခွန်းက ပွင့်ထွက်သွားရပါလေတော့၏။

"ဟာ ... နန်းနွမ်းခမ်း ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲဟေ့"

"ညနေကတည်းက သမီးရောက်တာ အဘ၊ အဘကို တွေ့ချင်လွန်းလို့"

"ဟေ ... တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းများပါလိမ့်၊ ဒါထက် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုကော နေကောင်းရဲ့လားကွဲ့"

"အင်း ... ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုနဲ့ မတွေ့ကြရတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီ"

"ဘာဦးစိုင်းပုကလည်း အဘကို အမြဲသတိရနေတာပါပဲ အဘ၊ အဘကို သမီးတွေ့ချင်လို့ စောင့်နေရတာဆိုတာလည်း ဘာဦးစိုင်းပုဟာဝန်ပေးလိုက်လို့ပါ"

"ဆိုစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဘာများပါလိမ့်"

"ဟောဒါ အတွက်ကြောင့်ပါ အဘ"

နန်းနွမ်းခမ်းက မဟူရာရောင် ပြောင်လက်နေသော အလုံးကြီးကြီး၊ တစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ရှိသေစွာ ထည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ဦးစိုင်းပုက ဒီဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ပုတီးကို အဘလက်ထဲ ရောက်အောင် ထည့်ပေးဖို့ မှာလိုက်ပါတယ် အဘ၊ ပြီးတော့ ညစဉ် ပုတီး စိပ်ဖို့လည်း မှာလိုက်ပါသေးတယ် အဘ”

“အေး ... အေး၊ ပုတီးကတော့ စိပ်ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဘဦးစိုင်းပု ကတော့ ဘုရားတည် သာသနာပြု စတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ မအားရအောင်ပါပဲ အဘ၊ သမီး ရန်ကုန်ဆင်းမယ်ဆိုတာ သိလို့ အဘကို ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် ပုတီး အပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ အဘတို့မိသားစုတစ်စုလုံး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ လို့ပဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုတို့ ခွဲခွာခဲ့ကြသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် နီးပါးပင် ရှိခဲ့ချေပြီ။

နန်းနွမ်းခမ်း၏ ရှမ်းသံဝဲဝဲကြောင့် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုနှင့် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကျွန်ုပ် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည့် သံလွင်အရှေ့ခြမ်းမှ ခေမာရဌ ဒေသ၏ တောတောင်များ၊ မြစ်များ၊ ချောင်းများနှင့် ထူးဆန်းထွေလာ ကြံ ကြိုက်ခဲ့မှုများကို ပြန်လည်အောက်မေ့ သတိရမိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တပ်မတော်သားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ခေမာရဌသို့ ပထမဆုံး ရောက်သည်နှင့် ထူးဆန်းသော အနှစ်ရာကျော်နေသည့် သစ်တစ်ပင်တောင် ကုန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂုံရှမ်းတို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာ စွန်တောင်းဘုရား ကြီးအားလည်းကောင်း၊ နှင်းငွေ့များ အမြဲလွှမ်းခြုံနေသည့် နောင်တုံကန် ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်သည်နှင့် သဘောအကျကြီး ကျသွားခဲ့ပါ သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် စစ်ကြောင်းတစ်ခုတည်း အတူတာဝန်ကျနေသည့် ဗိုလ်ကြီးသူရခင်မောင်လတ်က ...

“စစ်ကြောင်းများက ရောက်ခါစမို့ နောက်ဆို ဒါထက်သဘောကျစရာ တွေကို မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းလွေ ဘက်ရောက်ရင် ပိုတွေ့ရဦးမယ်၊ အဲဒီဘက်က လိရှမ်းတွေက စစ်ဆောင်ပန်းနားဘက်အမျိုးတွေ၊ နဖူးထိပ်မှာ ဆံထုံးကြီး တွေနဲ့၊ မဟာယနဘုန်းကြီးကျောင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အိမ်တွေကလည်း လက်ပြစ် အုတ်ကြွပ်တွေနဲ့မိုးပြီး သစ်သားတွေက ဖောက်စွပ်တွေ၊ သံလုံးဝ မလုံးဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား”

ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်က သူပြောသည့် မိုင်းယောင်း၊ မိုင်းလွေဒေသ ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့မိ၏။ ထိုဒေသကား တရုတ်တို့၏ ကန္တာလရာဇ်တိုင်းမှ စစ်ဆောင်ပန်းနားဒေသ၊ လောတို့၏ လင်းဇင်းဒေသ၊ ၎င်းအပြင် နာမည်ကျော် ယိုးဒယား၊ မြန်မာနယ်စပ်မှ ရွှေကြိတ်ဒေသများနှင့်ပါ နယ်မြေချင်း ထိစပ်နေ၍ သွားလိုလှပါသည်။ “ခပ်မြန်မြန် သွားရပါလို၏”ဟု အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါ သည်။

ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ရှေ့တန်းတပ်မဌာန ချုပ်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး မိုင်းယောင်းသို့ ချီတက်ခဲ့ ရပါ၏။ ရောက်သည်နှင့် ခရီးမဆိုက်ပင် မိုင်းယောင်းဗျူဟာမှ စစ်ကြောင်း တစ်ခု မိုင်းယောင်းအရှေ့ခြမ်းကို ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ပေးသည်။ နယ်မြေ ကျွမ်းကျင်စေရန်ဟု ဆို၏။

ခရီးထွက်မည့်နေ့က တပ်ရင်းများမှ ...

“ကဲ ... စစ်ကြောင်းများ၊ ဒီကနေပြီး ခင်ဗျား ဝမ်းဟိုရမ်းကိုသွားပြီး တော့ ရွာတွေအားလုံးရှောင်၊ ဘယ်ဘက်တောင်ကြောအတိုင်း ဝမ်းမိုင်ဘုရား ကုန်းမှာ ရန်သူအသူရာတပ်ရင်းဌာနချုပ်စခန်း တစ်ခုရှိတယ်လို့ ကြားထား တယ်၊ အဲဒါ ရှင်းနိုင်ဖို့ လိုမယ်၊ ရှေ့တန်းတပ်မကလည်း ခေမာရဌမှာ ရှိတုန်းက အဲဒါကို ရှင်းဖို့ပဲ ခဏခဏပြောတယ်၊ အဲဒါကို နှစ်ရက်အတွင်း ရှင်းနိုင်ရင် ခင်ဗျား တာဝန်ကျပြီသာမှတ်၊ ဒီမှာလည်း ဗျူဟာများကြီးက အဲဒါပဲ ပြောနေတာပဲ၊ မိုင်းယောင်းကို အဲဒီစခန်းကနေပြီး လာလာဘုကျ ပေးနေတာတဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းအတွက် ဒါပွဲဦးထွက်ဆိုတော့ အောင်မြင်အောင်၊ ဦးမကျိုးအောင် ခင်ဗျား လုပ်ပေးတော့၊ အချိန်ကတော့ နှစ်ရက်ပဲနော်၊ အဲ ... ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဟောင်ကျွန်မှာ လမိုးပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းမှူးကား အလွန်စိတ်စေတနာကောင်းသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ စစ်ကြောင်းအား လိုလေးသေးမရှိ လက်နက်ခဲယမ်းဆေးဝါးနှင့် မီးပျောက်ရိက္ခာကအစ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကား တပ်ရင်းမှူးအား အထူးလေးစားလှသဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ရည်မှန်းချက်တာဝန် ကျေပွန်ရပါစေမယ် ခင်ဗျား”

ဟု ကတိပြုပြီး စစ်ကြောင်းကို ဦးဆောင် ချီတက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ပထမနေ့က မိုင်းယောင်းမှ အရှေ့ဘက် (၆)မိုင်အကွာ ဝမ်ဟိုရမ်းရွာသို့ ချီတက်ခဲ့ရာ (၂)နာရီခန့်ဖြင့် ရောက်၏။ ထိုရွာမှ အရှေ့ဧကားသို့ စစ်သုံး မြေပုံများ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်များ အကူအညီဖြင့် တောတိုးချီတက်ကြရ၏။ ရန်သူတို့၏ နင်းမိုင်းများ၊ ဆွဲမိုင်းများ ရှောင်ကွင်းရင်း တောတိုးကြရာ ကြခတ်ဝါးရုံများကြောင့် တောပိတ်နေပြီး ထင်တိုင်းမပေါက် ခရီးမရောက်ခင် မကြာခဏ နားရ၏။

ပထမနေ့က ပွိုင့်တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးသောင်းတင်မှာ အစိုးရိမ်ကြီး၊ တတ်သူဖြစ်၍လည်း ခရီးက ပိုမတွင် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကား ရည်မှန်းချက်မအောင်မြင်မှာစိုးသဖြင့် အတင်းတွန်း၏။ သူက တွန်းသလောက်မသွား။ ညအမှောင်သန်းချိန်အထိ ခရီးဆက်သော်လည်း လမ်းထွင်ရခြင်း၊ လျှိုမြှောင်များဖြတ်ရခြင်း၊ မိုင်းအန္တရာယ် စိုးရိမ်ရခြင်းတို့ကြောင့် တစ်နာရီ တစ်မိနစ်ပင် မပေါက်ဘဲ နောက်ဆုံး၌ ဝါဆိုဝါခေါင်လမို့ မိုးကပါ တဖြောက်ဖြောက်ကျကျလာခဲ့၍ ...

“စစ်ကြောင်းမှူး ... နားမှ ရမယ်ထင်တယ်”ဟု အားလုံးပိုင်း၊ ပြောမှ ခရီးသွားခြင်းကို လုံးဝ ရပ်နားလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်ပမ္မာ ည(၇)နာရီ ထိုးခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဤတပ်ရင်းတွင် လူသစ်ဖြစ်၍ အထူးကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် တပ်သစ်ကို ကိုင်ရပြီး နယ်မြေသစ်၊ ရန်သူသစ်အား ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် ထင်တိုင်းမပေါက်ဖြစ်ရကာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြင့် နားလိုက်ရ၏။

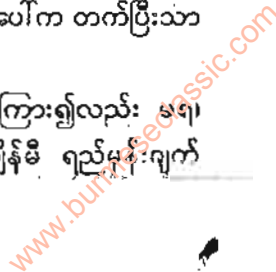
ထို့နောက် စစ်ကြောင်းအား နေရာချပြီး တပ်ရင်းဌာချုပ်သို့ အခြေအနေ တင်ပြ၏။ ည (၉)နာရီ ထိုးမှ ပါလာသည် မီးပျောက်ရိက္ခာထုပ်အား ထုတ်၍စားကြရ၏။ ညစာစားပြီးသော် မိုးကပိုသည်လဲ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောထဲမှလည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ယာယီတဲ ထိုးထားသော်လည်း မလုံခြုံလှ၊ ည(၁၀)နာရီ ထိုးသော် ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်မှ “တဟင်း ဘင်း”ဖြင့် အသံထွက်လာခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ် ငှက်ဖျားသင့်ချေပြီတည်း။ ဒုတိယနေ့ အရှက်ဦးတွင် တပ်ခွဲမှူးများကို ခေါ်ယူ လိုက်သည်။ အခြေအနေကို ရှင်းပြပြီး ရည်မှန်းချက်ကို ရှင်းနိုင်ရန် မှာကြားရ၏။ ခေါင်းဆောင်မို့ ဟိတ်ဟန်ဖြင့် လုပ်နေရသော်လည်း အဖျားကမူ ပိုကြီးလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် “တဟီး၊ ဟီး” မည်သည့်ညှိမိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းရင်း ချီတက်လာခဲ့ရ၏။ ပွိုင့်မြေ-နေသည့် ဗိုလ်ကြီးသူရခင်မောင်လတ်က ထိုဒေသကို ကျွမ်းသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါတွင်မူကား သူလည်း မျက်စိလည်နေချေပြီ။

“စစ်ကြောင်းမှူး ... ဒီဝမ်မိုင်ဘုရားကုန်းက မိုင်းယောင်းကနေပြီး ကြည့်ရင် မည်းမည်းလေး အတိုင်းသား မြင်နေရတာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ တောတိုးရာမှ ပျောက်နေတယ်”

ဟု ဆိုချေ၏။ “ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်ရော ဒီနေ့ ရည်မှန်းချက် မရောက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့စစ်ကြောင်း သိက္ခာကျမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား သစ်ပင်ပေါ်က တက်ပြီးသာ ကြည့်ပါတော့”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ ညွှန်ကြားလိုက်၏။ မညွှန်ကြား၍လည်း မရ၊ ဒုတိယနေ့ ညနေ(၆)နာရီတွင် နှ နာရီဖြစ်၏။ အချိန်မီ ရည်မှန်းချက် မရှင်းနိုင်က အရှက်ကွဲရချေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝမ်းမိုင် ဘုရားကုန်းတောင်ကြောအား အရှေ့မှ အနောက်သို့ ပြန်ပတ်တက်ပြီး ရန်သူကို အငိုက်ဖမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုသော် ရန်သူကို အငိုက်ဖမ်း ရှေ့မရကား မသိ၊ မိမိ စစ်ကြောင်း ကတော့ ရည်မှန်းချက် ပျောက်၍နေပြီဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း အရှေ့အနောက် ပြန်တိုးရင်း လမ်းစပျောက်နေ၏။ ဘုရား၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်ရ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဒုတိယနေ့ ညအမှောင်က ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ။ စစ်သားများ အားလုံးက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖျားကလည်း ၁၀၃ ဒီဂရီ၊ ၁၀၄ ဒီဂရီ သို့တိုင် တက်လာ၏။ (၁၀)မိုင်ထက် မပို၍ တစ်နေ့ကုန် သွားနိုင်ခဲ့သော် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တောကလည်း မကျွမ်း၊ လမ်းပြလည်း မပါ၊ မိုင်းတွေ ဘာတွေ ရှောင်နေရ၍ အခက်အခဲမျိုးစုံ ကြုံနေ၏။ မိုးကလည်း သဲကြီး မဲကြီး ရွာချ၏။ မိုးက ဖျက်၊ ဂျိုးက ဖျက်နှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်ုပ် သည် အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြရင်း နုနာရီတွင် ရည်မှန်းချက်သို့ မရောက် နိုင်တော့ကြောင်း၊ နောက်တစ်ရက် ထပ်ပေးပါမည့်အကြောင်း တပ်ရင်းမှူးထံ စက်ဖြင့် တောင်းပန်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ရှက်လှပါသည်။ သဘောကောင်း လှသော တပ်ရင်းမှူးကြီးက ခွင့်တော့ပြုသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ နေ့ဝက်သာ ခွင့်ပြု၏။ (၁၂)နာရီ မတိုင်မီ ရည်မှန်းချက်ရောက်အောင် ရှင်းပါ။ မရှင်းနိုင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်မည်ဆို၏။

အထူး သဘောသကာရ ပြည့်ဝသည့် တပ်ရင်းမှူး စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ၏။ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်သော် ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက် များက ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းမိုးနေ၏။ အသူရာလို ငရဲသားလို လူများက ကျွန်ုပ်အား ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေ၏။ ငရဲသား ဆယ်ယောက်၊ ကျွန်ုပ် တစ် ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း အစွမ်းကုန် ခုခံရင်၊ ဒဏ်ရာများရ၍ သေလှမျောပါး ဖြစ်နေစဉ် သပ္ပာယ်လှသည် ရဟန်းတော် တစ်ပါး ကောင်းကင်မှ ကြွရောက်လာရာ ငရဲသားများအားလုံး ထွက်ပြေး သည်ဟု မြင်မက်သည်။

ဖျားနေသဖြင့် ငန်းဖမ်းနေသည်လား မဆိုနိုင်ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ မိုးစင်စင်လင်းသော် ခရီးဆက်ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တက်ကောင်းသော ဗိုလ်ကြီးသူရခင်မောင်လတ် အား ခေါ်ယူကာ ...

“ကဲ ... ဗိုလ်ကြီးရေ၊ ခင်ဗျားက ဝက်ဝံလို မျောက်လို သစ်ပင် တက်ကောင်းတော့ ပွိုင့်ဆက်ပြေးပေးပါဦး၊ ဒီနေ့ အချိန်မီ ရည်မှန်းချက်ရောက် အောင် ကြိုးစားကြရအောင်၊ ခင်ဗျားက သူရတဲ့ သာမကဘူး သူရဲကောင်းဘွဲ့ပါ ရထားတော့ ကျုပ် အားကိုးပါရစေဗျာ”

စစ်သားကောင်း ပီသလှသည့် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်က အာမ ဘန္တေခံ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တတိယနေ့ ခရီးစပြန်ပါသည်။ မနက်(၄)နာရီတွင် ထ၍ ထွက်၏။ တတိယနေ့ ထူးခြားချက်က တပ်ရင်းမှ တစ်နာရီခြားတစ်ခါ ခေါ်ပြီး ရည်မှန်းချက်ရောက်မရောက် မေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ မနက်(၁၀)နာရီ ထိုးသည်အထိ ရည်မှန်းချက်ကို မရောက်ပါလေသေး၊ ကျွန်ုပ်၏ စိုးရိမ်စိတ်က ကြီးမားလာခဲ့ချေပြီ။ နေ့လယ် (၁၁)နာရီ ထိုးပြီး သော်လည်း ရည်မှန်းချက် မရောက်သေး၊ ရဲဘော်များမှာလည်း ပင်ပန်းပြီး အလွန်ထမင်းဆာနေကြလေပြီ။ ထမင်းစားချင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က ခွင့်မပြု၊ ဆက်ထွက် ဆက်ထွက် ဟုသာ ညွှန်ကြား၏။ ဤသို့နှင့် နေ့လယ် (၁၁)နာရီ (၁၅)မိနစ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ် အဖျားကလည်း မကျ၊ လူပင် တွဲ၍ ခေါ်နေရပြီ။ ဆေးစား ဆေးထိုးထားရ၏။ ထိုစဉ်အခိုက် ရှေ့ တွင် ရှိနေသော တောင်ပိုငယ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

တောင်ပိုကလေးမှာ သုံးလေးပေခန့်သာသာ ရှိ၏။ အသေအချာ ကြည့်မိရာ “လာ လား ... အံ့ဩစရာ ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးပါလား”၊ တောင်ပိုအလယ်တွင် လက်မအရွယ် အနီရောင် ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးကို

ကျွန်ုပ် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ငန်းဖမ်းပြီး မျက်စိမှားနေခြင်းတော့ မဖြစ်တန်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးကို ယူလိုက်၏။ လက်ဖဝါးပေါ် တင်ကာ ခူးထောက်လိုက်ပြီးနောက် ...

“တပည့်တော်သည် လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ ယခုချိန်ထိ အများသူငှာ အတိဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ရည်မှန်းချက်ကို အချိန်မီရောက်အောင် ဆရာတော် ကယ်မတော်မူပါဘုရား။”

ဟု အလေးအနက် ဝါစွာဆိုအမိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေက တိုက်ပြီး တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး “ရိုး ... ရိုး” ဆိုသော အသံများက မြည်ဟီးနေသည်။ အသံထွက်၍ ဆုတောင်းပြီး ခဏအကြာတွင် လေငြိမ်သွားရာ ဆက်ထွက်ရန် ထလိုက်၏။ ရဲဘော်များကမူ စစ်ကြောင်းမှူး ငှက်ဖျားတက်၍ သည်းခြေပျက်ပြိုကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောကာ ရူးသွားသည်ဟု ထင်ပုံရ၏။ ကျွန်ုပ် ခူးထောက်၍ ဆုတောင်းနေသည်ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ် ထပြီ လျှောက်လှမ်းလိုက်စဉ် ခဏမှာပင် ...

“ဘုရားတွေ့ပြီ၊ ဘုရားတွေ့ပြီ”

ရှေ့မှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဖျားကျကာ အပြေးအလွှား သွားလိုက်ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ပင် မကြာ၊ ဝမ်းမိုင်ဘုရားကုန်းကို ကြခတ်ဝါးရုံများကြားတွင် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါလေတော့၏။

ဘုရားပတ်လည်မှာတော့ အသူရာတို့၏ ပစ်ကျင်း၊ ကတုတ်ကျပ်များ၊ တဲအိုတ်ဟောင်းများ ကျည်ဆန်ခွဲများကို အနံ့အပြား တွေ့ရပါ၏။

အသူရာတို့ကား ထိုဘုရားကုန်းကို လွန်ခဲ့သည့် ရက်အတော်ကြာပင် စွန့်ခွာသွားခဲ့ချေပြီ။ အချိန်မှာ နေ့လယ် (၁၁)နာရီနှင့် (၅၅)မိနစ်တိတိ ရှိပေပြီ။ နောက်ထပ် (၅)မိနစ်အကြာတွင် တပ်ရင်းက စက်ဖွင့်တော့မည်။

တော်ပါသေးသည်။ ရည်မှန်းချက်ကို သတ်မှတ်ချိန် ရောက်၍ ကျွန်ုပ် အရွက်ကွဲမည့်အရေးမှ လက်မတင်လေး လွတ်ခဲ့ရပါ၏။ ကယ်တင်ရှင် ဘုန်းကြီးရုပ်ထုလေးအား ကျွန်ုပ်သည် တယုတယ သိမ်းဆည်းထား၏။ ထိုစစ်ဆင်ရေးအပြီးတွင် မိုင်းယောင်း၌ လအနည်းငယ်နားပြီးသော် ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်သို့ စခန်းထိုင်သွားရ၏။ စစ်ဆောင်ပန်းနားနှင့် နယ်ချင်း ဆက်စပ်သည့် နေရာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းကြီးရုပ်ထုကလေးကို ဘုရားစင်တွင် တင်၍ ပူဇော်ထားပြီး ရဲဘော်များအား ...

“ဟေ့-ဒီဘကြီးဘုန်းကြီးက တို့ကျေးဇူးရှင်ကွ၊ ဆွမ်းမှန်မှန်ကပ်ဟေ့”

ဟုပြောပြီး နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်စေသည်။ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းစေသည်။

ကျွန်ုပ် ရိုသေလွန်း၍ ရဲဘော်များကပင် ရဲဖန်ရဲခါ ကျွန်ုပ်အား ...

“စစ်ကြောင်းမှူးက ဘုန်းကြီးကပို့ယလုပ်ခဲ့ဖူးလာ မသိဘူး”

ဟု မကြားတကြား ဆိုကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့စကားကို ဂရုမထားဘဲ ဘုန်းကြီးရုပ်ကလေးအား ဂရုအမြဲစိုက်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ထင်းရှူးတောင်တပ်စခန်း လဲလှယ်ပြီး ပြန်အဆင်းတွင် ကား လုပ်ငန်းတာဝန် များပြားလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားစင်မှ ဘုန်းကြီးရုပ်ထုကလေးကို မေ့ထားမိခဲ့၏။ တောင်အောက်ရောက်မှ သတိရမိပါတော့သည်။ ပေငါးထောင်ကျော် ခြောက်ထောင်မြင့်သဖြင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့၊ ပြန်တက်ယူရန်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့်သာ ရုပ်ထုကလေးအား ထားခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုမှသည် လပေါင်းများစွာ လွန်မြောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေမာရ၌ အပြီးအပိုင် တပ်ပြောင်းလာရ၏။ ပြည်မမှ ဇနီးသည်လည်း လိုက်လာ၏။ ခေမာရ၌ အထူးအဆန်းများကို လေ့လာရင်း ဒေသခံအရာရှိကတော်လေး နန်းနွမ်းခမ်းကြောင့် သာသနာပြုနေသူ ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုကို တွေ့ရ၏။

စန်းသည်က ဘုရားတရား ကြည်ညို၏။
 ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုက လူမှန်းသိတတ်ကတည်းက သက်သတ်လှူကံ
 စား၍ တရားကျင့်နေသူ ဖြစ်၏။ နယ်မြေအနံ့အပြား ဘုရားတည်ကာ
 သာသနာပြုနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ဖြူဖြူစန့်စန့်
 နှင့် အသံဩဇာ ပြည့်စုံ၏။ ထိုနေ့က တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ဆရာဦးစိုင်းပုက
 ကျွန်ုပ်အား ဘုရားခန်းတွင် ဘုရားကန်တော့စေပြီးနောက် ...

“ကွန်းလုံရေ ... ကွန်းလုံမှာ အစောင့်အရှောက် ရဟန်းတော်တွေ
 ရှိတယ်၊ ရဟန်းတော်တွေ မကြိုက်တာ ရှောင်နော်၊ ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီ၊
 ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေလည်း ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြော၏။

ကျွန်ုပ်က ဘုန်းကြီးရုပ်ထုလေး တွေသည်အကြောင်းနှင့် ကော်ပို
 လွယ်ထင်းရှူးတောင်တွင် ကျန်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းသည့်အကြောင်း
 ကို ပြောပြလိုက်မိလေရာ ...

“ကွန်းလုံရေ ... သူ့ဒေသကို သူ့ခွာမဖြစ်လို့ ကျန်ခဲ့တာပါ၊
 ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့”

ဟု ပြောပြီး “အမဲသား လှူနိုင်ရင်လည်း လှူပါ” ဟုဆိုလာ
 ၏။

ကျွန်ုပ်က “ယခု မလှူနိုင်သေးပါ၊ တတ်နိုင်သမျှတော့ ထိန်းသိမ်း၊
 ရှောင်ကြဉ်သွားပါမည်” ဟု ကတိစကားဆို၏။

ဆရာကြီး ဦးစိုင်းပုကား ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုတစ်ဦးဖြစ်
 သဖြင့် ထိုဒေသတွင် ကြည်ညိုသူများလှ၏။

သူတို့တစ်တွေနှင့် နှစ်အနည်းငယ် ကျွမ်းဝင်စွာ နေခဲ့ပါသည်။
 သူတို့ နှစ်အတော်ကြာအောင် နေပါမှ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်ဘဝကို ကျွန်ုပ်
 ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က မိမဲ့ဘမဲ့ဖြစ်၏။ ဆွေခန်းမျိုးစပ် ဘုန်းတော်
 ကြီးမှ ကောက်ယူ မွေးစားခဲ့၏။ တောအရပ်ဒေသ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
 တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ဘုန်းကြီး
 များက ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးကြ၏။ တက္ကသိုလ်တွင် အဆင်မပြေတော့သဖြင့်
 အလုပ်ထွက်လုပ်ပြန်တော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဖွင့်ထားသည့် မူလတန်း
 ကျောင်းမှာပင် ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ဘွဲ့ရ၍ တပ်ထဲဝင်ခဲ့၏။
 ထိုဖြစ်စဉ်များကို ဆရာကြီးဦးစိုင်းပု သိသွားသော အခါ ...

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ကွန်းလုံရဲ့၊ ကွန်းလုံမှာက ပဌာန်းဆက်တွေ
 ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဟန်းတော်တွေက ကွန်းလုံကို စောင့်ရှောက်နေတာ
 ပေါ့”

ဟု ဆို၏။

မည်သို့ဆိုစေ ခေမာရဋ္ဌတွင် အလွန်အမဲသားကြိုက်သည့် အညာသား
 ကျွန်ုပ်သည် အမဲသား မစားဖြစ်တော့၊ ထိုသည်ပင်လျှင် အမြတ်ဖြစ်ပါ၏။

ပြည်မသို့ ပြန်ပြောင်းခဲ့ရာတွင် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုတို့နှင့် ဝေးခဲ့ရ
 ပါသည်။ စိမ်းညိုညို တောင်တန်းကြီးများ၊ ကြခတ်ဝါးရုံတောများ၊ တောင်
 တန်းများပေါ်က ဘုရားစေတီကလေးများ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဘုရားရဟန္တာ
 ရုပ်ပွားတော်များနှင့် ခေမာရဋ္ဌရှမ်းတို့၏ စကားသံခပ်ဝဲဝဲများက နှစ်ပေါင်း
 အတော်ကြာအောင် မြင်ယောင်ပြီး နားထဲက မထွက်ခဲ့ကြပါချေ။

ယခုအခါတွင်မူ နန်းနှမ်းခမ်း ရောက်လာသည့်အတွက် ဟိုးလွန်ခဲ့
 သည့်နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတိရပါတော့သည်။
 ခေမာရဋ္ဌ၏ အံ့ဖွယ်လွမ်းမောဖွယ်များက ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ယခုအချိန်အထိ
 လှုပ်ရှားနေခဲ့စေပါ၏။

ကျွန်ုပ်တွင် ပြောစရာစကားတစ်ခု ကျန်ခဲ့ပါသေး၏။ ထိုအရာကား
 မကြာသေးမီကမှ ပုဂံဘုရားများကို သွားရောက်ဖူးမြော်စဉ် မိုင်းသောင်း

ဒေသတွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် ရဟန်းရုပ်တုကလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း။ အရွယ်အစားညီ ရုပ်တုကလေးတစ်ခုကို ပုဂံပြတိုက်တွင် သွားတွေ့ပါ၏။ ထိုရုပ်တုကလေးမှာ ရှင်အရဟံ ရုပ်တုတော်ကလေးပါတည်း။

ထိုရုပ်တုကလေးကို ရှမ်းပြည်အရှေ့ပိုင်းဒေသက ဝေးလံသီခေါင် သည့် တောင်ပေါ်တွေမှာ ဘယ်သူတွေ့ကများ သွားပူဇော်ထားပါလိမ့်။ ဈာန်ပျံ့ပြီးများ ရောက်နေလေသလား၊ ယခု ပုဂံက ရုပ်တုကလေးနှင့်ကော အဆက်အစပ်များ ရှိနေလေသေးသလား ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါပြီ။

ဝတ္ထုတိုလေးမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိုင်းလားသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၃၁)ရက်နေ့။

တပ်မမှူးအရေးပေါ် ရန်ကုန်သို့ ခရီးထွက်သွား၍ ကျိုင်းတုံတွင် ဒုတပ်မမှူးသာ ရှိ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ဒုတပ်မမှူးက အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ရှေ့တန်းတပ်မ ရုံးကို ခဏလာခဲ့ပါတဲ့ ခင်ဗျာ”

နေ့လယ် တင်းထပ်မှ ပြန်လာသော ကျွန်တော်အား ဗိုလ်တင်ကိုကိုက ဆီးပြော၏။ ဗိုလ်တင်ကိုကိုနှင့်အတူ ဒုတပ်မမှူးကို သွားတွေ့သည်။

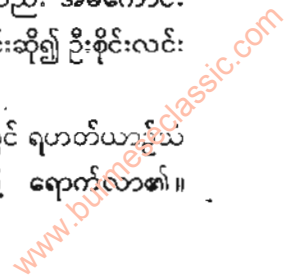
“ကဲ ... တပ်ရင်းမှူးရေ ... အရေးကြီးကိစ္စရှိတယ်၊ တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ မိုင်းလားကို ကနေ့ သွားရမယ်၊ လေးငါးရက်အတွင်း အဲဒီကို အတွင်းရေးမှူး(၁)နဲ့ သံတမန်တွေ လာဖို့ရှိတယ်၊ ကနေ့ပဲ ကျိုင်းတုံက ထွက်ပေတော့၊ အလုပ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ကိစ္စကတော့ အရေးပေါ်ပဲလေ၊ ဟိုမှာတော့ အတွင်းရေးမှူး(၁)နဲ့အဖွဲ့ကို ရှင်းလင်းပြသဖို့နဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပဲ”

“Anti-Narcotic မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တွေလည်း လာ လိမ့်မယ်၊ မိုင်းလားက အထူးဒေသ (၄)အဖွဲ့ကိုလည်း ကြိုပြောထားတယ်၊ တပ်ရင်းမှူးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်သာ ထွက်သွားပါ။

ထိုနေ့နေ့လယ်တွင် တပ်မမှူးများ စီစဉ်ပေး၏။ ထိုကားများဖြင့် ကျွန်တော် ဦးစီးသော တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ ကျိုင်းတုံမှ နေ့လယ် (၂)နာရီသာသာ ထွက်ခဲ့၏။ ကျိုင်းတုံနှင့် မိုင်းလားမှာ လမ်းပေါက်နေပါသည်။ ကျိုင်းတုံ မှ ကမ၊ ကဖမှ အရှေ့ဘက် ပေါင်းထောင်ကျော်၊ ခြောက်ထောင်မြင့်သည့် ဝမ်ကန်တောင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ဝမ်ကန်၊ ဝမ်တဲ၊ ဝမ်ခန်းကြီး ရွာများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးက တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်း၏။ နောက်တွင် နမ့်မလွေချောင်း ရှိ၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ နမ့်မလွေချောင်းက ဝမ်တာပင်းတံတားသို့ ရောက်၏။ ဝမ်တာပင်း၌ ကျိုင်းတုံတပ်နယ်မှ ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးနှင့် တပ်ခွဲတစ်ခွဲ စခန်းထိုင်၏။ ထိုနေ့ညက မိုးချုပ်သဖြင့် ဝမ်တာပင်းတွင် အခြေပြုလိုက်ပါသည်။ မရောက်ဖူးသေးသည့်နေရာ ညသွား ၍ မတော်တဆ ယာဉ်အန္တရာယ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အထူးဒေသ(၄)နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး နောက်နေ့၌ မိုင်းလားသို့ ရောက်သွားသည်။ မိုင်းလားသို့ မရောက်မီ မိုင်းမသို့ အရင်ရောက်သည်။ ရွာနှစ်ရွာလုံးမှာ လိရမ်းများနေသည့် ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများသာ ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လွဲ၍ ဘာအဆောက် အအုံမှ ကောင်းကောင်းမရှိ၊ သက်ကယ်တဲများသာ ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ် မတိုင်မီက ဤနေရာများကို မြန်မာ့တပ်မတော်က ကြီးစိုးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၌ ဗကပများ ထကြွ သောင်းကျန်းလာသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ဤနေရာများကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ ရသည်။ ယခု ၁၉၉၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၌ ဤနေရာများသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ မိုင်းလားသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အထူးဒေသ(၄) ခေါင်းဆောင် ဦးစိုင်းလင်းနှင့် ဦးကြည်မြင့်က ကောင်းမွန် စွာ ကြိုဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်အား ကောင်းမွန်စွာ နေရာချထားပေး၏။ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုသော်လည်း ထိုစဉ်က မိုင်းလားတွင်လည်း အိမ်ကောင်း ကောင်း မရှိပါ။ တဲများသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကောင်းကောင်းဆို၍ ဦးစိုင်းလင်း နေသည့် တိုက်ပုကလေး တစ်လုံးသာ ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ မိုင်းလားရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် ရဟတ်ယာဉ်သို့ ကြား၍ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကကိစိန် မိုင်းလားသို့ ရောက်လာ၏။

ဦးစိုင်းလင်းတို့ အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံပြီး လိုအပ်သည်များကို ဆွေးနွေးကာ ညနေ(၃)နာရီတွင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ အပြန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့မှ ရဲမှူးကြီးငွေစိုးထွန်းနှင့် ရဲမှူးစိုင်းအောင်မင်း အပါအဝင် အရာရှိလေးငါးဦး နေရစ်ခဲ့၏။ ရဲမှူးကြီး ငွေစိုးထွန်းသည် စစ်တက္ကသိုလ်အပတ်စဉ်(၆)မှ ဆင်းသူဖြစ်၏။ တပ်မတော် တွင် တပ်ရင်းမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီးမှ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွား၏။ အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်၏။ သူ့အား ခင်မင်သူများက ဗိုလ်မဲဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သူသည် မောင်ငွေစိုး (စစ်တက္ကသိုလ်) အမည်ဖြင့် စာများလည်း ရေး၏။ စာရေးကောင်းပါသည်။ စာပေဆု ရယူ သည်။ အခုတော့ နောင်တော်ကြီးမောင်ငွေစိုး(စစ်တက္ကသိုလ်)စာရေးတာ မတွေ့တော့ပါ။

နောင်တော်ကြီးခင်ဗျား၊ အချိန်တွေ ပိုနေရင် စာရေးဖို့ရာ မေတ္တာ ရပ်ခံပါသည်။ အချိန်အလကား မကုန်စေရာပေါ့ ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်းလား၌ လမ်းပြင်၊ မြေဖို့၊ တံတားဆောက် စသည်များ လုပ်အားပေးရ၏။ အထူးဒေသ(၄)မှ စစ်သည် (၁၀၀)ခန့်က လည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီသည်။ ဦးကြည်မြင့်က ...

“အဲဒါ ရဲဘော်သစ်တွေပါ။ သုံးချင်သုံးပါ”ဟု ကျွန်တော်ကို ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှမ်းစကားဖြင့် သူတို့ကို ခိုင်းရ၏။ အဆင်ပြေပါသည်။ အခက်အခဲမရှိ။ ပြော၍ နားမလည်သူများကို လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ပြ၍ ခိုင်းရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်နေ ရသည်မှာ မိုင်းမ၊ မိုင်းလားဒေသရှိ ဘိန်းချက်စက်ရုံများ ဖျက်ဆီးသည်ကို နိုင်ငံခြားသံတမန်များနှင့် စစ်သံမှူးများအား ပြသရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲမှူးကြီးငွေစိုးထွန်းနှင့်အဖွဲ့အား ကြိုလွှတ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မိုင်းလားတွင် နေစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ညညတွင် အထူးဒေသ (၄)မှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ထမင်းအတူ စားကြသည်။ ဦးစိုင်းလင်းမှ ကော်(၈၁၅) တပ်မဟာမှူး ဖြစ်သည်။ ဦးကြည်မြင့်က မြောက်ပိုင်းဗျူရိုမှ ဒုစစ်ဦးစီးမှူးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် တပ်မဟာ(၇၆၈) ရှမ်းတပ်မဟာမှ

ခေါင်းဆောင်များလည်း ပါသည်။ ၎င်းထဲမှ အိုက်မြင့် တစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်တော် သိသည်။ ကျန်လူများကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မသိပါ။ သူတို့သည် မကြာသေးမီ လအနည်းငယ်က ကျွန်တော်တို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူခဲ့သည်။ ထိုကာလမတိုင်မီက ကျွန်တော်တို့နှင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး စစ်တိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သူပုန်ခေါင်းဆောင် လုပ်ခဲ့သည်။ သူပုန်မို့ အထင်မသေးပါနှင့်။ သားသားနားနား ရုပ်လက္ခဏာဖြင့် ဟောင်ကောင် တရုတ်မင်းသားများစတိုင် ဖမ်းနေကြ၏။

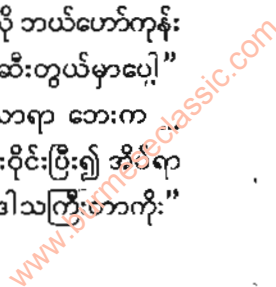
ဦးစိုင်းလင်း၏ အမည်မှာ စိုင်းလင်းခေါ် လင်းမေရှင်း ဖြစ်၏။ အချို့သူများကလည်း လီမီရဲ့ ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ဦးကြည်မြင့်၏ အမည် ရင်းမှာ ကျန်စိမြင့် ဖြစ်၏။ ကျန်စိမင်း ဟုလည်း ခေါ်သည်။ မန္တလေးတွင် စာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ တရုတ်-မြန်မာ အရေးအခင်းတွင် မန္တလေးမှ ထွက်သွား၍ နယ်စပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သေနတ်ကိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်ထက် အသက်ငယ်ကြ၏။ ဦးစိုင်းလင်းက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည်။ ကိုကြည်မြင့်က နည်းနည်း စွာသည်။ မာသည်။ တစ်ညတွင် ထမင်းစားရင်း မိုးမိတ်အကြောင်း စကားစပ်မိ၍ ပြောကြ၏။ ထိုအခါ အရက်အနည်းငယ်မူးနေသည့် ကျန်စိမင်းက ...

“မိုးမိတ်ကို ကျွန်တော် ဝင်သိမ်းတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် တို့တပ်တွေ ချီတက်တာမြန်တယ်၊ တိုက်တာလည်း မြန်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့စခန်း ကို ခဏလေးနဲ့ ရတယ်”

ဟု ခပ်ကြွားကြွားပြောရာ ကျွန်တော်ကလည်း အနည်းငယ်ထွေနေ သဖြင့် ...

“ကျုပ်က မိုးမိတ်မှာ ဒုတပ်ရင်းမှူး လုပ်လာတာဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့သာတွေ့ရင် ဘယ်ချောင်မလဲ၊ ဟိုတပ်လို ဘယ်ဟော်ကုန်း က စုခံမလဲ၊ အပြင်ထွက်စောင့်ပြီး ခင်ဗျားကို အပြတ်ဆီးတွယ်မှာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြော၏။ ပြောရင်း အခြေအတင် ဖြစ်လာရာ ဘေးက “တော်ကြပါတော့”ဟု ဝိုင်းတားယူရ၏။ စကားဝိုင်းပြီး၍ အိပ်ရာ ဝင်သောအခါ ရဲမှူးကြီးငွေစိုးထွန်းက “ညီလေးက တယ်ဒေါသကြီးတာကိုး”

ဟု ကျွန်တော်ပုခုံးကို ပုတ်ကာ ဖျောင်းဖျါတော့သည်။ နောက်နေ့များတွင်ပင် ကျွန်တော် အရက်လုံးဝမသောက်တော့ပါ။

မေလ (၅)ရက်နေ့တွင် အတွင်းရေးမှူး(၁) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့် ခေါင်းဆောင်သော သံတမန်နှင့် စစ်သံမှူးများပါသည့်အဖွဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ငါးစီးဖြင့် မိုင်းလားသို့ ဆင်းသည်။ အထူးဒေသ(၄)မှ ဦးစိုင်းလင်း နှင့်အဖွဲ့က စောင့်ကြိုပြီး ဘိန်းချက်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းကို အကူအညီ ချုပ် ရှင်းလင်းသည်။ ထိုနောက် တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင် ရှိသည့် ဘိန်းချက်စက်ရုံအား မီးရှို့ဖျက်ဆီးပြသသည်။ ထိုမှအပြန်တွင် နေ့လယ်စာအား အထူးဒေသ(၄) ဦးစိုင်းလင်း၏နေအိမ်တွင် တရုတ်စားပြုပုံ ဧည့်ခံသည်။ ဦးစိုင်းလင်း၏ ဇနီးက အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းပုံ ရုပ်ကလည်း ချော၏။ သူမသည်လည်း ဦးစိုင်းလင်းကဲ့သို့ပင် ဟောင်ကောင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံစံ ဖြစ်၏။ သူမသည် နာမည်ကျော် ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖုန်ကြားရှင်၏ သမီးအကြီး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ထမင်းစားပြီး တော့ တရုတ်သံအမတ်ကြီး မစ္စတာချင်ရွှေရှိန်က “ဟိုဘက်ကမ်း သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် အတွင်းရေးမှူး(၁)နှင့် ဧည့်သည်များ လိုက်ပါ သွားကြသည်။

မိုင်းလားမှ (၁၀)မိနစ်ကျော်ကျော်သာ မောင်းလိုက်သည်နှင့် ယူနိုက်တက်ပြည်နယ်၊ တာလောခေါ် ကျိုင်းလောမြို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ကျိုင်းလောကား ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ လူနေတိုက်တာ အဆောက်အအုံကြီးများ၊ နိုင်လွန်ကတ္တရာ လမ်းမကြီးများဖြင့် အတော်စည်ကားနေ၏။ မြို့ကြီးမဟုတ်ဘဲ မြို့ငယ်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဆောက်အအုံများကတော့ အတော်ပင် ခမ်းနားလှ၏။ ကျိုင်းလောမှ ပြန်လာပြီးနောက် အတွင်းရေးမှူး(၁)နှင့်အဖွဲ့လည်း နေ့လယ် (၂)နာရီခွဲတွင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ညနေ (၃)နာရီခွဲတွင် အထူးဒေသ(၄)မှ ခေါင်းဆောင်များကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရဲမှူးကြီးငွေစိုးထွန်းနှင့် ရဲမှူးစိုင်းအောင်မင်းအဖွဲ့ကို ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် လိုက်ပါသွားကြ၏။

အပြန်တွင် ဝမ်းတာပင်း၌ ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မှ ကျိုင်းတုံသို့

ပြန်ရောက်၏။ ဤသည်မှာ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော် မိုင်းလားကို ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် မိုင်းလားသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်သွားပြန်သည်။ မိုင်းလားမှာ လုံးဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားပြီ။ (၁၀)နှစ် မပြည့်မီ အချိန်ကာလအတွင်း ဇနပုဒ်ရွာငယ်လေးသည် နတ်ဒေဝတာများ ဖန်ဆင်းသည့်အလား မြို့ကြီး အဆင့်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွား၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးသံလည်း ဘာမှ မကြားခဲ့ပါ။

ဟိုဘက် ဒီဘက်အသွားအလာများဖြင့် မိုင်းလားသည် အထူးစည်ကားကာ တရုတ်-မြန်မာချစ်ကြည်ရေး လွန်စွာ ခိုင်မြဲ နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည် ခင်ဗျား။

လမ်းအက၊ကောင်းသွားလို့

ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံဒေသသို့ ရောက်ဖူးသူများသည် အနေကြာသွားက ဒေသခံတို့၏ လမ်းအက၊အား တစ်ခါမကြုံ တစ်ခါတော့ မလွဲမသွေ ကြုံရ၏။ လမ်းအက၊သည် အတော်ထူးဆန်း၏။ သွားမစ၊လိုက်နှင့် စ၊လိုက်မိက သူလည်း စွဲတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်ကတည်းက လမ်းအက၊တတ်၏။ ယခု တပ်ရင်းမှူးတာဝန်နှင့် ကျိုင်းတုံ ပြန်ရောက်တော့ နောင်တုံကန်တွင် ဖွင့်ထားသည့် ဦးစိုင်းတစ်အွန်၏ အစွဲကိုလမ်းအက၊ပွဲသို့ တစ်ခါ နှစ်ခါ ရောက်ဖူး၏။ လမ်းအက၊မင်းသမီးကလေးများမှာ ရိုးရာထမီ၊ အင်္ကျီများနှင့် မဟုတ်တော့၊ ဂါဝန်တိုက်လေးများနှင့် ဖြစ်၏။ အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးတွင် ရောင်စုံဂါဝန်များကြောင့် မင်းသမီးလေးများက ညအခါတွင် ထင်ထားသည့် ထက် ပို၍ လှနေကြသည်။ က၊လိုသူများ ည(၇)နာရီမှ ည(၁၁)နာရီ အထိ ကခွင့် ရှိ၏။ ကပွဲလက်မှတ်တစ်စောင်လျှင် ၂၅-ကျပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက၊ လျှင် တီးလုံးတစ်ခုစာဖြစ်သည်။ ညပိုင်းတွင် ကသူများနှင့် လူတိုးမပေါက်အောင် စည်၏။ ထိုနောင်တုံကန် လမ်းအက၊နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၁)ရက်နေ့။

“တပ်ရင်းမှူး ... မိုင်းဖြတ်ဗျူဟာမှူးကြီး ရောက်နေတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင်ကွာ ကနေည တို့ ထမင်းကျွေးရမယ်၊ ဖိတ်လိုက်ပါ၊ ညစာကို ကျိုင်းဟောက်(စ်)မှာ ကျွေးပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်သွားကြတာပေါ့”

ဗိုလ်တင်ကိုကိုကို ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း မှာလိုက်သည်။ ဗျူဟာမှူးကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို ထိုနေ့ညစာအား နောင်တုံကန်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း ကျိုင်းဟောက်(စ်)မှာ ကျွေးဖြစ်၏။ ဗျူဟာမှူးကြီးနှင့်အတူ မိုင်းဖြတ်တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်သွင်နှင့် ကျိုင်းတုံ ခလရ(၂၄၅) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်းဝင်း တို့လည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ထမင်းစားအပြီး၌ ...

“ကဲ ... ညစာလည်း စားပြီးပြီ၊ (၉)နာရီလည်း ခွဲပြီ၊ ဘာများရှိသေးလဲ ကျိုင်းတုံမြို့စားလေး”

မိုင်းဖြတ်ဗျူဟာမှူးကြီးက ကျွန်တော်အား စ,လိုက်၏။

“ဟိုဘက်က ဒဇ္ဇကိုလမ်းပွဲလေးကို ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ ဗျူဟာမှူးကြီးကြည့်ဖူးတယ် ရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး နောင်တုံကန် အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ဒဇ္ဇကိုလမ်းကပွဲသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ပွဲက အတော်ကြမ်းနေသည်။ လူငယ်များ၊ မြူးတူးပျော်ပါးစွာ ကခုန်နေကြ၏။ စားပွဲအလွတ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဘီယာတစ်ဘူးစီ မှာသောက်လိုက်ကြ၏။ ဘီယာသောက်ပြီး သူများက,တာကို ကြည့်ရှုငေးမောနေကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဝင်မက,ကြပါ။ ထိုအချိန်တွင် ထူးခြားတာတစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ စားပွဲမိုင်းအားလုံး၌ မိန်းမပျိုလေးများရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲမှာတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မပြည်မစုံ ဖြစ်နေ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“လား ... လား ... ဟိုမှာ အသိတွေပါလား”

ရုတ်ခြည်း ကျွန်တော် စားပွဲမှ ထလိုက်၏။

“ဟိတ် ... အဖော်မပါဘူးလားကွ”

“အစ်ကိုကြီး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“မင်းတို့ ဘယ်နေယောက်တုန်း”

“ညီမတို့ လေးယောက်တည်းပါ”

“ဒါဆိုရင် တို့စားပွဲကို လိုက်ခဲ့ကွာ၊ တို့လည်း အဖော်မရှိလို့”

ကျွန်တော်သည် မိန်းမပျိုလေးဦးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှ ကျွန်တော်တို့စားပွဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ဗျူဟာမှူးကြီး သူတို့တစ်တွေက သန်းလောက ကျွန်တော် အသိလမ်း မင်းသမီးလေးတွေပါ၊ သူတို့က ဒဇ္ဇကိုတော့ မက,ဘူး၊ ရိုးရာပဲက,တယ်၊ ခုည ဒီကိုလာရင်း တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်တာပါ”

ဗျူဟာမှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“ကဲ ... ညီမတို့ ထိုင်ကြ”

မိန်းကလေးများက တစ်ယောက်ခြား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဂုံရှမ်းအမျိုးသမီးလေးများ ဖြစ်၍ အတော်တော့ လှ၏။ သို့ရာတွင် ဗျူဟာမှူးကြီးက လူကြီးမို့လား မသိ၊ ခဏအကြာ၌ ...

“တပ်ရင်းမှူး ... ကိုယ်ပြန်လိုက်မယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ညီတို့ နေချင်နေခဲ့ကြပါ”

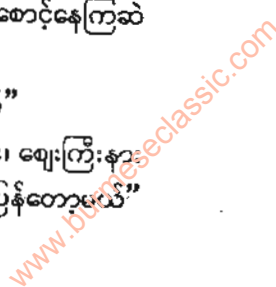
ဟုဆိုကာ ထပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်း လိုက်၍ ပို့ရ၏။ ဗျူဟာမှူးနှင့်အတူ မိုင်းဖြတ်တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မြင်သွင်လည်း ပြန်လိုက်သွား၏။ ဗျူဟာမှူးအား မဲခေါင်ရိပ်သာသို့ ပြန်ပို့ပြီးသည့်နောက် နောင်တုံကန်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့ရ၏။

နောင်တုံကန်တွင် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေမလေးများက စောင့်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဘယ်ပြန်ကြမလဲပြော၊ ကိုယ် ပို့ပေးမယ်”

“ညီမတို့က ဒီည သန်းလောကော့ မပြန်တော့ပါဘူး၊ ဈေးကြီးနား ပို့ပေးပါ၊ အဲဒီမှာ အစ်မအိမ်ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ အိပ်ပြီး မိုးလင်းမှပြန်တော့မယ်”

မိန်းကလေး လေးယောက်အား ဈေးကြီးတောင်ဘက်သို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။ အချိန်က ည (၁၀)နာရီခန့် ရှိပြီ။ ဈေးတောင်ဘက်ထိပ်ပိုက်ကားရပ်စဉ် ခလရ(၂၄၅) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်းဝင်း ရောက်လာသည်။

“ကိုယ့်လူရော မပြန်သေးဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီးနောက် လိုက်လာတာလေ”

“သူတို့ကို ပို့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်တော့ သစ်တစ်ပင် ပြန်တော့မယ်”

ကျွန်တော်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ သစ်တစ်ပင်တောင်ပေါ်ပေါ် ပြန်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်ဆန်းဝင်းကတော့ မိတ်ဆွေအသစ်ကလေးများကို နှုတ်ဆက်၍ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ချင်နေသဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့၊ နှုတ်ဆက်ကြပါစေလေ။

မေလ (၂၄)ရက်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျိုင်းဖောဝါ(၁) တားသို့ ထွက်၍ ဟိုတောင်း၊ မိုင်းဖျန်မှ ပြန်လာမည့် တပ်မမှူးအား တပ်မမှူး ဦးစီးအရာရှိများနှင့်အတူ သွားစောင့်ကြိုနေ၏။ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကက်စိန်နှင့်အတူ ကျိုင်းတုံဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းလည်း ပါလာမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်တို့ စကားပြောနေစဉ် ဂျီအီးမှ ဗိုလ်ကြီးဌေးဝင်း၊ ကျွန်တော့်နား မဝဲမရဲကပ်လာ၏။

“တပ်ရင်းမှူး ... ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး”

“ဟာ ... မောင်ရင်ကလည်း အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့၊ ဘာကယ်ရမှာလဲ”

“လမ်းအက၊ကောင်းလို့ ညက ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခရောက်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညက နောင်တုံကန်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ (၂၄၅)တပ်ရင်းမှူးရယ်၊ မိုင်းဖြတ်က ဂျီတူးရယ်၊ တပ်မက ဂျီတူးရယ် နောင်တုံကန်မှာ လမ်းပွဲလူက၊ က၊ရင်း ကျွန်တော့်ကြောင့် သေနတ်ထွက်သွားလို့ ပွဲလာကြည့်တဲ့ လူက၊ ယောက် ပေါင်မှန်သွားတယ်”

“သေနတ်က ဘယ်သူ့သေနတ်လဲ”

“ခလရ(၂၄၅)က လုံခြုံရေးယူနေတဲ့ ရဲဘော်ရဲ့သေနတ်ပါ”

“ဘာသေနတ်လဲ”

“အူဇီပုံစံပါပဲ”

“အင်း ... ကိုယ့်လူကတော့ အိမ်ပဲ ဆောက်တတ်ပြီး သေနတ်မှ မပစ်တတ်ပဲကိုး၊ မှန်တဲ့သူက ဒဏ်ရာပြင်းလား၊ ဘယ်နဲ့နေလဲ”

“ပေါင်မှန်တာ၊ အရိုးမထိပါဘူး၊ အသားပါပဲ”

“ကဲ ... ကိုယ့်လူ ဘာမှ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ တပ်မမှူးကြီးကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြပြီး ပေးတဲ့အပြစ် ခံပါမယ်ဆိုပြီး သွားဝန်ခံလိုက်၊ ကိုယ့်ညီက လမ်းတယ်ပြီး က၊တာကိုး၊ တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်ရင်းမှူးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ တစ်လောက်တည်းနေရတော့ ပျင်းတာနဲ့ သွား၊သွားက၊နေတာပါ”

ဗိုလ်ကြီးဌေးဝင်းမှာ အမေရုမ်း၊ အဖေဗမာ၊ ပြင်ဦးလွင်သားဖြစ်၍ ရုပ်တော့ အတော်ဖြောင့်၏။ ဂီတာတီးတတ်၏။ သီချင်းအဆိုကောင်း၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ရှိန်းအောင် အမည်ဖြင့် စီးရီးတစ်ခွေ ထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။

စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးနောက် တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျိုင်းတုံရောက်သည့်အခါ အဆိုအက ဝါသနာထုံသူမို့ ကျိုင်းတုံလမ်းကို အထူးသဘောကျသွားသည်။ သူသည် ပေါင်းတတ်သင်းတတ်၍ လူတိုင်းနှင့် ခင်မင်၏။ ခလရ(၂၄၅)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်းဝင်းနှင့်လည်း အလွန်ခင်သည်။ အခင်းဖြစ်သွားသည့်နေ့က သူတို့အဖွဲ့သည် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးသော လမ်းမင်းသမီးကလေးများနှင့်အတူ ဒစ္စကိုလမ်းပိုင်းသို့ သွားခဲ့ပြီး ယခုကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သွားခြင်း ပင်တည်း။

“အင်း ... ကိုယ်လူတို့က ကိုယ်မပြောဘဲ ကွက်ကျော်ရိုက်နှိပ်လိုက်တော့ ဒုက္ခများသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးတွေက မလွယ်ဘူးလေ၊ သတိထားမှပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ Woe of the man ယောက်ျားတွေရဲ့ရန်သူ၊ ပူဆွေးအောင် လုပ်တတ်သူတဲ့၊ အခု ကိုယ့်ညီ ရင်ပူနေရပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ဝိုလ်ကြီးငွေဝင်းအား ဆုံးမဩဝါဒ ပေးရပါတော့သည်။ သူက အမှုမဖြစ်ဖူး၍ အလွန်လန့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အကြံပြုချက်အတိုင်း တပ်မမှူးကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြရာ တပ်မမှူး၏ သတိပေး ဆုံးမလောက်နှင့် သူ့အမှုကိစ္စမှာ ပြီးသွားပါတော့သည်။ သေနတ်မှန်သွားသည့် သူမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၍ ဒဏ်ရာမကြီးကျယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆေးဝါးကုသပေးပြီး လိုအပ်သည်များ ပံ့ပိုးကူညီပေးလိုက်ရာ ကာယကံရှင်မှ ကျေနပ်သွားပါတော့သည်။

ဇူလိုင်လ ပထမပတ် ကျွန်တော် တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်၍ ရန်ကုန်ကို အပြီးပြန်တော့ ဝိုလ်ကြီးငွေဝင်း လေဆိပ်သို့ အပြေးအလွှား လာရောက် နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“တပ်ရင်းမှူးရေ ... ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ လမ်းမကတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျာ”

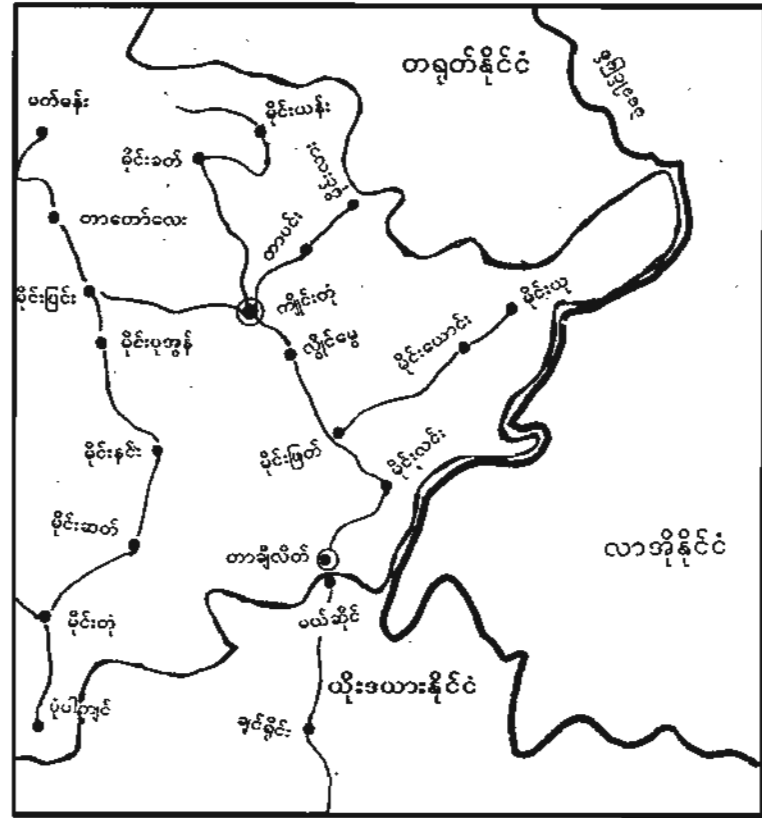
ဟု သူက ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေး၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်က လေယာဉ်လှေကားပေါ် တက်လိုက်ပြီး ...

“ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ”
ဟု သူ့အား စဖြစ်အောင် ပြန်စခဲပါသေးသည်။

သူသည် ယခုအခါ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ တပ်မတော်အင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ်၌ ကထိကဝိုလ်မှူးဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ။
ဪ ... လမ်းအကကောင်းသွားလို့။

တာချီလိတ်နှင့် မယ်ဆိုင်သို့

ကျွန်တော်သည် ကျိုင်းတုံဒေသတွင် (၄)နှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော်လည်း ယိုးဒယားနယ်စပ်မြို့ဖြစ်သည့် တာချီလိတ်နှင့် ဟိုဘက်ကမ်းမှ မယ်ဆိုင်သို့ လုံးဝ မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ ပါတီ၊ ကောင်စီခေတ်တွင် အကောက်ခွန်မဲ့ပစ္စည်းများကြောင့် တပ်မတော်သားများ မကြာခဏ အမှုဖြစ်ပွားရသဖြင့် တပ်မဌာနချုပ်က အထက်မှ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း မရှိဘဲ မည်သူမှ

ပုံ(၅)- ဝိုင်းယန်းဒေသနှင့် တရုတ်နိုင်ငံနယ်မြေ ဆက်စပ်နေမှု အခြေပြ မြေပုံ

တာချီလိတ်သို့ မသွားရဟု အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တာချီလိတ်သို့ မရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့ ရောက်ဖို့ ဖန်လာသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... တပ်မမှူးက ကနေ့ညနေ မိုင်းဖြတ်၊ စွန်တောင်း ဘုရားထီးတင်ပွဲ သွားဖို့ရှိတယ်၊ တပ်ရင်းမှူး လိုက်ခဲ့ပါလို့ လှမ်းပြောတယ်”

ထောက်လှမ်းရေးမှူး ဗိုလ်တင်ကိုကိုက သတင်းပို့သည်။ မိုင်းဖြတ် မှာ ကျိုင်းတုံမှ မိုင် (၅၀)ခန့် ဝေးသည်။ ထိုနေ့ကား မေလ (၂၅)ရက်၊ စနေနေ့ ဖြစ်သည်။ နေ့လယ် (၂)နာရီ ထိုးတွင် တပ်မမှူး၏ ယာဉ်တန်းနှင့် အတူ ကျိုင်းတုံမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မိုင်းဖြတ်သို့ ညနေ (၆)နာရီတွင် ရောက် သည်။ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်မြင့်က စောင့်ကြိုနေသည်။ မိုင်းဖြတ် ဗျူဟာရုံးတွင် ညအိပ်အခြေပြုကြသည်။ မနက် (၈)နာရီတွင် မိုင်းဖြတ်မြို့စွန် ရှိ စွန်တောင်းဘုရား ထီးတင်ပွဲ သွားကြသည်။ တာချီလိတ်မှ နဂါးနှစ်ကောင် ဆရာတော်က ကမ္မကထပြု၍ ထီးတင်ပေးသည်။ နဂါးနှစ်ကောင် ဆရာတော် ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖူးတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်၏။ သက်သတ်လွတ် စားသည်။ ထေကြီးဝါကြီးများတွင် ရှိတတ်သည့် ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

“ဒကာ တပ်မမှူးနဲ့ ဒကာဗျူဟာမှူးကို ဘုန်းကြီး သိတယ်၊ ဒီဗိုလ်မှူးက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်အား မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ခလရ(၆) တပ်ရင်းမှူးပါ ဘုရား”

“ဒကာဗိုလ်မှူး တာချီလိတ်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“တပည့်တော် မရောက်ဖူးပါဘုရား”

“ဒါဆိုရင် လာခဲ့ဦးလေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ဝင်ခဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာတော် အချိအချ ပြောနေသည်ကို တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကကိစိန်က နားထောင်နေသည်။

“ဟေ့ မောင်ရင်၊ တာချီလိတ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး လား”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါဘူး တပ်မမှူး”

“ဟေ ... ကိုယ်က ရောက်ဖူးပြီထင်နေတာ၊ မရောက်ဖူးသေးရင်လည်း ဒီနေ့ သွားချင်သွားလိုက်လေ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြန်မယ်၊ မောင်ရင် ဟိုမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်ခဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော့်အား မမျှော်လင့်ဘဲ တပ်မမှူးက တာချီလိတ်သို့ သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် တာချီလိတ်သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး၍ သွားချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မမှူးကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ တပ်မမှူး၏ ယာဉ်တန်းသည် နေ့လယ် (၁၂)နာရီတွင် မိုင်းဖြတ်မှ ကျိုင်းတုံကို ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ တပ်မမှူး ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ဟိုင်းလက်ကားဖြင့် မိုင်းဖြတ်မှ တာချီလိတ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ညနေ (၂)နာရီခွဲခန့်တွင် ကချင်(၅)တပ်ရင်း ရှိရာ တာလေသို့ ရောက်သည်။ မနားဘဲ ဆက်ထွက်လာရာ တာချီလိတ်သို့ ညနေ (၄)နာရီ တွင် ရောက်သည်။ ဗျူဟာမှ ကြေးနန်းပို့ထားသဖြင့် နယ်မြေခံတပ်မှ လာစောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်တင်ကိုကို အပြင် လက်ဖြောင့်တပ်စိတ် ပါလာသည်။ တပ်စခန်းရိပ်သာတွင် အခြေပြုလိုက်ကြသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... ညနေ မယ်ဆိုင်ဘက် ကူးဖို့ ဟိုဘက်ကမ်းက ယိုးဒယား အရာရှိတွေကို ပြောထားပြီးပြီ၊ မယ်ဆိုင်မှာ အသိ ရှိပါသလား”

“ယိုးဒယားအသိတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျိုင်းတုံက မယ်ဆိုင်မှာ အရောင်းအဝယ် သွားလုပ်နေတဲ့ ကိုမျိုးချစ်တော့ ရှိတယ်၊ ဘယ်မှာ နေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ လိပ်စာလည်း မပါခဲ့ဘူး”

“ဟာ ... ဦးနွဲ့ရီသား ကိုမျိုးချစ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်၊ သူ့ဆိုင်က လမ်းမကြီးဘေးမှာပဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံထွက်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတယ်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေလည်း ရောင်းတယ်၊ ညနေ တံတားထိပ်က လာစောင့်ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်”

ဒေသခံ ကချင်(၅)တပ်မှ အရာရှိလေး၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုနေ့ ညနေတွင် မယ်ဆိုင်ချောင်းပေါ်ရှိ မယ်ဆိုင်တံတား

အား လွယ်ကူစွာ ဖြတ်ကူးနိုင်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကိုမျိုးချစ် လာစောင့်နေသည်။ သူနှင့် ကျိုင်းတုံမှာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

“ဟာ ... အတော်ပဲ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒီည မယ်ဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေးမယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အဖေလည်း မနေ့ကမှ ကျိုင်းတုံကို ပြန်သွားတယ်၊ ကျိုင်းတုံမပြန်တာ လေးငါးလရှိပြီ၊ တပ်ရင်းမှူးကို မမျှော်လင့်ပဲ ဒီမှာ လာတွေ့တာ တအားဝမ်းသာတယ်”

ကိုမျိုးချစ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောသည်။ ထိုညက အမည်မမှတ်မိသော ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ကိုမျိုးချစ် ကျွေးသော ညစာ စားကြ၏။ ထို့နောက် မယ်ဆိုင်၏ ညရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း ယိုးဒယားနယ်စပ်မြို့များ၏ သဘောသဘာဝကို လေ့လာရပါသည်။ မယ်ဆိုင်သည် မိတ္ထီလာလောက် ရှိမည် ထင်၏။ ချင်ရိုင်းနှင့် ဗန်ကောက်တိုင် ပေါက်သော ခြောက်လမ်းသွား နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးကို နီယွန်မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့ရသည်။ အချို့သော တိုက်ကြီးများမှာ ကြီးမားလှသည်။ ထိုတိုက်ကြီးများကား Massageခေါ် အနိပ်ခန်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အထူးအဆန်းများဖြစ်၍ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ရပါသည်။ Night Club လေးငါးခုလည်း ဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ယိုးဒယားလူငယ် ဖျိုပျိုရွယ်ရွယ်များ မြူးတူးကခုန်ပေါက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်ရင်း မောလာသဖြင့် ည (၁၀)နာရီ ခန့်တွင် ကိုမျိုးချစ်အား နှုတ်ဆက်ကာ တာချီလိတ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်နိုင်ငံတွင် မတွေ့မြင်ရသည့် ညရှုခင်းအား မယ်ဆိုင်တွင် လျှပ်တစ်ပြက် ကြိုဆိုခဲ့ရပါသည်။ မယ်ဆိုင် By nightပေါ့ခင်ဗျာ။

နောက်တစ်နေ့စောစော ဈေးဝယ်ရန် မယ်ဆိုင်သို့ တစ်ခေါက်ကူးလိုက်သည်။ ပစ္စည်းများမှာ ဈေးကြီးလှသည်။ ဝိစကီပုလင်းများ၊ ပါတိတ်အင်္ကျီများ၊ လက်ပတ်နာရီများ တစ်ခုမှ ဈေးမသက်ပါ။ ငွေလဲလှယ်နှုန်းဖြင့် တွက်ပါက ရန်ကုန်ထက်ပင် ဈေးကြီးနေပါသေးသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာက Market Economy ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ကျင့်သုံးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်

ပစ္စည်းများ တော်တော်ပေါနေပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဘာမှ မဝယ်ခဲ့ပါ။ လမ်းမ
 ဘေးဘယ်ညာရှိ ဆိုင်ကြီးများအား ကြည့်ရှုပြီးသာ ပြန်လာခဲ့၏။ မနက်(၉)
 နာရီတွင် တာချီလိတ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့အထွက် နဂါးနစ်ကောင်
 ကျောင်းတိုက်ဝင်၍ ဆရာတော်ဘုရားအား ဝင်ကန်တော့သည်။ မြို့ထဲ
 ဆွမ်းစားကြွနေ၍ မဖူးတွေ့လိုက်ရပါ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဆက်ထွက်ခဲ့၏။
 နေ့လယ် (၁၂)နာရီတွင် မိုင်းဖြတ် ပြန်ရောက်ပြီး မိုင်းဖြတ်ဗဟိုဟာအား
 သတင်းပို့၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ညနေ (၅)နာရီတွင် ကျိုင်းတုံ ပြန်
 ရောက်သည်။ ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်ကို ပြန်ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ရာ
 တပ်မမှူးက ...

“ဟာ ... မောင်ရင်၊ ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား၊ ကိုယ်က သုံး
 လေးရက် နေမယ်ထင်နေတာ၊ မောင်ရင် တပ်ပြောင်းရတော့မယ်၊ နောက်
 လည်း ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်က သွားပါစေတော့
 ဆိုပြီး ပို့လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မမှူး၊ ကျွန်တော်လည်း ရောက်ဖူးချင်တာ
 တစ်ခုပါပဲ၊ ရောက်တော့လည်း သိပ်မထူးပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ ဈေးကြီးလို့
 ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ခဲ့ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာလည်း ရှိနေတာပဲ”

“အင်း ... အင်း၊ ပြီးတာပါပဲလေ၊ တင်းထပ်တူးမြောင်း အခြေအနေ
 ရော ဘယ်နဲ့နေလဲ၊ ပြီးဖို့ နီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါ မပြီးသေးတဲ့အတွက် စိတ်ပူတာလည်း ပါပါ
 တယ်၊ တပ်ရင်းမှူးအသစ် မလာခင် အပြီးလုပ်သွားပါမယ်၊ အခု လုပ်နေ
 သုံးပုံနှစ်ပုံ ပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ ဒီကပြန်ရင် ပြောစရာလေးတွေ ရသွား
 တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ခရီးသွားခွင့်ပြုတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ
 တယ်”

တပ်မမှူးအား အလေးပြုပြီးနောက် အခြေပြုရာ သစ်တစ်ပင်ကောက်
 ကုန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဤခရီးစဉ်မှာ ကျွန်တော်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ယိုးဒယားနိုင်ငံ
 ဘက်မှ နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယနေ့အချိန်အထိ
 အမှတ်မထင် ရှိနေပါသေးသည်။

အောင်တံခွန်ဆုရသည့် ခလရ(၆)

စွန်လ (၆)ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံတွင် မိုးကလေးဖွဲဖွဲ ရွာသွန်း
 လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် မနက်တွင် ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်သို့ ခဏ
 ဝင်လိုက်၏။ ဘာမှ အထူးအထွေ မရှိသဖြင့် တင်းထပ်ရေသွယ်မြောင်း
 ဆောင်ရွက်နေရာသို့ သွား၍ လုပ်ငန်းအမြန်ပြီးစီးရေး တွန်းအားပေး
 ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျိုင်းတုံဂေါက်တွင်းသို့ ဝင်၍
 ဂေါက်တစ်ပွဲ ကစားလိုက်သည်။ ညနေသစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်းသို့ ပြန်ရောက်
 သည့်အခါ ကြေးနန်းတစ်စောင်က စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဌာနခွဲမှူးမှ ရင်းမှူးအတွက်၊ ယနေ့နောက် ပဲခူး တမခ(၇၇)
 ဌာနခွဲတွင် ပြုလုပ်သည့် တပ်မမှူးနေ့တွင် မိမိ ခလရ(၆)သည် တပ်မဌာနခွဲ၏
 နှမ်းရည်သုံးရပ် အောင်တံခွန်ဆုကြီးအား လက်ခံ ရရှိကြောင်း တင်ပြ
 အပ်”

ကြီးစားရကျိုးနပ်သွားပြီ။ အစဉ်အလာရှိတဲ့ ခလရ(၆)ကို ထိပ်ရောက်
 အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တပ်ရင်းမှူး သုံးလေးဆက်ကတည်းက
 ခလရ(၆)က တပ်မ(၇၇) စွမ်းရည်သုံးရပ်ဆုပေးရာမှာ နံပါတ်မချိတ်ခဲ့ပါ။
 ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ ကြာပြီဟု ဆို၏။ အမှတ်စာရင်းတွင် အောက်ဆုံးမှ ရှစ်
 ကိုး တစ်ဆယ်သာ အမြဲရနေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ယခုတော့ စွမ်းရည်သုံး
 ရပ် ပထမ ရခဲ့ပါပြီ။ ပထမ မရလိုလည်း မဖြစ်တော့ပါ။

“ခလရ(၆)က တပ်ကောင်းပါ၊ စွမ်းရည်ရှိတယ်၊ စည်းကမ်းနည်း
 နည်းတော့ လျော့ရဲတယ်၊ အဲဒါလေးတော့ နည်းနည်းထိန်းပေးပါ”

ဟု စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး (ကွယ်လွန်သူ
 အတွင်းရေးမှူး(၂) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦး)က ကျွန်တော် တပ်ရင်းမှူး

ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က တပ်ရောက်တော့ စည်းကမ်းကို တဖြည်းဖြည်း ကိုင်၏။ အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက်များ ရေးသားထုတ်ပြန်၏။ မလိုက်နာသူများကို အရေးယူသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း Corp De Spirit ခေါ် တပ်ဖွဲ့စိတ်ရှိလာအောင် စည်းရုံးဟောပြောသိမ်းသွင်းသည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ပေး၏။ မကြာခင် ဆုများချီးမြှင့်၏။ တိုက်သို့ ဆောင်ရွက်နေသည့်ကြားမှ အမိန့်မနာခံသူများရှိကို စိစစ်၍ မင်္ဂလာသုံးခါ တားပြီးသူများအား တပ်မှ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းမှူးသက်တမ်း သုံးနှစ်အတွင်း လူတစ်ရာကျော် ရှင်းလိုက်ရပါသည်။ စစ်မြေပြင် တွင် ထူးချွန်သူများကိုလည်း Field Promotion စစ်မြေပြင်အဆင့် တိုးမြှင့်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးကာ တိုက်စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်ပေး၏။ အရည်အချင်း ပြည့်မီသူများကိုလည်း ဗိုလ်သင်တန်းဖြေစေ၏။ ဗိုလ်သင်တန်းဖြေခွင့် ရသူများကိုလည်း ကျွန်တော် ဦးစီးသည့် အရာရှိများက သင်တန်းပို့ချပေး၏။ ဒီဇေတ်အခေါ်နှင့်ဆိုက ဝိုင်းကျရှင်ဟု ပြောရမည်လား။ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကြပ်မတ်သင်ကြားမှုကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် ဗိုလ်လောင်း သုံးလေးဦး ကျွန်တော့်တပ်မှ ပုံမှန်အရွေးခံရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခလရ(၆)သည် စစ်ရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စွမ်းရည်သုံးရပ်တွင် အဘက်ဘက်က တိုးတက်လာသည်။ စစ်သည်အားလုံး တပ်မှာ ပိုပျော်လာကြသည်။ စစ်မြေပြင်အဆင့် တိုးမြှင့်ပေးမှုကြောင့် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပိုတက်လာသည်။ ရန်သူမရှိပါဘူးဆိုသည့် နေရာမှာ တောင် ရှာ၍ တိုက်တတ်လာသည်။ တစ်နေ့ မိုင်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ် မနားတမ်း ချီတက်လာနိုင်သည်။ ပေ (၇၀၀၀)၊ (၈၀၀၀) မြင့်သည့် တောင်ကြီးများကိုလည်း မမောမပန်း တက်နိုင်ကြသည်။ ရေပြင်ကျယ်များကိုလည်း လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်လာသည်။ ထိုအခါ ရန်သူချေမှုန်းဖို့ အတွက် သိပ်မခက်ခဲတော့ပါ။ ထိုကြောင့် တိုင်းအရန် စစ်ရေးအပတ်တွင် ရန်သူနဲ့ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ခန့် ထိတွေ့မှုရှိခဲ့ပြီး လူ၊ လက်နက်၊ လား၊ မြင်း၊ ကျား၊ နွား၊ ငွေသားများပါ အတော်များများ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပါ၏။ ကကကြည့်၊ တိုင်း တပ်မ စစ်ဗျူဟာမှ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်းလည်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ယခု ပဲခူးတွင် ပြုလုပ်သော စွမ်းရည်သုံးရပ် အောင်တံခွန်ဆုက တော့ အမြင့်ဆုံးဆုကြီးပေါ့ခင်ဗျာ။ ဇွန်လ (၆)ရက်နေ့၊ တပ်မမှူးနေ့တွင် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကက်စိန်က ယခင်တပ်မမှူးအဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်များကိုပါ ဖိတ်ကြားသဖြင့် ခလရ(၆)၏ စွမ်းရည်ကို ထိုတပ်မှူးဟောင်းကြီးများကပါ အသိအမှတ် ပြုသွားကြပါသည်။ ထိုဆုကြီး ရရှိလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်မြင်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မကြာခင် ပြောင်းရပါတော့မည်။ တပ်ကိုတော့ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ အားထုတ်ကာ အောက်ဆုံးကနေ အပေါ်ဆုံးရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြိုင်မြင်း ပထမရမို့ကိစ္စမှာ ရောက်ကိကောင်းဖို့ အဓိကအကျဆုံးပါပဲဟု ဆိုကြပါသည်။ အခြားရောက်ကိများတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အတော်ကြီးမောသွားပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စအတွက် ယခုခေတ်စားနေသော စကားလေးနဲ့ နိဂုံးချုပ်လိုပါသည်။

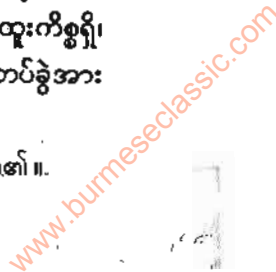
“မောတော့ မောတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မမောဘူး”
ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်မမောသေးပါဘူးခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်အရင် ပြောင်းသွားသည့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်

မေလ (၂၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဂျိဝမ်းပရိမိုးရှင်းထွက်၏။ ထိုနေ့မှာ သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။ ဇွန်လ (၇)ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက်တွင်လည်း ကျွန်တော့်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင် တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးဖြင့် ကွတ်ခိုင်သို့ တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ထိုနေ့နံနက် (၁၀)နာရီတွင် ကြေးနန်းရ၍ ကျွန်တော် သိရသည်။ သိသည်နှင့် ချက်ချင်း ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်အား မိုင်းပြင်းအနီး ထုံးတောင်မှ ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

“ရင်းမှူးမှ ဗကမြတ်ထွန်းဆိုင်အတွက်။ အရေးကြီးအထူးကိစ္စရှိ၊ ယနေ့ရရာယာဉ်ကြုံဖြင့် အခြေပြုမှ ကျွင်းတုံ့သို့ ပြန်ဝင်ရန်၊ တပ်ခွဲအား ဖွဲ့နိုင်သို့ ထွဲအပ်ခဲ့ရန်”

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်မှ ကြေးနန်းပြန်ပို့လာ၏။

“မကမြတ်ထွန်းဆိုင်မှ ရင်းမှူးအတွက်၊ ယနေ့ယာဉ်ကြို မရှိပါ။ မနက်ဖြန်မှ လာရောက်ခွင့်ပြုပါရန်”

“ဟိတ် ... ဗိုလ်တင်ကိုကို၊ ခွင့်မပြုဘူး၊ ကနေ့ညနေ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျိုင်းတုံကို အရောက်ပြန်လာပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းကွာ”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ ညနေ (၅)နာရီခန့်၌ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်သည် စစ်ဝတ်စုံပေါ်၌ ဂျာကင်အနက်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်၍ Yamaha DT မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးအား နောက်မှခွပြီး စီးနင်းလိုက်ပါကာ ဆိုင်ကယ်သံ တဘုန်းဘုန်းဖြင့် သစ်တစ်ပင် တောင်ကုန်းသို့ ရောက်လာသည်။

“တပ်ရင်းမှူး ... ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ဘာအထူးကိစ္စလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိရမလား ခင်ဗျာ”

“သိရပါတယ်ဗျာ၊ သိရပါတယ်၊ ကိုယ့်လူ Promotionနဲ့ တပ်ပြောင်းရပြီ၊ စစ်တိုက်စရာမရှိဘဲ ရှေ့တန်းမှာ မထားချင်လို့ ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်လိုက်တာ၊ အဲဒါ မနက်ဖြန် လေယာဉ်နေရာ လုပ်ထားတယ်၊ မောင်ရင် မနက်ဖြန်ပြန်တော့၊ မောင်ရင် ယောက္ခမကြီးကိုလည်း တပ်ရင်းမှူးက ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်လို့ သတင်းပို့လိုက်ပါကွာ”

ကျွန်တော်စကားဆုံးတော့ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် “ဟာခနဲ” ဆိုလိုက်၏။ ကျွန်တော့်တုန်းကတော့ Promotion ထွက်ပြီ၊ နှစ်လ၊ သုံးလကြာမှ ပြောင်းရ၏။ သူတို့ကျတော့ ကိုယ့်လို မဖြစ်စေချင်၊ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်ခေါ်၍ မြန်မြန်ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဇာတာက အပြောင်းအရွှေ့တိုင်းမှာလိုလို ကြာပါသည်။ ယခု ဂျီဝမ်းထွက်သော်လည်း တပ်ရင်းမှူးအသစ် မရောက်လာသေး၍ စောင့်နေရ၏။ မပြောင်းနိုင်သေးပါ။ ကိုယ့်နောက်မှ ပြောင်းရသည့် သူကိုသာ အရင်သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

ထိုညက အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါး နောင်တုံကန်တွင် လမ်းသွားက လိုက်ကြသည်။ လမ်းမကဖူးသည့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်ကို ကျွန်တော်က အတင်းကနင်း၏။ မကတတ်ပါ။ မကနိုင်ပါဟု သူက ပြောသောအခါ

“ဒါ အမိန့်၊ ကကို ကရမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ကနိုင်းမှ သူ ကတော့သည်။ ထိုညက အားလုံး ပျော်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်ထွက်တော့ ဗိုလ်ကြီးမြတ်ထွန်းဆိုင်အား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျိုင်းတုံလေဆိပ်သို့ လိုက် ပို့လိုက်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော်အား ထိုနေ့နံနက်က ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့သွားသည်။ ဆုတွေ တသိကြီး ပေးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာကြသည်။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

နေရစ်တော့ ကျိုင်းတုံ

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးဦးစိုင်းပုပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ငန်းမပြီးခင် ပြောင်းရမှာစိုးသဖြင့် ထင်းထပ်တူးမြောင်းအား ဇွန်လဆန်းသည်နှင့် အမြန်ပြီးရေး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ တပ်ရင်းမှူးအသစ်မှာ ခလရ(၈၉)၊ ကလေးမြို့မှ ပြောင်းလာမည်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးစိန်တင်ဝင်းဟု ခေါ်သည်။ ဗိုလ်သင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄၀)မှ ဆင်းသည်။ သူ့တပ်က ချင်းတောင်မှာမို့လားမသိပါ။ တော်တော်နှင့် ခလရ(၆)သို့ ရောက်မလာ၊ သုံးပတ်ခန့်အကြာ ဇွန်လ (၁၂)ရက်နေ့ ညနေမှာ ရောက်ရှိကြောင်း နောက်တန်းမှ သတင်းပို့သည်။ တပ်ရောက်တော့လည်း တော်တော်နှင့် သူ မလာနိုင်သေး။ စစ်ရုံးနှင့် တပ်မဌာနချုပ်များသို့ သွားရောက်သတင်းပို့ရသေးသည်။ တပ်တွင် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း တင်းထပ်တူးမြောင်းကို အဆောတလျင် အပြီးသတ်နေသည်။ ဇွန်လ (၂၁)ရက် သောကြာနေ့တွင် တင်းထပ်တူးမြောင်း လုံးဝပြီးစီးသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားရသည်။ ဇွန်လ (၂၂)ရက်နေ့တွင် တပ်ရင်းမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးစိန်တင်ဝင်း ကျိုင်းတုံသို့ ရောက်လာ၏။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် ရုပ်ခပ်ချောချော ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံက အရပ်ဝတ်နှင့်ဆိုက စစ်သားဟုပင် သိပ်မထင်၏။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကား

ထဲမှ မင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူ၏။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လေဆိပ်၌ သွားကြိုခဲ့၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူက ကျွန်တော့် အား အလေးပြုပြီး “ကျွန်တော် စိန်တင်ဝင်းပါ ခင်ဗျာ” ဟု သတင်းပို့ သည်။ အာလာပသလ္လာပ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ရှေ့တန်းတပ်မသို့ တပ်ရင်းမှူးအသစ် ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သွားသတင်းပို့လိုက်သည်။ တပ်မမှူး ရန်ကုန် ပြန်နေ၍ ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်၌ ဒုတပ်မမှူးသာ ရှိ၏။

“တပ်ရင်းမှူးအသစ် အဟောင်း နှစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ အတော်ပါ မနက်ဖြန်ကာ တင်းထပ်တူးမြောင်းဖွင့်ပွဲလေး တစ်ခါတည်း လုပ်လိုက်ကြ တာပေါ့”

ဇွန်လ (၂၃)ရက်နေ့မနက်တွင် တင်းထပ်တူးမြောင်းအား ဒုတပ်မမှူး က တက်ရောက်ဖွင့်လှစ်ပေးသည်။ ကျိုင်းတုံတပ်နယ်မှ အရာရှိများ၊ GE မှ ဗိုလ်ကြီးဌေးဝင်း၊ ရတခလရ(၆)မှ တပ်ရင်းမှူး အဟောင်း အသစ်နှင့် အရာရှိ များ တက်ရောက်ကြပါသည်။ ထိုနေ့ နံနက် (၈)နာရီ မင်္ဂလာအချိန်၌ ဒုတပ်မမှူးက တူးမြောင်းအား ဖဲကြိုးဖြတ်၍ ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်ပါသည်။ နှစ်လကျော် လုပ်လိုက်ရသည့် တင်းထပ်တူးမြောင်းကတော့ အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားပြီပေါ့ခင်ဗျာ။ တူးမြောင်းကိစ္စပြီးတော့ နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်မှ တပ်ရင်းမှူးအသစ်သို့ တပ်ရင်းမှူးတာဝန် လွှဲပြောင်းပေးပါသည်။ ဇွန်လ (၂၄)ရက်နေ့တွင် တာဝန်လဲလှယ်ရေးကိစ္စ ပြီးသွားသည်။ ရတခလရ(၆) တွင် ဇွန်လ (၂၄)ရက်နေ့မှ စ၍ ကျွန်တော် မောင်သက်ဦး တစ်ယောက် ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ပါ။ တာဝန်မရှိတော့သဖြင့် ဇွန်လ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆) သုံးရက်လုံးလုံး ကျိုင်းတုံက အသိအကျွမ်းများထံ သွားရောက်လည် ပတ်သည်။ ဂေါက်သီးကစားသည်။ ကျိုင်းတုံမှ မိတ်ဆွေများ ထမင်းခေါ် ကျွေးသည်ကို သွားစားသည်။ တပ်ရင်းမှူးအသစ်နှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တပ်ရင်းမှူးအသစ် အခက်အခဲ မရှိစေရန် မှာသင့် တာမှာ၊ ပြောသင့်တာပြော၊ လုပ်သင့်တာ လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ စစ်အေးချိန်တွင် သူရောက်လာ၍ သူ့အတွက် သိပ်အခက်အခဲများတော့ မရှိပါ။

ပုံမှန်ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားပေါ်တွင် ဂတ်ဗိုလ်အသစ်ကလေး သက်သက်သာသာဖြင့် ထိန်းကိုင်လိုက်ပါသွားရုံသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဇွန်လ (၂၇)ရက်နေ့ နံနက်ခင်းကား ထူးထူးခြားခြား ကျိုင်းတုံ ဝှစ်ခွင်တွင် မိုးမှုန်များ ကျနေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် တိမ်ကွက်ကျားများ ကြားမှ နေရောင်ကို မြင်ရပြန်၏။ ယနေ့ နေ့လယ် ကျိုင်းတုံမှ ကျွန်တော် ပြန်လည်ထွက်ခွာရမည်။ နေ့လယ် (၁)နာရီတွင် စခန်းပေါ်မှ စစ်သည်အား လုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ လေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

“နေရစ်တော့ ကညင်ပင်အိုကြီးရေ”

၁၉၈၁ ခုနှစ်ကတည်းက နေခဲ့သည့် သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကညင်ပင်အိုကြီးအောက်မှာ အကြိမ်များစွာ အိပ်စက်နားနေခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့အရိပ်ကို ခိုခဲဖူး၍ သူ့ကျေးဇူးမှာ များလှချေ၏။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆက်ရပါသည်။ ထိုမှသည် ကျိုင်းတုံဈေး၊ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရား၊ ဓမ္မောဒယကျောင်းတို့အား ဖြတ်၍ လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နေ့လယ် (၁)နာရီခွဲတွင် လေယာဉ် ဆိုက်လာ၏။ ကျွန်တော့်အား ရတခလရ(၆)မှ တပ်ရင်းမှူးအသစ်ကလေး ဗိုလ်မှူးစိန်တင်ဝင်းနှင့် အရာရှိများ၊ ရှေ့တန်းတပ်မ(၇၇)မှ ဦးစီးအရာရှိများ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြပါသည်။ (၂)နာရီတွင် လေယာဉ်ထွက်သည်။ လေယာဉ် လှေကားပေါ် ကျွန်တော်တက်နေစဉ် GE မှ ဗိုလ်ကြီးဌေးဝင်း အထုပ်တစ် ထုပ်ဖြင့် ပြေးလာ၏။ အထုပ်မှာ ဇစ်ဆွဲနိုင်လွန်ဂွမ်းကပ်ဖြစ်သည်။ “လက် ဆောင်ဝယ်နေလို့ နောက်ကျသွားတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးရေ” ဟု အမောတကော ပြောကာ ကျွန်တော့်အား လက်ဆောင်ထုပ်ကို ပေးပြီး အလေးပြုလိုက်၏။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်လှေကားပေါ် တက်ရင်း လမ်းကိစ္စနှင့် “ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ” ဟု သူ့အား စဖြစ်အောင်တော့ စလိုက်သေးသည်။ နောင်မမေ့စရာပေါ့ခင်ဗျာ။ ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီးဌေးဝင်း အပါအဝင်

အားလုံးကို လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်တော့ လေယာဉ်က ပြေးလမ်းပေါ်မှနေ၍ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်ကာ ထုတ်၍ ကျိုင်းတုံဒေသမှ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

မိုးမှုန်များကြား၌ နောင်တုံကန်၊ သစ်တစ်ပင်တောင်ကုန်း၊ နမ့်စင်ချောင်း၊ ဓမ္မောဒယကျောင်း၊ မဟာမြတ်မုနိနှင့် စွန်တောင်းဘုရားကြီး စသည်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ မြင့်မားစေသိသည့် လွယ်ဖိးမိုးတောင်ကြောကြီးပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နေရစ်ဦးတော့ ကျိုင်းတုံရေ။

***

တာချီလိတ်၊ နဂါးနှစ်ကောင်ကျောင်းတိုက်ရေ စာရေးသူ

ယင်ဆိုင်ရောက် စာရေးသူ (၁၉၉၀ခုနှစ်)

တင်းထပ်ရေသွယ်ကူးပြောင်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က ခုတပ်မမှူးနှင့်စာရေးသူ

တင်းထပ်ရေသွယ်ကူးပြောင်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က

အားနိုး(၉)

ကေလူမထီ ထောင်ငှာသီသို

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာ ရန်ကုန်မှာ

ဇွန်လ (၂၄)ရက်နေ့ ညနေ (၅)နာရီခန့်၌ ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသည်။ လေဆိပ်၌ မေနှင့် သားသမီးများ လာစောင့်နေ၏။ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးလှရွှေလည်း ပါလာသည်။ ဗိုလ်မှူးလှရွှေသည် တောင်ပိုင်းတိုင်း၊ တိုင်မှူး ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိမှ တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးဖြင့် ခလရ(၆)သို့ ပြောင်းလာသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းတိုင်း ပြောင်းရမည့် ကျွန်တော့်အတွက် အတော်အဆင်ပြေသွား၏။ ဗိုလ်မှူးလှရွှေက တောင်ပိုင်းတိုင်း၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြ၏။

“အေးကွာ ... ကိုလှရွှေ ရှိနေတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဟန်ကျတာပဲ။ တပခမ္မ ကိုယ်သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောလိုက်ပါကွာ၊ တောင်ပိုင်းတိုင်း နယ်မြေကို ကိုယ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ ဟိုရောက်ရင် ဂယောင်ပေးနေမှာစိုးရတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဂယောင်ပေးစရာ မရှိပါဘူး၊ မမမေက တောင်ငူသူပဲ၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အေးပေါ့၊ ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟောပဲ လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

နောက်တစ်နေ့၌ စစ်ရုံးသို့သွား၍ ကကထူး၊ ကကကြည်းရှိ တာဝန်ရှိသူတို့အား သတင်းပို့ခဲ့သည်။ တိုင်းမှူး၊ တပ်မမှူးများ အစည်းအဝေး လုပ်နေသဖြင့် လူကြီးများနှင့် ကြာကြာစကားမပြောခဲ့ရပါ။ တောင်ပိုင်းတိုင်း၊ တိုင်းမှူးအား သွားရောက်တွေ့ဆုံသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ဇွန်လ(၂၉)ရက်နေ့ စနေနေ့တွင် ဗိုလ်မှူးလှရွှေနှင့် အတူ စစ်ရုံးရိပ်သာရှိ တောင်ပိုင်းတိုင်း၊ တိုင်းမှူးအား ထပ်မံ သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ နေ့လယ် (၂)နာရီခန့်တွင်မှ တွေ့ရပါတော့သည်။ တိုင်းမှူးက အထူးအထွေတော့ မပြောပါ။ လေးလ ပတ်အစည်းအဝေး မကြာမီ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ တိုင်းသို့ ဇူလိုင်လ ပထမပတ်တွင် လာရန်သာ မှာပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လာပါမည်ဟု တင်ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်အား ၁၉၈၃ ခုနှစ်က သနက(၁)တွင် ရှိစဉ် တပ်ထိပ်ထွက်၍ နှစ်ခါလောက် ဧည့်ခံဖူး၏။ ထိုစဉ်က တိုင်းမှူးသည် တပ်မ(၆၆) တပ်မမှူးဖြစ်၏။ နှစ်ခါ သုံးခါ စကားပြောဖူး၍ ရင်းနှီးပါသည်။ သိပ်မစိမ်းပါ။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ထား၏။

တိုင်းမှူးမှ ဇူလိုင်လ ပထမပတ်တွင် အရောက်လာပါဆို၍ ရန်ကုန်မှာ စီစဉ်စရာရှိသည်များကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရ၏။ မြောက်ဥက္ကလာမှာ ရှိသည့် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်မှ နိုင်ငံတော်မှ ချီးမြှင့်လိုက်သည့် မြေကွက်ကလေး ရှိ ဆောက်လက်စ အိမ်ကလေးသို့ မိသားစုအား ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ အိမ် မပြီးသေးသဖြင့် အပြီးသတ်ရေး၊ သားနှင့် သမီးကို မှာကြားခဲ့ရသည်။ ကလေးအကြီးသုံးယောက်က ရန်ကုန်တွင် နေခဲ့သည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မခွဲဘူးသော သမီးအငယ်ဆုံးကတော့ တောင်ငူသို့ လိုက်မည် ဆို၏။ တောထဲ တောင်ထဲမှာချည်း နေနေရသဖြင့် မိသားစုကိစ္စများအား သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ “စစ်မှာ ဆွေမျိုး၊ ဘိုးဘွားမောင် မှာ မရှိဘူးဗျာ” ဆိုသည့် ဘဝသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်။ Hope for best. Prepare for the worst အကောင်းဆုံးအတွက် မျှော်မှန်းပြီး အဆိုးဆုံးအတွက် ပြင်ဆင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျီဝမ်းတော့ ဖြစ်သွားပြီလေ။

ကောတုမတီ တောင်ငူဆီသို့

ဇူလိုင်လ (၃)ရက်နေ့တွင် စစ်ရုံးသို့ နောက်ဆုံးအခေါက် သွားခဲ့သည်။ စစ်ရုံးတွင် ကကထူးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်လွင်နှင့် တွေ့သည်။

“ကိုသက်ဦးရေ ... တောင်ပိုင်းတိုင်းက အလုပ်မရှိဘူး လိုလိုနဲ့ ရှုပ်တယ်နော်၊ ကြီးကြီးစားစားလုပ်၊ ဒီတစ်ပတ် ဂျီဝမ်းတွေ အများကြီးထွက် တယ်၊ မောင်ရင် ကြီးစားမှ တော်ကာကျမယ်”

ဟု မှာသည်။ ကျွန်တော်က “ကြီးစားပါ့မယ်”ဟု ကတိပေးခဲ့၏။ ထိုနောက် အတွင်းရေးမှူး(၂) ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးနှင့် တွေ့သည်။

“ကဲ ... တောင်ပိုင်းတိုင်း ဂျီဝမ်းကလေး Congratulation ပါ၊ ဟို ရောက်ရင် ရထားလမ်းလုံခြုံရေး၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံနဲ့ လောပိတ ဓာတ်အားလိုင်း လုံခြုံရေးတွေ ဂရုစိုက်နော်၊ အဲဒါတွေ အရေးကြီးတယ်၊ လိုတာလည်း အဲဒီ က လှမ်းတင်ပြ၊ ကျန်တာတော့ အထူးမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ အဆက်အသွယ် အမြဲရှိမှာပဲ”ဟု မှာကြားပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် စစ်ရုံးမှ အခြားအရာရှိကြီးများ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်း၊ ဗိုလ်မှူးသန်းဝင်၊ ဗိုလ်မှူးသွင်မြင့်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ရှိန်၊ ဗိုလ်မှူးမင်းညွန့် စသူတို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်းက ထမင်းစားခိုင်းသဖြင့် မပြန်မီ နေ့လယ်စာ စားခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုနေ့ညက တပ်ဝင် တပ်ထွက်တိုင်း မပျက်မကွက် ကြည့်ညှိခဲ့သည့် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို သွားကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ အပြန်တွင် မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး အိမ်သို့ ဝင်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးနှင့် မမခင် တို့အားလည်း ကန်တော့ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရှိ အမေကိုလည်း သွားကန်တော့ခဲ့သည်။ အနန္တောအနန္တ ငါးပါးဆိုတာ ရိုသေရမည့်ပဲလေ။ ဒါမှ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညက ခလရ(၆)က နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲလေး ပြုလုပ် ၍ မိသားစု သွားစားရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်က အားလုံးကို ကျေးဇူး

တင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားခဲ့သည်။ သူတို့ တပ်ရင်းမှူးကြီး တာဝန်တစ်ဆင့်မြင့်သွား၍ အားလုံးက ဝမ်းသာကြရှာ၏။ ခလရ(၆)ရှိ အဆင့်အတန်းအားလုံးကိုလည်း တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဇူလိုင်လ (၄)ရက်နေ့ မနက်၊ မြန်မာလို ၁၃၅၃ ခု၊ ပထမဝါဆိုလ ဆုတ် (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့ မနက်စောစောတွင် မြောက်ဥက္ကလာပုအိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ မနက်(၅)နာရီခွဲတွင် ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သည်။ ခလရ(၆) မှ ဝိုလ်မှူးလှရွှေ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ကတော့ သားနှင့်သမီးများ လိုက်ပို့၏။ မနက်(၆)နာရီတွင် ရန်ကုန်း-မန္တလေး စာပို့ရထားကြီး ထွက်သည်။ မိတ်ဆွေ များနှင့် သားသမီးသုံးဦးအား လက်ပြန်ဆက်လိုက်သည်။ မိုးမှုန်များကြား၌ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက ဝိုးတဝါး ကျန်ခဲ့၏။ သယ်နံ့ကျွန်းဘူတာလွန်သော် အရှေ့ဘက် ပဲခူးမြစ်ဆီမှ နံနက်ခင်းနေ့ရောင်ခြည်အား မိုးမှုန်များကြားမှ မြင်နေရသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ တောတန်းများကိုလည်း ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ တွေ့နေရ၏။ ရထားလမ်းဘေး ဘယ်ညာတွင်တော့ ကော့စိုက်သမ များက ပျော်ပျော်ပါးပါး မိုးစပါးများ စိုက်ပျိုးနေကြ၏။ ရထားကြီးက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး နှင့် သမီးငယ်က ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ရန်ကုန်အား လွမ်းမောတသဗ္ဗ ငေး၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ ယနေ့ နေ့လယ်ဆို တောင်ငူသို့ ရောက်မည်။ ရထားခုတ်မောင်းချိန် ခြောက်နာရီခန့် သာရှိသည်ဟု ဆို၏။ ဂျိဝမ်းတော့ ဖြစ်ပါပြီ။ ဘာတွေကြုံရဦးမည် ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော် ကတော့ အကောင်းကိုသာ မျှော်ပါသည်။ အကောင်းကိုသာ တွေ့ပါ သည်။

ခမကတော့ သူမ၏ ဇာတိချက်ကြော့ မွေးရပ်မြေမှာ ဆွေမျိုးညတကာများဖြင့် ပြန်တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ ပျော်မြူးတက်ကြွနေပုံရ၏။ မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်သမ်း နေသည်။ ရထားကြီးကမူ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်ဖြင့် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ကတုမတီ တောင်ငူဆီသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

သောင်းဝေဦး
၁၀-၇-၂၀၀၂

“ဖြစ်ချင်တာဖြစ် စိတ်မညစ်နဲ့
တောင်တွေးမြောက်တွေး စိတ်မလေးနဲ့
တောင်ကြံမြောက်ကြံ မပူပန်နဲ့
လှမှန်သမျှ ကိုယ်နှင့် တန်ရာကိုသာ ကိုယ်ရမည်”
ဆိုသည့် စကားကို ကြားနားဖူးသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက် လေရာမှာ အကောင်းဆုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

စာရေးဆရာသောင်းဝေဦး

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ.....

- ၁။ သူတို့ဆီ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရာဝယ်
- ၂။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသမိုင်း
- ၃။ မြို့တော်စည်ပင်အခွန်အခများအကြောင်း သိကောင်း စရာများ
(ပထမအကြိမ်) (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၄။ ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည်
(ပထမအကြိမ်) (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၅။ ကျွန်တော် လယ်သမားကြီး
- ၆။ ယောက်ျားတို့အကြောင်း

- ၇။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်
- ၈။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ (အတွဲ - ၁)
- ၉။ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ (အတွဲ - ၂)
- ၁၀။ ငါ့သားများ စစ်ထဲဝင်ရင်လေ
ယခုထုတ်....
- ၁၁။ စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ (အတွဲ - ၃)